

**O PERSPECTIVĂ
CREȘTINĂ
DESPRE
HOMOSEXUALITATE**

„Acum, fiind heterosexual de douăzeci și nouă de ani, privesc în urmă și mă întreb cum de am fost cândva homosexual. Am doi copii, o soție, toate marile avantaje ale vieții într-o suburbie modernă și nu mă întreb ce am pierdut, cum pretind unii. Nu mă gândesc să merg la un bar homosexual sau la sex cu un bărbat. Mă gândesc la alte lucruri, cum să scot frunzele din jgheab fără să cad de pe acoperiș, cum să fac destui bani pentru a plăti colegiul fiului meu cel mic sau cum să duc mașina la garaj pentru îmbunătățiri.”

„Homosexualitatea este un răspuns condiționat, ale cărui rădăcini variază în funcție de context. După cum am învățat din experiența personală, obiceiurile vechi sunt dificil de înlăturat, în special când au de-a face cu autocontrolul. Trebuie să existe ceva care să înlocuiască obiceiul autosatisfacerii, sexului și pornografiei, care să ofere fericire reală și de durată – lucrurile pe care încearcă tinerii să le găsească la fiecare întâlnire. Și nimic nu o poate face, în afară de dragostea și îndurarea lui Dumnezeu.”

„Acelora dintre voi care încercați să părăsiți homosexualitatea, să vă schimbați, vă pot spune că nu este ușor. Da, ocazional mai am câte un vis sau îmi trece prin minte un gând care mă face să mă întreb de unde a apărut, dar nu îi dau curs. Dispare. Iar aceia dintre voi care vă luptați cu sentimentele, să știți că și eu m-am luptat și am suferit cândva, dar în timp m-am schimbat.”

„Mă tem că în cultura de astăzi, atunci când ești disfuncțional, la pământ, trist, dependent de droguri și deprimat, ai mai mulți prieteni decât ai vrea. Dar când începi să-ți faci ordine în viață, rămâi pe cont propriu. Nu mai ești bine-venit în casa unora și, cu siguranță, nu mai ești bine-venit în preajma activiștilor homosexuali, deoarece acum ești văzut ca o amenințare.”

„Călătoria mea către plenitudine și sfințenie nu a fost rapidă sau lipsită de durere și m-am poticnit de multe ori pe cale, dar Dumnezeu Tatăl a fost întotdeauna prezent lângă mine. Am renunțat la «dragostea» rapidă, trecătoare, contrafăcută (pofta și sexul) și am ajuns încet, încet la dragostea adevărată și durabilă, prin relații profunde și semnificative cu alții și cu Dumnezeu. Am învățat să-i iubesc pe alții corect și să mă iubesc din nou pe mine însumi. Am învățat, de asemenea, să mă bazez pe Dumnezeu. El mi-a arătat, prin promisiunile din Cuvântul Său și prin experiențele mele cu El, că rămâne credincios. Când am pășit prin credință, încrezându-mă în promisiunile Sale, am realizat că mă va proteja, va avea grijă de mine și îmi va binecuvânta eforturile. Cel mai important, am ajuns să știu ce înseamnă să Îl am pe Dumnezeu ca Tată.”

„Cândva credeam că eram homosexual datorită gândurilor și sentimentelor mele. Credeam că eram fixat în rolul de homosexual și că trebuia să mă văd ca homosexual. De atunci, am devenit conștient că Dumnezeu mă vede în Hristos ca o creație nouă. Sunt un creștin care se luptă uneori cu gânduri homosexuale, care însă s-au diminuat considerabil. Dar aceasta este numai o parte din cel care sunt eu. Nu este identitatea mea.”

„Deși mulți creștini nu le arată dragoste homosexualilor, noi, cei pe care Dumnezeu i-a eliberat, trebuie să arătăm Bisericii că ei greșesc, iar homosexualilor trebuie să le arătăm dragostea lui Dumnezeu.”

„Vindecarea nu înlocuiește homosexualitatea cu heterosexualitatea. Vindecarea ne învață că suntem liberi să urmărim sfințenia și puritatea. Libertatea nu înseamnă absența ispitei, ci să avem tărie și har de la Dumnezeu în ispite.”

**O PERSPECTIVĂ CREȘTINĂ
DESPRE HOMOSEXUALITATE**

Acest PDF este gratuit. Nu poate fi comercializat.

Copyrightul aparține autorilor articolelor.

Traducerea și tehnoredactarea: *www.contracurentului.com*

Pentru informații sau sugestii
ne puteți scrie la adresa *admin@contracurentului.com*.

ASPECTE MAI PUȚIN CUNOSCUTE ALE HOMOSEXUALITĂȚII

CÂND DORINȚELE SUNT CONFUZE: ÎNȚELEGÂND
HOMOSEXUALITATEA

JEFF OLSON

În mijlocul ororilor holocaustului celui de al Doilea Război Mondial, o adolescentă evreică a înregistrat cu grijă experiențele ei înspăimântătoare și gândurile ei interioare. Într-o porțiune a jurnalului ei, adresat unei prietene imaginare pe care și-o dorise dintotdeauna, ea împărtășește unul dintre cele mai tulburătoare secrete ale sale.

Simțindu-se distantă față de mama ei neînțelegătoare, Anne Frank scrie despre atracția ei sexuală confuză pentru femei: „Îmi aduc aminte că odată, când am dormit cu o prietenă, am avut o puternică dorință de a o săruta și am făcut-o. Nu m-am putut abține să nu fiu teribil de curioasă cu privire la trupul ei, pentru că întotdeauna și-l ținuase ascuns de mine... Intru în extaz de fiecare dată când văd trupul gol al unei femei... Mă frapează că este atât de minunat și de splendid, încât îmi este greu să opresc lacrimile care îmi curg pe obraji. De aș avea o prietenă!”^[1]

Dezvăluirea Annei Frank este un exemplu viu al gândurilor pe care le au mulți tineri care simt ocazional acest gen de atracție. Ei sunt, în aceeași măsură, alarmați și entuziasmați, în momentele trecătoare sau în visele în care trupul lor este atras sexual de persoane de același sex.

Unii spun că prezența unor astfel de atracții îi califică pe cei în cauză drept „homosexuali”. Dar nu este adevărat. Sentimentele confuze cu privire sexualitate nu sunt neobișnuite la adolescenți. Atracțiile există, în parte, din motive aflate în afara persoanei și *nu* înseamnă că sunt anormale. Existența unor

asemenea sentimente totuși, semnaleză simțăminte profunde de rănire, mânie și teamă.

Ca și tentația heterosexuală, atracția față de persoanele de același sex chinuie viața unui număr semnificativ de adolescenți și adulți – bărbați și femei, celibatari și căsătoriți, care frecventează sau nu biserica. Este o luptă care se regăsește în toate segmentele populației, în toate păturile sociale și economice.

Pentru mulți, în special pentru creștini, rușinea și frica de condamnare determină ca lupta să fie subterană, făcând dificilă căutarea de ajutor și înțelegere. Unii își neagă sentimentele, sperând că vor dispărea. Mulți alții trăiesc cu un sentiment pătrunzător de deznădejde în ceea ce privește posibilitatea schimbării. Dacă atracțiile se transformă în preocupare, tentația de a îmbrățișa comportamentul homosexual este mare.

La această luptă se adaugă o acceptare culturală în creștere a homosexualității și o interpretare greșită a ceea ce spune Biblia despre comportamentul homosexual. Aceste două forțe au făcut ca homosexualitatea să fie mai ușor de acceptat ca „normală”.

Dacă tu sau cineva apropiat ție sunteți obosiți de lupta cu atracțiile sau cu activitățile homosexuale, paginile care urmează prezintă un proces al speranței și direcției pentru cei extenuați de strânsoarea robiei fanteziilor și/sau comportamentelor nedorite.

De asemenea, vom discuta punctul de vedere al Bibliei despre homosexualitate și vom oferi o înțelegere a homosexualității, pentru a elimina unele confuzii nedorite despre dezvoltarea atracției față de persoanele de același sex. Poate că unii dintre voi veți găsi materialul dificil de acceptat. Dar nu uitați că Isus a promis că va oferi ajutor și eliberare celor ce doresc să accepte ceea ce este adevărat. (Ioan 8:32)

Ce este homosexualitatea?

Definirea homosexualității. Homosexualitatea este o preocupare persistentă cu întâlniri erotice care implică membri ai aceluiași sex, care pot fi puse sau nu în practică. Cu alte

cuvinte, înseamnă să faci planuri deliberate pentru a te distra și a coopera în fantezii sau comportamente cu cineva de același sex.

Homosexualitatea este foarte diferită de îndoielile cu privire la orientarea sexuală datorită prezenței ocazionale a atracțiilor față de persoanele de același sex. A avea astfel de atracții este evident parte a luptei cu homosexualitatea, dar ele nu sunt ceva pentru care suntem responsabili din punct de vedere moral. Doar când începem să planificăm întreținerea atracțiilor în fantezie sau comportament trecem linia.

Probleme secundare. Ceea ce urmează este o descriere a unor lupte adiționale debilitante, asociate în mod obișnuit cu homosexualitatea.

1. Consumul de alcool și droguri. Cercetările arată un „procent semnificativ mai ridicat de consum de alcool și droguri” atât la bărbați, cât și la femeile care participă la activități homosexuale.^[2]

Cu toate că există și alte implicații, consumul de alcool și droguri este adesea folosit pentru a masca goliciunea găsită în homosexualitate. Ele ajută la hrănirea iluziei că „asta-i viața”. La început, excitarea de curând descoperită este suficientă pentru a lăsa impresia că homosexualitatea satisface. Dar, la fel ca în cazul oricărui păcat heterosexual, excitația pâlește. Atunci alcoolul și drogurile sunt folosite pentru a acoperi goliciunea pe care nimeni nu vrea să o recunoască.

Un bărbat creștin spunea că a folosit alcoolul pentru a „întuneca adevărul” cu privire la ceea ce se petrecea în jurul său. „Consumam litri întregi. Aceasta îmi permitea să-mi continui viața dublă și mă împiedica să văd realitatea pe care o creasem pentru mine însumi.”^[3] Un alt bărbat a spus-o în felul următor: „Bineînțeles că folosesc droguri. Cum altfel aş putea face ceea ce fac?”

2. Depresia. Mulți nu pot fugi de faptul că homosexualitatea nu reușește să le satisfacă sufletele însetate. Sentimente de deznădejde și disperare se instalează, învăluind inima într-o amețeală emoțională invalidantă, făcând dificilă funcționarea ei normală.

Studiile arată că un procent de aproximativ 35-40% dintre bărbații și femeile homosexuale au avut un istoric de depresie majoră. Deși procentajul femeilor heterosexuale care se luptă cu depresia este similar, pentru bărbați lucrurile sunt radical diferite. Doar trei procente dintre bărbații heterosexuali se luptă cu depresia.^[4]

3. Tendințe suicidare. Homosexualitatea este, de asemenea, asociată cu gânduri și încercări suicidare intense. Studiile arată că aproximativ 40% dintre bărbații homosexuali și femeile homosexuale au luat serios în considerare sinuciderea sau au încercat să se sinucidă.^[5] Dorința de a pune capăt disperării seci deseori găsită în homosexualitate, explică parțial rata ridicată a tendințelor suicidare.

Cele mai des întâlnite mituri despre homosexualitate

În zilele noastre ne confruntăm cu mai multe mituri care întunecă adevărul despre homosexualitate. În secțiunea următoare, ne vom referi la câteva dintre ele și vom evalua argumentele lor.

MITUL # 1 – Oamenii se nasc homosexuali. În ultimii ani, unii au afirmat că orientarea homosexuală este determinată genetic și biologic, în același mod în care este fixată culoarea ochilor sau a părului. În timp ce influențele și predispozițiile pot avea o contribuție la orice comportament nedorit, este important să nu ne lăsăm induși în eroare de cercetări care susțin că homosexualitatea este genetică sau înnăscută. Câteva studii științifice, două în mod deosebit, au fost trâmbițate ca fiind baza pentru această afirmație.

În anul 1991, dr. Simon LeVay a condus un studiu pe creierul a 41 de cadavre. Cadavrele constau în 19 bărbați homosexuali, plus 16 bărbați și 6 femei presupuși a fi heterosexuali. El a raportat că un mănunchi de neuroni dintr-o secțiune distinctă a creierului era în general mai mic la bărbații homosexuali, comparativ cu bărbații heterosexuali. Ca rezultat, a emis ipoteza că mărimea acelor neuroni poate face ca cineva să fie heterosexual sau homosexual.^[6]

Pentru ca teoria să fie adevărată însă, studiile ar trebui să arate că diferența de mărime apare în procent de 100%. Dar chiar propriul studiu al dr. LeVay a eșuat să facă aceasta. De exemplu, 3 dintre cei 19 bărbați homosexuali aveau de fapt neuroni *mai mari* decât corespondenții lor heterosexuali. Studiul lui a arătat, de asemenea, că trei dintre bărbații heterosexuali aveau neuroni chiar *mai mici* decât bărbații homosexuali.

O altă slăbiciune majoră a studiului este că nu există nicio dovadă că porțiunea din creier evidențiată în studiul dr. LeVay are legătură cu preferința sexuală. Datorită acestor motive, cât și a altora, este evident că studiul dr. LeVay nu susține mitul că oamenii se nasc homosexuali. Chiar și dr. LeVay și-a retras ipoteza și a „abandonat cercetările.”^[7]

Al doilea studiu a fost realizat în 1991 de dr. J. Michael Bailey și dr. Richard Pillard. Ei au examinat cât de răspândită era homosexualitatea în rândul gemenilor și fraților adoptați, când cel puțin unul dintre frați este homosexual. Printre altele, au descoperit că 52% dintre gemenii *identici* studiați erau amândoi homosexuali. De aici au sugerat că alcătuirea genetică ar fi motivul pentru care atât de mulți gemeni identici sunt homosexuali.^[8]

Totuși, pentru ca teoria să fie un fapt, nu ar trebui să existe *niciodată* un caz când un geamăn identic este heterosexual, iar celălalt este homosexual. Ar fi imposibil din punct de vedere genetic, deoarece amândoi gemenii identici au aceleași gene în proporție de 100%.^[9] Dacă orientarea sexuală este determinată genetic, atunci *amândoi* gemenii identici vor fi *întotdeauna* fie heterosexuali, fie homosexuali. Descoperirile făcute de Bailey și Pillard de doar 52 de procente, discreditează propria lor ipoteză. De fapt, descoperirile lor arată că factori non-genetici joacă un rol semnificativ în modelarea preferinței sexuale.

MITUL # 2 – Homosexualitatea este o alternativă nedăunătoare. În ciuda imaginii normale și nedăunătoare atribuită homosexualității, faptele arată că, la fel ca în oricare comportament heterosexual imoral, cei implicați în activități

homosexuale plătesc un preț trist și tragic – din punct de vedere fizic, emoțional și spiritual.

Fizic. Pe lângă complicațiile fizice debilitante obișnuite la bărbații care practică activități homosexuale, pot fi contractate o mulțime de boli sau infecții transmise sexual. Deoarece puțini sunt capabili să mențină „monogamia”, promiscuitatea mărește rapid răspândirea unor asemenea boli, care includ: hepatita B, negii anali, herpesul, gonoreea, sifilisul și shigella. Ele cauzează simptome asemănătoare gripei, boală cronică a ficatului, diaree severă, crampe, ulcere și chiar moartea.

Cea mai cunoscută și mai periculoasă dintre toate bolile transmise sexual este SIDA. În Statele Unite, această boală ucigașă îi lovește mai ales pe bărbații care se implică în acte homosexuale și pe utilizatorii de droguri intravenoase și partenerii lor sexuali.^[10] Se estimează că 30% dintre toți bărbații în vârstă de 20 de ani implicați în comportament homosexual vor contracta sau vor muri de SIDA până la vârsta de 30 de ani.^[11]

Emoțional. Un preț emoțional răspândit al homosexualității este depresia. Ea este deseori însoțită de sentimente puternice de singurătate și vinovăție, atenuate doar de alcool sau de „încă o” întâlnire sexuală. Relațiile homosexuale între femei sunt, în mod deosebit, împovărate de posesivitate extremă și gelozie.

Spiritual. Deși nu poate fi percepută ușor, consecința spirituală este cea mai costisitoare. La fel ca în cazul altor eforturi de a găsi independența față de Dumnezeu, homosexualitatea ne separă de singura Sursă adevărată de viață. Ea ne dă iluzia că putem supraviețui pe cont propriu în lumea noastră dezamăgitoare, fără Dumnezeu care tânjește să ne dea darul fără plată al vieții. (Apocalipsa 22:17) Dar o viață fără Dumnezeu Bibliei este lipsită de sens, bucurie și dragoste adevărată. În cel mai bun caz, găsim doar o reprezentare găunoasă, efemeră a ei.

MITUL # 3 – Păcatul Sodomei nu a avut nimic de-a face cu homosexualitatea. Geneza 19:1-8 relatează o întâmplare care a avut loc chiar înainte de distrugerea Sodomei.

Doi îngeri se aflau în vizită la Lot, când bărbații din cetate i-au înconjurat casa și au început să strige: „Unde sunt oamenii care au intrat la tine în noaptea aceasta? Scoate-i afară la noi ca să ne împreunăăm cu ei.” (Geneza 19:5) Unii afirmă că termenul evreiesc *yadah*, tradus ca „să ne împreunăăm cu”, ar însemna de fapt „să facem cunoștință cu”. Ei spun că păcatul pe care au încercat să îl facă în acea noapte în cetatea Sodomei nu a fost homosexualitatea, ci o violare a ospitalității. Ei susțin că acei bărbați au nesocotit regulile de ospitalitate din vechime valabile în acele vremuri, atunci când au insistat să facă cunoștință sau să-i chestioneze pe vizitatorii lui Lot.

Afirmația prezintă probleme serioase. Deficiența ei fundamentală este că contextul imediat următor arată clar că înțelesul cuvântului ebraic *yadah* este de ordin sexual prin chiar natura sa. La doar trei versete după aceea, același termen este tradus „a se culca cu”, cuvânt pe care Lot l-a folosit când le-a oferit bărbaților din cetate pe fetele lui virgine în locul bărbaților din casa lui: „Iată că am doua fete care nu știu de bărbat (care nu *s-au culcat cu* vreun bărbat); am să vi le-aduc afară și le veți face ce vă va plăcea.” (Geneza 19:8)

Oferta lui Lot de a-și da fiicele, oricât de îngrozitoare era, nu are sens decât dacă înțelegem că intenția bărbaților din Sodoma era violul sexual. Lot nu avea niciun motiv să creadă că bărbații ar fi vrut doar să le chestioneze sau să facă cunoștință cu fiicele lui. Oricât de groaznic de greșit era Lot, este clar că el credea că bărbații s-ar fi mulțumit poate cu violarea fiicelor lui.

Este adevărat că relatarea din Geneza 19 este doar o condamnare a violului homosexual. Dar, așa cum vom vedea, ea este un exemplu a ceea ce ne învață Biblia în alte pasaje: *Orice* activitate homosexuală este o violare păcătoasă a planului lui Dumnezeu pentru bărbați și femei.

MITUL # 4 – Referințele biblice care condamnă comportamentul homosexual nu se referă la homosexualitate așa cum o cunoaștem astăzi. Unii speculează că pasajele biblice care afirmă că activitatea

homosexuală este păcătoasă, se referă la o homosexualitate complet diferită de cea practică în zilele noastre.

De exemplu, ei sugerează că Levitic 18:22, care afirmă: „Să nu te culci cu un bărbat cum se culcă cineva cu o femeie. Este o urâciune.”, condamnă doar homosexualitatea asociată cu practicile religioase păgâne. O afirmație similară se face cu privire la comentariile apostolului Pavel despre comportamentul homosexual din Romani 1:24-27, 1 Corinteni 6:9-10 și 1 Timotei 1:9-10. Unii presupun că afirmațiile lui Pavel se refereau doar la pederastie (sex între bărbați și băieți) sau la prostituția implicată în închinarea păgână. În fiecare caz se argumentează că Pavel nu se gândea la relațiile homosexuale „iubitoare și dedicate”.

O deficiență majoră în acest gen de speculație este că nu există nimic în contextul pasajelor respective care să justifice limitarea înțelesului versetelor în cauză la homosexualitatea implicată în închinarea păgână sau la pederastie. Înțelesul, cu siguranță, includea astfel de activități, dar nu există nicio dovadă care să sugereze că Pavel se referea exclusiv la ele.

Din contră, contextul arată, de exemplu, că este imposibil să reducem înțelesul pasajului din Romani 1:24-27 la pederastie, dat fiind că Pavel se referea la homosexualitatea feminină la fel ca la homosexualitatea masculină: „Căci femeile lor au schimbat întrebuițarea firească a lor într-una care este împotriva firii: tot astfel și bărbații au părăsit întrebuițarea firească a femeii, s-au aprins în poftele lor unii pentru alții ...” (v. 26-27)

Mai mult, o examinare a cuvântului grecesc *arsenokoites*, folosit de Pavel în 1 Corinteni 6:9 și în 1 Timotei 1:10, arată clar că intenția lui era de a condamna *toate* poftele și comportamentele homosexuale, inclusiv ceea ce se practică în prezent.

Erudiții Bibliei au înțeles de mult că termenul grecesc *arsenokoites*, tradus prin „homosexuali” în 1 Corinteni 6:9 și prin „perverși” în 1 Timotei 1:10, înseamnă „unul care se culcă cu un bărbat ca și cu o femeie, un sodomit”.^[12] De asemenea, s-a demonstrat că evreii din civilizația greacă au preluat cuvântul

arsenokoites din textul grecesc al Vechiului Testament din Levitic 18:22 și 20:13, care condamnă activitatea homosexuală în general.^[13]

Este evident că Pavel nu a restrâns înțelesul cuvântului doar la anumite tipuri de comportament homosexual. Chiar și scrierile antice grecești îl foloseau cu un înțeles larg, care includea orice comportament homosexual.^[14] Prin urmare, conform lui Pavel, *toate* formele de activitate homosexuală sunt păcătoase.

MITUL # 5 – Homosexualii nu se pot schimba. Biblia afirmă clar că oamenii *pot* învinge homosexualitatea. După ce enumeră câteva categorii care, în mod tipic, aparțin necredincioșilor, printre care și homosexualii, Pavel le reamintește credincioșilor din orașul Corint „și așa *erați* unii din voi”. (1 Corinteni 6:11)

Pavel a fost un martor ocular al modului în care puterea îndurării și harului lui Dumnezeu a schimbat radical viețile oamenilor, indiferent de luptele lor. Iar Dumnezeu poate face același lucru și astăzi pentru oricine. Înainte de a ne concentra asupra soluțiilor evlavioase pe care Pavel le avea în minte, să examinăm cum contribuie trăirea într-o lume căzută, răzvrătită la relații și atracții sexuale confuze.

Cum se dezvoltă atracțiile homosexuale?

Oamenii *nu* se schimbă doar înțelegând mai bine cum se dezvoltă atracțiile față de persoanele de același sex. Dar o înțelegere mai aprofundată poate fi un prim pas important.

Nimeni nu dezvoltă atracții homosexuale în exact același mediu. Nici nu putem pune în cuvinte tot ce se întâmplă cu fiecare în parte. Cu toate acestea, cei care își spun povestea, vorbesc adesea despre câteva teme comune, care par să facă pe cineva predispus să dezvolte atracții homosexuale. Temele se concentrează frecvent pe relațiile părinte-copil, pe interacțiunile între tovarășii de aceeași vârstă și pe abuzul sexual în copilărie.

Aceasta nu sugerează că toate aceste teme există sau apar în aceeași măsură în fiecare caz. Nici nu sunt singurii factori care

contribuie la atracția homosexuală. Cu toate acestea, se pare că au o contribuție importantă.

Este demn de notat că factori ca genetica și hormonii pot face ca unii să se nască cu anumite trăsături fizice care îi fac mai susceptibili la formarea atracțiilor față de persoanele de același sex, dar aceștia sunt factori *indirecți*. Ei nu oferă certitudinea că cineva va dezvolta atracții homosexuale mai mult decât oferă certitudinea că o persoană înaltă și agilă va dezvolta un interes pentru a juca baschet.^[15] Mai mult, factorii respectivi sunt minori în comparație cu următoarele.

Relația părinte-copil. În fiecare relație părinte-copil există un potențial enorm pentru beneficiu și vătămare. Mulți dintre cei care se luptă cu atracția homosexuală relatează că relațiile din copilărie cu părintele de același sex și/sau cu părintele de sex opus au reprezentat o perioadă de mare dezamăgire și respingere.

În timp ce unii părinți, mai mult decât alții, ar trebui să fie mai îndurerați din cauza modului în care au eșuat sau și-au rănit copiii, este greșit să aruncăm *toată* vina pe părinți. Pe de altă parte, este la fel de greșit să susținem că relațiile din familie nu au nimic de-a face cu dezvoltarea atracției față de persoanele de același sex. După cum arată Anita Worthen și Bob Davies: „De fapt, adevărul se află undeva la mijloc, iar situația diferă de la o familie la alta.”^[16]

Relația cu părintele de același sex. Toți copiii tânjesc să se conecteze emoțional cu părinții lor, în special cu părintele de același sex. Această relație constituie o parte vitală în procesul de creștere, pentru a ne simți împliniți și siguri ca femei sau bărbați. Când un copil crește simțindu-se deconectat emoțional de către părintele de același sex, fie că acest lucru este real, fie că este o închipuire, procesul este întrerupt. Dacă distanțarea continuă, procesul nu se încheie niciodată, copilul simțindu-se respins, pustiu și nesigur pe sine ca băiat sau fată. Adânc, în interiorul său, copilul simte că ceva esențial lipsește, ceea ce l-ar putea determina să-și pună întrebări serioase cu privire la identitatea sa ca băiat sau fată.

O femeie nu-și amintea ca mama ei să-i fi purtat vreodată de grijă. „Am jucat volei la universitate și nu a venit niciodată la meciurile mele. A răs când am avut prima menstruație. Nu a vrut să mă lase să port sutien când toate celelalte fete din clasă purtau. Pe scurt, nu am simțit niciodată încurajare sau suport în domenii care îmi susțineau feminitatea.”^[17]

Deși copiii tânjesc cu disperare să relaționeze cu părintele de același sex, unii cresc cu suspiciunea că relația respectivă le va aduce doar și mai multă respingere și suferință. Pentru a preveni mai multă suferință, mulți tind să se distanțeze de părintele respectiv. Această formă de autoprotejare se numește, în mod obișnuit, „detașare defensivă.”^[18]

În loc să-și exprime dorința de relație și acceptare, ei o ascund. În loc să rămână deschiși pentru o relație apropiată cu părintele de același sex, devin mânioși și neîncrezători. Mulți încep să privească relațiile apropiate cu persoanele de același sex prin ochii mâniei și neîncrederii.

Un bărbat și-a amintit cum s-a îndepărtat de tatăl său care îl umilea cu mult timp înainte ca acesta să-și părăsească familia. Divorțul părinților lui doar a făcut lucrul „oficial”. O femeie a spus: „În inima mea, am scos-o pe mama din viața mea, emoțional și relațional.”^[19]

Respingerea și ascunderea dorinței de relație cu părintele de același sex nu au făcut ca dorința să dispară. Fără știrea copilului, ele au făcut ca dorința să devină mai puternică. Când dorințele sexuale încep să apară în anii adolescenței, dorința îngropată, dar în creștere, de dragoste și relație cu persoanele de același sex, poate să se contopească subtil cu dorințele sexuale. Cum adolescenții sunt atrași de ceea ce le lipsește și cum au parte de momente (fie reale, fie imaginare) în care simt că cineva alină dorința lor nesatisfăcută de dragoste față de persoanele de același sex, trupul lor s-ar putea să reacționeze sexual. Astfel de momente, de obicei cu un adolescent mai mare sau cu un adult, au loc adesea când ies la suprafață atracțiile sexuale față de persoanele de același sex.

Relația cu părintele de sex opus. Relația cu părintele de sex opus nu este la fel de crucială pentru dezvoltarea atracțiilor față de persoanele de același sex. Dar în multe cazuri, ea intensifică o problemă creată de distanțarea și/sau de atacurile din partea părintelui de același sex.

De exemplu, un părinte de sex opus poate mări distanța și ostilitatea dintre copil și părintele de același sex, făcând confidențe nepotrivite copilului cu privire la diferite probleme matrimoniale. Apoi există situații când o mamă superprotectivă nu îi permite fiului ei să riște să se exprime ca bărbat, manifestând o inițiativă puternică. Sau îi ridiculizează constant competența, făcându-l să se simtă și mai nelalocul lui, și mai nesigur ca bărbat. Aceasta ar putea implica și un tată care și-a dorit atât de mult un fiu, încât și-a tratat fata ca pe un băiat, ignorându-i cu totul feminitatea.

Când unui copil, care deja se simte deconectat de părintele de același sex, i se inhibă, critică, folosește sau ignoră genul de către părintele de sex opus, este pregătit terenul din care pot să apară atracțiile homosexuale.

Interacțiunile cu tovarășii de aceeași vârstă. Copiii deziluzionați de părintele de același sex pot să experimenteze și un grad similar de distanțare și respingere din partea tovarășilor de același sex, ceea ce mărește nivelul confuziei și insecurității lor. În unele cazuri, ei se așteaptă la același gen de tratament.

S-ar putea ca un băiețel să se simtă nelalocul lui printre băieții de seama lui, la fel cum se simte în preajma tatălui său. De asemenea, s-ar putea ca o fetiță să nu-și găsească locul printre fetele de vârsta ei, așa cum se simte cu mama ei. Dar dorința de a corespunde strigă pentru a fi împlinită. În cazul în care copiii sau adolescenții nu corespund și nu are loc identificarea cu tovarășii de aceeași vârstă și de același sex, ei pot fi atrași către relații nesănătoase, care par să dețină promisiunea acceptării.

Relațiile cu tovarășii de aceeași vârstă sunt, de asemenea, contextul în care are loc experimentarea sexuală cu „prietenii intimi”. Unii dintre cei care se luptă cu atracții homosexuale își

aduc aminte de momente când între ei și tovarășii lor de același sex a avut loc o anumită formă de contact senzual (de exemplu, sărutul). Deși pentru mulți copii astfel de evenimente nu sunt neobișnuite, ele pot sădi semințele adiționale ale îndoielii și confuziei cu privire la preferința sexuală personală.

Abuzul sexual. În mod tragic, la mulți bărbați și femei atracțiile homosexuale își au rădăcinile și în incidentele de neuitat ale abuzului sexual din trecut. Abuzul sexual implică orice *contact* sau *interacțiune* prin care o persoană mai în vârstă, mai puternică sau mai influentă folosește un copil vulnerabil sau un adolescent pentru stimulare sexuală. (Pentru o discuție mai cuprinzătoare despre abuzul sexual, a se vedea broșura *RBC, When Trust Is Lost [Când încrederea este pierdută]*, CB922.) Studiile arată că incidentele de abuz sexual prevalează în copilăria homosexualilor adulți.^[20] Cei care lucrează cu adulți care caută ajutor în lupta cu homosexualitatea aud, în mod repetat, întâmplări cu băieți molestați sexual, de obicei de băieți mai mari sau de bărbați. Este ceva obișnuit pentru ei să audă de fete abuzate sexual, în mod tipic, de un bărbat care era un membru apropiat de familie, de un prieten sau de o persoană cu autoritate.

La fel ca în cazul oricăruia dintre factorii menționați, abuzul sexual *nu* produce automat atracții homosexuale. Dar pentru unii el poate să reprezinte o parte majoră a contextului în care se formează atracțiile homosexuale. Modul în care vătămarea cauzată de abuzul sexual afectează atracțiile diferă la bărbați și femei.

Efectele negative ale abuzului sexual asupra bărbaților.

Sentimentele ambivalente puternice simțite în timpul și după incidentul abuzării sexuale de către un bărbat mai în vârstă contribuie la formarea atracțiilor sexuale. Ambivalența înseamnă „să ai două emoții contradictorii în același timp”.^[21] Rezultatul este o rușine și o confuzie copleșitoare. Faptul că, într-un anume fel, într-un asemenea context îngrozitor, un băiat a simțit o oarecare plăcere, îi aduce un sentiment firesc de rușine. Reconnectarea relațională și contactul fizic care au avut loc, în

mod natural, l-au excitat sexual și i-au adus plăcere emoțională și sexuală, dar l-au făcut și să se simtă atât de oribil.

Faptul că se bucură de o oarecare plăcere sexuală cu un bărbat sau un băiat mai mare este dificil de acceptat pentru un băiat sau un adolescent. Confuzia rușinoasă se amplifică atunci când abuzul sexual a fost singurul context în care setea de dragoste și de relație masculină a fost aparent împlinită. Aceasta îi lasă impresia înșelătoare că sexul și dragostea merg întotdeauna mână în mână.

Rușinea și confuzia provoacă gânduri sâcâitoare precum: „Ce spune asta despre mine? Poate că sunt homosexual.” Prin urmare, vătămarea provocată de sentimentele ambivalente poate să îi inducă în eroare pe băieții confuzi, pentru a crede că sunt ceea ce de fapt nu sunt.

Efectele negative ale abuzului sexual asupra femeilor.

Sentimentele intense de trădare, ca rezultat al abuzului sexual, reprezintă frecvent o componentă a ceea ce alimentează atracțiile homosexuale la femei. Trădarea înseamnă experiența de a fi înșelat, folosit, violat și abandonat. Adesea, autorii abuzului sexual își ademenesc potențialele victime cu un nivel de afecțiune și atenție pe care nimeni altcineva nu le-a mai oferit.

Trădarea abuzului sexual le învață pe fetițe sau pe adolescente că este prea periculos și dureros să dorească și să speredragoste din partea bărbaților. Drept rezultat, multe se luptă cu o ură adâncă și cu neîncredere față de bărbați. În mod similar, aceasta le îndeamnă să-și urască feminitatea. Unele devin îngrozite și scârbite de exprimarea oricărei laturi a feminității lor, care tânjește să fie iubită și protejată de un bărbat. În mintea lor, ea este motivul principal pentru care au fost abuzate.

Când o fată, care poate că are deja o dorință excepțional de puternică de relație cu persoanele de același sex, deoarece a fost privată de ea, este abuzată sexual de un bărbat, vătămarea trădării poate aprinde atracțiile homosexuale. Atracțiile

homosexuale pot să apară la fete când ura față de bărbați și o sete ascunsă, nepotolită pentru relații feminine există simultan.

Nu toți cei care simt atracții homosexuale le întrețin în fantezie sau comportament. Totuși, cei care o fac, le întrețin pentru ceea ce cred ei că oferă homosexualitatea.

Ce oferă homosexualitatea?

Cei care sunt răniți și supărați și care se simt nesiguri și nelalocul lor ca bărbați sau femei, ajung să vadă activitatea homosexuală ca pe un mijloc de a găsi eliberare, de a obține siguranță și de a se răzbuna. Rareori lucrurile încep așa. Dar odată ce au gustat din ceea ce oferă homosexualitatea, sunt prinși în capcană. Și, pe măsură ce încep să caute tot mai mult ceea ce au descoperit, încep să creadă că ceea ce oferă homosexualitatea este necesar și li se cuvine.

Găsirea eliberării. Mulți dintre cei care se implică în activitatea homosexuală descoperă că este un mod de a primi dragostea și acceptarea pe care nu le-au primit de la părintele de același sex și/sau de la tovarășii de aceeași vârstă. Ei speră să ajungă la împlinire și la anestezierea vidului dureros din suflet. Ei descriu perioada de dinaintea și din timpul activității homosexuale ca pe un moment în care ceva ce lipsea este pus la loc, într-un fel care le alină singurătatea. După cum spunea un bărbat: „Mă străduiesc să pun ceva la loc în mine însumi, ceva ce nu am primit când eram copil.”^[22]

Alții văd homosexualitatea și ca pe un mod de a fi absorbiți și cuceriți de cineva mai important decât ei. Este ceva obișnuit pentru mulți dintre cei care duc această luptă să fie atrași de membri ai aceluiași sex care par să posede calitățile dorite care simt că le lipsesc. Când sunt capturați de cineva mai important, ei pot, de asemenea, să primească de la celălalt ceea ce cred că le lipsește. Aceasta le aduce sentimente de împlinire, ușurare și adăpost.

Bărbații obțin aceasta în primul rând prin sex, iar femeile, mai mult prin implicare emoțională. De aceea este mult mai ușor pentru femei decât pentru bărbați să renunțe la

interacțiunea sexuală, dar este atât de greu pentru ele să pună capăt unei relații nesănătoase.^[23]

Deoarece alinarea este întotdeauna temporară, ei trebuie să se întoarcă înapoi, mereu și mereu, pentru mai mult. În acest fel, homosexualitatea devine o adicție înrobitoare. Un bărbat a asemănat implicarea lui în comportamentul homosexual cu un drog: „Am luat drogul homosexual din același motiv pentru care alții iau droguri chimice: doream să mă simt mai bine, doream să fiu acceptat, iar alte lucruri nu-mi aduseseră satisfacție.”^[24]

Nu numai că eliberarea poate fi găsită în momentele de împlinire temporară, dar ea vine și când rușinea de se bizui, în mod repetat, pe ceva pervers care eșuează, amortțește dorința de a iubi și de a fi iubit. Un bărbat a spus: „Obişnuiam să fac lucruri de care îmi este atât de rușine, încât nu văd cum m-aş putea iubi pe mine însumi, cu atât mai puțin cum L-aş putea iubi pe Dumnezeu sau pe altcineva.” Rușinea a ajuns să fie motivul pentru care se vedea incapabil să ofere și să primească dragoste. Aceasta i-a adus ușurare prin faptul că a făcut să-i fie mai ușor să nege dorința lui dureroasă pentru dragoste. (Pentru o discuție mai amănunțită despre rușine și adicție, a se vedea broșura *RBC When We Just Can't Stop [Când pur și simplu nu te poți opri]*, CB961.)

Obținerea siguranței. Pentru mulți, relațiile homosexuale devin, de obicei, o încercare prudentă de a se simți împliniți, fără a implica anumite aspecte ale masculinității sau feminității lor. În implicarea homosexuală, ei pot evita caracteristicile genului lor de care se tem și pe care le urăsc cel mai mult.

Multer bărbați le este teamă să-și manifeste *puterea inițiatoare* a masculinității, din cauză că le-a fost ridiculizată, respinsă sau inhibată. De aceea, evită să o exprime. Este un motiv pentru care pasivitatea caracterizează relațiile personale ale atât de multor bărbați care se luptă cu homosexualitatea.

Doar în virtutea faptului că este diferită, o femeie cere mai mult din puterea unui bărbat într-o relație apropiată, romantică. În homosexualitate totuși, un bărbat poate să găsească

momente de împlinire nelegitimă fără să trebuiască să-și ofere puterea, pentru că un bărbat nu va cere putere în același fel ca o femeie.^[25]

Femeile, pe de altă parte, sunt înclinate să urască și să se teamă de *tandrețea receptivă* a feminității lor, care a fost exploatată și trădată. Relațiile cu bărbații necesită măsuri imprevizibile de vulnerabilitate tandră, cu rezultate imprevizibile. În homosexualitate, femeile pot evita fără riscuri această formă de tandrețe, în timp ce dobândesc un sentiment de împlinire.

Oamenii obțin siguranță în homosexualitate și prin evitarea relațiilor *non-sexuale* cu *persoane de același sex*. Implicarea homosexuală devine un mod de a reconcilia situația dificilă de a dori dragoste de la persoanele de același sex și totuși de a urî și a nu avea încredere în relațiile apropiate cu persoanele de același sex.

În implicarea homosexuală, ei pot să obțină o fărâmă de dragoste și relație, fără a trebui să între într-o relație apropiată de încredere cu persoanele de același sex. În parte, de aceea homosexualitatea masculină este marcată de un nivel ridicat de promiscuitate. Precum a descris un bărbat: „Să trec de la un bărbat la altul este modul meu de a obține o doză din ceea ce vreau, fără să fiu nevoit să mă încred vreodată într-un alt bărbat.”

Cu toate că este adevărat că relațiile homosexuale feminine tind să dureze mai mult și să fie caracterizate de o anumită măsură de apropiere emoțională, partenerele nu au cu adevărat încredere în sentimentele celorlalte. Ele se încred, de fapt, în abilitatea lor de a manipula și a menține o relație care le autosatisfacă.

Răzbunarea. Cei implicați în homosexualitate tind să descopere că ea este un mijloc puternic de a-și exprima mânia adânc înrădăcinată, în special față de cei care i-au făcut de rușine și i-au dezamăgit. De exemplu, un bărbat și-a menținut relațiile homosexuale ca un mod de a-l lovi pe tatăl său, care îl umilise fără milă. Există bărbați care reușesc să adopte un comportament feminin, ca un mijloc de a șoca noțiunea

celorlalți despre masculinitate. Ceea ce este adevărat și pentru unele femei, care adoptă un stil foarte agresiv și rigid de a relaționa cu oamenii.

Găsirea alinării, obținerea siguranței și răzbunarea fac homosexualitatea atrăgătoare. Mai important, ele sunt simptomele problemei de bază din homosexualitate.

Care este problema de bază?

Nu există nicio îndoială că cei prinși în plasa homosexualității au inimi răvășite, cu cicatrice adânci, datorită dezamăgirilor din relații, neînțelegerilor și atacurilor. Oricât de semnificative ar fi acestea totuși, ele nu reprezintă problema de bază a homosexualității.

Problema de bază este aceeași cu sursa oricărui gând sau comportament imoral, idolatru. La nivelul cel mai profund, relațiile homosexuale reflectă dorința noastră de a trăi în termeni proprii. Chiar și când suntem convingși că sunt greșite căile noastre, depunem toate eforturile pentru a fi autonomi. Cu o independență viguroasă, Îl ignorăm pe Dumnezeu care ne-a conceput pentru a găsi odihnă și împlinire în El. Homosexualitatea este unul dintre numeroasele moduri de a ascunde adevărul despre Cel care ne-a creat pentru a găsi viața în El.

În Romani 1:18-26, Pavel face o legătură puternică între homosexualitate și ascunderea adevărului despre Dumnezeu. Pavel a explicat că înăbușirea adevărului (v. 8), văzută într-un refuz plin de mândrie și indignare de a-L onora pe Dumnezeu și de a-I mulțumi (v. 21) este începutul unei progresii descendente în spirală, spre ceea ce duce la *gândire deșartă* (v. 21), la *pierderea discernământului moral* (v. 21) și, în cele din urmă, la *idolatrie* (v. 23). Pofa sexuală răzvrătită și comportamentul sexual răzvrătit reprezintă un mod de exprimare a idolatriei (v. 24-25), ceea ce include homosexualitatea și alte expresii ale independenței (v. 26-27).

Fiecare ne-am născut cu tendința păcătoasă de a-L ignora pe Dumnezeu și de a trăi independent de El. Înainte ca cineva să fi păcătuit vreodată față de noi, chiar înainte de a fi respirat pentru

prima dată, eram înclinați să ne îndreptăm în această direcție: „Iată că sunt născut în nelegiuire și în păcat m-a zămislit mama mea.” (Psalmul 51:5) Cu alte cuvinte, păcatul este genetic. Deoarece trecutul dureros contribuie la modelarea și fixarea direcțiilor specifice în care ne trăim tendințele păcătoase, trebuie să luăm și acest lucru în considerare. Dar rănilor dureroase pe care le avem nu reprezintă niciodată problema de bază.

Așa dificil cum este, recunoașterea păcatului *independenței sfidătoare* ca problema de bază în homosexualitate, oferă speranța că schimbarea este posibilă. De ce? Cu toate că Evanghelia lui Isus Hristos nu afirmă că va șterge trecutul nostru dureros, ea ne oferă iertarea pentru răspunsurile noastre păcătoase. Ceea ce ne eliberează, pentru a trece dincolo de inima noastră rănită, pentru a trăi o viață plină de pasiune, semnificație și dragoste.

Care este procesul pocăinței și creșterii?

Orice discuție despre schimbare are limitările sale. Este imposibil să cuprinzi pe de-a-ntregul în cuvinte misterul lucrării lui Dumnezeu în inima omenească. Cu toate acestea, gândurile următoare sunt oferite pentru a oferi o călăuzire generală în procesul schimbării care are loc când ne întâlnim cu Dumnezeu.

La ce să ne așteptăm. Dumnezeu ne oferă o cale pentru pocăință și creștere. Primirea iertării Lui și adoptarea în familia Lui sunt *imEDIATE*. Dar umblarea pe cale este un *proces* de o viață. Procesul va fi probabil mai dificil pentru cei care s-au luptat cu homosexualitatea o perioadă mai îndelungată de timp. Dar, indiferent cât de lipsit de speranță s-ar simți cineva, speranța schimbării este reală. În timp, atracțiile chinuitoare față de persoanele de același sex își vor slăbi strânsoarea. Dorința de a rezista fanteziilor și comportamentelor homosexuale va deveni mai puternică, pentru că ceva mult mai semnificativ va capta scopul și pasiunea celui în cauză pentru întreaga viață.

Pe cât de importante sunt aceste schimbări, oamenii au nevoie să-și lărgească așteptările *dincolo* de eliberarea de lupta homosexuală. Schimbarea implică și dezvoltarea unei pasiuni înviorătoare de a-I împărtăși lui Dumnezeu ce avem pe inimă și

de a-i iubi pe cei care poartă chipul Său. (Matei 22:36-39) Tocmai dezvoltarea acestei pasiuni înlocuiește dorința pentru homosexualitate. Întâlnirea cu iertarea plină de milă a lui Dumnezeu furnizează baza pentru ca o astfel de pasiune să înflorească. (Luca 7:47)

Întâlnirea cu Dumnezeu. Nimic nu are mai multă putere de a transforma oamenii centrați pe sine în oameni iubitori, decât o uimire și o apreciere crescândă pentru Evanghelie – povestea remarcabilă a lui Dumnezeu, care a devenit om și a suferit apoi pentru răzvrătirea noastră păcătoasă împotriva Lui. (Ioan 3:16) Nimic nu are mai multă putere de a ne schimba din interior în exterior, precum credința că Cel care a murit în locul nostru a înviat din morți, pentru a-Și trăi viața prin toți cei care se încred în El. (Galateni 2:20)

În primul secol, această poveste extraordinară nu numai că a salvat un criminal foarte calculat de la pedeapsa pentru păcatele sale, dar, în cele din urmă, i-a cuprins inima în așa fel, încât a abandonat persecuția răutăcioasă împotriva creștinilor și a devenit unul dintre cei mai convingători martori ai lui Isus Hristos.

Acel om, cunoscut ca apostolul Pavel, a spus că poftele și plăcerile înrobitoare încep să-și slăbească strânsoarea asupra vieții noastre când întâlnim bunătatea îndurătoare și dragostea lui Dumnezeu. (Tit 3:3-5) Isus ne-a învățat că eliberarea de păcatul înrobitor are loc când ajungem să cunoaștem adevărul. (Ioan 8:31-36) Cu alte cuvinte, întâlnim îndurarea lui Dumnezeu într-un context al adevărului, nu într-un context al negării.

Cei care se luptă cu homosexualitatea au nevoie să-și spună cu sinceritate povestea personală. Aceasta va deschide ușa pentru adevăr, îndreptându-i către dimensiuni surprinzătoare ale jelierii și pocăinței, și îi va conduce spre întâlnirea, plină de putere, cu Dumnezeu.

Spunerea poveștii personale. Fiecare are o poveste de spus. Și este important ca povestea să fie spusă cu sinceritate. Mai ales în cazul celor înrobiți de o luptă cu homosexualitatea. Deși va fi dureros, ei au nevoie să-și spună povestea unui

prieten, unui consilier sau unui grup de oameni cărora le pasă și care înțeleg durerea și păcatul homosexualității.

În orice caz, Dumnezeu ar trebui să audă povestea lor marcată de durere și păcat. Nu că Dumnezeu ar avea nevoie să fie informat, dar cei care se luptă cu homosexualitatea tind să nutrească mânie și îndoială față de El. Mulți sunt mânioși pe Dumnezeu, acuzându-L că „i-a făcut” homosexuali sau că „le-a permis” să aibă atracții homosexuale. Alții se îndoiesc de bunătatea Lui fiindcă nu i-a protejat de abuzul sexual din trecut. Dacă nu se confruntă cu onestitate cu mânia și disperarea lor, inima nu le va fi deschisă pentru a se preda Lui. Faptul de a-I povesti lui Dumnezeu despre viața lor creează oportunitatea pentru o predare profundă.

Spunerea poveștii personale oferă, de asemenea, oportunitatea de a pune lucrurile cap la cap, pentru a afla cum s-au dezvoltat atracțiile homosexuale din dezamăgirile din trecut sau din atacurile la demnitatea personală. Deși înțelegerea în sine nu produce schimbarea, ea ne ajută să punem într-o perspectivă corectă lucrurile pentru care suntem sau nu suntem responsabili. Cei care se luptă cu homosexualitatea nu sunt responsabili pentru prezența atracțiilor homosexuale. Nu este vina lor că au fost respinși, ridiculizați sau exploatați sexual când erau copii. Totuși, sunt responsabili pentru că L-au ignorat pe Dumnezeu, căutând alinarea, siguranța personală și răzbunarea găsite în homosexualitate.

Detaliile poveștii cuiva pot fi de-abia schițate și neordonate la început, dar o explorare atentă va expune temele semnificative. Nu totul va fi readus în memorie. Unele lucruri nu au sens. Nici nu trebuie. Nu reamintirea completă sau faptul de a avea o explicație pentru tot ceea ce s-a întâmplat pregătesc contextul pentru întâlnirea cu Dumnezeu. Ci o inimă deschisă pentru a jeli rănilor adânci din viață, ca și vătămarea pe care ne-am provocat-o noi singuri, pe care am provocat-o altora și lui Dumnezeu, ca răspuns la rănilor respective.

Acceptând jelierea. Jelierea înseamnă să simțim durerea pentru ceea ce am pierdut sau pentru ceea ce nu s-a întâmplat

niciodată. Cei mai mulți evită să-și jelească durerile adânci ale vieții. Pentru mulți, pare atât de lipsit sens. Pentru alții, este prea înfricoșător. Dar este cea mai bună cale de urmat. Celor care jelesc, Dumnezeu le promite mângâiere, iertare și că îi va atrage la El. (Matei 5:4, Iacov 4:8-10) În loc să ducă la o disperare mai mare, jelirea trezește în inima noastră o sete după Dumnezeu pe care numai El o poate potoli.

Sunt multe de jelit când se spun povești dureroase: durerea de a nu primi niciodată atenția sau aprobarea unui tată, o mamă căreia nu i-a păsat niciodată, batjocurile înțepătoare din partea părinților sau a tovarășilor de același sex, pierderea încrederii și inocenței ca rezultat al abuzului sexual. Dar jelirea nu trebuie să se sfârșească aici. Este la fel de important să jelim răspunsurile noastre păcătoase la faptul că am fost răniți.

Jelirea păcatului este experiența unei inimi cuprinse de o tristețe adâncă, din cauza felului în care viața noastră se află, în mod diabolic, în conflict cu ceea ce a intenționat Dumnezeu. În loc să iubească, mulți dintre cei implicați în homosexualitate i-au folosit în mod egoist pe cei pe care pretind că îi iubesc, pentru a-și anestezia golul interior. În loc să dăruiască, mulți i-au înșelat pe ceilalți, evitând relațiile apropiate, non-sexuale cu persoanele de același sex, pentru a rămâne în siguranță. În loc să ierte și să caute restaurare, mulți au căutat să egaleze scorul cu cei care le-au greșit sau i-au violat.

Inima ar trebui să ne fie străpunsă de modul greșit în care am căutat eliberare, siguranță și răzbunare. Dar și mai semnificativ este păcatul de bază de a ne înstrăina de Dumnezeu (Psalmul 51:3-4), înlocuindu-L cu un idol și refuzând să acceptăm genul dat nouă de El.

Când oamenii încep procesul de a-și spune povestea și de a accepta jelirea, pot să vadă profunzimea nevoii lor de a fi iertați de Dumnezeu. Când jelesc din cauza păcatului înfăptuit și acceptă iertarea lui Dumnezeu, povestea uimitoare a modului în care dragostea și iertarea lui Dumnezeu se intersectează cu povestea lor personală împovărată de tragedie și păcat va începe să le cuprindă inimile. Când vor primi iertarea îndurătoare a lui

Dumnezeu, făcută posibilă prin Isus Hristos, recunoștința și încrederea în bunătatea și dragostea lui Dumnezeu vor începe să înlocuiască amărăciunea și îndoiala. (1 Ioan 4:9-16)

Pericolul spunerii poveștii noastre este că ea poate fi folosită greșit. Oamenii pot să fie atât de prinși în trecutul lor dureros, încât îl folosesc ca să-și justifice mai departe implicarea în homosexualitate și în alte păcate. Dar aceasta reprezintă o folosire greșită a adevărului. Scopul ultim al dezvăluirii sincere a propriei povești este jelierea cu lacrimi a păcatului, care duce la pocăință. (2 Corinteni 7:8-10)

O inimă gata pentru pocăință. Ce este pocăință? Este o schimbare a inimii care ne ajută să depindem de Dumnezeu. Este un proces umil, de renunțare la credința noastră într-un dumnezeu fals și de a unire a noastră cu inima și gândirea Celui care ne-a făcut pentru Sine. (Luca 15:17-21)

Dar pocăința nu este ceva ce doar alegem să facem. Este și ceva ce ni se întâmplă, atunci când Dumnezeu Însuși produce în noi schimbări pe care nu le-am putea produce niciodată prin propria noastră putere. Partea noastră este să avem o inimă pentru pocăința pe care ne-o dă El, să credem că este posibilă și să o căutăm cu stăruință în rugăciune.

De multe ori, cei care vor să părăsească viața homosexuală simt că situația lor este lipsită de speranță. Dar o inimă care caută pocăința nu oftează cu disperare: „Nu mă mai poate ajuta nimeni!” Ci continuă, mai degrabă, să spună: „Sunt greșit și departe de cel care am fost creat să fiu, dar nu sunt fără ajutor. Am gustat destul din iertarea lui Dumnezeu, ca să știu că este bun. Deși a îngăduit să se întâmple anumite tragedii în viața mea, devin din ce în ce mai convins de bunătatea Lui, pe măsură ce El ia ceea ce alții au intenționat să rănească și folosește spre bine. (Geneza 50:20) Voi continua să cer, să caut și să bat, ca Dumnezeu să mă ierte și să mă înnoiască.” (Luca 11:9-13)

La timpul Său, Dumnezeu le va da celor implicați în homosexualitate genul de schimbare pe care o caută ei cu adevărat, dacă intenționează, în mod serios, să folosească

schimbarea pe care o dă El pentru scopurile Sale iubitoare. Pavel a afirmat: „El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?” (Romani 8:32)

O pasiune pentru a iubi. Întâlnirea iertării lui Dumnezeu slăbește prinsoarea puternică a homosexualității și dă naștere, treptat, pasiunii de a-i iubi pe ceilalți. Aspirația de a trăi chemarea de a fi niște „imitatori ai lui Dumnezeu” care „trăiesc o viață de dragoste” (Efeseni 5:1-2) este ceea ce poate pune capăt și poate înlocui o luptă cu homosexualitatea. Dacă homosexualitatea nu este înlocuită cu o pasiune crescândă de a iubi, se prea poate ca orice eliberare din lupta cu homosexualitatea să fie doar temporară.

În loc să se folosească de oameni, pasiunea crescândă de a iubi are ochi pentru a vedea demnitatea din ceilalți și pentru a se gândi creativ la modalități de a o evidenția. În loc să evite relațiile apropiate cu persoanele de același sex sau cu persoanele de sex opus, ea își asumă, mai degrabă, riscul să se implice, dând din tăria sa plină de grijă sau din tandrețea sa, fără să aibă nevoie să cunoască rezultatele. În loc să caute răzbunare, ea tânjește să ofere același fel de iertare și reconciliere pe care le-a primit de la Dumnezeu.

Nimic nu aduce mai multă satisfacție și bucurie decât uimitorul privilegiu de a anticipa fiecare nouă zi ca pe o ocazie de a-L cunoaște pe Dumnezeu și ca o ocazie ca El să ne folosească viața ca pe un instrument al binelui în viețile altora. Pasiunea de a iubi și a fi iubit este esența pocăinței și creșterii.

Ce are de făcut un prieten?

Isus a fost prietenul păcătoșilor. Ca urmași ai Lui, trebuie să ne gândim ce înseamnă să fim implicați ca prieteni în bătălia pentru sufletele oamenilor. Dacă vrem să fim prieteni cu cei care se luptă cu homosexualitatea, trebuie mai întâi să fim deschiși la faptul că în viața oamenilor există multe forme de lupte sexuale care se desfășoară în ascuns, inclusiv homosexualitatea.

Lupta unui prieten sau unui membru de familie cu homosexualitatea surprinde și înspăimântă mult prea mulți creștini. Mulți se simt șocați și speriați și, în mod tipic, se retrag. În cel mai bun caz, unii recomandă consilierea sau îi încurajează să se oprească pur și simplu. În ambele cazuri, ei pierd din vedere problemele de bază ale durerii și păcatului.

Să presupunem, pentru un moment, că am avea ochi să vedem problemele de bază din inima omenească. Cunoscând agonia din inima noastră, diferitele poftes și independența cu care ne luptăm noi toți, lupta altuia cu homosexualitatea nu ne-ar lua pe nepregătite și nu ne-ar paraliza de teamă. Prin urmare, am fi prieteni mai buni.

Mulți dintre noi suntem, de asemenea, vinovați de abordarea homosexualității cu o atitudine fățarnică. Ne purtăm de parcă acest păcat este mai mare decât al nostru, limbajul nostru transmițând ostilitate, batjocoră și dezgust, ceea ce, din păcate, pătează chemarea la Evanghelie. Fățarnicia este un motiv important pentru care nu suntem prieteni precum Hristos, pentru cei care se luptă cu homosexualitatea.

Este necesar să avem mai mult din atitudinea despre care a vorbit Isus când a spus: „De ce vezi tu paiul din ochiul fratelui tău și nu te uiți cu băgare de seamă la bârna din ochiul tău? Sau cum poți să zici fratelui tău: «Frate, lasă-mă să-ți scot paiul din ochi», și când colo, tu nu vezi bârna din ochiul tău? Fățarnicule, scoate întâi bârna din ochiul tău, și atunci vei vedea deslușit să scoți paiul din ochiul fratelui tău.” (Luca 6:41-42)

Cuvintele lui Isus ne amintesc că, dacă vedem păcatul altora fără să îl vedem mai profund pe al nostru, tăgăduim dreptul și privilegiul nostru de a-i invita la un mod de viață diferit. Prin urmare, trebuie să depunem eforturi pentru a fi prieteni mai buni, asemenea lui Hristos, pentru cei care se luptă cu homosexualitatea, mărturisind și renunțând tot mai mult la fățarnicia noastră.

Dacă ne deschidem ochii pentru a vedea durerea și potențialul pentru poftă din noi toți, și dacă îngăduim ca profunzimea păcatului nostru să ne smerească, putem întinde o

mână de ajutor, cu compasiune adevărată, și putem crea un context în care oamenii se vor simți deschiși să mărturisească lupta lor cu homosexualitatea, să audă adevărul și să găsească speranța.

Referințe

- [1] *The Diary of Anne Frank*, p. 130-131.
- [2] *Straight and Narrow*, p. 110-111.
- [3] *How Will I Tell My Mother?* de J. Arterburn, p. 98-99.
- [4] *Archives of General Psychiatry* 48, Feb. 1991, p. 127; *Comprehensive Psychiatry* 34, Mai/Iunie 1993, p. 154.
- [5] *The Gay Report* de K. Jay și A. Young, p. 728.
- [6] *Science*, 258, 1991, p. 1034-1037.
- [7] *A Freedom Too Far* de C. Socarides, p. 93.
- [8] *Archives of General Psychiatry* 48, 1991, p. 1089-1096.
- [9] *Homosexuality and the Politics of Truth*, p. 83.
- [10] *Sex in America* de R. Michael, p. 216.
- [11] *Clinical Psychiatry News*, octombrie 1994, p. 5.
- [12] *Thayer's Greek-English Lexicon*, p. 75.
- [13] *Vigiliae Christianae* 38, 1984, p. 125-153.
- [14] *Answers to Your Questions about Homosexuality*, ed. C. Lanning, p. 66.
- [15] *Homosexuality and the Politics of Truth*, p. 94.
- [16] *Someone I Love Is Gay*, p. 44.
- [17] *Anything for Love*, mărturie Harvest.
- [18] *Reparative Therapy of Male Homosexuality* de J. Nicolosi, p. 104-107.
- [19] *Freed to Love*, mărturie Harvest.
- [20] *Child Abuse and Neglect* 16, Nr. 6, 1992, p. 855-864.
- [21] *The Wounded Heart* de D. Allender, p. 127.
- [22] *A Freedom Too Far*, p. 112.
- [23] Alinarea prin sex nu durează atât de mult ca alinarea printr-o legătură emoțională. Aceasta explică parțial de ce relațiile homosexuale masculine sunt, în mod tipic, scurte și promiscue, și de ce relațiile homosexuale feminine tind să dureze mai mult.
- [24] *How Will I Tell My Mother?* P. 85.

[25] Deși bărbații implicați în homosexualitate au deseori câteva prietene, aceste relații sunt, de obicei, similare relațiilor pe care le-au avut cu o mamă dominantă sau cu o soră mai mare, care nu i-au încurajat să aibă o inițiativă puternică în relații.

Alte resurse

Coming Out of Homosexuality de Bob Davis și Lori Rentzel (InterVarsity Press, 1993).

Straight and Narrow? de Thomas Schmidt (InterVarsity Press, 1995).

Someone I Love Is Gay de Anita Worthen și Bob Davies (InterVarsity Press, 1996).

Homosexuality and the Politics of Truth de Jeffrey Satinover (Baker Books, 1996).

Harvest USA (215-342-3585): O misiune creștină care întinde o mână de ajutor celor care se luptă cu homosexualitatea, ca și familiilor afectate de homosexualitatea cuiva drag.

[Jeff Olson, *When Passions Are Confused. Understanding Homosexuality*. Copyright © 1996 RBC Ministries, Grand Rapids, Michigan. Jeff Olson este consilier licențiat în Michigan și lucrează la departamentul de corespondență biblică al RBC. Broșura în limba engleză este publicată pe site-ul www.jesus-revolution.com.]

CENTURA BIBLIEI ESTE CEL MAI MARE
CONSUMATOR DE PORNOGRAFIE HOMOSEXUALĂ ÎN
STATELE UNITE, CONFORM PORNHUB
SINEAD MULHERN

După câte se pare, Centura Bibliei^[1] este cel mai mare consumator de pornografie homosexuală din America.

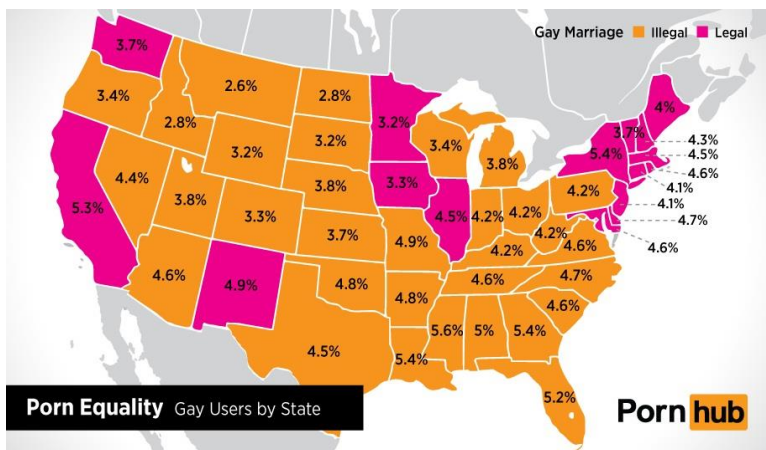
Știrea vine după ce *Pornhub* (unul dintre cele mai mari site-uri pornografice din lume) a dat publicității cifrele^[2] despre obiceiurile de vizionare ale utilizatorilor pentru fiecare dintre statele SUA. Raportul său a arătat că statele cu cele mai ridicate

procente de utilizatori de pornografie homosexuală se află în sudul țării. Mississippi, Louisiana și Georgia sunt pe primele locuri în țară. Mississippi este, de fapt, cel mai mare consumator de pornografie homosexuală al Americii – procentul său la pornografia homosexuală este de 5,6%.

Pentru a realiza implicațiile, Montana are cel mai scăzut procent, de 2,6%. Cei din Centura Bibliei depășesc și statele unde căsătoria homosexuală este legală. Dintre acele state, primele trei care conduc în clasamentul consumului de pornografie homosexuală sunt Hawaii, New York și California.

Oricine pune sub semnul întrebării credibilitatea *Pornhub*, ar trebui să ia în considerare că acest site pornografic are 35 de milioane de utilizatori zilnic.

Factorul șoc din aceste statistici este evident. Valorile creștine conservatoare (și îndrăznim să spunem intolerante?) predominante în statele respective par să se afle în dezacord puternic cu dorința de a viziona pornografie homosexuală. Când luăm în considerare cifrele, este ușor să facem o conexiune între cele două.

Rețineți că *Pornhub* nu a adunat informații despre convingerile politice sau religioase ale utilizatorilor. Deci, în

timp ce putem, cu ușurință, presupune că conservatorii biblici flecari vizionează pornografie în timpul liber (și probabil că mulți dintre ei o fac), să nu uităm că există mulți alții în sud care au orientare homosexuală sau bisexuală.

Deoarece exprimarea acestor orientări este împiedicată de cultura antihomosexuală din aceste state, probabil că ceea ce se întâmplă de fapt este că oricine se identifică drept orice altceva decât heterosexual este limitat la a-și trăi sexualitatea numai cu ajutorul a ceea ce afișează pe ecranul computerului. Pur și simplu, să spui că ești homosexual și mândru de asta nu este o opțiune realizabilă, deoarece a) cum găsești un partener într-o zonă unde cultura homosexuală este oprimată așa cum este și b) cum mergi pe stradă cu partenerul, când riscurile ridiculizării și rușinării în public sunt intolerabil de ridicate? Să fii un membru LGBTQ al societății în aceste părți ale Statelor Unite înseamnă adesea să păstrezi tăcerea.

Ceea ce arată cifrele *Pornhub* ar putea fi, în mod potențial, ipocrizia Centurii Bibliei. Deși probabil că ele indică o problemă socială mult mai amplă.

Note

^[1] Centura Bibliei este o regiune din sud-estul Statelor Unite în care protestantismul conservator evanghelic joacă un rol important în societate și politică, iar frecventarea bisericii creștine este, în general, mai ridicată decât media frecventării bisericii în Statele Unite. [N. trad.]

^[2] *Porn Equality – Gay Viewers by US State*, www.pornhub.com/insights/gay-usa-porn-equality.

[Sinead Mulhern, *The Bible Belt consumes the most gay porn in The United States, according to Pornhub*. Copyright © 2015 Plaid Zebra. Articolul în limba engleză este publicat pe site-ul www.theplaidzebra.com.]

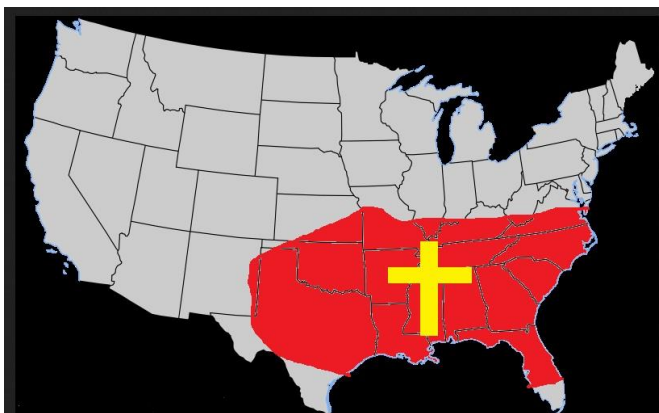
CENTURA BIBLIEI SE AFLĂ PE PRIMUL LOC
ÎN STATELE UNITE LA CONSUMUL
DE PORNOGRAFIE HOMOSEXUALĂ
MICHAEL STONE

În Centura Bibliei se vizionează mai multă pornografie homosexuală decât oriunde altundeva în Statele Unite, conform noilor cifre^[1] date publicității de *Pornhub*, unul dintre cele mai mari site-uri pornografice din lume.

Pornhub raportează^[2] că majoritatea statelor cu un procent ridicat de utilizatori homosexuali se află în sud. Conform cifrelor, Mississippi, Louisiana și Georgia conduc în sud la consumul de pornografie homosexuală, iar statul cu cel mai ridicat procent de pornografie homosexuală în Statele Unite este Mississippi, cu 5,6%.

Alaska, Montana, Dakota de Nord și Idaho au cel mai scăzut procent de utilizatori de pornografie homosexuală, toate având un procent de sub 3%.

BuzzFeed raportează^[1] că *Pornhub* a descoperit că fiecare stat din sud vizionează pornografie la un procent mai ridicat decât media statelor unde căsătoria homosexuală este legală.

Pentru statele care au legalizat căsătoria homosexuală, cele mai mari trei consumatoare de pornografie homosexuală sunt Hawaii, New York și California.

Rapoarte multiple^[3] indică descoperiri similare^[4] cu privire la consumul vorace de pornografie în Centura Bibliei. Putem face doar speculații despre legătura dintre consumul de pornografie și valorile creștine conservatoare mărturisite.

Pornhub este unul dintre cele mai mari site-uri pornografice din lume, cu 35 de milioane de utilizatori zilnic.

Note

^[1] Ryan Broderick, *According To Pornhub, The South Watches More Gay Porn Than Any Other Part Of The U.S.*, www.buzzfeed.com/ryanbatesthis/according-to-pornhub-the-south-watches-more-gay-porn-than-an?utm_term=.kdWy4dGMX#.qfae8Y5q1.

^[2] *Porn Equality – Gay Viewers by US State*, www.pornhub.com/insights/gay-usa-porn-equality.

^[3] Alex Henderson, *The Bible Belt's Love Affair With (Gay and Straight) Porn*, [www.alternet.org/story/154539/the_bible_belt's_love_affair_with_\(gay_and_straight\)_porn](http://www.alternet.org/story/154539/the_bible_belt's_love_affair_with_(gay_and_straight)_porn).

^[4] *Bible belt states lead the US in gay pornography searches between 2004 and 2011*, www.oscarloveslife.blogspot.ro/2011/12/bible-belt-states-lead-us-in-gay.html.

[Michael Stone, *Bible Belt leads the nation in consumption of gay porn*. Copyright © 2014 Patheos. Articolul în limba engleză este publicat pe site-ul www.patheos.com.]

ESTE BINE SĂ FII HOMOSEXUAL: CENTRELE
PENTRU CONTROLUL ȘI PREVENIREA BOLII
RAPORTEAZĂ DESPRE EPIDEMIA DE SIFILIS
LA BĂRBAȚII HOMOSEXUALI
JOSEPH SCIAMBRA

După ce în anul 2000, în Statele Unite, au fost pe punctul de a fi eliminate, cazurile de sifilis au revenit. Ratele sifilisului primar și secundar au continuat să crească per total în anii

2005-2013; deși ratele s-au stabilizat în perioada 2009-2010, ratele au crescut din 2011. Creșterile au avut loc în principal la bărbați și îndeosebi la BSB (bărbați care fac sex cu bărbați), care au contribuit la vasta majoritate a cazurilor de sifilis primar și secundar în perioada 2009-2012. În 2012, în cazurile de sifilis primar și secundar din 35 de zone de raportare care au raportat sexul partenerilor sexuali, cazurile de bărbați au reprezentat 83,7% (13113) dintre toate cazurile din țară. În acele zone, proporția de cazuri de sifilis primar și secundar la bărbați atribuite BSB (bărbați care fac sex cu bărbați), au crescut de la 77,0% (6366) în 2009, la 83,9% (8701) în 2012. În 2013, pe baza datelor raportate pe 28 aprilie 2014, rata sifilisului primar și secundar raportat în Statele Unite a fost de 5,3% dintre cazuri, la o populație de 100000, mai mult decât dublul celei mai scăzute rate de 2,1 din anul 2000.

Nota autorului: Cu alte cuvinte, peste 83% dintre toate cazurile de sifilis în Statele Unite au fost la bărbați; dintre bărbații respectivi, peste 83% au luat boala prin sex homosexual; prin urmare, 67,6% dintre toate cazurile de sifilis în Statele Unite au fost la bărbații homosexuali; îngrozitor – fiindcă bărbații homosexuali numără cel mult 4% din populația Statelor Unite.

Link către raportul *Centrelor pentru Controlul și Prevenirea Bolii, Primary and Secondary Syphilis – United States, 2005-2013*: www.cdc.gov/mmwr/preview/mmwrhtml/mm6318a4.htm?s_cid=mm6318a4_w

[Joseph Sciambra, *It's Good to be Gay: CDC Reports Syphilis Epidemic in Homosexual Men*. Copyright © 2014 Joseph Sciambra. Articolul în limba engleză este publicat pe site-ul www.josephsciambra.com.]

GENA HOMOSEXUALĂ?

DR. JEFFREY SATINOVER

Iată un rezumat final, sub formă de dialog, al articolului *The Gay Gene?*²¹

Homosexualitatea se moștenește?

În mare parte, da.

Deci este moștenită?

Nu.

Sunt confuz. Nu există o „componentă genetică” a homosexualității?

Ba da, dar să o numim „componentă” ar fi un mod inexact de a indica asociații și legături. Ceea ce nu va avea sens dacă nu înțelegem ce anume și cât de puțin înseamnă cu adevărat „legătură” și „asociație”.

Dar cum rămâne cu toate dovezile care arată că homosexualitatea „este genetică”?

Nu există nicio dovadă și nicio cercetare nu pretinde că ar exista; numai presa o face și, din nefericire, anumiți cercetători, când fac declarații pentru public.

Dar nu este homosexualitatea „din punct de vedere biologic, în creier”?

Desigur că este. Ca orice altceva. Pun pariu că oamenii care se roagă regulat au anumite părți din creier mai mari decât ceilalți oameni!

Și nu înseamnă aceasta că homosexualitatea este „înnăscută”?

Nu mai mult decât rugăciunea. Creierul se schimbă cu folosirea sau nefolosirea sa, la fel ca mușchii, de fapt mult mai mult. Numai că, de obicei, nu vedem cum se întâmplă.

Dar nu se dezvoltă homosexualitatea în familie?

Ba da.

Deci o iei de la părinți, nu-i așa?

Iei și virusi de la părinți, și unele obiceiuri proaste. Nu tot ce este din familie este înnăscut sau genetic.

Dar așa pare să fie. De la cei pe care îi cunosc știu că există un tipar – homosexualitatea trebuie să fie moștenită – care se dezvoltă în familie, iar mulți astfel de oameni sunt homosexuali, nu-i așa?

Este vorba de trăsăturile asociate, dar ce trăsătură sau trăsături asociate detectăm? Dacă cercetările confirmă ceva, nu

confirmă „homosexualitatea”. De aceea, uneori aceste trăsături sunt evidente de la o vârstă foarte fragedă, cu mult înainte să fie modelată sexualitatea.

Deci ce sunt aceste trăsături?

O întrebare importantă, într-adevăr. Știința este serios obstrucționată în efortul său de a da un răspuns la această întrebare. Dacă ni s-ar permite – dacă am fi încurajați – să răspundem la ea, în curând am avea idei mai bune despre ce este homosexualitatea și cum s-ar putea ea schimba sau și mai bine, cum s-ar putea preveni. Am ști cine prezintă un risc mai mare de a deveni homosexual și ce tip de mediu – în familie sau societate – încurajează acest lucru. După cum afirma un activist homosexual proeminent, care este și cercetător, toate lucrurile genetice fiind egale, este mult mai ușor să devii homosexual în New York decât în Utah. Deci cine credeți că ar profita cel mai mult de o asemenea cercetare?

Ei bine, ce trăsături credeți că sunt, așa cum spuneți, „asociate” cu homosexualitatea?

Îmi dați voie să fac speculații? Așa iau naștere la început ipotezele științifice. Important este nu să evităm ideile care se dovedesc a fi greșite, ci numai să nu ne agățăm de ele.

OK, continuați, speculați.

Inteligența, anxietatea, sensibilitatea, abilitățile artistice, simțul gustului. Știți, toate stereotipurile.

Dar de unde vin aceste trăsături? Nu sunt moștenite?

Încă nu știm. Unele pot să fie. Sau, mai degrabă, nu știm în ce măsură sunt moștenite, care elemente sunt directe și care sunt doar asociate și legate cu alte trăsături mai importante. Dar înțelegeți ideea. Așa ar trebui să se desfășoare cercetarea. Nu este necesar ca trăsăturile care favorizează homosexualitatea să fie rele în ele însele; poate că multe dintre ele sunt daruri. Atletismul este, în general, un lucru bun și avem o părere foarte bună despre cei care își satisfac impulsurile atletice, de exemplu, despre sportivii remarcabili. Nu avem o părere la fel de bună despre cineva care devine un bătaș.

Notă

[¹] Jeffrey Satinover, M.D., *The Gay Gene?*
www.s8int.com/notgenetic.html.

[Jeffrey Satinover, M.D., *The Gay Gene?* Copyright © Jeffrey Satinover. Tradus și publicat cu permisiune. Dr. Satinover este autorul cărții *Homosexuality and the Politics of Truth*, disponibilă pentru comenzi pe site-ul www.amazon.com.]

IDENTITATEA DE GEN: CE ARE EA DE-A FACE CU HOMOSEXUALITATEA?

Homosexualitatea nu este singura problemă cu care se confruntă tinerii de astăzi. Iar datorită mișcării homosexuale, se lansează o provocare chiar conceptului de bărbat și femeie.

O privire asupra provocării

În cartea lor despre „activismul de gen”, *Beyond the Binary* [Dincolo de binar], cei de la *Gay-Straight Alliance Network* definesc identitatea de gen drept „sentimentul interior profund al unei persoane de a fi bărbat, femeie, altceva sau ceva între”. În cartea sa *The New Gay Teenager* [Noul adolescent homosexual], Rich Savin-Williams vorbește pe larg despre „fluiditatea” genului la tineretul american. Să luăm, de exemplu, acest pasaj:

„Controversele curente cu privire la etichetele de identitate includ faptul dacă transsexualitatea reflectă o identitate sexuală sau de gen, dacă... [termeni precum] *queerboi* [termen care se referă la băieții care se îmbracă și se comportă ca homosexualii, dar adânc, în interiorul lor nu vor decât să se culce cu fetele, n. trad.] sunt legitimi. Deoarece identitatea personală a fiecăruia este negociată în adolescență, identitatea sexuală poate fi deosebit de susceptibilă la transformare în această perioadă.”

Savin-Williams vorbește despre diferiții termeni pe care adolescenții îi folosesc pentru a-și exprima identitatea de gen, etichete care includ *ambisexual* [o persoană care are o orientare sexuală ambiguă sau care este atrasă atât de bărbați, cât și de femei, n. trad.], *polisexual* [o persoană atrasă de mai multe genuri, dar nu de toate genurile; a nu se confunda cu bisexual, n. trad.],

two-spirit [dacă o persoană este *two-spirit*, corpul său găzduiește un suflet masculin și un suflet feminin, ceea ce poate să însemne că are două genuri, n. trad.], *bisexual*, *lesbiană*, *tranny* [travestit sau transsexual, n. trad.], *fag* [termen extrem de ofensator care desemnează un bărbat homosexual, n. trad.], *stem* [persoana este o mixtură între un bărbat atrăgător fără parteneră, un „armăsar”, și o femeie care îndeplinește rolul feminin într-o relație lesbiană, n. trad.], *stud* [bărbat atrăgător fără parteneră, „armăsar”, n. trad.], *boi* [lesbiană care adoptă o înfățișare masculină sau un comportament masculin, n. trad.], iar lista poate continua. Comunitatea homosexuală realizează repede că nici măcar umbrela LGBTQ nu este destul de largă pentru a cuprinde confuzia prin care trece noua generație. Hollywood-ul a produs numeroase filme care promovează o imagine pozitivă despre transsexualitate, iar activiștii continuă să facă presiuni asupra școlilor pentru a implementa metode și programe care reflectă conceptul genului „fluid”.

Adolescența este destul de dezechilibrată, plină de dorințe, de nesiguranță, stânjenală și necunoscut. Când granițele dispar, iar discernământul este înlăturat, tot mai mulți tineri sunt destinați să piardă ani de zile din viață în robia confuziei de gen.

Dând în vileag confuzia

Biblia afirmă clar că proiectarea de către Dumnezeu a unui sistem de gen binar a fost o reprezentare intenționată a naturii Sale. (Geneza 1:27) Trendul acesta ascendent îl are în spate pe conspiratorul întunecat din spatele scenei, al cărui prim scop, știm, este să distorsioneze imaginea lui Dumnezeu pe pământ și să pretindă sufletele copiilor Săi. Dar nu trebuie să-i confundăm pe oamenii înșelați cu Înșelătorul însuși. Așa cum a făcut Hristos, misiunea noastră este să-i iubim pe oamenii zdrobiți și să vestim eliberarea care este disponibilă în adevăr.

Ce cauzează criza identității de gen?

Rădăcinile transgenderismului au numeroase paralele cu homosexualitatea, dar cele două nu sunt întru totul la fel. În amândouă oamenii dezvoltă răspunsuri defensive – destul de inconștient – pentru a se proteja de durere și respingere. Ceea

ce diferă este percepția persoanei despre ceea ce este adevărat și convingerile pe care le dezvoltă despre sine, despre alții și despre lumea din jur.

La fel ca în cazul homosexualității, mulți dintre cei care se luptă cu identitatea de gen au avut parte de experiențe traumatizante în trecut, care includ abuzul sexual sau fizic, respingerea din partea membrilor de familie de același sex și din partea tovarășilor de aceeași vârstă etc. Ceea ce face lupta lor diferită este că, în loc de (sau pe lângă) dorința și fanteziile cu persoane de același sex, renunță și la genul propriu. Ei simt că nu vor fi în siguranță, iubiți sau acceptați dacă vor rămâne așa cum sunt. Tânjesc să-și ascundă rușinea și durerea în înfățișarea sexului opus.

Luați în considerare următorul extras din mărturia lui Joseph Cluse, un bărbat pe care Dumnezeu l-a răscumpărat din transexualitate.

„Mama m-a născut cu trei luni prea devreme. M-a ținut în brațe numai puțin înainte să fiu dus repede la incubator, pentru a fi izolat într-un salon lipsit de germeni în următoarele șase luni. Pe atunci oamenii nu știau despre semnificația legăturii dintre mamă și copil, pentru buna dezvoltare a copilului în primele ore și zile de viață. Sunt convins că despărțirea și izolarea pe care le-am experimentat la naștere au pregătit calea pe care avea să o ia viața mea în anii următori.

Când am absolvit liceul, am decis să fug de orice uram în trecutul meu și în mine însumi. M-am mutat la New Orleans și am început să trăiesc și să muncesc ca femeie pe scena cluburilor de noapte. Luam droguri tot timpul, pentru a rămâne cât mai indiferent posibil și nu a trecut mult până am început să iau hormoni feminini. Fortăreața lui Satan în viața mea era de așa natură, încât nu vedeam un alt curs pentru viața mea în afară de operația de schimbare de sex. Credeam că Dumnezeu făcuse o greșală dându-mi atribute fizice de bărbat și eram hotărât să «îndrept» lucrurile.”

Joseph a trăit ca femeie mai mult de douăzeci și cinci de ani, până acolo încât s-a transformat sexual pe cale chirurgicală. Dar

faptul că s-a lăsat pradă confuziei sexuale nu i-a vindecat durerea, așa cum sperase. Cu trecerea anilor, s-a prăbușit în droguri și alcoolism.

Drumul lung al vindecării

Să pășești alături de cineva care se luptă cu identitatea sexuală poate fi solicitant și va fi un test al răbdării. Ca în cazul homosexualității, nu există rezolvări rapide. Un lucru pe care este bine să îl reținem este că dacă a durat ani de zile pentru a se ajunge acolo, va dura ani de zile pentru a se ajunge la o rezolvare.

Chiar după ce a strigat la Dumnezeu și L-a primit pe Isus Hristos ca Mântuitorul său personal, Joseph a mai trăit șase ani ca femeie – ca femeie căsătorită de fapt. Frângerea lui Joseph mergea până în profunzimea ființei sale, iar lucrarea interioară a Duhului în el a început foarte încet, foarte blând. Rodul ei nu s-a văzut clar decât mult mai târziu.

„În 1997 m-am mutat la Kentucky ca să particip la programul misiunii *CrossOver*, pentru a facilita procesul vindecării mele. Deși încă trăiam ca JoAnna, eram sincer și deschis cu privire la trecutul meu și la adevărul meu sex. Punctul culminant al acelei perioade intense petrecute cu Dumnezeu a fost că, în luna ianuarie a anului 1999, mi-am reluat adevărata identitate și am început să trăiesc ca Joseph Cluse.

Să trăiesc ca bărbat pentru prima dată în douăzeci și cinci de ani a fost extrem de înspăimântător și dificil. A fost greu pentru cei care mă cunoscuseră ca JoAnna să mă accepte ca Joseph. A fost greu chiar și pentru prietenii mei creștini să înțeleagă frângerea pe care, cu ajutorul lui Dumnezeu, o biruiam.

Prin experiența de care am avut parte la conferințele *CrossOver* și *Exodus*, am ajuns să văd legătura comună dintre toți oamenii în robia față de un păcat sau altul. Înțelegerea acestui fapt a deschis pentru mine o nouă lume a înțelegerii și empatiei pentru semenii mei bărbați. Doresc să împărtășesc adevărul pe care l-am învățat în călătoria mea, pentru ca alții să poată găsi

speranță în ceea ce eu știu că este adevărat: cu Dumnezeu nimic nu este imposibil.”

[*Gender Identity. What Does This Have to Do With Homosexuality?* Tradus și publicat cu permisiune. Pentru ajutorul care nu mai este disponibil la *Exodus International*, contactează *Exodus Global Alliance*.]

PAȘI SPRE SCHIMBARE

CODEPENDENȚA EMOȚIONALĂ

ROBERT BRENNAN

Obiectivele cursului

1. Înțelegerea comportamentului codependent;
2. Înțelegerea diferenței dintre relațiile interdependente și cele codependente;
3. Costul codependenței asupra relațiilor și persoanei;
4. Reordonarea perspectivei codependenților pentru a se încrede în Dumnezeu;
5. Cum să-i ajutăm pe alții și pe noi înșine pentru a ne restabili din codependență.

Portrete de bărbați și femei care se luptă cu codependența

Portretul # 1 – Bărbat codependent de alți bărbați

- ◆ Atracție față de persoane de același sex, celibatar, 25 de ani;
- ◆ Așteaptă ca bărbaților masculini să le pese de el într-un mod plin de grijă;
- ◆ Frustrare din cauză că alții nu corespund standardelor sale;
- ◆ Plângeri din cauza lipsei de înțelepciune a altora;
- ◆ Crede că nu poate fi plăcut de alții;
- ◆ Se simte slab și victimizat.

Portrete culturale ale codependenței

Portretul # 2

Bărbat codependent de femei pentru sex

Portretul # 3

Mame codependente de copiii lor pentru a simți semnificație și scop

Portretul # 4

Pastor codependent de biserica sa pentru a fi sfânt

Caracteristici și simptome, codependență versus interdependență

Patternuri codependente

1. Dificil de identificat sentimentele;
2. Dificil de exprimat sentimentele;
3. Dificil de a forma și a menține relații apropiate;
4. Așteptări perfecționiste de la alții;
5. Rigid și blocat în atitudini și comportament;
6. Dificultate de a se ajusta la schimbare;
7. Excesiv de responsabil pentru comportamentul și sentimentele altora;
8. Are nevoie de aprobare;
9. Dificil de luat decizii;
10. Se simte slab;
11. Rușine și sentiment scăzut al valorii/eșecuri percepute în viață.

Granițe personale

O persoană codependentă poate să spună:	O persoană interdependentă poate să spună:
Sunt copleșit și preocupat de o persoană.	Sunt capabil să-mi mențin relațiile în perspectivă și să funcționez în alte domenii ale vieții.
Las ca alții să mă definească.	Știu cine sunt în Hristos și sunt precaut cu oamenii care vor să mă recreeze.
Las ca alții să determine ce simt.	Refuz să permit altcuiva să-mi spună: „Nu te simți așa.”
Las ca alții să-mi conducă viața.	Ascult opinii, dar iau decizii pentru mine însumi, bazându-mă pe călăuzirea Dumnezeu.

O persoană codependentă poate să spună:	O persoană interdependentă poate să spună:
Îmi încalc valorile personale pentru a le face pe plac altora.	Nu sunt dornic să „fac orice” pentru a menține o relație. Am valori care nu sunt negociabile.

Patternuri ale codependenței

de Robert Burney

- ◆ Apărare agresiv-agresiv sau „buldozerul militant”;
- ◆ Persoană agresivă-pasivă sau „buldozerul care se autosacrifică”;
- ◆ Agresiv-pasiv sau „martirul militant”;
- ◆ Pasiv-pasiv sau „martirul care se autosacrifică”.

Definirea codependenței

Codependent No More [Gata cu codependența] de Melody Beattie, New York, Hazeldon Foundation, 1987

Definirea persoanei codependente

Cineva care permite ca comportamentul altei persoane să-l afecteze și care este obsedat de controlarea comportamentului acelei persoane.

Cineva al cărui „sine” este subdezvoltat, astfel încât devine dependent: dependent de stima și acceptarea din partea altora pentru supraviețuire, într-o asemenea măsură, încât doare: *Gullibility, Deception: Manipulations, Self-Defeat, Tragic outcomes, Win-Lose, Dehumanization [Credulitate, înșelăciune, manipulari, înfrângere de sine, rezultate tragice, câștigă-pierde, dezumanizare]*. (M. Wong, Ph.D., 1998)

Aceasta este o relație în care comportamentul *altei persoane* afectează *sentimentul de bunăstare* al codependentului și în care el devine *obsedat de controlarea comportamentului persoanei respective*.

Cuvântul codependență

◆ *Alcoolicii Anonimi (AA)* – Descoperire a centrelor de tratament la sfârșitul anilor 1950 și începutul anilor 1960;

♦ De la mijlocul până la sfârșitul anilor 1970 – Patternuri de comportament ale familiilor afectate de adicție;

♦ Dinamica sistemelor familiei;

♦ Adulți care crescuseră în familii alcoolice.

Criteriile DSM pentru codependență

(1) Investirea consensuală de stimă de sine în abilitatea de a influența/controla sentimentele și comportamentul la sine și la alții, în fața unor consecințe adverse evidente;

(2) Asumarea responsabilității pentru împlinirea nevoilor altuia, prin excluderea recunoașterii nevoilor proprii;

(3) Anxietate și distorsionare a granițelor în situații de intimitate și separare;

(4) Implicarea în relații cu indivizi cu personalități alienate, cu dependenții de droguri și cu indivizi cu impulsuri dereglate;

5) Manifestări (în oricare combinații de trei sau mai multe dintre următoarele):

♦ Reprimare sau emoții cu sau fără izbucniri dramatice, depresie, hipervigilență, dorințe nestăpânite, anxietate;

♦ Încredere excesivă în negare, abuz de substanțe;

♦ Abuz fizic sau sexual repetat;

♦ Boală medicală legată de stres;

♦ O relație importantă cu un dependent activ timp de cel puțin doi ani, fără a căuta suport din exterior.

Mediul codependenței în familie

Părinte codependent → Copil abuzat → Sunt un copil rău → Ceva este greșit la mine → Îmi este rușine → Duce la îndeplinire sarcinile pentru aprobare/dragoste → Îngreunează dezvoltarea identității de la Dumnezeu/a adevăratului sine → Îi controlează pe alții pentru a proteja de durere și a anestezia durerea

Familii în contrast

Funcționale	Disfuncționale
<ul style="list-style-type: none"> ◆ Încrederea este în ordine. ◆ Să simți este în ordine. ◆ Să vorbești este în ordine. ◆ Fiecare copil este special. ◆ Dragostea este necondiționată (chiar și după o greșeală). ◆ Rușine-vină dezvoltate netoxic ◆ Nu este nevoie să păstrăm secrete. ◆ Comunicarea este clară și directă. ◆ Liber și deschis: în siguranță ◆ Producătoare de tot mai mult optimism. 	<ul style="list-style-type: none"> ◆ Încrederea nu este în ordine. ◆ Să simți nu este în ordine. ◆ Să vorbești nu este în ordine. ◆ Fiecare copil este lipsit de valoare. ◆ Dragostea se tranzacționează (nu există aprobare/afirmare). ◆ Bazate pe vină-rușine-permanență ◆ Păstrătoare a secretului de familie ◆ Înțeleșuri cu dublu sens, amestecate ◆ Anxios-restrictive: teamă ◆ Precipită comportamente de autoapărare

Reguli de familie pentru susținerea codependenței

1. Nu vorbi despre probleme.
2. Nu-ți exprima sentimentele în mod deschis.
3. Comunică întotdeauna indirect.
4. Așteptările sunt nerealiste, bazate pe fantezie.
5. Nu fi egoist.
6. Fă cum spun eu, nu cum fac eu.

7. Nu este în ordine să te joci, să te relaxezi.

8. Nu face valuri.

Progresia codependenței

de Robert Subby

Faza 1 – Prima fază

Începe cu sinele public și privat unite → Regresul gândurilor și sentimentelor normale → Toleranță crescută față de interacțiunea dureroasă

Faza 2 – Faza acută

Comportament compulsiv pentru a trata durerea interioară → Iluzia și proiectarea durerii asupra relațiilor și situațiilor

Faza 3 – Faza cronică

Încep simptomele psihosomatice (durere, dureri de cap, insomnie, durere în partea inferioară a spatelui, durere în piept) → Alternări extreme de dispoziție, prăbușire fizică și emoțională, depresie severă și gânduri de sinucidere → Dezvoltarea deplină, dar în mod separat, a sinelui public și privat

Tratamentul codependenței

Ce spune Biblia despre codependență

Renunță la responsabilitatea extremă!

„Dacă nu fac eu, nu se va face corect. Cineva trebuie să o facă, presupun că trebuie să fiu eu acela.”

Exod 18:13-24: „Când au vreo treabă, vin la mine; eu judec între ei și fac cunoscut poruncile lui Dumnezeu și legile Lui.”
Socrul lui Moise i-a zis: „Ce faci tu nu este bine. Te istovești singur și vei istovi și poporul acesta, care este cu tine.”

Lasă-L pe Dumnezeu să-ți dea odihnă!

„Este în ordine. Nu este așa de rău. Pot să mă descurc, mulțumesc. De fapt nu aș spune că sunt împovărat, sunt doar puțin obosit uneori.”

Matei 11:28-30: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară.”

Renunță la negare!

„Când mergem la biserică ne îmbrăcăm frumos și zâmbim mult. Atât timp cât nu vine nimeni la noi acasă, nimeni nu știe cu adevărat că lucrurile nu merg bine.”

Psalmul 102:1-11, 17-20: „Căci El privește din înălțimea sfințeniei Lui; Domnul privește din ceruri pe pământ, ca să audă gemetele prinșilor de război și să izbăvească pe cei ce sunt pe moarte.”

Să-L lăsăm pe Dumnezeu să ne ajute să spunem adevărul!

Să fii drăguț poate să-ți dea un sentiment de siguranță și multor oameni s-ar putea chiar să le pară „creștinește”. Realitatea este că acest gen de „drăguț” este adesea o minciună. De multe ori este o acoperire pentru rănire profundă și mânie.

Matei 18:15-17: „Dacă fratele tău a păcătuit împotriva ta, du-te și muștră-l între tine și el singur. Dacă te ascultă, ai câștigat pe fratele tău.”

Renunță la învinuire!

„Sunt nenorocit. Totul este din vina ta. Dacă te-ai schimba, aș fi din nou fericit.”

Geneza 3:1-13: „Și Domnul Dumnezeu a zis femeii: «Ce ai făcut?» Femeia a răspuns: «Șarpele m-a amăgit și am mâncat din pom.»”

Să-L lăsăm pe Dumnezeu să aibă grijă de cei pe care îi iubim!

„Nu pot doar să stau aici și să nu fac nimic. El are nevoie de mine acum mai mult ca oricând. Nimeni nu-l înțelege ca mine. Sunt singura lui speranță.”

Mark 10:17-27: „Lucrul acesta este cu neputință la oameni, dar nu la Dumnezeu; pentru că toate lucrurile sunt cu putință la Dumnezeu.”

Chestiuni de domeniul psihoterapiei

1. Integrarea spirituală a credinței în Dumnezeul care iubeste necondiționat;

2. Să reducă ura de sine, vina și pedepsirea de sine;

3. Să învețe să simtă și să-și exprime mania;

4. Să identifice și să aibă grijă de exprimarea „adevăratului sine”;
5. Să restructureze convingerile cognitive despre reguli și granițe în relații;
6. Să dezvolte valoarea de sine și respectul de sine;
7. Să dezvolte relații sănătoase, cu granițe clare;
8. Să reconcilieze încălcarea granițelor și să confrunte regulile familiei;
9. Să dezvolte adevăratul sine.

Programul în 12 pași

Cele 12 promisiuni ale Codependenților Anonimi

1. Am un sentiment nou al apartenenței. Sentimentul de deșertăciune și singurătate va dispărea.
2. Nu mai sunt controlat de temerile mele. Îmi înving temerile și acționez cu curaj, integritate și demnitate.
3. Cunosc o nouă libertate.
4. Mă eliberez de îngrijorare, vină și regret pentru trecutul și prezentul meu. Sunt destul de conștient de el pentru a nu-l repeta.
5. Cunosc o nouă dragoste și acceptare de sine și față de alții. Mă simt cu adevărat prietenos, iubitor și iubit.
6. Învăț să mă văd egal cu alții. Noile mele relații și relațiile mele reînnoite sunt toate cu parteneri egali.
7. Sunt capabil să dezvolt și să mențin relații sănătoase și iubitoare. Nevoia de a-i controla și de a-i manipula pe ceilalți va dispărea când voi învăța să mă încred în cei care sunt de încredere.
8. Învăț că este posibil să mă fac bine – să devin mai iubitor, mai intim și suportiv. Pot face alegerea de a comunica cu familia mea în siguranță pentru mine și respectuos pentru ei.
9. Recunosc că sunt o creație unică și prețioasă.
10. Nu mai am nevoie să mă bazez numai pe alții ca să-mi ofere sentimentul valorii.
11. Am încredere în călăuzirea pe care o primesc de la Domnul și am ajuns să cred în propriile mele capacități.

12. Experimentez treptat liniștea, tăria și creșterea spirituală în viața mea de zi cu zi.

Resurse

Against the Wall: Men's Reality in a Codependent Culture de Marshal Hardy și John Hough

Back from Betrayal: Recovering from His Affairs de Jennifer Schneider, M.D.

Beyond Codependency: And Getting Better All the Time de Melody Beattie

Boundaries & Relationships: Knowing, Protecting and Enjoying the Self de Charles L. Whitfield, M.D.

Boundaries: Where You End and I Begin de Anne Katherine, M.A.

Choice-Making: For Codependents, Adult Children and Spirituality Seekers de Sharon Wegscheider-Cruse

Codependence: Misunderstood – Mistreated de Anne Wilson Schaef

Codependent No More: How to Stop Controlling Others and Start Caring for Yourself de Melody Beattie

Facing Codependence de Pia Mellody

Healing Together: A Guide to Intimacy and Recovery for Co-dependent Couples de Wayne Kritsberg

I'm Dying To Take Care of You; Nurses and Codependence: Breaking the Cycles de Candace Snow și David Willard

In Sickness and in Health: The Codependent Marriage de Mary S. Stuart

Is It Love or Is It Sex? Why Relationships Don't Work de Carla Wills-Brandon

Leaving the Enchanted Forest: The Path From Relationship Addiction to Intimacy de Stephanie Covington și Liana Beckett

Lost in the Shuffle: The Codependent Reality de Robert Subby

Reclaiming Your Self: The Codependent's Recovery Plan de Brian DesRoches

Step-By-Step Guide To Recovery, for all adult survivors and codependents de Mohan Nair

Talk, Trust, And Feel: Keeping Codependency Out of Your Life de Melody Beattie

The Truth Will Set You Free de Fr. Jack McGinnis și Barbara Shlemon

[Robert Brennan, *Emotional Codependence*. Copyright © 2003 Robert Brennan. Acest material a fost prezentat la conferința *Exodus Asia Pacific*, desfășurată în februarie 2003 la Hong Kong. Robert Brennan este licențiat la *Western Seminary* și terapeut licențiat pentru căsătorie și familie în statul California și a fost misionar în orașul San Francisco. Este afiliat la *Asociația Națională pentru Cercetarea și Terapia Homosexualității (NARTH)*, la *Restored Hope Network* și la *Asociația Terapeutului pentru Căsătorie și Familie din California (CAMFT)*. Poate fi contactat la numărul de telefon (01)415.362.6099. Organizația *Apokata* poate fi contactată la adresa: Apokata Psychotherapy Service, 39111 Paseo Padre Parkway, Suite 215, Fremont, California 94538, USA, telefon: (01)510.396.5748, site: www.apokata.com. Materialul în limba engleză este publicat pe site-ul www.apokata.com.]

CUM SĂ-TI PĂSTREZI INTEGRITATEA SEXUALĂ JOE DALLAS

Integritatea sexuală este o stare consecventă, în care exprimările sexuale corespund standardelor lui Dumnezeu. După pocăința de păcatul homosexual, urmează de obicei o perioadă de bucurie reală. Conștiința curată, sentimentul libertății și optimismul recent găsite alcătuiesc o combinație puternică. Această fază insuflă atâta energie, încât mulți greșesc luând-o drept o eliberare completă de ispitele sexuale.

„Acum că am renunțat la păcat și înțeleg de ce m-am implicat în el de la bun început, știu că nu m-aș mai putea întoarce niciodată la el”, spun ei. Este o atitudine minunată.

Dar este trist că trebuie să adăugăm, este, de asemenea, un stadiu temporar. Mai devreme sau mai târziu, ispitele vor veni,

iar sarcina mai degrabă practică de menținere zilnică înlocuiește euforia de înțeles, dar nerealistă.

Necazul

Nu este nimic nou. Isus Însuși a spus că mulți primesc Cuvântul cu mare bucurie pentru o vreme, dar dacă nu au rădăcină, cad iar când vine necazul. Nu dacă vine; ci când vine! Deci cea mai bună apărare împotriva căderii este menținerea.

Integritatea sexuală este un act al voinței exprimat prin decizii de zi cu zi. Este cu adevărat simplu. Faptul că reușești sau cazi va fi determinat de dorința ta de a lua decizii zilnice care să îți mențină viața sexuală în acord cu standardelor tale și de a te ține de ele. (Da, ai o viață sexuală indiferent dacă ești activ sexual sau nu. Atât timp cât ai dorințe sexuale, ai o viață sexuală.)

Este și o problemă de strategie. Integritatea este menținută când ai un plan dinainte stabilit pentru confruntarea cu ispitele sexuale la care ești cel mai predispus. Este ca grădinăritul. Pentru a menține o grădină, trebuie să acorzi atenție menținerii, păstrării curții fără buruieni, fără frunze și fără alte elemente care nu permit creșterea sănătoasă a plantelor.

Astfel încât, și după ce ai făcut un nou început, ar trebui să cauți să te păzești de anumite elemente – buruieni de toate felurile. Oricine face o schimbare majoră are buruieni cu care să se confrunte: urme ale vechiului comportament, vremuri de descurajare și tipare de comportament de care să scape. Printre acestea se numără în mod obișnuit comportamentul sexual viciat, nefericirea interioară și relațiile homoerotice.

Cea mai bună ofensivă este o bună apărare. Lupta cu nefericirea interioară se face păstrând omul interior curat sau înclinat spre spiritual. Pavel a ilustrat lupta dintre natura umană păcătoasă și Duh în Galateni 5:17, numind-o un război. Se luptă una cu celălalt neîncetat, astfel încât niciodată nu ne păstrăm gândurile atât de curate precum am vrea.

Secretul este să nu ne concentrăm numai asupra negativului (gânduri ale poftei), ci să scoatem în evidență pozitivul. Soluția

lui Pavel? „Umblați cârmuiți de Duhul și nu împliniți poftele firii pământești.” (Galateni 5:16)

Rugăciunea constantă

Practic vorbind, aceasta înseamnă o viață de rugăciune interioară constantă. Pentru a fi în rugăciune constantă nu înseamnă să trăiești ca un călugăr. Înseamnă, în schimb, o conștiință constantă a prezenței lui Dumnezeu, plus o recunoaștere non-stop a apropierii Lui de noi și a trăirii Lui în noi. Înseamnă mărturisirea instantanee a păcatului, când are loc și angajamentul de a ne menține gândurile centrate asupra Lui.

Pastorul Chuck Smith de la *Calvary Chapel* din Costa Mesa, California obișnuia să descrie inutilitatea încercării de a alunga forțele întunecate din viața noastră. El a comparat aceasta cu faptul de a ne afla într-o cameră întunecată. „Când ești în întuneric”, spunea el, „nu va fi de niciun folos să umbli prin jur cu o bătă de baseball, încercând să alungi întunericul. În loc să faci asta, încearcă să aprinzi lumina.” Umblă în Duhul – cu luminile aprinse – și nefericirea interioară nu te va controla.

Atracțiile homoerotice

Relațiile homoerotice sunt distincte de cele homosexuale, prin aceea că nu includ neapărat sexul, dar includ atracții erotice puternice, reciproce.

Aceste situații pot să apară când doi bărbați sau două femei fac parte dintr-un grup de suport pentru cei care se confruntă cu homosexualitatea. Sunt atrași unul de celălalt, poate inocent la început, poate nu. Cei doi sunt prinși într-o legătură strânsă, sensibilă, periculoasă, a dorinței și dependenței. Ceea ce a început aparent ca o prietenie evlavioasă, s-a transformat într-o capcană. Dacă cei doi ar da curs poștei, repercursiunile ar fi extreme.

I se poate întâmpla oricui. Li se întâmplă, de fapt, oamenilor care au orice fel de orientare. Pastori și terapeuți au relații sexuale cu cei pe care îi consiliază, iar soți înțeleghători devin și ei implicați în problemele soției altui bărbat.

O legătură amoroasă este rareori planul original; ea evoluează treptat, când cei doi refuză să recunoască dorințele erotice care se dezvoltă între ei.

Deci nu te considera imun la așa ceva. Mai mult, adoptă porunca: „Nu glumi cu tine însuși!”

Fii sincer!

Numește atracțiile ceea ce sunt. Ele nu sunt o dragoste gen „Ionatan și David/Rut și Naomi”. Nu sunt începutul unei prietenii speciale. Sunt efectiv atracții erotice care vă pot duce pe tine și pe celălalt la ruină.

Știi că ele sunt prezente când devii, într-o oarecare măsură, obsedat de celălalt, trebuind să petreci timp în plus cu el la fiecare întâlnire a grupului de suport sau a slujbei la biserică, având nevoie să știi că celălalt te place și că îți dorește compania.

Când ceri o îmbrățișare lungă de la el de fiecare dată când spui „Bună!”, ai grijă. Și dacă te gândești constant la el în timpul săptămâinii, nu pretinde că nu este nicio problemă.

În schimb, folosește bunul simț. Nu te critica aspru din cauza acestei situații; ea este de înțeles, deși este de nedorit. Dar nici nu o ignora. Deși nu există o regulă strictă pentru a te ocupa de aceasta, îngăduie-mi să-ți ofer câteva sugestii.

Calea de ieșire

Nu presupune că trebuie să faci cunoscută atracția ta celuiălalt. Poate că simți că trebuie să fii sincer, dar ia în considerare următoarele: făcându-i cunoscute sentimentele pe care le ai față de el, poți să ridici o stâncă de care să vă poticniți și el, și tu.

Te-aș sfătui, în schimb, să faci cunoscut aceasta liderului tău de grup, pastorului tău sau oricui te monitorizează. Cere sfatul unui astfel de om sincer și dă-i voie să se implice în lupta ta.

Evită să ai o relație exclusivă cu celălalt. Aceasta doar ar accentua problema. Și, vorbind despre bunul simț, nu fi destul de nesocotit ca să petreci timp singur cu cel de care ești atras, în special dacă simți că atracția este reciprocă. Nu ar fi numai greșit, ci de-a dreptul stupid.

Trasează limite clare și respectă-le. Aceasta este parte a deciziei tale de zi cu zi – legată de integritatea sexuală – decizia de a nu face ceea ce te simți cel mai mult împins să faci la un moment dat.

Nu pentru totdeauna

Nu presupune că o relație homoerotică va dura pentru totdeauna. Dacă sunteți amândoi sinceri și acționați conform sincerității voastre, atracțiile se vor diminua. Cel mai probabil, ele sunt idealizări nerealiste și temporare care se vor estompa cu timpul.

Cercetează răspunsul tău față de celălalt cu consilierul sau cu pastorul tău și poate vei afla că izvorăște dintr-o lipsă a ta, pe care încerci să o umpli cu dragostea erotică a celuilalt.

Relația poate să devină de fapt benefică pentru tine, dacă semnalizează un domeniu al tău care necesită atenție.

[Joe Dallas, *Holding on to Sexual Integrity*. Copyright © Joe Dallas. Tradus și publicat cu permisiune. Articol extras din cartea *Desires in Conflict: Answering the Struggle for Sexual Identity*. Fost activist pentru drepturile homosexualilor și fost membru al staff-ului *Bisericii Comunității Metropolitane*, Joe a lucrat cu sute de bărbați și femei care se luptă cu homosexualitatea și cu probleme legate de ea. El este o figură proeminentă a mișcării foștilor homosexuali și autorul a trei cărți despre homosexualitate: *Desires in Conflict*, *Unforgiven Sins* și *A Strong Delusion: Confronting the «Gay Christian» Movement*, disponibile pentru comenzi pe site-ul www.amazon.com. Articolul în limba engleză a fost publicat pe site-ul www.joedallas.com.]

DE CE AR VREA CINEVA SĂ SE SCHIMBE?

FRANK CARRASCO

Existând atât de multă dezinformare despre homosexualitate în mass-media zilelor noastre, nu este de mirare că cei care încearcă să păărăsească homosexualitatea sunt atât de greșit înțeleși. O teorie populară în cultura pop de astăzi pare să fie că cei cu atracții față de persoanele de același sex și-ar

accepta în mod firesc sexualitatea și ar trăi fericiți cu ea, dacă nu ar exista homofobii bigoți, înguști la minte, care le fac constant viața imposibilă bărbaților homosexuali și femeilor homosexuale. Dacă societatea ar înceta să fie atât de intolerantă, fiecare ar fi împăcat cu sexualitatea pe care a dezvoltat-o și ar trăi fără să se gândească la ea... întocmai ca cineva care este stângaci sau care preferă verdele în loc de albastru.

Dar precum știm, sexualitatea este complicată, iar încercarea de a o reduce la o definiție simplă nu face altceva decât să ne lase cu mai multe întrebări decât răspunsuri. În realitate, adevărul se află undeva la mijloc, ceea ce nu ar trebui să ne surprindă. Este adevărat că homofobia este puternică astăzi; grupuri ca *Biserica Baptistă Westborough* nu fac lucrurile mai ușoare pentru nimeni. Îmi închipui că există mulți bărbați și multe femei care trăiesc speriați și singuri, de teamă de a nu fi respinși de prietenii și familiile lor. Dar și opusul este adevărat, există mulți bărbați și femei care cândva au acceptat homosexualitatea, dar au lăsat-o în urmă... pentru motive care nu au nimic de-a face cu teama de respingere.

Chiar dimpotrivă. Mulți dintre cei pe care i-am întâlnit de-a lungul anilor au fost în trecut homosexuali declarați, unii erau activiști homosexuali, iar alții trăiau de ani de zile cu partenerii lor. Dacă ar fi căutat acceptare, cu siguranță, răspunsul nu ar fi fost să devină „foști homosexuali” (cum ne-au etichetat unii). Aceia dintre noi care am ieșit din homosexualitate ne confruntăm cu o dublă respingere comparativ cu cei mai mulți, chiar și în biserică, ca și în lumea seculară, iar lumea pro-homosexualitate pune la îndoială validitatea schimbării noastre. Deci de ce ne-am schimba?

Un motiv ar fi că mulți găsesc homosexualitatea ca fiind incompatibilă cu credința lor. Multe texte religioase arată clar că homosexualitatea este păcat. Este adevărat că mulți dintre cei care caută schimbarea sunt motivați, în primul rând, de credință, dorind să-și pună întreaga viață (finanțe, sexualitate și moralitate) în acord cu ea. Este un motiv perfect valid pentru a părăsi homosexualitatea. Credința oamenilor este o parte

integrală a identității lor, definind pentru unii chiar și ceea ce mănâncă (dar nimeni nu critică comunitatea evreiască pentru că mănâncă kosher.)

În cazul altora, sentimentele nu sunt în acord cu ceea ce profesioniștii din domeniul sănătății mintale numesc schema personală. Oricine are o schemă personală, o concepție prin care ne vedem pe noi înșine și lumea. Ea este strâns legată de imaginea de sine și de stima de sine. Eu unul m-am luptat foarte mult când lumea continua să-mi spună că eram homosexual, iar eu nu credeam că sunt. Ceea ce nu era negare, era conflict.

Sexualitatea mea nu se potrivea cu cine credeam eu că eram ca om sau cu cine vroiam să fiu. Ca o piesă de puzzle care nu se potrivea, sexualitatea nu se potrivea în imaginea pe care o aveam pentru viața mea. Trebuia să iau o decizie. Aveam să trăiesc în acord cu valorile mele și cu cel care credeam eu că sunt? Sau aveam să trăiesc numai conform cu anumite sentimente sexuale?

Am întâlnit și oameni care și-au acceptat homosexualitatea și au trăit în cu o identitate homosexuală zeci de ani. Poveștile lor diferă în anumite aspecte, unii aveau relații pe termen lung, alții au trăit în promiscuitate și periculos, dar toți au găsit că stilul lor de viață i-a lăsat nemişcați. Pur și simplu, nu au știut că puteau alege – dar odată ce au aflat că libertatea era posibilă, au urmat calea de ieșire din homosexualitate.

Cu toate acestea, ați fi surprinși să aflați că există alții... oameni celebri, care au părăsit homosexualitatea pentru niciun alt motiv decât cel că gusturile lor s-au schimbat. În America este bine cunoscută Anne Hesché, care a avut o relație foarte mediatizată cu Ellen DeGeneres, dar care acum este exclusiv heterosexuală, având relații doar cu bărbați. Dar sunt și alții care s-au schimbat, mai puțin mediatizați. Stephen Daldry, de exemplu, care a regizat *Billy Elliot* și *Orele*, a fost mult timp cunoscut ca homosexual, până s-a îndrăgostit de o femeie, s-a căsătorit și s-a așezat la casa lui.

Jackie Clune, de asemenea, o comediantă britanică celebră, a trăit ca lesbiană mai mult de doisprezece ani până s-a schimbat.

Scriind în ziarul britanic *The Guardian*, Clune spune: „După o despărțire deosebit de dureroasă și lentă, am decis că pentru mine să fiu lesbiană nu era ceea ce se presupunea. Toate relațiile mele urmaseră același tipar: început idilic, intensitate pasională, conflict masiv, contopire lentă a identităților, răzvrătire, mai mult conflict, terapie de cuplu... În multe feluri, toate acestea reprezintă modul de despărțire standard, heterosexual sau homosexual; dar nu mă puteam opri să simt că răspunsul se afla de cealaltă parte. Tânjeam să am din nou propriul punct de vedere...” (14 iunie 2003)

Este trist, dar adevărat, că homofobia le face viața imposibilă unor homosexuali. Dar când alegem să ne schimbăm, nu este din cauza „homofobiei interioare”, cum ne-au acuzat unii. Venim de pe traiectorii diferite și toți căutăm ce este mai bine pentru viața noastră. Indiferent de motiv, fie că suntem stimulați de credința noastră sau de convingerea noastră că s-ar putea să existe ceva dincolo de identitatea homosexuală... rămâne un fapt că factorul comun unificator în viața noastră este că toți încercăm să ne trăim viața în modul cel mai potrivit.

[Frank Carrasco, *Why Would Anyone Want to Change?*
Copyright © 2009 Frank Carrasco. Tradus și publicat cu permisiune.]

DEPENDENȚA EMOȚIONALĂ MIKE ENSLEY

L-am întâlnit pe „Greg” la liceu, prin echipa de teatru. A venit, pur și simplu, la mine într-o zi și mi-a cerut să-l fac să râdă, deci am făcut-o. De atunci am fost nedespărțiți.

Ar fi fost greu pentru mine să găsesc un alt tip care să aibă același simț al umorului, același gust pentru filme și hobby-uri, așa că faptul de a ne afla împreună era cu adevărat distractiv. Și petreceam timp împreună – din plin. Întotdeauna îmi plăcea să petrec timp cu Greg, atât de mult, încât mă gândeam la el ori de câte ori nu eram cu el. În orice mă implicam, mă gândeam la modalități de a-l implica și pe el.

Am sfârșit prin a merge la același colegiu și prin a urma o mulțime de cursuri împreună. Când ne-am îndepărtat de prietenii de liceu, am ajuns și mai apropiați. Era un tip cu adevărat afectuos, care nu avea nicio problemă în a mă îmbrățișa și uneori chiar ne luptam împreună. Era atât de atent, sunându-mă deseori și dându-mi mici daruri prostești sau mesaje.

Cu toate acestea, exista o parte deprimantă a prieteniei noastre aparent satisfăcătoare. Indiferent cât de iubitor era Greg față de mine, întotdeauna vroiam mai mult. Chiar dacă petreceam o zi întreagă împreună, dintr-un anume motiv, mă duceam acasă la sfârșitul zilei cu un fel de sentiment de frustrare și de lipsă de satisfacție. El era foarte sociabil, iar când îl vedeam râzând cu alți tipi eram gelos. Întotdeauna mă îngrijoram: „Dacă îi place mai mult de ei?”

Apoi Greg și-a făcut o prietenă, iar relația lor a devenit repede serioasă. Acum mă durea cu adevărat ceva în interiorul meu. Întotdeauna vroia să fie singur cu ea, iar prietenia noastră a avut de suferit. Nu puteam nicidecum suporta gândul că se sărutau, mă supăra atât de tare – o supărare plină de răutate, care mă lăsa lipsit de speranță și deprimat. Am înțeles că eram gelos și pe ea.

În lumina faptului că încercam să înving luptele mele cu homosexualitatea, aceasta a fost o înțelegere incredibil de descurajatoare. Credeam că încercam să clădesc prietenii sănătoase! Credeam că mă schimbam! Dar „mă îndrăgostisem” de cel mai bun prieten al meu și mă simțeam ca un ratat.

Și mai rău a fost sfârșitul prieteniei mele cu Greg. În cele din urmă, gelozia mea față de prietena lui s-a transformat în amărăciune. Prin sarcasm și bârfă am sabotat relația noastră, care s-a deteriorat – rău. Când el n-a mai făcut parte din viața mea, m-am simțit ca și cum aș fi pierdut un mădular într-un accident tragic. M-am simțit deprimat săptămâni întregi.

A fost una dintre cele mai rele experiențe din viața mea, iar cel mai dur lucru a fost că s-a întâmplat mai mult de o dată, cu

alți oameni. Nu am aflat decât mai târziu că exista o denumire pentru asta. Dependență emoțională.

Ce este dependența emoțională?

Adevărul este că Greg nu era numai cel mai bun prieten al meu, cel puțin nu pentru mine. Încercam să-l fac cel mai bun prieten, frate, mentor, tată și, sincer, chiar dumnezeul meu. În mod sigur, era mai important pentru mine și decât Dumnezeu. Dar de ce aș fi făcut eu, un creștin, un asemenea lucru?

Ei bine, probabil pentru că mă aflam încă în căutarea tuturor acelor: un frate, un mentor, un tată și Dumnezeu. Toate reprezentau roluri împlinite inadecvat în viața mea. Nu erau dorințe pervertite; erau nevoi reale și eram disperat să le împlinesc. Dar dependența emoțională apare când încercăm să concentrăm toate nevoile noastre asupra unei singure persoane. Pentru un timp, suntem în stare să credem iluzia că funcționează și devenim profund atașați de obiectul nevoii noastre. Dar în cele din urmă, caracterul nesănătos al acestei practici va pune stăpânire pe tine, cum a pus stăpânire pe mine.

S-ar putea spune că mi-am pus toate ouăle emoționale într-un singur coș, prietenul meu Greg. Problema era că el nu a fost niciodată destul de mare ca să le cuprindă pe toate.

În timp ce, din punct de vedere tehnic, noi nu am avut niciodată o relație homosexuală, din punct de vedere emoțional, relația noastră era homosexuală. De fapt, deși nu am fost niciodată atras de el din punct de vedere sexual, faptul de a mă afla în preajma lui declanșa deseori episoade în care îmi exprimam dorințele în comportament, prin pornografia de pe internet sau chiar cu alți oameni. Ceea ce se întâmpla deoarece faptul de a mă afla în preajma lui mă făcea atât de conștient de dorința profundă de intimitate pe care o aveam.

Adevărul dureros este că astfel de relații sunt absolut păcătoase și distructive. Sunt păcătoase mai întâi fiindcă violează cea dintâi poruncă, de a-L pune pe primul loc în inima noastră pe Dumnezeu și de a nu ne închina înaintea altcuiva. Ceea ce este deseori evident în modul în care ne compromitem integritatea de dragul relației nesănătoase – neglijându-ne

responsabilitățile, fiind egocentrice, încalcând barierele sexuale etc.

Într-un cuvânt, aceasta este idolatrie. Este, de asemenea, ceva distructiv pentru noi. Întocmai ca cineva dependent de mâncarea nesănătoasă, încercăm să ne împlinim o nevoie cu ceva care nu o va împlini niciodată. În acest proces, ne lipsim de ceea ce este cu adevărat bun și satisfăcător.

[Mike Ensley, *Emotional Dependency*. Copyright © Mike Ensley. Tradus și publicat cu permisiune. În octombrie 2005, Mike s-a alăturat personalului *Exodus* ca asistent la departamentul pentru tineret și studenți. Mike locuiește în Orlando, Florida. Pentru ajutorul care nu mai este disponibil la *Exodus International*, contactează *Exodus Global Alliance*.]

ÎNTREBĂRI PE CARE LE PUN OAMENII DESPRE
GRUPURILE DE SUPT
JOE DALLAS

Suntem încântați datorită formării grupurilor noastre online pentru familii care au pe cineva drag homosexual și pentru bărbații care se luptă cu folosirea pornografiei sau cu alte comportamente sexuale. După douăzeci și șapte de ani în care am oferit consiliere biblică față în față celor care se luptă cu astfel de probleme, realizăm că mulți nu au acces la un consilier creștin specializat pe domeniile respective. Deci lansăm aceste grupuri pentru a veni mai eficient în întâmpinarea nevoilor categoriei de populație pe care o slujim.

Când cineva ia în considerare să se alătore unui grup, are întrebări. Pentru a te ajuta să te decizi dacă aceste grupuri sunt sau nu pentru tine, am compilat o ***listă cu primele zece cele mai frecvent puse întrebări*** pe care le primim referitor la grupurile noastre. Sper ca ele să te ajute să te lămurești cu privire la ceea ce oferim și să te ajute să iei o decizie în cunoștință de cauză cu privire la serviciile noastre.

1. Cum funcționează efectiv grupurile?

Fiecare grup se întâlnește săptămânal timp de două ore, pe o perioadă de zece săptămâni, folosind un software pentru conferințe live. Formatul necesită un computer și îți permite să îi vezi pe ceilalți membri ai grupului pe ecranul computerului tău, să vezi slide-urile Power Point folosite în sesiunile de predare și să-i auzi pe ceilalți membri ai grupului și pe profesor. Vei vedea că un astfel de software este foarte ușor de folosit.

Când te înregistrezi pentru grup, ți se trimite o carte prin e-mail și, de asemenea, primești un program care arată ce teme vor fi acoperite în fiecare săptămână. Ți se cere să citești ceva în timpul săptămânii, pentru a te pregăti pentru fiecare sesiune de grup.

În prima sesiune de grup, ți se va acorda timp să te prezinți, să ne faci cunoscută situația sau problema care te-a determinat să te alături grupului și să ne lămurești ce speră să câștigi din experiența de grup. Săptămânal vom verifica împreună cu tine dacă scopurile tale sunt realizate.

Fiecare sesiune începe cu o „verificare”, în timpul căreia fiecare membru spune grupului cum a fost săptămâna pentru el/ea și ce progres a făcut. Urmează apoi o sesiune de predare de douăzeci și cinci de minute, urmată de o discuție de grup, la care este de așteptat să participe toți membrii.

2. Instruirea săptămânală se bazează pe psihologie, pe recuperare sau pe Biblie?

Materialul pe care îl predăm se bazează, în primul și în primul rând pe Biblie, dar include într-adevăr principii de recuperare care, credem noi, sunt compatibile cu Scriptura. Examinăm fiecare teorie cu Biblia și, dacă este în contradicție cu Scriptura, nu o folosim. Dacă este compatibilă cu Scriptura și relevantă pentru lucrarea noastră, o folosim. Nu suntem o organizație în doisprezece pași și, deși nu obiectăm la abordarea în doisprezece pași, știm că există deja destule grupuri care o folosesc deja.

3. Cât timp pe săptămână îmi solicită grupul?

Vei avea nevoie în total de două ore și jumătate săptămânal – două ore pentru fiecare sesiune de grup și aproximativ treizeci de minute pentru a realiza tema de citit săptămânală.

4. Cum pot ști dacă am sau nu nevoie de un grup ca al vostru?

Dacă te confrunți cu o problemă, un obicei sau o situație continuă, care necesită mai multe informații și cunoștințe decât ai în prezent, sau dacă ai nevoie de suportul unor oameni care trec printr-o situație similară, sau dacă ai nevoie de un plan detaliat, bazat pe Biblie, pentru problema ta, atunci grupul este pentru tine.

5. Ce pot aștepta, în mod realist, să obțin de la grup?

Principalele două beneficii pe care le vei obține de la grup sunt cunoașterea și echiparea. Ca rezultat al parcurgerii cursului de zece săptămâni, vei dobândi o cunoaștere mult mai profundă a naturii problemei sau situației cu care te confrunți și vei dobândi un plan clar, punct cu punct, pentru a urma o acțiune concretă prin care să te ocupi de ea.

Dacă te confrunți cu problema cuiva drag, vei dobândi instrumentele necesare pentru menținerea relației tale cu cel drag, păstrând o atitudine clară, și vei învăța cum să negociezi limite, ca și metode pentru a te ocupa de relația ta în viitor.

Dacă te confrunți cu o luptă proprie, vei dobândi un plan în cinci puncte pentru menținerea integrității și consecvenței, care va include instrumente specifice, ca și dezvoltarea unei structuri zilnice și săptămânale, pentru a te asigura că progresezi în mod potrivit, și un plan concis de prevenire a recidivei.

6. Ce rezultate ați avut în trecut cu materialul pe care îl folosiți în grup?

Materialul a fost folosit și testat mai mult de douăzeci de ani la conferințe și seminarii ținute în biserici din toată țara. Feedbackul pe care l-am primit a fost extrem de pozitiv și a fost publicat în cărți care continuă să se vândă în librăriile creștine și pe site-ul *Amazon.com*.

7. Ce fel de continuare se oferă după ce se termină cursul de zece săptămâni?

O întâlnire săptămânală va fi disponibilă pentru oricine a făcut parte din grup și dorește să primească în continuare suport și monitorizare săptămânală.

8. Pot să fac parte din nou dintr-un grup, dacă simt nevoia?

Desigur. Uneori oamenii simt nevoia să facă parte dintr-un grup pentru „împrosătare” și am fi fericiți să ni te alături din nou, dacă simți nevoia.

9. Vreau să mă alătur, dar nu-mi permit taxa de înregistrare. Ce pot să fac?

Am încercat să menținem un cost scăzut pentru participarea la grup, pentru a-l face accesibil pentru cât mai mulți oameni. Deoarece consilierea costă în mod normal un minim de 75-100 de dolari, poți face comparația între costul grupului de 200 de dolari pe lună și minimumul de 300-400 de dolari pe care i-ai cheltui pentru consilierea săptămânală. Iar grupul oferă două ore de slujire, pe când consilierea oferă doar una!

Totuși, suntem foarte conștienți de vremurile în care trăim și de provocările economice cu care se confruntă mulți. Deci în funcție de caz, oferim burse. Dacă ești interesat să ni te alături, dar ai nevoie să te informezi despre disponibilitatea bursei, dă-ne de știre.

10. Ce gen de biserici și organizații ar susține lucrarea voastră?

Suntem o misiune a bisericii *Newport Mesa Church* din Costa Mesa, California, o biserică din confesiunea *Adunările lui Dumnezeu*. Lucrăm, de asemenea, regulat cu *Calvary Chapels*, *Focus on the Family*, *Institutul de Cercetare Creștină*, *Asociația Americană a Consilierilor Creștini* și cu multe confesiuni, care includ *Convenția Baptistă de Sud*, *Foursquare*, *Nazarinenii* și *Independenții*.

Joe Dallas, *Questions People Ask About Support Groups*.
Copyright © 2015 Joe Dallas. Tradus și publicat cu permisiune.

Articolul în limba engleză a fost publicat pe site-ul www.joedallas.com.]

O MIȘCARE A FOȘTILOR HOMOSEXUALI MAI
MATURĂ, MAI ÎNȚELEAPTĂ
TIM STAFORD

De la începuturile sale în anii 1970, mișcarea foștilor homosexuali i-a implicat pe susținătorii homosexualității într-o luptă a mărturiilor. Liderii transformați care sunt foști homosexuali, constituie cel mai bun argument pentru mișcarea lor. La fel, cei care au părăsit mișcarea foștilor homosexuali din disperare și dezgust, sunt cel mai bun contraargument. Dezbaterea a continuat în luna iunie a acestui an, când *Exodus International* a organizat cea de a treizeci și doua conferință anuală a sa în Irvine, California, prezentând zeci de vorbitori și lideri de seminarii care au părăsit homosexualitatea. Nu departe de locul conferinței, în exteriorul *Centrului pentru Homosexuali și Lesbieni* din Los Angeles, o conferință de presă a pus în prim plan trei foști lideri ai *Exodus*, care au spus că noțiunea de „fost homosexual” este o iluzie.

Noile cercetări ar putea schimba termenii dezbaterii. Psihologii Stanton Jones de la *Colegiul Wheaton* și Mark Yarhouse de la *Universitatea Regent* au lansat o carte care detaliază constatările lor din primii trei ani ai unui studiu în desfășurare. Ei investighează participanții la șaisprezece programe diferite asociate cu *Exodus*, cel mai mare grup de misiuni ale foștilor homosexuali.

Rezultatele arată că unii participanți au înregistrat o schimbare semnificativă, deși schimbarea a fost de obicei parțială, nu completă. Mai mult, participanții au arătat că nu au probleme adiționale de natură mintală sau spirituală, ca rezultat al implicării lor în programul foștilor homosexuali. Studiul este primul care folosește interviuri și chestionare multiple pe o perioadă de mai mulți ani, evaluându-i pe participanți

aproximativ de la începutul implicării lor într-un program al foștilor homosexuali.

Jones și Yarhouse au lansat studiul încercând să concilieze diferențele dintre opinia comunității științifice, care avertizează că „terapia reparativă” pentru homosexuali este atât imposibilă, cât și periculoasă, și mărturiile pe care le-au auzit de la cei implicați în mișcările foștilor homosexuali. Deși criticii mișcărilor „foștilor homosexuali” citează uneori constatări ale cercetărilor, avertizând împotriva terapiei reparative, Jones și Yarhouse au constatat că cercetările publicate nu susțin de fapt afirmațiile acestora. Cercetările existente despre schimbarea homosexualității, deși în cea mai mare parte învechite, au indicat o anumită posibilitate de schimbare. Era nevoie de noi cercetări care să respecte standardele contemporane de cercetare.

Câteva dintre constatările cheie ale lui Jones și Yarhouse:

- ◆ După cele mai multe criterii, participantul mediu a avut parte de o schimbare semnificativă, din punct de vedere statistic, în identitatea sexuală și în atracțiile sexuale.

- ◆ Astfel de schimbări au fost totuși în general modeste, reducerea atracției homosexuale fiind mai semnificativă decât creșterea atracției heterosexuale.

- ◆ *Exodus* declară o rată de succes de 38% în rândul participanților săi, care au trecut fie la o heterosexualitate „deplină, dar complicată” (15%), fie la o „castitate stabilă” (23%).

- ◆ În mod surprinzător, o subpopulație „autentic homosexuală” a manifestat cele mai evidente schimbări în identitate și atracție sexuală.

- ◆ Nu s-a găsit nicio dovadă a accentuării unor probleme mintale.

Jones și Yarhouse încearcă din greu să accentueze că studiul lor nu clarifică probabilitatea unei schimbări de succes la un anumit individ. Participanții au fost voluntari – un grup foarte motivat, foarte religios, care lucrează cu *Exodus*. (Pentru o analiză mai completă a acestei cercetări, a se vedea *The Best Research Yet [Cea mai bună cercetare de până acum]*.)^[1]

Totuși, studiul constituie un punct crucial în maturizarea în progres a mișcării foștilor homosexuali. Fiind în trecut doar un experiment de mici dimensiuni, mișcarea a trecut prin durerile nașterii, a învățat din greșeli și a ajuns la un tipar stabil.

Foștii homosexuali se maturizează

Amploarea mișcării foștilor homosexuali se poate vedea în *PATH (Alternative Pozitive la Homosexualitate)*, care susține că are treisprezece grupuri din spectrul iudeo-creștin. *PATH* include *Courage* (program romano-catolic, cu accent pe castitate), *Homosexualii Anonimi* (conceput după *Alcoolicii Anonimi*, ca organizație laică confidențială), *JONAH (Evrei Oferind Noi Alternative la Homosexualitate)* și *NARTH (Asociația Națională pentru Cercetarea și Terapia Homosexualității)*, organizație nereligioasă a specialiștilor în sănătate mintală). Cel mai mare grup este *Exodus*, o coaliție care cuprinde mai mult de o sută de misiuni creștine locale din Statele Unite, având legături cu asociații similare de peste ocean.

Exodus a început în 1976. Frank Worthen, un homosexual din San Francisco a cărui viață a fost transformată de Hristos la începutul anilor 1970, și-a unit forțele cu *Biserica Melodyland*. O biserică din sudul Californiei începuse să-i consilieze pe homosexuali prin doi bărbați de-abia trecuți de douăzeci de ani, Michael Bussee și Jim Kaspar. *Exodus* s-a născut la o conferință de weekend sponsorizată de cele două grupuri. La a doua conferință, un an mai târziu, *Exodus* a atras atenția protestatarilor homosexuali. După trei ani, Bussee a renunțat la scopurile grupului și a recomandat stilul de viață homosexual, declarând că nimeni nu se schimbă niciodată cu adevărat. Worthen, acum în vârstă de peste șaptezeci de ani, și-a continuat misiunea alături de soția sa, Anita.

Exodus, care există de treizeci și unu de ani, a ajuns la maturitate. Cei mai importanți lideri ai săi – Alan Chambers, Joe Dallas, Sy Rogers, Andy Comiskey și Alan Medinger, printre alții – au ieșit din homosexualitate și sunt implicați de decenii în misiune. Cei mai mulți sunt căsătoriți și au copii adulți. Scandalurile printre lideri sunt mult mai rare astăzi decât

în zilele de început, probabil datorită monitorizării organizate și unei înțelegeri mai bune a faptului că cei care lucrează în domeniul în care sunt ispitiți, sunt vulnerabili.

Probabil că nimic nu a adus mai mult *Exodus* în curentul principal al evanghelistului decât acceptarea acordată de organizația *Focus on the Family* a lui James Dobson. Alan Medinger, fondatorul semiretras al *Regeneration* (o misiune pentru eliberare sexuală din Baltimore), își amintește că la început a apelat la *Focus on the Family* și a descoperit că ușa era complet închisă. „Nici astăzi nu știu de ce”, spune Medinger. „Când și-au schimbat poziția și au început conferințele *Love Won Out*, aceasta a făcut o diferență uriașă. Acum ei sunt un suport uimitor pentru noi.”

Girul lui *Focus* este un sigiliu important pentru bisericile conservatoare. *Focus* sponsorizează conferințe regulate pentru liderii bisericilor, atrăgând pastori care poate că nu ar fi venit niciodată la un eveniment al foștilor homosexuali. Acceptarea culturală a homosexualității, în mod paradoxal, a ajutat *Exodus* în relațiile sale cu bisericile. Joe Dallas, fondator și Director la *Genesis Counseling*, observă că liderii foștilor homosexuali ajută bisericile „să articuleze un răspuns pentru teologia pro-homosexualitate. ... Oamenii din cele mai multe confesiuni nu s-au gândit niciodată că vor trebui să vorbească despre perspectiva biblică despre homosexualitate, după cum mulți părinți nu s-au gândit niciodată că vor trebui să răspundă unei fiice care a venit acasă și le-a spus: «Sunt lesbiană.» Nu numai aceasta, dar «abundența pornografiei pe internet a generat o discuție sinceră [despre multe aspecte sexuale] în Biserică», continuă Dallas. «Tot mai mulți creștini spun că imoralitatea nu este doar o problemă culturală; noi suntem cei care avem o problemă.»”

Pe măsură ce bisericile și colegiile creștine și-au deschis ușile pentru misiunile foștilor homosexuali, misiunile trebuie, la rândul lor să-și regândească abordarea. „Avem nevoie într-adevăr de experți în sexualitate, de consilieri care să facă lucruri pe care grupurile mici nu le pot face”, spune

Andy Comiskey de la *Desert Stream Ministries*. „Pentru biserici însă, să spui că ajutorul există numai dincolo de zidurile noastre, nu este optim. Cred că trebuie să existe viață și în Trupul Bisericii.”

„Dacă aș avea un succes deplin”, spune Alan Chambers, Președintele *Exodus*, „Biserica ar prelua ștafeta. Modelul tradițional din cadrul *Exodus* a fost o piatră de hotar sau o linie de lansare pentru părăsirea stilului de viață homosexual sau a unei vieți ascunse, pentru găsirea camaraderiei cu alții care se confruntă cu aceleași lupte, iar apoi pentru acceptarea Bisericii. Cum ar fi fost să avem o Biserică atât de dinamică, încât o clasă de la școala duminicală să poate face același lucru? Cum ar fi fost ca oamenii din Biserică să fi fost mai transparentți, iar cei care urmează școala duminicală să se simtă confortabil vorbind și despre problemele lor?”

Cât de transformați?

O mișcare mai matură, mai înțeleaptă a foștilor homosexuali, cu siguranță știe mai clar ce are de oferit. Speranțele de la început privind vindecarea instantanee au fost înlocuite de convingerea că transformarea are loc printr-o ucenicie de o viață.

Tanya Erzen, profesor la *Universitatea Statului Ohio*, a petrecut optsprezece luni studiind *New Hope Ministry*, un program cu cazare condus de soții Worthen în San Rafael, California. Deși la început nu simpatiza cu scopurile foștilor homosexuali, Erzen a ajuns să empatizeze cu cei pe care i-a întâlnit acolo. În cartea sa *Straight to Jesus: Sexual and Christian Conversions in the Ex-Gay Movement [Direct/Hetero la Isus: Convertirile sexuale și creștine în mișcarea foștilor homosexuali]*, ea descrie în ce constă schimbarea în viziunea lor.

„Foștii homosexuali parcurg un proces de conversie care nu are un punct final și recunosc că schimbarea cuprinde dorințe, comportament și identități care nu se aliniază întotdeauna limpede și care nu rămân fixe”, scrie ea. „Foștii homosexuali, bărbați și femei, sunt născuți din nou din punct de vedere spiritual și, ca parte a acestui proces, se consideră reconstituiți

sexual... După cum spune Curtis [unul dintre participanții la program]: «Nu heterosexualitatea este ținta; să-ți dai inima lui Dumnezeu și să ascuți de El este ținta.» ... Dorițele și atracțiile pot persista ani la rând, dar ei au acum identități religioase noi și promisiunea că, în cele din urmă, credința și relațiile dintre ei și relația cu Dumnezeu îi vor transforma.»

Precum spune Alan Chambers: „În zilele de început [ale misiunii foștilor homosexuali] nimeni nu știa la ce să se aștepte. Sperau ceva, iar unii au plecat fiindcă ceea ce sperau nu era realist. După patru decenii de misiune, oamenii au un mod mult mai bun de a vorbi despre schimbare. Cândva am fost imatur și am răspuns imatur. Acum am crescut, în calitate de creștin și ca bărbat matur. Era inevitabil ca sentimentele și viziunea mea să se schimbe. Când mi-am stabilit ca țel nu să fiu heterosexual, ci să fiu cel mai bun copil al lui Dumnezeu care puteam eu fi, acceptând harul Său, identitatea mea s-a schimbat.”

Chambers admite franc că schimbarea nu elimină ispita. El se întreabă dacă schimbarea este vreodată sută la sută deplină în această viață. „Un lucru la care ne putem aștepta, fiind creștini, este o viață de renunțare”, spune el. „Nu cred că ne este teamă să le spunem oamenilor că îi așteaptă o luptă care va continua toată viața. Libertatea nu înseamnă absența luptei, ci o viață de luptă permanentă, care nu îndepărtează bucuria.”

Mișcarea foștilor homosexuali încearcă să integreze realitatea atracției față de persoanele de același sex într-o viață de ucenicie. Pe parcursul unei călătorii de o viață, ei se așteaptă la multe schimbări, inclusiv în sentimente și atracții. Dar accentuează ideea că experiența fiecăruia este diferită și că transformarea instantanee este foarte rară.

Nu este surprinzător atunci că misiunile foștilor homosexuali se adresează aproape exclusiv creștinilor. Cei mai mulți participanți vin din medii evanghelice și nu-și pot reconcilia credința creștină cu identitatea homosexuală. Studiul lui Jones și Yarhouse a găsit că mulți caută ajutor cu tenacitate și investesc ani de zile în acest proces.

Mișcarea foștilor homosexuali nu are o opinie comună asupra cauzelor homosexualității, dar cei mai mulți cred că deficitul din copilăria timpurie sunt cruciale – deseori o relație necorespunzătoare sau inexistentă cu tatăl, experiențe sexuale prepuberale sau abuzul sexual, în special la femei. Mulți cred că homosexualitatea este, în mod fundamental, o criză a masculinității sau feminității – o încercare subconștientă de a încerca împlinirea nevoilor emoționale legitime prin mijloace sexuale. Grupurile foștilor homosexuali sunt de obicei unisex, întrucât se consideră că prietenia suportivă cu propriul gen este o componentă importantă pentru repararea unei identități sexuale deficitare.

Data fiind incertitudinea și dificultatea schimbării, unii, cum ar fi grupul romano-catolic *Courage*, preferă să pună accent pe castitate, nu pe schimbare. Liderii *Exodus* vorbesc în termeni pozitivi despre *Courage* și țelurile sale. Totuși, liderii *Exodus* ezită să-și limiteze speranțele la o viață castă de celibat. Andy Comiskey scrie: „Trebuie să renunțăm la necredința prevalentă în anumite cercuri evanghelice, care le oferă celor care se luptă cu homosexualitatea puțină eliberare de tendințele lor, dacă le oferă așa ceva. Această percepție despre Dumnezeu este prea limitată!”

O luptă comună

Pe 26 iunie, în campusul liniștit al *Universității Concordia* din Irvine, California s-au adunat aproximativ opt sute de persoane pentru conferința anuală *Exodus*. În cea mai mare parte tineri, în cea mai mare parte albi, două treimi fiind bărbați, îmbrăcați într-o ținută așa-zis lejeră, ei ar fi putut fi o mulțime la un meci din Los Angeles. *Revoluția*, aceasta fiind denumirea conferinței, arăta ca orice altă conferință creștină: mâni ridicate pentru închinare rock-and-roll, mărturii, rugăciune, vorbitori, o abundență de seminarii.

Dar conferința respectivă a adus în prim plan puține exagerări motivaționale. Alan Chambers, care s-a adresat mulțimii în seara deschiderii pe un ton coborât, a accentuat că nu există o formulă, pas cu pas, pentru învingerea

homosexualității: „Să fiu bine înțeleș: nu vei fi vindecat săptămâna aceasta... Nu ne alegem noi sentimentele, dar alegem cu adevărat cum vom trăi. Aleg în fiecare zi să mă lepăd de ceea ce vine la mine în mod natural... Trebuie să mă bazez pe Isus Hristos în fiecare zi.” În o sută de moduri diferite, vorbitorii la conferință și liderii de seminarii au afirmat că vindecarea vine numai printr-o viață de ascultare de Hristos.

Aclamațiile l-au întâmpinat pe Sy Rogers, care a vorbit a doua zi. Rogers este un vorbitor extrem de captivant, dar discursul său alert și sacadat a transmis un mesaj serios despre ucenicia creștină. „Dumnezeu nu a spus: «Încetează să mai fii homosexual!» El a spus: «Umblă cu Mine!»” Rogers vorbește cu o franchețe plină de patos despre disprețul pe care l-a îndurat o viață întreagă. Discursul său este plin de siguranță, aproape agresiv, dar vulnerabilitatea lui este uimitoare. *Pe cât de dureros poate să fie, pare el să spună, este exact ceea ce Dumnezeu știe despre mine – Dumnezeu care mă iubeste și îmi dă viață.*

Ceea ce rezumă mare parte din misiunea foștilor homosexuali de astăzi. Fără publicitate exagerată. Încredere limitată în tehnici. Fără critici dure la adresa homosexualilor. Fără triumfalism detectabil, religios sau politic. Doar ucenicie serioasă. Este posibil ca acesta să fie singurul grup din America care realizează pe deplin că, atunci când te hotărăști să-L urmezi pe Isus, nu reușești întotdeauna să faci ceea ce vrei să faci.

Mișcarea foștilor homosexuali merge împotriva curentului cultural. Dată fiind opinia populară nefavorabilă, susținerea ambivalentă din partea bisericilor conservatoare și afirmația comună că foștii homosexuali se condamnă singuri la o viață de frustrări, ai crede că mișcarea nu va avea viață lungă. Totuși, afiliații *Exodus* s-au dublat în ultimii optsprezece ani. Mulți dintre liderii săi se află în atenția publicului de douăzeci, treizeci de ani. Și se țin bine pe picioare.

Ei trăiesc cu idei radicale despre sexualitate – că nu suntem, așa cum susține cultura noastră, definiți de dorințele noastre, fie ele heterosexuale sau homosexuale. Suntem mai degrabă definiți de Creatorul și Mântuitorul nostru. Atracțiile noastre,

întotdeauna tulburi într-o anumită măsură, trebuie supuse lui Hristos, singurul care ne poate restaura. Pentru cei care simt atracții homosexuale puternice, sarcina este deosebit de dificilă. Este însă vorba de aceeași luptă de bază cu care se confruntă orice creștin.

Notă

^[1] Tim Stafford, *The Best Research Yet*, www.christianitytoday.com/ct/2007/october/5.52.html.

[Tim Stafford, *An Older, Wiser Ex-Gay Movement*. Copyright © 2007 Christianity Today. Articolul în limba engleză este publicat pe site-ul www.christianitytoday.com. Pentru ajutorul care nu mai este disponibil la *Exodus International*, contactează *Exodus Global Alliance*.]

TREI FACTORI AI VINDECĂRII MICHELLE FERGUSON

Exodus promovează un sistem de suport care include biserica, terapeutul și grupul de suport. Cele trei lucrând împreună, oferă mediul ideal în care cel care se luptă cu homosexualitatea poate fi vindecat.

Biserica și biserica locală

Biserica cu „B” mare este familia universală a credincioșilor puși deoparte ca fiind ai lui Dumnezeu. Suntem Trupul lui Hristos, fiecare dintre noi fiind un mădular diferit. Dacă unul dintre noi este bolnav sau rănit, tot trupul este afectat. (1 Corinteni 12:26)

Biserica locală este o parte a trupului mai mare. În adunările noastre individuale, avem oportunitatea de a forma relații intime și de a face o lucrare specifică pentru zidirea Împărăției lui Dumnezeu. În biserica locală are loc misiunea practică și acolo ar trebui să primească susținere și îndrumare cel care se luptă cu homosexualitatea. Ca parte a unui sistem trinitar, biserica locală trebuie să se dedice unui rol întreit, în confruntarea cu homosexualitatea:

Crede și învață vestea cea bună: Există iertare și eliberare de păcat! (Romani 1:16, 10:14-15)

Nu contează cu ce se luptă cel care intră pe ușile bisericii tale: Isus Hristos îi iartă pe toți și are puterea de a-i elibera pe toți. Deși este posibil ca un anumit pastor să nu știe cum să se ocupe de o problemă, Dumnezeu are în plan să facă toate lucrurile noi. Pe cât de nebunește trebuie să li se fi părut iudeilor din primul secol ca neamurile să intre în familia lui Dumnezeu, la fel, multe biserici de astăzi cred că este ridicol ca homosexualii să fie parte a Bisericii.

Cunoaște adevărul și spune adevărul! (Ioan 8:31-32, Matei 5:13-16, 28:18-20)

Bisericile trebuie să știe ce învață Biblia despre homosexualitate și să fie dornice să apere acel adevăr. Numirea homosexualității păcat nu înseamnă condamnarea omului; înseamnă condamnarea păcatului. Deoarece credem în iertare și libertate, ne putem confrunta cu păcatul. Suntem chemați să ne iubim unul pe celălalt, iar dragostea nu permite unui frate sau unei surori în Hristos să continue să trăiască în păcat, ci îi îndeamnă să urmărească sfințenia.

Și bisericile trebuie să fie educate cu privire la problemele legate de homosexualitate. Vocile pro-homosexualitate căpătând amploare, bisericile trebuie să aibă un răspuns și un plan. *A Strong Delusion [O mare iluzie]* de Joe Dallas, ca și multe alte resurse, sunt disponibile pentru aceasta.

Crede în puterea lui Dumnezeu de a vindeca și fii un instrument al vindecării!

Speranța aflată la îndemâna oricui luptă cu homosexualitatea constă în realitatea că schimbarea este posibilă. Dacă o biserică nu crede aceasta, cel care se luptă cu homosexualitatea va fi alimentat cu îndoială.

O biserică trebuie, de asemenea, să fie dedicată responsabilității sale de a facilita procesul de vindecare și de a oferi un suport iubitor pentru cel care se luptă cu homosexualitatea. Ceea ce nu înseamnă că biserica este responsabilă de vindecarea sa, ci că are o responsabilitate față de

cel care caută schimbarea. A se vedea Efeseni 5:25-27, Romani 15:1-16, Galateni 5:22-6:10, Filipeni 2:1-18 și 1 Tesaloniceni 5:14-24.

Terapia și rolul terapeutului

Mulți se simt inconfortabil la ideea terapiei. Să vorbești despre terapie înseamnă să vorbești despre probleme reale, ceea ce nu este un subiect popular. Să recunoști probleme reale înseamnă că trebuie să faci ceva cu privire la ele.

Conform unui studiu făcut de Dr. Warren Throckmorton, terapia este un factor important în căutarea schimbării. Throckmorton comenta: „O relație cu un consilier este unică. Este privată, confesională, exploratorie, lipsită de judecată, emoțională, încurajatoare, de mentorat și caută intenționat rezultatul pe care îl caută și clientul. Personalitatea umană se exprimă prin gând, emoție, relație socială și acțiune, iar consilierii caută intervenții și activități care au impact în toate aceste domenii. (Interviu, 12.12.2002)

Terapeutul ar trebui să-și păstreze autoritatea

Relația dintre cel care se luptă cu homosexualitatea și terapeut este dedicată abordării unor chestiuni dintr-o poziție foarte practică și informată. Pentru a-și păstra autoritatea și credibilitatea, terapeuții ar trebui să fie instruiți cu privire la problema homosexualității, nu să deducă totul din cele cunoscute de cei care se luptă cu homosexualitatea. *NARTH (Asociația Națională pentru Cercetarea și Terapia Homosexualității)* este o bună sursă. (A se vedea www.narth.com.)

Clădind pe lucrarea lui Dumnezeu

Un creștin care se luptă cu homosexualitatea este mișcat și influențat de Dumnezeu, chiar dacă nu este conștient de aceasta. Ceea ce primește la întâlnirile bisericii, de la liderii și mentorii săi creștini, în timpul său personal cu Dumnezeu etc., contribuie la procesul vindecării. Un terapeut ar trebui să fie conștient de acest lucru și să caute să clădească pe ceea ce Dumnezeu face deja; este important pentru cel care se luptă cu homosexualitatea să aibă un terapeut creștin. Throckmorton spune: „Văd consilieri care au nevoie de darurile spirituale ale

discernământului și învățării. Creștinii sunt cei mai buni consilieri pentru creștinii care încearcă să adere la o poziție morală creștină, deci dacă motivul părăsirii homosexualității are de-a face cu aderarea la credință, atunci un consilier creștin ar trebuie să fie mai bine acordat la problemă, decât unul din afara credinței.” (Interviu, 12.12.2002)

Terapia și relația ei cu Biserica

Străngerile bisericii și pastorii au limite. Nu pot face totul sau să ofere tot ceea ce are nevoie cel care se luptă cu homosexualitatea. Cel care se luptă trebuie să înțeleagă aceasta și să caute un terapeut, pentru a-și împlini celelalte nevoi. Timpul concentrat față în față îi permite să se adreseze unor chestiuni specifice și să pună în aplicare conceptele mai mari și mai abstracte pe care le aude la străngerile bisericii.

Terapia completează relația sa cu biserica locală și este o parte a Bisericii universale. Terapeuții creștini sunt parte a aceluiași Trup ca și clientul lor creștin și, când ajută individul, lucrează la întărirea întregului.

Grupuri de susținere mici

Indiferent că sunt numite grupuri de suport, grupuri de monitorizare etc., grupurile de susținere mici joacă un rol major în călătoria înspre eliberarea de homosexualitate. Astfel de grupuri se încadrează în două categorii: grupuri de suport de consiliere și grupuri de suport de prieteni.

Grupul de suport de consiliere

Misiunile membre ale *Exodus* sunt exemple de grupuri de suport de consiliere. Aceste grupuri se concentrează asupra unei chestiuni sau unui set de chestiuni și oferă un loc sigur pentru practicarea a ceea ce se învață la terapie. Relațiile care se formează împlinesc o anumită nevoie de atașament, în timp ce îl pregătesc pe individ să se încadreze în biserica mai mare unde este membru. Ele nu sunt destinate să fie atașamentele relaționale finale ale individului; totuși, pentru a depăși o problemă care are asociată atâta rușine și vină, este vital ca cel în cauză să știe că nu este singur.

Grupul de suport de prieteni

Acest tip de grup este și locul ideal pentru practicarea a ceea ce se învață la terapie; dar el constă în grupul principal de prieteni ai cuiva, care sunt de acord să practice monitorizarea biblică. Din acest loc al siguranței relaționale, individul este capabil să se aventureze în grupul mai mare al bisericii.

Biserica oferă dragoste

„Nu există o altă activitate care să identifice atât de complet creștinul și Biserica cu Domnul, în afară de dragoste.” (VanEngen, p. 54) Uneori, din cauza zdrobirii relaționale, oamenii sunt incapabili să simtă intimitatea sănătoasă și dragostea. Dacă Biserica este chemată să iubească, trebuie să lucreze și ca să-i facă pe oameni capabili să accepte dragoste și să ofere dragoste în mod potrivit. Cercetările lui Throckmorton susțin sistemul de suport triunic.

Acest sistem relațional este pentru toți creștinii care caută să-și împlinescă chemarea adresată lor în calitate de credincioși și mădulare ale Trupului lui Hristos. Poate că sună idealist, dar Biserica mai are de străbătut un drum lung până ce acest sistem va fi norma, nu excepția; totuși, „Dacă Biserica poate să-și redescopere identitatea dată de Dumnezeu și să devină vie spiritual, cea mai antrenantă parte a istoriei sale îi stă înaintea. Totul depinde de abilitatea noastră de a avea o nouă viziune a Bisericii, așa cum ar trebui să fie ea, de disponibilitatea noastră de a schimba acolo unde este necesar și, mai presus de toate, de hotărârea noastră de a ne menține viețile în permanență deschise pentru reînnoirea spirituală. Trebuie să trecem de la concepția noastră cu privire la ceea ce este Biserica, la dedicarea noastră față de ce trebuie să devină Biserica.” (VanEngen, p. 65)

Surse consultate

- 1) Throckmorton, Ph.D., Warren E. Interviu via e-mail. 12-13 decembrie 2002.
- 2) Throckmorton, Ph.D., Warren E. Cercetare nepublicată. Prezentată la Conferința *NARTH*, noiembrie 2002.

3) VanEngen, Charles. *God's Missionary People: Rethinking the Purpose of the Local Church*, Grand Rapids: Baker Book House, 1991.

4) Woolsey, Ron. Interviu prin e-mail. 11-12 decembrie 2002.

[Michelle Ferguson, *Three Factors of Healing*. Copyright © Michelle Ferguson. Tradus și publicat cu permisiune. Pentru ajutorul care nu mai este disponibil la *Exodus International*, contactează *Exodus Global Alliance*.]

UN NOU STUDIU DESPRE TERAPIILE REPARATIVE DR. ROBERT L. SPITZER

Robert L. Spitzer, doctor în medicină, a fost profesor de psihiatrie și Șeful Departamentului de Cercetare Biometrică la Institutul de Stat Psihiatric din New York, Statele Unite. A primit recunoaștere internațională ca o autoritate în evaluarea psihiatrică și în clasificarea tulburărilor mintale.

Dr. Spitzer s-a aflat în centrul deciziei Asociației de Psihiatrie Americane (APA) în 1973, de a retrage homosexualitatea de pe lista sa de tulburări mintale, DSM (Manualul de diagnostic și statistică). Discuția Dr. Spitzer cu foști homosexuali la adunarea anuală a APA din 1999, i-a trezit interesul pentru studierea eficienței terapiilor pentru reorientare sexuală.

„Ca mulți psihiatri”, a declarat Dr. Spitzer, „am crezut că unui comportament homosexual i te poți împotrivi, dar că orientarea sexuală nu poate fi schimbată. Acum cred că aceasta este neadevărat – unii pot să se schimbe și chiar se schimbă.” În noul său studiu prezentat pe data de 9 mai 2001 la adunarea anuală a Asociației de Psihiatrie Americane, Dr. Robert L. Spitzer a făcut cunoscute dovezile pentru concluziile sale. Tipărirea prezentării sale s-a făcut prin bunăvoința Dr. Spitzer.

Acesta este un titlu mai exact pentru prezentarea mea: 200 de subiecți care susțin că și-au schimbat orientarea sexuală, de la homosexuală la heterosexuale.

Orientarea sexuală se referă la o atracție sexuală de durată, la fantezia sexuală, la dorința pentru o relație romantică, intimă

din punct de vedere emoțional și la comportament sexual însoțit de excitare, îndreptat în primul rând spre persoanele de același sex sau spre persoanele de sex opus.

Orientarea sexuală este multidimensională, iar fiecare componentă a sa este parte a unui întreg.

Există un consens profesional că unui comportament homosexual i te poți împotrivi, că la el se poate renunța sau că poate fi reetichetat. Totuși, orientarea homosexuală nu poate fi schimbată.

Am împărtășit, cu siguranță, acest punct de vedere, deci cum a ajuns Bob Spitzer, care a jucat un rol central în eliminarea homosexualității ca tulburare mintală din *DSM-II* în anul 1973, să aibă îndoieli cu privire la acest consens? Răspunsul este că, la adunarea anuală a *APA* care a avut loc la Washington în 1999, am vorbit cu mai mulți oameni care pichetau întâlnirea și care susțineau, contrar declarației de poziție a *APA*, că schimbarea orientării sexuale este posibilă și că nu ar trebui descurajată și că ei personal s-au schimbat de la a fi homosexuali la a fi heterosexuali. Am început să mă întreb, ar putea fi posibil ca unii homosexuali să-și poată de fapt schimba orientarea sexuală? După ce m-am gândit îndelung, realizând că studiile anterioare care susțineau că o asemenea schimbare era posibilă, aveau tot felul de defecte metodologice, am ajuns la concluzia că mi-ar fi satisfăcută curiozitatea numai dacă aş face eu însumi un studiu.

Idea de bază este simplă: studierea experiențelor relatate personal de indivizi care susțin că au reușit o schimbare de la atracția homosexuală la cea heterosexuale, care durează de cel puțin cinci ani.

Întrebările de bază ale studiului ar fi: „Poate găsi cineva un număr substanțial de astfel de indivizi? Dacă da, cât de des este însoțită o asemenea schimbare de schimbări în alți indicatori homosexuali? Există diferențe de gen?”

Cu ajutorul Dr. Richard C. Friedman, am conceput un interviu telefonic structurat, astfel încât să fie absolut clar cum ne-am evaluat subiecții. Am fost surprinși să realizăm că atât chestionarele, cât și măsurătorile anterioare despre orientarea

sexuală au fost destul de inadecvate, prin faptul că se concentrau de obicei asupra unei singure variabile a atracției sexuale sau a identității, astfel încât a trebuit să concepem, în mare parte, propriile noastre întrebări și categorii de răspuns. Am continuat să revedem planul interviului în timpul unui studiu pilot pe 40 de indivizi care ne-au fost trimiși ca potențiali subiecți. În acea fază de dezvoltare am pus întrebări precum: „Ce gen de ajutor ai primit? Cum erai înainte (de efortul de schimbare)? În ce fel ești diferit acum? Ce aspecte ale homosexualității rămân?”

Am dezvoltat întrebări specifice pentru acești indicatori cheie ai homosexualității. Atracția sexuală timp de un an pe o scală subiectivă de la 100 (exclusiv homosexual) la 0 (exclusiv heterosexual). Subiectul alege orice număr de la 100 la 0. Gândurile sexuale sau visarea cu ochii deschiși la sex cu persoanele de același sex – niciodată, de câteva ori pe an, de câteva ori pe lună, de câteva ori pe săptămână și în fiecare zi, într-o perioadă de un an. Fantezii sexuale în timpul autosatisfacerii – procentul ocaziilor de fantezii masturbatorii cu persoane de același sex în timpul sexului heterosexual – procentul ocaziilor sexuale. Dorința intimității emoționale romantice – din nou, de la niciodată, la aproape în fiecare zi. Comportamentul homosexual însoțit de excitație.

Interviul pentru studiul final, pe care l-am administrat personal tuturor subiecților, a durat aproximativ patruzeci și cinci de minute. Am introdus datele direct într-un program Windows SPSS de introducere a datelor, în timp ce interviul progresa.

Sunt 112 întrebări cu răspuns închis, cu categorii de răspuns fixe, și 9 întrebări deschise, unde am introdus răspunsul subiectului.

Înregistrările audio a aproximativ o treime dintre subiecți pot fi revăzute de alți cercetători, iar întreaga serie de date pentru studiu este, de asemenea, disponibilă.

Când am încercat să recrutăm posibili subiecți, am solicitat numai indivizii care menționaseră o anumită schimbare în

orientarea homosexuală timp de cel puțin cinci ani. Totuși, criteriile de intrare efective au fost mai restrictive. Pentru a fi acceptat în studiu, a fost necesar ca subiectul care lua parte la interviu să raporteze: Atracție predominant homosexuală. (...) Folosim mai degrabă expresia „efort de schimbare” decât terapie, deoarece unele schimbări presupun eforturi specifice, precum implicarea într-o relație de mentorat cu un heterosexual, pe care de obicei subiecții nu au privit-o ca terapie. Individul trebuia să aibă ca scop heterosexualitatea funcțională. A fost, de asemenea, necesar ca, după efortul de schimbare, să existe o schimbare de cel puțin 10 puncte pe scala noastră de atracție sexuală. 10 puncte este o schimbare minimală subiectivă, dar ea reflectă cel puțin evaluarea subiectului că a existat o anumită schimbare în obiectul atracției sexuale.

Pentru a obține 200 de subiecți pentru studiu care, în cele din urmă, au fost 143 de bărbați și 57 de femei, am intervievat 274 de potențiali subiecți, pe care i-am găsit cu mare greutate, într-o perioadă de 16 luni. 74 de subiecți au fost excluși, cel mai adesea pentru că a existat o schimbare în comportament și identitatea de sine, dar nu și în atracția sexuală, sau fiindcă subiectul nu era predominant homosexual, sau fiindcă schimbarea dura de mai puțin de cinci ani.

Cei 200 de subiecți ai noștri au fost recrutați în principal de la misiunile religioase *Exodus*, care oferă o varietate de programe pentru a-i ajuta pe homosexualii care vor să își învingă sentimentele homosexuale. Și de la *NARTH, Asociația Națională pentru Cercetarea și Terapia Homosexualității*, un grup de clinicieni în sănătate mintală și de laici care, în general, privesc homosexualitatea ca pe o tulburare de dezvoltare tratabilă. „Ceilalți” au fost în mare parte alți subiecți veniți prin terapeuți care fac reorientare sexuală Rx sau care au răspuns la anunțurile despre studiu de la radio sau din ziare. Prin mijloace diferite, ei au luat legătura cu subiecții potențiali, care apoi au sunat la biroul meu pentru a stabili un interviu.

Aproximativ 90% dintre subiecți au relatat că au folosit mai mult de un tip de efort de schimbare. Slide-ul prezintă răspunsul la întrebarea: „Ce te-a ajutat cel mai mult?” Profesionistul în sănătate mintală a fost cel mai adesea un psiholog (23), un consilier pastoral (12%). Rareori un psihiatru (3%). „Altele” au inclus întâlnirea repetată cu un heterosexual model, adesea numit „mentorat”, cărți de autoajutorare sau ceea ce unii subiecți au numit „lucrare spirituală” – înțelegând prin aceasta schimbarea relației lor cu Dumnezeu.

Atunci când rezultatele pentru bărbați și femei sunt foarte similare, este arătat rezultatul pentru eșantionul total de 143 de bărbați și 57 de femei. Aproximativ trei sferturi dintre bărbați și jumătate dintre femei erau căsătoriți heterosexual. Cam o cincime dintre subiecți erau căsătoriți înainte de efortul de schimbare și au raportat frecvent că acel comportament sau atracția homosexuală le amenința căsătoria. Cei mai mulți erau albi și terminaseră colegiul.

Cei mai mulți subiecți erau protestanți. Marea majoritate au spus că religia este „extreme de” sau „foarte” importantă în viața lor. Mulți terapeuți nereligioși la care am căutat subiecți au fost reticenți în a lua legătura cu foștii pacienți. În parte, aceasta ar putea fi cauza pentru proporția neobișnuit de ridicată în eșantionul nostru a celor foarte religioși. Marea majoritate a subiecților au vorbit în mod public în favoarea eforturilor de schimbare a orientării homosexuale. Într-adevăr, motivația primară pentru participarea la studiu, pentru aproape toți subiecții, a fost interesul lor de a oferi dovezi, din propria experiență, că homosexualitatea poate fi schimbată și de a oferi speranță altora.

De ce au vrut subiecții să se schimbe? Acestea au fost cele mai obișnuite răspunsuri date. Stilul de viață homosexual nu era satisfăcător emoțional (...) De obicei, aceasta se referea la promiscuitatea răspândită, la relații furtunoase, dureroase, deseori cu gelozie extremă. La conflict religios (...) La dorința de se căsători sau de a rămâne căsătorit, îndeosebi la bărbați.

Iată timpul mediu – aproape identic pentru bărbați și femei. A existat, desigur, o mare variabilitate individuală. Apariția interesului sexual față de persoanele de același sex a apărut la vârsta de aproximativ 12 ani. Cam după 18 ani a început efortul de schimbare, pe care l-au găsit util (adesea precedat de unul sau mai multe eforturi de schimbare care nu au fost utile, care au inclus adesea terapeuți care le-au spus că nu aveau altă alegere decât să-și accepte homosexualitatea). Marea majoritate a subiecților au raportat că schimbarea a fost treptată și că deseori a început cu diminuarea sentimentelor homosexuale și cu apariția graduală sau cu intensificarea sentimentelor heterosexuale. Trei ani mai târziu, după cinci ani de efort de schimbare, schimbarea se încheiase pentru 78% dintre subiecți. Restul de 22% raportează că efortul de schimbare continuă și în prezent, referindu-se, de obicei, la continuarea participării la un grup de suport pentru foștii homosexuali sau la o luptă de o viață cu probleme de bază, care, cred ei, le-au cauzat homosexualitatea.

Cât de homosexuali erau subiecții înainte de efortul de schimbare? Mai întâi, cât de des aveau atracție față de persoanele de același sex în adolescență? Folosim roșu pentru bărbați, roz pentru femei. Pentru a arăta ceea ce dorim, în acest slide, ca în multe alte slide-uri, arătăm extremele. Mulți aveau „deseori” sau „foarte des” atracție față de persoanele de același sex în adolescență.

În contrast, cei mai mulți subiecți nu aveau „niciodată” sau aveau doar „rar” atracție față de persoanele de sex opus în adolescență, îndeosebi subiecții bărbați.

Cu câți indivizi a făcut subiectul sex homosexual înainte de efortul de schimbare? O mică proporție, chiar și mai mică la femei, se împotrăviseră impulsurilor homosexuale și nu făcuseră niciodată sex homosexual. După cum era de așteptat, o proporție însemnată de bărbați făcuseră sex cu un număr mare de bărbați.

53% dintre bărbați și 33% dintre femei nu făcuseră niciodată de bunăvoie sex heterosexual.

Am evaluat schimbarea în indicatorii orientării sexuale, comparând cele 12 luni înainte de efortul de schimbare – la care ce vom referi ca *înainte* – cu ultimele 12 luni înainte de interviu – la care ne vom referi ca *după*.

Următorul grup de slide-uri pune în contrast *înainte* cu *după*, pentru diferiți indicatori. Mai întâi, valorile atracției sexuale pentru bărbați și femei. Amintiți-vă, 100 este exclusiv pentru persoanele de același sex, iar 0 este exclusiv pentru persoanele de sex opus, *înainte* și *după*. Atât bărbații, cât și femeile, în medie, *înainte* se aflau în categoria homosexualității foarte ridicate. *După*, în medie, se află în categoria heterosexualității foarte ridicate, chiar mai mult în cazul femeilor. Aici, ca și în cele mai multe slide-uri care urmează, observați că indicatorii homosexuali ai femeilor *înainte*, sunt în medie adesea similari sau mai puțin extremi, iar *după* sunt întotdeauna mai heterosexuali decât ai bărbaților.

Cât de mulți au raportat atracție sexuală exclusiv homosexuală *înainte*? Aproape jumătate dintre bărbați și femei. *După*, 17% dintre bărbați și considerabil mai multe femei, 55%, raportează valoare zero, fiind exclusiv heterosexuali.

Să privim la dorința sexuală sau la visarea cu ochii deschiși la întreținerea de relații sexuale cu persoane de același sex, cel puțin de câteva ori pe lună. Acesta era cazul pentru aproape toți subiecții *înainte* și numai pentru un mic număr *după*, în special pentru femei.

Dorința puternică pentru implicare homosexuală emoțională romantică, cel puțin de câteva ori pe lună. Extrem de obișnuit *înainte*, foarte neobișnuit *după*.

Aproape toți cei 138 de bărbați și toate cele 50 de femei care se autosatisfăceau *înainte*, aveau fantezii masturbatorii cu persoane de același sex în 20% sau mai mult dintre ocaziile masturbatorii.

Aceasta a fost mult mai puțin obișnuit la cei 112 bărbați și la cele 39 de femei care se autosatisfăceau *după*, îndeosebi pentru femei.

La cei care se autosatisfăceau, fanteziile masturbatorii cu persoane de sex opus, fără a depune efort pentru a avea astfel de fantezii, erau neobișnuite *înainte*, dar destul de obișnuite *după*.

Ce proporție de subiecți, *după* nu aveau absolut niciun indicator homosexual – de exemplu, 0 pe scara atracției homosexuale și „niciodată” pe scara gândurilor sexuale. Ceea ce ar exclude pe cineva care, de exemplu, ar raporta 5 pe scara atracției homosexuale și „niciodată” pe scara gândurilor sexuale. Acesta – ceea ce considerăm a fi un criteriu nerealist al unor indicatori lipsă – a fost cazul pentru doar 11% dintre bărbați și pentru o proporție mult mai mare de femei, 37%. Am făcut un criteriu mai puțin stringent, pe care l-am numit *Numai Indicatori Minimali Homosexuali*. Pentru acesta acordăm punctaje de la 0 la 10, pe variabile care folosesc o scală de la 0 la 100 și permit o frecvență de „câteva ori pe an” la variabilele de frecvență. El s-a aplicat la 29% dintre bărbați și la 63% dintre femei.

Cât de des au fost capabili subiecții heterosexuali să realizeze scopul unei funcționări heterosexuale bune? Am definit că aceasta necesită: în ultimul an, aflat într-o relație de dragoste heterosexuale. Satisfacția relației emoționale cu partenerul, cel puțin 7+ (pe o scală de la 1 la 10, unde 10 este cât de bine se poate, iar 1 cât de rău se poate). Sex heterosexuale cel puțin o dată pe lună. Satisfacția fizică a sexului heterosexuale, cel puțin 7+ (aceeași scală de la 1 la 10). Gânduri rare (mai puțin de 20%) cu persoane de același sex în timpul sexului heterosexuale. Acesta a fost cazul pentru 66% dintre bărbați și 44% dintre femei. Mulți subiecți femei au spus că avuseseră întâlniri romantice și fuseseră atrase sexual, dar relația nu se terminase prin căsătorie.

Ne așteptam ca *Buna Funcționare Heterosexuale* să nu fie atinsă la fel de des de subiecți care înainte de efortul de schimbare erau extremi la indicatorii homosexuali. Am definit aceasta ca: „Fără atracție sexuală față de persoanele de sex opus. Niciodată sex heterosexuale. *Înainte*: fără fantezii masturbatorii heterosexuale. *Înainte*: atracție 95+ (homosexuale).” Raportăm că rezultatele pentru cei 33 de bărbați au fost din acest grup. Au

fost prea puține femei, numai 5, pentru a raporta. La cei 33 de bărbați, funcționarea heterosexuală bună a fost obținută de 67% dintre subiecți, spre marea noastră surpriză.

56 de subiecți făceau sex heterosexual regulat atât *înainte*, cât și *după*, în aproape toate cazurile cu aceeași persoană, partenerul/partenera de căsătorie. Am examinat aceste trei variabile. Relație emoțională satisfăcătoare (7+ pe scala de la 1, cât se poate de rău – la 10, cât se poate de bun *înainte* 25%, *după* 98%. Sex fizic satisfăcător (7+ pe scala de la 1 la 10), *înainte* 43, *după* 100%. În sfârșit, gânduri sexuale frecvente (20%) cu persoane de același sex, *înainte* 52%, *după* 6%. Valorile de *după* sunt foarte similare cu valorile acestor trei variabile la 81 de subiecți care făceau sex heterosexual regulat *după*, dar care nu făcuseră sex heterosexual *înainte*.

Depresia a fost raportată ca fiind un efect colateral obișnuit al încercărilor de schimbare a orientării sexuale. Cu siguranță, nu a fost cazul subiecților noștri, care au fost deseori „accentuat” sau „extrem de” deprimați *înainte*, dar rareori atât de deprimați *după*.

În studiul pilot am notat modalitățile obișnuite în care subiecții au spus că fuseseră ajutați de efortul de schimbare. Ceea ce arată cât de des au raportat subiecții că modalitățile respective i-au ajutat, când li s-au pus întrebări cu răspuns închis în timpul studiului ... mă simt mai [masculin, feminină] ... dezvoltarea relațiilor non-sexuale cu persoane de același sex.

Desigur, marea întrebare care rămâne, datorită faptului că subiecții au fost foarte motivați să sprijine eforturile de schimbare prin reorientare, în ce măsură sunt raportările lor mai mult decât o autoînșelare sau o exagerare grosolană? Lipsind orice dovadă obiectivă a schimbării, precum modificările penisului la vederea stimulilor erotici de la persoanele de sex opus, nu există niciun mod în care putem fi siguri că raportările lor sunt în general exacte.

Totuși, următoarele motive ne sugerează că ele nu pot fi ignorate cu ușurință. Complexitatea și gama schimbării raportate. Marea gamă și natura limitată a rezultatelor raportate

și faptul că foarte puțini au raportat o schimbare totală, dau o anumită credibilitate raportărilor lor. Subiecții nu au avut nicio dificultate în a oferi detalii, când li s-a cerut să descrie diferite rezultate, precum în ce constau exact fanteziile masturbatorii cu persoane de sex opus. Natura treptată a schimbării și tiparul frecvent a mai puține sentimente homosexuale, urmate de mai multe sentimente heterosexuale, arată că nu este o simplă poveste inventată. Diferențele de gen – de exemplu, ușurința mai mare cu care subiecții femeii au fost capabili să se schimbe, și raportările femeilor că adeseori erau mai heterosexuale la început – sunt în concordanță cu literatura de specialitate. Ar fi dificil de explicat de ce, dacă nimeni nu s-a schimbat cu adevărat, subiecții femeii ar raporta o schimbare mai mare decât bărbații.

Răspunzând la întrebarea: „Cum ai transpus ceea ce ai învățat în efortul de schimbare, pentru a-ți schimba sentimentele?”, subiecții au raportat următoarele strategii de schimbare, recunoscute în general în literatura de specialitate ca fiind componente eficace ale eforturilor psihoterapeutice. Relatări care arătau legătura dintre copilărie sau experiențele din familie și sentimentele sexuale. Clădirea unei relații emoționale intense, pentru a aduce schimbare în sentimentele sexuale, de exemplu, mulți bărbați au raportat că au dezvoltat interes sexual heterosexual numai după ce au devenit implicați emoțional intens cu o femeie. Suportul de grup sau individual, precum grupuri de suport pentru foștii homosexuali. Stoparea gândurilor, de exemplu, „când am astfel de gânduri, nu le mai dau curs”. Evitarea situațiilor care declanșează sentimente homosexuale. Acestea sunt tehnici considerate, în mod obișnuit, eficiente în psihoterapie, făcând plauzibile afirmațiile lor. Ne putem imagina mecanismele prin care astfel de tehnici pot funcționa.

Ajungem la concluzia că, în contradicție cu înțelegerea tradițională, unii indivizi foarte motivați, folosind o varietate de eforturi de schimbare, pot realiza o schimbare substanțială în indicatori multipli ai orientării sexuale și pot obține o

funcționare heterosexuală bună. Subiecții care au realizat schimbări mai puțin substanțiale credeau că asemenea schimbări erau extrem de benefice. Schimbarea completă – care este, în general, considerată un scop nerealist în psihoterapie – este neobișnuită, îndeosebi la subiecții bărbați.

Deși terapeuții care oferă acest gen de terapie susțin că obțin rezultate similare la aproximativ o treime dintre pacienții pe care îi tratează, dificultatea de a găsi subiecți sugerează că schimbările substanțiale raportate de subiecții noștri sunt relativ neobișnuite pentru indivizii care fac un efort de schimbare. Pe de altă parte, alți factori, precum ezitarea subiecților de a fi intervievați și rezistența terapeuților la contactarea foștilor clienți este posibil, de asemenea, să fi jucat un rol în dificultatea pe care am întâmpinat-o în găsirea a 200 de subiecți adecvați. Numărul mare de potențiali subiecți respinși de la studiu arată că unii indivizi care susțin că și-au schimbat orientarea sexuală și-au schimbat numai identitatea sau comportamentul homosexual evident. Totuși, indivizii respectivi au considerat o astfel de schimbare limitată ca pe o îmbunătățire substanțială, fiindcă le-a împlinit scopurile proprii de control al comportamentului și de schimbare a identității, chiar dacă schimbarea a fost mai redusă decât doriseră.

Un mod mai bun de a conceptualiza „reorientarea sexuală” este de a o vedea ca pe o diminuare a homosexualității nedorite și ca pe o creștere a potențialului heterosexual – recunoscând că pentru unii schimbarea este posibilă în cadrul unui întreg multidimensional.

Suntem preocupați de folosirea greșită a rezultatelor studiului nostru. În primul rând, presupunerea că orientarea homosexuală se poate schimba la indivizii cei mai motivați. În al doilea rând, pentru anumiți homosexuali, respingerea valorii schimbării identității sexuale și a comportamentului sexual nedorit, chiar și atunci când orientarea sexuală nu este substanțial schimbată. În al treilea rând, rezultatele studiului ar putea fi folosite pentru a justifica tratamentul coercitiv și negarea drepturilor civile pentru homosexuali. Închei

reamintind că mai mulți subiecți au spus spontan: „Nu am nicio problemă să accept că cei mai mulți homosexuali nu au niciun interes să se schimbe. Dar îmi doresc să recunoască faptul că eu am dreptul să mă schimb.”

[Dr. Robert L. Spitzer, *New Study on Reparative Therapies*. Copyright © Robert L. Spitzer. Tradus și publicat cu permisiune. Articolul în limba engleză a fost publicat pe site-ul www.pfox.org. Pentru ajutorul care nu mai este disponibil la *Exodus International*, contactează *Exodus Global Alliance*.]

OSCILÂND ÎNTRE FRUSTRARE ȘI IUBIRE

AJUTOR, COLEGUL MEU DE CAMERĂ ESTE
HOMOSEXUAL!

JONATHAN INMAN

*I*nima îți bate repede. Nu știi ce să crezi. Te simți puțin jenat, poate foarte jenat. Colegul tău de cameră tocmai a clarificat ceea ce gândeai deja; sau poate că nici nu aveai idee. Nu te mai întrebi ce este cu colegul tău de cameră, ci acum te întrebi cum să te raportezi la homosexualitatea lui. Timpul pare să se oprească în loc pentru o clipă, atunci când vă uitați unul în ochii celuilalt, întrebându-vă amândoi care va fi reacția ta.

Ar putea fi la fel de ușor vorba despre colegul tău de birou. Poate că în loc de „Sunt homosexual”, cel cu care ai petrecut atâta timp în cercuri atât de apropiate, a spus în schimb: „Sunt bisexual.” Poate că altcineva îți spusese deja; poate că toți ceilalți știau deja. Poate te gândești ce înseamnă asta pentru relația voastră sau pentru reputația ta. Dar chiar acum ai înaintea ta pe cineva care ți-a dezvăluit ceva atât de personal și de important, încât trebuie să-i răspunzi. Ce vei spune? Ce vei face?

Dacă este dificil pentru colegul tău de cameră, dificultatea probabil că te va afecta și pe tine. Colegul tău de cameră poate că este foarte interesat de modul în care vei reacționa la dezvăluirea sa. Ceea ce crezi și simți cu privire la colegul tău de cameră contează. Ca și tine, colegul tău de cameră este un om prețios, făcut după chipul lui Dumnezeu. Ca și tine, este un păcătos, predispus să facă lucrul greșit și să ia lucrurile în modul greșit. Ca și tine, colegul tău de cameră nu știe ce se va întâmpla mai departe și poate că nu se simte prea în largul lui așteptând reacția ta.

Poate că simți o tensiune între a susține ceea ce crezi că este corect și a trăi ceea ce crezi. A susține adevărul și a acționa în

dragoste sunt două lucruri care par să se afle în dezacord total. Creștinii simt acest gen de presiune tot timpul, dar homosexualitatea este o problemă atât de emoțională, încât mărește tensiunea. Faptul de a împărți un spațiu cu cineva implică de obicei un conflict, iar faptul de a locui și a lucra împreună zi de zi creează multe prilejuri pentru fricțiune. Dacă ești creștin, astfel de conflicte sunt și oportunități pentru a extinde harul Evangheliei.

Ce să *nu* faci

Înainte de a lua în considerare lucrurile pozitive pe care le poți face pentru a arăta bunăvoință colegului tău de cameră, fă-ți timp să te asiguri că vei evita câteva greșeli obișnuite care interferează cu arătarea dragostei lui Dumnezeu. Lucrurile pe care vei vrea să te asiguri că *nu* le faci includ cele de urmează.

Nu-l certa!

Da, este desigur potrivit și chiar necesar uneori să le comunicăm clar oamenilor ce spune Dumnezeu că este adevărat despre purtarea lor, chiar dacă sau îndeosebi când ceea ce fac ei este păcătos și distructiv. (Ezechiel 3:17-21) Cu toate acestea, credincioșii cedează frecvent tentației de a se simți mai bine cu privire la ei înșiși și la situația lor, comunicând adevărul lui Dumnezeu într-o manieră condescendentă, fățarnică, nerăbdătoare și/sau nedemnă. Care este diferența dintre a vorbi cu îndrăzneală și a certa pur și simplu? Inima ta.

Hai să recunoaștem! La fel ca orice altă ființă omenească, ești predispus la păcat în vorbire și să fii mândru în inima ta și iritabil când ești nevoit să te confrunți cu ceva cu care ai prefera să nu te confrunți deloc, în special dacă implică un conflict. Este nevoie să arunci o privire (și poate o a doua sau o a treia privire) la inima ta și la motivele tale, înainte de a rosti judecata lui Dumnezeu, în Numele lui Dumnezeu, asupra homosexualității colegului tău de cameră. (Iacov 1:26)

Nu sta cu mâinile încrucișate!

Ca alternativă, nu vrei doar să încuviințezi convingerile întemeiate pe adevărul lui Dumnezeu, ci este foarte ispititor să părăsești ceea ce pare a fi un set nepractic de convingeri, în

favoarea unor valori care te ajută să te înțelegi mai ușor cu oamenii. Dacă acest coleg de cameră al tău este drăguț și fragil emoțional, neînțeles sau nedreptățit de alții, nu ajută pe nimeni dacă justifici neadevărul de dragul comodității. (Proverbe 25:26)

Nu inventa!

Uneori suntem tentați nu atât de mult să spunem „nu” adevărului lui Dumnezeu și „da” neadevărului, cât să spunem mai degrabă „da” la amândouă. A arăta adevărul în zadar mărește confuzia. (Proverbe 24:10-12) Dacă, într-adevăr, nu știi sigur ce gândește Dumnezeu despre homosexualitate sau dacă nu ești sigur că îți pasă prea mult de ceea ce gândește Dumnezeu, este important să fii sincer cu privire la îndoielile tale. Totuși, dacă ești sigur care este adevărul, nu te ascunde în spatele faptului că alții susțin păreri diferite, pentru a evita un posibil conflict datorită părerii tale.

Nu-i purta pică!

Poți fi tentat să mocnești în tăcere de resentimente, gândind că acest coleg al tău de cameră te-a nedreptățit, punându-te în situația respectivă. Orice lucru mic – chiar lucruri care nu au nici cea mai mică legătură cu preferința sau practica sexuală a colegului tău de cameră – se pot agrava din cauza unui conflict în mare parte nerezolvat. Mai bine să aveți un conflict din cauza a ceva important, decât din cauza cui a lăsat farfuria pe masă sau din cauza cui a lăsat fereastra deschisă când ploua. (1 Corinteni 13:5)

Nu bârfi!

Dezvăluirea unei informații sensibile și potențial dăunătoare este un prilej pentru precauție, nu pentru bârfa. Unora s-ar putea să le pese, altora s-ar putea să nu le pese ce spui sau cui spui despre ei. Oricum, poate ești nerăbdător să vorbești cu cineva despre dezvăluirea colegului tău de cameră, nu ca să te ajute să pui lucrurile în ordine, ci mai degrabă ca să-ți satisfaci dorința, care îți face plăcere, de a spune ceva personal și privat despre altcineva. Identifică pe cineva de care simți că te poți apropia și a cărui pricepere crezi că ți-ar fi de ajutor. Să vorbești

cu un confident bun este minunat; alege bine și oprește-te aici. (Proverbe 11:13; 23:9-10; 26:20)

Nu te certa!

Îndeosebi dacă cel care îți spune că este homosexual pare ostil, sfidător sau prea categoric, poți fi tentat să răspunzi la foc cu foc, fiind la fel de ostil, sfidător sau categoric. Chiar dacă cel cu care vorbești este bine manierat și politicos, un potențial conflict te poate îndemna să îndepărtezi cu forța ceea ce accentuează încordarea, chiar dacă acel ceva este celălalt. Cearta îi oferă doar colegului tău de cameră un bun motiv de a nu ține cont de orice altceva ai putea spune sau face. (Proverbe 15:1-4, 20:3)

Nu disprețui!

Evitând cearta, poți fi tentat să-i dai mici lovituri ici și colo colegului tău de cameră, trecând de la pică, la un conflict indirect, plin de ranchiună, vrând să-l rănești pe colegul tău de cameră în moduri lipsite de importanță, pentru ca să descoperi apoi doar ai întărit ceea ce el luase ca pe un fapt de la sine înțeles: creștinii îi urăsc pe homosexuali. (Proverbe 24:28-29)

Nu fugi!

În sfârșit, în încercarea de a evita atât conflictul, cât și greșelile, poți fi tentat să te retragi complet din situația respectivă. Poate că vei căuta să limitezi contactul tău cu colegul tău, să restrângi discuțiile voastre la subiecte „sigure” și să eviți situațiile unde probabil că ai fi nevoit să te confrunți cu ceva legat de neînțelegerea voastră. Poate iei chiar în considerare să schimbi camera. Ceea ce ar comunica acest fapt (deși poate nu este intenția ta) este că sexualitatea celuilalt nu este ceva cu care vrei să ai de-a face. (Proverbe 25:19, 28:1)

Ce să faci

Deci ce *poți* să faci în aceste circumstanțe, pentru a răspunde ca un creștin colegului tău de cameră?

Roagă-te!

Înainte de a face ceva, înainte de a spune ceva cuiva, roagă-te. Dacă nu ești sigur ce să spui sau ce să faci, cere

înțelepciune de la Dumnezeu și poți să fii sigur că îți va da. (Neemia 2:4, Iacov 1:5)

Vorbește!

Uneori cel care face dezvăluirea nu vrea să mai discute despre acest subiect, ceea ce ar fi neobișnuit. Dacă acest coleg de cameră al tău crede că poate fi deschis față de tine, este un semn bun că vrea să continue discuția. Pentru început, îi poți pune întrebări precum: „Ai vorbit despre asta cu mulți oameni?” sau „Ai fost îngrijorat când mi-ai spus?”, sau: „Cum a fost când ai înțeles asta despre tine?” Când ai îndoieli, întreabă și ascultă. (Proverbe 15:28, 18:13)

Îți poți exprima și propriile gânduri, având grijă să nu insiști ca celălalt să fie de acord cu tine. De exemplu, ai putea spune: „Este ceva deosebit pentru mine; nu sunt obișnuit ca oamenii să-mi spună asta.” sau „Mulțumesc că mi-ai spus; apreciez că ești sincer cu mine în această privință.” Dacă te întreabă ceva de genul: „Ei bine, ce părere ai?”, poți răspunde: „Ei bine, nu sunt sigur – mă simt puțin confuz și încurcat.” sau „De fapt, am convingeri religioase puternice cu privire la homosexualitate și sunt destul de preocupat cu privire la reacția ta.” Ceea ce îl pune pe celălalt fie în poziția de a lăsa pentru un timp lucrurile așa cum sunt, fie de a merge puțin mai departe cu tine, știind că ești sensibil la cât de delicată ar putea fi discuția. (Proverbe 15:18, 17:14, 20:3)

Cunoaște-ți opțiunile!

Uneori oamenii se simt prinși în capcană când un coleg de cameră le dezvăluie că este homosexual. Un mod de a nu te simți ca și cum opțiunile tale sunt anulate, este să știi ce opțiuni ai. De exemplu, există împrejurări în care ar fi de așteptat să ceri o altă cameră. Poate că *nu* vrei neapărat să schimbi camera, dar faptul de a ști dacă și cum o poți face, te va face să simți puțin mai mult ca și cum ai putea să o faci, dacă ai fi nevoit. În același timp, colegii de cameră sunt deseori foarte insensibili la modul în care folosesc spațiul comun și dacă există anumite lucruri care te preocupă, deși nu este ceva unic să ai un coleg de cameră homosexual, poate că ar fi de dorit să te muți. Dacă acest coleg

al tău desfășoară în cameră o activitate care te deranjează (de exemplu, folosește limbaj sau material explicit sexual, primește vizite sau dă petreceri până noaptea târziu, întreține relații sexuale etc.), ar fi potrivit să-i faci cunoscute preocupările tale direct colegului tău de cameră.

Dacă, dintr-un anume motiv, discuția nu rezolvă lucrurile care te preocupă, ar fi bine să planifici să le discuți cu șeful de cămin, după ce îl inviți pe colegul tău de cameră să participe împreună cu tine la discuție. Șeful de cămin te poate ajuta să-ți pui în ordine opțiunile, având rolul de mediator. Totuși, poate că lucrurile care te preocupă nu sunt legate în mod specific de homosexualitate, ci sunt doar probleme obișnuite pe care le au colegii de cameră. Faptul de a cunoaște ce opțiuni ai te ajută să te simți mai puțin prins în capcană de circumstanțele în care te afli.

Arată compasiune!

Arătarea compasiunii poate fi cel mai dificil aspect în confruntarea cu colegul tău de cameră. Pe de o parte, este posibil să nu simți prea multă compasiune, încât a fi motivația de a fi plin de compasiune îți pare imposibilă. În același timp, poate că nu vei avea parte de o reacție călduroasă la încercările tale de a arăta compasiune și te vei simți respins sau un ratat, dacă nu vei avea „succes” în eforturile tale. Totuși, dacă te concentrezi mai degrabă asupra responsabilității tale de a arăta compasiune, decât asupra sentimentelor tale sau asupra reacției celuiilalt, vei descoperi că este mult mai ușor. (Iacov 3:17-18)

Compassiunea implică să ai grijă de aspectele din viața colegului tău de cameră acolo unde poți și când poți – să-ți pese de ce îi pasă lui, să te întristezi când poți și să te bucuri când poți. Evident, la fel ca toți oamenii, colegul tău se poate bucura în păcat sau poate să ajungă la disperare din cauza propriilor convingeri, iar tu poate că nu găsești potrivit să te bucuri sau să te întristezi cu el în toate momentele. Totuși, există mult mai mult în viața colegului tău de cameră decât bucuria lui în păcat și sunt împrejurări și momente în care îți poate păsa de el ca om, fără ca aceasta să necesite o aprobare ideologică din partea

ta. Isus nu a așteptat să fim de acord cu El că suntem păcătoși, înainte de a ne arăta compasiune. Dimpotrivă, „Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi.” (Romani 5:8)

Oferă o perspectivă!

Uneori, dacă ceilalți îți cunosc convingerile religioase, vor presupune (este de înțeles) ceea ce gândești, simți sau crezi. Deseori, relativa importanță sau locul deosebit pe care homosexualitatea le deține în perspectiva ta despre lume și viață nu vor fi imediat evidente și, cu cât vorbești mai mult despre ea, cu atât le va părea celorlalți că este o problemă colosal de mare, în comparație cu celelalte lucruri pe care le ai în minte. Fără a încerca să dovedești că ai *dreptate*, încearcă să-l ajuți pe colegul tău de cameră să înțeleagă de ce nu te simți confortabil, de ce *alte* lucruri te fac să nu te simți confortabil etc. În același timp, poate că vei vrea să depui efortul de a demonstra clar că nu corespunzi stereotipului evanghelic sau fundamentalist de ură, ipocrizie etc. Unde *corespunzi* unui asemenea stereotip, arată căință și smerenie, punând propriul tău păcat într-o perspectivă pe care colegul tău de cameră (prin harul lui Dumnezeu) o poate înțelege.

Include-l în viața ta!

Dacă nu te simți confortabil cu colegul tău de cameră, fără să realizezi, te retragi față de el într-un asemenea mod, încât se poate simți exclus. Deși poate că nu este intenția ta, ceea ce comunică cuiva când reacționezi inconștient, din interes personal, este că asemenea oameni trebuie evitați. Ei observă că nu vorbești cu ei despre aceleași lucruri cum o faci cu alții, că te porți diferit, că faci lucruri diferite. Ai progresa mult în dezamorsarea tensiunii și trăirea Evangheliei incluzându-l deliberat pe colegul tău de cameră în tot felul de lucruri din viața ta. Faptul că vorbești cu colegul tău de cameră despre relațiile, temerile și întrebările tale îi arată că oamenii lui Dumnezeu îl primesc cu bucurie în viața lor, fără să fie contaminați. (Luca 15, 1 Corinteni 5:9-10)

Ceea ce *nu poți* face

Chiar când te gândești la ce poți face și încerci să eviți ce nu ar trebui să faci, îți este de ajutor să ai clar în minte ce *nu poți* face.

Nu te justifică!

Faptul că ești creștin, iar colegul tău de cameră este homosexual, *nu* este o scuză pentru păcatele tale. Într-adevăr, dacă tu crezi că poți păcătui în mod deschis, fără a te teme de consecințe, înseamnă că îi comunică că ipocrizia este în ordine, dar homosexualitatea nu este. Arată-i colegului tău de cameră ce înseamnă mărturisirea, căința, cererea de iertare și restaurarea. Poate că va începe să înțeleagă.

Nu te prefacă că totul este în ordine!

Viața nu este ușoară, plăcută sau în ordine, după cum nici oamenii nu sunt. Există un impuls de înțeles, de a înlocui conflictul și tensiunea cu pacea și ordinea. Tot ce poți spera când este vorba de doi păcătoși este fie (a) o smerenie sinceră datorită realității păcatului din inimile și purtarea noastră, fie (b) evitarea superficială a conflictului datorită realității păcatului din inimile și purtarea noastră. Fă o alegere! Celălalt este răvășit acum, celălalt va fi mult mai răvășit mai târziu, iar după aceea poate că va fi prea târziu să îi prezinți Evanghelia celui în nevoie.

Nu transmite mesajul că celălalt este diferit!

Gândește-te la propriul tău păcat. Stă numai în puterea ta să-ți schimbi inima și întreaga viață, ca ele să fie cum ar trebui să fie? *Nu!* Ce te face să crezi că poți schimba pe altcineva sau că poți convinge pe cineva să facă ceea ce nu poți face nici tu însuși? Ceea ce poți face este să-I ceri lui Dumnezeu să te ajute pe *tine* să te schimbi, iar *apoi* să-I ceri să lucreze în același fel pentru a schimba viața colegului tău de cameră.

Nu încerca să-L obligi pe Dumnezeu să facă ce vrei tu – Dumnezeu nu face întotdeauna ce vrem noi să facă sau când vrem noi să facă. Deseori oamenii vor sfârși prin a avea multe resentimente față de Dumnezeu, pentru că nu dezamorsează tensiunea în felul în care vor ei, când vor ei. Dumnezeu este mai

înțelept și mai răbdător decât suntem noi și știe cel mai bine cum să lucreze în circumstanțele noastre. Amintește-I lui Dumnezeu ce ți-a promis, spune-I „mulțumesc” dinainte fiindcă Își respectă promisiunile, dar nu-I spune cum să facă ce știe El cel mai bine – să Se ocupe, plin de îndurare, cu păcătoși ca noi.

Ce trebuie să faci

„Deci, părere ai?”

Dumnezeu ne-a chemat să ne iubim aproapele ca pe noi înșine. (Galateni 5:14) Cum ai vrea să reacționeze cineva față de tine, când sărbătorești ceva ce este greșit? Realizezi dezamăgirea pe care ai simți-o când ai afla că cineva apropiat a obiectat față de ceva ce, în mintea ta, este esențial pentru tine ca om?

Pe de altă parte, realizezi cât de neîncredător te-ai simți față de cineva despre care ai aflat că nu a fost sincer cu tine cu privire la ceva atât de important? Orice faci, trebuie să fii sincer. „Un răspuns bun este ca un sărut pe buze.” (Proverbe 24:26)

Fii tu însuți; fii sincer și ai încredere în Dumnezeu că va lucra în împrejurările tale, în slăbiciunile și lipsurile tale, spre gloria Lui și spre binele tuturor celor care vor avea nevoie de El.

[Jonathan Inman, *Help, My Roommate's Gay!* Copyright © Jonathan Inman. Tradus și publicat cu permisiune. Articolul în limba engleză este publicat pe site-ul www.harvestusa.org.]

CÂND CINEVA DRAG ȚIE ESTE HOMOSEXUAL SY ROGERS

Cazul 1

Susan și Carol erau prietene de ani de zile. Datorită relației lor apropiate, nu era un secret: Carol și soțul ei aveau probleme în căsnicie. Într-o zi, pe când luau prânzul împreună, Carol a recunoscut că avea ceva de mărturisit – ceva important. Susan a simțit neliniștea din vocea lui Carol: „Un divorț”, s-a gândit Susan. „Divorțează!” Respirând adânc, Carol a început: „Mi-e atât de teamă să-ți spun asta, dar trebuie. Nu mai pot continua

să mă prefac. Dar nu vreau să afecteze prietenia noastră, ești ca o soră pentru mine!”

Susan s-a întins peste masă, luând mâna lui Carol. „Despre ce este vorba, Carol? Căsnicia ta? Orice ar fi, îmi poți spune...”

Din ochii lui Carol au început să curgă lacrimi. „Susan, nu despre căsnicia mea este vorba. Ar fi fost mai ușor, cred. Este vorba despre mine. Sunt... sunt gay. Sunt lesbiană.”

Cazul 2

Când Joan a trecut prin camera fiului ei, a observat o bucată albă de hârtie prinsă în mijlocul ușii. Un bilet de la Mark. Știa că ceva nu era în ordine. A luat biletul în bucătărie, s-a așezat și a început să citească:

„Dragă mamă și tată,

Din moment ce amândoi știți că sunt homosexual, am hotărât că ar fi mai bine pentru noi toți să plec. Știu cum vă simțiți și nu vreau să înrăutățesc lucrurile. Voi sta pentru o vreme cu niște prieteni. Presupun că asta înseamnă să amân și colegiul, dar vă rog, încercați să nu vă îngrijorați pentru mine. Mă voi descurca. Îmi pare cu adevărat rău că v-am dezamăgit. Îmi pare rău că ne-am certat atât de tare noaptea trecută. Nu am vrut să aflați așa, dar cred că este la fel de bine că știți. Cel mai rău îmi pare că nu mă înțelegeți. Voi păstra legătura.

Cu dragoste,

Mark”

Joan a pus biletul deoparte. „Se întâmplă cu adevărat?” s-a gândit ea. „Pare atât de ciudat, cu numai câteva zile în urmă totul era normal. Apoi a trebuit să fiu eu aceea care să găsească revistele lui «murdare»... și scrisorile acelea! A trebuit să fiu eu cea care l-a înfruntat și l-a împins să spună adevărul. De ce i-am spus tatălui lui...? Iar acum”, s-a întrebat ea, „va mai fi vreodată ceva normal pentru noi?”

Nepregătit

Un eveniment pentru care cei mai mulți sunt nepregătiți este descoperirea că cineva apropiat este homosexual. În cazul în care mărturisirea homosexualității vine de la un fiu sau de la o fiică, de la un soț, de la o soție sau de la un prieten apropiat,

reacția este deseori aceeași: „Ce-i spun acum?” „Cum pot ajuta?” Iar uneori: „Este posibil să fiu parțial vinovat pentru această situație?”

Impactul veștii că cineva apropiat este homosexual poate fi la fel de mare ca și cum cel în cauză ar fi murit. Dintr-odată, este posibil ca așteptările și speranțele tale pentru viitorul său să nu se realizeze niciodată.

Adesea, ies la suprafață emoții variate, comune procesului de jelire. Mai întâi vin șocul, negarea și neîncrederea, urmate uneori de un val de rușine, mânie și lacrimi. Poate apărea depresia, chiar simptome fizice de durere. Aproape întotdeauna există sentimente îngrozitoare de vină („Unde am greșit?”), ceea ce este adevărat îndeosebi pentru părinții și tovarășii de viață ai homosexualilor. Mânia și resentimentul se pot transforma în amărăciune („Cum mi-ai putut face una ca asta!”), dacă se nutrește lipsă de iertare. Procesul de jelire va scădea în intensitate, mai ales dacă Îi dai durerea și lupta ta lui Dumnezeu, încrezându-te în El pentru ajutor.

Există speranță!

Mai întâi, există speranță pentru tine! În afară de nevoile celui drag ție care este homosexual, Dumnezeu dorește să te ajute să te confrunți cu situația și îți oferă numeroase asigurări.

Dumnezeu nu vrea să te vadă învins de frustrare și disperare. El ne-a dat promisiunile Lui. Caută să le aplici situației tale. El promite să ne dea înțelepciune dacă Îi cerem. El promite să ne mângâie și să ne întărească în vreme de nevoie. El promite că harul Lui ne va păzi să nu fim copleșiți de circumstanțele în care ne aflăm. Harul Lui ne dă, de asemenea, credința de care avem nevoie ca să-i încredințăm pe cei dragi în grija Lui plină de pricepere. Dumnezeu ne spune să ne smerim și să căutăm să ascultăm de El. Indiferent cu ce ne confruntăm, El ne va da puterea să facem ce este corect.

În privința altora, Dumnezeu ne dă răbdare ca să așteptăm să lucreze în viața celui drag nouă. El ne dă abilitatea de a ierta și de a arăta dragoste celor care ne-au rănit și ne-au făcut de rușine. Dumnezeu ne învață să vedem circumstanțele din

perspectiva Lui, iar apoi vom vedea că toate lucrurile sunt cu putință la Dumnezeu. „Toate lucrurile” includ eliberarea de homosexualitate! Apoi vom vedea că există speranță! În al doilea rând, nu numai că există speranță pentru tine, există speranță și pentru cel homosexual. Există o cale de ieșire din homosexualitate pentru cei care vor! Deși comportamentul homosexual este condamnat cu consecvență în Scriptură (vezi trimiterile de mai jos), la fel ca orice alt păcat, există și o mărturie biblică despre oameni eliberați de homosexualitate. (1 Corinteni 6:9-11) Amintește-ți, acolo unde Dumnezeu ne cere să ne schimbăm ca să ascultăm de standardele Lui, El are puterea de a face schimbarea posibilă în viața noastră. Ceea ce este adevărat pentru homosexual și pentru prostituată, pentru dependent și pentru toți cei care au nevoie de Isus!

Deși prietenul tău sau cel drag al tău este implicat în homosexualitate acum, aceasta nu înseamnă că va fi întotdeauna. Mulți bărbați și femei din toată lumea au fost (și sunt) eliberați de homosexualitate. Dumnezeu nu are favoriți. Și cel drag al tău poate fi eliberat, dar s-ar putea să nu se întâmple peste noapte. Duhul lui Dumnezeu trebuie să fie Cel care să îl atragă. De aceea, singura ta speranță este în puterea unui Dumnezeu nelimitat!

Pași practici pe care îi poți face

1. Controlează-ți emoțiile!

După ce bomba ți-a fost aruncată în brațe, este dificil să dobândești control asupra reacției tale emoționale. Ceea ce este adevărat îndeosebi într-o confruntare. Deși reacțiile tale emoționale sunt parte a condiției de a fi om, încearcă să nu pierzi controlul asupra sentimentelor tale. În mânia ta, nu păcătuiești. Încearcă să limitezi reacția ta imediată, pentru a micșora încordarea în relația ta cu cel homosexual. Dacă ai avut deja o „explozie”, lucrează întotdeauna la reconciliere.

2. Iartă!

Dă drumul mâniei, durerii și rușinii prin iertare. Aceasta împiedică amărăciunea să se instaleze și grăbește vindecarea în tine și în relația ta cu cel homosexual. Pe lângă iertarea celor

care te-au rănit, cere-I lui Dumnezeu să te ierte pentru orice din trecutul tău care ar fi putut contribui la situația respectivă. Având iertarea lui Dumnezeu, nu rămâne un prizonier al vinei și condamnării. Odată ce ai primit iertarea Lui pentru orice eșec al tău, notează data în calendar. Amintește-ți ție însuși și Diavolului că pe acea dată Dumnezeu te-a iertat pentru trecutul tău.

3. Adoptă perspectiva lui Dumnezeu!

Pune atitudinea ta în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu. Să ai pe cineva drag homosexual nu este sfârșitul lumii. Homosexualitatea este păcat. Nu este cel mai rău păcat. Nu este „de nevindecă”. Nici nu îi urăște Dumnezeu pe homosexuali. De fapt, El îi iubește și vrea să îi răscumpere. El vede nevoia lor de dragoste, acceptare și identitate, și dorește mult să le împlinească aceste dorințe. Isus nu a condamnat prostituata, trădătorul, adultera, hoțul sau ucigașul. În schimb, le-a oferit o nouă șansă în viață. Cum am menționat mai înainte, „toate lucrurile” sunt cu puțință la Dumnezeu, inclusiv eliberarea de homosexualitate. Există o mărturie biblică despre homosexuali schimbați prin puterea lui Dumnezeu. (1 Corinteni 6:9-11) Împărtășește această speranță prietenului tău sau celui drag al tău care este homosexual.

4. Păstrează liniile de comunicare deschise!

Cuvintele noastre pot ori clădi, ori dărâma. Folosește discernământul potrivit în mărturia ta față de cel homosexual. Nu face din orice vizită sau conversație o predică despre păcat. Evită cearta! Fii un bun ascultător. El are nevoie să știe că ești disponibil pentru a vorbi, îndeosebi când îl doare. Roagă-te pentru înțelepciune în modul în care îi comunică standardul lui Dumnezeu. Prezintă-L pe Isus într-o lumină pozitivă, ca Cineva care iubește, căruia Îi pasă și care vrea să ajute.

5. Arată dragoste și acceptare!

Uneori dragostea noastră trebuie să fie fermă. Creștinul nu poate să facă compromisuri în privința standardelor lui Dumnezeu sau să scuze păcatul. Cu toate acestea, este vital ca prietenul sau cel drag al tău care este homosexual să înțeleagă că

dezaprobarea comportamentului său păcătos nu este o respingere a lui. Menținerea standardelor lui Dumnezeu ne pune adesea în situația de a stabili limite clare pentru un om, din cauza păcatului. Ceea ce uneori este dureros, dar necesar. Totuși, putem arăta în continuare dragoste și preocupare pentru cel homosexual în multe moduri practice. Fii dornic să vorbești și să ascuți. Nu-ți fie teamă să îmbrățișezi sau să atingi. Nu-l exclude pe cel homosexual din viața și activitățile tale. Poate că are resentimente față de poziția ta față de păcat și se izolează sau se îndepărtează de tine. Dar nu fi tu cel care îi întoarce spatele. Poți fi o verigă importantă între el și Dumnezeu, dacă nu acum, poate mai târziu. Deci apără-ți mărturia. Menține standardele lui Dumnezeu, dar iubește-l pe cel homosexual.

6. Dă drumul!

Unul dintre cei mai dificili pași este să-l încredințezi pe cel drag ție grijii lui Dumnezeu. Dă-i drumul! Nu îl poți mântui. Nu-l poți opri să urmeze viața homosexuală. Nu tu ești control – Dumnezeu este! Trebuie să înveți să ai încredere în Dumnezeu că îl va atrage pe cel drag ție prin Duhul Lui. Încrede-te în El că îl va păzi pe cel drag ție. Dorința lui Dumnezeu este să îi elibereze pe cei cu orientare homosexuală de păcat și minciună. Amintește-ți, El îl iubește pe cel drag ție chiar mai mult decât tine!

7. Roagă-te, postește și așteaptă!

Te poți ruga! Poți posti! Rugăciunea combinată cu postul este o armă spirituală puternică. Îți place sau nu, va fi nevoie de multă rugăciune și mult post. Dar nu merită acest sacrificiu, de dragul unui prieten sau al cuiva drag? Isus știa că rugăciunea și postul dau rezultate. El le-a practicat, așa cum au făcut și ucenicii Lui. În toată Biblia, când bărbați sau femei au înfruntat împrejurări dificile, s-au rugat și au postit. Dumnezeu răspunde deseori în moduri miraculoase. Citește și studiază Isaia 58, capitolul despre scopul și puterea postului.

Deși Dumnezeu răspunde la rugăciunile noastre, rareori răspunde la ele când vrem noi sau cum vrem noi. Noi vrem să-l vedem pe cel drag nouă liber acum! Dar sincronizarea lui

Dumnezeu este perfectă. Deci, pe lângă orice altceva, așteaptă ca El să lucreze în viața celui drag ție. Folosește perioada de așteptare ca pe o oportunitate de a-ți întări credința și încrederea în Domnul. El aude și te va ajuta!

În sfârșit...

Dacă îți este greu să ai de-a face cu cineva din cauza homosexualității sale, atunci trebuie să-ți examinezi atitudinea și să o corectezi. Să-ți fie scârbă de homosexualitate este un lucru. Dar să ai o reacție de repulsie, ostilitate sau violență față de un homosexual este un păcat. Asemenea reacții defensive maschează adesea nesiguranța temerilor cu privire la propria identitate sexuală. Nu mai este nevoie să adaug că poate împiedica eficiența mărturiei tale. Din fericire, Domnul te poate elibera de asemenea atitudini păcătoase și te poate scăpa de orice temeri sau nesiguranțe.

Dacă bănuiești că cineva drag ție este implicat în homosexualitate (sau în orice altă formă de imoralitate), încearcă să nu intri în panică și să nu-ți pierzi cumpătul. Mai degrabă, cu o dragoste fermă și cu sinceritate, confruntă-l cu ceea ce suspectezi. Nu acuza! Fii pregătit pentru minciuni și ascundere, pentru o recunoaștere sfidătoare că totul este adevărat sau pentru o mărturisirea vinei dintr-o inimă zdrobită. Amintește-ți, de asemenea, că este posibil ca cel în cauză să fie cu adevărat nevinovat de acest păcat.

Când situația ajunge în acest punct sau când se îndreaptă în această direcție, solicită consiliere centrată pe Dumnezeu pentru tine însuși și, dacă este posibil, pentru cel drag al tău. Amintește-ți să-L vezi pe Isus ca speranța ta, știind că „Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume, spre binele celor ce sunt chemați după planul Său.” (Romani 8:28)

Versete relevante

Comportament homosexual: Levitic 18:22, 20:13, Romani 1:20-32, 1 Corinteni 6:9-11, 1 Timotei 1:9-10. *Imoralitate sexuală:* 1 Corinteni 6:13-20, Romani 6:12-13, Galateni 5:19-21, Coloseni 3:5-6, 1 Tesaloniceni 4:3-8. *Versete încurajatoare:*

Romani 7:14-8:4, 1 Corinteni 6:9-11, 2 Corinteni 5:17, Efeseni 2:1-10, Evrei 12:1-17, 2 Petru 1:3-11, 1 Ioan 1:9, 2 Timotei 4:18, Iuda 17-25.

[Sy Rogers, *When Someone You Love Is Gay*. Copyright © Sy Rogers. Tradus și publicat cu permisiune.]

CÂND CINEVA PE CARE ÎL IUBEȘTI ESTE
HOMOSEXUAL
SYDNEY JOHNSON

Cum facem aceasta fără să ne compromitem principiile morale? La fel cum îi iubim cu adevărat pe alții care se luptă, să zicem, cu alcoolul, mânia, bârfa, sexul premarital, pornografia, iar lista poate continua. Să iubești pe cineva care se luptă cu atracțiile față de persoanele de același sex este ceva diferit? Părem să nu avem probleme iubindu-i pe alții care fac păcate „obișnuite”, dar dintr-un oarecare motiv gândim că, dacă i-am iubi pe homosexuali, am transmite mesajul că păcatul lor este în ordine. Primul lucru pe care este nevoie să-l facem este să vedem omul separat de păcatul său. Trebuie să-l iubim necondiționat pe cel care se luptă cu homosexualitatea. Cere-I lui Dumnezeu să te ajute să-l vezi cum îl vede El, iar apoi roagă-te fără încetare pentru cel în cauză.

Roagă-te pentru oportunități de a vorbi despre Isus și despre cât de mult îl iubește. Nu te concentra pe homosexualitatea lui, ci continuă să-l atragi la Isus prin exemplul vieții tale cu Dumnezeu. Arată-i o relație cu Domnul Atotputernic pe care să o dorească. Nu este treaba ta să-l mântuiești și să-l eliberezi, dar este responsabilitatea ta să-l iubești și să-l îndrepti către Isus. Restul rămâne în sarcina lui Dumnezeu.

Unele păcate au consecințe mai serioase decât altele, dar *orice* păcat ne separă de Dumnezeu. Romani 3:23 spune: „Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu.” Homosexualitatea pare mai rea decât ura, dar amândouă rănesc relația noastră cu Dumnezeu. Consecințele sunt mai serioase

pentru homosexualitate, dar amândouă sunt păcate. Dacă ai probleme să-i iubești pe cei care se luptă cu păcatul homosexualității, dă-I lui Dumnezeu inima ta și cere-I să o înmoaie. Citește 1 Corinteni, capitolul 13, despre dragoste. Înlocuiește cuvânt „Dumnezeu” unde scrie „dragoste”, și ascultă cum sună. Stanton Jones de la *Colegiul Wheaton* a spus: „Dacă nu poți empatiza cu un homosexual din cauza fricii sau repulsiei, nu corespunzi așteptărilor Domnului nostru.”

În ceea ce mă privește pe mine, vroiam doar să fiu iubit necondiționat. Aveam nevoie să fiu iubit exact așa cum eram. Îmi era atât de frică de respingere, încât nu am putut spune nimănui despre lupta mea. În cele din urmă, dorințele nedorite pe care le aveam au devenit atât de puternice, încât le-am cedat. Apoi am început să gândesc că, la urma urmei, păcatul meu nu era atât de grav. Când continuăm să cedăm păcatului, el devine ca perechea noastră preferată de blugi – cu cât îi purtăm mai mult, cu atât mai confortabili devin. Dar Dumnezeu a continuat să-mi atingă inima cu blândețe. El ne-a dat darul minunat al voinței libere. A trebuit să iau decizia de a răspunde dragostei Lui cerând ajutor sau aș fi putut, pur și simplu, să continui să trăiesc în stilul meu de viață, în modul în care trăiam și să pretind că era corect. Vedeți, dragostea lui Isus prin alții a fost cea care m-a adus înapoi.

Uneori va fi nevoie să stabilești limite clare în dragoste. De exemplu, dacă ai un prieten care se luptă cu alcoolismul și îți cere să-i cumperi o ladă cu douăsprezece sticle de bere, i-ai spune că îl iubești, dar nu i-ai cumpăra berea. Să ne uităm la o situație care implică homosexualitatea. Să zicem că sora ta încheie o uniune civilă cu partenera ei, iar tu ești invitat. Cum ai stabili, cu iubire, limite clare, pentru a nu compromite adevărul? „Surioară, te iubesc foarte mult, dar știi că eu cred că nu asta este ce are Isus mai bun pentru viața ta. Nu voi veni la ceremonie, dar mi-ar plăcea să luăm prânzul în oraș săptămâna viitoare.”

Sunt multe situații diferite care pot apărea. Roagă-te! Cere înțelepciune și discernământ de la prieteni creștini, dar

îndeosebi stabilește granițe în dragoste. Dacă ai situații despre care vrei să vorbim, simte-te liber să-mi scrii pe blog.

Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toți!

Răscumpărat,

Sydney Johnson

[Sydney Johnson, *When Someone You Love is Gay*.
Copyright © 2008 Sydney Johnson. Tradus și publicat cu
permisiune. Articolul în limba engleză este publicat pe site-ul
<http://www1.cbn.com>.]

CÂND HOMOSEXUALITATEA ÎȚI LOVEȘTE FAMILIA... BARBARA JOHNSON

Încetează să te condamni! Nu poți să-ți asumi răspunderea pentru alegerea pe care a făcut-o copilul tău. Renunță la autocompătimire, realizează că nu există doar un factor care să constituie cauza de bază a homosexualității.

Nu încerca să dai sfaturi! Decât să joci rolul consilierului/psihologului, mai bine iubește-ți și acceptă-ți necondiționat copilul care se luptă cu identitatea sa.

Fă o „cutie a bucuriei”, o colecție de versete și poezii care te inspiră, care să te ajute să faci mai ușoare zilele când simți instalându-se ceața depresiei.

Menține deschise canalele de comunicare cu copilul tău – chiar și atunci când a plecat de acasă. Dacă ai dat greș în confruntarea inițială, întinde-i mâna cu dragoste, recunoscând că ai făcut o greșală reacționând exagerat. Concentrează-te ca să faci din căminul tău un loc plin de căldură și de iubire pentru restul familiei tale.

Implică-te într-o biserică centrată pe laudă, într-un grup de rugăciune, în hobby-uri, în misiuni care folosesc înregistrările, în ajutorarea altor oameni în suferința lor. Aceasta îți va muta atenția în afara ta și a suferinței tale.

Laudă-L pe Domnul neîncetat, în ciuda circumstanțelor tale. Crede că El cunoaște rezultatul final – și va aduce binele din el.

Găsește un prieten căruia să-i poți împărtăși gândurile tale, cu care să poți râde sau plânge. Puterea pe care o primești în mod obișnuit de la prieteni este de neprețuit.

Poartă-ți mereu copilul în rugăciune! Amintește-ți că Dumnezeu deține controlul.

Agață o spatulă mare într-un loc vizibil, ca să-ți amintești că mâna ta și mâna lui Dumnezeu sunt singurele care te pot scoate din blocajul emoțional al autocompătimirii.

[Barbara Johnson, *When Homosexuality Hits Your Home...*
Copyright © Barbara Johnson. Tradus și publicat cu permisiune.]

CE FAC PĂRINȚII CÂND DESCOPERĂ CĂ SUNT IMPLICAȚI COPIII LOR? BARBARA JOHNSON

„Devastați de homosexualitatea fiului nostru, am devenit parte a unei minorități în creștere de părinți zdrobiți, pe cale de a fi vindecați de Dumnezeu.” Anonim

Teancul de reviste homosexuale înghesuite sub patul fiului nostru în vârstă de nouăsprezece ani m-a lovit ca un ciocan de spart piatra și – fără cel mai mic semnal de avertizare – a zdrobit visele, mândria, „superspiritualitatea” noastră – și pe noi.

„Vă urăsc!” a strigat blestemându-ne, atunci când, plini de durere, l-am confruntat cu descoperirea noastră. Era același fiu pe care îl crescusem ca să Îl cunoască pe Domnul, fiul popular care câștigase burse școlare și premii, care câștigase chiar alți tineri pentru Hristos?

„Te iubim – dar trebuie să încetezi ce faci! Este greșit. Este păcat. Cum ai putut? Cum ai putut?”

Totul părea ireal. În perioada contemporană, capriciile tinerilor includ toate posibilitățile. Mai întâi a venit băutura. În anii 1960 au fost drogurile. Astăzi, cei care lucrează cu tinerii spun că „la modă” este bisexualitatea, chiar homosexualitatea fără rezerve! Dar cum poate homosexualitatea să atingă copilul

unor creștini? Nici măcar nu am știut ce este un homosexual până ce nu am trecut de douăzeci de ani. Și cu numai două luni înainte de confruntarea cu fiul nostru, când am auzit că un consilier local pentru tineri de la un centru pentru băieți care fug de acasă era homosexual, mi-am anunțat destul de sonor familia: „Mai bine aș muri decât să mi se întâmple asta!” Acum fiul nostru era implicat cu alți băieți de vârsta lui!

Dintr-odată, am știut toți ce simțeam: un șoc total, de neînțeles, amestecat cu o neîncredere confuză. Nu am realizat atunci că homosexualitatea nu este ceva la care poți renunța precum închizi lumina de la întrerupător. Și, deși am încercat să ne exprimăm dragostea față de fiul nostru, reacția noastră exagerată a fost percepută ca o condamnare.

„Nu ești mama mea! Nu vreau să te mai văd niciodată!” a spus el.

Două zile mai târziu, fiul nostru disperat a dispărut pentru mai mult de opt luni, lăsându-ne să lipim singuri laolaltă cioburile vieților noastre, bântuiți de amintirea copilului pe care îl cunoscusem înainte și de cea a copilului pe care l-am descoperit în mod neașteptat.

Am învățat, în mod direct, că nici creștinii nu sunt imuni la homosexualitate. Am aflat, de asemenea, că nu suntem singurii supraviețuitori, ci că eram parte a unei minorități în creștere de părinți zdrobiți, pe cale de a fi vindecați de Dumnezeu. Iar Dumnezeu este în stare să scoată frumusețea din cel mai urât păcat – chiar și din homosexualitate. Dar este nevoie de timp și de laudă, și de puterea rugăciunii, pentru a-I da lui Dumnezeu ceea ce pare cumva prea dureros de îndurat.

Pacienții care suferă de o boală terminală se luptă adesea cu negarea, mânia și depresia, înainte de a putea accepta moartea care se apropie. Dar pentru noi, creștinii, moartea este biruința finală când, în sfârșit, Îl privim față în față pe Domnul nostru. Reacțiile unui părinte al cărui copil s-a autoetichetat drept homosexual se aseamănă deseori cu reacțiile inițiale traumatiche, dar pierderea emoțională a unui copil datorită homosexualității este mult mai considerabilă. Ea afectează nu numai prin

simptomele fizice ale anxietății – dureri în piept, amețală. Ea devine o suferință vie, cu un sfârșit nesigur, o asumare zilnică a autoînvinuirii, pe care numai Dumnezeu o poate alina, și o întrebare persistentă, ca bătăile de tobă noaptea: „De ce copilul nostru?”

În acele prime luni după ce am aflat despre fiul nostru, am pierdut șaiszeci și șase de kilograme. Îmi era greu să mă scol din pat dimineața și am avut o depresie severă. Prietenii mă întrebau: „Ce nu este în ordine? Nu mai ești aceeași persoană veselă? Dar cum ai putea fi aceeași?” Am scris o mulțime de scrisori întrebând pe oricine, de la Billy Graham la Oral Roberts, de ce un băiat creștin poate ajunge implicat în homosexualitate. dar nu am primit răspunsuri pozitive. Ori erau prea dure pentru a fi suportate, ori nu prea spuneau nimic.

Atunci am făcut o „cutie a bucuriei” – o cutie de pantofi plină cu orice versete, poezii, relatări și scrisori care mă inspirau. Ținând-o la îndemână pe blatul de la bucătărie, căutam în cutie după o doză de laudă și speranță, oricând lucrurile negative păreau să le depășească pe cele pozitive.

La început, parcă nu mai erau pe lume oameni care să treacă prin ceea ce sufeream noi sau care să fi simțit aceeași extraordinară luptă decisivă cu depresia și vina! Dacă o simțiseră, nu erau dornici să discute despre ea. Dacă nu o simțiseră, era imposibil să o înțeleagă sau să se confrunte cu ea.

Unde sunt toate celelalte mame care suferă, Doamne?

Trebuie să existe una!

Numai una,

ca să mă ajute să văd

dacă este posibil ca rana să se vindece!

Dumnezeu a răspuns rugăciunilor mele printr-o misiune creștină în dezvoltare cu sediul lângă Școala de Teologie Melodyland din Anaheim, California. Clubul *Spatula*, o ramură în extindere a echipei *Exit* – un grup de foști homosexuali creștini, care dezvoltaseră o misiune pentru comunitatea homosexuală – oferă părinților tovarășia de care au, cu atâta disperare, nevoie. Frecventarea întâlnirilor *Spatula*, numite astfel deoarece părinții

trebuie să iasă din blocajul emoțional în care au intrat când au auzit prima oară despre homosexualitatea copilului lor, ne-au ajutat pe mine și pe soțul meu să realizăm că nu eram singuri. Am găsit astfel ceva de care are nevoie oricine trece printr-o situație de criză de o asemenea amploare, o prietenă față de care să pot fi pe deplin deschisă, cineva cu care să pot plânge sau râde, să-i pot împărtăși gândurile mele și să mă pot ruga. Iar să ai ca prietenă o mamă care trece prin aceeași situație, este de neprețuit pentru a dobândi putere.

Realizarea faptului că ceilalți luau parte la problema noastră ne-a ajutat mult, dar nu a domolit întru totul glasul chestionării interioare: „De ce ajunge un creștin să fie implicat în homosexualitate? Doamne, am folosit cea mai bună rețetă în creșterea copiilor mei... Care ingredient a luat-o razna? A fost vina mea? A soțului meu? Sunt pedepsită pentru ceva rău ce am făcut?”

Răspunsurile nu sunt simpliste, nici ușor de digerat, dar un răspuns se detașează clar. Dacă copilul tău este creștin, atunci este al lui Dumnezeu, nu al tău. Dumnezeu l-a cumpărat cu un preț. Iar dacă este al lui Dumnezeu, atunci Dumnezeu va avea grijă de el – în ciuda a orice. Încetează să fii dădaca lui. Dă-I-l complet lui Dumnezeu!

Pretinsesem față de mine însămi că fiul meu plecase într-o călătorie lungă și avea să se întoarcă în curând. Acum Dumnezeu îmi arăta că trebuia să i-L dau Lui complet – chiar dacă însemna să nu-l mai văd niciodată sau să nu fie niciodată eliberat de homosexualitate.

Lauda este cheia activă pentru ușa predării care duce la vindecare. Ce greu este să Îl lauzi pe Domnul pentru ceva atât de devastator pentru personalitatea copilul tău și a ta! De multe ori, m-am forțat să scot un: „Nu simt că vreau să Te laud pentru asta, dar mulțumesc oricum, Doamnel!” Implicarea într-o biserică centrată pe laudă sau într-un grup de rugăciune îi ajută pe părinți să se concentreze asupra a ceva din exterior. Când înveți să-L lauzi pe Dumnezeu în situația în care te afli, începi să ai încredere și să crezi că El va scoate ceva foarte special din ea!

„Nu eram creștină înainte de a afla că fiul meu, pe atunci în vârstă de șaptesprezece ani, era homosexual”, povestește Dorothy, una dintre prietenele mele de la *Spatula*. „Dar el și sora lui erau creștini de patru ani și se rugaseră cu sârguință pentru mântuirea soțului meu și a mea. Numai când am trecut prin această încercare, L-am acceptat pe Hristos ca Mântuitor, printr-o rudă a mea. Nu bănuiam că Dumnezeu va răspunde rugăciunii fiului meu în acest fel! Dar familia noastră s-a schimbat și efectiv înfloresc. Este minunat când privim dincolo de probleme, pentru a vedea cum Dumnezeu aduce frumusețe dintr-un păcat atât de urât.”

Descopăr uneori că este ușor să insist asupra greșelilor din trecut sau să mă las prinsă în cursa obstacolelor emoționale ale prezentului. Dar Satan nu vrea altceva decât să-i muteze pe părinții creștini, pentru a deveni incapabili să-i iubească și să-i slujească activ pe alții.

Dragostea vindecă. Ea grăbește vindecarea ta și ajută la vindecarea celor din jurul tău. Dumnezeu vrea să devenim „necapricioși”, astfel încât dragostea să curgă prin noi spre alți oameni care suferă – copilul nostru, restul familiei noastre, alții care suferă din cauza problemelor – nu numai de dragul lor, ci și de dragul tău, ca să nu îngheți pe dinăuntru din cauza amărăciunii și durerii. Mulți foști practicanți ai homosexualității spun: „Mă simțeam vinovat. Mă disprețuiam și trăiam cu groaza zilei când toți cei pe care îi iubeam mă vor disprețui, atunci când, unul câte unul, familia și prietenii aveau să afle adevărul.”

Poate și copilul tău ar spune asta! Homosexualul declarat, care a ieșit din „ascunzătoare” pentru a milita pentru drepturile homosexualilor constituie încă o minoritate. Homosexualitatea este de obicei un secret, o luptă tăcută, care dă naștere la o mare singurătate și tulburare interioară. Dacă copilul tău este implicat în homosexualitate, probabil a suferit mult. Și rămâne copilul tău, în ciuda a orice. Mai mult ca oricând, are nevoie de dragoste necondiționată din partea ta, iar Dumnezeu Se poate îngriji să i-o arăți în continuare. Cu toate că Dumnezeu urăște păcatul, îi iubește pe păcătoși.

Poate un homosexual să fie „vindecat”? Am văzut răspunsuri la rugăciune în viața fiului nostru. După ce a dispărut aproape un an, s-a întors și o relație precaută, dar iubitoare, a reînceput. Prin „filtrul special” al lui Dumnezeu, știm că Domnul lucrează liniștit în viața lui. Homosexualitatea este prea complexă, iar cauzele ei sunt prea diversificate pentru a exista soluții clare. Dar continuăm să ne rugăm, să ne predăm Lui și să-L lăudăm.

Hristos a spus: „Dacă ați avea credință cât un grăunte de muștar, ați zice muntelui acestuia: «Mută-te mai încolo», și s-ar muta.” (Matei 17:20) Homosexualitatea este ca un munte. Dar poate fi îndepărtată. Ca pentru orice alt păcat, Hristos a plătit prețul ei pe cruce, murind pentru slăbiciunile și bolile noastre – fizice, spirituale, emoționale și sexuale.

Filozofia „odată homosexual, întotdeauna homosexual” este un mit pe care activiștii homosexuali ar vrea să îl credem. Dar există o cale de scăpare. Numele ei este Isus.

„Am vrut să mor când am auzit despre fiul meu”, a mărturisit prietena mea de la *Spatula*, Dorothy. „În fiecare dimineață îmi verificam sânii căutând noduli, sperând că voi face cancer și voi muri. Dar pe atunci nu eram creștină, nu știam că există un Dumnezeu care ascultă și răspunde la rugăciuni – un Dumnezeu care vrea și poate. Acum știu că dacă Dumnezeu poate să vindece orbii și surzii, îi poate vindeca și pe homosexuali.”

[Barbara Johnson, *What Do Parents Do When They Discover Their Children Are Involved?* Copyright © Barbara Johnson. Tradus și publicat cu permisiune.]

CUNOSC UN HOMOSEXUAL SAU O LESBIANĂ...

ROB G.

Pentru început, iată cum ar trebui să-i vadă creștinii pe alții.

Fiecare persoană,

indiferent de acțiuni, vârstă, credințe, cetățenie, educație, sex, sănătate, abilitate mentală, ocupație, abilități fizice sau

înfățișare, afiliere politică, putere, rasă, religie, orientare sexuală, clasă socio-economică, utilitate pentru societate, vocație, stare materială sau orice altceva,

are un preț și de o valoare infinită,

pentru că:

1. Dumnezeu ne-a creat după chipul Său (ne-a binecuvântat, a spus „foarte bine”);

2. continuăm să fim imaginea Sa – efectele căderii și ale stării noastre de păcat nu îndepărtează cu totul aceasta;

3. Dumnezeu ne iubește necondiționat, fără să ne ceară să ne schimbăm mai întâi, fie că ne aflăm, fie că nu ne aflăm într-o relație cu El (Romani 5:8);

4. dragostea lui Dumnezeu merge la „extrem”, El dându-L pe singurul Lui Fiu pentru noi (și astfel, pe Sine Însuși), ca să putem răspunde pozitiv la relația pe care vrea să o aibă cu noi;

5. Dumnezeu ne numește copiii Lui.

Și prin urmare,

noi, cei care Îl urmăm și Îl slujim pe Dumnezeu, facem tot posibilul, în orice mod, ca să-i tratăm pe alții conform prețului și valorii infinite pe care o au, avându-L ca cel dintâi model pe Domnul Isus Hristos și învățăturile Lui.

Oricine merită să fie tratat cu respect

Oricine are un mare preț și merită să fie tratat cu respect. Nu contează dacă îți plac sau îți displac anumiți oameni, dacă îi cunoști bine sau doar puțin, dacă ești de acord sau nu cu părerile și faptele lor. Creștinii trebuie să urmeze modelul lui Isus, căruia I-a păsat de proscrisi, a petrecut timp cu cei marginalizați de societate și a fost numit „prietenul păcătoșilor”.

În termeni practici, a trata pe cineva cu respect presupune următoarele:

- ◆ afirmarea calităților altora;
- ◆ a nu râde de alții și a nu le adresa cuvinte injurioase; a nu te alătura altora când râd de cineva (este dificil, dar important);
- ◆ a nu spune glume cu homosexuali;

♦ a îngădui altora să aibă păreri sau opinii diferite și să facă alegeri diferite, în loc de a insista să creadă și să aleagă lucrurile pe care le facem noi;

♦ a nu vorbi despre alții pe la spate, a nu spune minciuni despre ei sau a nu dezvălui secretele lor;

♦ a asculta cu atenție și a face tot posibilul pentru a înțelege ce spune celălalt. Când nu înțelegi ceva, cere o explicație. De exemplu: „Nu cred că te-am urmărit. Ai putea să-mi explici din nou?” (Mai degrabă decât: „Ce vrea să însemne asta? Nu are niciun sens!”)

♦ a trata pe fiecare în mod corect.

Nu te concentra asupra sexualității cuiva!

În primul și în primul rând, prietenul tău este un om, o ființă omenească ce are sentimente, inteligență, speranțe și temeri, abilități, puncte tari și slăbiciuni, la fel ca tine. Și, mai important, prietenul tău a fost creat de Dumnezeu și este iubit mult de El. Modul în care interacționezi cu prietenul tău ar trebui să reflecte acest gen de dragoste, în har și îndurare. Nu îngădui ca ceea ce știi despre sexualitatea prietenului tău să înlăture multe alte lucruri pe care le știi despre el. Privește-l pe prietenul tău așa cum îl vede Dumnezeu. Lucrurile bune, prezente în relația voastră înainte să afli despre homosexualitatea lui, rămân neschimbate. Acum mai știi ceva, ceva mai personal și poate mai greu de împărtășit. Ceea ce este deseori un semn că are încredere în tine ca prieten, iar tu trebuie să-i onorezi încrederea în tine respectându-l.

În al doilea rând, unde se află prietenul tău în raport cu Dumnezeu este mult mai important decât orientarea lui sexuală. Nu ajungem în rai fiind heterosexuali, ajungem în rai spunându-I „da” Dumnezeului care Își dă viața pentru noi. Dacă nu este creștin, nu lăsa ca orientarea lui sexuală să te distragă de la situația lui spirituală. În același timp, să-i respecti pe alții presupune și să nu le impui credința ta. Mulți dintre cei care simt atracție față de persoanele de același sex au avut experiențe foarte negative cu unele biserici și cu unii creștini. De asemenea, adesea ei pot să facă diferența între un creștin

adevărat și cineva care doar merge la biserică. Felul în care îi tratezi pe alții va ajuta mult mai mult la deschiderea inimilor lor față de Dumnezeu, decât vor ajuta probabil cuvintele tale, îndeosebi la începutul unei relații de cunoștință sau de prietenie.

Unii creștini simt că este important „să-i las să știe unde mă aflu” – cu alte cuvinte, să le spună clar prietenilor și cunoștințelor că ei cred că homosexualitatea este greșită. Evită această ispită! Dacă faci parte dintr-o biserică sau dintr-o confesiune conservatoare, probabil că prietenii tăi presupun deja că tu crezi că homosexualitatea este greșită. Ceea ce este foarte probabil să nu realizeze ei este că Dumnezeu nu a încetat să îi iubească și că tu îi vei trata cu respect. Este mult mai important, în ansamblu, să comunici prietenilor tăi prin acțiunile tale (și prin cuvinte, așa cum este potrivit) că Dumnezeu îi iubește, decât să fii clar cu privire la convingeri teologice secundare. Dacă prietenii sau cunoștințele tale te întrebă despre convingerile tale referitor la Dumnezeu sau homosexualitate, desigur că poți să le răspunzi. Făcând astfel, evită tentația de a le ține o minipredică; este mult mai bine să spui câteva propoziții, iar apoi să te oprești. Dacă prietenii tăi vor mai multe informații, îți vor pune mai multe întrebări. (Ca efect secundar, a spune „homosexualitatea este greșită” este o afirmație nefolositoare și vagă, care nu face deosebirea între comportament, identitate și atracție. Amintește-ți și că păcatele sexuale nu sunt mai rele decât alte păcate, precum bârfa și minciuna – pot doar să aibă consecințe diferite pentru cel implicat și pentru cei din jurul său).

Nu lăsa ca ceea ce știi despre atracțiile sexuale ale cunoștinței tale să te împiedice să îl cunoști ca om real. Există mult mai mult la alții decât faptul că sunt atrași de persoanele de același sex. Află cine sunt ei cu adevărat, ce le place, ce vor de la viață...

Respectă încrederea pe care și-a pus-o prietenul tău în tine!

Toți oamenii au dreptul de a decide când, dacă și cui să vorbească despre lucrurile importante pentru ei. Unii sunt

foarte deschiși cu privire la sexualitatea lor. Alții este posibil să fi spus numai la câțiva oameni.

Dacă prietenul sau cunoștința ta a avut încredere în tine și ți-a spus în secret despre atracția sa față de persoanele de același sex, respectă încrederea lui. Nu spune nimănui secretul său. Dacă ți se pare greu să te raportezi la ce ți-a spus, învață mai multe despre atracția față de persoanele de același sex. Dacă ai nevoie să vorbești cu cineva, găsește pe cineva care nu-l cunoaște pe prietenul tău și care este improbabil să se intersecteze cu el și pune întrebări generale, fără să folosești nume sau alte detalii.

Poate că prietenul tău nu ți-a spus nimic, dar te întrebi dacă simte atracție față de persoanele de același sex. Sunt diferite lucruri pe care le-ai putea face:

- ◆ Ai putea menționa ceva de la știri sau de la un show de televiziune care are legătură cu homosexualitatea.

- ◆ Ai putea comenta că te deranjează când oamenii îi atacă pe homosexuali sau lesbiene (sau ceva similar), ca un mod de a aduce tema la un nivel mai personal.

- ◆ Dacă ai observat că ceva îl necăjește pe prietenul tău, ai putea zice ceva de genul: „Se pare că lucrurile sunt cam dificile pentru tine acum. Vrei să vorbim despre asta?” Dacă prietenul tău spune „nu”, respectă-i alegerea, dar comunică-i că dacă va vrea vreodată să vorbești, ești disponibil.

- ◆ I-ai putea împărtăși lucruri personale despre tine, pentru ca prietenia voastră să ajungă la un nivel mai profund. Ceea ce ar putea sau nu să-l facă pe prietenul tău să se simtă mai confortabil vorbind despre lucruri personale.

- ◆ L-ai putea întreba pe prietenul tău în mod deschis.

Ce anume faci din toate acestea, dacă faci ceva, depinde de câteva lucruri. De cât timp vă cunoașteți? Este prietenul tău în general calm și deschis sau nu spune multe despre lucrurile personale? Ce ai spune dacă prietenul tău ar ști despre atitudinea ta cu privire la atracția față de persoanele de același sex? (Cu alte cuvinte, te-a auzit prietenul tău spunând glume

despre homosexuali sau disprețuind pe alții, sau te vede purtându-te cu respect față de alții, indiferent de diferențe?)

Percepe sentimentele prietenului tău!

Percepe cu atenție sentimentele din spatele cuvintelor pe care le folosește prietenul sau cunoștința ta. Se simte prietenul tău singur? Supărat? Deprimat? Deși nu este treaba ta să-l consiliezi, îl poți încuraja, ascultându-l și recunoscându-i sentimentele. Poți sugera și alte locuri în care să meargă pentru a discuta cu cineva.

Vorbește deschis cu prietenul tău!

Comunicarea este vitală, atunci când este făcută bine, întărește prietenii și relații. Iată câteva exemple.

Dacă prietenul tău tocmai a recunoscut față de tine că este homosexual, este de ajutor să-i dai un feedback verbal. Nu presupune că prietenul tău știe ce simți despre ce a spus – este posibil să-i fie teamă de respingere și este important să-i spui ce gândești. În funcție de caz, poți spune ceva de genul:

◆ „Mă întrebam dacă ești homosexual, deci nu sunt surprins că-mi spui asta. Nu schimbă ce simt pentru tine; ești prietenul meu și asta e.”

◆ „Ei bine, chiar n-am avut idee, dar e în ordine. Vreau să fim prieteni în continuare, dar voi avea nevoie de puțin timp să mă obișnuiesc cu ideea. E în ordine?”

◆ „Mulțumesc că ești atât de deschis. Cred că mă simt oarecum incomod... Vrei să mă ajuți să înțeleg mai bine?”

Unii prieteni îți spun despre o mulțime de probleme personale, în timp ce alții preferă să spună foarte puțin. Este important să le dai libertatea de a spune cât de mult sau cât de puțin vor. În același timp, un prieten poate căuta semne că este în ordine să vorbească mai mult cu tine. Ai putea lua în considerare să spui ceva de genul: „Cât îmi spui despre viața ta, tu decizi, dar vreau să știi că sunt aici pentru tine.” Sau: „Am sentimentul că efectiv te necăjește ceva. Când ești pregătit să vorbești despre asta, sunt aici pentru tine.” Totuși, dacă un prieten sau o cunoștință îți oferă atât de multe detalii personale încât te simți inconfortabil, poate că vei vrea să îi spui cu

delicatețe: „Mă bucur că ai atâta încredere în mine încât putem vorbi despre astfel de lucruri. Dar mă întreb... Aș prefera să nu aud toate detaliile despre ce s-a întâmplat... Ai putea să-mi spui mai multe despre ceea ce simți și gândești, și să treci peste detaliile personale?”

Învăță mai multe despre atracția față de persoanele de același sex!

Învăță mai multe despre atracția față de persoanele de același sex. Poate vei fi interesat de citirea cărților care prezintă o varietate de perspective asupra temei. Cu siguranță, prietenul tău poate să-ți sugereze unele materiale. Biblioteci, site-uri, organizații de tineret și biserica ta sunt toate posibile resurse pentru alte materiale. Însuși faptul de a-l asculta pe prietenul tău te va învăța multe.

Discută despre diferențele de opinie!

Oamenii au opinii diferite despre multe lucruri. Unele sunt destul de impersonale (dacă un film merită văzut, de exemplu, sau dacă cineva este un profesor bun). Altele sunt foarte personale (opiniile politice, sexuale și religioase, de exemplu). Este în ordine. Dacă toți am gândi și am crede exact aceleași lucruri, viața ar fi mai degrabă monotona și previzibilă.

În funcție de subiect, atracția față de persoanele de același sex este categoric mai personală, pentru că are de-a face cu sentimentele, atracțiile și comportamentele cuiva – în acest caz, ale unui om pe care îl cunoști. Ceea ce nu înseamnă că tu și prietenul tău trebuie să aveți aceleași opinii în această privință. Ci că faptul de a vorbi despre diferențele de opinie cu privire la atracția față de persoanele de același sex este mult mai sensibil decât a discuta despre show-ul tău de televiziune preferat. Pentru creștini, de multe ori aceasta este o temă foarte incomodă de discutat.

Dacă prietenul tău nu este interesat să vorbească, trebuie să-i respecti dorința. Dacă prietenul tău vrea să vorbească, dar nu aveți aceleași păreri, este mai bine să discuți decât să te certți, amintindu-ți întotdeauna că prietenia voastră este mai importantă decât „câștigarea disputei”.

Discuția implică următoarele:

- ♦ ascultarea părerilor celuilalt și punerea de întrebări pentru a înțelege mai bine;

- ♦ exprimarea propriilor păreri și explicarea clară a lor.

Ea poate, de asemenea, include:

- ♦ decizia cu privire la aspectele în care puteți fi de acord;

- ♦ să fiți de acord să nu fiți de acord, când nu puteți fi de acord.

Discuția *nu* implică cearta și încercarea de a-l forța pe celălalt să fie de acord cu tine. Ai dreptul de a crede ceea ce vrei să crezi. Prietenul sau cunoștința ta are aceleași drepturi ca tine, fie că există, fie că nu există dovezi care să-i susțină părerile. A-i trata pe alții cu respect implică faptul de a le acorda această libertate.

[Rob G., *Someone I Know Is Gay or Lesbian*. Copyright © Rob G. Tradus și publicat cu permisiune.]

SFATURI PENTRU PĂRINȚII CARE AU COPII HOMOSEXUALI BARBARA JOHNSON

Probabil că simți că ești un caz unic, nu unul într-o minoritate uriașă răspândită pretutindeni în lume. Dacă părinții și-ar aminti de alte cazuri în care prietenii lor au auzit destăinuiți similare, șocul lor ar fi mult mai mic.

Faptul de a fi homosexual nu anulează dragostea de părinte, nu mai mult decât anulează Dumnezeu dragostea Sa pentru copiii Lui când au căzut în păcat. El ne iubește în continuare. După ce copiii le spun părinților că sunt implicați în homosexualitate, luptele lor interioare măcar sunt exteriorizate.

Ce s-a schimbat?

Copilul tău nu este o tragedie. Este tot copilul tău. Faptul de a ști că este implicat în homosexualitate nu șterge toată bucuria și binecuvântarea care a fost el pentru tine din anii copilăriei.

Numai fiindcă ai aflat despre problema lui, nu mai poți fi aceeași mamă iubitoare care erai cu câteva ore înainte? S-a schimbat el?

Nu este același copil pentru care ai fi făcut totul, ți-ai fi dat chiar viața, ca să salvezi viața lui? Unde sunt dragostea și compasiunea pe care i le arătai cu atâta ușurință înainte?

Când copilul tău îți dezvăluie un aspect al vieții lui, aceasta este o expresie a încrederii sale profunde în tine. Faptul de a-ți face destăinuirea probabil că reprezintă o decizie majoră în viața lui. Își va aminti mult timp de reacția ta.

Ce oportunitate extraordinară pentru toți părinții, de a-și arăta devotamentul și loialitatea față de copilul lor, când devin pentru prima oară conștienți de dilema lui! Cunoașterea unui asemenea lucru paralizează cumva abilitatea noastră de a ne arăta loialitatea față de copil?

Dragoste necondiționată

Arată-i că-l iubești în ciuda a orice. Trebuie să-i transmiți dragostea ta necondiționată. Îl iubești, dar trebuie să urăști păcatul lui, fiindcă îl rănește. Indiferent de starea lui, îl iubești.

Dacă se află adânc în păcat, dacă vrea să se schimbe, dacă nu vrea să se schimbe sau dacă este chiar prea încordat ca să vorbească despre asta cu tine, fă-l să înțeleagă că dragostea ta nu depinde de comportamentul lui. Îl poți iubi datorită luptei lui cu homosexualitatea, nu în ciuda ei.

Arată dragoste!

Fă ca dragostea ta să se reverse peste copilul tău în orice mod posibil. Aceasta va preveni ca în inima ta să se instaleze inerția și amărăciunea. Iar pe el îl va asigura de dragostea ta necondiționată, ceea ce îi va aminti de dragostea lui Dumnezeu.

Caută-L pe Dumnezeu!

Stai aproape de Dumnezeu! Uneori, situații ca acestea îi conduc pe oameni la Dumnezeu. Dacă înainte de aceasta nu erai în părtășie cu El, poți fi acum.

Laudă-L pe Dumnezeu în situația ta, știind că ți-l va înapoia pe copilul tău la timpul Lui, pentru a realiza o adevărată

părtășie. Fii gata să-ți întâmpini copilul cu brațele deschise, fără să-i pui întrebări.

Fii mulțumitor!

Fă ca atitudinea ta permanentă să fie: „Laudă-L pe Domnul în orice circumstanțe!” Situația de față a venit la tine prin filtrul special al lui Dumnezeu, pentru a-ți curăți viața și a face ca familia ta să fie unită în slujirea Domnului.

Încercările trebuie să întărească legăturile, făcându-le puternice precum cablurile. Lasă ca încercarea de față să-ți aprofundeze credința și să te facă un metal scump în folosul Stăpânului, după ce zgura a fost îndepărtată prin foc.

Dă-I-l pe copilul tău lui Dumnezeu!

Mai presus de toate, înconjoară-l pe copilul tău cu dragoste și prezintă-l Domnului la timpul Său. Dedicarea față de Domnul te va elibera, pentru a te ruga ca puterea vindecătoare a Duhului Sfânt să-l copleșească și să-l elibereze.

Păstrează întotdeauna în inima ta Romani 8:28: „Toate lucrurile lucrează împreună spre binele...” Chiar când totul pare distrus, versetul respectiv ar trebui să ocupe o poziție de frunte pe lista versetelor despre suferință.

Să citezi versetul de mai sus la repezeală, fără a fi trecut prin această încercare, ar fi culmea ipocriziei și dragoste falsă. Dar urmărește să te umpli cu Cuvântul lui Dumnezeu, pentru ca atunci când te trezești în mijlocul nopții cu semnele acute ale simptomelor de anxietate, să auzi glasul Domnului șoptindu-ți: „Copilul Meu, asta va lucra spre binele tău, fiindcă Mă iubești și ești chemat pentru scopurile Mele.”

Hrănește-te cu versete de ajutor va fi genul de îndemn interior de la Domnul care te vindecă.

Meditează la aceasta: „În slujba dragostei numai cei răniți pot sluji, fiindcă numai ei înțeleg strigătul inimii care sângerează.”

Șocul și supărarea pe care le simți vor dispărea într-o zi, iar în locul lor va fi o inimă plină de dragoste, care să-i slujească pe cei pe care Dumnezeu îi va aduce în viața ta, fiindcă ai băut paharul încercării pline de suferință.

[Barbara Johnson, *Advice for Parents of Gay Children*.
Copyright © Barbara Johnson. Tradus și publicat cu
permisiune.]

HOMOSEXUALITATEA ÎN SOCIETATEA MODERNĂ – ÎNCOTRO?

CINCI OAMENI VOR AVEA UN COPIL ÎMPREUNĂ
NOOR SPANJER

*I*deea de „familie tradițională” (o mamă și un tată) se află sub atac de ceva timp.

Poveștile despre părinți vitregi și frați cu un părinte comun nu ne mai șochează, iar copiii crescuți de părinți de același gen devin tot mai obișnuiți.

Ei bine, aceasta nu este totul. A apărut o altă structură a familiei, și anume familia cu părinți multipli sau creșterea unui copil de mai mult de doi părinți legali. De exemplu, un cuplu lesbian și un cuplu homosexual care cresc un copil împreună ca o singură familie, dar în cămine separate.

Aceasta este, mai mult sau mai puțin, unitatea familială cu privire la care au căzut de acord două cupluri – Jaco și Sjoerd, și Daantje și Dewi. Cei patru se cunosc de zece ani și de aproximativ șase ani iau în considerare posibilitatea de a avea un copil împreună. Posibilitate care va deveni realitate săptămâna aceasta, când va naște Daantje.

Amândouă cuplurile sunt căsătorite, dar relația lui Jaco și Sjoerd implică și o a treia persoană: un australian, Sean, care este partenerul lor de trei ani.

„Jaco și cu mine suntem căsătoriți deja de opt ani. Din nefericire, nu ne putem căsători și cu Sean, altminteri am fi făcut-o într-o clipă”, spune Sjoerd.

„Cinci părinți cu drepturi și responsabilități egale, divizați în două cămine – sunt termenii înțelegerii pe care noi toți i-am semnat și autentificat la notar”, spune Dewi.

„Efectiv lucrurile s-au întâmplat așa: Daantje și Dewi se pregăteau într-o cameră, iar noi eram în cealaltă. La un moment

dat, Dewi a strigat: «Suntem gata!»», după care noi am intrat în camera lor cu recipientul cu spermă.”

[Extras din Noor Spanjer, *These Five People Are About to Have a Baby Together*. Copyright © 2015 Noor Spanjer. Articolul în limba engleză este publicat pe site-ul www.vice.com.]

HOMOSEXUALITATEA LOVEȘTE BISERICILE EVANGHELICE

După ce a slujit treizeci de ani comunitatea evanghelică, pastorul și scriitorul creștin Mel White a ales stilul de viață homosexual

James Melville „Mel” White (n. 26 iulie 1940) este un pastor și autor american. White a fost membru al mișcării evanghelice protestante de-a lungul anilor 1960, 1970 și 1980, scriind scenarii de film și pentru emisiuni de televiziune, și scriind din umbră autobiografii pentru teleevangheliști precum Jerry Falwell, Pat Robertson și Billy Graham. După ani de zile în care a scris pentru dreapta creștină, în 1994 a declarat în mod public că este homosexual.

În 1962, White a absolvit *Colegiul Warner Pacific*. În același an s-a căsătorit cu soția sa Lyla. Au avut doi copii, unul dintre ei fiind actorul/comedianul și scenaristul Mike White.

După căsătorie, White a recunoscut față de soția sa că fusese întotdeauna atras de bărbați. A început un lung proces de remedii pentru homosexualitate, care au inclus psihoterapia, rugăciunea, terapia electroconvulsivă și exorcismul. Nicio tehnică nu i-a schimbat atracția pentru bărbați și, după ce a încercat să se sinucidă, el și soția lui au fost de acord cu un divorț amiabil. Fiul său Mike este bisexual.

În 1984, White a început să iasă cu Gary Nixon. În 1994, White și-a scris autobiografia, *Stranger at the Gate: To Be Gay and Christian in America* [*Străinul din fața porții: A fi homosexual și creștin în America*], care detaliază cariera sa din trecut în dreapta religioasă și lupta sa de a-și accepta sexualitatea. Fosta lui soție a scris prefața.

După ce a declarat public că este homosexual, White și-a transferat atestatele la *Biserica Comunității Metropolitane*, care îi susține pe homosexuali.

Pe data de 18 iunie 2008, White și Nixon au devenit primul cuplu de același sex căsătorit legal în *All Saints Episcopal Church* (Pasadena, California), după acțiunea *Curții Supreme a Californiei* din 16 mai 2008, care a anulat interzicerea de către stat a căsătoriei între persoanele de același sex. În prezent ei locuiesc în Long Beach, California.

Din 1993, White s-a devotat slujirii lesbienelelor, homosexualilor, bisexualilor și persoanelor transgender, lucrând în favoarea lor în mass-media, în politică și cu liderii religioși care îi sunt colegi.

[Extras din *Mel White*. Articolul în limba engleză este publicat pe site-ul https://en.wikipedia.org/wiki/Main_Page.]

Pastorul Paul Cain a dat publicității o cerere de iertare pentru stilul său de viață imoral

După ce trei misiuni l-au excomunicat pe pastorul Paul Cain în octombrie [2004, n. trad], el a recunoscut acuzațiile și le-a cerut creștinilor să îl ierte.

Pastorul carismatic veteran Paul Cain a publicat o cerere de iertare solemnă pe 31 ianuarie [2005, n. trad], în care s-a pocăit pentru comportamentul său imoral și a promis solemn că va face consiliere pentru alcoolism.

Celebrat în cercurile carismatice pentru acuratețea sa ca profet al Noului Testament, Cain a fost disciplinat și excomunicat de trei lideri de biserică în toamna anului trecut, după ce aceștia au decis că se implicase într-un tipar de comportament nebiblic, care a inclus alcoolismul și homosexualitatea.

Rick Joyner, Mike Bickle și Jack Deere și-au făcut publice acuzațiile pe 19 octombrie [2004, n. trad], într-o declarație pe internet. Ei au spus, de asemenea, că Paul Cain a fost nedoritor să se supună procesului de restaurare.

Inițial Cain a negat acuzațiile, într-o declarație pe propriul lui site, afirmând că îi era atacată reputația. Dar trei luni mai târziu

a decis să mărturisească deschis. „Sunt cât se poate de vinovat”, a spus el pentru *Charisma*. „Urmez consiliere. Primesc cât de mult ajutor pot.”

Joyner, Bickle și Deere și-au făcut publice acuzațiile, fiindcă au găsit dovezi că Cain a fost implicat în activitate homosexuală pe termen lung și se îmbăta frecvent, uneori în public. „Cerem iertare Trupului lui Hristos pentru lipsa noastră de discernământ în promovarea misiunii lui Paul Cain, în timp ce avea aceste legături semnificative în viața lui”, citim în declarația lor. „Sperăm că Paul mai poate fi restaurat și folosit din nou, spre gloria lui Dumnezeu, în modul minunat la care, atât de mulți dintre noi, am fost binecuvântați să fim martori în trecut.”

Deere, care păstorește biserica *Wellspring Church* din Richland Hills, Texas, a aflat acuzațiile anul trecut de la un bărbat care a spus că fusese implicat într-o relație sexuală cu Cain. Trei martori au spus, de asemenea, pentru *Charisma* că Cain bea mult. Consumul de alcool devenise atât de serios în cazul lui, încât o dată Cain s-a prăbușit în public, a adăugat un martor.

Deere le-a cerut lui Joyner și Bickle să aranjeze o întâlnire în Moravian Falls, Carolina de Nord, unde l-au confruntat pe Cain în aprilie 2004. Inițial a recunoscut acuzațiile, a spus Deere. Dar mai târziu Cain a retractat mărturisirea și chiar a prezentat scrisori de la medici care garantau sănătatea lui emoțională.

Totuși, acum Cain spune că nu mai este în negare. „M-am luptat cu homosexualitatea o perioadă îndelungată de timp”, a scris Cain în cererea lui publică de iertare. „M-am luptat cu alcoolismul o perioadă îndelungată de timp. Îmi cer iertare că am negat aceste adevăruri, în loc să le recunosc prompt. Sunt rușinat de ceea ce am făcut ca să-i rănesc pe cei apropiați mie și pentru durerea pe care le-am provocat-o celor care au crezut în misiunea mea.”

Acuzatorul lui Cain, care a vorbit cu *Charisma*, dar a cerut să nu fie numit, trece acum prin reabilitate spirituală. Între timp, Cain – care are șaptezeci și cinci de ani – spune că nu are intenția să se întoarcă la amvon prea curând. „Plănuiesc să stau

retras”, a spus Cain. „Promit să caut ajutor imediat pentru problemele mele și să mă supun liderilor din Trupul lui Hristos care vor superviza restaurarea mea.”

Cain l-a numit pe pastorul coreean Daniel Kim, de la *Destiny Training International* din El Minte, California, care îl va ajuta. Kim, care îl descrie pe Cain ca pe un „general căzut”, spune că va face parte dintr-un comitet de lideri care vor supraveghea procesul de restaurare al lui Cain. „Când un bărbat de statura [lui Cain] cade, adesea nu există suport”, a spus Kim pentru *Charisma*. „Modul în care îl vom restaura pe acest om, în îndurare, ar putea să devină o lecție pentru Trupul lui Hristos.” Kim a adăugat că este de părere că Paul Cain este și o „victimă” în această tragedie, deoarece creștinii își idolatrizează uneori pastorii și așteaptă de la ei să fie supraoameni. „El avea lupte interioare și nu avea pe nimeni în care să se încreadă”, a afirmat Kim.

Între timp, Deere, Bickle și Joyner au declarat că regretă că i-au dat o poziție de conducere lui Cain. „Cred că greșeala noastră de bază a fost că am trecut cu vederea o mulțime de semne de avertizare serioase și evidente”, a spus Joyner pentru *Charisma*. Deere a fost de acord. „Noi toți am predicat că niciodată nu pui darurile înaintea caracterului”, a continuat el, „dar aceasta este ceea ce am făcut noi cu Paul. Am fi concediat pe oricine altcineva. Motivul pentru care nu am făcut-o se datorează darurilor [lui Cain]. Am lăsat ca darurile să-i scuze caracterul.”

Cain și-a lansat misiunea la vârsta de optsprezece ani, în timpul trezirii de vindecare penticostale din anii 1940 și 1950. Dar a dispărut de pe scenă mai bine de douăzeci și cinci de ani, apoi a reapărut la sfârșitul anilor 1980, când Bickle a promovat misiunea lui Cain la *Metro Vineyard Christian Fellowship* din Kansas City, Missouri.

Astăzi Cain spune că plănuiește să caute un centru de tratament pentru alcoolism, până în prima săptămână din martie. Dacă este posibil, el speră, de asemenea, să termine cartea pe care o scrie, *The Rise and Fall of God's Anointed*

[*Urcarea și căderea unsului lui Dumnezeu*], care va include amintirile lui despre evangheliști pentecostali ca William Branham și A. A. Allen – bărbați care, precum Cain, au experimentat darurile supranaturale ale vindecării și profeției.

„Nu m-am așteptat niciodată să fiu unul dintre cei căzuți”, a spus Cain.

[Extras din J. Lee Grady, *Prophetic Minister Paul Cain Issues Public Apology for Immoral Lifestyle*. Copyright © 2005 Charisma Media. Articolul în limba engleză este publicat pe site-ul www.charismamag.com.]

Pastorul Ted Haggard, Președintele Asociației Naționale a Evanghelicilor, prostituatul lui masculin și drogurile

Ted Arthur Haggard (n. 27 iunie 1956) este un predicator evanghelic american. Cunoscut ca Pastorul Ted de către bisericile pe care le slujea, el este fondatorul și fostul pastor căzut în dizgrație al bisericii *New Life Church* din Colorado Springs, Colorado; fondator al *Association of Life-Giving Churches*; și liderul *Asociației Naționale a Evanghelicilor* din 2003 până în noiembrie 2006. În 1978 Haggard s-a căsătorit cu Gayle Alcorn. Cuplul are cinci copii.

În noiembrie 2006, un fost prostituat, masorul escortă Mike Jones, l-a acuzat pe Haggard că îl plătise pentru sex timp de trei ani și, de asemenea, că Haggard cumpărase și folosisese metamfetamină crystal.

Câteva zile mai târziu, Haggard a demisionat sau a fost înlocuit din toate funcțiile de conducere, după ce i-au fost aduse acuzații de sex homosexual și consum de droguri de către Mike Jones. Inițial Haggard a negat chiar și că l-ar cunoaște pe Mike Jones, dar când investigația mass-media a înaintat, a recunoscut că unele dintre acuzații, precum cumpărarea de metamfetamină, erau adevărate. Mai târziu a adăugat „imoralitatea sexuală” pe lista de mărturisiri.

Bordul de Supraveghere al bisericii *New Life Church* a publicat o declarație pe 4 noiembrie cum că Haggard a fost concediat ca pastor senior al *New Life*: „Investigația noastră și

declarațiile publice ale Pastorului Haggard au dovedit, fără nicio urmă de îndoială, că a avut un comportament sexual imoral.”

Pe 23 ianuarie 2009, oficiali de la fosta biserică a lui Haggard au anunțat că un bărbat tânăr, membru în biserică, a adus acuzații în 2006 și că a existat „o cantitate copleșitoare de dovezi ale unei relații sexuale nepotrivite, consensuale, care a durat o lungă perioadă de timp [cu Haggard]... Nu a fost un singur act.” Succesorul lui Haggard, Brady Boyd, a afirmat că biserica a făcut un aranjament de șase cifre cu bărbatul în cauză. Conform bărbatului, contactul „nu a fost consensual”. Mai târziu rapoartele au indicat că relația nu a implicat contact fizic, dar că într-o ocazie Haggard s-a autosatisfăcut în fața tânărului, care avea pe atunci douăzeci și doi de ani. Bărbatul, Grant Haas, a adăugat că biserica *New Life Church* i-a plătit 179000 de dolari pentru a-i acoperi cheltuielile cu consilierea, pentru a-l ajuta să se recupereze din situație, și cu colegiul. Haggard a admis în mod deschis a doua relație, deși non-sexuală, cu Haas, la *CNN* și alte mijloace mass-media, iar când a fost întrebat dacă a avut și alte relații homosexuale care nu au fost raportate, Haggard nu a oferit un răspuns direct.

După mediatizarea scandalului, Haggard a făcut trei săptămâni de consiliere intensivă, fiind supravegheat de patru pastori. În februarie 2007, unul dintre acei pastori, Tim Ralph, a spus că Haggard „este complet heterosexual”. Ralph a explicat mai târziu că a vrut să spună că terapia „i-a dat lui Haggard instrumentele pentru a adopta latura sa heterosexuală”. Pe 1 iunie 2010 Haggard a anunțat că intenționa să înceapă o nouă biserică în Colorado Springs. Într-un interviu la *CNN*, a confirmat că a „evitat complet orice sentimente homosexuale din trecut”.

Într-un interviu publicat în numărul din februarie 2001 al *GQ*, Haggard a afirmat: „Probabil că dacă aș avea douăzeci și unu de ani, în această societate, m-aș identifica drept bisexual,” adăugând: „La fel cum voi, care sunteți heterosexuali, nu faceți sex cu fiecare femeie de care sunteți atrași, și eu pot fi cine sunt și să fac sex exclusiv cu soția mea, și să fiu perfect satisfăcut.”

[Surse: 1) *Pastor Ted, His Male Prostitute & Drugs*. Copyright © 2007 Live Leak. Articolul în limba engleză este publicat pe site-ul www.liveleak.com. 2) *Ted Haggard*. Articolul în limba engleză este publicat pe site-ul https://en.wikipedia.org/wiki/Main_Page.]

Pastorul Paul Barnes a demisionat din cauza homosexualității

Paul Barnes este fondatorul și fostul pastor senior al *Bisericii Evanghelice Grace Chapel* din Douglas County, Colorado. El a mărturisit bordului bisericii că este homosexual, iar demisia i-a fost acceptată pe data de 7 decembrie 2006. El a înființat biserica în pivnița sa și a văzut-o crescând la 2100 de membri, în cei douăzeci și opt de ani cât a fost pastoral ei.

Într-un mesaj video înregistrat adresat bisericii, pastorul senior a mărturisit despre relațiile lui sexuale cu alți bărbați și a anunțat că a demisionat de la amvon în mod voluntar. Cu o lună în urmă, predicase bisericii lui despre integritate și har, după scandalul cu droguri și sex homosexual al lui Ted Haggard.

Acum Barnes, în vârstă de cincizeci și patru de ani, i se alătură lui Haggard, ca pastor evanghelic căzut, care a predicat că homosexualitatea este un păcat, dar se lupta cu o viață ascunsă.

„M-am luptat cu homosexualitatea de când aveam cinci ani”, a făcut cunoscut Barnes în videoul lui de treizeci și două de minute, pe care liderii bisericii au permis lui *The Denver Post* să-l vizioneze. „Nu pot să vă spun câte nopți am plâns până am adormit, implorându-L pe Dumnezeu să înlăture asta.” Soția lui, Char, îi ținea mâna în mâna ei.

Spre deosebire de Haggard, care avea acces la Casa Albă, Barnes nu este bine-cunoscut. El este, după cum se autodescrie, un introvertit care evită politica, preferând să vorbească la biserica lui nenedinamională despre slujirea generației care lipsește din bisericile noastre, au spus oficialii bisericii. „Nu-mi vine în minte nici măcar o singură predică în care el să fi avut o agendă politică”, a spus Dave Palmer, pastor asociat.

Palmer a adăugat că biserica a primit un apel anonim săptămâna trecută, de la cineva preocupat de bunăstarea lui Barnes și a bisericii. Apelantul auzise o conversație în care cineva a menționat „turnarea” pastorilor evanghelici implicați în homosexualitate, inclusiv Barnes.

Palmer s-a întâlnit cu Barnes, care a mărturisit. Joi, la o întâlnire de urgență, bordul a acceptat demisia lui Barnes, după ce el a recunoscut „infidelitatea sexuală”, care a încălcat codul de conduită al bisericii. Liderii bisericii trebuie, de asemenea, să afirme anual că: „Trăiesc învățăturile morale și etice ale Scripturii în viața mea publică și privată.”

Cerându-i-se detalii despre păcatele lui Barnes, Palmer le-a numit „evenimente ocazionale în viața lui”, care, după știrea sa, nu au avut loc în lunile recente.

Barnes a vorbit în videoul său despre dezvoltarea sentimentelor sale, el crescând într-o familie cu o moralitate fermă, de la a fi un băiețel confuz, la a fi un adolescent chinuit de ură de sine și vină. În singura lor discuție despre sex, Barnes a spus că tatăl lui l-a luat la o plimbare cu mașina și a vorbit despre ce i-ar face el unui „poponar”, dacă l-ar aborda. Barnes s-a gândit: „Așa simți despre mine?» A fost ca un cuțit în inima mea și m-a făcut să mă închid și mai mult în mine însumi.”

Când Barnes a experimentat convertirea creștină la șaptesprezece ani, a primit un licăr de speranță. Dar sentimentele homosexuale nu l-au părăsit niciodată. El a spus că nu poate accepta că cineva „se naște așa”, deci se gândește la influențele din copilărie. Barnes a spus că l-a întrebat pe Dumnezeu de multe ori de ce l-a chemat la misiune ca să înființeze *Grace Chapel*, purtând o „povară îngrozitoare”. Barnes a descris că se luptă cu ceea ce el crede că este învățătura biblică că homosexualitatea este o urâciune. De-a lungul anilor, a ajuns să accepte că „Acesta este țepușul meu în carne.”

Barnes și-a exprimat speranța pentru un viitor în care să poți „fi cine ești” și să fii acceptat și iubit în comunitatea creștină, și a vorbit, de asemenea, despre „separarea unora dintre învățăturile din Scriptură” de Isus Hristos.

Palmer a zis că nu era sigur ce vroia să spună Barnes, dar că Barnes i-a spus că el crede că Dumnezeu privește homosexualitatea ca pe un păcat.

Barnes a făcut cunoscut că a fost la consiliere de trei ori și că nu a găsit niciodată pe nimeni cu care să poată vorbi.

Soția lui a afirmat în video că nu știuse despre luptele soțului ei, până ce el a avut încredere în ea săptămâna trecută. Cuplul are două fiice, care au trecut de douăzeci de ani.

Char Barnes a adăugat că simte „ca și cum trăiesc viața altcuiva”, dar că era recunoscătoare că soțul ei s-a destăinuit. Cuplul a spus că speră să rămână în Denver. Aproape de sfârșitul înregistrării, Paul Barnes a confirmat: „Asta este, este adevărat și era timpul.”

Conducătorul bisericii Russ Pilcher a declarat că reacția bisericii la slujba de duminică a fost de mare preocupare pentru cuplu. „M-am gândit: «Unde am dat greș, făcându-mă atât de inabordabil, încât nu a putut veni la mine?»” a spus Pilcher.

Paul și Char Barnes vor primi consiliere, dar, spre deosebire de Haggard, nu se vor retrage într-un loc izolat și nu vor raporta unui bord de împăciuitori, a spus Palmer. Va fi ceva mai personal, iar membrii bisericii vor avea un rol.

Data fiind povestea lui Haggard, Palmer a fost întrebat dacă căderea din har a lui Barnes va expune comunitatea evanghelică la și mai multe acuzații de ipocrizie. „Critica este validă, dacă te uiți la perfecțiune ca fiind marca, fiindcă următorul care va sta la amvonul nostru va fi vinovat sau nu va fi nici el perfect”, a răspuns el. „Înseamnă aceasta că trebuie să schimbăm ceea ce spunem despre Cuvântul lui Dumnezeu? Nu putem face asta.”

[Surse: 1) Eric Gorski, *Pastor resigns over homosexuality*. Copyright © 2006 The Denver Post. Articolul în limba engleză este publicat pe site-ul www.denverpost.com. 2) *Paul Barnes (pastor)*. Articolul în limba engleză este publicat pe site-ul http://en.wikipedia.org/wiki/Main_Page.]

Cântărețul creștin Ray Boltz dezvăluie adevărul, spunând că duce o viață homosexuală normală

Cântărețul și autorul de cântece creștine Ray Boltz a înregistrat 16 albume în timpul carierei sale de aproape douăzeci de ani. A vândut aproape 4,5 milioane de discuri, a câștigat trei premii Dove și a fost un nume extrem de important ani de zile în biserici și în casele creștinilor iubitori de muzică, până la retragerea sa din industria muzicală în vara lui 2004.

Duminică, 14 septembrie 2008, Boltz a devenit din nou un nume important în cercurile creștine; dar dintr-un motiv mult diferit. Ray Boltz a dezvăluit oficial lumii că este homosexual, într-un articol în *Washington Blade*.

Deși Boltz era căsătorit cu soția lui, Carol, (acum sunt divorțați) de treizeci și trei de ani și este tatăl a patru copii (toți mari acum), el a spus în articol că este atras de bărbați din tinerețe.

„Am negat lucrul acesta de când eram copil. Am devenit creștin, am crezut că era modul de a mă confrunta cu asta și m-am rugat din greu, și am încercat treizeci de ani, iar acum în sfârșit spun: «Sunt tot homosexual. Știu că sunt.»” Și am ajuns în punctul în care nu am mai putut suporta – când am străbătut tot acest întuneric, m-am gândit: «Termină odată cu asta!»”

Motivul pentru care Boltz a decis să declare acum că este homosexual este că va fi prezent duminică la *Biserica Comunității Metropolitane Isus* din Indianapolis, iar apoi duminica viitoare, 21 septembrie, la *Biserica Comunității Metropolitane* din Washington, D.C. Ambele biserici fac parte dintr-o confesiune care acceptă comunitatea LGBT (lesbiene, homosexuali, bisexuali și transgenderi).

După ce a fost sincer cu familia lui în ziua de după Crăciun în anul 2004, Ray Boltz a adoptat o altă direcție în viață. El și Carol s-au separat în vara lui 2005, iar el s-a mutat la Fort Lauderdale, Florida, pentru a „începe o viață nouă și a se cunoaște pe sine”.

Boltz a declarat, de asemenea, pentru *The Blade* că nu vrea să intre în dezbateri despre Scriptură și că nu are de gând să „intru

în *First Baptist Church* sau *Assembly of God*, să umblu pe acolo și să spun: «Sunt homosexual și sunteți obligați să mă iubiți.»

În acest moment, Boltz simte că în sfârșit este în pace cu cel care este el – el spune că a avut întâlniri cu bărbați și că acum duce „o viață homosexuală normală”.

Pentru el, decizia de a dezvălui că este homosexual este mult mai personală. „La asta se reduc de fapt lucrurile”, spune el. „Dacă așa m-a făcut Dumnezeu, atunci acesta este modul în care voi trăi. Nu este ca și cum Dumnezeu m-a făcut în felul acesta și mă va trimite în iad dacă sunt cel care m-a creat El să fiu – cred cu adevărat că mă simt mai aproape de Dumnezeu fiindcă nu mă mai urăsc pe mine însumi.”

Anterior Boltz făcuse aluzii la această chestiune pe site-ul lui oficial, spunând că dacă oamenii „ar ști cine sunt eu cu adevărat, nu aș fi niciodată acceptat”.

Boltz este probabil cel mai bine cunoscut pentru cântecul său *Thank You [Mulțumesc]*, despre un vis în care un creștin îi mulțumește profesorului de școală duminicală care l-a condus la Isus. A fost cântecul anului la *GMA* în 1990. Alte hituri ale lui Boltz includ *Watch the Lamb [Privește Mielul]*, *The Anchor Holds [Ancora te ține]* și *I Pledge Allegiance to the Lamb [Făgăduiesc loialitate Mielului]*.

[Extras din *Ray Boltz Comes Out*. Copyright © 2008 Christianity Today. Articolul în limba engleză este publicat pe site-ul www.christianitytoday.com.]

Pastorul George Rekers, proeminent activist anti-homosexualitate, și-a dat demisia de la NARTH după afirmațiile unui prostituat homosexual

George Rekers este pastor baptist, profesor emerit de neuropsihiatrie la *Universitatea din Carolina de Sud* și unul dintre cei mai proeminenți activiști anti-homosexualitate ai dreptei creștine. A fost în bordul *Asociației Naționale pentru Cercetarea și Terapija Homosexualității (NARTH)* și a depus mărturie în calitate de martor al statului în favoarea procesului de interzicere a adopției copiilor de către homosexuali.

Rekers a fost surprins la un aeroport cu un prostituat homosexual, întorcându-se dintr-un zbor în Bermuda. El a găsit prostituatul pe un site care închiriază băieți, unde prostituatul se descrisese ca „senzual”, „sălbatic” și „gata de orice”.

Rekers a declarat pentru *Miami New Times* că a aflat că însoțitorul lui, în vârstă de douăzeci de ani, este prostituat doar la jumătatea călătoriei lor de zece zile, că nu au avut contact intim și că l-a angajat pe tânăr numai fiindcă datorită recente sale operații: „Nu pot ridica bagaje.”

Ceea ce pare foarte îndoielnic, nu în ultimul rând deoarece reporterii *New Times* au raportat că l-au văzut pe Rekers împingându-și căruciorul cu bagaje prin Aeroportul Internațional din Miami. Ar fi extrem de dificil să accesezi de pagina de deschidere a site-ului *Rentboy.com*, care prezintă bărbați tineri și musculoși frecându-și unul altuia organele genitale în videoclipuri, și să nu-ți dai seama ce vrea să spună site-ul prin „băiat de închiriat”.

În interviuri ulterioare, tânărul, Jo-Vanni Roman, a spus că Rekers l-a plătit pentru a-i oferi zilnic masaje nud. El a zis că i-a făcut zilnic masaje nud lui Rekers în timpul călătoriei, care au inclus atingerea organelor genitale. Roman a afirmat, de asemenea, că el crede că Rekers este de fapt homosexual. „Este o situație”, a spus Roman, „în care merge împotriva homosexualității, dar este de fapt homosexual.” Conform *New Times*, Roman „a făcut clar faptul că fusese angajat prin *Rentboy.com* și a negat că a fost angajat să care bagaje. Tânărul a negat că el și Rekers au făcut sex, dar a confirmat într-adevăr că el și Rekers s-au întâlnit prin intermediul profilului său pe *Rentboy*.

Între timp, Rekers are o nouă explicație pentru călătorie. „Petrec deliberat timp cu păcătoșii, cu scopul iubitor de a încerca să îi ajut”, a spus el într-o declarație postată pe *Facebook*. Rekers a fost citat comentând: „Dacă vorbiți cu asistentul meu de călătorie... veți descoperi că am petrecut mult timp făcându-i cunoscute informații științifice care arată că este de dorit să

renunțe la sexul homosexual și că i-am împărtășit în detaliu Evanghelia lui Isus Hristos.”

Într-un e-mail către *Christianity Today*, Rekers a afirmat că soția lui se va pensiona curând și îl va însoți în călătorii când fiii lor nu vor fi disponibili. „I-am mărturisit Domnului și familiei mele că a fost neînțelept să angajez pe acest asistent pentru călătorie, pe care l-am cunoscut cu numai o lună înainte de călătorie, și neștiind dacă a crescut într-un cămin creștin”, a continuat Rekers. „Am mărturisit, de asemenea, Domnului și familiei mele păcatul de a mă pune astfel într-o situație vulnerabilă, unde în mod tragic am devenit subiectul unor acuzații false.”

Rekers a spus că este sfătuit de o echipă de trei consilieri creștini. „Și m-am dedicat întâlnirilor permanente cu un pastor și consilier experimentat de la biserica mea, pentru a-mi înțelege mai bine slăbiciunile și a preveni luarea acestui gen de decizii greșite în viitor.”

Rekers a demisionat din poziția de membru al bordului *Asociației Naționale pentru Cercetarea și terapia Homosexualității (NARTH)*. Astăzi NARTH îl enumeră pe Rekers ca membru în *Comitetul Științific Consultativ*, dar a acceptat demisia sa ca membru al bordului. „NARTH a acceptat demisia Dr. Rekers și speră că procesul legal va clarifica suficient problemele care au apărut în această nefericită situație”, declară NARTH. „Ne exprimăm sincera simpatie față de toți cei care, indiferent de perspectiva pe care o au, au fost afectați de aceste evenimente.”

În 1983, Rekers a slujit în bordul fondator al *Consiliului pentru Cercetarea Familiei (FRC)*. Președintele Tony Perkins, care s-a alăturat FRC în 2003, a afirmat că nu auzise de Rekers până la recente rapoarte ale mass-media, dar a verificat că Rekers a fost membru al bordului fondator. „FRC nu a avut contact cu Dr. Rekers și nu are cunoștință despre activitățile lui de peste un deceniu, deci nu pot să vorbesc despre ce a făcut sau nu a făcut el”, a declarat Perkins.

[Surse: 1) *Psychologist Resigns from NARTH after Gay Prostitute's Claims*. Copyright © 2008 Christianity Today. Articolul în limba

engleză este publicat pe site-ul www.christianitytoday.com.
2) Jeff Muskus, *George Rekers, Anti-Gay Activist, Caught With Male Escort "Rentboy"*. Copyright © 2010 Huffpost. Articolul în limba engleză este publicat pe site-ul www.huffingtonpost.com.
3) *George Alan Rekers*. Articolul în limba engleză este publicat pe site-ul https://en.wikipedia.org/wiki/Main_Page.]

Episcopul Jim Swilley, pastorul unei megabiserici din Georgia, a declarat că este homosexual

Face parte din a patra generație de predicatori din familia sa, a crescut auzind despre foc și pucioasă și a ieșit de mii de ori înaintea turmei sale, pentru a rosti Cuvântul lui Dumnezeu. Dar de data aceasta, predica lui a fost diferită. Pe 13 octombrie, Episcopul Jim Swilley, în vârstă de cincizeci și doi de ani, s-a așezat într-un scaun tras aproape de rândul din față al bisericii *Church in the Now* din Conveyers, Georgia și s-a adresat ucenicilor săi. „Sunt două lucruri în viața mea care sunt un absolut: nu am cerut niciunul dintre ele”, a spus el. „Unul a fost chemarea lui Dumnezeu în viața mea. Celălalt... a fost orientarea mea sexuală.”

Și, cu acestea, Episcopul Swilley, de două ori căsătorit și tată a patru copii – a ieșit înaintea bisericii sale ca bărbat homosexual. Fondatorul unei biserici care are 1200 de membri, Swilley spune că a fost motivat nu de amenințarea unui scandal sau unei dezvăluiri iminente, ci mai degrabă de câteva sinucideri recente ale unor tineri, inclusiv cea a lui Tyler Clementi, aflat în primul an la *Universitatea Rutgers*, care a sărit de pe un pod după ce colegul lui de cameră a difuzat o filmare cu el făcând sex cu un bărbat.

Revelând un secret pe care l-a ascuns aproape toată viața și devenind poate cel mai proeminent pastor care a dezvăluit vreodată în mod voluntar că este homosexual – Swilley speră să transmită un mesaj puternic în favoarea toleranței. „Au fost prea multe sinucideri”, explică el. „Am avut acest moment de claritate: o să spun tuturor că sunt homosexual. Și poate, dacă ajută, pot să salvez pe unul dintre ei.”

Anunțul, nu este surprinzător, a supărat pe mulți din biserică și din afara ei. Zeci de membri, inclusiv un asociat vreme de nouăsprezece ani din biserică, au părăsit biserica. Episcopul care prezidează *Comuniunea Internațională a Bisericilor Carismatice*, David Huskins, l-a criticat pentru „cedarea în fața unui stil de viață în contradicție cu Cuvântul lui Dumnezeu”. Pe internet, Swilley a fost numit un apostat și un mincinos care sprijină o agendă homosexuală. El a primit atât de multe amenințări, încât uneori folosește un bodyguard înarmat.

Dar Swilley, care insistă că nu a avut niciodată legături homosexuale în timpul căsătoriei, are, de asemenea, suporteri, care includ cinci mii de noi prieteni pe *Facebook*. Poate cel mai important supporter este Debye Swilley, în vârstă de patruzeci și șapte de ani, femeia care i-a fost soție douăzeci și unu de ani. Debye spune că Swilley i-a mărturisit că este homosexual chiar de la început. Dar au mers înainte și s-au căsătorit, au avut doi copii – Judah, douăzeci de ani, pastor de tineret, și Jonah, șaptesprezece ani – și s-au bucurat de o căsătorie fericită până acum câțiva ani, când Swilley a devenit deprimat și retras. S-au separat amiabil în 2009, netezind calea pentru anunțul lui. „Căsătoria noastră nu a fost o ipocrizie; a fost reală și frumoasă”, spune Debye. „Dar am început să simt că îi făceam un deserviciu. El nu era fericit.”

Revelația lui Swilley este cu atât mai uimitoare, dat fiind descendența lui ca predicator sudist. Tatăl lui, Jimmy R. Swilley, a fost pastor în confesiunea *Adunările lui Dumnezeu*; mama lui, Darlene, a fost soție de pastor cu program întreg. „În biserica noastră, totul era păcat”, povestește el despre copilăria lui în Tennessee și Georgia. „Femeilor nu le era îngăduit să poarte machiaj; nu ni se permitea să mergem la filme. Era pentecostalism fundamentalist de școală veche.” Posibilitatea atracției față de persoanele de același sex, spune el, „pur și simplu nu exista. Iar asta mi-a devenit clar când am crescut.”

Dar când avea doar patru ani, Swilley se simțea atras de bărbați. „Aceasta a continuat în anii adolescenței, în timp ce aveam întâlniri cu fete, încercând să fie heterosexual”, adaugă el.

„Undeva pe drum, am crezut că voi fi reparat.” După ce s-a alăturat bisericii tatălui său ca pastor asociat, a consiliat chiar enoriași care se luptau cu homosexualitatea, ajutându-i, după cum spune el, „să-și alunge demonii”.

Swilley, cu siguranță, a practicat ceea ce predica, căsătorindu-se la douăzeci și patru de ani și având doi copii (Jared, acum de douăzeci și șapte de ani, și Christina, douăzeci și cinci de ani). „M-am gândit: «Tot ce este greșit cu mine este că sunt nevoit să fiu cu o femeie»”, spune el. Prima lui soție nu a știut despre orientarea lui; chiar și așa, căsătoria a durat doar cinci ani. Apoi, în 1987, după ce a început o misiune într-o clădire comercială care avea să devină biserica *Church in the Now*, a întâlnit-o pe Debye la o slujbă religioasă. „Nu am cunoscut niciodată un bărbat atât de carismatic și coleric, și pur și simplu frumos în orice mod posibil”, spune ea. „Am avut o dragoste foarte reală, o dragoste reală și profundă.” Swilley continuă: „Nu m-am gândit că mă voi mai căsători vreodată, dar când am întâlnit-o pe Debye, s-a întâmplat ceva.” Înainte de a se căsători, „I-am zis: «Sunt homosexual, dar nu exprim în comportament.» Ea a spus doar: «Te iubesc și ne vom descurca.» Și am făcut-o.”

Dar în timp ce misiunea creștea – a ajuns la un punct culminant de trei mii de membri, într-un campus de trei clădiri pe o suprafață de 43 de acri – creștea și tulburarea lui Swilley datorită secretului său. Debye spune că soțul ei a intrat într-o depresie atât de adâncă, încât „era de parcă murea”, iar ea a impus o decizie, cerând divorțul (acum ei locuiesc separat, dar rămân prieteni apropiați).

Dizolvarea căsătoriei l-a îndemnat pe Swilley să le spună părinților săi că este homosexual. Au fost șocați și provocați, spune el, dar, în cele din urmă, au fost suportivi. „A fost uneori dificil”, admite mama lui, „dar rămânem alături de fiul nostru.” Copiii lui, de asemenea, s-au lăsat înșelați. „A fost ultimul lucru la care ne-am fi așteptat”, spune Jared, liderul formației de punk rock alternativ *Black Lips*. „El a întrebât dacă asta va afecta relația noastră și am spus: «Bineînțeles că nu.» A avut nevoie de mult curaj, iar acum îl respect și mai mult.”

Dar să spună bisericii a fost altceva. „Am ezitat dacă să dezvăluie sau nu asta în public”, spune fiul lui, Judah. „M-am simțit protector față de el. Suntem în Centura Bibliei și uneori Centura te sufocă.”

Dar după sinuciderea lui Tyler Clementi pe 22 septembrie, Swilley a știut că nu avea de ales. „Nu eram destul de pretentios ca să cred că puteam să salvez lumea”, zice el, „dar m-am gândit: «Este ceva ce aș putea spune și știu despre ce vorbesc.»” Și-a ținut predica cu Debye în rândul din față; după aceea, șiruri de enoriași au stat la coadă ca să-l îmbrățișeze. „A durat ceva timp ca eu și soția mea să procesăm”, spune Alan Heusel, membru în biserică timp de doisprezece ani. „Dar mă uit la toate minunile pe care le-am văzut în biserica lui și am realizat că el nu este diferit acum de cum era înainte. Nu contează dacă ești homosexual sau nu ești homosexual; ce este în inima ta contează.”

Swilley, căruia îi place să se uite la filmele cu Will Ferrell împreună cu fiii lui și să meargă la muzicalurile de pe Broadway cu Debye, spune că de când a dezvăluit că este homosexual se simte „mai bine, mai fericit; simt mai multă dragoste față de oameni”. O vreme, impactul anunțului său nu va fi cunoscut pe deplin. Dar deocamdată nu are regrete. „Dumnezeu îi iubește pe homosexuali”, spune el. „Dumnezeu m-a făcut exact cum trebuie să fiu. Iar acum vreau să-i ajut pe homosexuali să se bucure de un drept fundamental – pur și simplu, să fie cine sunt ei.”

[Extras din Alex Tresniowski, *Bishop Jim Swilley: A Minister Comes Out*. Copyright © 2010 People. Articolul în limba engleză este publicat pe site-ul www.people.com.]

Pastorul Albert Odulele, condamnat pentru două atacuri homosexuale

Albert Odulele (n. 5 ianuarie 1964) este pastor, autor și televanghelist. Odulele s-a născut la Londra din părinți nigerieni, și-a petrecut anii de formare în Nigeria și a emigrat în Regatul Unit în 1986.

În februarie 2011, Odulele a fost acuzat de două atacuri sexuale, unul implicând un băiat de paisprezece ani și altul un bărbat de douăzeci și unu de ani. Odulele a fost condamnat la paisprezece luni de închisoare. După ce a ispășit o parte din sentință, a fost eliberat din închisoare pe 29 iulie 2011.

Pastorul evanghelic, care a mângâiat un băiat adolescent în timp ce acesta dormea și a atins un predicator tânăr când împărțeau un pat la hotel, a fost închis timp de opt luni.

Inițial, Odulele a negat delictele, dar mai târziu a recunoscut față de poliție că se „lupta” cu sexualitatea lui de ani de zile și a pledat vinovat. În timpul unei audieri, a recunoscut că l-a atacat indecent pe băiat și că l-a atacat sexual pe bărbat. *Channel 4 News* afirmă că opt victime declarate ale Dr. Odulele au fost identificate inițial, dar au refuzat să dea declarații Poliției.

Curtea a auzit cum Odulele, fondatorul *Bisericii Pentecostale Glory House International*, împărțea în mod frecvent patul la hotel cu alți bărbați, în timp ce călătorea prin lume cu un anturaj impresionant format din personal de securitate și pastori.

În 2003, se uita la televizor împreună cu un băiat față de care își „asumase o influență paternă”. Când băiatul a adormit, a pus mâna sub lenjeria lui intimă și l-a mângâiat. Băiatul a spus că nu a știut ce să facă și că a fost prea speriat ca să se miște. Pe vremea aceea soția lui Odulele era gravidă cu fiica lor.

Băiatul a rămas „traumatizat” și și-a pierdut interesul pentru studiu, înainte de a-i spune mamei lui despre abuz. Când a fost confruntat de mama băiatului, în primăvara anului trecut, Odulele a căzut în genunchi, plângând și cerând iertare, a spus curții procurorul Tom Nicholson.

În 2004, Odulele a atins partea interioară a coapsei unui pastor, în timp ce împărțea un pat cu el și cu un alt bărbat la *Hotelul Dartford Bridge Hilton*. Bărbatul a respins avansurile lui Odulele, „lumina călăuzitoare și figura paternă” a bisericii, după care a fost atins din nou, a auzit curtea.

Dl. Nicholson a spus că un număr de membri ai bisericii l-au înfruntat pe Odulele din cauza comportamentului său și au apelat la un episcop al bisericii, dar fără succes.

Condamnându-l, Onoratul Judecător Charles Byers a descris atacurile ca „oportuniste”. Judecătorul Byers a spus: „Dețineai o poziție de încredere, erai foarte respectat. Oamenii veneau la tine pentru sfat și, fără îndoială, pentru mângâiere.” El a adăugat că Odulele este un „bărbat inteligent” care știa că comportamentul său „era greșit”.

Într-un raport dinaintea condamnării, Odulele, medic calificat, a spus: „Îmi este rușine de comportamentul meu, deoarece homosexualitatea se află în dezacord cu convingerile mele religioase.” „Sunt extrem de mâhnit și supărat din cauza traumei și durerii pe care le-am cauzat victimelor.”

Glory House International, cu sediul în estul Londrei, susține că are o biserică de trei mii de persoane și filiale în Leeds, Birmingham și Brazilia. Este o instituție filantropică, cu o cifră de afaceri de 2 milioane de lire sterline pe an.

Odulele a fost o figură majoră în creștinismul evanghelic. La apogeul său, el a predicat la 140000 de oameni odată, pe stadioane în Africa și în Statele Unite, a spus acuzarea.

Pastorul Albert Odulele este foarte bine cunoscut în Regatul Unit. Iar Odulele a atras și mai mulți discipoli în lume prin aparițiile sale la conferințe evanghelice internaționale, în emisiuni religioase la televiziune și în videouri pe *You Tube*.

Site-ul lui îl descrie ca autor, vorbitor și predicator, și laudă „stilul lui carismatic, profețiile pe care le face și exprimarea rodnică a adevărului”.

După eliberarea din închisoare, Odulele a revenit la poziția de pastor senior la *Biserica Penticostală Glory House International*. Ca delincvent sexual înregistrat, condamnarea lui Odulele stipulează că nu trebuie să fie lăsat singur cu minori, dacă nu este prezent un adult. Întoarcerea lui controversată la conducerea bisericii a atras reacții amestecate de la discipolii săi.

[Surse: 1) *That Is Pastor Dr. Albert Odulele – Who Fondled A Teenage Boy*. Copyright © 2013 Nairaland Forum. Articolul în limba engleză este publicat pe site-ul www.nairaland.com. 2) *Albert Odulele*. Articolul în limba engleză este publicat pe site-ul http://en.wikipedia.org/wiki/Main_Page.]

Eddie Long, pastorul unei megabiserici baptiste din Atlanta și promotor al mișcării antihomosexualitate, acuzat de relații homosexuale cu băieți adolescenți

Eddie Lee Long (12 mai 1953 – 15 ianuarie 2017) a fost pastorul senior al bisericii *New Birth Missionary Baptist Church*, o megabiserică din DeKalb County, Georgia, Statele Unite. Când Long a devenit pastor la biserica *New Birth* în 1987, erau 300 de membri în biserică; în 2011 erau 25000.

În perioada cât a fost pastor, Long a fost găsit nevinovat în investigațiile făcute de Senat pentru a afla dacă a profitat personal de statul de scutire de taxe al bisericii. De asemenea, au fost deschise procese civile împotriva lui, în care a fost acuzat de relații sexuale cu membri minori ai bisericii de sex masculin. Long a negat delictele prin avocații săi și a rezolvat plângerile în afara curții.

În septembrie 2010, patru bărbați l-au acuzat pe Long că i-a constrâns să întrețină relații sexuale cu el, folosindu-și influența și oferindu-le cadouri, călătorii și slujbe pe când erau adolescenți. Pe 21 și 22 septembrie 2010, Maurice Robinson, Anthony Flag și Jamal Parris au deschis separat procese împotriva lui Long. Pârâșii au susținut că Long i-a pus pe statul de plată al bisericii, le-a cumpărat mașini și alte daruri, și i-a luat separat în excursii către destinații precum Kenya, Africa de Sud, Insulele Turks și Caicos, Trinidad, Honduras, Noua Zeelandă și New York City. În litigiul judiciar s-a susținut că Long „dezbătea Sfânta Scriptură pentru a-și justifica și susține activitatea sexuală”.

Plângerea lui Flag susține că Long a condus o ceremonie de „legământ” între ei doi; avocatul lui Flag a afirmat că ceremonia a fost „esențialmente o ceremonie de căsătorie, cu lumânări, schimb de bijuterii și citate biblice”. Plângerile au fost rezolvate în afara curții: termenii nu au fost dezvăluiți. Mai târziu, rapoartele au indicat că, deși nu a fost pârâș, un al cincilea potențial acuzator a participat la negocieri. Long a negat acuzațiile.

Soția lui, Vanessa Long, a spus că decizia ei inițială de a cere divorțul a avut loc după „ani de zile de atac în mass-media”. Soții Long s-au căsătorit în 1990 și au trei copii.

Prima căsătorie a lui Long s-a sfârșit prin divorț în 1985, după ce Dabara Houston a susținut că Long avea un „temperament vicios și violent” și că se temea pentru siguranța ei și a fiului ei.

Long a decedat în ianuarie 2017 datorită unei forme agresive de cancer.

[Surse: 1) Morgan Feddes, *Eddie Long Steps Back from Pulpit after Wife Files for Divorce*. Copyright © 2011 Christianity Today. Articolul în limba engleză este publicat pe site-ul www.christianitytoday.com. 2) *Eddie Long*. Articolul în limba engleză este publicat pe site-ul https://en.wikipedia.org/wiki/Main_Page.]

Jonathan Merritt, proeminent blogger evanghelic antihomosexualitate, demascat ca homosexual

Jonathan Merritt, fiul renumitului evanghelist James Merritt, a devenit un blogger evanghelic proeminent, scriind, printre altele, pentru *USA Today* și *The Atlantic*. Dar el se dovedește a fi un bărbat homosexual care trăiește un conflict profund, fiind de curând prins prins în flagrant cu bloggerul homosexual Azariah Southworth.

Pe 20 iulie, Merritt scrisese un articol pentru *Atlantic*, argumentând împotriva unui boicot contra *Chick-fil-A*, datorită suportului companiei față de grupuri conservatoare care se opun căsătoriei homosexuale. Bloggerul homosexual Azariah Southworth, care a fost gazda unei emisiuni la o televiziune creștină înainte de a face cunoscut că este homosexual în 2008, a afirmat pe blogul lui pe 23 iulie, că Merritt este homosexual. Merritt a răspuns, recunoscând acțiunile lui „nepotrivite” față de bloggerul evanghelist Ed Stetzer.

Blogul *Joe.My.God* a postat un rezumat al relației dintre Merritt și Southworth, care a avut loc în 2009. Merritt mărturisește că el și Southworth au început să-și scrie e-mailuri și să-și trimită mesaje sexuale explicite pe mobil, după ce Merritt

a scris un articol în care susținea „că cei care sunt creștini trebuie să-i iubească pe cei care experimentează zdrobirea sexuală”. Trimiterea de mesaje sexuale explicite pe mobil a dus la o întâlnire, iar „când ne-am luat rămas bun, am avut un contact fizic care a trecut dincolo de limitele prieteniei. Am fost copleșit de vină, știind că m-am pus într-o situație nechibzuită. Nu ne-am mai văzut, iar după o perioadă de timp am încetat orice contact.”

Merritt i-a spus lui Stetzer că nu se identifică drept homosexual, „pentru că eu cred că poate fi o diferență între ce simte cineva și viața pe care o oferă Dumnezeu”. El a spus că rămâne „dedicat trăirii vieții pe care o cere Dumnezeu de la cei care Îl urmează”, inclusiv „standardelor lipsite de ambiguitate ale Bibliei pentru sexualitate”.

Merritt i-a dezvăluit lui Stetzer că luptele lui au început la o vârstă fragedă, când un bărbat mai în vârstă din cartierul lui l-a abuzat sexual, ceea ce i-a insuflat sentimente de rușine, vină și ocazional depresie. La vârsta de treisprezece ani, după ce a decis să-L urmeze pe Hristos, Merritt a spus că a realizat că ce i s-a întâmplat nu a fost din vina lui și a adoptat perspectiva „că păcatul poate fi învins”.

În a doua carte a sa, *A Faith of Our Own* [O credință a noastră], într-un capitol despre homosexualitate, el scrie: „Creștinii – inclusiv eu – au îngăduit liderilor noștri să arunce ură asupra unei comunități de oameni care nu sunt mai păcătoși și mai puțin prețioși decât cei mai pioși. Este de mirare că multe biserici nu au homosexuali declarați care să le frecventeze, dar au destui mândri declarați care să umple zece autobuze ale bisericii?”

Merritt spune că a fost la un consilier creștin pentru a-și examina copilăria și „ce am crezut eu că vroia Dumnezeu pentru mine. Am început, de asemenea, să recunosc față de mine însumi că am păcat în trecutul meu, păcat pentru care îmi accept responsabilitatea. Mesajele sexuale explicite nepotrivite pe mobil, acțiunile nepotrivite sunt nepotrivite, indiferent cine este celălalt. Au fost deciziile mele și ale nimănui altcuiva.

Datorită zdrobirii mele, simt că acum pot fi transparent, sincer și autentic cu privire la aceste acuzații. Cei apropiați mie știu că de fapt plănuiam de ceva timp să fac cunoscută povestea zdrobirii mele. Pentru că este parte a călătoriei mele spirituale. Și pentru că subliniază puterea lui Dumnezeu de a transforma viețile.”

Southworth însuși a spus: „Să expun adevărul despre orientarea sexuală a lui Merritt nu a fost o decizie ușoară pentru mine. Nu-mi face plăcere să fac asta. În timp ce tastez, stomacul mi se întoarce pe dos, fiindcă știu ce reacție violentă de răspuns voi primi. M-am gândit la tot ce va însemna aceasta pentru el și pentru mine. Îmi bazez raționamentul pe importanța trăirii unei vieți autentice și sincere. Trebuie ca liderii noștri să facă dovada unei onestități radicale în caracterul, intențiile și identitatea lor.”

[Surse: 1) Diane Anderson-Minshall, *Prominent Antigay Evangelical Blogger Outed as Gay*. Copyright © 2012 Advocate. Articolul în limba engleză este publicat pe site-ul www.advocate.com. 2) Bob Allen, *Jonathan Merritt admits gay relationship*. Copyright © 2012 Baptist News Global. Articolul în limba engleză este publicat pe site-ul www.baptistnews.com. 3) Azariah Southworth, *I Hooked Up With a Gay Evangelical Christian – Here's Why I Outed Him*. Copyright © 2012 Alternet. Articolul în limba engleză este publicat pe site-ul www.alternet.org]

NU M-AM GÂNDIT NICIODATĂ CĂ AȘ PUTEA FI
HOMOSEXUAL
ALLANA MCDUGAL

Mark nu își dă numele real, pentru că nu vrea ca oamenii să-și dea seama cine este. El ne face cunoscută o imagine a vieții sale ascunse, pe care membrii familiei lui încă nu au văzut-o, pentru ca elevii ca el să poată găsi speranță. Mark ia parte la evenimente extracurriculare și este un elev eminent. Este prietenos, atrăgător și amuzant.

Există însă un lucru care a rămas nespus în descrierea de mai sus, care ne-ar putea schimba părerea despre el. Este homosexual.

De la vârsta de doisprezece ani, Mark a știut că era ceva „diferit” la el. Pe vremea aceea, când prietenii lui au început să exploreze lumea fetelor și masculinitatea, el și-a dat seama, pentru prima dată, de homosexualitatea lui.

„Clasele a șasea și a șaptea mi-au produs cel mai mult confuzie. Nu m-am gândit niciodată că aș putea fi homosexual. Încercam să înțeleg de ce nu mă uitam după fete, la fel ca prietenii mei.”

Mark a petrecut ani de zile punându-și întrebări, înainte de a realiza că nu avea o altă opțiune. Să fie homosexual este parte a ceea ce este el. Să ajungă la această concluzie a fost o luptă personală. A trebuit să înțeleagă de ce, la orele de educație sexuală, nu primea răspuns la întrebările lui și de ce părinții lui nu ar fi fost la fel de fericiți pentru el, dacă le-ar fi prezentat pe cel cu care urma să-și petreacă viața.

„Liceul este atât de superficial. Oamenii te judecă după cum te îmbraci, după cum te porți și după cei cu care îți petreci timpul. Nu vreau acest lucru (să fiu homosexual), pentru că mi-e teamă să nu fiu ridiculizat și abuzat verbal”, spune Mark.

A avut parte de hărțuire și discriminare în orașul nostru și în școlile noastre. I-a fost teamă pentru prietenii lui și pentru prietenul lui, atunci când au rămas târziu în oraș într-o noapte, când un grup de „ofensatori” au început să le arunce cuvinte jignitoare și să folosească un limbaj murdar la adresa lor pe stradă.

Într-o excursie cu clasa, un elev a folosit cuvântul „poponar” în numeroase rânduri, fără ca profesorul să intervină. Mark era pe cale să vorbească, dar de teama de a fi etichetat „pro-homosexualitate”, nu a exprimat că a fost ofensat de comentariile făcute.

„Cuvintele «poponar» și «homo» sunt deseori folosite în afara contextului, pentru a face referire la lucruri fie nenaturale, fie greșite”, spune el, observând inabilitatea oamenilor de a-i

apăra pe homosexuali sau de a-i contrazice pe cei care folosesc asemenea temeni ofensatori, stopând procesul de eliminare a hărțuirii homosexualilor. Ideea de a trăi într-o lume în care se simte cel puțin îndreptățit să fie cel care este, îi pare lipsită de speranță.

Mark privește spre viitor, la *Universitatea din Toronto*. A fost la *Church Street* (o zonă homosexuală notorie din partea de jos a orașului) și a luat parte la prima lui paradă homosexuală vara trecută, cea mai mare paradă din istorie.

„Fiecare secundă din aproape toată viața mea, a fost plină de secrete. Să mă ascund este prima prioritate pentru mine. Iau orice altă decizie după ce iau în considerare cum ar putea ea afecta păstrarea secretului.”

Mark speră să lase toate acestea în urmă, odată cu reprimarea din viața de liceu. Numai atunci, speră el, jocul de-a v-ați ascunselea va lua sfârșit.

[Allana McDougal, *It Never Occurred to Me That I Might Be Gay*. Copyright © 1999 Allana McDougal. Tradus și publicat cu permisiune. Articolul în limba engleză a fost publicat în ziarul *Peterborough This Week* din Peterborough, Ontario, Statele Unite. Misiunile pentru homosexuali încearcă să ajungă cu Evanghelia la cei ca Mark.]

POVESTEA UNUI FOST HOMOSEXUAL ÎN LUMEA MUZICII POP ROBERTO MARCHESINI

Festivalul de la San Remo, Italia, cel mai important eveniment muzical din țara mea, vizionat la televiziune de milioane de italieni, a devenit în anul acesta platforma improbabilă a unei mărturii impresionante a unui fost homosexual. Cântărețul, Giuseppe Povia, câștigător al Festivalului în anul 2006, a prezentat cântecul intitulat *Luca era gay*. Titlul cântecul său, care implică faptul că unii homosexuali se pot schimba devenind heterosexuali, a fost suficient pentru a destabiliza mișcarea homosexuală italiană.

Activiștii homosexuali au amenințat să blocheze Festivalul, iar europarlamentarul Vittorio Agnoletto a cerut o rezoluție europeană pentru a-l opri pe Povia să interpreteze cântecul. Povia însuși a primit amenințări cu moartea.

Asociația homosexuală *Everyone* l-a denunțat pe Povia la *Procuratura Republicii* pentru pretinsa lui homofobie. Încercările lor eșuând, activiștii homosexuali au cerut organizatorilor Festivalului să-l „contrabalanseze” pe Povia cu un cântec al unui cântăreț homosexual, despre „perfectiunea dragostei homosexuale”. Și această încercare a dat greș.

În cele din urmă, pe data de 17 februarie, Povia și-a cântat cântecul în prima seară a Festivalului. *Luca era gay* relatează transformarea unui bărbat pe nume Luca, de la stilul de viață homosexual. Fără ajutorul psihologilor și psihiatrilor, el se cercetează profund pentru a înțelege cauzele atracțiilor sale homosexuale. Un tată detașat, deconectat emoțional și o mamă sufocantă, spune el, au creat confuzie în ceea ce privește identitatea lui sexuală: „Am căutat bărbați care să fie tatăl meu, m-am dus cu bărbați pentru a nu-mi trăda mama.” Cântecul se referă, de asemenea, la superficialitatea relațiilor homosexuale. El spune: „Între dragoste și minciună, adesea ne trădam unul pe celălalt.” Cântecul se termină cu versurile: „Aceasta este povestea mea, numai povestea mea. Nu boală. Nu vindecare. Dragă tată, te iert, chiar dacă nu te-ai întors niciodată. Mamă, mă gândesc deseori la tine, te iubesc și văd reflectarea ta în mine, dar acum sunt tată și sunt îndrăgostit de singura femeie pe care am iubit-o vreodată.”

Muzica, un rap soft cu acorduri dramatice, are un text direct și sincer, fără să-i judece niciodată pe cei cu orientare homosexuală pentru alegerile pe care le fac în stilul lor de viață personal.

Înainte să fie difuzat cântecul lui Povia, actorul italian Roberto Benigni a avut o reprezentație de douăzeci de minute în care l-a condamnat pe Povia, spunând că homosexualitatea nu este un păcat și că homosexualii au fost persecutați în istorie

„pentru că iubesc pe cineva”. Apoi a citit un extras din *De Profundis* de Oscar Wilde.

După cântecul lui Povia, contrar oricărui obicei, dirijorul i-a dat microfonul lui Franco Grillini, fost membru europarlamentar și fost președinte al *ARCIgay*, principala asociație homosexuală din Italia. Grillini a spus că a primit un mesaj pe telefonul mobil de la un prieten (deși toate telefoanele ar fi trebuit să fie închise în timpul festivalului..), care a plâns când l-a auzit pe Benigni citind *De Profundis*, pentru că i-a amintit de partenerul lui care murise de SIDA. Grillini a încheiat spunând că Povia trebuie să învețe ce este dragostea homosexuală.

Apoi s-a întâmplat imprevizibilul: oamenii din sală au început să-l fluier pe Grillini (în Italia, fluieratul înseamnă că publicul huiduie)! Simpatia mulțimii a fost pentru Povia, nu pentru activistul homosexual.

Cântecul lui Povia a intrat în finale, iar sâmbătă noaptea a câștigat locul doi la Festivalul de la San Remo, în timp ce, în afara teatrului, activiștii homosexuali au continuat să protesteze împotriva lui. Povia însuși a spus: „Și eu am avut o fază homosexuală – a durat șapte luni și am depășit-o.”

Popularitatea lui *Luca Era Gay* a dat curaj și demnitate comunității foștilor homosexuali din Italia, care până acum au fost într-un totuși intimidată de activiștii homosexuali. Înțelegerea reală cu care textul prezintă experiența homosexuală este incontestabilă.

Luca era gay – traducerea versurilor unui cântec popular despre un fost homosexual

Luca era gay

și acum se întâlnește cu ea.

Luca vorbește sincer,

Luca spune sunt un om diferit,

Luca spune,

înainte de a vă povesti despre schimbarea mea sexuală,

vreau să vă spun că, deși cred în Dumnezeu,

nu mă recunosc în ceea ce cred alții despre acest subiect,

chiar dacă ei au opinii diferite.
Nu am consultat un psiholog și psihiatri,
un preot sau un om de știință,
m-am întors în trecutul meu, am sondat în trecutul meu
și am descoperit o mulțime de lucruri despre mine însumi.
Mama mea m-a iubit prea mult,
o dragoste care a devenit obsesie,
așa că, fiind convins de părerile ei,
nu puteam respira din cauza atenției ei.
Tatăl meu nu lua nicio decizie
și nu puteam vorbi cu el.
Era mereu plecat, lucrând,
credeam că nici măcar nu era real.
Așa că mama s-a hotărât să divorțeze,
aveam doisprezece ani, nu am înțeles multe.
Tatăl meu a spus: „Este lucrul care trebuie făcut.”
Și, după câțva timp, a început să bea.
Mama vorbea urât despre tata,
spunea: „Nu te căsători, pentru Numele lui Dumnezeu!”
Era geloasă, morbidă, din cauza prietenelor mele,
iar identitatea mea era tot mai confuză.
Luca era gay
și acum se întâlnește cu ea.
Luca vorbește sincer,
Luca spune sunt un om diferit.
Luca era gay
și acum se întâlnește cu ea.
Luca vorbește sincer,
Luca spune sunt un om diferit.
Sunt un om diferit,
dar atunci căutam răspunsuri,
îmi era rușine și le căutam pe ascuns.
Ei mi-au spus că era natural,
dar eu îl studiam pe Freud și credeam că nu era așa.
Apoi am crescut, dar nu știam ce înseamnă fericirea,
iar un bărbat mai în vârstă m-a făcut să mă înfior,

așa am aflat că eram homosexual.
Cu el nu aveam inhibiții,
era curtare, iar eu am crezut că era dragoste,
cu el puteam fi eu însumi.
Apoi a fost ca o competiție sexuală pentru cine făcea mai
bine sex
și m-am simțit vinovat,
mai devreme sau mai târziu aveau să-l prindă,
dar dacă probele dispăreau, avea să fie achitat.
Îl căutam pe tatăl meu,
făceam sex cu bărbați ca să nu-mi trădez mama.
Luca era gay
și acum se întâlnește cu ea.
Luca vorbește sincer,
Luca spune sunt un om diferit.
Luca era gay
și acum se întâlnește cu ea.
Luca vorbește sincer,
Luca spune sunt un om diferit.
Luca spune
patru ani m-am întâlnit cu un bărbat,
era dragoste și erau minciuni, adesea ne înșelam unul pe
celălalt,
încă mai căutam adevărul meu
și dragostea fără sfârșit.
Apoi la o petrecere, între toți acei oameni,
am întâlnit-o pe ea, care nu se potrivea cu adevărat acolo.
Ea m-a ascultat, m-a înțeles, m-a descoperit,
îmi amintesc doar că în ziua următoare îmi lipsea.
Aceasta este povestea mea,
doar povestea mea,
nu boală,
nu tratament.
Dragă tată, te iert,
chiar dacă nu te-ai întors niciodată.
Mamă, mă gândesc deseori la tine,

te iubesc și văd reflectarea ta în mine,
dar acum sunt tată și sunt îndrăgostit
de singura femeie pe care am iubit-o vreodată.

Luca era gay
și acum se întâlnește cu ea.

Luca vorbește sincer,
Luca spune sunt un om diferit.

Luca era gay
și acum se întâlnește cu ea.

Luca vorbește sincer,
Luca spune sunt un om diferit.

[Roberto Marchesini, *The Ex-Gay Story in the Pop Music World*. Copyright © 2009 Roberto Marchesini. Roberto este Reprezentativ Internațional al NARTH – NARTH Italia. Articolul în limba engleză este publicat pe site-ul www.rense.com.]

SITUAȚIA CĂSĂTORIEI HOMOSEXUALE ȘI A UNIUNILOR CIVILE HOMOSEXUALE ÎN EUROPA

Căsătoria între persoane de același sex în Europa în anul 2015

Căsătoria homosexuală, legală acum sau în viitorul apropiat	Anumite forme legale de uniuni/parteneriate civile între persoane de același sex	Nu există niciun fel de uniuni între persoane de același sex
Belgia	Andorra	Albania
Danemarca	Austria	Belarus
Finlanda	Croația	Bosnia-Herțegovina
Franța	Republica Cehă	Bulgaria
Islanda	Estonia	Cipru
Irlanda	Germania	Grecia
Luxemburg	Ungaria	Italia
Olanda	Lichtenstein	Kosovo

Căsătoria homosexuală, legală acum sau în viitorul apropiat	Anumite forme legale de uniuni/parteneriate civile între persoane de același sex	Nu există niciun fel de uniuni între persoane de același sex
Norvegia	Malta	Letonia
Portugalia	Irlanda de Nord	Lituania
Spania	Slovenia	Macedonia
Suedia	Elveția	Moldova
Regatul Unit (Anglia, Țara Galilor și Scoția)		Monaco
		Munte negru
		Polonia
		România
		Rusia
		San Marino
		Serbia
		Slovacia
		Turcia
		Ucraina
		România
		Cetatea Vaticanului

[Sursa: Michael Lipka, *Where Europe stands on gay marriage and civil unions*. Copyright © 2015 Michael Lipka. Articolul în limba engleză este publicat pe site-ul www.pewresearch.org.]

ȘI ACUM? RĂSPUNZÂND DECIZIEI CURȚII SUPREME
CU PRIVIRE LA CĂSĂTORIA ÎNTRE PERSOANE DE
ACELAȘI SEX
JOE DALLAS

„Știam că, în ciuda riscurilor zilnice tot mai mari, nu aveam ce să facem decât să mergem înainte. Era ceasul răului; nu puteam să fugim de el. Poate că numai atunci când efortul omenesc face tot ceea ce poate și dă greș, puterea lui Dumnezeu este liberă să lucreze.” – Corrie ten Boom, *Refugiul*

De fapt, nu este o surpriză, de aceea „întristat” este un cuvânt mai bun decât „șocat”.

Prima relație umană instituită de Creatorul nostru și căreia i s-a acordat onoarea de a reprezenta uniunea Lui cu poporul Său, a fost recent revizuită de cea mai înaltă Curte a națiunii ale cărei monede spun că ne încredem în Dumnezeu, dar ale cărei politici spun că nu ne încredem. Deci, să citesc în această dimineață știrea despre *Curtea Supremă*, că a declarat căsătoria între persoane de același sex legală în țara noastră, a fost ca și cum aș fi privit o rudă pe moarte dându-și ultima suflare. Mâhnirea și mângâierea merg mână în mână – mâhnire din cauza morții; mângâiere că așteptarea s-a încheiat și, în cele din urmă, inevitabilul s-a produs.

Desigur, prietenii și concetățenii mei homosexuali și lesbiene interpretează complet diferit evenimentului și de ce nu ar face-o? Relațiile lor au fost validate din punct de vedere legal și (în mare parte) social. Există ramificații financiare la aceasta, pe care cei mai mulți dintre noi nu le putem aprecia, iar demnitatea acordată lor oficial în dimineața aceasta constituie, sunt sigur, un suport uimitor pentru starea lor sufletească.

De fapt, mulți dintre cei care se vor căsători acum sunt dintr-o vreme pe care eu și tovarășii mei, care am trecut de șaiszeci de ani, ne-o amintim bine. În anii 1950 și 1960 ai tinereții mele, cultura susținea poziția corectă – uniunea bărbat-femeie este normală; uniunea de același sex nu este – dar, în mare parte, din motive greșite.

În acele vremuri nimeni, din câte știu eu, nu spunea: „Homosexualitatea este greșită fiindcă nu corespunde cu ceea ce a intenționat Dumnezeu.” Mesajul pe care l-am învățat de la bun început a fost: „Homosexualitatea este greșită fiindcă homo sunt dezgustători, iar un bărbat adevărat îi snopește în bătaie, și toți sunt niște molestatori patetici de copii!”

Deci, luând în considerare ceea ce mulți homosexuali au îndurat, chiar putem să le purtăm pică pentru bucuria lor, pentru că o societate care cândva îi disprețuia, stă acum la rând ca să danseze la nunțile lor? Eu le înțeleg celebrarea și cândva m-aș fi alăturat ei.

Dar să nu mă căutați pe mine la petrecere. Le doresc tot binele prietenilor mei homosexuali și lesbiene, dar astăzi, pentru mine, este timpul pentru jelire și pocăință și pentru a lua reflecta, în rugăciune, la întrebarea: ce urmează acum?

Să fim consecvenți!

Când băieții mei erau mici, cel mare a renunțat la halatul lui de baie, lăsându-l să zacă neatins, luni de zile, pe podeaua din debaraua lui. Fratelui său mai mic i-a căzut cu tronc, l-a luat și l-a purtat cu mândrie, până ce fratele lui mai mare a observat și s-a plâns: „Hei! Asta e halatul meu!”

A trebuit să intervin și să-i amintesc cu blândețe că, dat fiind că renunțase la el, nu ar trebui să se plângă că îl vrea altcineva.

Ani de zile am simțit așa despre căsătorie. Câți creștini au renunțat la legămintele lor pentru a se implica în adulter, folosirea de pornografie, cluburi de striptease, relații cu prostituate și sex întâmplător? Câți credincioși au renunțat la partenerii lor, crezând în mod greșit că, fiindcă au găsit pe cineva mai excitant, au găsit prin urmare și ceva mai bun? Câte cupluri creștine tinere locuiesc împreună, strâmbând din nas la viața conjugală în timp ce pretind că au o identitate creștină?

Cuplurilor homosexuale le-a căzut cu tronc căsătoria, au luat-o pentru ele și o poartă cu mândrie, iar noi obiectăm: „Hei! Asta e instituția noastră!”

Dumnezeu, cu siguranță, ar interveni acum și ne-ar aminti cu blândețe că, deoarece noi am renunțat la ea, nu ar trebui să ne plângem că altcineva o vrea.

Petru a spus: „Suntem în clipa când judecata stă să înceapă de la Casa lui Dumnezeu.” (1 Petru 4:17), deci eu nu văd un mod mai bun pentru noi de a răspunde la decizia de astăzi decât, mai întâi, rededicându-ne iubirii partenerilor noștri, slujirii reciproce, ridicându-ne unul pe celălalt și făcând din căminele noastre sanctuarele care ar trebui să fie pentru partenerii noștri de căsătorie și pentru copiii noștri. Cea mai mare lovitură pe care o putem da imoralității de orice formă este, la urma urmei, o viață sfântă, centrată pe Hristos.

Să fim plini de compasiune!

O chestiune numai bună pentru a trezi indignare.

Spune-i unui homosexual care se pocăiește că se poate schimba și poți să-ți pierzi licența de consilier. Spune-i lui Bruce Jenner că poate deveni femeie și ești un om luminat. Votează, ca cetățean al Californiei, pentru păstrarea definiției tradiționale a căsătoriei și votul tău majoritar va fi inversat. Aprobă uniunea bărbat-femeie într-un stat din țara noastră [Statele Unite, n. trad.], ale cărui legi trebuie să fie aprobate de votanți, iar *Curtea Supremă* vă va respinge pe toți cu o dezaprobare nenegociabilă.

Deci da, sunt furios, fără să-mi cer iertare. Dar mă va îndemna mânia mea la acte salvatoare sau la smiorcăitul ursuz, ipocrit al unui învins întristat?

Fiindcă mânia față de legile păcătoase nu ar trebui să-mi întineze dragostea și respectul pentru oameni, pentru toți oamenii, punct. Cuplul lesbian care se căsătorește în capela din partea de jos a străzii nu este dușmanul meu. Bărbații homosexuali care se mută alături sunt vecinii mei, pe care trebuie să-i iubesc ca pe mine însumi. Colegul meu transgender de la birou este un om cu care am în comun mai multe asemănări, decât deosebirile care există între noi.

Deci, dacă am devenit atât de miop în mânia mea față de mișcarea drepturilor pentru homosexuali, încât pierd din vedere

valoarea și umanitatea homosexualilor înșiși, aceasta spune mai multe despre păcatul meu, decât despre al lor.

Când mi-am început lucrarea cu douăzeci și opt de ani în urmă, unii pastori și credincioși m-au considerat a fi de partea liberalilor. (Hilar, luând în considerare faptul că ziarul de stânga *OC Weekly* m-a listat ca pe unul dintre primii cincizeci de oameni cei mai de speriat din Districtul Orange!)

Dar eticheta de „liberal” mi-a fost lipită (de către unii) fiindcă am simțit și am afirmat că Biserica trebuia să se pocăiască de ostilitatea ei față de homosexuali. Nu de poziția ei care, din punctul meu de vedere era corectă, ci de modul în care a promovat-o.

Convingerea mea a fost alimentată de indiferența față de pacienții cu SIDA, larg răspândită printre credincioși pe vremea aceea, și de ezitarea de a înființa misiuni de ajutorare a homosexualilor care se pocăiesc, în timp ce suntem toți mult prea bucuroși să înființăm misiuni pentru cei care se confruntă cu alte păcate. Am fost, de asemenea, impresionat de vehemența cu care denunțam păcatul homosexual, combinată cu disprețul pe care îl exprimam față de homosexualii înșiși, în timp ce altor păcate „normale” ne adresam mai puțin frecvent și cu mult mai puțină pasiune.

Am avut prea puțină compasiune când am susținut perspectiva majorității. Ar fi interesant de văzut cum vom avea compasiune acum că ei, în mare măsură și în mod răsunător, au toate avantajele.

Ei au spus că vor doar egalitate, nimic mai mult. Noi am spus că urâm păcatul, dar iubim păcătosul. Deci ar fi, de asemenea, interesant de văzut, în lumina acestor vremuri schimbătoare, cine a mințit.

Să fim curajoși!

Decizia *Curtii Supreme* din dimineața aceasta vine imediat după verdictul de ieri împotriva unui grup de evrei din New Jersey numit *JONAH (Evrei Oferind Noi Alternative pentru Vindecare)*, care îi ajută pe bărbații și femeile care sunt de părere că homosexualitatea se află în conflict cu credința lor. Fiindcă

susține că homosexualitatea este un păcat care poate fi învins, *JONAH* a fost găsit vinovat de fraudarea clienților.

Decizia vine curând după legile date și/sau propuse în șaptesprezece state [din Statele Unite, n. trad.], care au interzis terapeuților să ofere servicii minorilor care încearcă să învingă homosexualitatea. Ceea ce vine la scurt timp după procesele împotriva brutarilor, floriștilor și fotografilor creștini care nu pot, cu o conștiință curată, să-și ofere serviciile pentru căsătoriile între persoane de același sex. Care, la rândul lor, sunt precedate, la scară globală, de legislația împotriva delictelor motivate de ură din națiunile europene, care suprimă nu acte de discriminare, ci chiar exprimarea perspectivelor tradiționale.

Toate acestea manifestându-se pe fundalul temerii, larg răspândite printre pastori, de a adopta o poziție clară pe un subiect care ei știu că este controversat, iar prin urmare, prea confuz pentru a fi abordat de la amvon. Urletele lupilor au ajuns la un crescendo, dar prea multor reprezentanți ai Leului din seminția lui Iuda li se pare mai confortabil să toarcă, decât să ragă.

Așa este viața. Suportul pentru recunoașterea legală este aproape câștigat. Este timpul pentru schimbarea planului, urmărirea dușmanilor și trecerea de la blândețea autocolantelor auto de „coexistență”, la ghilotinele Revoluției Franceze. Aristocraților, ați fost învinși!

Despre relele mortale care prevalează

În excelentul film *Lincoln* al lui Spielberg, Thaddeus Stevens, kongresmanul republican radical care a luptat alături de Lincoln pentru adoptarea Amendamentului 13, este arătat desfătându-se de victoria sa cu iubita lui secretă. În contrast cu abordarea reconstrucției de către Lincoln, ca „lipsită de pizmă față de alții”, Stevens jură răzbunare împotriva celor învinși, râzând pe înfundate: „Acum vreau procese, vreau ca proprietarii de sclavi să-și piardă fermele, vreau condamnare.”

Scopul lui nu a fost realizat, dar sentimentul lui este activ în mișcarea drepturilor pentru homosexuali din zilele noastre. Este o mișcare din care nu fac parte toți homosexualii și pe care

mulți heterosexuali o susțin cu fervoare, deci homosexualii nu pot fi blamați de excesele din cadrul respectivei mișcări mai mult decât ar trebui să fie blamați creștinii pentru oricare dintre erorile comise de facțiunile politice creștine de dreapta.

Dar este, cu toate acestea, o mișcare care nu se mulțumește cu victoria și care, în curând, va dori răzbunare. De aceea, gândesc eu, există o asemenea reacție viscerală la creștini și/sau la conservatori față de știrile din dimineața zilei de astăzi. Dacă totul s-ar sfârși de fapt cu legitimarea căsătoriei între persoane de același sex pe plan național, am fi dezamăgiți, dar nu alarmați. Dar este vorba de mai mult decât atât. Vedem trendul și ne pregătim, fiindcă scrierea de mână de pe perete este mai amenințătoare decât titlurile din ziare.

Așteptați-vă ca fondurile pentru universitățile creștine să fie tăiate deoarece își mențin perspectiva tradițională despre căsătorie. Așteptați-vă la revocarea statutului de organizații scutite de taxe pentru organizațiile care refuză să angajeze oameni care practică un comportament sexual despre care organizația crede că este greșit. Așteptați-vă la procese împotriva slujitorilor creștini care promovează poziția biblică despre sexualitate. Așteptați-vă la umilirea publică a celor care au îndrăzneala să-și afirme concepțiile conservatoare și așteptați-vă ca situația urâtă de astăzi să devină cruntă.

În timp ce meditați la acestea, așteptați-vă la infiltrarea bisericilor evanghelice cu oameni care speră ca, în cele din urmă, să convingă bisericile să-și schimbe poziția oficială, de la tradițională la pro-homosexualitate. Așteptați-vă ca mult mai mulți creștini să declare că sunt homosexuali, unii fiind artiști creștini bine-cunoscuți; alții, autori, vorbitori și pastori bine-cunoscuți.

Și dacă vă mai mențineți convingerea conform căreia căsătoria este definită biblic ca uniunea între un bărbat și o femeie, așteptați-vă și obișnuiți-vă cu statutul de minoritari. Înmulțiți asta cu doi, dacă îndrăzniți să vă exprimați convingerea în public, și nu va fi statutul unui grupuleț de modă veche, de neghiobi drăguți, demodați, pe care publicul larg îi

găsește amuzanți și îi lasă în pace. Nu, statutul nostru va fi mai degrabă cel de paria disprețuiți, de bigoți infami care se țin strâns, cu încăpățănare, de ura lor, așa cum se țineau nașiții în retragere de ascunzătorile lor.

„El, Ajutorul nostru, în mijlocul norului de rele mortale care prevalează”, a scris Martin Luther atât de frumos în îndrăgita de către noi *O fortăreață puternică*. Iar relele trebuie să prevaleze, fiindcă nimic nu va lipsi din profeția biblică și din avertizarea care se joacă în teatrul umanității.

Nu este singura problemă cu care ne confruntăm, desigur. Departe de asta! Terorismul, sărăcia, violența de pe străzile noastre și traficul de persoane o fac să pară pe aceasta aproape blândă. Dar cu greu poate fi numită blândă. Este reală și este aici. Iar, ca răspuns, curajul nostru, izvorât din Dumnezeu și înrădăcinat în încrederea noastră în El, nu este un lux pe care ne permitem să-l acceptăm sau să-l respingem. Dimpotrivă, el trebuie să devină esența vieții noastre zilnice.

La toate acestea, scumpa mea soție a răspuns în dimineața aceasta citindu-mi cu glas tare *Psalmul 31*, pe care eu, și cred că mulți alții astăzi, îl găsesc liniștitor și cumplit de relevant:

„O, cât de mare este bunătatea Ta, pe care o păstrezi pentru cei ce se tem de Tine și pe care o arăți celor ce se încred în Tine, în fața fiilor oamenilor! Tu îi ascunzi la adăpostul feței Tale de cei ce-i prigonesc, îi ocrotești în cortul Tău de limbile care-i clevetesc. Binecuvântat să fie Domnul, căci Și-a arătat în chip minunat îndurarea față de mine: parc-aș fi fost într-o cetate întărită. În pornirea mea nechibzuită ziceam: «Sunt izgonit dinaintea Ta!» Dar Tu ai auzit glasul rugăciunilor mele, când am strigat spre Tine. Iubiți, dar, pe Domnul, toți cei iubiți de El. Căci Domnul păzește pe cei credincioși și pedepsește aspru pe cei mândri. Fiți tari și îmbărbătați-vă inima, toți cei ce nădăjduiți în Domnul!” – Psalmul 31:19-24

Încheind în această notă, vă doresc un sfârșit de săptămână binecuvântat și minunat! Sau așa cum spunem noi în familia noastră:

Fiți pregătiți,

Fiți învingători,
Lăudați pe Dumnezeu!
Cu dragoste,
Joe

[Joe Dallas, *Now What? Responding to the Supreme Court Ruling on Same-Sex Marriage*. Copyright © 2015 Joe Dallas. Tradus și publicat cu permisiune. Articolul în limba engleză a fost publicat pe site-ul www.joedallas.com.]

HOMOSEXUALITATEA DIN PERSPECTIVĂ BIBLICĂ

CE SPUNE BIBLIA DESPRE HOMOSEXUALITATE?

BOB STITH

Biblia este foarte clară cu privire la condamnarea comportamentului homosexual. Atât Vechiul, cât și Noul Testament vorbesc la fel despre homosexualitate. În ciuda publicității făcute teologilor pro-homosexualitate în ultimii ani, un studiu de exegeză serios și consistent încă nu permite o altă interpretare.

Cei care iau în serios autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu ar trebui să fie conștienți că poate niciun alt subiect nu reprezintă o amenințare mai mare pentru locul Scripturii în lumea noastră de astăzi. Dacă lumea (și prea adesea, chiar Biserica) poate fi convinsă că putem ignora ceea ce învață Biblia despre homosexualitate, atunci orice altă învățătură a Scripturii poate fi explicată rațional. Respingerea învățăturilor ei înseamnă că încrederea în Biblie, ca și Cuvânt inspirat al lui Dumnezeu, va fi serios erodată.

Din nefericire, creștinii nu și-au făcut timp să se pregătească pentru apărarea adevărului pe care îl cred. Poate că suntem familiari cu pasajele relevante, dar simpla citare a acelor pasaje nu le va fi de niciun ajutor celor care și-au făcut timp să înțeleagă argumentele pro-homosexualitate.

Argumentele lor se vor baza, de obicei, pe una dintre următoarele abordări ale Bibliei:

1. Referințele la homosexualitate sunt doar relicve ale culturii dintr-un anumit timp și loc. În general, acest argument nu neagă ce spune Biblia; el face doar trimitere la o anumită epocă de ignoranță și prejudecată.

2. Cuvintele folosite pentru homosexualitate au fost înțelese și/sau interpretate greșit. Cuvintele respective nu se referă la homosexualitate așa cum o cunoaștem noi astăzi.

3. Cei care au scris pasajele relevante ale Scripturii nu au avut o cunoaștere sau o înțelegere despre relațiile homosexuale dedicate. Prin urmare, pasajele respective se referă numai la actele homosexuale specifice, și nu la homosexualitate în ansamblu.

4. Isus nu a spus niciun cuvânt despre homosexualitate.

Aceste argumente nu țin seama, în mod convenabil, de mai mulți factori cheie. Pasajele care vorbesc împotriva homosexualității au fost scrise într-o perioadă de mai multe sute de ani. Ele au început în sălbăticia Iudeii și au continuat în orașele cosmopolitane ale Greciei și Romei. Versetele respective includeau națiunea lui Israel, care se baza pe Dumnezeu, ca și orașele multiculturale și saturate de idoli ale Noului Testament. Dumnezeu a intenționat, în mod clar, să cheme culturile să se conformeze Cuvântului Său.

Argumentul cu privire la definițiile cuvântului, pur și simplu, nu rezistă la o examinare științifică serioasă. În mod ironic, activiștii homosexuali susțin frecvent punctul de vedere că cei care cred ce spune Biblia sunt vinovați de falsificarea învățăturilor. Cu toate acestea, cele două Testamente, ca și Septuaginta, vorbesc la fel pe această temă. Aplicarea consecventă a principiilor exegetice acceptate nu lasă aici nicio zonă gri. Aceste principii nu îngăduie nici să facă deosebire între diferite tipuri de acte homosexuale.

Unul dintre cele mai frecvent repetate citate, auzit la talk-show-uri, în scrisori către editori și în discuții generale, este că Isus nu a menționat niciodată homosexualitatea. Totuși, Ioan afirmă că Isus a spus multe lucruri care nu s-au fost scris. (Ioan 21:25) Pe lângă aceasta, Isus a arătat clar că El considera că scrierile Vechiului Testament se bucură de autoritate și sunt demne de încredere. Faptul că nimic din ceea ce a spus El despre homosexualitate nu este scris, ar indica, în modul cel mai rezonabil, că El nu a văzut niciun motiv să adauge sau să

schimbe ceea ce era deja scris. Isus nu a menționat nici pedofilia, bătaia soției sau abuzul de droguri. Chiar și într-o lume postmodernă, ar fi dificil de argumentat că nu era interesat de asemenea probleme.

Biblia este, de asemenea, foarte clară că orice fel de relație sexuală și că toate relațiile sexuale în afara căsătoriei sunt interzise. Este la fel de clar că o căsătorie trebuie să fie între un bărbat și o femeie.

Mai este un argument căruia nu m-am adresat. În toate pasajele legate de homosexualitate, familie și sexualitate în general, nu se găsește nici măcar un pasaj care să ofere, în vreun fel, o bază legitimă homosexualității sau care să vorbească pozitiv despre homosexualitate.

În timp ce Biblia este suficient de clară cu privire la păcatul homosexualității, ea este, de asemenea, clară cu privire la promisiunea de a birui acest păcat, ca și pe celelalte. (1 Corinteni 6:11) Mesajul Bibliei este un mesaj al speranței bazate pe dragostea lui Dumnezeu. El ne iubește pe fiecare exact așa cum suntem, dar ne iubește prea mult ca să ne lase așa cum suntem.

Pentru o examinare mai amănunțită a pasajelor relevante (Geneza 19, Levitic 18:22, 20:13, Romani 1:22-29, 1 Corinteni 6:9, 1 Timotei 1:10, Iuda 1:7), a se vedea:

Homosexuality and the Bible de Dr. Albert Mohler (Southern Baptist Theological Seminary a publicat această broșură, dar ea este disponibilă și online la www.albertmobler.com);

Desires in Conflict de Joe Dallas;

Homosexuality and the Bible: Two Views de profesorii Dan O. Via și Robert A. J. Gagnon;

Fact Sheet, pe site-ul www.lifeway.com.

[Bob Stith, *What does the Bible say about homosexuality?* Copyright © Bob Stith. Tradus și publicat cu permisiune. Bob este Director al bordului *Living Hope Ministries*, o misiune din Dallas, Fort Worth și a fost pastor la *Carroll Baptist Church* din Southlake, Texas. Este licențiat la *Universitatea Samford* și are un masterat la *Southwestern Baptist Theological Seminary* din

Fort Worth, Texas. El a scris mai multe articole pe tema homosexualitatea și Biserica. Bob și soția lui, Del, locuiesc în Southlake, Texas.]

EVANGHELIA HOMOSEXUALĂ?

JOE DALLAS

Unele biserici învață că în ochii lui Dumnezeu homosexualitatea este egală cu heterosexualitatea. Iată un rezumat al modului în care ajung ele la asemenea concluzii.

Relatarea despre creație (a se vedea Geneza 1 și 2). Teologii pro-homosexualitate susțin că nicăieri în relatarea despre creație nu este interzisă homosexualitatea și că Adam și Eva nu sunt un model pentru cuplurile din zilele moderne, nici chiar pentru cuplurile heterosexuale. Ei sugerează că tema centrală a povestirii este doar că Dumnezeu este marele Creator și că El a socotit creația „bună”.

Slăbiciunea argumentului constă în faptul că se bazează pe tăcere. Există un număr de aspecte sexuale despre care scriitorul Genezei nu vorbește, dar tăcerea nu înseamnă că Dumnezeu le aprobă. Geneza oferă, realmente, modelul lui Dumnezeu pentru sexualitatea umană și revelează, în mod clar, că standardul lui Dumnezeu este căsătoria heterosexuală.

Păcatele Sodomei (a se vedea Geneza 19). Bisericile homosexuale învață că Sodoma a fost distrusă din cauza violenței, precum tentativa de viol a mulțimii asupra oaspeților lui Lot, nu din cauza homosexualității în general. Ele susțin că adevăratele păcate ale cetății sunt detaliate în Ezechiel 16:49, care enumeră păcatele Sodomei, precum mândria, lenea și neglijarea săracilor, dar nu menționează homosexualitatea. La urma urmei, dacă homosexualitatea ar fi păcat, nu s-ar afla pe listă?

Totuși, Ezechiel 16:50 spune că Sodoma a „făcut urâciuni”, iar 2 Petru 2:6-8 se referă la distrugerea cetății legând-o de judecata celor care umblă „în pofta lor necurată” (v. 10). Mai

mult, Iuda 7 afirmă că locuitorii Sodomei s-au dedat la imoralitate sexuală și au urmat o poftă nefirească.

Legea Vechiului Testament. Levitic 18:22 este direct: „Să nu te culci cu un bărbat cum se culcă cineva cu o femeie. Este o urâciune.” Pedepșa pentru încălcarea acestei legi din Vechiul Testament, conform Levitic 20:13, era moartea. Dar bisericile homosexuale pretind că acest „cod moral” din vremea lui Moise este depășit și nu se aplică astăzi.

Ele susțin că există multe reguli în codul levitic care nu se mai aplică. În plus, ele spun că cuvântul evreiesc pentru urâciune, *toevah*, este asociat, de obicei, cu idolatria sau cu practicile de închinare păgâne care implicau sex și de aceea nu se referă la homosexualitate, așa cum o cunoaștem noi astăzi.

Adevărul este că *toevah* este folosit uneori în pasaje care nu au nimic de-a face cu idolatria, precum în Proverbe 6:16. Iar Levitic 18 interzice nu numai homosexualitatea, ci și alte păcate sexuale, precum adulterul, incestul și bestialitatea, toate fiind interzise și în Noul Testament. Este adevărat că legile ceremoniale ale Vechiului Testament nu se aplică credincioșilor astăzi, deoarece Isus a împlinit legea – dar legea morală a lui Dumnezeu nu s-a schimbat niciodată.

Afecțiunile nefirești (a se vedea Romani 1:26-27). În general, bisericile homosexuale promovează pentru acest pasaj una dintre următoarele două explicații: (1) că Pavel se referea nu la homosexuali, ci la heterosexuali care „și-au schimbat natura” sau s-au întors de la ceea ce era firesc pentru ei, ca să-i urmeze pe cei de același sex; sau (2) că Pavel se referea la practici sexuale pervertite legate de idolatrie, nu la homosexualitatea în sine.

Dar aceste argumente susțin ceva ce nu apare în pasajul respectiv. Nu există nicio dovadă că Pavel se referea la orientarea sexuală a unui om ca fiind contrară comportamentului său. De fapt, în versetul 27, el folosește fraze ca „s-au aprins în poftele lor unii pentru alții” și „au săvârșit... lucruri scârboase”, pentru a descrie clar acte păcătoase.

Și, deși este adevărat că o temă cheie în Romani 1 este idolatria și că în vremea lui Pavel actele homosexuale erau uneori asociate cu închinarea idolatră, nu rezultă că homosexualitatea este în ordine când este separată de închinarea păgână. Împreună cu homosexualitatea, Pavel enumeră multe alte păcate în acest capitol, inclusiv înșelăciunea, invidia, curvia și crima, despre care nu am spune niciodată că, dacă ar fi separate de idolatrie, ar fi acceptabile.

Interzicerea din Noul Testament (a se vedea 1 Corinteni 6:9-10; 1 Timotei 1:9-10). Bisericile homosexuale învață că *arsenokoite* – cuvântul folosit de Pavel în pasajele respective pentru homosexuali – este inventat de el. Dacă ar fi vrut să se adreseze homosexualității, ar fi folosit un cuvânt din uzajul comun. Ei spun că *arsenokoite* se referă la clienții prostituțiilor, la prostituții înșiși sau la bărbații căsătoriți care angajau băieți tineri pentru sex – o practică deloc neobișnuită la Roma.

Este adevărat că Pavel a inventat *arsenokoite*. Dar aceasta nu înseamnă că înțelesul lui este greșit. El a format cuvântul folosind două cuvinte grecești: *arsane*, care se referă la „bărbat” și este derivat din traducerea grecească a pasajelor levitice, și *koite*, care înseamnă „pat” și este folosit cu o conotație sexuală. Pavel vorbește despre bărbați împreună în pat, în sens sexual.

Cum ar trebui să răspundem?

Iată câteva indicii despre cum să răspundem și cum să nu răspundem, într-o manieră iubitoare, ca cea a lui Hristos, celor implicați în homosexualitate și bisericilor care pretind că homosexualitatea este în ordine.

Membrii mișcării bisericii homosexuale nu sunt dușmanii noștri. Deși au căzut în marea amăgire a teologiei pro-homosexualitate, ei susțin că Îl revendică pe Hristos ca fiind al lor. Modul în care confruntăm mișcarea lor și în care tratăm chestiunea este crucial.

Ce să faci

Află poziția oficială a pastorului și confesiunii tale. Dacă nu ești sigur ce poziție au, scrie conducerii confesiunii pentru a

cere o copie a declarației de poziție. Cere-i pastorului tău idei pentru a combate teologia pro-homosexualitate în confesiunea ta, dacă ea constituie o problemă, și oferă-te să participi la acest proces. Discută despre înființarea unei misiuni de consiliere sau a unui grup de suport în biserica ta.

Invită vorbitori pentru a se adresa bisericii tale. Există o mare nevoie de educație pe subiectul homosexualității. Dacă nu cunoști pe nimeni din zona ta care învață pe această temă, contactează *Exodus Global Alliance* pentru a te îndruma.

Rămâi la faptele care pot fi verificate! Când ne opunem acestei chestiuni într-o discuție, afirmații precum: „Biblia spune...” sau „Studiile au arătat...” pot fi verificate și sunt greu de combătut. Citește cărți pe acest subiect și pune-te la curent cu programele și studiile din prezent. Înțelege argumentele mișcării bisericii homosexuale și asigură-te că poți articula clar un răspuns.

Recunoaște că s-a greșit! Nu apăra orbește tot ce au făcut creștinii în trecut. Am făcut greșeli, iar dacă refuzăm să le recunoaștem, nu ne putem aștepta ca homosexualii sau societatea să ne ia în serios.

Fii flexibil când discuți despre teorii, dar ferm când discuți despre Biblie! Ce spune Biblia este absolut, dar toate teoriile pot fi puse la îndoială. Nu putem fi siguri, de exemplu, ce cauzează atracțiile față de persoanele de același sex (teorie), dar putem fi siguri că relațiile cu persoane de același sex sunt greșite (Scriptura).

Arată o dragoste ca a lui Hristos! Prin lipsa noastră de dragoste, am contribuit la creșterea și puterea mișcării homosexuale. Când un homosexual este înșelat, cine îl așteaptă? Este biserica precum un tatăl fiului risipitor, sărbătorind întoarcerea lui? Sau suntem reprezentați mai bine de fratele mai mare, un fărnaric?

Ce să nu faci

Nu le ataca oamenilor caracterul! Unii creștini sunt înclinați să „dovedească” faptul că homosexualii sunt nevrotici, obsedați de sex și plini de ură. Personal am cunoscut multe

lesbiene și mulți bărbați homosexuali care erau oameni responsabili, plăcuți și muncitori. Clarifică lucrurile. Nu caracterul omului este pus la îndoială, ci comportamentul său.

Nu folosi stereotipuri pentru oameni! Extremiști pot fi găsiți în orice grup, creștin sau necreștin. A arăta la facțiunile extreme ale mișcării pentru drepturile homosexualilor și a le considera drept normă, este la fel de superficial și manipulator ca a-i alege pe susținătorii pro-viață care îi împușcă pe cei pro-avort și a spune că sunt reprezentativi pentru întreaga mișcare pro-viață. Trebuie să evităm asemenea jocuri.

Nu folosi clișee! Clișeele reduc și slăbesc argumentul celui care le folosește. Ele îl fac să pară ca și cum se bazează mai degrabă pe zicale, decât pe raționamentul sănătos. Iată câteva clișee de evitat:

1. *„Stilul de viață homosexual”* Nu există așa ceva. Homosexualii își trăiesc viața în multe feluri, la fel ca heterosexualii. Unii sunt promiscui; unii nu sunt. Unii sunt moderați; unii sunt conservatori. Folosirea acestui clișeu va arunca îndoială asupra oricăror alte afirmații pe care le faci.

2. *„Iubește păcătosul, dar urăște păcatul.”* Este o recomandare potrivită, dar trebuie să găsim o altă cale de a o comunica. Acest clișeu este folosit în exces și prea simplist, iar oamenii vor răspunde cu mânie sau bătaie de joc.

3. *„Dacă ești homosexual, este alegerea ta.”* Nimeni nu alege că aibă atracții față de persoanele de același sex. Oamenii aleg totuși să dea curs atracțiilor pe care le au față de persoanele de același sex. Fă deosebirea și menține-o clară.

4. *„Dumnezeu i-a făcut pe Adam și Eva, nu pe Adam și Ștefan.”* Evită folosirea acestei afirmații. Sună sarcastic, ca și cum vorbitorul își bate joc de homosexuali. Sarcasmul este necuviincios și nu câștigă niciodată o controversă.

[Joe Dallas, *The Gay Gospel?* Copyright © 1996 Joe Dallas. Tradus și preluat cu permisiune. Articol adaptat din cartea autorului *A Strong Delusion*, disponibilă pentru comenzi pe site-ul www.amazon.com. Articolul în limba engleză este publicat pe site-ul www.exodusglobalalliance.org.]

HOMOFOBIA ÎN BISERICĂ

MARTIN HALLETT

Homofobia este, de obicei, definită ca teamă irațională și prejudecată față de homosexuali și homosexualitate. Un raport recent publicat de *Mișcarea Creștină Lesbiană și Homosexuală* intitulat *Homofobia în Biserică* include câteva studii de caz, ilustrând ceea ce ei definesc drept homofobie. Fără îndoială, este trist, ca în numeroase alte situații, creștinii au răspuns deseori la problema homosexualității mai mult din teamă și prejudecată, decât cu înțelegerea, îndurarea și compasiunea primite de la Hristos.

De exemplu, am întâlnit situații, în slujirea noastră la *True Freedom Trust*, când am fost îngrozit de experiențele creștinilor care ne-au contactat pentru ajutor și suport. Unii au fost respinși de așa-ziii lor prieteni creștini, iar altora li s-a cerut să se mute din cartier. Cel mai comun răspuns experimentat de ei pare să fi fost unul al fricii – adică: „Să nu ai nimic de-a face cu copiii și cu tinerii noștri!” Bineînțeles, în vasta majoritate a cazurilor, tinerii nu se află într-o situație de risc, cum nu se află nici în cazul creștinului heterosexual obișnuit. Acestea fiind spuse, sunt recunoscător că unii dintre cei care apelează la *True Freedom Trust*, care s-au temut de respingere din partea fraților și surorilor în Hristos, experimentează de fapt exact opusul și sunt iubiți, susținuți și sprijiniți de prietenii lor creștini apropiați.

[Martin Hallett, *Homophobia in the Church*. Copyright © 2001 Martin Hallett. Tradus și publicat cu permisiune. Martin a fost Director la misiunea *True Freedom Trust*. Organizația poate fi contactată la adresa: True Freedom Trust, 75 Albion Street, Birkenhead, CH41 5LS, United Kingdom, telefon: (44)0151.653.0773, site: www.truefreedomtrust.co.uk. Articolul în limba engleză a fost publicat pe site-ul www.truefreedomtrust.co.uk.]

ISUS ȘI CĂSĂTORIA ÎNTRE PERSOANE DE ACELAȘI
SEX
JOE DALLAS

Evenimente recente, cărora li s-a făcut mare publicitate, îi fac pe mulți creștini să-și reexamineze poziția despre homosexualitate. Un grup de curând format, numit *Evanghelicii pentru Egalitatea Căsătoriei*, este dedicat dialogării cu bisericile care cred în Biblie, cu privire la motivele pentru care ar trebui să susținem căsătoria între persoane de același sex. Bine-cunoscuta artistă creștină Vicky Beeching a declarat recent, în mod public, că este lesbiană creștină, alăturându-se unor artiști de muzică gospel influenți care au declarat public că sunt homosexuali, incluzându-i aici pe Ray Boltz, Jennifer Knapp și Clay Aiken. Popularul autor și vorbitor Rob Bell și-a anunțat suportul pentru uniunile între persoane de același sex, iar un număr de confesiuni continuă să dezbată dacă își vor schimba sau nu poziția oficială asupra acestei chestiuni spinoase. Ca întotdeauna, aspectul esențial al întrebării este: „Ce a spus Domnul?” Mă întreb ce s-ar întâmpla dacă Isus ar fi intervievat pe această temă, deci doar pentru amuzament și sper, pentru puțin mai multă claritate, iată înregistrarea de către mine a modului în care ar decurge un interviu modern cu El, pe baza a ceea ce Domnul a spus deja în Scriptură despre viață, umanitate și căsătorie.

Intervievatorul: Acum, Isus – hm, preferi să Ți se spună Domnul?

Isus: Voi Mă numiți „Învățătorul și Domnul” și bine ziceți, căci sunt. (Ioan 13:13)

Intervievatorul: Sau Hristos? Dumnezeu? Mântuitorul?

Isus: Eu sunt. (Ioan 18:6)

Intervievatorul: În regulă, deci popularitatea Ta este mai mare ca oricând, iar oamenii Te privesc ca pe autoritatea finală. Spune-ne atunci care este poziția Ta cu privire la căsătoria homosexuală?

Isus: De la începutul lumii Dumnezeu i-a făcut parte bărbătească și parte femeiască. (Marcu 10:6)

Intervievatorul: Cu siguranță, aceasta este din Vechiul Testament, totuși nu este Legea lui Moise puțin învechită pentru discuția din ziua de astăzi?

Isus: Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Prorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc. (Matei 5:17)

Intervievatorul: Aha! Nu se spune în Levitic că homosexualii ar trebui omorâți? Asta susții Tu?

Isus: Cine dintre voi este fără păcat să arunce cel dintâi cu piatra în ea. (Ioan 8:7)

Intervievatorul: Asta ar însemna nimeni.

Isus: Da. (Luca 23:3)

Intervievatorul: Deci ai prefera să ne ținem de stilul de aranjament familial tradițional gen Ozzie și Harriet? Cum s-ar putea asta în anul de grație 2014?

Isus: De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevasta sa. Și cei doi vor fi un singur trup. Așa că nu mai sunt doi, ci sunt un singur trup. Deci, ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă. (Marcu 10:7-9)

Intervievatorul: Asta este? Blocați pe viață? Dar dacă atât bărbatul, cât și femeia se simt jalnic împreună?

Isus: Dar Eu vă spun că oricine își va lăsa nevasta, afară numai de pricină de curvie, îi dă prilej să preacurvească; și cine va lua de nevastă pe cea lăsată de bărbat preacurvește. (Matei 5:32)

Intervievatorul: Probabil că tocmai ai pierdut jumătate dintre ascultătorii noștri.

Isus: Nu toți pot primi cuvântul acesta, ci numai aceia cărora le este dat. (Matei 19:11)

Intervievatorul: Așa este și nu toți vor fi de acord. De fapt, pe baza a ceea ce tocmai ai spus, mulți Ți-ar cere demisia.

Isus: Oricine face răul urăște lumina și nu vine la lumină, ca să nu i se vădească faptele. (Ioan 3:20)

Intervievatorul: Ei bine, promovezi o definiție destul de rigidă a familiei, ca să nu mai menționez moralitatea. Ceea ce

vreau să spun este că toți suntem creaturi sexuale. Nu mă pot abține să nu fiu interesat de o femeie frumoasă când trece pe lângă mine. Desigur că nu ai o problemă cu asta?

Isus: Oricine se uită la o femeie ca s-o poftască, a și preacurvit cu ea în inima lui. (Matei 5:28)

Intervievatorul: Acum nu înțeleg ce spui. Eu fac asta aproape în fiecare zi.

Isus: Îndrăznește, fiule! Păcatele îți sunt iertate! (Matei 9:2)

Intervievatorul: Asta este frumos, dar o mulțime de homosexuali și lesbiene nu se simt foarte iertați de Tine sau de discipolii Tăi. Ce le-ai spune celor care susțin că Dumnezeu nu-i condamnă din cauză că sunt homosexuali?

Isus: Nici Eu nu te osândesc. Du-te și să nu mai păcătuiești. (Ioan 8:11)

Intervievatorul: Deci nu ești împotriva lor?

Isus: Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El. (Ioan 3:17)

Intervievatorul: Poate, dar lumea este pe cale să înțeleagă că homosexualitatea este o variație naturală a sexualității umane. Cei mai educați oameni sunt de acord în privința la asta.

Isus: Se vor scula mulți proroci mincinoși și vor înșela pe mulți. Și, din pricina înmulțirii fărădelegii, dragostea celor mai mulți se va răci. (Matei 24:11-12)

Intervievatorul: Dar nu condamni ceva ce se adresează chiar naturii atât de multor oameni? Fie că sunt heterosexuali sau homosexuali, sau bisexuali, nu este aceasta doar un indicator a ceea ce se află cu adevărat înăuntrul nostru?

Isus: Din inimă ies gândurile rele, uciderile, preacurviile, curviile, furtişagurile, mărturiile mincinoase, hulele. Iată lucrurile care spurcă pe om. (Matei 15:19-20)

Intervievatorul: Deci inviți oamenii să nege efectiv cine sunt ei cu adevărat, în loc să fie ei înșiși și să relaționeze în modul care este cel mai natural pentru ei?

Isus: Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze. (Matei 16:24)

Interviewatorul: Chiar dacă asta înseamnă să spui „nu” dorințelor tale fundamentale? Ai cere asta de la oricine, chiar de la Tine Însuși?

Isus: Vulpile au vizuini, și păsările cerului au cuiburi; dar Fiul omului n-are unde-și odihni capul. (Matei 8:20)

Interviewatorul: Sunt sigur că realizezi că și în ziua de astăzi oamenii scriu pe bloguri despre cuvintele Tale. Vei pierde mult suport din cauza pozițiilor Tale.

Isus: Vai de voi, când toți oamenii vă vor grăi de bine! (Luca 6:26)

Interviewatorul: Dar ce le-ai spune celor care cred în Tine, dar se identifică și ca homosexuali, și se află într-o relație cu cineva de același sex?

Isus: De ce-Mi ziceți: „Doamne, Doamne!” și nu faceți ce spun Eu? (Luca 6:46)

Interviewatorul: O mulțime de urmași ai Tăi sunt de acord cu Tine, dar observi și Tu că sunt foarte criticați din cauza asta. Este ceva ce ai vrea să le transmiți?

Isus: Să nu vi se tulbure inima. Dacă vă urăște lumea, știți că pe Mine M-a urât înaintea voastră. (Ioan 14:1; 15:18)

Interviewatorul: Și mai accepti noi convertiți?

Isus: Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. (Matei 11:28)

[Joe Dallas, *Jesus and Same-Sex Marriage*. Copyright © 2014 Joe Dallas. Tradus și publicat cu permisiune. Articolul în limba engleză a fost publicat pe site-ul www.joedallas.com.]

NEVOIA DE MENTORI BĂRBAȚI

Scrisoarea anonimă a unui homosexual către Biserică

Dragă Biserică,

Sufăr atât de mult! Pur și simplu, trebuia să scriu ceva cuiva, fiindcă nu am pe cine să sun la ora asta. Nu vă faceți o părere proastă despre mine, pentru că încă învăț să mă sprijin pe Dumnezeu... și pentru că uneori am nevoie de brațe care să mă cuprindă; chiar Dumnezeu a spus să nu este bine ca omul să fie

singur. Nu vreau să deranjez pe nimeni la o asemenea oră. Mi-e teamă că dacă aş face-o, m-ar respinge... Oamenii par să fie dornici să ajute când este convenabil. Dacă aş suna pe cineva, ar fi nepotrivit și nu aş putea suporta posibila respingere, pe lângă durerea pe care o simt deja în inimă. Uneori lucrurile pe care nu am voie să le am arată îngrozitor de bine când mă simt pustiu pe dinăuntru, când nu am pe cine să sun.

Îmi place ce am învățat din Biblie, chiar dacă este greu să accept unele lucruri. Dar am nevoie de mai mult; am nevoie să Îl văd pe Isus Hristos întrupat în Biserică. Am nevoie să vă văd pe voi, cei care credeți, *fiind* cu adevărat urechile, brațele și ochii lui Dumnezeu. Am nevoie de prieteni. Am nevoie de bărbați în viața mea, cu care să mă întovărășesc – prieteni buni, camarazi... Am nevoie de lucrurile care mi-au lipsit în copilărie și pentru care cei mai mulți bărbați nu au timp în Biserică – fiindcă au deja familie și tați, și cariere. Dar nu am nevoie de o dădacă sau de un profesor; am nevoie de un om căruia să îi pese și care să fie dornic și capabil să-mi fie prieten. Am nevoie în viața mea de bărbați care să-mi arate în ce constă o relație sănătoasă între bărbați, nu doar o oră pe săptămână la școala duminicală, ci în viața reală.

Cred că bărbații care au familie uită cum este să fii necăsătorit. Unii vor spune contrariul, că este mai bine că sunt necăsătorit, dar ei nu realizează ce au – și ar reconsidera lucrurile dacă s-ar trezi singuri cum sunt eu. Vor să mă repare și cred că ar trebui să mă cufund în muncă, așa cum fac ei; dar poate că de aceea mor căsătoriile lor. Poate că nu sunt singurul bolnav de aici – poate că cei mai mulți bărbați sunt la fel de speriați ca mine să spună ce au pe inimă. Câțiva mi-au sugerat că slujba potrivită îmi va îndepărta singurătatea. Dar eu știu din experiența personală că munca nu împlinește nevoia de contact uman și că un loc de muncă secular nu împlinește nevoia de relații evlavioase cu alți bărbați.

Uneori voi, bărbații din Biserică, comentați că sunt prea deschis, iar uneori chiar eu mă gândesc: „Ar trebui să fii bărbat, să-ți ascunzi sentimentele și să fii puternic.” Dar asta este ceea

ce vrea Dumnezeu sau este mândrie masculină? Cred că aceste cuvinte: „Fii puternic!” sunt șoptite direct din gura lui Satan în urechea mea și în urechea fiecărui bărbat, fiindcă fiind puternic, mă îndepărtez de nevoia mea de Dumnezeu și de alții și sunt cu adevărat slab, chiar dacă mândria mă face să cred că sunt foarte sigur pe mine. Iar când sunt slab, atunci sunt tare, fiindcă sunt mai conectat cu Dumnezeu și cu alți bărbați, deoarece am nevoie de ei.

Of, oamenii la care mă raportez cel mai bine în orice mediu par să fie cei mai în vârstă sau puștii – fiindcă cei mai mulți bărbați de vârsta mea au pierdut ceva ce puștii și oamenii mai în vârstă au. Nu știu despre ce este vorba, poate că cei de vârsta mea sunt prea aroganți, prea ancorați în felul lor de a fi, prea mândri sau prea ocupați ca să se preocupe de lucruri atât de „triviale” ca prietenia și dragostea. Îmi lipsesc prietenii din viața pe care o duceam... fiindcă, deși unele interacțiuni erau păcătoase, cel puțin aveam prieteni care petreceau timp cu mine. Biserica pare destul de sterilă când singurele momente când vă văd – pe voi, cei care vă spuneți „frați și surori” – sunt la un studiu biblic sau la biserică. Simt că sunt însetat de interacțiune umană, atunci când tot ce primesc sunt două sau trei ore pe săptămână în grupuri. Asta numiți voi „slujire”?

Vrei tu, dragă Biserică, să cunoști adevăratul motiv pentru care cad în pornografie și în păcat homosexual? Din următorul motiv: sunt însetat de relație, prietenie, atingere, dar mi-e teamă să cer și să mi se spună din nou „nu”. Pornografia este păcat, dar cel puțin „excitația” îmi îndepărtează puțin gândurile de la durerea izolării, atunci când voi nu vreți să o faceți; iar pornografia este întodeauna la îndemână; voi, bărbații Bisericii, nu sunteți. Ea mă face să uit de singurătate. Când viața devine grea, voi aveți soții și familie care să vă mângâie sau cel puțin să vă țină ocupați. Când viața mea devine grea, bărbații căsătoriți îmi spun să caut mângâiere la Dumnezeu, vorbind despre mângâiere aflându-se în brațele soților lor. Este convenabil... pentru ei.

Am depus efort în relații, iar voi nu aveți timp, dragă Biserică. Este amuzant că aveți timp să condamnați homosexualii, să vă mobilizați pentru interzicerea căsătoriei homosexuale sau să sprijiniți o cauză sau alta, toate în Numele lui Dumnezeu. Dar nu aveți timp să fiți prieteni cu un homosexual care vrea să se schimbe. Dacă ar fi să definesc iadul, ar fi „o lipsă de relații”. Dacă ar fi să arăt un loc pe pământ unde am găsit cel mai mult iadul, ar fi în interiorul zidurilor Bisericii. Sunt sătul de toate versetele și de teorie. Vreți să mă schimb; încetați să tot vorbiți și *arătați-mi* cum să fiu un creștin iubitor în relații evlavioase, *trăind* teoria împreună cu mine, invitându-mă în relații... sau mă voi poticni, iar voi, bărbații Bisericii, nu veți fi lipsiți de vină.

Vreau să trăiesc viața, să împart viața cu oamenii. Pare să nu existe nicio scăpare pentru mine – bărbatul necăsătorit care se luptă cu zdrobirea sexuală – să fac asta altfel decât pe bucățele mici, ici și colo. Am multe de oferit, alături de camarazii mei, chiar dacă și eu am nevoi. Doresc atingerea unei alte ființe omenești. Vreau să conteze când râd și când plâng, și vreau ca lacrimile și râsetele altora să conteze pentru mine. Sunt frustrat de atât de multe lucruri, nu numai din societate, ci și din Biserică; bărbații nu știu cum să se iubească unul pe celălalt așa cum a intenționat Dumnezeu. Dacă noi toți am face-o, nu ar fi atât de multă homosexualitate; ea este o reacție, un rezultat al faptului că bărbații nu iubesc așa cum ar trebui... inclusiv voi, bărbați ai Bisericii.

Am un vis... Vreau ca Isus să mă țină în brațe, să mă lase să plâng, să plâng cu suspine, ca trupul să mi se zguduie din cauza tristeții datorate pierderilor pe care le-am trăit în viață. Vreau ca El să fie aici și să mă țină în brațe, fie că plâng un minut, o zi sau un an, până când, în cele din urmă, nu vor mai fi lacrimi. Iar apoi vreau să adorm în brațele Lui, vreau să fiu în siguranță. Vreau să mă întorc în trecut, să fiu iar copil și să primesc ceea ce nu am primit atunci, ceea ce nu pot primi când sunt pe cont propriu, ceea ce poate veni numai prin Isus și prin alți bărbați, într-un mod sănătos. Sunt frustrat și supărat – și mă simt înșelat

fiindcă nu am atracție pentru femei, nu am familie. Am muncit din greu să înving trauma prin care am trecut din cauza respingerii din partea tatălui meu. Nu a făcut-o intenționat, dar port cicatrice adânci, care se află chiar în străfundul inimii mele.

Vreți să-l crucificați pe homosexual sau să-l salvați? Dacă vreți să-l salvați, sunt aici și cer să fiu salvat. Vă cer să fiți brațele și urechile lui Hristos, să mă cuprindeți în brațe și să mă lăsați să plâng, să-mi faceți cunoscut că lui Isus Îi pasă de mine, că deși mă simt respins și zdrobit, și singur, măcar îi pasă cuiva. Sau vreți să ajutați în teorie, ca să vă simțiți bine cu privire la voi înșivă? Sau poate că este mai ușor să aruncați prima piatră. În unele zile, v-aș mulțumi dacă ați arunca acea piatră; durerea s-ar sfârși.

Știu că nu mă puteți repara. Poate că nu știți ce să spuneți. Bărbați ai Bisericii, credeți că trebuie să spuneți ceva profund ca să-i „reparați” pe alții. Greșit. Sunteți aici pentru a mă învăța căile lui Dumnezeu prin *exemplu*, pentru a fi exemple ale dragostei într-o lume a urii. În mod ironic, și eu – homosexualul – sunt aici ca să vă învăț pe voi, bărbați ai Bisericii. „Să ne înveți?” poate că întrebați șocați. Da, să vă învăț ceva ce ați uitat; suntem aici ca să vă învăț tăria vulnerabilității, puterea de a înfrunta adevărul – suntem fără putere, noi toți suntem zdrobiți și nu putem repara nimic... Isus a murit ca să ne repare. Când, în cele mai slabe momente ale mele, vă împărtășesc ceea ce simt, fac ceea ce vrea Dumnezeu să fac. Sunt un exemplu de vulnerabilitate, iar exemplul meu vă îngăduie vouă – bărbați ai Bisericii – să renunțați la măștile voastre de tărie și dreptate proprie. Ascultați și învățați, bărbați ai Bisericii: nu putem pune armura lui Dumnezeu până nu dăm jos mai întâi armura noastră nefolositoare. Și nu o putem face până nu renunțăm la mândria noastră și nu suntem sinceri unul cu celălalt. Eu sunt gata. Voi?

– *Un bărbat care se luptă cu homosexualitatea*

[*The Need for Male Mentors*. Copyright © Parents and Friends of Ex-Gays and Gays (PFOX). Tradus și publicat cu permisiune. Articolul în limba engleză a fost publicat pe site-ul www.pfox.org.]

O ABORDARE DIFERITĂ

JIM PACE

Gata pentru a interveni

După ce ai fost citat greșit un timp, nu ajungi în punctul în care vrei să intervii? Homosexualitatea este una dintre problemele cu privire la care simt că opiniile mele personale, ca ucenic al lui Isus Hristos, sunt deseori citate greșit. Oamenii ca mine nu sunt interesați să scrie scrisori în ziare sau să poarte pancarte în *Ziua Drepturilor pentru Homosexuali*. Eu stau în spate și privesc, în timp ce presa scrie reportaje despre vocile puternice care susțin fiecare aspect a chestiunii în cauză. Se pare că tot ceea ce obțin este să rămân neînțeles, să fiu caracterizat greșit și vorbit de rău. Și există un grup tot mai numeros alcătuit din oameni ca mine.

Într-o toamnă, biserica în care îl asist pe pastor, *New Life Campus Fellowship* sau *NLCF* din Virginia Tech, a hotărât că venise timpul să ne prezentăm opinia. Citind despre femeia prinsă în adulter sau despre cum S-a apropiat Isus de Zaheu, sau despre cum a fost El văzut ca un prieten al păcătoșilor, m-am întrebat cum S-ar fi confruntat cu această problemă. Nu vreau nici să prezint mărturia mea despre cum urmăresc sfințenia și asemănarea cu Hristos, după cum înțeleg că îmi cer Scripturile; nici nu vreau să renunț la îndurarea de curând găsită, pe care încă învăț să o folosesc.

Ne luptăm cu cultura noastră, simțindu-ne chemați să ne adaptăm mesajului său de „acceptare”. Suntem criticați că avem o înțelegere îngustă și că suntem limitați de mediul nostru cultural. Ceea ce ne duce la întrebarea: „Valorile Împărăției noastre au pentru noi un atu asupra culturii?” Și: „Suntem gata să facem față batjocorilor din partea multora, dând dovadă de îndrăzneală pentru a arata ce înseamnă adevărata evlavie?” Acestea sunt chestiuni foarte importante.

„De cele mai multe ori, este ușor să stabilim unde se desparte cultura noastră de valorile Împărăției... Cu toate acestea, uneori cel mai greu ne este să încercăm să hotărâm care

sunt valorile Împărăției noastre.” (William Webb, *Slaves, Women and Homosexuals* [*Sclavi, femei și homosexuali*])

Faptul de a decide asupra acestei chestiuni pare să se reducă fie la negarea drepturilor civile, fie la scuzarea păcatului.

Abordarea noastră și provocările noastre

Pregătită pentru a interveni, biserica noastră a trimis plicuri cu invitații sugestive la toate apartamentele din oraș, la seria noastră de prezentări *Oameni care urăsc*. Avea să fie un dialog despre acuzațiile împotriva credinței creștine, pe care le-au adus mulți de-a lungul istoriei. În loc de a fi cunoscuți prin dragoste, creștinii au fost deseori cunoscuți cel mai bine ca oameni care urăsc. Am vrut să ne adresăm interpretării greșite a opiniilor noastre tendențios citate, de exemplu, că Dumnezeu urăște oamenii care urmează alte religii, homosexualii, mediul înconjurător și femeile.

„Ura este ceva ce observăm imediat. Imaginile ei ne atrag privirile, iar poveștile despre ea ne rămân în minte. Nu ne plac cei care urăsc. De-a lungul istoriei, Biserica a fost văzută ca un loc plin de ură, uneori pe bună dreptate, alteori nu. Unii ne-ar putea numi chiar „oamenii ai urii”. Poate că noi [Biserica] suntem exact așa cum ați crezut întotdeauna, sau poate că nu.”
– Premisa pentru seria noastră

În ceea ce ne preocupă, a devenit clar că, în mare parte, comunitatea evanghelică și comunitatea homosexuală sunt destul de distincte, comunicând destul de rar. Am dorit să luăm legătura cu lideri din comunitatea homosexuală, pentru a încerca să le înțelegem mai bine perspectiva. Am învățat repede, întâlnindu-mă cu un nou prieten de-al meu, Jason (nume schimbat), că prea ușor și fără să fie necesar, pășim în vârful picioarelor.

Un ton mai amabil, mai blând

Jason mi-a împărtășit cât de dificil i-a fost să fie un adolescent homosexual. El a fost de acord cu statisticile pe care i le-am prezentat referitor la abuzul fizic și verbal cu care se confruntă ei, spunând că fiecare prieten al lui a fost abuzat.

Mi-a explicat cum comunitatea homosexuală se simte neînțeleasă de mass-media, la fel cum se simt și creștinii conservatori. Ei simt că oamenii îi reduc, în mod nedrept, la identitatea lor sexuală. Jason mi-a cerut să mă gândesc cum este să încerci să mergi la biserică pentru a afla despre Dumnezeu și să îl auzi pe pastor începând o tiradă despre tine, însoțită de un cor întreg de „amin-uri” peste tot în sală.

Acum, este clar că Evanghelia are mirosul morții pentru cei care pier. Numai că mă întreb: „Ar putea cuvintele noastre să fie mai blânde, fără să renunțăm la convingerile noastre?”

Cealaltă parte

I-am cerut să descrie cum el – și poate comunitatea homosexuală – văd comunitatea creștină. A admis că au glumele lor despre creștini, așa cum cei din comunitatea creștină au glumele lor despre homosexuali. Ne vedea în general ca neinformați, complet tradiționali, rămânând pe un teren moral înalt, dar irelevant, fără alt motiv decât că am auzit că așa trebuie să credem. A spus că per total găsea Biserica irelevantă în căutarea de către el a lui Dumnezeu și că era prea puțin interesat să-L urmeze.

Acum, unele opinii ale lui erau denaturate și nedrepte. A făcut generalizări care reflectau propria lui interpretare greșită în ceea ce ne privea. Înțelegea puține despre noi și avea o dorință redusă de a înțelege mai mult. Ideea că simțeam că orientarea lui sexuală era greșită și, cu toate acestea, nu îl priveam de sus, îi era aproape străină.

Realitatea este că nu este o problemă nouă. Comunitatea creștină se simte, în mare măsură, inconfortabil în ceea ce privește comunitatea homosexuală, iar comunitatea homosexuală ne găsește în mare parte irelevanți pentru căutarea de către homosexuali a lui Dumnezeu. Ce mai realizare!

Este Dumnezeu mulțumit cu ceea ce am făcut?

Einstein este renumit pentru că a spus: „Nebunia înseamnă să faci același lucru pe care l-ai făcut dintotdeauna și să aștepti un rezultat diferit.” Deci am încercat o abordare diferită. Conducerea noastră a petrecut timp, pregătind-se și căutându-L.

pe Dumnezeu în problema homosexualității, pe care ne-am simțit îndemnați să o discutăm.

Ne-am luptat cu câteva întrebări dure. Putem să arătăm complexitatea problemei și câte neînțelegeri poate cauza ea, putem să arătăm aspectele înțelegerii greșite a ei respectând Scripturile, care credem că afirmă că homosexualitatea este greșită? Putem să nu fim de acord, dar cu amabilitate? Este loc pentru discuție, pentru a se crea legături?

Sentimentul nostru că Dumnezeu ne conduce la aceasta se bazează pe faptul că, dacă am face lucrurile puțin diferit, poate că ar funcționa.

Pregătind terenul pentru eveniment, am aflat că atât conducerea comunității homosexuale din campus, cât și comunitatea locală vor urmări îndeaproape ce aveam să spunem în dimineața întâlnirii și vor apărea apoi în număr masiv seara. Vor purta tricouri cu inscripția: „Mă urăști?” A fost prima dată când am fost realmente nervos înainte de a vorbi în public. Au venit seara și s-au așezat chiar în partea din față. Am început cu o interpretare a discursului din *Larime Project [Proiectul Larime]*, piesa de teatru având ca temă uciderea lui Matthew Shepard. Este o scenă în care Fred Phelps, pastorul care a avut parte de multă publicitate, strigă că Dumnezeu îi urăște pe homosexuali. Am întrebat dacă așa vede comunitatea homosexuală Biserica, pentru a arăta că stereotipurile sunt prezente de ambele părți.

M-am ridicat și am dat socoteală pentru păcatele comunității creștine. Pentru cât de des i-am înțeles greșit, pentru cât de des ne temem de ei și pentru cum râdem de ei. Apoi, la întrebarea pusă pe tricouri: „Mă urăști?”, am răspuns: „Binînțeles că nu.” Dar am fost sinceră că, în ceea ce ne privește, ca urmași ai lui Hristos și ca echipă de conducere a *NLCF*, credem că homosexualitatea este greșită, bazându-ne pe Scripturi. Ne-am aventurat să vorbim de ce totul este atât de complicat.

Perspective diferite

Vorbind, m-am referit la faptul că cei din sală au opinii diferite. Am vrut să arăt că părerile diferite nu trebuie să fie

nocive, ci că ele ar putea fi un loc de pornire din care să facem tot posibilul să ne înțelegem mai bine unii pe ceilalți.

Comentând Scripturile, am făcut cunoscute părerile bisericii noastre și am folosit un cadru pentru discuție, bazat pe textul lui Web pe care îl citasem mai devreme. În timp ce unii poate că nu sunt de acord cu toate punctele de vedere pe care le-am susținut, felul în care Web discută despre problema homosexuală și despre interpretarea progresivă a textelor biblice este excelent.

Am făcut cunoscut că fiecare credincios ar trebui să ia în considerare cum ne face Dumnezeu să reflectăm natura Lui în răspunsul nostru la homosexualitate. Atenția Lui este îndreptată foarte mult asupra inimilor noastre.

Angajamentul

La sfârșit am încheiat cu o propunere de angajament. Am recunoscut că ambele părți au fost inutil de crude și de ignorante una în privința celeilalte. M-am adresat mai întâi comunității creștine, cerându-i să fie de acord ca timp de zece ani să nu permită nimănui din mijlocul său să facă o glumă sau o generalizare înjositoare cu privire la homosexuali. Să se dedice arătării dragostei lui Hristos comunității homosexuale, protejându-i și neîngăduind hărțuirea homosexualilor; să se ridice pentru dreptul de a fi tratați cu bunătate, chiar dacă nu suntem de acord cu părerile lor despre stilul de viață homosexual.

Am cerut apoi comunității homosexuale să răspundă în același fel. Ca și creștin, s-a răs de mine, inteligența mi-a fost pusă serios la îndoială și am fost eu însumi categorisit în mod nedrept. Această hărțuire a avut loc fiindcă am ales să Îl urmez și să Îi fiu dedicat lui Isus Hristos. Așa că i-am întrebat dacă mă vor proteja. I-am întrebat dacă vor pune capăt glumelor și descrierilor rău-voitoare ale creștinilor.

Rezultate

După aceea, mulți membri ai comunității homosexuale au rămas un timp pe loc și am discutat. Lidera comunității homosexuale a spus că a fost șocată, pentru că nu i s-a

întâmplat niciodată ca cineva să nu fie de acord cu ea și totuși să afirme public că o va apăra împotriva tratamentului nedrept. Ne-a spus că le va vorbi despre biserica noastră celor interesați de spiritualitate. Am fost invitat să vorbesc despre o serie de teme legate de moralitate și cultură, în calitate de reprezentant al credinței creștine.

Din nefericire, unii membri ai bisericii au plecat datorită abordării noastre. Am învățat să discutăm și mai mult cu liderii noștri, pentru a explica de ce această chestiune trebuie discutată și pentru a lămuri abordarea noastră.

Dar cei mai mulți lideri ai noștri au spus că se bucură că *NLCF* se ocupă de asemenea chestiuni. Am descoperit că aceasta a însuflețit credința multora. Mai mulți membri ai comunității homosexuale au început să frecventeze biserica noastră sau alte biserici din zonă. Mulți membri ai bisericii noastre care ascundeau lupta lor cu sexualitatea, au avut curajul să-și recunoască lupta și au început să accepte dragostea și puterea lui Dumnezeu, și ajutorul bisericii, pentru a părăsi acel mod de viață.

Iar acum Jason vine la un studiu biblic. Nu este de acord cu mare parte din el. Dar este un început.

[Jim Pace, *A Different Approach*. Copyright © Jim Pace. Tradus și publicat cu permisiune. Jim este pastor la *New Life Campus Fellowship* sau *NLCF* din anul 2002, ca și consilier, instructor și un strateg talentat, păstorind biserica alături de Chris Backert. Jim și familia lui locuiesc în Blacksburg, Virginia, unde se află campusul Virginia Tech. Poate fi contactat pe site-ul www.nlcf.net.]

O BISERICĂ ADUCE SPERANȚĂ PATRICK PAYTON

Eram nou la seminar, păstorind o biserică care depășise repede posibilitățile noastre, și planificam să avem două servicii religioase. La *Stonegate Fellowship* făceam cunoscut adevărul că Isus Hristos schimbă viețile oamenilor și se părea că mesajul era

auzit. Făceam cunoscut în mod deschis că *Stonegate* este un loc unde oamenii puteau veni cu povara trecutului lor; că aveam să îi iubim și să pășim alături de ei în călătoria unei vieți noi, oferită printr-o relație personală cu Isus Hristos. Toți avem o poveste, iar ceea ce contează este să Îl cunoaștem personal și să Îl iubim pe Isus, și să ne iubim unul pe celălalt. Și astfel, în afară de numeroasele provocări care vin odată cu înființarea unei biserici noi, eram încântați și așteptam ca Dumnezeu să facă ceva în orașul și în biserica noastră. Apoi, Mike și Stephanie Goeke m-au vizitat la birou, și o nouă zi a început nu numai pentru *Stonegate Fellowship*, ci și pentru mine.

Mulți oameni din orașul și din biserica noastră cunoșteau o parte din povestea lui Mike și Stephanie Goeke. Cei mai mulți știau despre despărțirea lor, despre divorțul lor inevitabil și despre restaurarea miraculoasă a căsniciei lor. Dar ceea ce mulți nu știau era povestea pe care cuplul nu o împărtășise nimănui – în special nimănui din biserică. Familia Goeke stătea în biroul meu și, cu vocile pline de teamă, au dat crez cuvintelor mele. Auziseră ce credeam noi ca biserică și ce spuseseam noi; acum aveau să pună la încercare și să vadă dacă vorbeam serios.

Mike mi-a împărtășit cu calm bine-cunoscuta poveste despre cum își părăsise soția. Dar în acea zi povestea a pătruns mai adânc. În câteva minute, Mike a început să-mi descrie în amănunt cum lupta lui de aproape o viață cu homosexualitatea era acea parte a poveștii despre care nu știa nimeni. Mi-a împărtășit cum i s-a spus prima oară „gay”. Mi-a descris amănunțit luptele pe care le dusese în timpul liceului și colegiului – lupte pe care, în cele din urmă, le-a îngropat și le-a adus în căsnicie.

Poate cel mai descurajator, mi-a descris amănunțit singurătatea și teama lui, mai ales în biserica locală. Mi-a descris cum tocmai în locul în care ar fi trebuit să găsească ajutor, a găsit mai ales ură, indiferență, teamă și prostie. Mike și Stephanie mi-au împărtășit chiar teama lor de a-mi spune, fiindcă erau aproape siguri că avea să se termine cu zilele lor de slujire la *Stonegate Fellowship*. Dar s-a întâmplat tocmai contrariul.

După câteva săptămâni de atac și luptă foarte intensă și uneori personală, cu privire la importanța împărtășirii poveștii lor adevărate în Trupul lui Hristos, acest cuplu scump și-a făcut cunoscută povestea în fața întregii familii a bisericii. A fost o zi pe care nu o voi uita niciodată.

Sala era plină cu membri ai *Stonegate* și cu prietenii lui Mike și Stephanie din comunitate. Biserica noastră era plină cu oameni care credeau că vor auzi o poveste „normală” despre cum a salvat Isus o căsnicie. Nu numai că *Stonegate Fellowship* a fost schimbată, ci și un pastor a fost schimbat.

Am fost uimit de ceea ce s-a întâmplat în acea duminică dimineața. După slujbă, oamenii nu vroiau să plece. Atât de mulți au stat și au vorbit cu Mike și Stephanie despre membri de familie care se luptau cu homosexualitatea și au întrebat ce puteau face. Bărbați despre care știam că aveau să fie foarte supărați cu privire la ceea ce urma să împărtășească familia Goeke, erau în lacrimi, cerându-le iertare lui Mike și Stephanie. Iar speranța pe care am văzut-o pe atât de multe chipuri era uimitoare. Am văzut în ochii oamenilor ceva ca o nouă speranță, care spunea: „Dacă Isus a putut face asta în viața lui Mike și a lui Stephanie, atunci cu siguranță îmi poate schimba și mie viața.” Lucrurile se schimbau și în inima mea.

Mai întâi, am știut de la bun început: caracterizarea pe care o făcusem homosexualității era greșită. Ideile mele despre homosexualitate se formaseră din retorica dură a vorbitorilor evanghelici și din imaginile din mass-media obișnuită. Nu m-am gândit nici măcar o dată la profesioniștii intelectuali ca Mike Goeke, care sufereau din cauza acestei probleme de decenii și se înecau în marea anonimatului, chiar sub nasul bisericii. Bărbați și femei trăind două vieți, desperați după ajutor, dar negăsind pe nimeni, oriîncotro priveau. La urma urmei, homosexualitatea era „cel mai rău” păcat și sigur, de un gen diferit decât păcate „normale” precum consumarea a prea multe pahare de băutură, înșelarea la impozite, pofțirea femeilor, depășirea limitei de viteză sau nedarea zeciuiei! Ajunsesem la un mod de gândire care clasifica homosexualitatea mai degrabă

ca lepra secolului douăzeci și unu, decât ca un alt păcat distructiv, folosit de Satan pentru a fura viața împlinită și plină de sens de la cei care L-ar urma pe Isus. Din acel moment, cel puțin pentru mine ca pastor, homosexualitatea nu avea să mai fie cel mai grav păcat al celor mai mari păcătoși, ci doar un alt păcat care distruge viețile oamenilor obișnuiți, din toate clasele sociale.

Am învățat, de asemenea, cum cuvintele mele îi ucideau pe cei care aveau cel mai mult nevoie de atingerea vindecătoare a Mântuitorului. În altă duminică, nu la mult timp după mărturisirea familiei Goeke, vorbeam elocvent despre un cuplu deosebit de popular pe vremea aceea, care erau în mod deschis mândre că erau lesbiene. M-am referit cu îndrăzneală la ele ca fiind perverse și am continuat tot așa fără să pierd o clipă. Peste câteva zile, Mike m-a oprit lângă biroul meu, ca să-mi spună că atunci când foloseam cuvinte ca „pervers” și „homo”, îi îndepărtam și mai tare pe cei care doreau cu atâta disperare ajutor din partea bisericii locale. Pe cât de mult vroiam să mă apăr, nu am putut să o fac. Prin cuvintele mele, îi desconsideram tocmai pe cei pentru care a murit Isus. Cu cât mă gândeam mai mult la aceasta, cu atât înțelegeam mai mult că Isus nu a adresat niciodată nimănui cuvinte de ocară, cu excepția elitei religioase din vremea Lui. Cu siguranță, nu a numit-o „târfă” pe femeia despre care citim în Luca 7! A lăsat-o doar să Îi spele picioarele și l-a învățat o lecție umilitoare pe Simon fariseul. Oricât de mult detestam să o fac, am stat în fața amvonului chiar în duminica următoare și mi-am cerut iertare de la biserică noastră fiindcă îi etichetasem pe păcătoși, în loc să etichetez păcatul. Am promis solemn să nu mai fac niciodată o astfel de greșală.

Am învățat, de asemenea, lucruri noi despre confesiune și comuniune. Isus schimbă o viață într-o clipă, dar este nevoie de o viață de umblare în viața cea nouă, crucificată, într-o comunitate de urmași ai lui Hristos, pentru a experimenta viața transformată pe care a venit Isus să ne-o ofere. Dar atât de mulți dintre noi, și eu printre ei, ne-am obișnuit să ne purtăm

cum ar trebui să se poarte oamenii transformați, în timp ce, adânc în interiorul nostru, murim încet fiindcă ne este prea teamă să vorbim despre luptele noastre. Ne este teamă că vom fi văzuți ca niște învinși spiritual.

După ce Mike și Stephanie ne-au împărțășit restul poveștii lor, a fost lansată o provocare în viața mea și în viața bisericii noastre. Provocarea reprezenta, pur și simplu, faptul că *Stonegate* nu avea să mai fie un loc pentru prefăcuți. Aveam să ne sprijinim tare unul pe celălalt în luptele noastre cele mai profunde, astfel încât, ca o comunitate de urmași ai lui Hristos, să ne putem împărțăși unul celuilalt viața lui Hristos.

Dar până în ziua de astăzi cea mai mare răsplată pentru *Stonegate Fellowship* și pentru mine a fost privilegiul de a prezenta un model de restaurare și transformare, când l-am angajat pe Mike Goeke în cadrul personalului nostru ca pastor executiv, la doar câteva luni după marea noastră duminică. Mike a devenit unul dintre cei mai scumpi prieteni și parteneri ai mei în viață și misiune, iar nimic din toate acesta nu s-ar fi putut întâmpla dacă nu am fi hotărât că *Stonegate* va fi comunitatea lui Isus Hristos care a fost chemată să fie – un loc unde povara poate fi aruncată și o viață nouă poate să înceapă – pentru toată lumea.

Bill Hybels a spus odată: „Biserica este speranța lumii.” Cred aceasta mai mult decât oricând și am un prieten și un frate în Hristos pentru a o dovedi.

[Patrick Payton, *A Church Brings Hope*. Copyright © Patrick Payton. Tradus și publicat cu permisiune. Patrick poate fi contactat la adresa de e-mail patrick@stonegatefellowship.com.]

PETRECERE PENTRU FIUL RISIPITOR

ROBBI KENNEY

Mulți părinți, prieteni și oameni ai Bisericii au noțiunea greșită că bărbații și femeile care sunt homosexuali se află „în altă parte”, căutând parteneri sexuali în cartierele homosexuale rău famate sau pichetând primăria pentru drepturile homosexualilor. Desigur că o minoritate zgomoasă este

prezentă în acele locuri, dar realitatea este că majoritatea celor care experimentează homosexualitatea sunt „ascunși”. Mulți sunt ascunși în Biserica creștină conservatoare.

Acești bărbați și femei duc vieți liniștite, marcate de o slujire remarcabilă în parohie sau în biserica de care aparțin. Mulți sunt căsătoriți, iar viața lor de familie pare în ordine celor care îi cunosc. Ei sunt proverbialii „stâlpi ai Bisericii”.

Nu par să se potrivească vreunui stereotip. Femeile nu sunt neapărat „masculinizate”, nici bărbații nu sunt neapărat „feminizați”. Pe scurt, dacă nu îți spun ei, nu vei ști niciodată că se luptă cu homosexualitatea. Dar este puțin probabil că îți vor face cunoscut acest lucru.

Vieți ascunse, temeri secrete

Deși cred că un comportament homosexual este păcat și deși, în mare parte, își controlează comportamentul, acești frați și surori (pentru că Îl mărturisesc pe Hristos ca Mântuitor al lor) se simt lipsiți de putere în ceea ce privește nevoile lor sexuale și/sau nevoia lor de apropiere emoțională față de cineva de același sex. Deși comportamentul homosexual nu face parte din viața lor, ei duc o viață dublă, temându-se că vor fi descoperiți sau de o posibilă excludere din Biserică și de respingere din partea prietenilor și familiei. Cu toate acestea, tânjesc să fie cunoscuți și să îi pese cuiva de ei, în ciuda problemelor pe care le au.

Le-ar plăcea să fie liberi, dar nu știu cum. S-au rugat lui Dumnezeu ani de zile să fie eliberați de luptele lor cu homosexualitatea, iar mulți, din disperare, în cele din urmă, au renunțat și s-au predat, părăsind Biserica în favoarea lumii sau pentru o biserică unde se predică erezia creștinismului pro-homosexualitate. Alții au optat să rămână în biserica din copilărie, ascunzând faptul că teologia lor s-a schimbat. Și se acceptă acum ca homosexuali.

Teama de respingere le-a stăpânit viața de atâta timp, încât pentru a supraviețui au învățat cum să corespundă. La fel ca alți mulți creștini care efectiv iau parte la păcat, dar nu îl iau în seamă, au învățat cum să nu se dea de gol. Transparența, deși

mult recomandată de cei care predică „creștinismul radical”, nu este posibilă atunci când supraviețuirea personală, emoțională, depinde de ceea ce cred așii despre tine.

Aceasta este adevărat cu privire la problemele legate de păcat. Dacă este dificil pentru credincioși să admită că beau moderat, că se uită la serialul *Dinastia*, că fumează, merg la filme și le place muzica rock'n roll, cât de probabil este ca cineva să mărturisească păcatul sexual? În general, nu vrem să recunoaștem o varietate de lucruri, fiindcă nu vrem ca spiritualitatea să ne fie pusă la îndoială sau să ne confruntăm cu o posibilă excludere din „club”.

Cum altfel păstrăm secretele? Creștinilor se pare că le este greu să solicite rugăciune pentru probleme personale, de orice gen ar fi ele. La întâlnirile săptămânale, deseori se cer rugăciuni pentru un frate cu cancer, pentru un prieten fără loc de muncă, dar niciodată pentru conflicte personale de la serviciu sau de acasă, sau pentru că rata vine curând și nu sunt bani. Credem cu adevărat noi, creștinii, că nu ar trebui să avem probleme? Că viața ar trebui să fie lipsită de necazuri?

Standarde duble

Chemându-i pe credincioși să se căiască și să renunțe la homosexualitate, abordăm un grup de oameni care se îndoiește că ne vom ocupa de ei cu îndurare, ca Dumnezeu, fiindcă există puține dovezi că Trupul este dornic să fie deschis în general, cu privire la domeniile ascunse din viețile celor care fac parte din el. De ce ar sta singuri și descoperiți, expuși bârfei și criticii, cei cu un trecut homosexual?

Pe o scală a păcatului de la 1 la 10, cei mai mulți dintre noi de-abia mărturisesc păcate care se încadrează la 1 sau 2. Dacă, în ochii Bisericii, păcatul tău sau chiar potențialul tău de a păcătui este estimat pe scală la 13, chiar te-ai duce în față și l-ai face cunoscut?

Păcatul heterosexual este de nestăpânit în Trupul lui Hristos. Nu mă refer la păcate „mari”, ca adulterul unui pastor, cât la atitudini care scuză autosatisfacerea reciprocă la cuplurile logodite, același comportament la care iau parte bărbații și

femeile homosexuale. Este o practică acceptată, pentru că „nu merg până la capăt” și, „la urma urmei, vor fi căsătoriți în curând”.

Facem cu ochiul fanteziei sexuale, deoarece știm că a fi un bărbat (sau o femeie!) puternic(ă) și plin(ă) de energie sexuală în America, înseamnă că „aceste lucruri se întâmplă” și că nu merită să ne tulburăm din cauza lor. Cu toate acestea, Isus ne dă ca exemplu că și gândul de a comite adulter este același lucru cu faptul în sine. (Matei 5:28)

Există un standard dublu, care face ca păcatul homosexual să fie mai rău decât păcatul heterosexual. Există un alt standard, care ne învață să nu facem valuri recunoscând greșeli, erori, indiscreții de orice fel, forțându-ne prin aceasta pe noi toți să ne confruntăm cu personalitățile noastre viciate, cu personalitățile noastre adevărate, cu personalitățile noastre împovărate, egoiste, înfricoșate, care arată cine suntem noi cu adevărat.

Pentru a combate greșelile, practica obișnuită este ori să se proclame și mai zgomotos natura rea a păcatului, folosind un limbaj senzațional; cuvinte precum „scârbos”, „dezgustător” și „urâciune”, îndeosebi cu privire la păcatul homosexual. Se face referire la bârfă ca la o urâciune în Proverbe 6:16, dar cât de des se neliniștește cineva din cauza acestui păcat care poate efectiv ucide pe cineva cu tot atâta dexteritate ca un cuțit în spate?

Problema nu este că se îndoiește cineva că păcatul este păcat. Problema este că ne îndoim că iertarea va fi cu adevărat acordată sau că, după aceea, vom fi în stare să menținem suficient o umblare nepătată, pentru a dovedi că am fost demni să fim iertați de la bun început.

Vestirea harului și a îndurării îi îngrijorează pe mulți lideri conservatori că va constitui o îngăduință pentru păcat. De teamă că vor părea „moi” în ceea ce privește păcatul, strigă la conferințe și continuă să-și ascundă propriile vieți cu și mai multă atenție, pentru a dovedi că este posibil „să fii bun”. „Dacă eu pot, poți și tu.”

Fiul risipitor – Reluare

Nu credeți că, după toți acești ani și după eșecul evident al acestei linii de gândire pentru conducerea oamenilor la o transformare adevărată, cineva ar trebui să fie destul de pragmatic pentru a încerca ceva diferit? Cum ar fi, de exemplu, ca după ce cineva se căiește de păcatele sale și renunță la ele, să dăm o petrecere?

Dacă pastorul tău a fost implicat sexual cu o femeie din biserică și amândoi s-au căit, nu ar fi ceva diferit să aveți o cină grozavă, unde toată lumea să aducă o farfurie de mâncare, să râdeți și să roștiți toasturi cu băuturi răcoritoare cu ghimbir și puncte de fructe, și să vorbiți deschis despre modelul întoarcerii fiului risipitor la tatăl său iubitor, care a tăiat pentru el vițelul cel îngrășat?

Vă puteți imagina cum ar fi să trimiteți prezentări despre sărbătoare și motivul ei bisericilor din zonă, pentru a le include în buletinul lor duminical? Vi-l puteți imagina pe responsabilul zonal cu brațul în jurul pastorului, laudându-L pe Dumnezeu?

Dacă am crede cu adevărat că Isus a murit pentru păcatele noastre, că păcătuim în continuare și avem nevoie de sângele Lui, poate că am fi puțin mai generoși cu cei care se luptă cu probleme pentru care vor să fie ajutați și din cauza cărora sunt disperați. Din nefericire, se pare că cei mai mulți creștini nu cred cu adevărat în ispășire, acțiunea pe care a făcut-o Dumnezeu când L-a trimis pe Isus ca să poarte păcatele lumii, trecute, prezente și viitoare.

Cei mai mulți dintre noi depunem încă eforturi pentru a primi dragostea lui Dumnezeu, pentru a scăpa de păcat. Purtându-ne bine sau reținându-ne de la a face lucruri „rele” este modul nostru de a dovedi că suntem demni de dragostea Lui și de dragostea Trupului. Este o greșală să gândim astfel.

Cei care se luptă cu homosexualitatea și care vor ajutor sau cred că ar putea cere ajutor, umblă implorând. Implorând biserica creștină homosexuală, grupurile politice pro-homosexualitate, oamenii toleranți de toate convingerile religioase, care îi vor accepta așa cum sunt. Îi pierdem și îi

condamnăm la o viață fără speranță de schimbare, și totul din cauză că nu credem că Dumnezeu știe din ce suntem făcuți, cu toate că știe că suntem țărână și a avut grijă să recunoască decăderea noastră, și să găsească eliberare pentru noi. (Psalmul 103:10-14)

Bărbații homosexuali și femeile homosexuale care sunt răscumparați vor fi cei care vor arăta calea către împlinire și credința adevărată, în relația noastră cu Isus și în locul nostru în Împărăție. Cei care s-au luptat singuri, Isus fiind singura lor tărie, cunosc dragostea, iertarea și vindecarea într-un mod pe care, aceia dintre noi care am fost întotdeauna „buni”, nu îl cunoaștem.

[Extras din Robbi Kenney, *A Party for the Prodigal*. Copyright © Robbi Kenney. Tradus și publicat cu permisiune.]

RĂSPUNS LA TEOLOGIA PRO-HOMOSEXUALITATE.

PARTEA A II-A: ARGUMENTE RELIGIOASE GENERALE

JOE DALLAS

Un sondaj recent a arătat că 66% (două treimi) dintre americani nu mai cred că există un „adevăr absolut”. Mai îngrijorător este faptul că 53% dintre cei care nu credeau într-un adevăr absolut se identificau drept creștini născuți din nou; 75% dintre ei erau în principal protestanți.

Dacă nu mai există un „adevăr absolut” nici măcar în mințile a jumătate dintre cei „născuți din nou” rezultă, în mod logic, că învățătura creștină și însăși Biblia nu mai sunt atât de mult crezute. Sociologul George Gallup Jr. a menționat aceasta în *The People's Religion: American Faith in the 90's* [*Religia poporului: Credința americanilor în anii '90*]. „Deși religia este foarte populară în America”, declară el, „ea este în mare măsură superficială. Există un vid de cunoaștere între credința declarată a americanilor și lipsa celor mai elementare cunoștințe despre acea credință.”

Pe scurt, cei care se identificau drept creștini în anii '90 erau ignoranți în ceea ce privește Biblia. Învățătura a devenit mai

puțin importantă decât sentimentele plăcute; într-adevăr, un studiu al *USA Today* arăta că dintre cei 56% dintre americani care merg la biserică, 45% o fac pentru că „e bine pentru tine”, 26% merg pentru pacea minții. Învățăturile specifice, observa sondajul, păreau neimportante.^[63]

Dacă noțiunile de „adevăr” și „învățătură” devin neimportante pentru creștini, mai poate supraviețui ideea de „păcat”? Probabil că nu; 25% dintre creștinii intervievați în 1993 considerau că păcatul este un „concept depășit”.^[64]

„Conștiința păcatului era pentru noi ca o umbră care plana asupra noastră”, scrie Cornelius Plantinga în *Christianity Today*. „Creștinii urau păcatul, se temeau de el, fugeau de el. Dar astăzi umbra s-a dus. În zilele noastre, acuzația că ai păcătuit se face deseori cu un zâmbet malițios.”^[65]

Adevărul Evangheliei nu a fost niciodată atât de amabil. Ioan Botezătorul era aspru cu fariseii (Matei 3:7-8), Isus l-a muștrat pe Petru când a încercat să împiedice menirea Sa (Matei 16:22-23), iar Pavel a fost gata să admonesteze public ipocrizia, chiar dacă era vorba de un creștin respectat (Galateni 2:11-14). Să fim siguri, este loc pentru amabilitate. Dar niciodată în dauna adevărului.

Dar astăzi distanța dintre adevăr și practicile moderne a ajuns atât de mare, încât o mulțime de idei false (dar „drăguțe”) au pătruns în Biserică, creând o mentalitate care spune: „Hai să o scoatem la capăt fără conflicte, da?” Autorul J. Stephen Lang încearcă să explice fenomenul: „Dragostea poate fi înțeleasă – căldură și sentimente. Învățătura, pe de altă parte, sună sec, dificil și pune condiții.”^[66]

Dorința pentru „căldură și sentimente” fără un angajament față de adevăr face ca argumentele religioase ale teologiei pro-homosexualitate să pară cu atât mai plauzibile. Spre deosebire de argumentele justiției sociale, aceste argumente sunt mai „religioase”; adică fac apel la temele religioase generale ale armoniei și bunăvoinței, evitând problemele naturii umane căzute, păcatului și supunerii. Pentru cei ignoranți în ceea ce

privește Biblia, ele pot trece drept adevăr, dar în lumina Scripturii, argumentele în cauză nu au pe ce să se bazeze.

Intrucât au în ton mai religios decât argumentele sociale, li se poate răspunde aproape exclusiv în termeni biblici. Amintindu-ne că membrii mișcării „creștine homosexuale” spun că ei cred în autoritatea Bibliei, acestor argumente este cel mai bine să li se răspundă cu un apel de revenire la adevărul obiectiv al Bibliei, nu la subiectivismul relativ al experienței și înțelegerii omenești.

Argumentul religios # 1: „Isus nu a spus nimic despre homosexualitate.”

Este un argument favorit la paradele homosexualilor. Invariabil, când mișcarea „creștină homosexuală” este reprezentată, cineva din grup va avea o pancartă pe care scrie: „*Isus a spus despre homosexualitate: _____.*” Desigur, ideea este că dacă Isus nu a interzis în mod specific un comportament, atunci probabil că acel comportament nu a avut importanță pentru El. Extrapolând, argumentul presupune că dacă Isus nu S-a preocupat explicit de ceva, atunci nici noi nu ar trebui să o facem.

Tory Perry (așa cum fac majoritatea liderilor „creștini homosexuali”) încearcă să folosească în mare măsură acest argument bazat pe tăcere: „Cât despre întrebarea: «Ce a spus Isus despre homosexualitate?»», răspunsul este simplu. Isus nu a spus nimic. Nici măcar un singur lucru. Nimic! Pe Isus Îl interesa mai mult dragostea.”^[67]

Deci, potrivit argumentului tăcerii, dacă Isus nu a vorbit despre aceasta, nici noi nu ar trebui să vorbim.

Răspuns: Argumentul induce în eroare și este ilogic din patru motive.

Mai întâi, argumentul presupune că Evangheliile au mai multă autoritate decât restul cărților din Biblie. Ideea că un subiect nu este important doar pentru că nu a fost menționat de Isus le era străină celor care au scris Evangheliile. În niciun loc Matei, Marcu, Luca sau Ioan nu spun că Evangheliile lor ar trebuie să fie mai presus de Tora sau de cărțile care urmau să fie

scrise. Cu alte cuvinte, Evangheliile – și învățăturile pe care le conțin ele – nu sunt mai importante decât restul Bibliiei. Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu. Același Duh care i-a inspirat pe autorii Evangheliilor, i-a inspirat și pe cei care au scris restul Bibliiei.

În al doilea rând, argumentul presupune că Evangheliile sunt mai ample decât sunt în realitate. Nu numai că ele nu au autoritate mai mare decât restul Scripturii, dar nici nu sunt mai ample. Adică, ele nu ne oferă tot ceea ce avem nevoie să cunoaștem în materie de învățătură și aplicație practică.

De fapt, unele dintre cele mai importante învățături ale Bibliiei nu apar în Evangheliile. Învățătura despre natura cea veche și natura cea nouă a omului (formulată de Pavel în Romani 6); viitorul lui Israel și taina neamurilor (indicată de Hristos, dar explicată pe larg în Romani 9-11); explicarea și administrarea darurilor spirituale (detaliată în 1 Corinteni 12 și 14); preoția lui Hristos (ilustrată în Evrei) – apar toate după relatările privind viața, moartea și învierea lui Hristos. (Și nici măcar nu am menționat tot Vechiul Testament.) Poate spune cineva că aceste învățături nu sunt importante fiindcă nu au fost menționate de Isus?

Sau altfel spus, să credem cu adevărat că lui Isus nu-I păsa de maltratarea soției sau de incest, doar fiindcă nu a spus nimic despre ele? Nu sunt interdicțiile cu privire la incest din Levitic și 1 Corinteni, precum și sfatul lui Pavel către soți să-și iubească soțiile, suficiente ca să ne învețe în această privință, fără să fie menționate și în Evangheliile? Există multe comportamente rele pe care Hristos nu le-a nominalizat; cu siguranță, nu trebuie să le tolerăm din acest motiv! La fel, tăcerea lui Isus în privința homosexualității nu neagă în niciun fel interdicțiile foarte specifice cu privire la ea care apar în alte locuri, atât în Vechiul, cât și în Noul Testament.

În al treilea rând, argumentul este imprecis, în sensul că presupune că noi știm tot ce a spus Isus. Evangheliile nu pretind că ar oferi o relatare completă despre viața sau învățăturile lui Isus. Perioade întregi din anii Lui de început sunt

omise; multe dintre cele ce a făcut și a zis El rămân necunoscute.

Luca și-a scris Evanghelia pentru ca Teofil să poată cunoaște temeinicia învățăturilor pe care le primise prin viu grai. (Luca 1:4) Motivele lui Ioan sunt mai ample: „Lucrurile acestea au fost scrise, pentru ca voi să credeți că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu; și crezând, să aveți viața în Numele Lui.” (Ioan 20:31) Dar niciunul nu pretinde că ar fi scris toate cuvintele Mântuitorului. Din contră, Ioan afirmă că ar fi fost imposibil: „Mai sunt multe alte lucruri, pe care le-a făcut Isus, care, dacă s-ar fi scris cu de-amăruntul, cred că nici chiar în lumea aceasta n-ar fi putut încăpea cărțile care s-ar fi scris.” (Ioan 21:25)

Dacă așa stau lucrurile, cum putem fi siguri că nu a spus nimic despre homosexualitate? Nimeni nu poate răspunde. Dar știm că există subiecte la fel de importante neabordate în Evanghelii, dar menționate în detaliu în alte cărți ale Bibliei. Homosexualitatea, deși nu este menționată de Matei, Marcu, Luca sau Ioan, este izbitor de prezentă în ambele Testamente și, la fel de evident, este interzisă.

În al patrulea rând, argumentul presupune că, deoarece Hristos nu a spus nimic specific despre homosexualitate, nu a spus nimic despre heterosexualitate ca standard. Isus S-a referit în cei mai specifici termeni care a fost intenția lui Dumnezeu când a creat sexualitatea: „Dar de la începutul lumii, «Dumnezeu i-a făcut parte bărbătească și parte femeiască. De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa, și se va lipi de nevasta sa. Și cei doi vor fi un singur trup.» Așa că nu mai sunt doi, ci sunt un singur trup. Deci, ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă.” (Marcu 10:6-9)

În acest pasaj, lui Isus I Se pusese o întrebare ipotetică: „Este permis divorțul?” În loc să ofere un simplu „da” sau „nu”, S-a referit la Geneza și, mai specific, la intenția avută de Dumnezeu la creație ca standard după care trebuie apreciate chestiunile sexuale. Repetând relatarea din Geneza, El subliniază patru elemente ale intenției în creație, cu privire la

căsătorie și legăturile sexuale: independența era unul – un bărbat va pleca de acasă pentru a-și întemeia propria familie cu soția lui; unirea sexuală într-un „singur trup” era un altul; și, desigur, monogamia. Dar primul element al intenției în creație pe care l-a subliniat Isus este factorul complementar: trebuia să fie unirea dintre bărbat și femeie, soț și soție.

Poate că homosexualitatea nu a fost menționată de Isus – ca multe alte comportamente sexuale. Însă mai clar nici că Se putea exprima cu privire la standardul exprimării sexuale: bărbat cu femeie, uniți așa cum i-a dorit Dumnezeu. Nu se poate presupune că ar fi acceptat și altceva.

Argumentul religios # 2: „Sunt un credincios născut din nou și sunt homosexual. Cum se poate asta, dacă homosexualitatea este greșită?”

Acest argument este deseori promovat prin declarația: „Sunt homosexual și creștin, ceea ce este o dovadă vie că poți fi amândouă!” Mel White, după instalarea sa ca pastor al celei mai mari biserici homosexuale americane, a făcut o afirmație similară: „Acum, mulțumesc lui Dumnezeu, după treizeci de ani de luptă pot spune în sfârșit cine sunt cu adevărat. Sunt homosexual. Sunt mândru de asta. Iar Dumnezeu mă iubește fără rezerve.”^[68]

Deci, mesajul este că dacă cineva este cu adevărat născut din nou și homosexual, cele două sunt compatibile.

Răspuns: Argumentul este ilogic fiindcă presupune că dacă cineva este creștin și este iubit de Dumnezeu, atunci ceea ce face este în ordine în ochii lui Dumnezeu.

Putem presupune că afirmațiile Dr. White sunt adevărate: este homosexual, spune că este mândru de aceasta (și nimeni nu se află în poziția să spună altceva) și că Dumnezeu îl iubește. Dar este justificată homosexualitatea de dragostea lui Dumnezeu pentru el sau de mândria Dr. White că este homosexual?

Puțin probabil. Și, în timp ce articolul de față nu își propune să intre într-o dezbatere despre siguranța eternă („odată

mântuit, întotdeauna mântuit”), să ne amintim că un creștin nu devine automat necreștin doar fiindcă păcătuiește. Faptul că păcătuiește – chiar fără să realizeze – nu îi anulează automat mântuirea.

Dar nici mântuirea nu acordă legitimitate păcatului său. Un creștin poate, într-adevăr, să fie homosexual declarat; nu este o dovadă că homosexualitatea și creștinismul sunt compatibile. De fapt, un creștin poate să păcătuiască în mod deschis; nici aceasta nu este o dovadă că păcatul și creștinismul sunt compatibile.

Anania și Safira, un soț și o soție menționați în Fapte, capitolul 5, erau evident credincioși. Dar păcatul ipocriziei (faptul că au pretins că dădeau mai mulți bani Bisericii decât făceau de fapt) i-a costat viața. Erau creștini; și greșeau grav. Greșala lor nu însemna că nu erau creștini; creștinismul lor nu legitima greșala lor.

Apostolului Petru i-a fost teamă, cel puțin într-o ocazie, să fie văzut în tovărășia neamurilor, de teama represaliilor din partea iudeilor, care credeau că iudeii și neamurile nu ar trebui să se amestece niciodată. Așa că atunci când iudeii nu erau prin preajmă, vroia să mănânce cu prietenii dintre neamuri; când erau prezenți iudeii, evita neamurile. (Galateni 2:11-13) Ipocrizia lui în fața prejudecății era greșită, dar nimeni nu se îndoiește că era creștin. Ceea ce nu justifică nicidecum ipocrizia lui.

Cu alte cuvinte, faptul de a fi creștin nu este o indicație în sine că viața ta este plăcută lui Dumnezeu. Și orice credincios sincer știe aceasta. Este o pierdere de timp să ne certăm cu privire la lucruri abstracte, precum faptul dacă un „creștin homosexual” este cu adevărat născut din nou, sau „mântuit”. Putem afirma că, dacă va continua în păcat, va risca să-și împietrească inima față de Dumnezeu sau să culeagă roada depravării, deoarece Dumnezeu nu Se lasă batjocorit. Dar nu putem vedea în sufletul lui, ca să hotărâm cât de împietrit sau de înșelat este.

Indiferent cât de mândru, încrezător în sine sau iubit de Dumnezeu este cineva, poate să umble în întuneric fără să realizeze. Tocmai de aceea avem un standard obiectiv prin care trebuie să ne judecăm faptele. „Fii cu luare minte asupra ta însuși”, îl îndemna Pavel pe Timotei, „și asupra învățaturii... Stăruie în aceste lucruri, căci dacă vei face așa, te vei mântui pe tine însuși și pe cei ce te ascultă.” (1 Timotei 4:16)

Faptul de a spune „sunt creștin și homosexual” nu dovedește nimic. Întrebarea nu ar trebui să fie: „Poate cineva să fie homosexual și să Îi aparțină totuși lui Dumnezeu?”, ci mai degrabă: „Este homosexualitatea corectă sau greșită conform Bibliei?”

Argumentul religios # 3: „Frecventez o biserică homosexuală unde darurile Duhului și prezența lui Dumnezeu sunt evidente. Cum se poate asta, dacă homosexualitatea este greșită?”

Când regretatul reverend Sylvia Pennington, o apărătoare a teologiei pro-homosexualitate, s-a aflat prima dată la o biserică homosexuală, încă mai credea că homosexualitatea este greșită. Dar ceva a făcut-o să-și schimbe părerea: „Am devenit conștientă de prezența Duhului Sfânt plutind în jur, deasupra mea și în mine. Ei [creștinii homosexuali] simțeau același Duh pe care Îl simțeam eu și Îl iubeam pe Dumnezeu cum Îl iubeam eu. De fapt, I se închinau lui Dumnezeu. Iar Dumnezeu era acolo – negreșit era acolo!”^[69]

Deci argumentul este că dacă prezența și darurile lui Dumnezeu sunt evidente într-o biserică homosexuală, este o dovadă că Dumnezeu acceptă și binecuvântează homosexualitatea.

Răspuns: Argumentul induce în eroare deoarece presupune că darurile sau prezența lui Dumnezeu sunt o indicație a aprobării Lui.

Din descriere pe care reverendul Pennington o face unei biserici homosexuale, putem deduce unul din trei lucruri: prezența lui Dumnezeu nu era acolo deloc, iar ceea ce a simțit ea era doar emoție; sau ceea ce ea (și ceilalți prezenți) au simțit

era o contrafacere demonică; sau de fapt prezența lui Dumnezeu era efectiv acolo.

Gădesc inutil să aduc argumente că prezența lui Dumnezeu poate sau nu poate să se afle cu adevărat în bisericile homosexuale. În schimb, cel mai bine ar fi să ne întrebăm: „Și ce-i cu asta?” Chiar dacă Dumnezeu este prezent în bisericile homosexuale, iar darurile Lui se manifestă acolo, este aceasta o dovadă că acceptă homosexualitatea?

Nicidecum. Prezența lui Dumnezeu, minunată cum este, și darurile Lui, valoroase cum sunt, sunt date fără plată. Nu sunt nici o răsplată pentru credincioșie, nici o dovadă a ei. (Nu susțin că Dumnezeu *este* prezent în bisericile homosexuale; spun numai că, la fel ca în cazul argumentului „Sunt homosexual și creștin”, cel mai bine este să rămânem la chestiunea de bază: „Este homosexualitatea corectă sau greșită?”)

Pentru a ilustra aceasta, uitați-vă la biserica din Corint. Nimeni nu se îndoiește că erau credincioși adevărați; Pavel își începe epistola adresându-li-se ca „sfințiți în Hristos Isus”. (1 Corinteni 1:2) Mai mult, darurile Duhului – învățarea, predicarea, cuvintele profetice și așa mai departe – erau evidente acolo; Pavel a rezervat capitolele 12-14 pentru a-i învăța cum să se folosească de ele. Prezența lui Dumnezeu și darurile Lui făceau parte clar din viața bisericii din Corint.

Iar biserica din Corint era un haos. Ei erau, conform relatării lui Pavel, firești și plini de dezbinări (1 Corinteni 3:3-4), incestul era înfăptuit în mod deschis printre ei (5:1-5), se dădeau în judecată unii pe alții (6:1-3) și se îmbătau când luau cina Domnului (11:21). Dar prezența lui Dumnezeu era în Corint. Pentru că aproba comportamentul lor? Bineînțeles că nu. Dar Lui nu-I pare rău de darurile și chemarea făcute, după cum spune Pavel în Romani 11:29. Nu le-ar îndepărta, nici chiar când biserica în care lucrează ele s-ar afla într-o eroare serioasă.

Exemplele moderne abundă. Toți am aflat despre evangheliști sau predicatori ale căror misiuni au înflorit chiar și atunci când, din nefericire, erau implicați în imoralitate sexuală. Ani de zile, în unele cazuri, prezența și binecuvântarea lui

Dumnezeu a fost peste lucrarea lor, chiar și atunci când au continuat să păcătuiască în secret. Dar niciunul dintre noi nu ar deduce din aceasta că Dumnezeu le-ar aproba comportamentul.

Atunci ce putem deduce? Două lucruri: primul, dacă Dumnezeu a dat cuiva un dar al Duhului, darul poate continua să lucreze, chiar dacă cel în cauză păcătuiește în mod voit. Al doilea, darul sau prezența lui Dumnezeu este un semn al harului, nu al aprobării. Nu se poate spune că deoarece darurile lucrează într-o biserică, activitățile bisericii respective sunt legitime. Legitimitatea este determinată de Scriptură, nu de dinamica spirituală.

Argumentul religios # 4: „Eu și iubitul meu avem o relație monogamă și ne iubim cu adevărat. Ce este rău în asta?”

Când drepturile homosexualilor și mișcărilor „creștine homosexuale” s-au dezvoltat, s-a pus tot mai mult accentul pe calitatea relațiilor homosexuale. Inițial, susținătorii homosexualilor vorbeau despre libertate sexuală; astăzi ei vorbesc despre legitimitate. De fapt, în timp ce scriu articolul de față, națiunea noastră își ține răsuflarea ca să vadă ce va hotărî *Curtea Supremă* din Hawaii cu privire la legalitatea căsătoriilor homosexuale.

„Dumnezeu este încântat că sunt atât de fericită în relația cu o femeie”, declara nu de mult cu entuziasm o lesbiană, membră a *Bisericii Comunității Metropolitane*, la o emisiune de știri.^[70] O relație stabilă este deci văzută ca o dovadă a binecuvântării lui Dumnezeu. Dacă este vorba de iubire autentică, așa susține argumentul, totul este în regulă.

Răspuns: Argumentul induce în eroare fiindcă presupune că dragostea sfințește o relație.

În zilele noastre este greu să afirmi că dragostea nu este standardul final pentru corect și greșit. La urma urmei, dragostea este frumoasă; în cultura noastră ea a fost aproape zeificată ca ceva atât de intens și frumos, încât se pare că justifică aproape orice se face în numele ei. Cu toată ura și violența din lume, de ce să ataci o relație iubitoare dintre doi

oameni? Fiindcă dragostea, în ea însăși, nu face ca o relație să fie corectă. De fapt, contrar mentalității sentimentaliste a timpurilor noastre, dragostea nu este întotdeauna un lucru chiar atât de bun.

Un eseu despre homosexualitate și etică afirmă pe bună dreptate: „Una dintre cele mai răspândite erori în domeniul moralei creștine a fost încercarea de a face din dragoste o calitate spirituală omnipotentă, care are puterea să sfințească orice se face în numele ei.”^[71]

Potrivit lui Isus, dragostea poate interfera cu planul lui Dumnezeu pentru un anumit om. El Își avertizează ucenicii că iubirea pentru cineva, indiferent cât de legitimă este relația, devine păcat când întrece iubirea noastră față de El. (Matei 10:37) Regele Solomon, într-o notă similară, și-a iubit soțiile străine. Problema a fost că ele i-au abătut inima de la Dumnezeu. (1 Regi 11:3-4) În cazul lui, dragostea a devenit o ispită.

Dragostea nu este suficientă pentru a justifica o relație. Un cuplu creștin necăsătorit poate fi foarte îndrăgostit; dacă au relații sexuale înainte de căsătorie, tot va fi păcat, indiferent cât de multă iubire i-a condus la asta. Și tot va fi greșit. Un bărbat căsătorit se poate îndrăgosti profund de o altă femeie decât soția sa; ceea ce nu va sfinți niciodată adulterul.

La fel, doi bărbați sau două femei se pot iubi. Dragostea lor poate fi foarte profundă, ei își pot promite fidelitate reciprocă și pot trăi la fel de fericiți ca orice cuplu heterosexual căsătorit. Din nou, aceasta nu justifică în sine o relație homosexuală. Scriptura pune limite relațiilor dintre oameni fără a oferi compromisuri, chiar dacă dragostea este prezentă, iar dorințele depășesc limitele stabilite. Dacă o formă de legătură sexuală este greșită, ea rămâne greșită indiferent cât de multă iubire este implicată.

Am prefera să fim înțelegători. Există o tendință ciudată care pătrunde în Biserică – „amabilitatea” este mai importantă decât adevărul. Imoralitatea – chiar printre liderii creștini – nu este confruntată, se răspândește fără piedici, iar multe biserici

sunt mai preocupate să-i facă pe oameni să se simtă confortabil, decât să trezească în ei sentimentul că au nevoie de Dumnezeu. Într-un asemenea mediu, nu este de mirare că sunt etalate învățături eronate precum teologia pro-homosexualitate. Evanghelistul și pastorul Greg Laurie a rezumat bine problema: „Oamenilor le este înfățișat un Dumnezeu «amabil», care zâmbește înțelegător la stilul lor de viață, în timp ce ei continuă să trăiască așa cum le place.”^[72]

Însă oricât de mult se străduiesc argumentele justiției sociale ale teologiei pro-homosexualitate să ne îndemne la „amabilitate”, Dumnezeu pe care Îl reprezentăm pune un preț mai mare pe adevăr decât pe compromis. De am putea, prin harul Lui, să nu evităm niciodată mandatul de a rosti adevărul în dragoste!

Note

^[61] Barna, George. *What Americans Believe* (Ventura: Regal Books, 1991), p. 36, citat în Rhodes.

^[62] Lang, Stephen. *Is Ignorance Bliss?* Moody Magazine, ianuarie/februarie 1996, Vol. 96, Nr. 5, p. 13.

^[63] Colson, Charles. Extras din *The Body*, retipărit în *Christianity Today*, 23 noiembrie 1992, p. 29.

^[64] Miller, Elliot. *A Crash Course on the New Age Movement* (Grand Rapids: Baker Book House, 1993), p. 16, citat în Rhodes.

^[65] Plantinga, Cornelius. *Natural Born Sinners*, *Christianity Today*, 14 noiembrie 1994, Vol. 38, Nr. 13, p. 25.

^[66] Lang, J. Stephen, p. 13.

^[67] Perry, Troy. *Don't Be Afraid Anymore* (New York: St. Martin's Press, 1990), p. 40.

^[68] White, Mel. *Stranger at the Gate* (New York: Simon și Schuster, 1994), p. 268.

^[69] Biery, Roger. *Understanding Homosexuality: The Pride and the Prejudice* (Austin: Edward Williams Publishing, 1990), p. 138.

^[70] *Gays and the Church*, ABC World News Tonight, 28 februarie 1996.

^[71] Biery, p. 176.

[72] Laurie, Greg. *The Great Compromise* (Dallas: Word Publishing, 1994), p. 8.

[Joe Dallas, *Responding to Pro-Gay Theology, Part II*. Copyright © Joe Dallas. Tradus și publicat cu permisiune. Articol revizuit și extras din cartea autorului *A Strong Delusion: Confronting the «Gay Christian» Movement*, disponibilă pentru comenzi pe site-ul www.amazon.com. Partea I a seriei a fost publicată în volumul I al lucrării *Schimbare de direcție* (Editura Carmel Print, Arad, 2015). Articolul în limba engleză este publicat pe site-ul www.exodusglobalalliance.org.]

RĂSPUNS LA TEOLOGIA PRO-HOMOSEXUALITATE.

PARTEA A III-A: ARGUMENTE SCRIPTURALE

JOE DALLAS

Această parte a teologiei pro-homosexualitate prezintă ceea ce par a fi o serie de răspunsuri conservatoare, fundamentaliste la obiecțiile conservatoare fundamentaliste la homosexualitate. Cu alte cuvinte, ea se referă la fiecare pasaj din Scriptură care face referire la homosexualitate și încearcă să explice de ce fiecare verset este înțeles greșit în ziua de astăzi. Este cea mai îndrăzneț parte a teologiei pro-homosexualitate și, pentru mulți creștini, cea la care le este cel mai dificil să dea un răspuns.

Aceasta din cauză că argumentele iau ceea ce este evident și afirmă că au descoperit că versetele au un înțeles diferit, altădată ascuns.

Pentru a ilustra, să luăm un verset cu înțeles destul de clar: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă.”(Matei 11:28)

Înțelesul este clar: Isus îi cheamă pe cei împovărați să vină la El pentru a le da odihnă. Nu este nevoie să cercetăm originalul grecesc sau contextul cultural; versetul este clar.

Acum, să presupunem că cineva îți spune că a studiat în detaliu cuvintele din acest verset și a descoperit că de fapt Isus le invita pe femeile însărcinate să stea la maternitatea Lui din Nazaret. Pare ridicol; contextul arată clar altceva. Dar dacă nu ai

dedicat timp studierii versetului în greaca originală, din punct de vedere tehnic nu vei putea respinge ideea „maternității”, deși bunul simț îți spune că este o prostie.

În aceasta rezidă puterea teologiei homosexuale. Ia versete cu care suntem toți familiarizați, le dă o cu totul altă interpretare, își susține afirmațiile cu specialiști bine creditați și dă astfel naștere unei noi etici sexuale. Bunul simț o poate respinge, dar până sunt examinate mai atent, ideile sale sunt greu de combătut.

Pentru a aborda această parte a teologiei pro-homosexualitate, vom analiza fiecare verset care se referă la homosexualitate, vom prezenta interpretarea tradițională a versetului, vom arăta argumentele pro-homosexualitate împotriva interpretării clasice și vom răspunde fiecărui argument în parte.

Creația/Intenția la creație: Geneza 1:27-28, 2:18, 23-24

„Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu: parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut. Dumnezeu i-a binecuvântat, și Dumnezeu le-a zis: Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul, și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului, și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ.”

„Domnul Dumnezeu a zis: «Nu este bine ca omul să fie singur: am să-i fac un ajutor potrivit pentru el.» „Și omul a zis: «Iată în sfârșit aceea care este os din oasele mele și carne din carnea mea! Ea se va numi femeie, pentru că a fost luată din om.» De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa, și se va lipi de nevasta sa, și se vor face un singur trup.”

Interpretarea tradițională

Intenția lui Dumnezeu cu privire la relațiile sexuale dintre oameni se limitează la uniunea heterosexuală dintre un bărbat și o femeie, în cadrul căsătoriei.

Argumentul pro-homosexualitate

Relatarea din Geneza nu interzice homosexualitatea; pur și simplu, nu referă la ea, din motive evidente. Un cuplu homosexual cu greu ar fi putut începe procesul de populare a

pământului. Însă versetele nu pot fi văzute ca un model pentru toate cuplurile: multe cupluri heterosexuale sunt lipsite de copii sau nu pot întreține relații sexuale. Comit ele un păcat fiindcă nu se conformează relatării din Geneza?

Răspunsul # 1

Deși este adevărat că pasajul nu interzice relațiile homosexuale, el oferă modelul primar pentru sexualitate, după care trebuie judecate alte forme de exprimare sexuală. Thomas Schmidt afirmă pe bună dreptate: „Ea [Geneza] oferă o bază pentru poruncile biblice și pentru abordările viitoare ale celor care doresc să construiască o etică sexuală care să răspundă schimbărilor vremii – este indicat pentru noi să explorăm relevanța poruncilor biblice cu privire la căsătorie și să evaluăm homosexualitatea modernă în lumina Genezei.”^[73]

Stanton Jones adaugă, cu privire la creație ca model pentru sexualitate: „Esența moralității creștine este aceasta: Dumnezeu a creat uniunea sexuală cu un scop – unirea soțului și a soției într-un singur trup, în cadrul căsătoriei. Dumnezeu folosește relațiile sexuale, intimitatea sexuală deplină pentru a uni doi oameni împreună.”^[74]

Răspunsul # 2

Uniunea dintre bărbat și femeie prezentată în Geneza este singurul model pentru comportamentul sexual laudat consecvent atât în Vechiul, cât și în Noul Testament. În timp ce alte forme de comportament (poligamia și folosirea concubinilor, de exemplu) sunt introduse și chiar permise în Vechiul Testament, relația monogamă dintre soț și soție este standardul promovat ca ideal în Scriptură. Deși vechea zicală: „Dumnezeu i-a creat pe Adam și Eva, nu pe Adam și Ștefan” pare frivolă, ea reprezintă o apreciere coerentă a intenției în creație: în timp ce heterosexualitatea este promovată peste tot în Scriptură, nici măcar o dată o relație homosexuală nu este menționată altfel decât în termeni negativi.

Distrușgerea Sodomei: Geneza 19:4-9

„Dar nu se culcaseră ei [îngerii care îl vizitau pe Lot ca să judece răutatea Sodomei și să hotărască dacă să o cruțe sau nu]

încă, și oamenii din cetate, bărbații din Sodoma, tineri și bătrâni, au înconjurat casa; tot norodul a alergat din toate colțurile. Au chemat pe Lot și i-au zis: «Unde sunt oamenii care au intrat la tine în noaptea aceasta? Scoate-i afară la noi, ca să ne împreunăăm cu ei [literal: „ca să-i cunoaștem”].» Lot a ieșit afară la ei la ușa... și a zis: «Fraților, vă rog, nu faceți o asemenea răutate! Iată că am două fete care nu știu de bărbat; am să vi le aduc afară și le veți face ce vă va plăcea. Numai nu faceți nimic acestor oameni» ... Și au zis: «Îți vom face mai rău decât lor.»

Interpretarea tradițională

Bărbații din Sodoma încercau să întrețină relații homosexuale cu oaspeții lui Lot. Prin urmare, Sodoma a fost distrusă pentru marea ei răutate, homosexualitatea jucând un rol major în distrugerea ei.

Argumentul pro-homosexualitate # 1

Sodoma a fost distrusă din cauza lipsei de ospitalitate a locuitorilor ei, nu din cauza homosexualității.

Profesorul John Boswell, în *Christianity, Social Tolerance and Homosexuality* [*Creștinism, toleranță socială și homosexualitate*], susține această idee pe baza a două ipoteze: mai întâi, Lot încălca obiceiul din Sodoma, primind oaspeți fără permisiunea bătrânilor cetății,^[75] de aici și cererea de a-i scoate pe bărbați afară „ca să-i cunoaștem”; în al doilea rând, expresia „a cunoaște” nu are neapărat o conotație sexuală.

Cuvântul ebraic *yada* apare de 943 de ori în Vechiul Testament; are un înțeles sexual în aproximativ 10 dintre ele. Argumentul este deci că bărbații din Sodoma nu aveau intenții sexuale față de vizitatorii lui Lot.

Răspuns

Argumentul nu are sens în lumina răspunsului lui Lot. Primul lui răspuns: „Nu faceți o asemenea răutate”, cu greu s-ar potrivi unei simple cereri de a-i „cunoaște” pe oaspeții lui. Al doilea răspuns al lui clarifică lucrurile: el a răspuns la solicitarea lor, oferindu-le pe cele două fiice virgine ale lui – un alt gest fără sens, dacă bărbații vroiau doar să-i cunoască din punct de vedere social pe oaspeții lui. Și dacă acei bărbați aveau intenții

nevinovate, de ce a fost distrusă cetatea din cauza lipsei de ospitalitate? A cui impolitețe a fost judecată, a lui Lot sau a cetățenilor Sodomei?

Teoria mai mult ridică întrebări, decât oferă răspunsuri. În timp ce Boswell și Bailey au dreptate arătând gravitatea lipsei de ospitalitate în vremurile biblice, lipsa de ospitalitate în sine nu poate constitui motivul pentru severitatea răspunsului pe care l-a dat Lot acelor bărbați sau pentru judecata care a urmat fără întârziere.

Argumentul pro-homosexualitate # 2

Sodoma a fost distrusă pentru tentativă de viol, nu pentru homosexualitate.

Acest argument este mai frecvent; el este propus de autoarea lesbiană Virginia Mollenkott și de alții, și este mult mai plauzibil decât teoria „lipsei de ospitalitate”.

„Violența – relațiile sexuale forțate – este adevăratul mesaj al relatării”, explică Mollenkott.^[76] Astfel, homosexualitatea nu are nimic de-a face cu distrugerea Sodomei; dacă intenția de viol ar fi fost de natură heterosexuală, judecata ar fi fost aceeași. Violența, nu homosexualitatea, a fost pedepsită când a căzut Sodoma.

Răspuns

Argumentul este parțial adevărat; cu siguranță, bărbații din Sodoma doreau să înfăptuiască un viol. Dar pentru ca un asemenea fapt să-i includă pe „oamenii din cetate, bărbații din Sodoma, tineri și bătrâni”, homosexualitatea trebuie să fi fost o practică comună.

Mollenkott argumentează, în mod convingător, că situația era similară unui viol în închisoare sau genului de atacuri pe care armatele învingătoare le comit asupra dușmanilor învinși,^[77] însă argumentarea sa este demontată de dovezile pe care Profesorul Thomas Schmidt le citează din literatura străveche, care legau Sodoma de practicile homosexuale mai generale: „*Testamentul Celor Doisprezece Patriarhi*, datând din secolul al doilea î.Cr., îi califică pe sodomiți ca trăind în «promiscuitate sexuală» (*Testamentul lui Beniamin* 9:1) și afirmă că «Sodoma s-a

depărtat de la calea firească» (*Testamentul lui Neftali* 3:4). Din aceeași perioadă, *Jubileele* afirmă că sodomiții «se pângăreau pe sine și făceau desfrânare în trupurile lor» (16:5, a se compara cu 20:5-6). Atât Filo, cât și Josephus, menționează relațiile între persoane de același sex drept imaginea caracteristică a Sodomei.^[78]

Argumentul pro-homosexualitate # 3

Adevăratele păcate ale Sodomei, potrivit lui Ezechiel 16:49, erau că „era îngâmfată, trăia în belșug și într-o liniște nepăsătoare... și nu sprijinea mâna celui nenorocit și celui lipsit.” Acestea nu au nimic de-a face cu homosexualitatea.

Răspuns

Din nou, argumentul este parțial adevărat. Când Sodoma a fost distrusă, homosexualitatea era doar o parte sau un simptom al răutății ei. Romani, capitolul 1 oferă o ilustrație similară, descriind starea generală de decădere a omenirii, menționând homosexualitatea ca pe un simptom al decăderii. Dar Ezechiel spune despre sodomiți: „S-au semețit și au făcut urâciuni blestamate înaintea Mea.” (16:50)

Natura sexuală a acestor „urâciuni” este sugerată în 2 Petru 2:6-7: „Dacă a osândit El [Dumnezeu] la pieire și a prefăcut în cenușă cetățile Sodoma și Gomora, ca să slujească de pildă celor care vor trăi în nelegiuire, și dacă a scăpat pe neprihănitul Lot, care era foarte întristat de viața destrăbălată a acestor stricați...”

Și din nou în Iuda 7: „Tot așa, Sodoma și Gomora și cetățile dimprejurul lor, care se dăduseră și ele la curvie și au poftit după trupul altuia, ne stau înaintea ca o pildă, suferind pedeapsa unui foc veșnic.”

Dr. Bruce Metzger de la *Princeton Theological Seminary* menționează alte referințe la imoralitatea sexuală a Sodomei în 3 Macabei 2:5: „... sodomiții cei semeți și cuprinși de vădită și cu nespusă răutate...” și din nou în Jubilee 16:6: „necurăția sodomiților”.^[79]

Interpretarea pro-homosexualitate despre distrugerea Sodomei are câteva elemente de adevăr: a existat o tentativă de

viol homosexual, iar sodomiții erau, cu siguranță, vinovați și de alte păcate în afară de homosexualitate. Ținând însă cont de numărul bărbaților care doreau să participe la viol și de multe alte referințe, atât biblice cât și extrabiblice, cu privire la păcatele sexuale ale Sodomei, probabil că homosexualitatea era practică pe scară largă de sodomiți. Este, de asemenea, probabil ca păcatul după care sunt numiți să fi fost unul dintre numeroasele motive pentru care judecata a venit în final asupra lor.

Legea levitică (Levitic 18:22, 20:13)

„Să nu te culci cu un bărbat cum se culcă cineva cu o femeie. Este o urâciune.”

„Dacă un om se culcă cu un om cum se culcă cineva cu o femeie, amândoi au făcut un lucru scârbos; să fie pedepsiți cu moartea, sângele lor să cadă asupra lor.”

Interpretarea tradițională

Sub Legea levitică, homosexualitatea era una dintre numeroasele practici abominabile pedepsite cu moartea.

Argumentul pro-homosexualitate

Practicile menționate în aceste capitole din Levitic au de a face cu idolatria, nu cu homosexualitatea.

Potrivit lui Boswell, cuvântul ebraic pentru „urâciune” are mai puțin de a face cu ceva intrinsec rău și are mai mult de a face cu necurăția ritualică.^[80] Pamfletul *Bisericii Comunității Metropolitane, Homosexuality: Not A Sin, Not A Sickness* [*Homosexualitatea: Nu este păcat, nu este boală*], susține același lucru: „Cuvântul ebraic pentru «urâciune» găsit în Levitic este asociat de obicei cu idolatria.”^[81]

Autorul homosexual Roger Biery este de acord, asociind tipul de homosexualitate interzis în Levitic cu practicile idolatre. Autorii pro-homosexualitate se referă la ritualurile păgâne ale canaanitilor, care includeau prostituția homosexuală și heterosexuală, ca fiind motivele pentru care Dumnezeu a interzis homosexualitatea în rândul poporului Său. Ei susțin că nu homosexualitatea în sine era problema, ci asocierea ei cu idolatria și modul în care era practică uneori ca parte a

închinării la idoli. Cu alte cuvinte, Dumnezeu nu interzicea genul de homosexualitate pe care îl vedem astăzi; interzicea homosexualitatea care includea idolatria.

Răspunsul # 1

Interdicțiile împotriva homosexualității din Levitic 18 și 20 apar alături de alte păcate sexuale – adulterul și incestul, de exemplu – care sunt interzise atât în Noul, cât și în Vechiul Testament, total separat de standardele levitice. Referințele scripturale la aceste practici sexuale atât înainte, cât și după Levitic, arată respingerea lor de către Dumnezeu, indiferent dacă erau sau nu asociate cu vreo ceremonie sau cu idolatria.

Răspunsul # 2

În ciuda afirmației *UFMCC* că *toevah*, cuvântul pentru „urâciune”, este asociat de obicei cu idolatria, el apare de fapt în Pilde 6:16-19 în legătură cu păcate care nu au nicio legătură cu idolatria sau cu ceremoniile păgâne: „Șase lucruri urâte Domnul și chiar șapte Îi sunt urâte [o urâciune, *toevah*]: ochii trufași, limba mincinoasă, mâinile care varsă sânge nevinovat, inima care urzește planuri nelegiuite, picioarele care aleargă repede la rău, martorul mincinos, care spune minciuni, și cel ce stârnește certuri între frați.”

Idolatria nu este menționată în aceste versete; deci este clar că *toevah* nu se limitează la practicile idolatre.

Răspunsul # 3

Dacă practicile din Levitic 18 și 20 sunt condamnate numai din cauza asocierii lor cu idolatria, atunci ar fi logic să deducem că dacă ar fi practicate separat de idolatrie, ar fi permise. Aceasta ar însemna că incestul, adulterul, zoofilia și sacrificarea copiilor (toate fiind menționate în aceste capitole) sunt condamnabile numai dacă sunt asociate cu idolatria; altfel sunt permise. Niciun cititor serios al pasajelor respective nu ar putea accepta o asemenea abordare.

Pavel despre „firească” și „nefirească”: Romani 1:26-27

„De aceea, Dumnezeu i-a lăsat pradă necurăției... căci femeile lor au schimbat întrebuintarea firească a lor într-una

care este împotriva firii; tot astfel și bărbații au părăsit întrebuințarea firească e femeii, s-au aprins în poftele lor unii pentru alții, au săvârșit parte bărbătească cu parte bărbătească lucruri scârboase și au primit în ei înșiși plata cuvenită pentru rătăcirea lor.” (Romani 1:24-27)

Interpretarea tradițională

Pavel vede homosexualitatea ca pe un simptom al omenirii decăzute, descriind-o ca nefirească și rușinoasă.

Argumentul pro-homosexualitate # 1

Pavel nu se referă la adevărații homosexuali, ci la acei heterosexuali care, spune el, „au schimbat întrebuințarea firească”. Adevăratul păcat aici este schimbarea a ceea ce este firesc pentru un individ.

Boswell adoptă acest argument când afirmă: „Cei pe care îi condamnă Pavel evident că nu sunt homosexuali: ceea ce respinge el sunt actele homosexuale practicate de unii care se pare că erau heterosexuali. Scopul lui Romani 1 este de fapt să-i stigmatizeze pe cei care și-au renegat chemarea naturală, depărtându-se de calea pe care mergeau cândva.”^[82]

Mollenkott subscrie, spunând: „Ceea ce pare să accentueze Pavel aici este faptul că cei care sunt heterosexuali de la natură, nu numai că L-au schimbat pe adevăratul Dumnezeu cu unul fals, dar și-au schimbat și capacitatea de a se raporta la sexul opus, dedându-se la comportamentul homosexual, care nu era firesc pentru ele.”^[83]

Pe scurt, în Romani 1, Pavel îi descrie pe heterosexuali care au comis în mod deliberat acte homosexuale, încalcând astfel adevărata lor natură. Homosexualitatea, dacă este practică de adevărații homosexuali, nu este un păcat.

Răspuns

Pavel nu vorbește atât de subiectiv în acest pasaj. În exprimarea lui nu există nimic care să sugereze că făcea măcar distincție între un homosexual „adevărat” și unul „fals”. El descrie doar comportamentul homosexual ca fiind nefiresc, indiferent de cine este practicat.

De fapt, exprimarea lui este neobișnuit de specifică. Când se referă la „bărbați” și „femei” în aceste versete, alege cuvintele grecești cu cea mai mare conotație biologică: *arsenes* și *theleias*. Ambele cuvinte sunt rareori folosite în Noul Testament. Atunci când sunt, apar în versete care au ca scop să accentueze genul subiectului, precum copil de sex masculin (*arsenes*). În acest context, Pavel este foarte precis când spune că comportamentul homosexual comis de acești oameni era nefiresc pentru ei în calitate de bărbați și femei (*arsenes* și *theleias*). El nu ține seama de așa-zisa orientare sexuală. Cu alte cuvinte, el spune că homosexualitatea este biologic nefirească – nefirească nu doar pentru heterosexuali, ci nefirească pentru toată lumea.

În plus, faptul că acei bărbați „s-au aprins în poftele lor” unii pentru alții, face foarte improbabil să fi fost heterosexuali care experimentau homosexualitatea. Comportamentul lor provenea dintr-o dorință interioară intensă. Să sugerezi, precum Boswell și Mollenkott, că erau heterosexuali care se dedau la un comportament homosexual, necesită o adevărată gimnastică a rațiunii.

Pe lângă aceasta, dacă versetele 26-27 condamnă actele homosexuale practicate de oameni care nu aveau o înclinație firească către așa ceva, dar nu și cele practicate de oameni la care asemenea porniri apar în mod firesc, atunci nu ne-ar obliga consecvența să îngăduim practicile menționate în versetele 29-30 – desfrânarea, viclenia, înșelăciunea etc. – atât timp cât cei care le practică au o înclinație firească către așa ceva?

Argumentul pro-homosexualitate # 2

Aceste versete descriu oamenii dedați la idolatrie, nu creștini homosexuali care se închină Dumnezeului Cel adevărat.

Perry afirmă: „Se credea că practicile homosexuale citate în Romani 1:24-27 erau un rezultat al idolatriei și sunt asociate cu alte fapte foarte grave, menționate în Romani 1. Luate în acest context mai larg, ar trebui să fie evident că astfel de acte sunt semnificativ diferite de relațiile homosexuale și lesbiene iubitoare, pe care le vedeam în ziua de astăzi.”^[84]

Răspuns

Cu siguranță, idolatria joacă un rol important în capitolul 1 din Romani. Pavel își începe epistola descriind răzvrătirea omenirii și hotărârea ei de a se închina mai degrabă făpturii decât Creatorului. Teoreticianul pro-homosexualitate adoptă acest concept pentru a demonstra că respingerea homosexualității de către Pavel nu i se aplică și lui – el nu se închină la idoli, este creștin.

„Dar”, avertizează Schmidt, „Pavel nu sugerează că un om se închină la idoli și apoi decide să se implice în relații cu persoane de același sex. El sugerează mai degrabă că răzvrătirea generală a creat mediul pentru o răzvrătire specifică. Un om nu are nevoie să se închine la un vițel de aur pentru a participa la negarea omenească generală a lui Dumnezeu sau pentru a exprima această negare prin comportamente specifice.”^[85]

O privire de bun simț asupra întregului capitol exclude această abordare. În același pasaj sunt menționate și alte păcate, în afară de homosexualitate: „Plini de orice fel de nelegiuire, de curvie, de viclenie, de lăcomie, de răutate; plini de pizmă, deucidere, de ceartă, de înșelăciune, de porniri răutăcioase; sunt șoptitori, bârfitori, urători de Dumnezeu, obraznici, trufași, lăudăroși, născocitori de rele, neascultători de părinți...” (v. 29-30)

Se aplică interpretarea dată versetelor 26-27 și versetelor 29-30? Integritatea intelectuală așa ar cere. Dacă versetele 26-27 se aplică celor care comit acte homosexuale în relație cu idolatria, iar faptele homosexuale nu sunt păcătoase dacă nu se comit în legătură cu idolatria, atunci același raționament trebuie să se aplice și versetelor 29-30.

Astfel, trebuie să presupunem că desfrânarea, răutatea, pizma și celelalte sunt condamnate de Pavel numai din cauză că erau săvârșite de oameni implicați în idolatrie; altfel sunt permise.

Ceea ce este evident ridicol. La fel ca homosexualitatea, aceste păcate nu provin numai din închinarea la idoli; ele sunt simptomatice pentru o stare de decădere. Dacă am spune că

homosexualitatea este legitimă, atât timp cât nu este un rezultat al închinării la idoli, atunci ar trebui să spunem și că celelalte păcate sunt la fel de legitime, atât timp cât nu sunt săvârșite ca urmare a idolatriei.

Pavel și *arsenokoite*: 1 Corinteni 6:9-10; 1 Timotei 1:9-10

„Nu știți că cei nedreți nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu? Nu vă înșelați în privința aceasta: nici curvarii, nici închinătorii la idoli, nici preacurvarii, nici malahii, nici sodomiții [„cei care abuzează de ei înșiși cu bărbați”] ... nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu.”

„Căci știm că Legea nu este făcută pentru cel neprihănit, ci pentru cei fărădelege și nesupuși... pentru curvari, pentru sodomiți [„cei care se pângăresc cu bărbați”]...”

Interpretarea tradițională

„Cei care se pângăresc cu bărbați” vine de la cuvântul grecesc *arsenokoite*, care înseamnă «homosexual». Pavel spune că homosexualitatea este un viciu care îi exclude din Împărăția lui Dumnezeu pe cei care îl au.

Argumentul pro-homosexualitate

Arsenokoite este un cuvânt inventat de Pavel. Cuvântul nu apare nicăieri în literatura greacă înainte să-l folosească el în aceste versete. În acea vreme existau alte cuvinte pentru „homosexual”. Dacă s-ar fi referit la homosexualitate, ar fi folosit unul dintre cuvintele deja existente. Cel mai probabil, se referea la prostituția masculină, frecventă în epocă.

Boswell are dreptate când spune că acest cuvânt îi este specific lui Pavel, atunci când sugerează că Pavel nu se gândea la homosexualitate când l-a folosit.^[86] Prostituția este prima alegere a lui Boswell. Dacă nu ar fi vorba despre prostituție, atunci Pavel ar condamna imoralitatea în general. Oricum, potrivit argumentului, termenul reprezintă un anumit tip de om imoral, dar nu un homosexual.

Răspuns

Pavel a inventat 179 de termeni în Noul Testament. Termenii nu schimbă semnificativ contextul versetelor în care apar doar pentru că sunt originali.

Nici nu este un lucru deosebit ca Pavel să-l fi inventat pe acesta, având în vedere că l-a derivat direct din traducerea în greacă a Vechiului Testament (Septuaginta):

meta arsenos ou koimethese koiten gyniakos (Levitic 18:22)

hos an koimethe meta arsenos koiten gynaikos (Levitic 20:13)

Cu alte cuvinte, când Pavel a adoptat termenul *arsenokoite*, l-a preluat direct din pasajele levitice – în traducerea grecească – care interziceau comportamentul homosexual. Înțelesul nici nu putea fi mai clar: deși cuvântul este unic la Pavel, el se referă, în mod specific, la comportamentul homosexual.

În ceea ce privește afirmația că termenul se referă la prostituția masculină, analiza cuvântului arată că nu există nicio implicație de acest fel. *Arsene*, cum am arătat mai sus, apare de câteva ori în Noul Testament, întotdeauna cu referire la „bărbat”. *Koite* apare numai de două ori în Noul Testament, însemnând „pat”, folosit cu conotație sexuală: „Să trăim frumos, ca în timpul zilei: nu în chefură și în beții, nu în curvii [*koite*] și în fapte de rușine...” (Romani 13:13)

„Căsătoria să fie ținută în toată cinstea și patul [*koite*] să fie nespurcat, căci Dumnezeu îi va judeca pe curvari și pe preacurvari.” (Evrei 13:4)

Cele două cuvinte combinate, așa cum le-a folosit Pavel, pun alături „bărbat” și „pat” în sens sexual. Nu există nicio indicație legată de prostituție în înțelesul vreunuia dintre cuvintele combinate pentru a alcătui *arsenokoite*.

Îmi amintesc clar și cu nespus regret, de ziua în care m-am convins că era acceptabil pentru mine să fiu atât creștin, cât și homosexual. Nu numai că am adoptat teologia pro-homosexualitate, am și promovat-o, slujind în cadrul conducerii *Bisericii Comunității Metropolitane* și prezentând argumentele citate în această serie de articole. Doisprezece ani au trecut până am realizat că făceam o greșală, timp în care teologia pro-homosexualitate s-a bucurat de o publicitate și o acceptare fără precedent, atât în confesiuni importante, cât și printre credincioși sinceri, dar înșelați datorită naivității lor.

Mulți creștini nu știu că există un asemenea lucru ca teologia pro-homosexualitate, cu atât mai puțin o mișcare clădită în jurul ei. Chiar mulți dintre cei care au auzit de ea nu au idee cum să răspundă la afirmațiile sale. Este nevoie însă de un răspuns; teologia pro-homosexualitate, asemenea mișcării pentru drepturile homosexualilor pe care o reprezintă, crește pe zi ce trece în scop și influență. Cu dragostea pe care a arătat-o Hristos atunci când a plâns pentru Ierusalim și cu mânia pe care a arătat-o când a curățat Templul, Biserica trebuie să dea un răspuns.

Note

[73] Schmidt, Thomas. *Straight & Narrow?* (Downers Grove: InterVarsity Press, 1995), p. 41.

[74] Jones, Stanton. *The Loving Opposition, Christianity Today*, 19 iulie 1993, Vol. 37, Nr. 8.

[75] A se vedea Boswell, John. *Christianity, Social Tolerance and Homosexuality* (Chicago: University of Chicago Press, 1980), p. 93-94.

[76] Mollenkott și Scanzoni. *Is the Homosexual My Neighbor?* (San Francisco: Harper Collins, 1978), p. 57-58.

[77] Ibid.

[78] Schmidt, p. 88-89.

[79] Metzger, Bruce. *What Does the Bible Have to Say About Homosexuality?* Presbyterians for Renewal, mai 1993, p. 7.

[80] Boswell, p. 100.

[81] Perry, Troy. *Don't Be Afraid Anymore* (New York: St. Martin's Press, 1990), p. 341.

[82] Boswell, p. 109.

[83] Ramey și Mollenkott, p. 65-66.

[84] Perry, p. 342.

[85] Schmidt, p. 78-79.

[86] Boswell, p. 344-345.

[Joe Dallas, *Responding to Pro-Gay Theology, Part III*. Copyright © Joe Dallas. Tradus și publicat cu permisiune. Articol revizuit și extras din cartea autorului *A Strong Delusion*:

Confronting the «Gay Christian» Movement. Articolul în limba engleză este publicat pe site-ul www.exodusglobalalliance.org]

RĂSPUNSURI LA UN ARGUMENT PRO-HOMOSEXUALITATE OBIȘNUIT

Te-ai întrebat de multe ori ce spune Biblia despre homosexualitate? Citește cele ce urmează pentru a ști cum să răspunzi, din perspectivă biblică, argumentelor pro-homosexualitate.

Romani 1:24-27

„Afirmațiile apostolului Pavel sunt legate de cultura din care făcea parte. Ele se adresează iudeilor din primul secol; nu ni se aplică nouă astăzi.”

Cu acest raționament, putem renunța la întreaga Biblie. Nicio parte din ea nu a fost scrisă pentru oamenii din secolul douăzeci și unu. Argumentul face presupunerea că standardele lui Dumnezeu se schimbă de la epocă la epocă. Dar iată ce au spus scriitorii Bibliei: „Cuvântul Dumnezeului nostru rămâne în veac.” și „Temelia Cuvântului Tău este adevărul, și toate legile Tale sunt veșnice.” (Isaia 40:8, Psalmul 119:160)

„Pavel nu înțelegea complexitatea homosexualității așa cum o înțelegem noi astăzi. El nu a condamnat niciodată relațiile homosexuale stabile, iubitoare, ci doar pofta și promiscuitatea.”

Pavel a trăit într-o societate complexă, în multe feluri similară cu a noastră. „Nu se poate ca autorii Noului Testament să fi fost ignoranți cu privire la ceva atât de obișnuit ca homosexualitatea în lumea greco-romană”, afirmă Dr. J. Harold Greenlee, fost profesor pentru studiul Noului Testament la *Asbury Theological Seminary*. William Barclay, un bine-cunoscut cercetător al Noului Testament, susține că deși homosexualitatea era răspândită în societatea greacă, „era privită ca anormală și nu a fost niciodată legală”. Pavel ar fi putut cu ușurință diferenția diferitele forme ale homosexualității dacă ar fi considerat potrivit, dar a condamnat orice comportament homosexual, fără excepție.

În sfârșit, Biblia nu vorbește niciodată pozitiv despre homosexualitate sau despre oricare alte practici sexuale în afara unei dedicări heterosexuale pe viață. Pe cât de dificil de respectat este acest standard, el reprezintă chemarea lui Hristos pentru toți urmașii Săi, inclusiv pentru cei cu atracții și dorințe față de persoanele de același sex.

Lecturi recomandate

Pursuing Sexual Wholeness de Andy Comiskey. Această carte este scrisă de fondatorul *Desert Stream Ministries*, care a inițiat *Living Waters*, un program de restaurare sexuală întemeiat pe Hristos. Cartea oferă răspunsuri biblice și practice pentru învingerea homosexualității.

The Game Plan de Joe Dallas. Un manual practic pentru bărbații care vor să trateze cu seriozitate puritatea sexuală. Cartea este un instrument care se adresează unei probleme care creează cele mai mari probleme în ziua de astăzi cu compasiune, claritate și având o bază biblică solidă.

Biruință asupra întunericii de Neil T. Anderson. Dr. Neil Anderson ne arată că avem puterea să biruim întunericii, dacă știm cine suntem în Hristos.

[Copyright © 2009 His Way Out Ministries. Tradus și publicat cu permisiune. Articolul în limba engleză a fost publicat pe site-ul www.hiswayout.com.]

REAȚII LA EXCLUDEREA DIN BISERICĂ A UNUI EVANGHELIC PENTRU HOMOSEXUALITATE ȘI ALCOOLISM

În urmă cu un număr de ani, un bine-cunoscut preot ortodox a renunțat la Ortodoxie, s-a rebotezat și a devenit evanghelic, fiind apoi invitat să depună mărturie de biserici evanghelice întreaga țară. Recent, fostul preot, aflat acum la o vârstă înaintată, a fost exclus din biserica al cărei membru devenise. Motivul? Câțiva bărbați din biserică l-au găsit la el acasă, beat și întreținând relații homosexuale cu doi tineri care frecventau aceeași biserică.

În primul rând, fostul preot este vinovat pentru faptele sale. Dar ce a făcut biserica pentru a-l ajuta?

Itată câteva aspecte demne de luat în seamă, înainte de a pune toată răspunderea în spatele celui exclus.

- ◆ Când a fost botezat în biserica evanghelică, se cunoștea că avea probleme cu homosexualitatea și alcoolismul? Dacă nu se cunoștea, pentru ce nu a fost cercetată cu atenție umblarea sa în viață? Dacă se cunoștea, ce s-a făcut pentru recuperarea sa?

- ◆ A auzit el în biserică despre eliberarea de homosexualitate și alcoolism?

- ◆ Oferă biserica ajutor în lupta cu homosexualitatea și alcoolismul sau consideră că membrii săi sunt feriți, în mod magic, de asemenea păcate?

- ◆ Dacă biserica nu oferă ajutor în lupta cu cele două dependențe, informează că există ajutor disponibil altundeva? De exemplu, la *Contra Curentului* și *Consiliere Creștină* pentru homosexualitate, la *Bonus Pastor* și *Alcoolicii Anonimi* pentru alcoolism?

- ◆ Există un consilier creștin în biserică?

- ◆ Acum, după excludere, jelește cineva din biserică pentru el?

În ceea ce îi privește pe cei cu care a fost surprins preotul:

- ◆ Cunoștea biserica faptul că practicau homosexualitatea? Ei provenind dintre copiii străzii, ar fi fost de așteptat. Dacă biserica avea cunoștința despre aceasta, a făcut ceva pentru restaurarea lor?

- ◆ A trezit suspiciuni bisericii interacțiunea dintre preot și cei doi tineri, dată fiind diferența de vârstă considerabilă dintre ei?

- ◆ Ce mesaj le-a transmis acelor tineri faptul că un membru de seamă al bisericii îi solicita pentru relații homosexuale? Dar faptul că biserica ignora relațiile homosexuale dintre ei trei?

- ◆ Acea biserică evanghelică consideră că procedează corect, chemând oameni din lume la slujbele sale, atât timp cât nu se ocupă de nevoile lor individuale emoționale și sufletești? Consideră ei că este potrivit să primească, uneori cu prea mare

ușurință, credincioși sau necredincioși aparținând altor confesiuni, fără a-și da silința să le stea alături în lupta împotriva păcatului?

Dacă singura măsură pe care bisericile evanghelice o vor lua față de cei descoperiți că practică homosexualitatea și alcoolismul va fi excluderea, fără a se implica în recuperarea lor, Satan va jubila, iar noi îl vom lăsa să aibă un câștig de la noi.

SORIN P.

Cât privește cazul fostului preot, din nefericire suntem în fața unui eșec, care riscă să devină practică obișnuită în tot mai multe adunări evanghelice. Previzibil, convertirea unor preoți reprezintă o sursă de spectacol ieftin – show derulat, pentru o vreme, de la amvoanele unor biserici care urmăresc senzaționalul și umplerea băncilor cu spectatori avizi de senzațional și gură-cască plini de duhul rătăcirii (nu văd nimic special în aceste convertiri, preoții fiind și ei oameni firești, așa cum am fost cu toții, până L-am întâlnit pe Mântuitor).

După ce „trece ursul”, adunarea uită de creșterea sănătoasă în credință a celui convertit, în special a preotului care și-a dorit să devină creștin autentic, care are o expunere mult mai mare la atacurile Celui Rău. Sunt convins că preotul a avut cele mai bune și creștinești intenții în mărturiile și predicile sale, dar pocăința sa a fost diluată de „beția amvonului”, care a fost urmată de beția îngâmfării și, într-un final, de beția clasică și trupească. Sunt convins că nu și-a umplut singur paharul dezamăgirii, pe care l-a sorbit inconștient sau silit în aceste stări de beție, iar cei care l-au asistat sunt răspunzători în fața lui Dumnezeu de creșterea nesănătoasă în credință a acestui preot curajos, devenit, iată, un suflet măcinat de frică și regret.

Uitat și părăsit, decepționat și mutilat sufletește, conștient că este al nimănui, un „Iuda” etichetat atât de Ortodoxie, cât și de frățietatea bisericii care l-a adoptat, nefericitul suflet sfârșește în beție și desfrâu, pur și simplu, din dorința de răzbunare sau de a trimite un mesaj tuturor. Și așa, uitatul devine disprețuit și disprețuitor...

Rădăcina acestui rău o reprezintă, în primul rând, efervescența nocivă a spectacolului de început, când preotul convertit devine, fără să vrea, vedetă de show prin biserici, se îngâmfă, iar din această mândrie indusă și injectată de inconștiența celor chemați să-l învețe adevărata smerenie și pocăință, rezultă omul firesc, ratat și disprețuit.

Este interesant cum l-au vizitat și l-au descoperit putrezind în păcate... O astfel de cădere nu se face peste noapte. Cu siguranță că acest om s-a simțit folosit și abandonat de frați (după ce spectacolul convertirii sale s-a învechit, intrând în scenă, probabil, altă „vedetă”), iar această stare de cădere, care a intervenit în timp, a trecut neobservată o vreme, devenind astfel dovada abandonării și uitării practicate de bisericile noastre, transformate în case de cultură și săli de spectacol.

Trebuie să ne rugăm pentru aceste suflete. Trebuie să avem credință că Dumnezeu nu anulează cu ușurință ceea ce ne-a oferit tuturor prin Fiul Său pe Cruce. Trebuie să credem în valoarea sfântă a Răscumpărării, semnată prin Testamentul Nașterii din nou cu Sângele Domnului Isus Hristos. Această pecete sfântă nu dispare din dreptul fratelui, chiar dacă acum acesta încearcă să rupă legământul făcut. Duhul Sfânt nu anulează cu ușurință această lucrare. Este nevoie de rugăciune și este nevoie de dialog sincer și înțelept. Cu dragoste și perseverență, se va ridica și va fi lumină pentru lucrarea lui Dumnezeu. Cine l-a vizitat ieri? Dar astăzi?

[Copyright © 2013 www.contracurentului.com. Fostul preot s-a stins din viață la scurt timp după cele întâmplate, fără să fi avut parte de un program de rehabilitare din partea bisericii sale. Nu a fost însă părăsit cu totul. Ajutorul a venit din partea unui alt preot ortodox, trecut și el la neoprotetantism.]

SFATURI PENTRU VESTIREA EVANGHELIEI ROBBI KENNEY

Vezi o persoană, nu un homosexual!

Nu suntem o campanie de curățire; suntem ambasadori ai dragostei. Cum te-ai apropia de cineva cu privire la care simți că are nevoie de Hristos? Cartea lui Paul Little, *How to Give Away Your Faith* [*Cum să-ți faci cunoscută credința*], este bine de citit pentru a găsi idei. În ochii lui Dumnezeu nu este nimic special cu privire la homosexualitate ca păcat. Nu te lăsa orbit de ea. Homosexualii caută dragoste, la fel ca oricine altcineva. Isus Hristos este răspunsul pentru nevoia lor.

Amintește-ți că Evanghelia înseamnă „veste bună”!

Asigură-te că prezinți un Mântuitor, nu un cod de etică. Isus este o Persoană reală, nu o filozofie de viață. Nu fi atât de preocupat de un anumit păcat. Dumnezeu vrea să răscumpere întreaga persoană, nu doar sexualitatea sa.

Să știi ce oferi!

Îl oferi pe Isus Hristos ca Domn și Mântuitor. Nu oferi heterosexualitatea. Este o diferență între a fi homosexual și a avea un comportament homosexual. Când un om se dedică lui Hristos, trebuie să fie de acord cu Dumnezeu că un comportament homosexual este păcat. Inițial tu oferi puterea de a ajunge la abținerea față de comportamentul homosexual – dar sentimentele nu se vor schimba peste noapte. Aceasta va veni cu timpul, odată aportul plin de grijă al prietenilor și cu supunerea sa permanentă față de Hristos.

Iubește activ acel om!

Cuvintele pot fi atât de seci. Demonstrează-ți dragostea ascultând, telefonând, confruntând când este necesar, stând împreună în biserică. Dragostea este un verb.

Nu-ți fie teamă să auzi niște detalii „crude”!

Unii nu știu cum să se exprime altfel decât în limbajul străzii. Ascultă cu dragoste și răspunde, în timp ce cauți sfatul lui Isus.

Iubește-l acolo unde se găsește!

Nu-ți fie teamă să spui „Te iubesc.” Nu-ți fie teamă să-l îmbrățișezi, să-l atingi, să-i ții mâinile în rugăciune. Toți avem nevoie de afirmarea fizică a dragostei din partea cuiva. Atingerea nu este sexuală, este iubitoare. Homosexuality au nevoie să învețe despre afecțiune în afara implicării sexuale. Nu te vor viola. Dacă intențiile tale sunt înțelese greșit explică-te, dar nu da înapoi.

Fă-ți cunoscută viața!

Mulți dintre cei care vin din mediul homosexual sunt surprinși să realizeze că și „tipii obișnuiți” se luptă cu ispita sexuală, cu singurătatea, respingerea, rănirea etc. Aceasta îi ajută să aibă o perspectivă corectă asupra propriei vieți.

Prezintă întreaga Evanghelie!

Isus vrea să-i elibereze de minciună, amărăciune, răzvrătire și mai adaugă tu de ce anume. Comportamentul homosexual și fantezia homosexuală sunt doar o parte a problemei. Nu face din homosexualitate punctul central al relației voastre. Deși nu ar trebui să-ți fie teamă să vorbești despre problema homosexualității, amintește-ți că există multe alte domenii în viața prietenului tău despre care poți discuta. Și lasă-l să-L vadă pe Isus, răspunsul la toate păcatele lui.

Fă-i cunoscute versete ca 1 Corinteni 6:11 („și așa erați unii dintre voi...”), ca și mărturiile celor care au părăsit homosexualitatea. „Credința vine în urma auzirii...” (Romani 10:17)

[Extras din Robbi Kenney, *Tips for Sharing the Gospel*. Copyright © Robbi Kenney. Tradus și publicat cu permisiune.]

TRECERE ÎN REVISTĂ A TEOLOGIEI
PRO-HOMOSEXUALITATE
JOE DALLAS

Confesiuni importante ordonează homosexuali, preoți și clerici prezidează nunți între persoane de același sex, biserici invadate de activiști homosexuali gălăgioși, dezbateri despre

homosexualitate scindează bisericile. Cine ar fi bănuït că vom ajunge la un asemenea moment în istoria Bisericii?

Teologia pro-homosexualitate este, în mare parte, similară filozofiei mai cuprinzătoare a drepturilor pentru homosexuali, prin faptul că ea caută legitimizarea – nu doar tolerarea – homosexualității. Vorbitorii homosexuali nu au făcut niciun secret din faptul că acesta este țelul lor în cultura seculară; activistul Jeff Levi a spus-o clar la *Clubul Național de Presă*, cu prilejul marșului pentru drepturile homosexualilor de la Washington: „Nu mai cerem doar dreptul la intimitate și protecția față de rău. Avem, de asemenea, dreptul – precum au deja heterosexualii americani – să vedem că guvernul și societatea susțin viața pe care o ducem. Până ce relațiile noastre nu vor fi recunoscute de lege – în legi privind taxele și în programe ale guvernului pro-homosexualitate – nu vom fi dobândit egalitatea în societatea americană.”^[1]

Dar teologia pro-homosexualitate mai face un pas în față, redefinind homosexualitatea ca fiind predestinată de Dumnezeu și permisă din punct de vedere moral: „Am învățat să accept și chiar să celebrez orientarea mea sexuală, ca pe un alt dar bun al lui Dumnezeu”, spune autorul homosexual Mel White.^[2]

Când Dumnezeu este văzut ca susținând ceea ce a interzis deja în mod clar, atunci se pune în scenă, cu îndrăzneală, un travesti religios. Confruntarea este necesară, deoarece teologia pro-homosexualitate ne cere să-i susținem pe creștinii mărturisitori în păcatul lor, când din punct de vedere biblic ni se cere să facem exact contrariul.

Teologia pro-homosexualitate este o mare amăgire – o reconciliere seducătoare, făcută la comandă, pentru a se potrivi creștinului care se luptă cu ispite homosexuale și care are în vedere un compromis. Unii, care își spun creștini homosexuali, este posibil să fie cu adevărat înșelați ca să o accepte; alții s-ar putea să fie pur și simplu răzvrățiți. Ce îi împinge să creadă o minciună, nu putem spune. Ceea ce știm însă este că această teologie este falsă. Dar când spunem aceasta, este nevoie să o facem într-un spirit potrivit. Când răspundem teologiei

pro-homosexualitate, o facem ca niște păcătoși care se apropie de alți păcătoși, nimic mai mult. Reverendul Andrew Aquino de la *Columbus Baptist Association*, a exprimat aceasta perfect: „Mesajul meu pentru cel homosexual este: «Te iubim. Vino și luptă-te cu noi împotriva păcatului. Nu-i ceda!»»^[3]

Teologia pro-homosexualitate pe scurt

Ce cred exact „creștinii homosexuali” și cum au ajuns să accepte așa ceva? Este mai ușor de răspuns la prima întrebare, decât la a doua. Să explici ce crede un grup nu este greu. Să explici cum de a ajuns să creadă, este altceva.

Nu putem citi mințile sau motivele altora. Acesta este, sunt sigur, un motiv pentru care Isus ne-a avertizat împotriva judecării. (A se vedea Matei 7:1.) Putem fi siguri că în ele însele, învățăturile sunt false; de ce le-au acceptat oamenii, este ceva ce nu putem dovedi într-un fel sau altul. Totuși, Biblia oferă indicii, iar mărturiile membrilor mișcării creștine homosexuale sunt, de asemenea, lămuritoare – ajutându-ne să înțelegem ce crede mișcarea creștină homosexuală și ce factori personali și spirituali este posibil să le fi influențat convingerile.

Teologia pro-homosexualitate este punctul forte al mișcării „creștine homosexuale” (care este compusă din confesiuni întregi, precum *Părtășia Universală a Bisericilor Comunității Metropolitane*, ca și din grupuri de presiune în interiorul confesiunilor importante), după cum crezul atanasian și cel de la Niceea sunt fundamentul celor mai multe convingeri protestante.^[4] Mișcarea este diversă; unii vorbitori ai ei – preotul episcopalian Robert Williams și episcopul John Shelby Spong, de exemplu, promovează cu emfază idei flagrant eretice. Dar cele mai multe grupări din mișcarea creștină homosexuală subscriu în aparență la teologia tradițională. (*Declarația de Credință a Bisericilor Comunității Metropolitane*, de exemplu, se bazează pe crezul apostolilor și pe cel de la Niceea.)^[5]

Deși teologia pro-homosexualitate susține că are o bază teologică conservatoare, ea include adăugiri și revizuirii la etica de bază tradițională. În primul rând, homosexualitatea este văzută ca predestinată de Dumnezeu. Ca atare, ea este văzută ca

fiind la același nivel cu heterosexualitatea. Autorul homosexual Mel White arată, cu destulă acuratețe, că „dacă nu realizezi această premisă (că Dumnezeu a creat homosexualitatea), atunci căsătoriile homosexuale par ridicole, dacă nu chiar nebunești”.^[6]

Dar pentru ca homosexualitatea să fie văzută ca fiind creată de Dumnezeu, este nevoie ca înțelegerea tradițională despre ea să fie discreditată. Ceea ce se face în patru moduri de bază în mișcarea „creștină homosexuală”.

1. Pentru prejudecata împotriva homosexualilor se pune vina pe modul în care cei mai mulți creștini înțeleg referințele biblice care se referă la ea. Fondatorul *Bisericii Comunității Metropolitane*, reverendul Troy Perry, afirmă în scrierile lui: „Pentru a-i condamna pe homosexuali, multe confesiuni au citit și au interpretat Biblia în mod intenționat greșit, pentru a-și satisface preferințele personale.”^[7] Astfel, conform lui Perry și altora, nu numai că cei mai mulți creștini greșesc, dar mulți sau cei mai mulți creștini greșesc intenționat – citind deliberat în Biblie prejudecățile lor împotriva homosexualilor.

2. White merge chiar mai departe, afirmând că lideri importanți din comunitatea creștină – Jerry Falwell, James Kennedy și Pat Robertson – iau atitudine publică împotriva mișcării drepturilor pentru homosexuali de dragul străngerii de fonduri și al creșterii propriei vizibilități.^[8] Punerea la îndoială a motivelor liderilor conservatori și a numeroase confesiuni face mai ușoară subaprecierea obiecțiilor lor bazate pe Biblie împotriva homosexualității. Nu este de mirare că o astfel de tactică este atât de obișnuită în mișcarea „creștină homosexuală”.

3. Alții din cadrul mișcării susțin că versetele pe care le înțelegem ca reprezentând o condamnare la homosexualitate, au fost de fapt interpretate greșit. Conform acestei perspective, Biblia ar trebui să fie luată literal, în limba ei originală; problema cu cei mai mulți creștini, spun ei, este că nu cunosc destul de bine greaca și ebraica Bibliei, ca să realizeze că traducerile moderne despre homosexualitate sunt greșite.

4. O altă afirmație pe care o fac teoreticienii pro-homosexualitate este că versetele din Biblie (Levitic 18:22 și 20:13, Romani 1:26-27, 1 Corinteni 6:9-10, 1 Timotei 1:9-10) care par să interzică homosexualitatea, au fost de fapt scoase din contextul înțelesului lor original sau se aplicau doar culturii existente pe vremea când au fost scrise. (Profesorul Robin Scroggs de la *Union Theological Seminary*, de exemplu, afirmă: „Judecățile biblice cu privire la homosexualitate nu sunt relevante pentru dezbateră din zilele noastre.”^[9])

Note

^[1] Din discursul lui Jeff Levi la *Clubul Național de Presă* din timpul mitingului de la Washington din 1987, citat în *Shadow in the Land*, Dannemeyer, William (San Francisco: Ignatious Press, 1989), p. 86.

^[2] Mel White, *Stranger at the Gate* (New York: Simon și Schuster, 1994), p. 311.

^[3] *Gays and the Church*, emisiune specială ABC World News Tonight, 28 februarie 1996.

^[4] A se vedea Hank Hanegraff, *Christianity in Crises* (Eugene: Harvest House, 1993), p. 317, pentru rolurile pe care ambele crezuri le joacă în fundamentul creștinismului.

^[5] Troy Perry, *Don't Be Afraid Anymore* (New York: St. Martin's Press, 1990), p. 342.

^[6] Randy Frame, *Seeking a Right to the Rite*, *Christianity Today*, 4 martie 1996, Vol. 40, Nr. 3, p. 66.

^[7] Perry, p. 39.

^[8] Perry, p. 39.

^[9] Robin Scroggs, *The New Testament and Homosexuality* (Philadelphia: Fortress Press, 1983), p. 127.

[Joe Dallas, *Pro-Gay Theology Overview*. Copyright © Joe Dallas. Tradus și publicat cu permisiune. Articolul în limba engleză este publicat pe site-ul www.dennisjermigan.com.]

VOCI DERANJANTE

Este timpul ca Biserica să înțeleagă rolul său de a le sluji precum Hristos, celor ale căror vieți sunt impactate de HIV/SIDA.

„Dacă te vei alătura luptei împotriva HIV/SIDA, acest lucru trebuie să înceapă în inimă – trebuie să îți pese. Într-o zi vei fi judecat pentru cum i-ai tratat pe oameni. Poate că nu ești în stare să schimbi lumea, dar poți schimba lumea pentru cineva.” – Rick Warren

La începutul lunii decembrie, am fost la *Biserica Saddleback*, la conferința despre SIDA/HIV numită *Voci Deranjante*. Kay și Rick Warren au chemat Biserica să recupereze „misiunea” la care a renunțat în favoarea multor alte organizații, și ne-au îndreptat privirile către o viziune minunată a unei misiuni curate pentru cei afectați de HIV/SIDA. Am fost mișcat când m-am gândit la prietenii mei care au murit de SIDA, ca și la numeroșii oameni pe care i-am întâlnit prin *Exodus*, care își trăiesc viețile în umbra HIV/SIDA.

Mai mult decât orice, conferința a stârnit în mine pasiunea pentru ca Biserica să devină locul unde are loc misiunea adevărată și mi-a amintit de puterea dragostei necondiționate. Biserica se implică frecvent în activități – activități bune, necesare – care conțin elemente ale misiunii, dar nu sunt misiune curată. Misiunea curată este misiune de dragul misiunii, nu misiune făcută pentru a aduce oameni în Biserică, și nu misiune pentru a-i face pe oameni să adere la o idee sau o viziune. Misiunea curată este, pur și simplu, activitate misionară făcută din motivul curat al dragostei.

Când am început *Exodus Church Network*, a fost mișcător să vorbesc cu pastori care nu numai că vor să rămână cu fermitate în adevărul Scripturii și să le slujească celor care se confruntă cu atracții nedorite față de persoanele de același sex, dar care vor, de asemenea, cu disperare, să umple golul dintre Biserică și comunitatea homosexuală și ca această comunitate homosexuală să știe că Biserica îi iubește, indiferent de direcția pe care o iau viețile lor. Biserica realizează că manipularea nu

funcționează, dar că dragostea adevărată, necondiționată, funcționează și, la fel cum a făcut în vremea lui Isus, aduce oamenii la Isus. Iubim așa cum ni se poruncește să iubim, iar Duhul Sfânt face restul.

Când duceam o viață de homosexual, mă întrebam adesea dacă familia și prietenii erau drăguți cu mine doar ca să mă determine să fac ce vroiau ei să fac. De multe ori, gesturile lor de dragoste erau însoțite de un anume gen de sfat de a „face lucrul corect” și eram sceptic și cu ochii în patru în preajma lor. Dar în două rânduri am primit scrisori pline de dragoste, care nu conțineau niciun fel de dojană. Una era de la „Bona” mea, iar cealaltă de la un prieten bun. Acele scrisori m-au mișcat și m-am întrebat dacă era posibil ca Bonei și lui Shane să le pese cu adevărat de mine, indiferent de ceea ce făceam. Scrisorile lor m-au ajutat, în cele din urmă, să văd mărimea dragostei necondiționate pe care Hristos o are pentru mine. Iar *acea* dragoste m-a adus acasă și înapoi la Domnul. Kay Warren ne-a amintit că Isus nu i-a întrebat niciodată pe cei pe care i-a vindecat de ce erau bolnavi, doar îi iubea și îi vindeca, iar ei erau transformați. Lui Isus cu siguranță Îi păsa de păcat, dar nu a condiționat niciodată dragostea Lui pentru oameni de răspunsul lor față de El.

Cred că trezirea are loc în Biserica evanghelică. Tiparele se înlocuiesc și se schimbă. Biserica devine mai curajoasă și mai puternică în clădirea comunității și în creșterea ucenicilor în Biserică. Ea devine, de asemenea, mai înțeleaptă și mai îndurătoare în eforturile sale de a-L face cunoscut lumii pe Isus. Lumea nu numai că aude despre Isus de la Biserică – Îl vede pe Isus *prin* Biserică. Învățăm cum să facem cunoscut adevărul și, în același timp, dragostea. Sunt emoționat fiindcă *Exodus* își aduce chiar și o mică contribuție în această trezire. Ce puternică oștire va fi Trupul lui Hristos, dacă arma noastră va fi dragostea dintr-o inimă curată, din motive curate, făcând misiune curată!

USA Today a relatat că aproape două mii de pastori s-au întâlnit la conferința Bisericii Saddleback numită „Voci Deranjante”. Autorul de

succes și pastorul Rick Warren și soția lui, Kay, sunt încântați să lanseze o provocare Bisericii pentru a sluji celor care se confruntă cu SIDA.

„Biserica evanghelică și-a pus prea mult degetele pe urechile noastre și mâinile pe ochii noștri, și ne-a închis gura complet”, a spus Kay Warren. „Nu ne simțim confortabil vorbind despre sex în general și, cu siguranță, nu ne simțim confortabil vorbind despre homosexualitate – și nu poți vorbi despre HIV fără să vorbești despre aceste două lucruri.”

„Biserica are autoritatea morală de a spune: «Hei, nu este un păcat să fii bolnav»», a spus Warren. „Evangheliile arată în mod repetat că Isus i-a iubit, i-a atins pe leproși și I-a păsat de ei – de bolnavii proscrși din vremea Lui. «Leproșii» de astăzi sunt cei care au HIV/SIDA.”

Surse: site-ul *Purpose Driven Church* și articolul din *Associated Press, Evangelical Churches Focus on AIDS Activism* [Bisericile evanghelice se concentrează pe activismul pentru combaterea SIDA], publicat de *USA Today* pe data de 30.11.2005.

[*Disturbing Voices*. Tradus și publicat cu permisiune. Pentru ajutorul care nu mai este disponibil la *Exodus International*, contactează *Exodus Global Alliance*.]

O VIAȚĂ NOUĂ

ADEVĂRATA DRAGOSTE TE SCHIMBĂ
MIKE ENSLEY

Am crescut într-un oraș mic, ca fiu al unui pastor baptist din sud. Am fost crescut cu Evanghelia, iar familia noastră a rămas, prin harul lui Dumnezeu, neafectată de abuzul de substanțe sau de violul sexual, părinții mei nu au divorțat niciodată și nici măcar nu s-au despărțit. Dacă cineva nu ar fi trebuit să dezvolte niciodată o orientare homosexuală, eu eram acela. Dar am dezvoltat o astfel de orientare.

Tatăl meu era un pastor minunat și oricine din biserica noastră ar spune că era omul cel mai iubitor și mai darnic pe care l-au cunoscut. Era un pastor atât de grozav, încât uneori își punea familia pe locul doi. Adevărul este că m-a iubit mereu, dar în inima mea credeam că iubea pe oricine altcineva mai mult decât pe mine.

Pe lângă aceasta, m-am simțit întotdeauna diferit de alți băieți, izolat din cauză că nu puteam să joc jocurile lor sau să mă port dur. Tânjeam după acceptarea lor, dar ei îmi adresau doar jigniri îngrozitoare. Mă învinovățeam și mă uram pe mine însumi. Mă retrăgeam în cărți și în lumea fanteziei interioare, unde aveam prieteni care mă iubeau.

La începutul liceului am hotărât să mă reinventez. Am ridicat greutatea în mod obsesiv și m-am tuns scurt. Am reușit să-mi schimb exteriorul, dar înăuntru tot mă durea și tot nesigur eram. Într-o zi, la sală, un adolescent mai mare mi s-a arătat într-un mod sexual. Deși a fost o experiență înspăimântătoare și confuză, am simțit și o încântare ciudată, pe care nu mi-o puteam explica.

Mica lume a fanteziei mele a început să devină ciudată. Curând am înțeles cu groază că deveneam de fapt „poponar”, precum îmi spusese dintotdeauna băieții de la școală. M-am

rugat fierbinte lui Dumnezeu să-mi îndepărteze sentimentele, dar nu a făcut-o. Mă simțeam prea rușinat pentru a cere ajutorul cuiva, așa că am încercat în secret să le fac să dispară. În cele din urmă, am obosit să mă simt atât de singur.

Când eram în anul întâi la liceu, o prietenă mi-a dezvăluit că era lesbiană. Deodată, am simțit o eliberare pe care nu o mai cunoscusem niciodată. În sfârșit, puteam spune cuiva despre lupta mea secretă. Din nefericire, pentru mine mărturisirea nu a făcut decât să deschidă calea către stilul de viață homosexual. Prin prietena mea, am fost prezentat altor homosexuali și am fost expus la idealurile lor. Am descoperit pornografia, pentru care aveam un interes plin de pasiune. În inima mea știam că nu-L ascultam pe Dumnezeu, dar simțeam că m-a părăsit și că mă ura din cauză că eram homosexual, deci ce altceva puteam face?

Viața homosexuală mi-a oferit prima senzație de intimitate și acceptare pe care am avut-o vreodată. Ce surpriză minunată a fost să întâlnesc bărbați interesați de mine și dornici să-mi arate afecțiune! Nu a trecut mult până am devenit activ sexual cu alți bărbați.

Între timp, părinții mei au descoperit viața mea secretă și au încercat să-i pună capăt. M-au dus la terapeuți creștini, dintre care cei mai mulți erau de partea mea! Îmi amintesc de un consilier creștin care nu a vrut să mă mai primească după prima întâlnire; a spus că m-am născut homosexual și că asta era. Dar părinții mei nu au vrut să accepte asta. În cele din urmă, m-au dus la *New Creation Ministries* din Fresno, ca să vorbesc cu Donna, o fostă lesbiană. Uram ideea, dar undeva, în interiorul meu, se găsea un băiețel care nu vroia să fie homosexual.

Chiar în timp ce mergeam la consiliere și la grupuri de suport, am intrat mai adânc în viața de homosexual. Am devenit din ce în ce mai promiscuu și m-am implicat în comportamente cu risc crescut, cu oameni pe care de-abia îi cunoșteam. Am devenit deziluzionat de viața homosexuală, înțelegând că nu-l voi găsi niciodată „pe cel ales” și că nu vom trăi niciodată împreună până la adânci bătrâneți. Surprinzător, acest adevăr

mi-a fost spus de multe ori, de mulți parteneri pe termen lung pe care îi cunoșteam personal. Îi cunoșteam fiindcă m-au întâlnit în baruri homosexuale, la petreceri sau pe internet și m-au luat acasă la ei ca să mă culc cu ei. Am trăit efectiv în acest fel mod de la șaisprezece la douăzeci și unu de ani, mizerabil, dar crezând cu adevărat că nu exista nimic altceva pentru mine.

Într-o zi, pe când mă aflam într-un loc unde mă duceam „să pierd vremea”, simțindu-mă dezgustat de mine însumi, dar și deznădăjduit de jalnic, am fost dintr-odată copleșit de prezența Domnului. Am auzit o voce în inimă, spunându-mi că Isus mă urmase acolo, chiar în acel loc dezgustător de păcătos, și vroia să mă întorc cu El. Descoperirea adevăratelor Lui sentimente față de mine a reprezentat începutul unei schimbări lente, dar inevitabile în mintea mea. Știam că meritam ceva mai bun și, pentru prima dată, am îndrăznit să cred că viața mi se putea schimba.

La obiceiurile păcătoase îmi era greu să renunț, fiindcă erau mai mult decât niște simple obiceiuri; sexul era modul în care făceam față vieții! A trebuit să mă confrunt cu durerea trecutului și să resping minciunile pe care le crezusem despre mine însumi. A trebuit să încep să învăț să am relații sănătoase. Ceea ce reprezintă un proces dificil, care continuă până în ziua de astăzi.

Este atât de greu să mă împrietenesc cu alți bărbați! Uneori cel mai mic lucru poate să-mi declanșeze vechile nesiguranțe și să-mi provoace răni adânci. Dar știu că acestea sunt aduse la suprafață pentru ca Domnul să le poată vindeca. Alteori m-am luptat cu atracția față de prietenii mei. Dar de fiecare dată Domnul m-a ajutat să trec peste răspunsurile automate, pentru a cultiva o prietenie reală cu omul real din spatele înfățișării.

Uneori bărbații nu par interesați să mă lase să le fiu prieten, iar aceasta, de asemenea, mă doare. În toate circumstanțele, învăț că numai Isus este „alesul”, cel mai bun prieten al meu, iubitul meu întotdeauna credincios și că El va avea grijă de toate nevoile mele, în ciuda a orice.

Totuși, am avut dezamăgiri. Mergeam la o biserică destul de mare, când am început prima dată să ies cu adevărat din stilul

meu de viață și vroiam un mentor. Când i-am spus pastorului de tineret cu ce mă luptam, a zis că n-o va face. Directorul misiunilor noastre pentru bărbați mi-a spus, de asemenea, că nu credea că cineva din biserică va vrea să o facă. Am fost devastat. Am părăsit acea biserică, dar în numai câteva zile am întâlnit pe cineva care m-a invitat la o altă biserică, unde am întâlnit un om evlavios, căruia nu i-a fost teamă să fie mentorul și prietenul meu, ceea ce a rămas până în ziua de față.

Iar toată lumea vrea să știe: „Îți plac fetele?” Răspunsul meu este: „Voi ajunge acolo când va trebui!” Mulți nu sunt impresionați să audă așa ceva. Nu trebuie să fiți impresionați de mine, ci de dragostea, harul și puterea lui Dumnezeu. Nu heterosexualitatea este ținta, ci sfințenia. Și ajung la ea!

Mai mult decât orice, relația mea cu Isus mă schimbă din interior în exterior. La prima conferință *Exodus* la care am fost, un străin mi-a spus că Dumnezeu mă iubea „ca și cum nu ar avea deloc alți copii”. Ceea ce nu știa acel străin, era că adânc, înăuntrul meu, simțisem întotdeauna că Dumnezeu mă iubea numai fiindcă trebuia s-o facă, asta era treaba Lui ca Dumnezeu (așa simțeam, într-adevăr, cu privire la tatăl meu, pastorul). Este doar un exemplu despre cum dragostea lui Isus a desființat minciunile care mi-au rănit atât de adânc identitatea.

Umblând zilnic în intimitate tot mai profundă cu El și în intimitate adevărată cu alți bărbați, experimentez biruință asupra luptei mele. În curând voi sărbători patru ani de libertate. Ieșirea din Egipt nu s-a întâmplat peste noapte și nu s-a încheiat încă. Dar Dumnezeu îmi arată puterea Lui de a face imposibilul în viața mea. El îl vindecă pe băiețelul însingurat dinăuntru meu, reclădind masculinitatea mea distrusă și oferind har unui fiu imperfect.

Astăzi sunt proaspăt consilier licențiat la misiunea *New Creation Ministries* din Fresno, făcând pentru alții ceea ce Donna a făcut pentru mine. Le ofer un loc sigur tinerilor care se confruntă cu homosexualitatea, pentru a se deschide și a fi cine sunt ei cu adevărat, un loc unde pot auzi adevărul, care este însoțit de o mare speranță pentru ei! Simt, de asemenea, o

chemare puternică de a duce Evanghelia la comunitatea homosexuală. În fiecare an, când au parade și festivaluri, prietenii mei și cu mine suntem acolo, oferind gustări și spunându-le oamenilor vestea bună a lui Dumnezeu. Nu că „mai bine te-ai schimba”, ci că bunul Dumnezeu al schimbării iubește pe fiecare și face imposibilul!

[Mike Ensley, *True Love Changes You*. Copyright © Mike Ensley. Tradus și publicat cu permisiune. Pentru ajutorul care nu mai este disponibil la *Exodus International*, contactează *Exodus Global Alliance*.]

ADEVĂRATELE ASPECTE SPIRITUALE ALE SIDA PAUL DIAMOND

Aceasta este povestea unui bărbat care s-a confruntat cu homosexualitatea și SIDA.

Paul a fost unul dintre primii noștri clienți, el contactând prima dată misiunea noastră în 1977. Primele lui scrisori nu reflectau în vreun fel ceea ce avea să urmeze. Scriind din casa lui din Oklahoma, Paul părea entuziasmat de umblarea lui cu Hristos, de căsnicia lui și de eforturile lui de a începe o misiune a foștilor homosexuali. Apoi scrisorile lui au încetat brusc.

Câțiva ani mai târziu, Paul a apărut la ușa misiunii *Love In Action*. Își părăsise soția, se mutase în San Francisco și intrase în stilul de viață homosexual. Acum dorea să-și rededice viața lui Hristos.

Fiind un om agresiv, sincer și sensibil, Paul se dedica din toată inima oricărei cauze pe care o urma. În timpul petrecut la *Love In Action* și la biserica *Church of the Open Door* din San Rafael, California, Paul a intrat în misiune și a produs o impresie profundă asupra tuturor celor care îl cunoșteau.

Dar când dorința de a se întoarce la vechiul lui stil de viață îl biruia, dispărea. De două sau de trei ori s-a întors la Domnul pentru o scurtă perioadă.

În 1984, Paul l-a vizitat pe directorul nostru, Frank Worthen, într-un moment în care se gândea să se

întoarce la Domnul. Frank a vorbit cu Paul până noaptea târziu, avertizându-l cu privire la „noua” boală care îi lovea pe bărbații homosexuali.

Paul s-a dus acasă, promițând să țină cont de ce i-a spus Frank. În ziua următoare, l-a sunat pe Frank ca să-i comunice decizia lui: avea să rămână în stilul de viață homosexual.

Cu aproximativ două luni înainte de moartea lui, pe data de 15 iulie 1985, Paul s-a întors pentru ultima dată la Domnul. Deși din punct de vedere fizic era slăbit din cauza luptei de șase luni cu sarcomul Kaposi și cu alte infecții, Dumnezeu l-a folosit pe Paul în mod uimitor. Chiar înainte de a fi spitalizat pentru ultima oară, Paul a scris un mic articol despre SIDA și l-a adus la biroul *Love In Action*. Pe când se afla în spital, cineva din personalul nostru a bătut la mașină ce a scris el despre SIDA, iar apoi a multiplicat.

Soția directorului nostru, Anita, i-a adus copiile lui Paul, care s-a bucurat să le împartă de pe patul de spital. Ceea ce urmează este articolul lui Paul despre SIDA...

Căci mânia Lui ține numai o clișă, dar îndurarea Lui ține toată viața: seara vine plânsul, iar dimineața veselie. (Psalmul 30:5)

SIDA a devenit criza de sănătate numărul unu în lume, iar datele medicale arată că epidemia devine mult mai gravă, în loc ca situația să se îmbunătățească.

Revista *Life* a publicat un articol despre SIDA în numărul său din iulie 1985, în care scria: „SIDA este o epidemie care poate schimba modul în care trăiește America.”

De ce a devenit SIDA o asemenea problemă? Ar trebui să învățăm ceva din toate acestea? Haideți să privim cu onestitate SIDA, din punct de vedere creștin.

Epidemia SIDA este rezultatul păcatului homosexual și heterosexual. Nu putem să ignorăm faptul că de-a lungul istoriei, Dumnezeu a îngăduit ca anumite nenorociri să cadă asupra creației Sale. Există exemple în Biblie în care Dumnezeu a intervenit în treburile omului și a spus: „Până aici! Petrecerea s-a încheiat.” (Parafraza îmi aparține.) Uneori mergem prea

departe, chiar și pentru Dumnezeu, crezând că suntem infailibili în orice alegem să facem.

Dacă suntem sinceri față de noi înșine, vom vedea că nu suntem infailibili. Facem greșeli și avem nevoie de Persoana lui Isus Hristos pentru a ne vindeca viețile.

Am făcut o greșală teribilă cu patru ani în urmă. Am decis să părăsesc Biserica și să mă arunc din nou în stilul de viață homosexual. M-am întors la școală și am obținut o diplomă de asistent medical, și am simțit că deveneam cu adevărat bogat și aveam succes.

Chiar înainte de a absolvi școala medicală, SIDA a început să apară în spitale. A fost multă isterie printre profesioniștii din domeniul medical. Tot ce știam sigur era că numeroși tineri, cei mai mulți dintre ei bărbați homosexuali, mureau de o moarte îngrozitoare, în floarea vârstei.

La doi ani după ce am început să lucrez ca asistent, am fost diagnosticat cu SIDA. La început, nu mi-a trecut deloc prin minte că Dumnezeu ar putea îngădui să mi se întâmple așa ceva pentru a mă aduce aproape de El.

După o luptă de șapte luni cu fiecare etapă agresivă a bolii, am realizat cât de mult îmi lipsea Hristos în viață. L-am întrebat pe Dumnezeu dacă mă primește înapoi și am primit ca răspuns un „da” răsunător. „Smeriți-vă dar sub mâna tare a lui Dumnezeu, pentru ca, la vremea Lui, El să vă înalțe. Și aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El Însuși îngrijește de voi.” (1 Petru 5:6-7) Acest verset îmi arată că și dacă am SIDA, lui Dumnezeu tot Îi pasă de mine.

Dacă ai SIDA sau o stare preliminară declanșării SIDA și ești un creștin care se poticnește, Dumnezeu te vrea înapoi în turma Sa. El ne caută cu stăruință și nu putem scăpa de dragostea Lui.

Odată ce Îl acceptăm pe Hristos ca Domnul și Mântuitorul nostru personal, suntem morți față de păcat și vii numai pentru noua viață în Hristos. Nu există nimic și nimeni care ne-ar putea satisface cu adevărat, fiindcă știm deja Adevărul. „Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus:

iată că toate lucrurile s-au făcut noi.” (2 Corinteni 5:17) Cere-I lui Dumnezeu călăuzire. Sunt convins că îi iubește foarte mult pe copiii Lui cu SIDA.

Vindecarea spirituală este mult mai importantă decât vindecarea fizică. „De aceea, noi nu cădem de oboseală. Ci chiar dacă omul nostru de afară se trece, totuși omul nostru dinăuntru se înnoiește din zi în zi.” (2 Corinteni 4:16)

Trebuie să vrem să-I îngăduim lui Dumnezeu să aibă suveranitate deplină în viața noastră. Uneori Domnul ne cere să așteptăm după El. Și dacă așa stau lucrurile, atunci tot ce putem face este să așteptăm.

Nu vom avea nimic de câștigat întrebându-L de ce trebuie să așteptăm. Nu există nimic în Biblie care să ne confirme că Dumnezeu ar trebui să ne explice ceva nouă. El are dreptul suveran de a ne cere să așteptăm pentru că este Dumnezeul nostru, iar gândurile Lui sunt mult presus de gândurile noastre.

Când ne confruntăm cu o boală care ne amenință viața, o capcană a dușmanului nostru, Satan, este să încerce să ne convingă să căutăm vindecare fizică.

Desigur, cred că este voia lui Dumnezeu ca unii care au SIDA și care se întorc la Hristos să experimenteze vindecarea fizică. Dar știu, de asemenea, sigur că toți vom cunoaște vindecarea spirituală interioară pe care numai Hristos o poate oferi. Este vital să înțelegem acest adevăr spiritual cât mai devreme în umblarea noastră cu El. Sunt atât de multe situații în care Dumnezeu ne cere să așteptăm ca gloria Lui să fie revelată. Aceasta nu înseamnă că ne oprim din creșterea spirituală – în niciun caz!

Acesta este timpul când creșterea noastră ar trebui să facă parte mai mult ca oricând din viața noastră. Acesta este momentul în care Dumnezeu ne va arăta curajul pe care ni l-a dat în interior prin Duhul Sfânt. Este timpul în care credința noastră și duhul nostru sunt întărite.

„Te voi învăța și-ți voi arăta calea pe care trebuie s-o urmezi.” (Psalmul 32:8)

Amintiți-vă, Îl putem iubi pe Hristos numai prin ascultare de El. „Dacă mă iubiți, veți păzi poruncile Mele.” (Ioan 14:15)

Ne închinăm unui Dumnezeu care Se așteaptă să respectăm un standard în viața noastră. El este un Dumnezeu iubitor, îndurător și Își va disciplina copiii. „Fiule, nu disprețui mustrarea Domnului și nu te mâhni de pedepsele Lui. Căci Domnul mustră pe cine iubește, ca un părinte pe copilul pe care-l iubește!” (Proverbe 3:11-12) Chiar cu SIDA în viața noastră, Dumnezeu tot vrea să facă lucruri minunate în noi și prin noi. „Încrede-te în Domnul din toată inima ta și nu te bizui pe înțelepciunea ta! Recunoaște-L în toate căile tale, și El îți va netezi cărările. Nu te socoti singur înțelept; teme-te de Domnul și abate-te de la rău! Aceasta va aduce sănătate trupului tău și răcorire oaselor tale.” (Proverbe 3:5-8)

Promisiunile lui Dumnezeu și dragostea Lui desăvârșită pentru noi valorează mai mult decât ne-ar putea oferi vreodată lumea. „Căci toate aceste lucruri se petrec în folosul vostru, pentru ca harul mare, căpătat prin mulți, să facă să sporească mulțumirile spre slava lui Dumnezeu.” (2 Corinteni 4:15)

Hristos a înviat! Pacea să fie cu voi!”

[Paul Diamond, *The True Spiritual Aspects of AIDS*. Copyright © Paul Diamond. Tradus și publicat cu permisiune.]

BĂRBATUL DIN OGLINDĂ

SY ROGERS

Imaginați-vă – eu să fiu căsătorit!

Era o zi de bucurie și de sărbătoare, de împărtășire a dragostei între familie și prieteni. Lângă mine se afla soția mea, femeia pe care o iubeam. Dar specială cum era, nunta noastră avea o semnificație mult mai adâncă.

Într-o vreme nu aș fi crezut pentru nimic în lume că o asemenea împlinire ar fi fost posibilă pentru mine. Cu numai trei ani în urmă, eram pierdut în căutarea identității mele, căutând cu disperare dragoste și acceptare. Eram transsexual – sau cel puțin așa spunea psihiatrul meu. Deși din punct de

vedere fizic eram bărbat, mă simțeam „prizonier” în trupul care nu trebuia. Eram obsedat de dorința de a-mi schimba sexul exterior și de a-mi conforma trupul cu cea care credeam că eram în realitate – atât mintal, cât și emoțional. M-am convins pe mine însumi și am încercat din greu să-i conving pe alții că pentru mine, operația de schimbare de sex era necesară, ca să pot avea o viață împlinită.

Uitându-mă la filme în copilărie, am observat că fata era întotdeauna obiectul atenției și afecțiunii eroului. Mă durea inima când mă gândeam: „Aș vrea să fiu așa.” Ani de zile mai târziu, urma să trăiesc fantezia din copilărie și să devin „ca o femeie”, în speranța de a fi în sfârșit iubit cu adevărat.

Prima jumătate a vieții mele a fost ca un lagăr de concentrare emoțională: mama mea alcoolică a fost omorâtă într-un accident de mașină când eu aveam patru ani. Înainte de aceasta, fusesem molestată sexual de un „prieten” de familie. După moartea mamei, am fost despărțit de tatăl meu timp de un an. Trăiam într-un vid emoțional. Identitatea și siguranța mea ca băiat erau lăsate neconfirmate și nehrănite. Mai târziu, la școală, am fost permanent ridiculizat, am fost respins și abuzat fizic din cauza manierelor mele efeminate. Deși am încercat să mă „conformez” normei, am fost continuu etichetat ca un homosexual și un bărbat ratat. Nu e de mirare că aveam probleme. Ca adolescent, nu mă identificasem încă drept homosexual. Totuși, eram desigur conștient de atracția mea față de cei de același sex și simțeam teamă și rușine. Câțiva ani mai târziu, când m-am implicat, în cele din urmă, în mediul homosexual, am simțit așa o ușurare! M-am simțit acceptat și înțeles. În sfârșit, aparțineam unui loc. A fost grozav pentru un timp. Nu după mult, trăiam palpitant și periculos, și înconjurându-mă întotdeauna de oameni care să-mi confirme și să-mi consolideze viața de homosexual.

În cele din urmă, am fost staționat în Hawaii. Acolo am arătat un interes total pentru latura întunecată, cufundându-mă în mediul homosexual. Mulți homosexuali sunt maturi și responsabili, dar eu, ca mulți alții, nu eram. Am ajuns să mă

implic în prostituția cu minori, în abuzul de droguri și în viața de stradă, uneori periculoasă.

Dar am și obosit din cauza stilului de viață homosexual în care eram implicat. În spatele fațadei de acceptare și a promisiunii de a fi iubit, am văzut mulți oameni nefericiți, cinici și disperati. Toți căutau evazivul „partener perfect” care să-i îplinească. Cuplurile care susțineau că sunt îndrăgostite constituiau adesea obiectul invidiei și al îndoielii. „Cât va dura de data asta? Este posibil ca aceasta să fie tot ce înseamnă viața?” mă întrebam eu. Cei mai mulți dintre prietenii mei homosexuali spuneau că ne-am născut homosexuali – nu ne puteam schimba. Unii credeau chiar că Dumnezeu îi crease homosexuali.

După o călătorie de câteva luni în Orient, am aflat că doi dintre cei mai apropiați prieteni homosexuali ai mei frecventau o „biserică homosexuală” – *Biserica Comunității Metropolitane (MCC)* din Honolulu. Înființată în Los Angeles în 1968, MCC le urează bun venit, în mod deschis, homosexualilor și interpretează Biblia pentru a zugrăvi un Dumnezeu care binecuvântează relațiile homosexuale monogame.

Pe vremea aceea nu eram prea interesat de Dumnezeu, dar mi-a plăcut ideea unei religii care să-mi aprobe sexualitatea. Până în acel moment oamenii religioși, deși adesea sinceri, păreau să-mi ofere doar un mesaj al condamnării. Credeam că Dumnezeu îi iubește pe heterosexuali. În cele din urmă, cei doi prieteni homosexuali ai mei au devenit primul cuplu masculin „căsătorit” în statul Hawaii. Eu am fost unul dintre cavalerii de onoare la nunta lor.

În primăvara anului 1977, mi-am încheiat serviciul militar activ și m-am întors în orașul meu natal. Câteva luni mai târziu, am primit o scrisoare de la prietenii mei homosexuali – „cuplul căsătorit” din Hawaii. Mă înștiințau că mariajul lor luase sfârșit și că renunțaseră la stilul de viață homosexual și la identitatea homosexuală. Acum erau creștini. Spuneau că învățăturile bisericii homosexuale nu erau adevărate, dar că puteam găsi adevărul eu însumi în Biblie. Sperau că voi înțelege și încheiau

adăugând că se rugau pentru mine. Nu mai auzisem niciodată așa ceva. „Ce trădători!” am gândit eu.

Îeșirea mea din viața homosexuală a început prin încercarea mea de a dobândi dragostea masculină, devenind femeie prin schimbare de sex. Deși, în cele din urmă, nu am recurs la operație, urmam terapie cu hormoni și trăiam ca femeie cam de un an și jumătate. Totuși, am înțeles că operația nu-mi putea rezolva cu adevărat problemele și nu-mi putea garanta că voi primi dragoste. Înțelegând că nu-mi condusesem prea bine viața pe cont propriu, în cele din urmă, am început să-L caut cu sinceritate pe Dumnezeu. M-am întors la Biblie, știind că voi afla răspunsul acolo.

„Veniți acum să ne judecăm”, zice Domnul. „De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna. Dacă veți voi și veți asculta, veți mânca roadele cele mai bune ale țării; dar dacă nu veți voi și vă veți răzvrăti, veți fi înghițiți de sabie, căci gura Domnului a vorbit.” (Isaia 1:18-20)

Când am citit acest verset, am fost zdrobit. Amărăciunea, vina și rușinea pentru anii pierduți ai vieții mele s-au revărsat și am plâns la piciorul patului. Mi-am recunoscut eșecul și vina înaintea lui Dumnezeu și am strigat la El: „Dumnezeule, nu pot schimba ceea ce sunt, dar vreau să fiu schimbat! Știu că ai putere. Fă-mă bărbatul care vrei Tu să fiu!”

Să fiu plăcut lui Dumnezeu, să fiu iubit și nu respins de El, era tot ce vroiam. Când mi-am predat viața în mâinile Lui, încrezându-mă în El, „omul vechi” a murit și „noul eu” s-a născut! Ce mi se întâmplase? Nu eram sigur, dar mă simțeam bine. Liniștit. Curat. Iertat. Și încrezător că Dumnezeu va fi acum cu mine, pentru a mă ajuta să trăiesc o viață în mod clar diferită.

Credința mea reaprinsă în Dumnezeu a fost cea care m-a condus pe un drum nou, ceea ce altădată credeam că era imposibil pentru mine. Nu că încercam să nu mai fiu homosexual. Nu știam „cum” sau dacă era posibil. Dar eram doritor să mă opresc din a-mi trăi viața punând condiții. În

schimb, i-am predat viața mea lui Dumnezeu, în condițiile Lui. Acestea se întâmplau în ianuarie 1980.

Pe atunci, prietenii mei homosexuali credeau că am innebunit. Au zis că mă voi întoarce în baruri într-o săptămână, o lună, un an. Nu m-am întors niciodată. Dar nu a fost ușor. Am trecut printr-o mulțime de lupte la început, dar, ca în cazul eforturilor care merită, perseverența a meritat. Astăzi mă bucur foarte mult de oportunitatea de a depăși problemele din trecut. Mă bucur că sunt soț din 1982, și că sunt tată. Nu este o dovadă că nu sunt homosexual, dar este dovada unei vieți pe care nu am crezut-o vreodată posibilă. Procesul de recuperare a avut nevoie de timp și de efort, și de încurajare, și de responsabilitatea prietenilor mei, care m-au sprijinit. Mai important, recuperarea a depins de dorința mea de a coopera cu Dumnezeu. De-a lungul anilor și în întreaga lume, orice om pe care l-am cunoscut personal sau care știu că a învins homosexualitatea, a reușit ca o consecință directă a unei vieți încredințate lui Dumnezeu și umblării cu Hristos. Deși nu-mi voi trăi niciodată viața ca și cum nu aș fi fost nicicând homosexual, sunt capabil să trăiesc depășind faptul că am fost homosexual.

Fiind cel mai dur critic al meu, uneori este dificil pentru mine să percep schimbările pe care Dumnezeu le-a făcut în viața mea. Poate că nu voi atinge niciodată standardul nerealist al societății pentru masculinitate. Dar acum trăiesc după un set diferit de valori – privesc la Isus. El este exemplul meu, ținta mea finală și obiectul dorinței mele.

În peste un deceniu de trăire a unei vieți noi, pline de provocări, dar satisfăcătoare, am avut oportunitatea unică de a călători prin lume și de a sluji celor zdrobiți sexual. Am întâlnit multe sute (dacă nu mii) de bărbați și femei care au învins diferite tulburări sexuale. Mult mai mulți se află „în procesul de recuperare”, o expresie care cred că descrie cu acuratețe triumful neîntrerupt al lui Dumnezeu în viețile celor împăcați cu El. Cum s-a spus adesea: „Dumnezeu primește glorie și din

proces – nu doar din rezultatul final.” A deveni creștin este doar începutul!

Într-o seară, pe când mă pregăteam de culcare, Domnul a vorbit inimii mele, spunându-mi: „Privește în oglindă! Spune-Mi ce vezi.” Am privit o clipă și am spus: „Văd o creație nouă!” El a zis: „Da, dar privește din nou.” Am făcut-o, iar apoi am spus: „Văd un copil al Regelui – un slujitor al lui Isus – și frumusețe din rămășițele vieții mele din trecut.” Dar știam că nu acestea erau răspunsurile pe care le căuta El. Ce încerca să-mi spună Domnul? M-am uitat din nou în oglindă. „Ce vezi, fiule?” În cele din urmă, am înțeles. „Văd că bărbatul, bărbatul din oglindă – sunt eu.”

[Sy Rogers, *The Man in The Mirror*. Copyright © Sy Rogers. Tradus și publicat cu permisiune. Modul dramatic în care Sy a învins homosexualitatea a fost făcut cunoscut pe șase continente, în numeroase publicații și în interviurile sale din mass-media. Sy a fost gazda unor emisiuni de televiziune și radio care abordau în mod specific recuperarea din probleme sexuale. El și soția lui, Karen, sunt căsătoriți din anul 1982 și au o fiică. Mai multe informații despre Sy sunt disponibile pe site-ul www.syrogers.com. Articolul în limba engleză este publicat pe site-ul www.exodusglobalalliance.org.]

CÂNDVA HOMOSEXUAL JOHAN VAN DE SLUIS

M-am născut în 1938 și am trăit ca homosexual de la vârsta de cincisprezece ani până la douăzeci și opt de ani. Conform Dr. Van Emde Boaz, un cunoscut sexolog olandez, eram un homosexual înnăscut. Am crescut într-o familie creștină și din fragedă copilărie am tânjit după pace cu Dumnezeu. Pacea cu El m-a părăsit când am început să trăiesc o viață de homosexual. Am frecventat baruri și saloane de dans homosexuale și mi-am ales homosexuali ca prieteni. Am avut, de asemenea, o relație homosexuală cu un bărbat care a durat trei ani.

Aș fi putut continua acest stil de viață încă mulți ani, dar am descoperit treptat că nici acea relație de trei ani nu m-a făcut mai fericit. Am început să realizez că pentru mine stilul de viață homosexual însemna lipsă de armonie și sterilitate. Ultimul an al acelei prietenii a fost un an de conflicte interioare. Simțeam că stilul meu de viață nu se potrivea cu convingerile mele religioase și aveam certuri frecvente cu prietenul meu.

Am început să mă gândesc că vroiam să ies din acea relație și, în cele din urmă, i-am pus capăt. În retrospectivă, pot spune că Dumnezeu este Cel care mi-a arătat că stilul meu de viață nu era după voia Lui. Ani de zile nu înțelesesem asta. Totuși, la un moment dat, am hotărât că vroiam să ascult mai mult de El, decât de cei care încercau să mă convingă că nu era nimic greșit să am o relație sexuală cu un bărbat care îmi era prieten, caracterizată de dragoste și fidelitate.

O creație nouă

Apoi am intrat în legătură cu creștini, iar după un timp am dorit să fiu botezat. După slujba de botez, câțiva credincioși s-au rugat pentru schimbarea orientării mele sexuale, punându-și mâinile peste mine. Din acel moment, am început să cred că eram liber. Totuși, în dimineața următoare mă simțeam la fel de homosexual ca întotdeauna. Am intrat în panică și am sunat niște prieteni, un cuplu căsătorit, care fuseseră printre cei care se rugaseră pentru mine. Mi-au spus că eram cu adevărat liber și că puteam începe să o cred, chiar dacă emoțiile îmi transmiteau un mesaj diferit. Mi-au atras atenția asupra câtorva cuvinte din Biblie: „Căci dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă; cele vechi s-au dus; iată că toate lucrurile s-au făcut noi.” (2 Corinteni 5:17)

De atunci, am perseverat în credință și am fost liber cu adevărat. Vechea mea natură păcătoasă este acum răstignită împreună cu Hristos. (Romani 6:6) Ca rezultat, în decursul timpului, percepția mea asupra sinelui interior și a naturii mele a început să se schimbe. Se reducea totul la puterea sugestiei? Nu, era vorba de puterea credinței în Dumnezeu și în promisiunile Sale. M-am implicat activ în acest proces. A trebuit să învăț să

mă disociez de prietenii mei homosexuali din trecut; am rupt orice legătură cu ei. Am încetat, de asemenea, să merg în locuri care îmi aminteau în mod atât de viu de trecutul meu. Am realizat, de asemenea, că trebuia să arunc tot ce îmi amintea de viața din trecut, precum cărți și fotografii. Simțeam că nu eram destul de radical, în asprimea cu care tratam cu influențele din trecutul meu păcătos.

În special la început, riscul căderii a fost foarte mare, deoarece un timp îndelungat personalitatea mea s-a aflat în procesul de vindecare. Sufletul îmi fusese rănit și avea nevoie să fie vindecat. Cu toate acestea, procesul nu a constat numai în scăparea de lucruri negative. În același timp, trăind cu Hristos, mi s-a deschis o lume cu totul nouă. Eram o făptură nouă, ceea ce mă făcea deosebit de fericit. Experimentarea acestui fapt mi-a fost de mare ajutor în lupta cu sentimentele homosexuale. Am descoperit, de asemenea, că nu tot ce etichetasem drept „homosexual” era greșit. De exemplu, am realizat că bunul meu gust pentru îmbrăcăminte și mobilă etc. nu era legat de sentimentele homosexuale și nu era păcătos.

Cu cât îmi reveneam și înaintam în heterosexualitate, cu atât mai puțin aveam nevoie de alți bărbați pentru a compensa deficiența în dezvoltarea mea personală. Uneori se mai întâmpla ca vederea unui bărbat să-mi provoace sentimente de admirație și o anume satisfacție. Într-un asemenea moment, aveam nevoie de el pentru a mă vedea pe mine însumi ca bărbat complet. Dar treptat am început să mă simt întru totul bărbat, bazându-mă pe relația mea cu Hristos. Nu mai aveam nevoie să mă identific cu alți bărbați pentru asta. Mai mult, mi-au apărut dorințe heterosexuale.

M-am rugat ca Dumnezeu să mă călăuzească în așa fel încât să mă îndrăgostesc spontan de o femeie. La cinci ani după ce am rupt legătura cu stilul de viață homosexual și după ce sentimentele mele au început să se schimbe, m-am căsătorit. Aceasta s-au întâmplat cu mai bine de treizeci și doi de ani în urmă. Soția mea și cu mine avem trei copii, o fiică și doi fii. În

viața mea de căsnicie am experimentat că heterosexualitatea este mult mai plină de satisfacții decât stilul de viață homosexual.

Povestea vieții mele a fost publicată mai în detaliu într-o carte olandeză intitulată *Ik ben niet meer zo* și în broșura *Eens homofiel*, tradusă, de asemenea, în engleză cu titlul *Cândva homosexual*.

Din anul 1969, am ajutat homosexuali; în primii cinci ani în casa mea, iar din 1975 am lucrat ca lider de proiect (Director) la EHAH (*Ajutor Evanghelic Pentru Homosexuali*). În ultimii treizeci și doi de ani, mai mult de o mie de oameni cu probleme homosexuale au fost ajutați de mine și de membrii personalului de la EHAH. Din februarie 2003 m-am retras din activitate.

Am fost, de asemenea, Președinte, iar acum sunt membru în comitetul de conducere al organizației *Onze Weg* (*Calea noastră*), promovând interesul pentru foștii homosexuali în biserici și în societate, și explicând cum poate fi părăsit stilul de viață homosexual. La fiecare trei luni distribuim o revistă cu articole relevante pe diferite teme privind sexualitatea.

În 1982, câțiva colegi au luat inițiativa să înceapă *Exodus Europe*, după ce au fost la conferința *Exodus North America* din Las Vegas. După aceea am fost membru în comitetul de conducere și Președinte la *Exodus Europe* timp de câțiva ani.

Exodus International ne-a ajutat să ieșim dintr-o poziție mai degrabă izolată și, de la înființarea sa până în prezent, am găsit încurajator să fiu membru al *Exodus*.

[Johan van de Sluis, *Once A Homosexual*. Copyright © Johan van de Sluis. Tradus și publicat cu permisiune. Articolul în limba engleză este publicat pe site-ul www.exodusglobalalliance.org. Pentru ajutorul care nu mai este disponibil la *Exodus International*, contactează *Exodus Global Alliance*.]

CE ȘTIU ACUM, CA FOST HOMOSEXUAL NEAL

1. Așa m-am născut și nu mă pot schimba, fiindcă este ceva genetic.

Am crezut pe deplin această minciună. Am citit o mulțime de cărți pentru a găsi răspuns la întrebările mele, ca bărbat care am ajuns să am atracții față de cei de același sex. Majoritatea cărților spuneau că nu este posibil să te schimbi și că nu există vindecare. La un moment dat, m-am întrebat... dacă ar exista un medicament care să mă vindece, chiar l-aș lua? *Da*. Dar tot ce știam din cărțile pro-homosexualitate era că este o trăsătură înnăscută și că trebuia să mă accept așa cum eram. Uram cu adevărat faptul că eram homosexual, dar când nu poți repara ceva, trebuie să trăiești cu acel lucru. Deci m-am mulțumit cu răspunsul găsit într-o carte scrisă pentru tinerii homosexuali. Când cineva mă întreba ce anume credeam eu că mă făcuse să fiu homosexual, răspundeam: „Norocul”, iar cele mai multe studii publicate în revistele pro-homosexualitate afirmau că existau dovezi că era implicată o componentă genetică.

2. Am încredere în ce îmi spun cei din comunitatea homosexuală, fiindcă afirmă că le pasă de mine.

Nu chiar. Am descoperit curând că eram diferit de alți homosexuali și de lesbiene. Doream, într-adevăr, să îmi aduc contribuția pentru ca să existe mai multă toleranță și acceptare pentru homosexuali în societate, dar eram întotdeauna respins de prietenii mei homosexuali și lesbiene când afirmam că nu este normal să fii homosexual. Norma este heterosexualitatea.

Când uniunile între persoane de același sex au fost legalizate în 1989 în Danemarca (prima țară din lume care a făcut asta), m-am bucurat alături de prietenii mei. Acum homosexualii și lesbienele aveau aceleași drepturi precum cuplurile heterosexuale. Ce și-ar fi putut dori mai mult? Aveam drepturi egale. Dar unii homosexuali, care nu erau creștini sau nu aveau nicio credință religioasă, au spus că acum trebuia să luptăm pentru dreptul de a încheia căsătorii în biserică. Le-am zis că

eram împotriva. Căsătoria în biserică este ceva sfânt și sacru pentru mine, și este numai pentru un bărbat și o femeie. Mi se părea nenatural ca doi bărbați să se căsătorească într-o biserică. Ar fi fost un sacrilegiu.

O, am fost foarte disprețuit de cei din organizația pro-homosexualitate, care erau vocali când își făceau cunoscute părerile! Îmi tot repetau că mai aveam mult până să mă accept cu adevărat așa cum eram. Am descoperit că în orice organizație există atitudinea: dacă nu ești cu noi, ești împotriva noastră. Dacă nu făceam ce spuneau ei, trebuia să plec.

De asemenea, nu voiam să particip la parada homosexualilor. Nu simțeam că aș fi avut ceva în comun cu travestiții (transgenderii), iar comportamentul sexual ostentativ mi se părea respingător. Să defilez într-o paradă cu bărbați îmbrăcați în femei și cu perverși sexuali care nu doreau altceva decât să-i șocheze pe oameni – *nici gând!* Ei bine, diversitatea este bună, gândeam eu, dar la paradele homosexualilor nu este loc pentru homosexualul obișnuit. Și mi se părea că paradele le făceau mai mult rău homosexualilor și lesbienelor, arătând toate stereotipurile.

Eram, de asemenea, foarte activ în educația pentru relații sexuale sigure. Uneori ridicam obiecții la cerința de a fi prea grafic atunci când le vorbeam unor tineri de paisprezece, cincisprezece ani despre sexul sigur. De asemenea, voiam să accentuez că nu există sex sigur. Sexul sigur poate reduce riscul bolilor cu transmitere sexuală, dar există întotdeauna un risc. Dar tovarășii mei homosexuali au obiectat.

Deci nu pot subscrie la afirmația că comunității homosexuale îi pasă de mine. Dacă nu făceam ce spuneau ei, trebuia să plec.

Dar ceea ce m-a dezamăgit cu adevărat la homosexuali a fost superficialitatea și obsesia lor pentru tineri. Și că era ceva absolut normal să ai două sute de parteneri sexuali în fiecare an. Mie mi se părea greșit. Când am început să-mi schimb viața acum cinci ani, l-am întrebat pe colegul meu de cameră (un culturist umflat de steroizi) dacă nu și-ar fi dorit să întâlnească

pe cineva special pe care să-l iubească. Un iubit. I-am spus că probabil avusese cam două mii cinci sute de parteneri sexuali până atunci, dar oare nu vroia ceva mai mult decât sex? S-a uitat la mine foarte uimit și mi-a răspuns că nu este posibil să găsești un iubit, că va prinde tot ce-i pică și că se va distra în timp ce îl aștepta pe Făt-Frumos. I-am zis că mă îndoiam că îl va găsi pe Făt-Frumos în felul în care trăia.

3. Nu pot să mai cred în Dumnezeu sau în Biserică, fiindcă ei nu mă acceptă.

Știam prea bine ce îmi spunea Biblia despre homosexualitate. Eram osândit și condamnat. Credeam în Isus Hristos. Nu puteam decât să sper că voi avea parte de îndurare în ziua judecării. Pentru mine, creștinii erau heterosexişti și plini de judecată. Mă simțeam ca un lepros sau ca un samaritean. Niciun creștin nu s-ar fi apropiat de mine la mai puțin de doi metri.

Condamnarea și oprobiul erau tot ce primeau homosexualii din partea bisericilor, așa că, deși Îl iubeam pe Isus și știam că și El mă iubea, nu aveam de gând să merg la o biserică pentru a mă închina Lui, atât timp cât aş fi aflat printre ipocriți care nu erau deloc ca Hristos. Acolo nu se găsea ajutor pentru cei ce vroiau să părăsească homosexualitatea.

Am văzut și că homosexualii și lesbienele erau mereu atacați verbal și făcuți țapi ispășitori de către creștini. Oricum, nu exista niciun Dumnezeu. Dacă ar fi existat cu adevărat un Dumnezeu, nu m-ar fi lăsat să fiu homosexual. Așa cum îmi spusese unii prieteni creștini, ei bine, Dumnezeu mă făcuse așa. Cred că majoritatea celor cu un anumit trecut religios și cu o anumită educație religioasă, care au atracție față de cei de același sex, găsesc aproape imposibil să-și pună în acord convingerile religioase cu sentimentele. Unii aleg să trăiască o viață de celibat, cred că nu se vor schimba în această viață și că este o provocare ca oricare alta. Chiar îi admir pe acești oameni.

4. Terapia reparativă dăunează.

Acum vreo opt ani am văzut un film documentar despre *Exodus*. Era făcut de pro-homosexuali. Filmul arăta cum *Exodus*

ajunsesse într-un orașel din Norvegia, iar unii tineri homosexuali s-au sinucis. A fost cel mai cumplit documentar pe care l-am văzut vreodată. Se afirma că homosexualii nu se pot schimba și că fanaticii creștini nu au rușine când le spun homosexualilor să-și reprime sentimentele și să pretindă că sunt heterosexuali. Filmul arăta un cuplu homosexual îngrozitor, care se căsătorise (un fost homosexual și o fostă lesbiană). Nu aveau copii și arătau foarte deprimăți. Filmul spunea de fapt – probabil că oamenii aceștia glumesc! Ce glumă oribilă! Numai niște homosexuali care se urăsc pe ei înșiși ar încerca să se schimbe.

Ideea că homosexualii se vor sinucide dacă au de-a face cu vreuna dintre așa-numitele misiuni ale foștilor homosexuali îmi fusese profund imprimată de către comunitatea homosexuală și este repetată de fiecare activist cu care discuți despre posibilitatea schimbării. Activiștii spun că este mult mai bine să te accepți așa cum ești și să fii tu însuși, decât să încerci să fii ceva ce nu ești.

Cred că principalele prejudecăți despre terapia reparativă și foștii homosexuali sunt următoarele:

- ♦ Schimbarea nu este posibilă. Dacă mai am atracții homosexuale, nu m-am schimbat. Dacă schimbarea este posibilă, atunci atracțiile mele față de persoanele de sex opus trebuie să fie la fel de puternice și cu aceleași caracteristici emoționale ca atracțiile mele față de persoanele de același sex.

- ♦ Cei care s-au schimbat nu fac decât să-și reprime sentimentele de atracție față de persoanele de același sex; nu a avut loc nicio schimbare reală, ei doar se prefac.

- ♦ Dacă nu pot să am erecție doar uitându-mă la o femeie, nu mă pot schimba niciodată, așa că de ce să mai încerc?

- ♦ Cei ce apelează la terapia reparativă se vor sinucide.

- ♦ Nu vei fi niciodată fericit fiind ceva ce nu ești.

În ciuda tuturor acestor mituri răspândite de comunitatea homosexuală, pot spune că anii în care am apelat la terapia reparativă au meritat efortul. Mi-am vindecat o mulțime de răni. Mi-a luat mult timp și a fost un proces, nu un eveniment. Așa cum spunea și fostul homosexual Sy Rogers, nu spui

„hocus-pocus” și orice dorință homosexuală îți dispare din minte. Însă acum nu mai doresc și nu mai tânjesc după un bărbat care să mă iubească. Sunt atras de femei.

Uneori sunt atras de un bărbat, dar știu că nu voi fi fericit lăsându-mă în voia unor asemenea sentimente. Mi-am încredințat viața în grija lui Dumnezeu și simt că Duhul Sfânt mă îndrumă și mă mângâie. Nu există piedici care să nu poată fi depășite. Cred că va mai trece mult până când lumea, în general, va ști că îți poți schimba orientarea sexuală. Activiștii homosexuali pledează că nu așa stau lucrurile și chiar răspândesc o mulțime de minciuni în acest sens, în încercarea disperată de a se ține strâns de identitatea pe care și-au construit-o cu atâta efort. Nu este ușor să-ți schimbi identitatea și să renunți la concepțiile tale greșite.

Ce mă ajută cel mai mult este dragostea creștinilor adevărați. Îmbrățișări și încurajare. Ce mă dă înapoi sunt prejudecățile și ideile greșite despre cei care au atracții față de persoanele de același sex. Iar dacă simt că cineva este împotriva homosexualilor, pur și simplu tac și nu-l mai ascult. Este o reacție instinctivă, prin care mă protejiez ca să nu fiu rănit. Dacă iubim pe toată lumea așa cum face Hristos, toți avem de câștigat.

Într-un fel, astăzi mă simt înșelat de activiștii homosexuali. M-au mințit. Eram mult mai mult decât atracțiile mele. Nu mai cred că m-am născut așa. Nu am găsit fericire în stilul de viață homosexual, deși chiar am încercat. Am găsit dragoste, dar relațiile între persoane de același sex au în general viață scurtă.

[*What I Know Now That I'm Ex-Gay*. Copyright © Parents and Friends of Ex-Gays and Gays (PFOX). Tradus și publicat cu permisiune. Articolul în limba engleză a fost publicat pe site-ul www.pfox.org. Pentru ajutorul care nu mai este disponibil la *Exodus International*, contactează *Exodus Global Alliance*.]

CUNOSCÂND DRAGOSTEA LUI DUMNEZEU

Nu am ales să fiu homosexual, nici nu m-am născut homosexual. În schimb, atracția mea față de bărbați s-a dezvoltat pe parcursul mai multor ani, numeroși factori contribuind la dezvoltarea sa.

Când eram copil nu realizam că tatăl meu mă iubea. Era plecat la lucru timp îndelungat și nu îl vedeam prea mult, astfel încât nevoile mele de dragoste și de susținere din partea celor de același sex nu erau împlinite. Deși tatăl meu nu a vrut să mă rănească, mă simțeam respins și am început să mă izolez emoțional de el.

În copilărie, stăteam de obicei pe tușă la activitățile băieților. De la grădiniță până în clasa a douăsprezecea, am locuit departe de școală și de colegii mei de clasă, ceea ce mi-a limitat prietenii și activitățile după orele de școală. Chiar și la școală, lipsa mea de interes și de talent pentru sporturi mă făcea să joc pe partea de teren îndepărtată de poartă sau în poziții asemănătoare la ora de gimnastică. Datorită mutărilor noastre frecvente, am schimbat școala de cinci ori, la trei școli stând un an sau mai puțin. Era greu să-mi fac prieteni, când toți ceilalți copii se cunoșteau deja de câțiva ani.

În alte privințe, faptul că trăiam la periferia vieții se datora abuzului sexual, care în viața mea a constat în mângâierile unui „prieteni de familie” adult, pe când aveam cinci ani, și în violarea mea de către trei băieți de aceeași vârstă, la începutul adolescenței.

Abuzul m-a învățat să-mi fie teamă de bărbați. Mi-a distrus personalitatea și sentimentul redus de masculinitate pe care îl mai aveam. Mesajul pe care l-am primit a fost că eram murdar, bun doar pentru a fi folosit de alții.

Abuzul m-a învățat, de asemenea, că modalitatea de a fi aproape de un bărbat presupune să fii implicat sexual cu el. Pubertatea, debutând în mijlocul tuturor acestor evenimente, mi-a sexualizat și mai mult nevoia emoțională de dragoste și

susținere. De când îmi amintesc am avut fantezii sexuale numai cu bărbați.

La începutul liceului, câțiva băieți – îndeosebi unul pe nume Jimmy – îmi spuneau deseori „homo”. Am înțeles că era ceva defavorabil, dar nu știam exact nici ce însemna cuvântul, nici că era folosit pentru a-mi descrie dorințele.

Numai cu câteva luni înainte de a nouăsprezecea aniversare a zilei mele de naștere, am înțeles că acest cuvânt, „homosexual”, se aplica gândurilor și dorințelor mele. A fost un mare șoc pentru mine și am devenit destul de deprimat. Eram irascibil și dormeam mult. Când cineva mă întreba: „Ce mai faci?”, refuzam să răspund. În două ocazii, am vrut să mă sinucid.

Într-un anumit sens, eram același. Dar în alt sens, aveam acum eticheta lipită de mine. Am realizat că gândurile sexuale din mintea mea erau diferite de cele ale celor mai multor bărbați. Nu mai eram „eu”.

Le-am spus celor mai apropiați doi prieteni ai mei ce se întâmpla. Mark mi-a răspuns că știa deja și că și el era homosexual. Richard și cu mine stăteam în bucătărie când i-am spus, într-o noapte târziu, părinții mei dormind sus. A fost un moment foarte dificil. Îmi amintesc că țineam un pahar strâns în mână, tremurând de teamă și emoție. Când, în sfârșit, am fost în stare să vorbesc, Richard nu a fost surprins să audă că mă confruntam cu homosexualitatea și m-a sprijinit foarte mult.

Mi-a fost de ajutor să am atât un prieten care știa prin ce treceam, fiindcă se afla într-o situație asemănătoare, cât și un prieten heterosexual care mi-a rămas alături. Cei mai mulți prieteni față de care am devenit deschis, de-a lungul anilor, cu privire la homosexualitatea mea au fost de fapt creștini heterosexuali și numai doi au reacționat negativ. Restul au continuat să mă iubească și să se raporteze la mine ca înainte de a afla.

În următoarele câteva luni, am obținut informații de la o linie telefonică pentru homosexuali și m-am întrebat dacă ceea ce credeam eu că spune Biblia era greșit. După ce m-am gândit

mult, am ajuns la concluzia că intenția lui Dumnezeu pentru creația Sa era ca un bărbat și o femeie să se afle într-o relație dedicată pe viață și că orice altceva era greșit.

Pe atunci nu știam dacă schimbarea era posibilă, dar am hotărât că și dacă nu se va schimba nimic la sexualitatea mea, prima mea prioritate era să-L urmez pe Isus. A fost o decizie dificilă pentru mine – știam că s-ar fi putut să rămân necăsătorit tot restul vieții.

În acea lună de august, familia mea s-a mutat la London, Ontario. La universitate, unul dintre primii oameni pe care i-am întâlnit a fost Ron, un student creștin la medicină, cu care m-am împrietenit. A trecut mult timp până să am destulă încredere în el pentru a-i spune de ce mă simțeam atât de deprimat. Când am făcut-o, prietenia noastră a rămas în continuare prietenia bună care fusese până atunci.

Mult mai târziu, Ron mi-a spus o poveste pe care o auzise la un curs, despre un medic alcoolic care avea doi fii. După ce a renunțat la serviciu, medicul și-a făcut un obicei să bea adesea suficient de mult pentru a face din cina în familie o experiență foarte neplăcută. Fiii lui au crescut, au devenit mari și, într-o zi, înainte de cină, l-au legat în biroul lui. Soția lui a presupus că lucra până târziu. A fost prima cină liniștită după mult timp, iar băieții au folosit aceeași metodă și în alte nopți. La un moment dat, după ce un vecin a observat o lumină aprinzându-se și închizându-se și a descoperit ce se întâmpla, medicul a urmat un tratament pentru alcoolism. Deci morala poveștii era că, deși ceea ce au făcut băieții a dat rezultate, nu a rezolvat cu adevărat problema. A fost un mod nepotrivit de a se confrunta cu o situație. Cumva, povestea m-a făcut să înțeleg propria mea experiență și mi-a dat un simțământ important de speranță în confruntarea cu trecutul.

Două lucruri s-au întâmplat în anii care s-au scurs între auzirea acelei povești și începerea confruntării mele cu abuzul pe care îl suferisem. Am învățat mult mai multe despre homosexualitate, inclusiv despre perspectivele alternative disponibile pentru cei care erau în genere disponibili. Am

început să văd cum lucrurile care se întâmplaseră îmi afectaseră sentimentul sinelui, atât privitor la mine ca om, cât și în termenii identității mele masculine și ai sexualității mele.

Am ajuns să înțeleg răspunsurile mele la ceea ce se întâmplase, cum izolarea de tatăl meu, atunci când m-am simțit respins, mi-a afectat și mai mult sentimentul sinelui. Mai târziu, mi-a devenit clar că fanteziile sexuale cu bărbați oglindeau abuzul nerezolvat din copilărie și au reprezentat încercarea mea de a mă reconecta cu masculinitatea care îmi lipsea. Încercarea de a obține valoare și masculinitate de la alți bărbați a fost, pentru mine, un „mod nepotrivit de a mă confrunta cu o situație”.

În al doilea rând, am învățat că Dumnezeu mă iubea cu adevărat. Aveam foarte mare nevoie să știu, în inima mea, că eu contam pentru El și că mă iubea așa cum eram. Nu trebuia să mă schimb mai întâi sau să-mi rezolv toate problemele; de fapt, nu aș fi putut face nimic pentru a-L determina să mă iubească mai mult decât mă iubea deja. Deoarece am crescut în biserică, știam în minte că Dumnezeu mă iubea. Dar experiența cu tatăl meu pământesc, care simțeam că nu mă iubește, a făcut să-mi fie greu să cred din inimă că Dumnezeu, Tatăl meu ceresc, mă iubea cu adevărat.

Parte a ceea ce m-a ajutat să mă vindec în acest domeniu a fost să îi separ pe „cei doi tați ai mei”. Aceasta mi-a permis să-l iubesc pe tatăl meu pământesc, să-l văd ca pe un om cu multe calități bune, dar și cu lipsuri, și ca pe un om care a fost un tată mai bun pentru mine decât a fost tatăl lui pentru el. Și L-am putut vedea mai clar pe Tatăl meu ceresc, ca pe Cel care mă iubește întotdeauna și care este întotdeauna lângă mine.

Faptul că am știut că Dumnezeu mă iubea cu adevărat mi-a oferit o bază solidă pentru a mă confrunta cu abuzul din copilărie. Când am lucrat, rând pe rând, la incidentele care avuseseră loc, am început să văd minciunile pe care le crezusem. Abuzul mi-a spus că nu eram bun de nimic; Dumnezeu îmi spune că sunt foarte prețios și că abuzul n-ar fi trebuit să se

întâmplă niciodată. Abuzul mi-a spus că eram rău; Dumnezeu îmi spune că ceea ce s-a întâmplat nu a fost din vina mea.

În timp ce jeleam pierderea copilăriei și a inocenței, Dumnezeu m-a ținut în brațe și m-a mângâiat. El a pus, de asemenea, în jurul meu prieteni care m-au ajutat să trec prin acea perioadă dureroasă. Unul dintre ei a fost o femeie pe nume Wendy, care îmi era colegă cam de cinci ani. În acei ani, între noi s-a dezvoltat o prietenie sănătoasă și, aproape fără să realizez, m-am îndrăgostit de ea. Ne-am căsătorit în iulie 1991, nu din convingerea greșită că o căsătorie „vindecă” homosexualitatea, ci fiindcă o iubeam cu adevărat și eram atras de ea. A fost o mare surpriză pentru mine; nu mă așteptasem să mă căsătoresc, nici nu fusesem atras sexual de femei mai înainte.

Am fost – dar nu mai sunt – exclusiv homosexual. Acum simt atracție sexuală față de femei și găsesc foarte satisfăcătoare relația fizică pe care o am cu Wendy. Deși încă simt o anumită atracție față de bărbați, mă aștept să se diminueze, în timp ce lucrez la abuz și la rușinea pe care mi-a adus-o el, și în timp ce îmi întăresc sentimentul masculinității.

Trebuie să continui să apelez la Dumnezeu. Trebuie să pun adevărul și lumina Lui asupra minciunilor pe care le-am crezut atâta timp. El știe cu adevărat cine sunt eu și tot ce m-a creat El să fiu, și aștept cu nerăbdare ca El să continue să-mi dezvăluie acestea.

[*Knowing God's Love*. Tradus și publicat cu permisiune.]

DA, ESTE POSIBIL! POVEȘTEA LUI STEVEN

Acum, fiind heterosexual de douăzeci și nouă de ani, privesc în urmă și mă întreb cum de am fost cândva homosexual. Am doi copii, o soție, toate marile avantaje ale vieții într-o suburbie modernă și nu mă întreb ce am pierdut, cum pretind unii. Nu mă gândesc să merg la un bar homosexual sau la sex cu un bărbat. Mă gândesc la alte lucruri, cum să scot frunzele din jgheab fără să cad de pe acoperiș, cum să fac destui bani pentru

a plăti colegiul fiului meu cel mic sau cum să duc mașina la garaj pentru îmbunătățiri.

Îi admir pe cei care schimbă calea pe care merg, iar inima mea bate pentru ei. Eu am părăsit homosexualitatea prin psihoterapie, înainte ca psihoterapia să se fi schimbat.

Nu am fost nevoit să fac față unei societăți cu reviste și cu televiziuni care promovează stilul de viață homosexual ca fiind minunat. Deși mama mea credea că era perfect în ordine și m-a trimis să locuiesc cu trei bărbați homosexuali când aveam șaptesprezece ani.

Nu eram creștin, eram un tip care se întreba: „De ce sunt homosexual? Ce mă face astfel? Trebuie să fiu așa, dacă nu vreau?”

Dar acum este cool să fii homosexual. În licee și colegii există cluburi pentru homosexuali, iar bărbații și femeile care sunt homosexuali cred în cauza lor. Luptă pentru ea, caută să îi facă pe toți să creadă în ea, prin legislație, prin crearea de locuri sigure, prin mitinguri și parade. Ei creează un spectacol atrăgător al eliberării de comportamentul convențional. „Vocali și mândri!”

Deci acelorora dintre voi care încercați să părăsiți homosexualitatea, să vă schimbați, vă pot spune că nu este ușor. Da, ocazional mai am câte un vis sau îmi trece prin minte un gând care mă face să mă întreb de unde a apărut, dar nu îi dau curs. Dispare. Dar vă pot asigura că și dacă nu sunteți creștini, există ajutor și pentru voi. Dar dacă sunteți creștini, atunci aveți un Dumnezeu care vă iubește și care vă va face să fiți împliniți, fiți siguri de asta! Cred că cei care Îl iubesc pe Hristos pot să devină desăvârșiți, așa cum a intenționat Dumnezeu. Și cred, de asemenea, că Dr. Alden a avut dreptate când a spus că este mai ușor să ajuți un homosexual decât un alcoolic.

Deci păstrați-vă credința! Nu va fi o luptă ușoară, va fi o luptă urâtă. Am vorbit în public ieri, iar ceea ce s-a întâmplat după aceea nu a fost frumos. Am fost atacat fiindcă am pus o întrebare la o serată pentru homosexuali la colegiul local: „Dar

dacă cineva nu vrea să fie homosexual, se poate schimba?” Am fost atacat în parcare la McDonald’s de peste drum.

Deci ce avem de făcut? Lucrăm, scriem scrisori, ne aducem speranță unul altuia. Trebuie să ne facem cunoscută mărturia și să spunem: „Cândva am fost homosexual”, iar apoi să ne facem înțeleși cu claritate și inteligență.

Trebuie, de asemenea, să susținem PFOX și alte grupuri de acest gen cu timpul, talentul sau banii noștri, pentru ca programele lor să ajungă în școlile din țara noastră. În cele din urmă, curajul foștilor homosexuali, credința că Dumnezeu poate să ajute cu adevărat și susținerea prietenilor și familiilor noastre vor face ca acest subiect să ajungă pe prima pagină. Dar precum am spus, nu este ușor și am avut multe de învățat.

Dar vreau ca aceia dintre voi care vă luptați cu sentimentele, să știți că și eu m-am luptat și am suferit cândva, dar în timp m-am schimbat.

Dumnezeu să vă binecuvânteze!

[*Yes, It's Possible: Steven's Story*. Copyright © Parents and Friends of Ex-Gays and Gays (PFOX). Tradus și publicat cu permisiune. Articolul în limba engleză a fost publicat pe site-ul www.pfox.org.]

DA, ȘI EU AM O POVESTE DE FOST HOMOSEXUAL! DANIEL

Sunt bărbat. M-am născut și am crescut în Fresno, California și, ca oricine altcineva, m-am confruntat cu provocări zilnice. Provin dintr-o familie cu cinci copii, am trei surori și un frate, eu fiind cel mai mare. Eram o familie săracă, am supraviețuit din ajutorul social și am locuit în locuințele ieftine pe care ni le permiteam. Mama mea și tatăl meu s-au despărțit înainte de nașterea mea, iar la doi ani după ce a născut-o pe sora mea, mama l-a întâlnit pe tatăl meu vitreg.

Fiind tineri și provenind din familii instabile, părinții mei se distrau mult. Îmi amintesc de bătăile și certurile verbale care aveau loc, care mă sperie până în ziua de astăzi. De multe ori,

sora mea și cu mine eram lăsați singuri cu niște străini în care părinții noștri aveau încredere. Odată, fratele mai mic al mamei mele a stat acasă cu mine și cu sora mea pentru a ne supraveghea, în timp ce era plecată la cumpărături. Aveam patru ani când unchiul meu m-a luat deoparte, mi-a cerut să-mi dau pantalonii jos și m-a amenințat să nu spun vreodată ceva. Nu am făcut-o până la vârsta de doisprezece ani, iar mama nu m-a crezut ani de zile, a spus că eram prea mic ca să-mi amintesc o asemenea întâmplare. Am suferit incest și din partea unui văr mai mare, ani de zile mai târziu, incest care a continuat o vreme, fără ca familia mea să afle vreodată.

Relația dintre mama mea și mine a fost foarte apropiată când eram copil, și o priveam pe mama ca pe o prietenă căreia puteam să îi spun orice. Din nefericire, fiind cel mai mare, eram și cel pe umărul căruia plângea regulat când tatăl meu vitreg era abuziv. Așa că relația mea cu tatăl vitreg a fost foarte distantă, deși am încercat să îl iubesc și vroiam să înceteze să mai fie atât de crud și să mă iubească, să mă țină în brațe, să-mi spună că sunt cineva. Am avut întotdeauna o nevoie profundă de aprobare și acceptare din partea lui, dar nu am simțit niciodată că le-am primit în copilărie sau la începutul adolescenței.

Anii de școală generală și de liceu au fost dificili pentru mine, eu încercând să-mi găsesc identitatea, fiindcă pe atunci știam că eram atras de băieți și aveam dorința de a fi consolată de ei. Nu a durat mult și am avut prima mea întâlnire sexuală, cu un bărbat mult mai în vârstă. Am fost intimidat și m-am temut pentru viața mea, dar din acel moment curiozitatea mea față de bărbați s-a accentuat. Nu la mult timp după acel episod am ajuns să mă ofer să fac sex pe bani în preajma librăriei locale cu pornografie, care se afla aproape de locuința mea. Acela a fost și primul loc unde am găsit acceptare din partea celor care aveau aceleași dorințe ca mine, de a fi cu bărbați.

Le-am spus mamei mele și tatălui meu vitreg că eram homosexual când aveam șaptesprezece ani și am fost ușurat de reacția lor de a nu mă dezmoșteni. Pe atunci numărul relațiilor mele sexuale era extrem de mare, îmi plăcea ceea ce făceam,

alcoolul și drogurile gratuite erau grozave, dar de rușine, ani de zile am păstrat secretă acea latură a vieții mele.

27 martie 1998 a fost ziua pe care nu o voi uita niciodată, deoarece am fost dus într-o încăpere, pe când mă aflam sub influența metamfetaminei, pentru a mi se da rezultatul că eram seropozitiv. După aceea am folosit droguri mai dure, vrând să-mi iau viața și să mor, fiind speriat deoarece credeam că eram deja condamnat la iad pentru eternitate și că Dumnezeu îi ura pe „homo”. Mulți dintre cei care se află sau nu în biserică folosesc în continuare afirmația respectivă, ceea ce este foarte stupid. După ce mi-am revenit din șoc, m-am întors la comunitatea homosexuală, care îmi oferea acceptare, cluburi, adunări sociale în parcuri și pe străzi. Eram naiv, crezând că lucrurile nu se vor înrăutăți. Patru ani mai târziu, am fost diagnosticat cu SIDA în formă completă, cu hepatita C și cancer la colon.

Cu un an înainte de a-i mărturisi mamei că eram homosexual, ea își predase viața Domnului, iar de-a lungul anilor mi-a spus cât de mult mă iubește Isus, că niciun păcat nu este mai mare decât altele. Am știut dintotdeauna că homosexualitatea nu este norma. Dar știam și că sentimentele pe care le aveam nu erau o alegere.

În ianuarie 2003, L-am acceptat pe Domnul nostru Isus Hristos ca Mântuitorul meu personal, într-o vreme când nu știam cât mai aveam de trăit din cauza SIDA și aveam nevoie cu disperare de asigurarea că nu voi merge în iad. De fiecare dată când aveam oportunitatea să merg la biserică, eram acolo rugându-mă, cerându-I lui Dumnezeu să mă salveze de viața homosexuală pe care nu o cerusem niciodată. Duhul Sfânt S-a coborât peste viața mea și mi-a îndepărtat toată durerea, rănirea, resentimentul, ura, dependența de droguri, starea de rău, prostituția și identitatea de homosexual. Prin îndurarea și harul Său și, cel mai important, prin dragostea Sa, acum sunt liber de legăturile păcatului.

Dumnezeu m-a vindecat în mod fizic de hepatita C și de cancer la colon, iar acesta este doar începutul. Virusul HIV este

încă prezent în sângele meu, dar Isus Hristos este specialist în sânge. Cred că Dumnezeu pășește alături cu noi, iar prin tot ce am îndurat și prin provocările pe care le-am înfruntat, credința mi-a fost întărită, astfel încât învăț să mă încred în Dumnezeu, Tatăl meu, nu într-un raport dat de un medic. Mai am încă de lucru și rezolv problemele pe rând, prin rugăciune. Dragostea care ne este dată prin Fiul Său Isus Hristos, atunci când de bunăvoie a murit și Și-a sacrificat trupul și sângele pe cruce pentru păcatele noastre, pentru a fi iertați, nu poate fi cumpărată sau compromisă.

Acum sunt trei ani de când am renunțat la viața homosexuală. Dumnezeu m-a îndemnat să-mi fac mărturia cunoscută la mii de oameni pe internet, la misiuni creștine de prevenire, în școli și la diferite organizații religioase. În prezent sunt Director la proiectul *Red Ribbon AIDS Project*, o misiune care nu numai că educă despre HIV/SIDA și previne răspândirea sa, ci îi și ajută direct și le acordă asistență celor testați pozitiv la virusul HIV. Știu că am multe visuri și țeluri, dar cel mai important este că am viața eternă în rai, ceea ce nu ar fi fost niciodată posibil fără ca Dumnezeu să fie numărul unu în viața mea.

„Doamne, Tu ești stâncă mea, cetățuia mea, izbăvitorul meu! Dumnezeule, Tu ești stâncă mea, în care mă ascund, scutul meu, tăria care mă scapă și întărirea mea!”
(Psalmul 18:2)

[Daniel, *Yes, I Have an Ex-gay Story, Too*. Copyright © Parents and Friends of Ex-Gays and Gays (PFOX). Tradus și publicat cu permisiune. Articolul în limba engleză a fost publicat pe site-ul www.pfox.org.]

DE CE A MERITAT?

DAVID FOUNTAIN

Oricând am șansa de a-mi face cunoscută mărturia, sunt de obicei întrebate dacă a meritat să duc o astfel de luptă. Nu susțin niciodată că vreo etapă din călătoria mea a fost ușoară, dar a

meritat. Întotdeauna am simțit și am știut aceasta, dar la un interviu radio recent, am fost întrebat: „De ce a meritat?” și am fost nevoit să descriu și să pun în cuvinte ceea ce simt.

Povestea mea nu are ca temă autodeterminarea, ci arată de ce avem nevoie unul de celălalt, de ce avem nevoie de Biserică și de ce toți avem nevoie de un Mântuitor.

Am crescut într-un orașel din Atlanta, Georgia. Eram cel mai mic dintre cei cinci copii, unul fiind geamănul meu identic. La fel ca în povestea lui Iacov și Esau din Biblie, fratele meu a devenit preferatul tatălui meu, iar eu am devenit preferatul mamei mele. Nu a fost ceva intenționat, ci doar o modalitate pentru părinții mei de a-și împărți responsabilitatea pentru noi. Unii ar putea spune că aici a început problema. Dar mult mai multe au contribuit la lupta mea cu homosexualitatea.

Mama era liderul spiritual în casa noastră și ne-a învățat importanța de a-L iubi și a-L sluji pe Dumnezeu. Familia mea frecventa o mică biserică baptistă, unde, la vârsta de unsprezece ani, L-am primit pe Hristos ca Mântuitor și am fost botezat. Chiar de la o vârstă fragedă am avut o dragoste profundă pentru Dumnezeu și dorința de a-L cunoaște mai mult.

În fiecare duminică ni se prezenta același mesaj despre importanța mântuirii. Nu sunt împotriva predicării despre importanța mântuirii: că toți suntem păcătoși până ce ne deschidem inimile pentru a-L primi pe Hristos, reprezintă chiar temelia vindecării. Dar eram însetat după instruire, înzestrare, cunoaștere și înțelegerea modului în care să-mi trăiesc viața ca și creștin.

L-am auzit pe T. D. Jakes predicând că Biserica trebuie să fie pentru eliberare, la fel de mult cum este pentru mântuire; că mulți credincioși, la începutul umblării lor, stau în biserică încercând să înțeleagă cum îi va ajuta Dumnezeu cu adevărat să biruie fortărețele din viața lor. Biserica mea nu vorbea niciodată despre eliberare, cu atât mai puțin despre eliberarea de homosexualitate.

În școala primară mi-a fost greu să mă asociez cu băieții. Fetele îmi păreau mai familiare și mai sigure. În fiecare an

aveam o nouă „prietenă”, pe care toți o găseau drăguță. Nu vedeau separarea mea față de tovarășii de aceeași vârstă și năzuința mea de a fi acceptat de ei. Îmi amintesc că mă rugam ca Dumnezeu să-mi dea măcar un băiat care să devină cel mai bun prieten al meu. Mă simțeam rușinat pentru această dorință și pentru nevoia de fi acceptat de alți bărbați. În același timp, mă confruntam și cu percepțiile mele și cu sentimentul că eram respins de tatăl și frații mei.

Liceul a constituit, de asemenea, o provocare pentru mine, deoarece dorința de a avea parte de acceptare masculină m-a dus la nesiguranță și depresie. Am continuat să am multe prietene și am început chiar să ies cu ele. Din nefericire, nu a fost de ajuns pentru a mă opri să poftesc bărbați. Când am început să mă dezvolt ca bărbat, gândurile sexuale m-au copleșit. Năzuința mea de acceptare devenise acum sexuală. Alegeam bărbați care aveau ceea ce eu simțeam că îmi lipsea; „tipii populari”, care păreau să aibă totul. Nu am știut niciodată ce să fac cu gândurile și sentimentele mele. Îmi era prea teamă pentru a le spune părinților mei, pastorului de tineret sau pastorului. Am simțit că dezvăluirea luptei mele secrete ar fi înrăutățit situația. Am hotărât să mă ocup de ea pe cont propriu. Eram singur și speriat.

Intrarea la colegiu a însemnat o lume nouă și captivantă pentru mine. Era timpul să cresc, să învăț și să mă pregătesc pentru chemarea lui Dumnezeu. Și ce ocazii potrivite am avut la colegiu pentru a vorbi despre problema mea, căutând răspunsuri și sfaturi!

Chiar și cu simțământul redus de siguranță dobândit la școala creștină, nu am fost protejat sau pregătit pentru ceea ce a urmat. Un tip popular din campus a inițiat o prietenie cu mine. Când prietenia noastră s-a dezvoltat, a început să-mi povestească despre lupta lui cu homosexualitatea. Prietenia noastră s-a transformat într-o relație sexuală. Îmi amintesc că uram și mă simțeam dezgustat de ceea ce făceam. Cu cât relația înainta, cu atât eu mă simțeam mai departe de Dumnezeu și cu

atât mai ușor devenea pentru noi să ne justificăm comportamentul.

Satan știe întotdeauna exact cum să pună mâna pe noi: acolo unde suntem mai slabi. Cunoștea dorința mea profundă de acceptare și se desfăta cu gândurile mele derutante. Și Dumnezeu știa exact unde mă aflam. Satan putea doar să contrafacă ceea ce Dumnezeu avea pentru mine. Acea relație sexuală mi-a satisfăcut numai temporar dorința profundă de prietenii masculine sănătoase.

Din fericire, relația nu a durat mult. Când semestrul a reînceput, au început să apară zvonuri despre lupta prietenului meu cu homosexualitatea. Frații mei de credință m-au oprit de la prietenia cu el. Pe atunci nu aflaseră despre mine. Secretul meu a rămas ascuns. Nu eram capabil să înfrunt consecințele sau să mă confrunt cu respingerea de care avusese parte prietenul meu de la „creștinii” de aceeași vârstă.

După absolvirea colegiului, m-am mutat la Nashville, pentru a lucra în industria muzicii creștine. Am continuat să trăiesc în vină, robie și condamnare. Mutându-mă astfel într-un oraș nou și luptându-mă cu singurătatea, am descoperit prietenii temporare pe internet. Am devenit imediat dependent de camerele de chat și de site-urile pornografice. Am continuat să trăiesc în păcat și murdărie, simțindu-mă mai despărțit de Dumnezeu ca oricând înainte. Relația mea cu Hristos era compromisă de nevoia satisfacției rapide. Uram ce făceam. Am făcut pasul hotărâtor și m-am întâlnit cu un tip pe care îl cunoscusem online, pentru o singură întâlnire sexuală. Eram conștient că lucrurile îmi scăpau complet de sub control.

Eram gata să fac orice era nevoie pentru a primi ajutor. Căutând online, am găsit o misiune locală *Exodus* în Nashville. A fost prima dată când am rostit cuvintele: „Cred că s-ar putea să fiu homosexual.” Nu vroiam să fiu homosexual, dar nici nu vroiam să mă lupt cu homosexualitatea tot restul vieții.

Din fericire, Directorul acelei misiuni *Exodus* realiza importanța Bisericii și cum m-ar fi ajutat să mă vindec o comunitate care m-ar fi acceptat. Dumnezeu m-a condus la

biserica *New Song Christian Fellowship*. Acelei biserici nu i-a fost teamă de lucrul cu care mă luptam și nu m-a respins. M-am deschis față de unul dintre pastori, iar el mi-a cerut să trecem prin asta împreună. „Să trecem prin asta împreună” presupunea să mă confrunt cu o mulțime de probleme dificile, pe care fie nu îmi îngăduisem lui Dumnezeu să mi le descopere, fie alesesem, pur și simplu, să le ignor. Dumnezeu a folosit comunitatea de curând găsită de mine pentru a-mi transmite adevărul pe care îl căutam. Pastorii și liderii m-au ajutat să-mi descopăr identitatea în Hristos. Ei m-au ajutat să fac față altor probleme dificile din viața mea, care contribuieră la lupta cu atracțiile față de cei de același sex, precum depresia, respingerea, falsa identitate și percepțiile greșite.

Când m-am alăturat acelei comunități și am început să slujesc în biserică, am găsit prietenii sănătoase după care tânjiseam. Am găsit bărbați dornici să pășească alături de mine, să mă țină răspunzător și să mă încurajeze. Acei bărbați nu îmi erau doar prieteni, erau adevărați tovarăși ai legământului, după care tânjiseam și pentru care mă rugasem, dați mie de Dumnezeu.

Așa că de ce a meritat? Nu mai sunt confuz cu privire la identitatea mea sexuală. Dumnezeu mi-a dat plinătatea și vindecarea pe care le doream cu atâta disperare. Nu numai că m-a mântuit, dar m-a eliberat și continuă să mă elibereze. Am înțeles, în sfârșit, ce înseamnă nu doar să fii creștin, ci să ai o relație personală cu un Dumnezeu copleșitor, iubitor și îndurător. Sunt nu numai liber de robia atracției nedorite față de cei de același sex, ci continui să umblu liber de orice împiedică relația mea cu El. Acest proces m-a adus mai aproape de Dumnezeu și mi-a arătat dependența mea completă de El.

Ca o mărturie a credințioșiei Sale în viața mea, acum slujesc făcând parte din personalul *Exodus International*. Dumnezeu a luat ceea ce a făcut în viața mea, pentru a le da altora speranță, pentru a le transmite mesajul după care tânjeam cu atâta disperare în studenție. Anul acesta am vorbit mai multor studenți la *Teologie* și la mai multe colegii. Am fost chiar

binecuvântat cu oportunitatea de a-mi face cunoscută mărturia într-o slujbă desfășurată în capela colegiului meu. Dumnezeu mi-a dat putere să lupt și să recâștig terenul pe care a încercat să mi-l fure Satan. În timp ce continui să mă predau Lui în ascultare, El continuă să-mi dea o binecuvântare și o îndurare incredibile.

Pasiunea mea este să ajut Biserica să devină un loc sigur, un refugiu și un sprijin pentru cei care se luptă cu homosexualitatea nedorită. La urma urmei, Biserica este locul în care eu, ca atâția alții, am găsit vindecare.

Cultura noastră le spune tinerilor, bărbați și femei, să accepte și să-și adopte lupta ca fiind adevărata lor identitate, în timp ce Biserica rămâne tăcută. Trăim într-o vreme când păcatul este nu numai tolerat, ci și celebrat. Biserica va avea o mare oportunitate dacă se va folosi de acest prilej. O mare recoltă așteaptă să fie găsită!

[David Fountain, *Why Was It Worth It?* Copyright © David Fountain. Tradus și publicat cu permisiune. David se ocupă de seminarii și conferințe. El este, de asemenea, implicat în conferința *Groundswell Conference*, care le oferă liderilor comunității un răspuns plin de putere, salvator la criza declanșată de inițiativele în favoarea homosexualilor din școlile americane. El și-a făcut cunoscută povestea personală în colegii, școli, la forumuri ale tinerilor și în biserici. Pentru ajutorul care nu mai este disponibil la *Exodus International*, contactează *Exodus Global Alliance*.]

DE CE AM VRUT SĂ IES DIN HOMOSEXUALITATE AL

Cred că cei mai mulți foști homosexuali ar fi de acord cu afirmația mea că stilul de viață homosexual ne-a silit să arătăm bine și să ne purtăm într-un anumit mod pentru a fi acceptați. De exemplu, când trăiam ca bărbat homosexual, eram foarte dependent de susținerea altora – de felul în care mă îmbrăcam, îmi îngrijeam părul etc., etc. Și era foarte, foarte extenuant.

Relațiile homosexuale, cel puțin pentru mine, erau doar exemple de parazitism. Am avut una, care a fost în cea mai mare parte financiară. El mă avea în preajma lui pentru a-mi destăinui ce avea pe inimă și pentru a-i suporta complexul mesianic, iar eu îmi primeam alocația lunară. Ceea ce a continuat doi ani, fără știrea părinților mei. Ei credeau că el era doar un prieten bun care mă ajută. La un moment dat însă totul a devenit prea sufocant. Cu greu îl puteam opri să mă sune noaptea târziu, iar în loc să merg cu el pentru reprezentații muzicale de o seară, aș fi preferat să-mi curăț dinții cu ață dentară și așa mai departe.

Altceineva, cu care am fost doar pentru scurt timp, ei bine, era chiar mai confuz și mai neliniștit emoțional decât mine. Ceea ce îmi plăcea atunci când eram dependent. Mă simțeam bine când oamenii aveau nevoie de mine. Alte relații au fost pur fizice. Cum să spun, nicio „relație” pe care am avut-o nu s-a născut din dragoste, ci doar din dependență. Stilul de viață homosexual devenise prea ritualic pentru mine. Nu era loc pentru dezvoltare emoțională, fiindcă relațiile se bazau pe o temelie falsă – bani, sex, complimente etc.

Era o viață îngrozitor de duplicitară. Întotdeauna apelam la un alibi când făceam lucruri pe la spatele prietenei mele. Pe de altă parte, m-aș minți pe mine însumi dacă aș spune că nu o iubeam. Pe de altă parte, viața homosexuală începea să aibă o tentă pozitivă și, pur și simplu, devenise prea dificil pentru mine să nu fac compromisuri. În cele din urmă, Dumnezeu mi-a arătat adevărul. Mizeria homosexualității avea legătură doar cu mine. Devenisem foarte egoist din cauza ei, iar ea a făcut din vanitățile și nesiguranța mea centrul vieții mele. Eram robul obiceiurilor și dorințelor mele, ceea ce mă făcea foarte incapabil să interacționez cu alții, în special cu bărbații heterosexuali.

Știu că lupta cu homosexualitatea poate dura de la câteva luni până chiar la douăzeci de ani. Homosexualitatea este un răspuns condiționat, ale cărui rădăcini variază în funcție de context. După cum am învățat din experiența personală, obiceiurile vechi sunt dificil de înlăturat, în special când au de-a

face cu autocontrolul. Trebuie să existe ceva care să înlocuiască obiceiul autosatisfacerii, sexului și pornografiei. Trebuie să existe ceva care să ofere fericire reală și de durată – lucrurile pe care încearcă tinerii să le găsească la fiecare întâlnire. Și nimic nu o poate face, în afară de dragostea și îndurarea lui Dumnezeu. Știu că este destul de greu să vorbesc despre niște lucruri aparent abstracte, iar ei să mă creadă, dar este posibil. Sunt mulți ca mine, care au ajuns în fundul iadului și pe care Dumnezeu i-a restaurat prin harul Său. Sunt o mulțime.

Ce m-a făcut să ies din stilul de viață homosexual? M-am trezit mai singur ca oricând. Am crezut că insecuritățile mele o să dispară, dar ele doar s-au înmulțit. Eram dependent de atâtea lucruri obscene și făceam chestii pe care nu vroiam cu adevărat să le fac. Ca și cum făceam deliberat lucruri pe care le făceau toți homosexualii, deoarece credeam că nu mai exista cale de întoarcere. Dar mă înșelam. În cele din urmă, cei pe care am încercat să îi evit – familia mea – au fost cei care m-au ajutat să scap de viața mea presărată cu drame. Și, bineînțeles, ar trebui să fim de acord că harul lui Dumnezeu mi-a restaurat demnitatea. Dacă nu ar fi existat cursurile online gratuite, nu aș fi înțeles pe deplin cum homosexualitatea este realmente o formă de idolatrie – privești organele sexuale masculine sau trupul masculin ca pe un dumnezeu.

Totuși, în calitate fiu, cred cu adevărat că părinții ar trebui să continue să întindă o mână copilului lor, indiferent ce ar presupune asta. Nu știi dacă părinții cărora le pasă pot să ducă realmente o viață normală, stând în preajmă și așteptând ca lucrurile să se așeze. Da, există un mare pericol să îți îndepărtezi copiii, fiindcă ceea ce spui sau faci împotriva stilului lor de viață sau a prietenilor lor, pentru ei este echivalent cu respingerea personală. Dar asta nu ar trebui să îi oprească pe părinți să joace un rol preventiv, pentru a-i ajuta pe copiii lor sau a-i influența în bine. Ar trebui însă să fie bine cunoscut că fiecare familie are contextul său unic. Fii acolo, fă-ți simțită prezența! Dacă se supără, ei bine, fă câțiva pași înapoi, dar rămâi pe fază.

Există o mulțime de lucruri pe care le pot face părinții, iar a sta pe tușă cu siguranță *nu* este unul dintre ele. Poți vorbi cu copilul tău la momentul potrivit și la locul potrivit. Numai tu poți hotărâți când și unde. Dar chiar dacă te evită, continuă, fiindcă are mai mare nevoie de tine decât știi tu. Cel mai important, arată-i că *îl* iubești, dar *nu* aprobi alegerile lui. Amintește-ți, în primul rând scopul nu este să fie heterosexual, ci să fie sfânt. Cred că sloganul potrivit ar fi: „Un bărbat între bărbați!”

Și mai cred că Dumnezeu va face să se întâmple minuni, îl va face pe copilul tău să realizeze, prin anumite circumstanțe și încercări, că El este singura sursă reală de salvare. Fii alături de el când se va întâmplă asta! Fii alături de el când se va instala confuzia. Când copilul tău va începe să se întrebe: „Fac ce trebuie?” Fii acolo, fiindcă furtuna îl poate influența în orice direcție: *înspre Dumnezeu* sau *departe de Dumnezeu*. Fii acolo! Dumnezeu vindecă și salvează la timpul Său desăvârșit.

[Al, *Why I Wanted Out of Homosexuality*. Copyright © Parents and Friends of Ex-Gays and Gays (PFOX). Tradus și publicat cu permisiune. Articolul în limba engleză a fost publicat pe site-ul www.pfox.org.]

DE CE EU?!

HARRY

Cred că aș putea spune că am crescut într-un cămin creștin; cel puțin mergeam toți la biserică în fiecare duminică. Cât privește nevoile materiale, toate nevoile noastre erau împlinite, astfel că aveam tot ce doream în acest domeniu al vieții. Aveam, de asemenea, la dispoziție o sumă generoasă de bani de buzunar, așa încât puteam să merg la filme, să mănânc dulciuri, să beau băuturi nealcoolice, să fac în mare măsură ce vroiam; cu ceea ce îmi oferea tatăl meu și cu generozitatea surorilor mele mai mari, nu-mi lipsea niciodată nimic. Nu-mi amintesc să se fi întâmplat ceva rău în copilăria mea. Ba da, am fost internat în spital când aveam opt ani.

Îmi amintesc, de asemenea, că tatăl meu muncea din greu. Șase zile pe săptămână, din zori până noaptea târziu, era departe de noi; așa că îl vedeam ocazional la ora mesei și duminica, atunci când mergeam cu toții la biserică. Pe vremea aceea nu mă gândeam prea mult la asta. Mult mai târziu în viață, am realizat cât de mult mi-a lipsit. Absența lui în viața mea de copil a avut o influență foarte puternică asupra dezvoltării atracțiilor față de bărbați. Ceea ce am aflat mult mai târziu, când un bărbat din America m-a făcut să înțeleg cât de mult aveam nevoie să îl iert pe tatăl meu pentru că nu fusese alături de mine când avusesem cea mai mare nevoie de el. Acel american a fost unul dintre numeroșii bărbați creștini care au intrat în viața mea pentru a-mi sluji și a mă ajuta să mă vindec.

Oricum, să revin la copilăria mea. Îmi plăcea școala destul de mult, iar viața părea să fie în ordine. Până ce, într-o zi, mama a aflat că tata avea o prietenă! Drept rezultat, el ne-a dat afară din casă pe mama mea și pe mine. A fost un adevărat șoc pentru familia noastră, iar pentru mama mea a fost devastator.

Când aveam șaptesprezece ani, au aranjat să fac ucenicie la un electrician. Tot atunci m-am dus să locuiesc la o școală cu internat. Am început să mă întâlnesc puțin cu fetele, iar când am aveam douăzeci și trei de ani, am întâlnit o tânără care a acceptat cererea mea în căsătorie, ne-am stabilit la casa noastră și am întemeiat o familie. Am avut trei copii, dar niciunul nu a supraviețuit. Aceasta o fost încă o devastare teribilă în viața mea. Nu știu cum de am putut trece prin asemenea experiențe, fără să devin complet deranjat emoțional.

Totul s-a schimbat când, la vârsta de șaiszeci și patru de ani, tatăl meu a murit. Am fost distrus atunci și am fost, în sfârșit, în stare să plâng, nu numai pentru el, ci și pentru cei trei copii ai mei care muriseră.

Cam în acea vreme sau puțin după aceea, am devenit șeful unui atelier electric, având patru oameni sub conducere. Nu îmi este foarte clar cum sau de ce atracțiile față de cei de același sex au ieșit la suprafață atunci, dar așa s-a întâmplat. Cum eram șeful, puteam să plec în zilele de lucru și astfel am început să

întrețin relații sexuale cu alți bărbați. La început am fost sovăitor și temător, dar nu după multă vreme am devenit un participant dornic la activitățile homosexuale. Toate acestea se întâmplau în timp ce continuam să merg la biserică, unde deținea de fapt o funcție de conducere!

Pe atunci aveam doi copii: un băiat și o fată. Erau amândoi copii frumoși și păreau să crească sănătoși. Eram mândru de ei. Într-o zi, am luat decizia că nu mai puteam ține secretă activitatea mea homosexuală față de soția mea. Așa că mi-am făcut curaj și am vorbit cu ea. Reacția ei a fost șocul și a fost cuprinsă de o mare teamă din cauza a ceea ce făceam. Dintr-un oarecare motiv, am început chiar să-i prezint pe unii dintre partenerii mei sexuali. Nu i-a luat mult să ajungă în punctul în care a fost destul de supărată, încât să-mi ceară să plec. Eram căsătorit de numai cinci ani când s-au întâmplat toate acestea. Am încercat de multe ori să aranjăm lucrurile ca să funcționeze căsnicia noastră. Am încercat tot ce am putut: am apelat la mai mulți consilieri și chiar la un terapeut sexual. Dar după opt ani și numeroase încercări și separări, am renunțat la căsnicie. Am putut totuși să petrec timp cu copiii la fiecare două săptămâni sau cam așa ceva, ei venind cu trenul sau cu autobuzul pentru a petrece weekendurile cu mine.

Încă mergeam la biserică pe vremea aceea, dar sfârșeam prin a rămâne pe rândul din spate, plângând doar și strigând la Dumnezeu: „De ce eu? De ce trebuie să sufăr atât de mult?” Mă aflu la capătul puterilor și în mare durere și neliniște. Păream incapabil să-mi opresc lacrimile. Într-o duminică, după ce copiii au plecat acasă, am realizat că nu mai puteam continua trăind așa cum trăiam și că trebuia să se schimbe ceva. Mă omoram lent. Mai rău decât atât, știam, copiii sufereau din cauza mea. Întorcându-mă la apartament, m-am aruncat pe podea și I-am spus lui Dumnezeu că voi pune capăt oricărei activități homosexuale. Nu știam cum să o fac sau chiar dacă era posibil să mă opresc sau să mă schimb! Poate că fiindcă, în sfârșit, am capitulat și mi-am venit în fire, am putut, pentru întâia dată, să simt cu adevărat prezența Domnului în cameră. Știu că mi-a

transmis dragostea Lui atât de puternic, pentru că atunci când, în cele din urmă, am fost în stare să mă scol, am simțit că fusesem curățat începând din interior.

În fiecare zi, când mă întorceam acasă, simțeam că Dumnezeu era acolo așteptându-mă. Pe atunci eu personal nu făceam nimic. Nu era vorba deloc de faptele mele. El era acolo, iar eu nu aveam decât să mă bucur de prezența Lui alături de mine. I-am spus Domnului că fie că îmi dădea, fie că nu-mi dădea înapoi soția, aveam să Îl slujesc tot restul vieții.

Tot pe atunci, într-un weekend, niște prieteni m-au invitat să merg cu ei la o tabără creștină. Le-am promis că voi merge, iar când am intrat în sala de întâlnire, am găsit-o pe soția mea, Heather, împreună cu copiii noștri. Ea a venit la mine și mi-a zis că Dumnezeu îi spusese: „Lasă-l pe soțul tău să fie soțul tău și îți va fi soț cu adevărat.” Am continuat să vorbim și i-am împărtășit cum lucra Dumnezeu în inima mea. Din acea duminică, când stăteam pe podeaua apartamentului meu, nu m-am mai întors niciodată la homosexualitate.

Într-o perioadă de trei sau patru ani, Dumnezeu m-a condus la câțiva bărbați creștini buni, care m-au ajutat să mă confrunt cu rădăcinile atracțiilor homosexuale. Am descoperit că trebuia să-l iert nu numai pe tatăl meu pentru că nu fusese niciodată alături de mine, ci și pe mama și pe surorile mele, deoarece, într-un anumit fel, m-au jefuit de sentimentul adevăratei masculinități. Trebuia, de asemenea, să mă pocăiesc pentru că mă uitasem la pornografie și I-am cerut lui Dumnezeu să-mi curețe mintea și imaginația de toate imaginile sexuale pe care le văzusem.

În acele zile, Noua Zeelandă nu avea un program *Exodus* pentru a ajunge la cei care au nevoie de ajutor și sfaturi. Știam că exista ajutor în America pentru cei care se luptau cu homosexualitatea, dar nu aveam resurse pentru a mă duce acolo pentru ajutorul de care aveam nevoie. Însă Dumnezeu a putut să-mi aducă vindecarea de care aveam nevoie, în ciuda a toate acestea.

Au trecut aproximativ douăzeci de ani de la începutul vindecării mele. După primii doisprezece ani, soția mea și cu mine am devenit codirecții la misiunea *Exodus* din Noua Zeelandă. Am lucrat cu peste cinci sute de bărbați și femei. Dumnezeu ne-a chemat să ne ocupăm de problemele lor de bază. I-am văzut pe mulți vindecați de zdrobire sexuală și am văzut multe cupluri și familii restaurate. Până în ziua de astăzi, continuăm să descoperim că schimbarea este cu adevărat posibilă, printr-o dedicare hotărâtă, sfaturi bune, bazate pe Cuvântul lui Dumnezeu și prin puterea Duhului Sfânt care lucrează în viețile noastre. Îl laud pe Dumnezeu în fiecare zi și Îl voi lăuda tot restul vieții pentru minunile pe care le face.

[*Why Me?!* Tradus și publicat cu permisiune. Harry și Heather au fost codirecții la o misiune a foștilor homosexuali din Auckland, Noua Zeelandă timp de șapte ani. Pentru ajutorul care nu mai este disponibil la *Exodus International*, contactează *Exodus Global Alliance*.]

DE LA FANTEZIE LA REALITATE

MIKE JONES

Reveria mea a încetat brusc. Mă aflam pe a doua treaptă, la ușa din spatele școlii. După o privire rapidă asupra terenului de joacă, am realizat că eram singur și nici măcar nu știam pe ce ușă intraseră ceilalți elevi după terminarea pauzei. Îmi era mai teamă ca niciodată. Era prima mea zi la grădiniță. Nimeni nu mi-a văzut ochii înlăcrimați când m-am strecurat neobservat la locul meu în clasă.

Sentimente derutante de singurătate și izolare mă chinuiau deseori la început. Dar în clasa a doua, îmi făcusem planuri noi, îndrăznețe, pentru a evada din cochilia timidității mele excesiv și pentru a fi, de exemplu, inclus în joaca celorlalți copii. Deoarece niciodată înainte nu fusesem ales să joc kickball în pauze, planul meu era foarte simplu. Aveam să-mi aduc mingea de kickball la școală, astfel încât ceilalți copii să fie nevoiți să mă includă în a doua echipă, ca să se joace cu mingea mea.

A venit ziua când mi-am pus planul în acțiune. În acea zi masa de prânz a durat mai mult pentru mine decât de obicei, iar până am ajuns eu pe terenul de joacă, mulți copii se jucau deja, folosind mingea mea de kickball! M-am gândit că dacă îi voi ruga foarte frumos, așa cum îmi imaginam că ar fi făcut Isus, mă vor lăsa să joc în a doua echipă de kickball, fiindcă foloseau mingea mea. M-aș exprima blând dacă aș spune că nu a părut să conteze pentru ei. Așa că am hotărât să nu conteze nici pentru mine dacă, aveau să-mi îngăduie vreodată să joc sport cu ei.

Când mă gândesc la cele de atunci, văd că puneam în aplicare cuvintele creștine care îmi spuneau să-i iubesc pe alții cum doream să mă iubească ei pe mine, dar că încă nu învățasem cum să mă iubesc pe mine însumi. Nu știam că aveam nevoie de Isus ca să mă învețe mai întâi cum vroia El să mă iubească. Pierdeam ceva jucând kickball singur acasă, pe întinsa pajiște cosită de lângă hambarul nostru, jucându-mă în siguranță în lumea fanteziei mele? Mă întreb astăzi dacă de aceea mă raportează atât de bine la Calvin din *Calvin și Hobbes* din revistele cu benzi desenate.

Deoarece slabele mele eforturi, care au dat greș, m-au făcut să încerc să ies din cochilia timidității, am devenit mai detașat de tovarășii mei de aceeași vârstă. În exterior nu exista vreun motiv pentru a mă simți astfel, deoarece eram un băiat inteligent, zvelt, dar puternic, obișnuit cu munca grea de la ferma familiei. Iubeam sentimentul de libertate pe care îl aveam când stăteam în carul cu fân în câmp deschis, cu soarele în spate și mirosurile câmpului peste tot în jurul meu.

Totuși, sentimentul de libertate nu se transpunea în felul în care mă raportam la familia mea sau la tovarășii mei de aceeași vârstă. Părinții aveau grijă de noi foarte bine, dar nu mă puteam conecta emoțional cu ei. Modul obișnuit în care se stabileau legăturile în familia noastră, era că eu eram partenerul mamei, iar sora mea era partenera tatei la cărți sau la golf, sau la treburile din casă. Eu o ajutam pe mama la grădinarit și treburile mai casnice, în timp ce sora mea creștea animale și era interesată

și implicată în sporturi, și petrecea timp de calitate atât cu mama, cât și cu tatăl meu.

Din observațiile mele, părinții noștri nu păreau a se iubi cu adevărat; se părea că aveau deseori discuții aprinse. Vroiam să fiu scutit de tensiunile lor și astfel m-am întors la lumea mai sigură a fanteziei, întârziind ore întregi în îndeplinirea treburilor zilnice la fermă. Găseam ceva interesant de explorat, creând o poveste sau o aventură în care mă simțeam iubit și împlinit.

Adolescența m-a întâmpinat cu o mutare la un liceu bun, unde să excelez în clasă a devenit pentru mine un refugiu temporar. În acea perioadă de schimbare în trupul meu și în cercurile mele sociale, am avut parte de explorare sexuală cu tatăl meu, ceea ce mi-a sporit și mai mult confuzia.

Totul începuse simplu, cu ani în urmă, când îl ajutam pe tatăl meu să se spele pe spate în cadă. De-a lungul anilor, atunci când am ajuns la pubertate, dormeam uneori împreună. Ne luptam cum fac bărbaiții, apoi stăteam aproape unul de celălalt și adormeam. Îmi plăcea să simt tăria pieptului său și fermitatea mușchilor stomacului său. Dar când explorarea mea a devenit sexuală, el nu a refuzat. Am început să leg dorința naturală după o imagine a tatălui, cu faptul de a fi, în cele din urmă, apropiat atât fizic, cât și sexual cu el. Crezusem că dacă aveam să fac ceva cu adevărat greșit, îmi va spune.

Urma să vină o zi îngrozitoare, la scurt timp după intrarea mea la liceu, când am auzit, fără să vreau, un grup de tineri vorbind despre ceva la care nu mă gândisem înainte. Se refereau la niște tipi ca fiind „homo” sau „poponari”. Cel mai rău era că în discuția lor descriau relația mea curentă cu tatăl meu.

Am încetat imediat orice contact sexual cu el. Știusese că spunea Cuvântul lui Dumnezeu despre asta, fiindcă deși ei înșiși nu mergeau la biserică, de când îmi aminteam, părinții ne duceau în fiecare săptămână atât la școala duminicală, cât și la biserică. „Cum am putut face ceva atât de îngrozitor?” mă tot întrebam.

Ajunsesem la concluzia că dacă era nevoie să trăiesc o viață de negare sexuală și de dezamăgire pentru a câștiga viața eternă,

merita. Dar cumva, chiar și când mă străduiam să-mi păstrez puritatea sexuală, simțeam lipsa oricărei bucurii și păci interioare.

În primul meu an la colegiu am auzit, în sfârșit, și am răspuns mesajului deplin al Evangheliei, la o cruciadă a lui Billy Graham. Prin credința mea tot mai puternică în Isus ca prietenul meu personal, am făcut primii pași pentru a clădi prietenii adevărate. Am ales să le mărturisesc luptele mele cu homosexualitatea câtorva tineri de aceeași vârstă cu mine de la biserică, fiindcă îl auzisem pe pastor învățându-ne că atracțiile homosexuale nu sunt păcat, iar comportamentul homosexual nu este mai păcătos decât alte forme de comportament imoral. Totuși, ei nu au știut ce să răspundă la mărturisirea mea, iar cei mai mulți nu au mai adus subiectul în discuție, poate din jenă sau poate doar din ignoranță.

Cei cărora m-am destăinuit au păstrat povestea mea secretă, așa cum era corect să facă. Pastorul s-a oferit să mă ajute personal, mi-a făcut legătura cu un consilier creștin din campus și a organizat un grup de suport pentru mine, totul dovedindu-se a fi bine intenționat, dar în mare măsură ineficient pentru mine în lupta pe care o duceam. Nu existau prea multe resurse de calitate disponibile pe vremea aceea și am fost dezamăgit că nu vedeam o schimbare în atracțiile mele sexuale. Dar nu vroiam ca cei care încercam, cu atâta sinceritate, să mă ajute, să fie descurajați, deoarece investiseră atât de mult timp în mine. Deci i-am indus în eroare, pentru a crede că luptele mele cu homosexualitatea dispăruseră. Fără știrea lor, mă luptam în continuare cu fantezia homosexuală, alimentată de poftă și de folosirea în ascuns a pornografiei.

În cele din urmă, când am progresat în alte aspecte ale vieții creștine, am devenit lider în grupul de liceeni de la biserică. Am început să le cer elevilor să fie mai transparenți în viață, simțind însă un conflict interior: nu-mi îngăduiam să fiu eu însumi transparent cu privire la cele mai profunde lupte ale mele. Doi dintre tații care făcuseră parte din grupul de suport inițial au continuat chiar să aibă încredere în mine ca să-și lase fiii să facă

activități în afara grupului de tineret cu mine, ca drumeții și excursii în camping – ceea îmi spunea multe. Dar mă întrebam dacă nu exista cumva o întrebare ascunsă, care necesita un răspuns. Mai avea ceapa foi de îndepărtat?

Șase luni de instruire împreună ne-au dus pe un alt frate creștin de încredere și pe mine, la hotărârea că trebuia să-l întreb pe tatăl meu de ce nu a spus „nu” explorărilor mele sexuale cu el, cu ani în urmă. Tatăl meu nu a avut un răspuns, când l-am întrebat în cele din urmă. Era pe deplin heterosexual, dar credea că toți băieții explorau sexual cu alții. Cel puțin acum știam că tatăl meu nu intenționase să mă rănească. Vindecarea putea să înceapă.

Tatăl meu a mai trăit încă trei ani după acea discuție. În acei ani am început să redescoperim – chiar să creăm pentru prima dată – legătura emoțională după care tânjiseam toată viața. A început să mă sune în fiecare sâmbătă dimineață. Vroia doar să vorbim și la fel vroiam și eu.

Pentru mine, să ajung să-l cunosc pe tatăl meu pentru prima dată cu adevărat a fost încurajator și vindecător, dar rănilor trecutului încă mă chinuiam. Nu mă simțeam prea confortabil întâlnindu-mă cu fetele și știam că nu eram atras sexual de niciuna, nici când încercam să ies cu ele. La serviciu mă purtam ca și cum totul era minunat, apoi mă întorceam acasă și mă izolam de toți cei pe care îi cunoșteam. Eram incapabil să găsesc o scăpare din rușinea intensă de a avea atracții nedorite față de cei de același sex.

Umilit și disperat, am contactat în cele din urmă doi membri din grupul de suport inițial și le-am mărturisit luptele mele permanente. La sugestia lor, am mers la o conferință pastorală *Care*, ținută de Leanne Payne. Șase luni mai târziu, am mers la o a doua conferință, care se adresa în mod specific problemei homosexualității și era cosponsorizată de *Exodus International*.

La cea de a doua conferință a avut loc un eveniment simplu, care s-a dovedit a fi un punct de cotitură critic pentru eliberarea mea de rușine. Un bărbat m-a întrebat direct de ce mă aflam acolo. La început, i-am dat răspunsul meu standard, prudent:

„Sunt implicat în misiunea cu tinerii și vreau să învăț mai multe despre cum să-i ajut pe cei care se luptă cu aceasta în biserica mea.” Câteva minute mai târziu, simțindu-mă întru totul condamnat, l-am oprit în mijlocul unei fraze și am recunoscut: „Adevăratul motiv pentru care am venit este că eu personal mă lupt cu asta.” În cele din urmă, breșa se produsese.

Fusesem informat dinainte că dacă mărturiseam despre luptele mele unui bărbat cu probleme similare, aceasta ar putea conduce la ispită sexuală. Ceea ce nu s-a dovedit a fi adevărat pentru mine, deși am fost mai mult decât nervos ducându-mă pentru prima dată la o conferință anuală *Exodus*, în anul următor. Am continuat să experimentez o libertate tot mai mare, descoperind că nu avut parte de respingere după ce mi-am făcut cunoscută povestea în public, în biserica noastră.

Acum sunt codirector la o misiune de *Exodus* și am dezvoltat o mulțime de prietenii minunate atât cu bărbați, cât și cu femei, care îmi permit să fiu deschis cu ei inclusiv în domeniul ispitelor sexuale. Descopăr că atunci când se întâmplă să fiu atras sexual de alți bărbați, acum este mai mult datorită unei legături emoționale, decât din dorința de a avea eu însumi încrederea de sine sau trăsăturile lor atrăgătoare. Și deși nu sunt încă atras sexual de femei, descopăr că le acord mult mai multă atenție acum și că aceasta se întâmplă în mod firesc.

La cincisprezece ani de la moartea sa, îl iubesc pe tatăl meu mai mult decât în ziua în care ne-am luat rămas bun. Iar în acest exemplu de restaurare, Dumnezeu mi-a arătat cum El, fiind Tatăl meu spiritual, vrea să-mi găsească tot mai mult plinătatea în El, până în ziua în care îmi va spune: „Bine ai venit! Vino și intră în bucuria Mea deplină!”

Acum cunosc diferența dintre o înțepătură excentrică și o întorsătură de frază ciudată, dintre înstrăinare și discuția de la om la om. Nu-mi mai este teamă să pun întrebări de care altădată îmi era atât de rușine. Când le îngădui altora să mă învețe, ei remarcă ce mult apreciază ceea ce le ofer eu, la rândul meu. Iar cât privește mingea de kickball, o mai scot uneori ca să mă joc cu copiii din vecinătate. Generația lor are nevoie, în mod

deosebit, de dragostea și înțelegerea pe care Isus mi le-a adus mie. Pe care eu mă bucur că le-am primit în generația mea.

[Mike Jones, *From Fantasy into Reality*. Copyright © 2000 Mike Jones. Tradus și publicat cu permisiune. Mike este Director la misiunea *Corduroy Stone Ministry*. Poate fi contactat la adresa: Corduroy Stone Ministry, 1305 S. Cedar St., Suite #205, Lansing, Michigan 48910-1520, USA, telefon: (01)517.371.1353, site: <https://msu.edu/~jonesmi/aboutus.htm>. Articolul în limba engleză este publicat pe pagina <https://msu.edu/user/jonesmi/miketest.htm>. Pentru ajutorul care nu mai este disponibil la *Exodus International*, contactează *Exodus Global Alliance*.]

DE LA PROSTITUAT LA PASTOR: POVEȘTEA LUI MIKE HALEY

În cele mai multe zile, Mike Haley muncește din greu vorbind la misiunea *Love Won Out*, ținând conferințe de presă, punând sub semnul întrebării povestea de dragoste a mass-mediei cu mitul „homosexualitatea este normală”, apărând misiunile foștilor homosexuali, răspunzând la e-mailuri pline de ură și la amenințări cu moartea sau fiind, pur și simplu, o reclamă vie pentru îndurarea lui Dumnezeu, într-o organizație pe care altădată o disprețuia. Și nu a fost niciodată mai fericit. Dar lucrurile nu au stat întotdeauna așa.

Născut într-o familie cu o moștenire spirituală puternică – linia familială a lui Mike include pastori în ambele ramuri ale familiei – L-a primit inițial pe Domnul la vârsta de opt ani. Dar faptul că era singurul băiat al unui tată dominator, proprietar al unor magazine de articole sportive, explică direcția pe care a urmat-o viața lui.

„Urma să fiu cel mai bun jucător de fotbal, cel mai bun jucător de baschet, cel mai bun jucător de baseball și cel mai bun la orice ar fi putut să mă facă să fiu tatăl meu.”

Modul tatălui său de a face din el un bărbat era să îl ia în excursii de vânatoare. Deseori, prietenii tatălui său veneau și ei.

Dar acele momente de presupusă masculinitate și în care era „unul dintre băieți” s-au transformat în umilire, atunci când Mike s-a eschivat de la vânătoarea recreativă pe care tatăl lui o savura. Împotrivirea lui l-a făcut să se aleagă cu termenii jignitori de „fetiță” și „lipsit de valoare”, pe care tatăl său i-a adresat la supărare, de față cu prietenii săi macho.

Într-o perioadă când ar fi trebuit să se identifice cu tatăl și să caute să îl întrecă, Mike a gravitat în schimb în jurul siguranței și acceptării oferite de mama și de surorile lui. Încercările ulterioare ale tatălui său de a-l învăța sporturi precum baseball-ul, nu au făcut decât să îl frustreze și mai mult pe acesta, ceea ce a avut ca rezultat și mai multă umilire. „De ce nu te duci în casă să fii cu mama și surorile tale, pentru că oricum acolo ar trebui să fii!”

Deși tatăl îi arăta o ostilitate deschisă, Mike, tânjea cu disperare după atenția și aprobarea lui.

Nu după mult timp, un bărbat care începuse să lucreze pentru tatăl lui Mike, i-a oferit lui Mike întreaga atenție după care tânjea cu disperare. Bărbatul l-a dus la Disneyland, la plajă, l-a susținut așa cum era, i-a apreciat trupul... ceva ce tatăl lui nu făcuse niciodată. Când Mike avea unsprezece ani, atenția bărbatului pentru el a devenit sexuală.

Tânjind după susținere masculină, Mike era prea mic pentru a numi atenția bărbatului greșit orientată drept ceea ce era de fapt: abuz sexual. Abuzul a continuat în gimnaziu și liceu, deoarece acel bărbat îi împlinea o nevoie profundă.

Nu mult după aceea, Mike a intrat fără rezerve în stilul de viață homosexual, implicându-se și cu alți bărbați din sudul Californiei. Fiind un băiat blond, tipul surfist, nu avea probleme în a-i atrage pe cei dornici să îi acorde atenție pentru a-și satisface propriile lor nevoi sexuale.

Pe vremea aceea, Mike credea bine-cunoscuta retorică homosexuală despre „gena homosexuală” și mitul că 10% din populație este homosexuală. Era și cazul lui? Un consilier de la liceu părea să creadă că da. „Trebuie să înțelegi că te-ai născut homosexual, deci eliberează-ți viața de homofobia interioară

datorată faptului că ai crescut în biserică... și adoptă homosexualitatea.”

Dar el tot era tulburat. Un an sau cam așa ceva mai târziu, Mike a fost sfătuit de un lucrător de tineret de la biserica lui să citească, pur și simplu, din Biblie și să se roage mai mult. Dar cu cât citea și se ruga mai mult, cu atât devenea mai frustrat și mai supărat pe Dumnezeu pe care crescuse iubindu-L, deoarece schimbarea nu avea loc.

Sperând să găsească fericirea promisă, care îl ocolise întotdeauna, Mike s-a mutat cu un nou partener, într-un nou oraș, adoptând o nouă identitate. Dar a rămas în contact cu cele două surori ale lui, care i-au oferit dragoste necondiționată și i-au trimis fotografiile cu nepoata și nepoții lui. Scrisorile și instantaneele mângălite cu „Unchiule Mike, ne e dor de tine!”, l-au făcut să dorească profund normalitatea și viața de familie.

„Nu am auzit la biserică despre faptul că schimbarea era posibilă. Nu auzisem despre asta niciodată în viață.”

În cele din urmă, în anul 1985, Mike a auzit pentru prima dată că homosexualii se pot schimba. În noaptea aceea se dusese la o sală de gimnastică pentru homosexuali la ora unsprezece și s-a trezit intrând în legătură cu un bărbat pe care îl văzuse acolo și cu care vroia să ajungă la sex. L-a urmat în parcare, unde bărbatul a afirmat brusc că era un creștin care ieșea din homosexualitate. Pe vremea aceea, lui Mike asta i s-a părut o prostie. „Mi-am zis că tipul era nebun și că Dumnezeu nu va face asta pentru el, fiindcă eu încercasem și El nu făcuse asta pentru mine.”

Continuând să dezbată dacă schimbarea era posibilă, bărbatul a făcut câteva referiri la un alt bărbat, Jeff Konrad, care părăsise stilul de viață homosexual, studia cauzele de bază ale homosexualității și scria o carte. Străbătând cu mașina cartierele, bărbatul i-a împărtășit ce învățase de la Jeff și l-a provocat pe Mike în ceea ce privea relația cu tatăl lui. Deodată, ochii bărbatului s-au deschis larg și a exclamat: „O, Dumnezeule, uite-l pe Jeff chiar acum!” Mike a auzit apoi o voce spunând: „A fost mâna Mea prea scurtă ca să te salveze?”

De atunci înainte, pentru Mike, Jeff Konrad a devenit simbolul speranței în căutarea împlinirii. Iar și iar, discuțiile lor au continuat în următorii patru ani, Mike susținând că schimbarea nu era posibilă, Jeff insistând că era. Cu toate că Mike a continuat să se mute, Jeff a continuat să îi scrie. El spunea lucruri precum: „Nu știu nici măcar dacă primești această scrisoare, dar Dumnezeu te iubește, eu te iubesc, iar schimbarea este posibilă.” (Corespondența lor de-a lungul anilor a devenit, în cele din urmă, cartea *You Don't Have to Be Gay* [*Nu ești obligat să fii homosexual*])

După ce a trăit în stilul de viață homosexual doisprezece ani, Mike a trebuit să admită față de sine că nu era fericit. Tot mai mult, a înțeles că era doar o marfă. Iar pentru a continua să aibă preț și valoare pentru bărbați, trebuia să fie o marfă atrăgătoare. Exersa între două și trei ore pe zi, făcea steroizi injectabili, a suferit chiar de bulimie. Cu efort, a reușit să arate cum trebuia, să se poarte cum trebuia și să se îmbrace cum trebuia. Dar prețul plătit a fost mult prea mare. În cele din urmă, în decembrie 1989, a ajuns la capătul puterilor și a pus mâna pe telefon. A fost un moment ca al fiului risipitor. Dar, în locul unui tată, Dumnezeu l-a folosit pe Jeff Konrad ca modelul autorității masculine de care avea nevoie Mike. „Mi-ai fost atât de credincios, cu siguranță, Isus pe care Îl cunoști tu poate fi mult mai credincios. Te rog, ajută-mă să-L cunosc!”

Era începutul călătoriei lui înapoi către plinătatea pe care nu o mai cunoscuse de la vârsta de unsprezece ani. Nu mult timp după aceea, a părăsit stilul de viață homosexual, s-a mutat cu una dintre surorile lui și s-a dus la o conferință *Exodus International*.

„Opt sute de bărbați și femei ședea pe bănci în acea biserică, având aceleași răni, aceleași dureri, vrând să Îl cunoască pe Isus într-un mod care să îi ajute să se elibereze de păcatul care le stăpânea viețile. A fost cel mai incredibil lucru pe care l-am experimentat în întreaga mea viață.”

Fiind acolo, Mike a aflat despre un program cu cazare pentru bărbații și femeile care se luptau cu homosexualitatea.

Din cauza dependenței sexuale, știa că avea nevoie de acest gen de îngrijire douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Înainte să plece de la conferința *Exodus*, mai mulți bărbați și femei s-au adunat ca să se roage pentru el. Un bărbat a citit Ieremia 15:19: „De aceea, așa vorbește Domnul: «Dacă te vei lipi iarăși de Mine, îți voi răspunde iarăși și vei sta înaintea Mea; dacă vei despărți ce este de preț de ce este fără preț, vei fi ca gura Mea.»”

Mike a început să înțeleagă că Dumnezeu îl considera prețios și nu „lipsit de valoare”, cum îl considerase tatăl lui.

În noaptea în care Mike s-a întors acasă de la conferință, a întâlnit-o pe Angie – o prietenă a unui prieten – care se întorcea mereu la Domnul. Ea și Mike au devenit repede prieteni foarte buni. Când Mike a sfârșit prin a se muta în nordul Californiei în decembrie 1990, pentru a lua parte la un program de terapie reparativă, Angie i-a rămas aproape emoțional, oferindu-i suport de la distanță, în timp ce ieșea din homosexualitate. Munți de durere și de respingere au dispărut ca prin farmec atunci când Mike a găsit libertatea pe care nu o cunoscuse niciodată înainte. De atunci nu a mai avut niciodată o întâlnire sexuală cu un bărbat.

Mike visase întotdeauna să fie pastor de tineret, o chemare pe care o primise la vârsta de cincisprezece ani la o tabără de tineret. Dar din cauza trecutului său, credea că era imposibil. Așa că și-a luat licența în educație creștină la *Universitatea Biola* și a cerut scrisori de acreditare pentru a predă. Totuși, din cauză că avea la dosar o arestare sexuală – fusese reținut pentru prostituție în 1987 – cererea pentru o licență în predare i-a fost respinsă.

Din nou, Mike a devenit frustrat față de Domnul fiindcă îi dăduse o pasiune pentru tineri, dar se părea că nu exista nicio cale de a o împlini. Între timp, s-a consolât cu Angie, de care se îndrăgostise.

Pe vremea aceea, Mike făcea parte din personalul misiunii de terapie reparativă și era pe cale să se mute cu misiunea din nordul Californiei, în Memphis, Tennessee. Dar mai era un

lucru important de făcut înainte de a se stabili la Memphis. Pe 4 decembrie 1994, Mike s-a căsătorit cu „cea mai frumoasă femeie de pe pământ”.

În timp ce Mike și Angie se acomodau cu noua viață din Tennessee, Mike se simțea tot mai neliniștit cu privire la slujba lui la misiunea de pe lângă biserică. Da, ajuta bărbați și femei să iasă din homosexualitate – unii fiind din întreaga lume – dar pasiunea lui pentru tineri nu îl părăsise. În anul acela, la o sărbătoare aniversară la biserica *Central Church*, Tony Campolo a spus o vorbă care i-a tulburat sufletul săptămâni întregi: „Chemarea lui Dumnezeu este irevocabilă.” Mike s-a gândit: „Ce înseamnă asta pentru mine? Locuiesc în sud, am fost homosexual și prostituat, și vreau să lucrez cu tinerii, dar cum?”

Două săptămâni mai târziu, postul de pastor de tineret a devenit vacant, iar Mike s-a decis să îl solicite. A făcut cunoscută mărturia sa pastorului, apoi părinților și studenților, diaconilor și bătrânilor, „pianistului”, oricui a vrut să îl asculte din biserică. Nouă luni mai târziu, visul vieții lui s-a împlinit: Mike a devenit oficial pastor de tineret! El și Angie înfloreau în chemările date lor de Dumnezeu; iubeau copiii, iar copiii și părinții lor îi adorau. În toate, Domnul i-a arătat lui Mike că mai există biserici care cred în puterea deplină a lui Isus Hristos, putere care schimbă viețile oamenilor.

Mike a slujit în acea poziție aproape trei ani, dar în mai 1998 a primit un telefon de la un vechi prieten care lucra acum pentru *Focus on the Family*. John Paulk l-a încurajat să solicite postul de la *Focus*, pentru a le sluji celor care nu erau membri ai vreunei biserici, ajutându-i să găsească o nouă identitate sexuală. Mike a spus politicos „nu”. John i-a mai făcut propunerea de două ori. Iar Mike l-a mai refuzat de două ori. Pentru că petrecuse atâta timp în afara voii Domnului, nu suporta gândul de a părăsi un loc sigur, în căutarea căruia se aflase întreaga viață.

Dar Dumnezeu gândea altfel. Într-o dimineață, la ora patru și jumătate, Mike nu avea somn, răsfoind cartea *Spiritual Leadership [Conducerea spirituală]*, când l-a auzit pe

Domnul spunându-i: „Vreau ca melodia să răsunе prin tine.” I-a amintit lui Mike de versetul din Ieremia și de dorința Lui de a-l folosi ca vorbitor. Era tot ce avea Mike nevoie să audă.

El și Angie au început să lucreze la *Focus* în octombrie 1998. În loc să slujească doar tinerilor din biserica lui, Mike vorbește acum tinerilor din toată țara și se bucură de o împlinire în viață pe care nu s-a așteptat niciodată să o aibă. El este dovada vie că homosexualitatea nu este înnăscută și că puterea lui Dumnezeu de a schimba inimile este reală.

În comunitatea homosexuală – apărătoare încăpățanată a perspectivei „odată homosexual, întotdeauna homosexual” – există, în mod surprinzător, admiratori ai mesajului misiunii *Love Won Out*. Ei vin liniștiți și fără ceremonie la Mike și la John Paulk, la fel cum Nicodim s-a apropiat de Isus. O remarcă recentă a unuia dintre ei este tipică: „Vreau doar să știți că vă uram. Înainte să vin, uram *Focus on the Family*. Dar auzind mesajul vostru, am ajuns să cred că schimbarea homosexualității este posibilă și sper de fapt să lucrez într-o zi cu voi la *Focus on the Family*.”

Răspunsuri ca acestea fac amenințările cu moartea tolerabile. Cei care își lasă numele și numărul de telefon primesc un apel telefonic de la Mike și invitația de a discuta. El le spune: „Vino să auzi mesajul nostru! Fiindcă el îți va spune că ceea ce afirmă prietenii tăi homosexuali și mass-media este atât de departe de adevăratul nostru mesaj.” „Mă simt sigur pe mine. Nu mă mai întorc. Am fost acolo doisprezece ani. Știu ce are să-mi ofere acea viață. Iar ceea ce am acum, nu aș schimba pentru nimic în lume.”

P.S. Crăciunul a venit devreme anul trecut pentru Mike și Angie. Fiul lor, Michael, a venit pe 15 decembrie 1999, ca un „semn de exclamare” într-o poveste care a făcut un cerc complet, de la fiul rănit, la tatăl luptător a numeroși copii spirituali.

[*From Prostitute to Pastor: The Mike Haley Story*. Copyright © 2000 Focus on the Family, Colorado Springs, Colorado, www.focusonthefamily.com. Într-un timp, John Paulk a ales să se

întoarce la homosexualitate. Dar mii de alți foști homosexuali au ales să nu o facă. Pentru ajutorul care nu mai este disponibil la *Exodus International*, contactează *Exodus Global Alliance*.]

DESCHIZĂTORI DE DRUMURI

KENT PARIS

Cei mai mulți dintre noi ieșisem din viața homosexuală sau dintr-o luptă cu problemele legate de atracția față de persoanele de același sex. Activiștii homosexuali au pichetat conferința. Am primit amenințări cu bombe, iar ziarele din zona Bay au prezentat criticile răutăcioase necruțătoare ale activiștilor homosexuali, care încercau să discrediteze ideea că homosexualii s-ar putea schimba. Astfel, misiunea foștilor homosexuali s-a ridicat, ca pasărea Phoenix, din cenușa ciudată a vieților câtorva zeci de oameni salvați. Am croit un drum pe un teritoriu netrasat pe hartă, pe care să-l urmeze și alții. Aveam douăzeci și cinci de ani, eram căsătorit de mai puțin de doi ani, iar primul nostru copil urma să vină. Nu aș fi putut prezice că slujirea mea și viața familiei noastre urmau să ia o întorsătură radicală, neașteptată.

În anul 1971, la vârsta de nouăsprezece ani, mă aflu într-un conflict teribil cu homosexualitatea și căutam cu disperare să găsesc un prieten care să simtă ca mine, pe care să îl iubesc și care să mă iubească. Dar Dumnezeu a intervenit. Doi creștini mi-au făcut cunoscută Evanghelia și mi-am pus credința în Hristos. Într-un an de zile, datorită convertirii mele dramatice și a trecutului meu, am fost asaltat de invitații de a le vorbi tinerilor în biserici, în tabere și la convenții, în toată regiunea Midwest.

Ca muzician de muzică rock, cântasem alături de *REO Speedwagon*, *Three Dog Night*, *Canned Heat*, *Country Joe & the Fish*, *Ted Nugent* și mulți alți artiști de muzică rock din anii '60 și de la începutul anilor '70. Formația noastră se bucura de o notorietate remarcabilă pentru un grup de adolescenți aflați încă la liceu. Am cântat la diferite întâlniri pentru mulțimi mari, de

până la șaiszeci de mii de oameni – un lucru nemaipomenit. Am adoptat repede mișcarea hippie, cu toate semnele ei distinctive. Viața mea se învârtea în jurul sexului, drogurilor și rock-and-roll-ului. Acest mediu a constituit locul în care îmi afixam identitatea distorsionată, nesigură. Am început să beau în clasa a șaptea, am fost inițiat în marijuana în clasa a zecea (în anul 1967), iar în următorii cinci ani, într-o mulțime de alte droguri. Era o vreme turbulentă pentru cultura noastră, o perioadă furtunoasă, instabilă în propria mea viață.

Aceasta a fost mărturia mea creștină în numeroșii ani care au urmat, dar a existat o dimensiune particulară, mai sensibilă, dureroasă, a copilăriei și adolescenței mele, pe care inițial nu am inclus-o în mărturia mea la începutul slujirii. În mediile conservatoare nu ar fi fost binevenită. Ușile care îmi erau deschise pentru a depune mărturie, s-ar fi închis cu repeziciune.

Îmi amintesc că simțeam atracții față de cei de același sex încă de la grădiniță, deși la acea vârstă fragedă ele nu aveau o conotație sexuală conștientă. Deși suferisem un incest când eram destul de mic, trezirea voită a sexualității mele a avut loc la vârsta de unsprezece ani, cu un prieten apropiat de vârsta mea din vecinătate. Acel prieten și cu mine ne-am implicat în activitate sexuală regulată timp de cinci ani, împreună cu un alt prieten de aceeași vârstă. Doi profesori m-au molestat pe când eram adolescent. Toate acele experiențe au avut un impact devastator asupra dezvoltării mele în copilărie.

Ca proaspăt credincios, am înțeles de la bun început că orice imoralitate sexuală era păcătoasă și nepotrivită cu viața de ascultare. Supunerea mea față de conducerea lui Hristos era necondiționată. Ea nu depindea de faptul că Dumnezeu mă vindeca sau nu de lupta cu homosexualitatea. Nu aveam idee de ce sufeream de această problemă din copilărie și nu aveam idee la ce să mă aștept acum, că eram creștin. Mă puteam schimba? Dacă era nevoie, eram pregătit să trăiesc o viață castă, de celibatar.

La problemele mele cu cei de același sex se adăuga faptul că am crescut într-o familie dominată de conflicte, foarte

disfuncțională. Era un mediu clasic, ca la carte, care produce deseori copii care se luptă cu homosexualitatea. Când aveam șaptesprezece ani, mama mea a plecat fără să anunțe, părăsind familia, punând capăt unei căsătorii îngrozitoare și neplăcute. Ce om în toate mințile ar mai fi intenționat să se căsătorească?

Dumnezeu este cu adevărat un Dumnezeu al noilor începuturi, care scrie *libertate* în inimile noastre, care îi eliberează pe captivi și le dă orfanilor o familie. După trei ani de prietenie profundă și de legătură romantică înfloritoare cu Sherri, ne-am căsătorit în septembrie 1975. Sherri a fost cel mai mare dar al lui Dumnezeu pentru mine în viața aceasta – iubita mea, cea mai bună prietenă și partenera mea în misiune. Dumnezeu ne-a binecuvântat cu doi fii scumpi, care Îl iubesc pe Domnul, care acum sunt mari, s-au căsătorit și ne binecuvântează cu nepoți.

Am fost la prima conferință *Exodus* mai întâi din curiozitate, pentru a întâlni alți creștini care s-au luptat și ei cu homosexualitatea.

Înainte de anul 1977 nu auzisem de creștini care să împărtășească, în mod deschis, că au fost cândva homosexuali. Oamenii din biserică efectiv nu vorbeau despre asemenea lucruri, cu excepția unor remarci ocazionale defavorabile. După conferința de la Oakland (1977), am păstrat legătura cu Frank Worthen și cu alții pe care îi întâlnisem acolo.

În 1980, aproape jumătate dintre cei care veneau la misiunea noastră locală pentru consiliere erau bărbați care se luptau cu homosexualitatea. La sfârșitul anului 1981, trei sferturi dintre clienții mei se confruntau cu homosexualitatea și mi se cerea tot mai frecvent să vorbesc în biserici pe această temă. Întocmai ca Frodo cel cu inelul (hobbitul din trilogia lui J. R. R. Tolkien, *Stăpânul inelelor*), nu eu am fost cel care am vrut să înființez o misiune specializată pe homosexualitate. Nu eu am căutat misiunea, misiunea a venit la mine.

La sfârșitul anilor 1970, Domnul a chemat împreună un mic grup de bărbați și femei pe care îi răscumpărase, pentru a purta lumina Lui și a depune mărturie despre puterea Sa de a-i elibera pe captivi și de a ne transforma viețile. El a ridicat stindardul,

pentru a străpunge vâlul întunericului care se aduna. Eram niște deschizători de drumuri, dornici să slujească într-un gen de misiune fără precedent, nepopulară, la care comunitatea homosexuală se împotriva și care, în general, nu era bine primită de Biserică. Drept rezultat, mulți dintre noi am plătit un preț mare.

Am fost primul Director al misiunii *Exodus* care s-a confruntat cu o plângere. În 1983, un fost client mi-a cerut o despăgubire de 250000 de dolari. Fusesse student la un colegiu creștin, iar în 1981, după descoperirea activităților lui homosexuale, colegiul a aranjat să-l consiliesc. După trei ședințe a dispărut, dar a reapărut în 1983, sprijinit financiar de *Susținătorii Drepturilor pentru Homosexuali* din San Francisco, pentru a face o plângere. Totul a durat patru ani și a fost o încercare îngrozitoare pentru familia mea. Pe vremea aceea, misiunea noastră nu avea asigurare de răspundere civilă. Gândul că puteam fi dați în judecată nu ne trecuse niciodată prin minte, până ni s-a întâmplat. Cheltuielile avocatului nostru au atins suma incredibilă de 55000 de dolari. Deși se părea că avea să devină un proces cu jurați, din fericire, în 1989 s-a încheiat un acord în afara curții, pentru o sumă mică, cu nicio vină atribuită. Am aflat mai târziu că decizia neașteptată s-a datorat morții iminente a tânărului respectiv din cauza SIDA. În afara atacului juridic, de-a lungul anilor am avut partea mea de amenințări cu moartea. A fost de la început o misiune foarte provocatoare.

Am fost ales în comitetul director al *Exodus* în 1983 și am avut privilegiul deosebit de a sluji alături de Frank Worthen, Alan Medinger, Andy Cominsky, Sy Rogers, Robbi Kenney și Mary Lebsock timp de câțiva ani. Până în ziua de astăzi simt o afecțiune specială pentru acești scumpi frați și surori și pentru anii formatori prin care am trecut împreună.

În ultimii douăzeci și cinci de ani, am consiliat peste două mii de oameni care se luptau cu probleme legate de atracții față de persoanele de același sex. Am fost primul vorbitor invitat să țină un seminar de o săptămână despre homosexualitate la *Biblical Counseling School of Pacific & Asia Christian University*

(*Tineri Pentru Misiune – YWAM*) din Kailua-Kona, Hawaii în 1981 și am revenit acolo de încă de două ori, în calitate de conferențiar invitat. De atunci am vorbit în peste o sută de biserici (în multe de mai multe ori), m-am adresat la mii de tineri în licee și colegii, într-o varietate de circumstanțe, pe tema homosexualității, și am vorbit și am predat la numeroase colegii biblice evanghelice, seminarii și conferințe peste tot în Statele Unite și Canada.

Am fost întrebat ocazional dacă aș alege un alt drum, o altă ocupație sau un alt fel de misiune, dacă aș putea să mă întorc în timp și să o iau de la început – poate ceva mai puțin stresant, ca să nu mă mai aflu permanent în prima linie, și poate ceva mai avantajos financiar. Ei bine, răspunsul meu este că am căutat să fiu credincios, să primesc și să trăiesc chemarea lui Dumnezeu în viața mea, așa cum am simțit-o eu. Singura pace și bucurie adevărată pe care le-am cunoscut în viață au constant în a-L cunoaște, a-L iubi și a-L sluji pe Domnul.

În fiecare an primesc scurte comentarii pline de seriozitate, cărți poștale, scrisori și fotografii de la oameni cărora le-am slujit pe parcursul anilor, care își exprimă dragostea și mulțumirea pentru lucrarea pe care a făcut-o Dumnezeu în ei, atunci când am petrecut timp împreună în misiunea de consiliere. Am avut privilegiul de a lua parte la lucrarea salvatoare a lui Dumnezeu în viețile lor.

Zeci de bărbați tineri, care au venit la mine când erau studenți la colegiu, convinși că nu aveau alte opțiuni decât să renunțe la credința creștină și să se avânte în lumea homosexuală, sunt acum căsătoriți și fericiți, crescându-și copiii, fiind profund mulțumitori că Dumnezeu a intervenit. Nenumărați bărbați, care se pregăteau să-și părăsească soțiile și copiii pentru un iubit homosexual, au fost provocați cu Adevărul, au fost chemați la pocăință și s-au dedicat restabilirii și vindecării. Femei care au crezut că nu vor putea niciodată să iubească sau să respecte, cu atât mai puțin să dorească un bărbat, se bucură acum de valoarea unei căsnicii creștine. Aș putea istorisi despre sute de vieți schimbate. În lumina acestui

lucru, nu-mi pot imagina că L-aș putea sluji pe Domnul într-o altă carieră decât cea în care am făcut-o în toți acești ani. Când citesc cărțile poștale și privesc chipurile acestor scumpi bărbați și femei sau chipurile copiilor lor, mă simt umilit că mie, un candidat cu puține șanse de reușită, mi s-a acordat oportunitatea și onoarea de a fi alături de mii de oameni, ca un vas prin care Isus să îi iubească și să le slujească.

Este o investiție a vieții care va intra în eternitate; nu se pierde. Aceasta este parte a istoriei noastre sfinte, în calitate de cuplu căsătorit și ca familie.

[Kent Paris, *Pioneers*. Copyright © Kent Paris. Tradus și publicat cu permisiune. Kent este fondatorul și Directorul misiunii *Nehemiah Ministries* din Urbana, Illinois, iar Sherri lucrează ca manager de departament. Lui Kent îi place grădinaritul și să colecționeze amintiri despre Beattles. El este, de asemenea, autorul cărții *Means of Grace*, disponibilă pentru comenzi pe site-ul www.amazon.com. Poate fi contactat la adresa: Nehemiah Ministries, P.O. Box 773, Urbana, Illinois 61803, USA, telefon: (01)217.344.4636. Pentru ajutorul care nu mai este disponibil la *Exodus International*, contactează *Exodus Global Alliance*.]

DEVENIND BĂRBATUL CARE M-A FĂCUT DUMNEZEU
SĂ FIU
DARREL THOMPSON

Deși am crescut într-o familie creștină și am mers la școala duminicală, mi-am urmat propriul drumul și, la vârsta de treisprezece ani, am început să simt atracții față de cei de același sex. Le-am dat curs cu copiii mai mari și m-am implicat apoi cu bărbați homosexuali și bisexuali mai mari decât mine. Când aveam nouăsprezece ani, m-am mutat de acasă și am întâlnit un bărbat pe care l-am crezut femeie. El m-a prezentat altor „bărbați” ca el, care mi-au devenit prieteni. Petreceam mult timp împreună. I-am întrebat cum de ajunseseră astfel. Așa că unul dintre ei m-a prezentat unui medic din partea de jos a

orașului, care m-a evaluat și mi-a dat prima injecție cu estrogen pentru a arăta și eu a femeie. În acel moment mi s-a făcut teamă. Dar prietenii mei erau acolo, ca să mă ajute. Medicul mi-a lăsat pilulele cu estrogen și cu steroizi. Eram pe cale să devin femeie, la fel ca prietenii mei transgendori.

Ca rezultat al estrogenului, m-am transformat fizic în femeie, chiar dacă nu eram de fapt femeie. Cu trecerea lunilor, au avut loc schimbări fizice. Eram speriat de ce vedeam în oglindă. Totuși, eram fericit cu ceea ce vedeam.

Odată cu schimbările fizice, personalitatea mea s-a schimbat. Am devenit foarte arogant. Chiar dacă mi-au crescut sânii, vroiam mai mult. Deci prietenii mei transgendori m-au prezentat unui bărbat atrăgător, care avea o casă deosebit de mare și de frumoasă, pe un deal. El m-a dus în pivniță și mi-a zis să mă întind pe o masă.

Mi-a masat sânii. Apoi mi-a injectat un sân cu silicon gel și a început să îl umfle. Mi-am văzut sânii crescând chiar în fața ochilor mei. Mi-a cerut să-i spun când să se oprească. Respiram foarte repede din cauza fricii. Dar în mai puțin de două ore era gata. Am realizat că așa își primesc sânii bărbații transgendori (prin injecții neautorizate cu silicon – aceste practici sunt periculoase din punct de vedere medical și nu ar trebui făcute). Uneori se strâng împreună pentru ceea ce ei numesc o „petrecere de umflare” și se injectează unul pe celălalt.

Dar eram mulțumit de noii mei sânii. Credeam că eram atrăgător și mă simțeam încurajat de complimentele cercului meu de prieteni transgendori.

Totuși, cu trecerea anilor, am devenit deprimat. Nu am reușit niciodată să fiu fericit sau să găsesc adevărata dragoste. Eram îndrăgostit de un tip care credeam că era cel mai bun lucru care mi se întâmplase vreodată. Dar el era abuziv. În ciuda abuzului, aș fi făcut aproape orice pentru el. Dar totul a fost în zadar, pentru că m-a părăsit pentru cineva mai tânăr.

În viața homosexuală și transgendor, tinerețea este foarte importantă. Drept rezultat, eram obsedat de trupul meu și de

înfățișarea mea. Ca să fii acceptat în acest stil de viață, ai nevoie de un trup și de o înfățișare atrăgătoare.

În mulțimea transgenderilor din care făceam parte, bărbații transsexuali care arătau a femei trebuiau să corespundă anumitor criterii. Trebuia să avem trăsături feminine mai accentuate; cu alte cuvinte, să arătăm mai femei decât o femeie adevărată. Deci trebuia să avem sâni mai mari, șolduri mai cambrate, ten fără defecte etc. Pentru a face față, eram nevoit să cumpăr cele mai scumpe creme, să iau o groază de pilule cu hormoni, să mă machiez ore în șir în oglindă.

Îmi lua mult timp să mă aranjez și să mă mențin în contingentul frumuseții, îndeosebi fiindcă nu eram femeie. Astfel încât, deși arătam mai bine decât cele mai multe femei din zonă, totul era o șaradă, fiindcă, mai întâi de toate, nici nu eram femeie și îmi lua atât de mult timp ca să arăt a femeie. Ca să merg la un bar sau la o petrecere aveam mult de lucru. Rezultatul era o minciună zilnică.

Dar lauda din partea grupului meu de prieteni transgenderi m-a făcut să continui. Mă aflam în centrul atenției și mă simțeam important. Când ni s-au alăturat transgenderi mai tineri, am luat mai multe pilule cu estrogen, ca să arăt mai feminin din punct de vedere fizic, chiar dacă, din cauza măririi dozei, îmi era rău din punct de vedere fizic.

Odată m-am văzut într-o oglindă laterală și m-am temut, fiindcă am crezut că era altcineva. Altădată mă simțeam atât de deprimat și de singur, încât m-am așezat pe calea ferată, vrând să fiu salvat, chiar dacă însemna să ajung la închisoare. Având o sticlă de aproape doi litri de whisky, am plâns pe o bancă publică. În noaptea aceea ploua și am urinat pe mine, iar și iar. Eram beat. Îmi părea rău pentru mine însumi, fiindcă nimănui altcuiva nu-i părea rău. După multe decepții de genul acesta, am vrut să-mi schimb viața.

Pentru mine, calea de ieșire din stilul meu de viață i-a implicat pe părinții mei, care s-au rugat, și pe Domnul, care a lucrat în inima mea. Nu-mi amintesc să fi venit cineva la mine, dar știu că Duhul Sfânt lucra, astfel încât m-am întors la Hristos

și am încetat să iau hormoni. Încet, încet am început să arată ca genul pe care l-am primit la naștere. Mi-am spus iar pe numele masculin, cel pe care mi l-au dat părinții și la care renunșasem în toți acei ani în care încercasem să trec drept femeie. Am fost la conferința *Exodus* și am înțeles că eram o ființă nouă în Hristos. Am început să mă plac pe mine însumi și să mă înconjur cu oameni creștini, și m-am implicat în biserica locală. Ei mă iubeau necondiționat și nu trebuia să arăt mereu „frumos” pentru a fi cu ei. După ani de zile în care am trăit în acel stil de viață, schimbarea a venit încet.

În cele din urmă, nimeni nu ar fi putut spune că ani de zile fusesem femeie – cu excepția unui lucru. Încă aveam sâni. Astfel încât acum eram un bărbat cu sâni de femeie. Ceea ce altădată mă făcuse atât de mândru, constituia acum o sursă de agonie pentru mine. Nu aveam bani să plătesc un chirurg și blocul operator, pentru a îndepărta siliconul din sâni. Bineînțeles, procedura nu era acoperită de asigurarea medicală. Nu știam încotro să mă îndrept pentru asistență financiară, deoarece aveam sentimentul că nimeni nu ar fi înțeles cum am intrat într-o asemenea încurcătură și că mi-ar fi spus în schimb că așa meritam. Dar știam că Dumnezeu nu vroia să trăiesc așa. El m-a făcut complet în dragostea Lui și avea să mă facă și acum complet.

Am auzit despre *PFOX (Parents and Friends of Ex-Gays and Gays)*, o organizație nonprofit care strânsese fonduri pentru operația de revenire la sexul inițial pentru un alt fost transgender. *PFOX* a fost de acord să strângă fonduri pentru operație, anestezie și blocul operator. Au găsit un chirurg plastician catolic, care a acceptat să facă operația la un preț redus. O femeie creștină a finanțat operația. Cine ar crede că oamenii pot fi atât de buni, încât să ajute financiar pe cineva ca mine?

Am simțit multă nerăbdare și neliniște, în așteptarea zilei în care urma să aibă loc operația mea de revenire la sexul inițial. Credeam că nu va mai veni niciodată, iar când a venit, eram speriat. La un moment dat, m-am gândit că nu o meritam.

După ce s-a terminat operația, m-am uitat în jos ca să văd rezultatul final și de atunci nu am mai privit niciodată în pământ. Acum puteam să fac lucrurile pe care le dorisem dintotdeauna: să merg la sală, să întâlnesc oameni, să mă îmbrac fără să mă tem că cineva va da peste mine și să devin mai activ din punct de vedere fizic. Am început să simt o încredere pe care nu o avusesem niciodată înainte.

Astăzi sunt pregătit pentru ca Domnul să mă poarte la un alt nivel, continuând să lucreze în viața mea. Isus mi-a schimbat atât sufletul, cât și trupul. Am fost schimbat, pentru a deveni de neschimbat. Nici într-un milion de ani nu aș fi crezut că voi depune o asemenea mărturie. După părerea mea, indiferent ce ai făcut sau cu cine ai făcut, când Dumnezeu este în tine, viața ta nu va mai fi niciodată aceeași. Isus Hristos este cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat. El este mai frumos pentru mine decât orice femeie în care aș fi încercat vreodată să mă transform.

Ieremia 29:11: „Căci Eu știu gândurile pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, gânduri de pace și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde”.

[Darrell Thompson, *Becoming the Man God Made Me To Be*. Copyright © Darrell Thompson. Tradus și publicat cu permisiune. Articolul în limba engleză este publicat pe site-ul www.transchristians.org. Pentru ajutorul care nu mai este disponibil la *Exodus International*, contactează *Exodus Global Alliance*.]

DUMNEZEU INVALIDEAZĂ CONTRACTUL LUI KIRK
CU SATAN
RICHARD SANTORO

„Cel mai grozav era să mă aflu pe scenă și să am controlul, venerația adorării, ca oamenii să spună: «Uau, vreau să fiu așa!»”, a spus Kirk Martin.

Ca lider al unei formații heavy metal, Kirk a proiectat pe scenă o imagine mândă, sălbatică.

„Și să fac mii de oameni să strige blasfemii era cel mai important lucru pentru mine.”

În afara scenei, oamenii doar îl considerau meschin.

„Eram atât de plin de ură, încât îmi proiectam ura asupra multor oameni. Doi membri ai formației, când ne aflam de drum, au decis pur și simplu că se săturaseră de mine și că nu mă mai puteau suporta, și au decis realmente să părăsească formația”, a spus Kirk.

Dar mesajul din muzica lui Kirk prindea în mreje mințile publicului său tânăr.

„Îmi îndreptam întreaga atenție spre a le spune oamenilor să creadă în ei înșiși. Urmați-vă propriile viziuni, propriile vise și zdrobiți pe oricine vă stă în cale!”, a spus Kirk.

Kirk nu avea iluzii de unde venea succesul lui tot mai mare.

„M-am lăsat jos pe pământ și am zgâriat țărâna. I-am spus lui Satan: «Dacă îmi dai ce vreau, dacă mă faci un dumnezeu, dacă îmi dai femei și droguri și faimă, și dacă îmi dai puterea să zdrobesc oamenii, te voi sluji în vecii vecilor»”, a spus Kirk. „În două zile mi s-a oferit un contract de înregistrare.”

În timp ce își croia drum către faimă și avere, Kirk încerca să țină sub control un secret, adânc în interiorul său.

„Câțiva băieți mai mari din vecinătate au început să mă molesteze și să mă sodomizeze când aveam probabil cam opt ani”, a spus Kirk. „S-a întâmplat mai mult de o dată. Nu am vorbit niciodată despre asta. Nu am spus niciodată nimănui.”

Mai târziu, să profite sexual de femei a devenit parte a stilului de viață heavy metal al lui Kirk.

„Cel mai rău lucru cu privire la molestarea mea a fost faptul că eu, la rândul meu, am violat pe alții”, a spus Kirk.

Apoi, chiar când era pe cale să semneze contractul de înregistrare pentru care își vânduse sufletul Diavolului, a avut o întâlnire cu un străin misterios.

„Într-o dimineață, cam pe la ora nouă, am intrat într-o cafenea mică, iar un tip a intrat și s-a așezat chiar lângă mine, din toate locurile în care s-ar fi putut așeza. Erau destule scaune libere. Și imediat m-am uitat la el, cu acea privire oribilă,

răutăcioasă pe față și i-am zis: «Ce se întâmplă, tăticule?»», a spus Kirk.

„M-a privit în față și mi-a zis: «Ce se întâmplă, tăticule?» Am sărit în picioare și mi-am pus nasul exact lângă al lui, m-am uitat fix în ochii lui și l-am blestemat. I-am spus fiecare lucru murdar la care m-am putut gândi, iar el a zis: «Dumnezeu m-a trimis să-ți spun că te iubește. Și Dumnezeu vrea să știi că nu El a fost responsabil pentru tinerii care te-au molestat când erai copil»», a spus Kirk. „Iar lucrul care m-a făcut praf a fost că le-a rostit numele. A zis: «Isus te așteaptă să-ți întorci fața spre casă»», a spus Kirk.

„Iar eu am sărit și l-am urmărit, iar el a dat colțul și a dispărut, fără să-l mai pot găsi», a spus Kirk.

Nu la mult timp după aceea, Kirk dormea în autobuzul cu care mergea în turnee, când acesta s-a zguduit puternic în mijlocul nopții.

„Deodată a fost ca și cum un reflector strălucitor a coborât din cer și Însuși Duhul lui Dumnezeu a venit în autobuz», a spus Kirk. „Și nu știam de ce Îl uram pe Dumnezeu atât de mult. Totul a dispărut și tot ce am simțit a fost dragoste. M-am simțit acceptat. M-am simțit ca și cum eram din nou acel băiețel dinainte de a fi fost molestat. Am zis: «Isuse, schimbă-mă sau distruge-mă, pentru că nu vreau să mai fiu așa.» Realizez acum, în prezența lui Dumnezeu, că păcatul și ura și urâtenia nu pot... nu este loc pentru ele. Și toate aceste lucruri au început să-mi părăsească inima», a spus Kirk.

Kirk a plâns până a adormit, iar când s-a trezit în dimineața următoare, totul părea diferit.

„Iarba era mai verde, cerul era mai pufos, norii erau frumoși, iar eu eram diferit», a spus Kirk.

„Aveam totul, tot ce dorisem vreodată, stând acolo, și deodată nu am mai vrut acele lucruri. Și am părăsit totul și nu m-am întors niciodată», a spus Kirk.

Kirk a găsit o biserică în orașul său natal și a început să se maturizeze ca și creștin. De asemenea, un consilier creștin a insistat să-i caute pe tinerii care îl molestaseră și să-i ierte.

„I-am găsit într-adevăr și le-am zis: «De ce mi-ați făcut asta?» Au început să-mi povestească felul în care cineva îi violase pe ei. Un tânăr mi-a spus cum găsisse o revistă pornografică, ceea ce l-a împins să mă abuzeze, iar apoi să invite alți băieți, care la rândul lor m-au abuzat. Își predaseră inimile lui Hristos. Am stat jos și am plâns, și ne-am îmbrățișat, și ne-am rugat. Așa am depășit toate acestea”, a spus Kirk.

În timp a descoperit că talentul lui muzical se îndrepta într-o nouă direcție, scrierea și interpretarea cântărilor de închinare. El și familia lui călătoresc prin țară, împărțâșind miracolul care a schimbat viața lui Kirk.

„Soția mea este, pur și simplu, o comoară. Familia mea este cea mai măreață mărturie despre îndurarea și harul lui Dumnezeu, fiindcă am crezut că nu voi avea niciodată o asemenea binecuvântare minunată. Odată ce am realizat că Dumnezeu nu ieșise să mă vâneze, am început să văd binecuvântările”, a spus Kirk.

„Am fost dependent de droguri și sex, și violență, și ură, și am folosit muzica precum un instrument de a distruge oamenii. Iar apoi Dumnezeu a transformat totul spre gloria Sa”, a spus Kirk.

[Richard Santoro, *God Voids Kirk's Contract With Satan*. Copyright © Richard Santoro. Articolul în limba engleză este publicat pe site-ul www1.cbn.com.]

ESTE CEVA PEA GREU PENTRU DOMNUL?

D. J. THOMPSON

Înainte ca eu să mă nasc, părinții mei au hotărât să nu mai aibă copii. Când tatăl meu a suferit o intervenție chirurgicală pentru a nu mai putea avea copii, fratele meu avea treisprezece ani, iar sora mea opt ani. Totuși, ceea ce nu știau ei era că mama mea tocmai rămăsese gravidă cu mine. M-am născut ca un copil surpriză, în sudul Californiei, în vara anului 1979.

În șase luni de la nașterea mea, amândoi bunicii mei au murit. Ceea ce a făcut din bunicele mele văduve niște întristate,

așa încât nașterea mea a devenit o mângâiere pentru ele. Bunicele mele erau femei evlavioase. O bunică îndeosebi, ne-a luat pe mama mea, pe sora mea și pe mine la biserică și mi-a inspirat credință. La câteva zile după ce am împlinit treisprezece ani, am fost botezat. Patru zile mai târziu, bunica mea, care mă dusesese cu credincioșie la biserică, a murit. La înmormântarea ei, predicatorul, care tocmai mă botezase cu câteva zile înainte, a spus că botezul meu a fost „ultima nestemată pe cununa ei”. Dumnezeu o onorase, îngăduindu-i să vadă rodul slujirii ei, credința mea în Isus Hristos.

Fratele meu era rareori prin preajmă. Era deja adolescent când m-am născut eu. Era mereu plecat, mergând cu bicicleta sau cu orice altceva avea roți. Nu m-am bucurat niciodată de o relație strânsă cu el.

În copilărie, l-am înțeles defectuos pe tatăl meu. Era abuziv, din punct de vedere fizic, cu fiecare dintre noi, dar în special cu mama și sora mea. Experiențele timpurii ale abuzului m-au făcut să mă simt neajutorat și slab. Cred că au contribuit, de asemenea, la dezvoltarea personalității mele timide. Crescând, am cunoscut dificultățile pe care părinții mei le aveau în căsnicia lor. Tatăl meu era rasist, ceea ce reprezenta o sursă de conflict între noi, fiindcă nu împărtășeam convingerile lui. Îmi amintesc că mă gândeam că tatăl meu era rău și că m-am izolat intenționat de el, pentru a nu deveni ca el. În schimb, le-am simpatizat pe mama și sora mea și am devenit mai apropiat de ele. Nu bănuiam care aveau să fie consecințele deciziei mele.

Când a murit bunica, am pierdut un mentor spiritual. După aceea am frecventat biserica numai sporadic. Anii adolescenței mele au fost caracterizați de declin spiritual și, în cel mai bun caz, de o frecventare lunară a bisericii. Simțindu-mă atât de singur în copilărie, petreceam mare parte din timp într-o lume imaginară, pe care o cream eu însumi. Intrând în adolescență, am continuat să-mi petrec timpul fie singur, fie cu fetele de vârsta mea.

În liceu m-am implicat în clubul judiciar. Când eram elev în ultimul an, am petrecut mult timp instruindu-i pe elevii din anul

întâi care participau la dezbaterile din club. Am devenit foarte apropiat de ei. Îi consideram frații mai mici pe care mi-i dorisem întotdeauna, dar pe care nu îi avusesem niciodată. Niciunul nu-l avea pe tatăl biologic în viața sa și mulți fumau marijuana. Am încercat să am grijă de ei. S-au oprit din folosirea drogurilor și au excelat în competiții. Deși acele prietenii erau reciproc benefice, toate s-au terminat într-un an, fiindcă nu știam cum să mențin relații apropiate cu băieții. Eram manipulator și gelos că petreceau timp cu alți prieteni. Dependența mea emoțională de ei sabota chiar relațiile după care tânjeam.

În colegiu mi-am umplut timpul având două slujbe, participând la câteva cluburi din campus și urmând o serie întreagă de cursuri. Am schimbat prietenii cu munca. Deși îmi plăcea să am atât de multe responsabilități, nu era ceva satisfăcător. În weekenduri nu aveam nimic de făcut și mă simțeam singur.

Încercam să-mi umplu timpul mergând cu mașina la diferite locuri din regiune. Într-un anumit weekend, când aveam nouăsprezece ani, orașul meu urma să găzduiască o conferință de afaceri. Un candidat prezidențial venea pentru a participa la întâlnire și vroiam să îi obțin autograful pe o revistă financiară pe care o publicase, pentru a o vinde mai târziu la licitație pentru o strângere de fonduri pentru club pe care o organizam chiar eu. Librăria locală vânduse revista lui; fără îndoială, și alții vroiau un autograf de la el. Mi-a venit o idee. Puteam merge cu mașina la Santa Monica (cam la nouăzeci de minute depărtare), pentru a cumpăra revista de la ceea ce eu credeam a fi o librărie non-stop. Dar nu știam exact cum să ajung acolo. Când m-am apropiat de Bulevardul Santa Monica, nu știam pe care drum să o iau, la stânga sau la dreapta. Am hotărât să fac la stânga. Nu am găsit librăria în acea noapte. În schimb, am găsit o comunitatea homosexuală din West Hollywood. A fost prima noapte când am văzut doi bărbați ținându-se de mână. Prima mea reacție a fost să râd. Dar al doilea răspuns al meu a fost să opresc la piață și să cobor din camion. Am trecut pe lângă baruri, cluburi, restaurante și diferite librării cu pornografie. Am

încă vie în minte amintirea bărbaților care încercau să-mi vorbească. Am trecut nervos pe lângă ei, m-am întors la parcare, magazinul de alimente, m-am urcat în camionetă și am plecat acasă.

În săptămâna următoare, mintea îmi hoinărea. Nu-mi venea să cred cât de ușor era să obțin atenție din partea bărbaților. De luni până vineri lucram și mergeam la școală, fără să am prieteni bărbați, dar în acel oraș era atât de ușor să am pe cineva cu care să vorbesc. Îmi amintesc că văzusem acolo un adolescent sprijinit de un zid, pierzând timpul. Vroiam să mă întorc și să vorbesc cu el, și să-l întreb de ce era acolo. Aveam o mulțime de întrebări despre sentimente și emoții pe care nu le împărtășisem nimănui până atunci. M-am întors în săptămâna următoare. Era ajunul Zilei Tuturor Sfinților.

Mii de oameni erau acolo, toți îmbrăcați în costume elaborate. Erau atât de mulți, încât au blocat strada pentru a le face loc să treacă. Ajunge să spun că era improbabil să-l găsesc pe acel adolescent sau pe altcineva care să îmi răspundă la întrebări. De data aceea, m-am plimbat prin jur mai mult decât înainte. Îmi amintesc anumite complimente pe care mi le-au făcut bărbații. Deși eram atât de nervos, era flatant pentru mine, deoarece nu mai promisem, într-o asemenea măsură, o astfel de confirmare din partea bărbaților.

Cum se făcea tot mai târziu, am socotit că era timpul să mă îndrept spre casă. Pe când coboram dealul către camion, am observat un tip care stătea singur, îmbrăcat în uniforma pentru fete a unei școli particulare. Am presupus că era un prostituat și că nu îl alesese nimeni. Am hotărât să-l întreb de ce era cum era, adică de ce era homosexual. Am aflat repede că nu era prostituat; aștepta doar pe cineva. Nu am putut vorbi mult timp, fiindcă prietenii lui au venit să îl ia. Mi-a dat numărul lui de telefon, ca să putem vorbi mai târziu despre întrebările mele.

L-am sunat. Am aflat că era cu zece ani mai în vârstă decât mine și că era profesor suplinitor, locuind la acea vreme cu mama lui. I-am împărtășit curiozitatea mea. Deși inițial a descurajat ideea să facem ceva fizic, am fost de acord să ne

întâlnim câteva săptămâni mai târziu la un hotel din Hollywood. Într-o zi de vineri 13, mi-am pierdut virginitatea cu el. Îmi amintesc că de îndată ce a început totul, mi s-a părut nenatural și nepotrivit. Mă gândeam că nu mergea și că nici măcar nu era satisfăcător. În cei doi ani de dinainte, hotărâsem că nu voi plânge niciodată, fiindcă bărbații nu fac asta. În dimineața următoare, când l-am îmbrățișat și ne-am spus la revedere, în timp ce mă îndepărtam, am început imediat să plâng. Am plâns cu sughituri tot drumul spre casă. Știam că eram răspunzător pentru că pierdusem ceva prețios, inocența.

Înainte de a lua decizia de a face aceasta, îi spuseseam mamei unei fete care îmi prietenă ce urma să fac. Mi-a zis că voi regreta. Așa că, după ce m-am întors în orașul meu, i-am spus ce făcusem. A părut indiferentă, dar poate că era doar dezamăgită. Deși aveam remușcări îngrozitoare, care îmi rupeau inima, am simțit o oarecare ușurare. Am început să cred că de la unsprezece ani aveam atracții și sentimente ciudate față de cei de același sex. Avusesem fantezii și poftisem. Acum, după ceea ce experimentasem, am descoperit că totul fusese o iluzie. Nu era satisfăcător și nu era pentru mine. Eram supărat din cauză că fusese înșelat în ultimii câțiva ani.

Prietena mea mi-a sugerat să merg la biserică miercuri seara cu ea. Din punct de vedere spiritual, până în acel moment, citeam păreri religioase divergente și mă întrebam dacă toate perspectivele aveau un element de adevăr în ele. Citeam multe cărți religioase, precum scrierile lui Confucius, *Coranul*, *Biblia Satanică* și eram foarte interesat să învăț despre mine însumi prin astrologie. Un bărbat din West Hollywood m-a inițiat chiar în psalmodierea budistă. Pronunția era însă grea pentru mine.

Dar invitația ei de a merge la o întrunire a bisericii în mijlocul săptămânii părea o idee bună, din moment ce asta făceau creștinii devotați. Să încep să merg la biserică mai des era un punct de plecare bun, în încercarea de a umple golul din viața mea, dar am aflat repede că aveam nevoie de mai mult sprijin. Când veneau sfârșiturile de săptămână, mă simțeam din

nou singur. Pericolul și tentația veneau din faptul că acum știam un loc unde puteam merge pentru a primi atenția, confirmarea și afecțiunea de care aveam nevoie cu disperare. Deși aflasem că comportamentul homosexual nu era potrivit pentru a-mi împlini nevoile, simțeam că o oarecare atenție era mai bine decât nimic.

Cu o săptămână înainte de Crăciun, m-am întors pe străzile acelei comunități homosexuale. Am întâlnit diferiți bărbați de vârsta mea și mai în vârstă decât mine, care mi-au acordat atenție. Deși intenționam să nu îngădui ca distracțiile să devină sexuale, inevitabil, au devenit. Situația s-a înrăutățit. Îmi amintesc că odată stăteam într-o casă scumpă în Hollywood Hills. Într-o dimineață, nu am putut părăsi camera în care ne aflam până nu s-a terminat filmarea pornografică homosexuală din piscina de afară. Am fost întrebat dacă aș lua parte la așa ceva, dacă aș fi plătit. Am spus „nu”, dar cine știe cât de influențabil aș fi putut deveni în timp? Altădată am fumat marijuana cultivată în casă. Devenise evident pentru mine că standardele și abilitatea mea de a spune „nu” erau scăzute, din moment ce nu cu mult înainte îi ajutasem pe prietenii mei din liceu să nu mai fumeze marijuana.

Viața mea mergea din rău în mai rău și intram în situații precare, totul fără știrea părinților mei. Dar Dumnezeu avea un plan. El era credincios ca să nu îngăduie să fiu ispitit fără să-mi ofere o cale de scăpare. Deși duceam o viață dublă, încercam să fac în continuare lucrurile bune în care eram implicat acasă, inclusiv mersul la biserică. Dar în unele duminici nu făceam decât să plâng în timpul slujbei. Unii membri ai familiei mele extinse credeau, fără îndoială, că înnebunisem.

Un lucru pe care l-am făcut cu fidelitate de când aveam șaptesprezece ani a fost să donez sânge. Până în acel punct mai aveam puțin și ajungeam la patru litri. Într-o zi i-am cerut unei prietene să vină cu mine ca să donez sânge. M-a așteptat în timp ce răspundeam la chestionarul preliminar. Formularul punea multe întrebări despre istoria mea medicală și sexuală. Vroiau să știe dacă sângele meu era posibil să infecteze un potențial

primitor cu vreo boală. Una dintre întrebări îi întreba în mod specific pe donatorii masculini dacă făcuseră sex cu un bărbat chiar și o singură dată, începând cu anul 1977. Erau neliniștiți din cauza HIV/SIDA. I-am spus asistentei că aveam întrebări despre formular și m-a trimis la asistenta șefă. Asistenta șefă a subliniat că erau foarte preocupați de întrebarea despre bărbați care fac sex cu bărbați. Vroia un răspuns de la mine. Deși am ezitat, i-am zis că da, făcusem. Asistenta mi-a spus că atunci nu puteam dona sânge. I-am zis: „Dar am atât de multe întrebări!” Mi-a spus că va trebui să merg la Departamentul de Sănătate. „Nu te putem ajuta aici.” Am fost surprins și m-am îndreptat spre coridor, spunându-i prietenei mele că trebuia să plecăm.

Când m-am apropiat de ușa de sticlă, dintr-odată mi-am pierdut cunoștința și m-am lovit cu capul de ușă. Îmi amintesc cum suna clopoțelul care atârna de ușă și că am căzut pe scaunele de pe coridor. Mi-au spus că mi-am trezit câteva minute mai târziu. Nu leșinasem niciodată înainte. Cnd m-am trezit, asistenta șefă îmi lua tensiunea, iar oamenii făcuseră un cerc în jurul meu, întrebându-se cât sânge îmi luaseră (deși doar mă înțepaseră în deget). Am izbucnit în plâns și am mers în altă încăpere ca să vorbim.

Două lucruri s-au întâmplat atunci. Mai întâi, mi-a devenit foarte clar cât de lipsită de control devenise viața mea. În al doilea rând, inima asistentei a început să se înduioșeze față de mine. S-a dovedit că era creștină și mi-a spus unele dintre cele mai dulci cuvinte pe care le poți spune cuiva în situația mea: „Voi încerca să te ajut.” Nu știa cum să mă ajute, dar l-a sunat pe pastorul ei, iar el i-a spus despre o misiune locală din oraș, care se ocupa de cei care vroiau să rezolve problemele care îi conduceau la homosexualitate.

Când mi-a dat prin pager informația despre misiune, la început nu am sunat. În acel moment mă simțeam lipsit de speranță. Deseori avusesem de gând să mă mut la Hollywood, gândind că lucrurile nu aveau să fie niciodată diferite. Dar ea m-a mai sunat o dată. De data aceea, am telefonat la misiune și am vorbit cu pastorul. Hristos îl ajutase să învingă

homosexualitatea cu cincisprezece ani în urmă. Am fost de acord să ne întâlnim și să mă rog cu el. Mi-a dat răspunsuri evlavioase și practice la întrebările pe care le aveam. Am început să-mi pun încrederea în Dumnezeu ca să mă vindece și pe mine de rănilile mele, ca să nu recad în vechiul comportament.

Deși în următoarele câteva luni m-am poticnit și am căzut în perioadele de singurătate, Dumnezeu m-a sprijinit și mi-a dat harul să nu renunț. El a crezut într-o viață mai bună pentru mine. Știa că nimic nu era prea greu pentru mine, dacă eram cu El. De fapt, cred acum că lui Dumnezeu Îi place să facă ceea ce omul crede că este imposibil.

Povestea mea continuă cu faptul că implicarea mea în homosexualitate a început și a luat sfârșit în același an. Am fost favorizat că nu am adoptat niciodată o identitate falsă. Viața mea devenise foarte patetică când aveam nouăsprezece ani. Dar treptat, am început să dezvolt prietenii masculine și să mă simt foarte confortabil cu privire la ele. Dorințele au început să mi se schimbe. Nu mai preferam implicarea în acte cu cei de același sex. Am devenit, de asemenea, mai apropiat de familia mea. Avusesem atâta mânie față de tatăl meu! Dar l-am iertat și am fost pe deplin eliberat de toată animozitatea împotriva lui. Familia mea nu este perfectă, dar tatăl meu s-a îndreptat cu adevărat, ca tată și soț. Suntem mai apropiați astăzi decât oricând în trecut, iar părinții mei mă sprijină foarte mult.

Devenind adult sub îngrijirea a trei generații de femei, abia după ce am împlinit douăzeci de ani am început să mă simt în largul meu ca bărbat. Îi sunt veșnic recunoscător lui Dumnezeu că m-a răscumpărat. Prin harul lui Dumnezeu, nu am căzut înapoi în fantezie, pornografie sau comportament homosexual. Acum prietenii mei sunt aproape exclusiv bărbați și sunt la fel de curios despre heterosexualitate, cum am fost cândva despre homosexualitate. Deși mă mai lupt uneori cu nesiguranța și invidia, continui să mă maturizez.

Cea mai mare binecuvântare pe care mi-a dat-o Dumnezeu nu este heterosexualitatea. Este ceva mult mai important: Dumnezeu în care mi-am pus credința în copilărie, mi-a rămas

credincios când eu am fost necredincios în adolescență. Deși am crezut că Dumnezeu putea să-mi refacă sexualitatea, Dumnezeu avea ceva mai bun decât heterosexualitatea pus deoparte pentru mine. El vroia să mi Se descopere, ca să Îl pot cunoaște. Vroia să am o relație cu El, mai mult decât vroia să devin heterosexual sau să am o prietenă.

Am învățat că povestea mea nu este doar despre un adolescent care se luptă cu sexualitatea lui, rezolvându-și problemele pas cu pas. Am învățat că povestea mea nici măcar nu este despre mine. Ceea ce este și mai remarcabil este că Dumnezeu mi-a confirmat să mă încred numai în Domnul Isus Hristos. El mi-a oferit tot ce aveam nevoie pentru a reuși. Mărturia mea este despre un Tată iubitor, care este răbdător și vrea ca toți să vină la pocăință. Când mi-am rededicat viața Domnului Isus Hristos, am făcut mai mult decât să fac heterosexualitatea posibilă pentru mine. Am fost făcut curat și fără pată, fără vină. Dumnezeu m-a pus deoparte și m-a învățat multe lucruri. Duhul Sfânt îmi dă putere și mi-a dat pace, bucurie și abilitatea de a iubi profund și curat. Eu sunt doar încă un exemplu a ceea ce Domnul Isus Hristos poate face în viața cuiva. Îngăduiți-mi să vă întreb: este ceva prea greu pentru Domnul?

[D. J. Thompson, *Is There Anything Too Difficult for God?* Copyright © D. J. Thompson. Tradus și publicat cu permisiune. Articolul în limba engleză a fost publicat pe site-ul www.exodusglobalalliance.org.]

EXPERIENȚA MEA CU SIDA

BOB WINTER

„Ia loc, Bob,” mi-a spus medicul. A făcut o pauză, privindu-mă cu seriozitate. „Rezultatul testului a ieșit pozitiv. Ai fost expus la virusul care provoacă SIDA.”

„Acum este important să înțelegi ce înseamnă asta”, a continuat el. „Nu înseamnă că vei avea neapărat SIDA. Dar ai

în sânge virusul HIV. Drept rezultat, sistemul tău imunitar a creat anticorpi la el.”

Era anul 1985. Trecuseră doi ani de când mă hotărâsem să părăsesc stilul de viață homosexual, dar acum teama mea secretă se adevărase. Virusul HIV îmi invadase trupul.

Prima experiență homosexuală

Eram în clasa a opta când am avut prima experiență homosexuală cu un băiat mai mare din școala noastră cu internat. După aceea, fanteziile mele de adolescent au inclus sex cu bărbați și cu femei. O a doua întâlnire homosexuală în primul meu an la colegiul biblic, părea să confirme ceea ce bănuiam de ani de zile. „Probabil că sunt homosexual”, gândeam eu.

Prietenii mei rareori vorbeau despre sex. Simțeam că nu ar fi putut niciodată ajuta sau tolera pe cineva cu sentimentele mele. Homosexualitatea părea un subiect prea rău pentru a fi discutat. Deci mi-am ascuns problema, nespunând nimănui nimic.

În cele din urmă, nu am mai putut suporta ceea ce simțeam că era o ipocrizie, mai precis contradicția dintre creștinismul meu exterior și dorurile mele homosexuale interioare. Stilul de viață homosexual părea să îmi ofere dragoste și acceptare, un loc căruia, în sfârșit, puteam să îi aparțin. Am renunțat la colegiu și m-am avântat în viața homosexuală. De-a lungul următorilor doisprezece ani, m-am implicat din plin în droguri, alcool și perversiune sexuală pronunțată, în încercarea de a nega deșertăciunea vieții mele. Satan mi-a strâmbat sufletul și personalitatea, până ce comportamentul meu m-a dezgustat și m-a șocat până și pe mine. Dar în loc de dragoste, acceptare și sentimentul de apartenență, am dezvoltat doar nesiguranță și ură față de mine însumi.

La vârsta de treizeci de ani aveam lucrurile care ar fi trebuit să mă facă fericit: o slujbă bună, propria mea casă și un iubit de douăzeci și unu de ani, care ținea cu adevărat la mine. Dar nimic din toate acestea nu mă satisfăcea. Nu eram nici măcar în stare să îi fiu credincios iubitului meu, deci am pus capăt relației. Tot ceea ce societatea presupunea că m-ar fi făcut fericit duse greș.

O nouă speranță

Într-o zi, mama mea mi-a dat o predică înregistrată la biserica ei. Pentru prima dată, am auzit despre bărbați și femei care ieșiseră din homosexualitate. Dumnezeu a folosit înregistrarea pentru a-mi sensibiliza inima și a-mi da speranță că schimbarea era posibilă. M-am dus la consiliere și am simțit puterea lui Dumnezeu, atunci când El a început să-mi schimbe și să-mi restaureze inima.

Timp de câteva luni, sentimentele homosexuale au dispărut. Luptele homosexuale luaseră sfârșit, am crezut eu cu naivitate. Nu aveam să mai fiu tulburat de homosexualitate. Dar apoi vechile sentimente au revenit. Am căutat consiliere la biserică, dar consilierul nu înțelegea cu adevărat homosexualitatea. Credea că nu ar trebui să le fac cunoscut prietenilor prin ce treceam, iar aceasta a înrăutățit lucrurile și mai tare.

Conflict interior

Nu după mult timp am început să mă duc în parcuri și în alte locuri unde mă puteam implica în relații sexuale cu necunoscuți. Conflictul meu interior era teribil. Deși vroiam să slujesc Domnului, nu puteam pune capăt păcatului. Simțeam o durere de parcă m-aș fi spintecat cu un cuțit. Știam că Dumnezeu mă considera responsabil pentru acțiunile mele, dar mă simțeam fără putere pentru pune capăt dependenței.

Datorită tensiunii din viața și emoțiile mele, am început să mă gândesc serios la sinucidere. Din fericire, Dumnezeu a pus în viața mea oameni care să mă încurajeze. Deși nu știau multe despre homosexualitate, mi-au oferit dragoste necondiționată și m-au încurajat să perseverez. Strigam la Dumnezeu și nu înțelegeam de ce nu-mi răspundea. Numai mai târziu am înțeles că pregătea ajutor pentru mine.

Dumnezeu m-a dus la o misiune pentru cei care se luptau cu homosexualitatea. Cursul lor de optsprezece săptămâni mi-a schimbat viața și mi-a restaurat speranța. Pentru prima dată, am întâlnit oameni care părăsiseră cu succes stilul de viață homosexual, unii dintre ei fiind fericiți în căsnicie. Posibilitatea schimbării a devenit o realitate pentru mine.

Testare pozitivă

Dar în acea perioadă de speranță nouă, nivelul energiei mi-a scăzut brusc. M-am dus la teste. Două săptămâni mai târziu, medicul m-a informat că testul HIV ieșise pozitiv. Nu părea corect și am strigat la Dumnezeu: „În sfârșit primesc ajutor, iar acum asta!” Inițial am fost supărat pe Dumnezeu și am luat chiar în considerare să mă întorc la stilul de viață din trecut. Depusesem atâtea eforturi, iar acum era posibil să fac SIDA. În mânia mea, mi-a trecut prin gând chiar să mă port nebunește și să fac sex cu cât mai mulți posibil, ca un fel de răzbunare deformată pe Dumnezeu și pe viață. Se părea că Dumnezeu mă părăsise.

„Dacă Dumnezeu m-ar iubi cu adevărat, nu ar fi îngăduit să mă îmbolnăvesc”, mi-am zis mie însumi. Simțeam că mă pedepsea din cauză că nu eram destul de bun. În timp ce lucram la sentimentele mele, am înțeles că alegerea de a intra în stilul de viață homosexual îmi aparținuse. Boala mea era un rezultat al păcatului meu sexual.

Am înțeles, de asemenea, că expunerea mea la virus avusese probabil loc înainte de a mă întoarce la Domnul. Știa că urma să mă îmbolnăvesc și mi-a adus ajutor pentru că mă iubea. Isus a murit pe cruce pentru mine și mi-a iertat păcatele, dar nu a promis să îndepărteze toate consecințele lor fizice. Când am fost testat pozitiv în 1985, mi s-a spus că numai aproximativ 20% dintre cei seropozitivi fac de fapt SIDA. În prezent, cifra menționată este în jurul de 70%, iar unii medici cred că, în cele din urmă, va fi de 100%. Din punct de vedere pur medical, perspectiva nu este încurajatoare.

Din fericire, se lucrează din plin la găsirea unui remediu. Medicii devin mai buni la prelungirea și îmbunătățirea vieții pacienților cu SIDA. Chiar și mai important este faptul că Dumnezeu nu este limitat de cunoștințele omului.

Fiind creștin, știu că toate lucrurile sunt posibile cu Hristos. Cred că Dumnezeu vindecă în mod fizic oamenii astăzi. Am învățat să mă rog cu perseverență pentru vindecarea mea fizică și să cred că este posibilă. La urma urmei, dacă Dumnezeu are

puterea să creeze întregul univers și să scoale oamenii din morți, poate cu siguranță să distrugă un mic virus din trupul meu.

Dar am învățat, de asemenea, să nu pun semnul egal între vindecare și dragostea lui Dumnezeu. Știu, în străfundul inimii mele, că Dumnezeu mă iubește. El va face ce este mai bine pentru viața mea.

În iunie 1987, am făcut pneumonie cu *Pneumocystis Carinii*, fiind astfel diagnosticat ca având SIDA.

Ce am învățat

Una dintre lecțiile pe care m-a făcut Dumnezeu să o învăț este să nu-mi reprim emoțiile de teamă și durere. La început am încercat să fac asta, ceea ce doar a înrăutățit lucrurile. Deci încerc să urmez exemplul lui David din Psalmi. El este întotdeauna cinstit cu Dumnezeu cu privire la ce gândea. În primul rând, este sincer, iar apoi se concentrează asupra faptului cât de minunat este Dumnezeu și asupra a ceea ce a făcut El.

A fost mai bine pentru mine să plâng cu cei dragi ai mei din cauza a cât de mult ne va dura dacă Dumnezeu mă va lua acasă, în loc să evit intenționat să vorbesc despre asta. Numai când sunt dispus să mă confrunt cu teama și durerea, poate Isus să vină și să-mi aducă mângâiere în situația dată. Dar dacă refuz să vorbesc despre sentimentele mele, comunicarea și intimitatea cu cei dragi ai mei sunt blocate.

Perspectiva eternă

Viața mea pe pământ va părea ca o clipă, în comparație cu eternitatea. Învățând să mă confrunt cu SIDA și să mă încred în Domnul de când am fost diagnosticat, am avut parte de o pace și o bucurie mai profunde decât aș fi crezut că este posibil.

Prin încercările, temerile și durerea cu care mă confrunt, am învățat că Dumnezeu este întotdeauna prezent ca să mă mângâie și să mă ajute în vremurile grele. Dacă îmi îngădui să rămân într-o atitudine de autocompătimire sau de mânie, blochez pacea, bucuria și mângâierea pe care le are El pentru mine.

Indiferent dacă sunt vindecat sau dacă sunt luat în rai, știu că faptul că mă confrunt cu SIDA m-a adus mai aproape de

Dumnezeu ca oricând înainte. Cu cât dezvolt mai mult o relație plină de sens cu El în viața aceasta, cu atât mai bine voi putea să Îl slujesc în eternitate.

[Bob Winter, *My Experience of AIDS*. Copyright © Bob Winter. Tradus și publicat cu permisiune. Bob Winter a părăsit această lume la aproximativ un an după ce a scris această mărturie. A fost înconjurat de prieteni iubitori și de familie când a plecat acasă.]

FIUL TATĂLUI CARLOS DAWSON

Psalmi 2:7: „Eu voi vesti hotărârea Lui... Domnul Mi-a zis: „Tu ești Fiul Meu! Astăzi Te-am născut.” Fiul este Isus Hristos. Dar noi, cei care suntem în Hristos, suntem, de asemenea, fii și fiice ale Celui Prea Înalt. Iar aceasta sunt și eu. Adopția mea a avut loc când aveam doisprezece ani – ziua mântuirii mele. Am dorit să Se ocupe Tatăl meu de mine, chiar dacă nu aveam idee ce presupunea. Vroiam să fiu ca Isus. Nu aveam idee unde avea să mă ducă decizia mea. Mă las în voia amintirilor în privința călătoriei – cu urcușuri și coborâșuri, biruințe și căderi – și văd lucrarea uimitoare a lui Dumnezeu, pe care a început-o și pe care promite să o ducă la bun sfârșit. Este binecuvântarea Tatălui pentru mine, fiul Său pe care îl iubește. Fiul Său asupra căruia se oprește îndurarea Lui.

În cea mai mare parte a vieții am căutat un tată și susținere masculină. Am un tată pământesc. Am doi frați mai mari. Sunt cel mai mic dintre cei patru copii. Am avut modele masculine în comunitate. Niciunul însă nu a fost destul de solid. Tatăl meu mă intimidă. Frații mei mă umileau. Tatăl meu mă făcea să roșesc de rușine. I-am respins. Școala a devenit un coșmar – „pederast”, „fetiță”, „gay” – au fost cuvintele asociate cu numele meu.

„Dragă Isuse, vreau doar o zi bună.” Alinarea venea când și când.

Așa că am început să mă retrag în mintea mea. Aveam fantezii cu bărbați pe care îi vedeam la televizor sau oriunde altundeva – cum ar fi dacă m-ar proteja, m-ar încuraja sau doar m-ar asculta vorbind? Când am ajuns la pubertate, sentimentele mele au devenit pervertite. Am început să accept insultele care mi se aruncam. Iar viața mea cobora pe o spirală descendentă și mă ducea într-un loc al distrugerii – o temniță a mâniei, durerii, izolării, tainei, decepției, controlului și fricii. În anii care au urmat, fiecare act al poftei a mai adăugat o verigă pe lanțul cu care era legat sufletul meu. De fiecare dată când mă autosatisfăceam, mă lăsam în voia pornografiei sau acceptam contactul sexual cu cineva de același sex, se mai ridica o gratie. Încă o lovitură de bici cu care eram lovit, în supunerea mea față de moartea însăși.

Dar în mijlocul a toate acestea, am strigat. Am strigat de multe ori. El m-a auzit. M-a îndrumat la *CrossOver*. Am auzit pentru prima dată – o relație cu Însuși Dumnezeu – ce înseamnă asta? L-am pus la încercare, iar El m-a atins. De-aș fi fost mai sincer! O relație homosexuală m-a prins din urmă. Manipularea și obsesia au stins viața din mine. Deci am mers în detenție în regim celular de unul singur, până ce nimic nu mi-a mai putut acoperi durerea.

Așa că m-am întors la *CrossOver*. M-am poticnit și am căzut, în timp ce păraseam închisoarea subterană. Avea loc o minune – o zi de cumpătare aici; o lună de libertate acolo. Am găsit sprijin la cei care erau mai înaintați în restaurare.

Încurajarea a venit. Sunt pastor.

Viziunea a venit. Mi-am schimbat locul de muncă.

Am ajuns la seminar. Mă echipez pentru misiune. Mai important. Sunt transformat. Sunt în legătură cu frații mei din Împărăție. Ce bine și plăcut este să umblăm împreună în unitate! Îmbrățișați de Trinitate.

„Bine ai venit acasă, fiule!”

„Vino mai sus! Ajută-i pe cei pe care îi doare. Ajută-i pe cei zdrobiți! Dă-le speranță. Cântă pentru Domnul. Condu-i pe alții la tronul Lui.”

Absolvirea. Dar durerea fizică bătea la ușă. Nu înțelegeam ce se întâmpla. Deci era timpul pentru *CrossOver*. Mă lupt. Cad. Țin secret. Dar îmi lipsesc bărbații lui Dumnezeu. Vreau mai mult. Asta înseamnă mai mult. Deci mărturisesc. Sunt pus să dau socoteală. Este nevoie de caracter și integritate pentru a merge mai departe.

Dumnezeu îmi șoptește: „Vino mai aproape.”

Deci apoi vine schimbarea de direcție. Încep să Îl cunosc. Să îi las pe alții să mă cunoască. Ajung să umblu în mai mare profunzime cu El. Umblu în mai mare profunzime cu alții. Duhul dinăuntru suspină – unei cereri de rugăciune i se răspunde.

El mă cheamă să ies din robie. Ceea ce duc la bun sfârșit.

Răsplata mea: Însuși Dumnezeu. Extra bonus: frați și surori care mă iubesc și pe care îi pot iubi. Sunt în legătură cu ei. Am comunitatea Împărăției. Reușesc să îi ajut pe alții pe drum.

Ce privilegiu să fiu o parte a lucrării vindecătoare, eliberatoare și salvatoare a lui Dumnezeu! Mulți locuiesc încă în închisoarea pe care eu am părăsit-o. Transformarea mea nu a fost numai pentru mine. Ea a fost, de asemenea, pentru voi toți. Vin. Pentru cei încă legați: „Aceasta este treaba Lui. Eu sunt fiul Lui. El m-a trimis la tine.”

„Lasă pe poporul Meu să plece!” (Exod 8:1)

[Carlos Dawson, *The Father's Son*. Copyright © Carlos Dawson. Tradus și publicat cu permisiune.]

FRANK ÎȘI SPUNE POVEȘTEA

Punctul de cotitură a venit pentru mine la sfârșitul anilor '90. Până atunci, pentru un timp, fusesem un homosexual al cărui scop era să facă cuceriri de orice fel. Mă limitam strict la cei pe care îi cunoșteam, nu la străini. Punctul de cotitură a apărut când efectiv nu am mai găsit plăcere în asta, iar totul a devenit o simplă dependență de sexul oral.

Nu am mers niciodată până la capăt. Nu am mers mai departe de sexul oral, din cauza dorului pe care îl aveam, care

îmi dădea un fior plăcut în tot trupul și un sentiment de satisfacție. Dar apoi realitatea revenea și mă simțeam la fel de pustiu ca înainte de îndeplinirea actului respectiv. De aceea am continuat să o fac, datorită sentimentului pe care îl aveam, ca și a sentimentului de împlinire care urma și care îmi aducea o anumită satisfacție. De aceea mi se părea dificil să mă împotrivesc, datorită sentimentelor fals pozitive pe care le dobândeam îndeplinind acel act.

Dar o făceam și din cauza egoismului. Nu al meu, al altor tipi. Întotdeauna ei erau cei care veneau la mine și îmi cereau să le fac sex oral, iar când refuzam, deoarece chiar nu mai vroiam să o fac, recurgeau la implorare sau chiar mai rău, îmi arătau că erau în errecție, iar eu cedam și acceptam. Ceea ce a continuat ani de zile. Eram folosit ca o jucărie de tipi egoiști și de aceea mă simțeam lipsit de putere.

Deși de mult timp nu mai făceam nimic din punct de vedere sexual, sentimentele, poftele, dorințele și altele înrudite au continuat să revină și mă simțeam întotdeauna groaznic datorită opiniei publice cu privire la homosexualitate și a condiției mele de homosexual, simțeam că nu puteam face nimic cu privire la homosexualitatea mea și, de aceea, îmi doream mereu să mor.

Apoi am citit cărți scrise de foștii homosexuali. În cele din urmă, am simțit de parcă mi s-ar fi ridicat de pe umeri o greutate de douăzeci de tone. În sfârșit, primeam răspunsuri. M-am simțit mai bine.

Dar a durat ani de zile până am aflat despre schimbare. M-am dus chiar la psihologi și la psihiatri, devenind doar frustrat, din cauză că tot spuneau aceleași lucruri vechi: „Ești homosexual. Este natural. Nu poți face nimic cu privire la asta. Acceptă și trăiește ca atare. Uită de schimbare!” Nu puteam face așa ceva! M-aș fi simțit și mai mizerabil dacă aș fi făcut-o. Am mers înainte fiindcă ceva îmi spunea mereu că exista o cale de ieșire.

Precum a spus un om înțelept: „Persistența și perseverența merită prețul.” Sunt într-un acord. Pentru că am căutat în motorul de căutare Yahoo „Pot bărbații homosexuali să devină

heterosexuali?”, am găsit mai mult de zece mii de trimeri, dintre care mi-a atras atenția una cu un link spre cartea *You Don't Have to Be Gay* de Jeff (Bud) Konrad. Am comandat-o la *Amazon* și am citit-o. Mi-a deschis ochii. Aproape două decenii de întrebări au primit în sfârșit răspuns.

Am citit alte câteva cărți, care nu se ocupau direct de homosexualitate, de condiția de a fi homosexual sau de atracții față de cei același sex, dar care puteau fi utile celor care se luptă cu astfel de atracții. Iată cărțile pe care le-am citit:

Absent Fathers, Lost Suns: The Search For Masculine Identity de Guy Corneau;

Healing The Unaffirmed: Recognizing Emotional Deprivation Disorder de Conrad Baars și Anna Terruwe;

Your Inner Child Of The Past de W. Hugh Misseldine.

Tatăl meu a fost absent. Am petrecut doar un timp scurt cu el, pe când aveam opt, nouă ani. A fost cea mai rea experiență a mea. Era un fanatic religios care nu mi-a oferit niciodată dragoste. Doar pedepse. De fiecare dată când făceam o greșală, mă plezneam. Aștepta perfecțiunea, dar când nu o primeam, mă pedepsea. În restul vieții mele nu mi-a fost niciodată alături și am fost pierdut în lume din această cauză.

[*Frank Tells His Story*. Copyright © Parents and Friends of Ex-Gays and Gays (PFOX). Tradus și publicat cu permisiune. Articolul în limba engleză a fost publicat pe site-ul www.pfox.org.]

GĂSIREA UNEI CULORI VII

RON RAPP

Chiar m-a durut să recunosc că era adevărat, când am văzut filmul *Pleasantville*. În film, doi adolescenți din zilele noastre sunt transportați într-un sitcom alb-negru din anii 1950. Viața este perfectă, dar nu există liberă voință, exprimare de sine sau gândire inovativă. Când ies din tipar și renunță la scenariile de viață pe care le-au învățat, personajele încep să prindă culoare.

Din nefericire, filmul zugrăvește libertatea nou găsită, în principal, prin exprimarea sexuală. Dar factorul compensator al

filmului, privind mai în profunzime, este că realmente libera voință și exprimarea gândirii constituie factorul eliberator în viața noastră.

A fost normal pentru mine să cresc într-o familie cu un singur părinte. Până să împlinesc eu trei ani, părinții mei divorțaseră. Mamei i-a fost încredințată custodia mea, iar tata avea drept de vizitare. De la o vârstă fragedă, sentimentul familial mi-a fost distrus. Ca rezultat al divorțului, m-am maturizat foarte repede, deoarece mama se raporta întotdeauna la mine ca la un adult și mă trata ca atare. Când am început școala, nu am reușit niciodată să-i văd pe copii în afara școlii și nu am dezvoltat legături cu adevărat puternice cu prietenii mei. Aceasta a dat naștere năzuinței mele de a fi legat de cineva.

Prima dată când îmi amintesc că am petrecut timp cu tatăl meu, a fost când mama a plecat de acasă pentru înmormântarea tatălui ei, iar tata a avut grijă de mine câteva zile. Am petrecut mai mult timp cu el după aceea, dar nu a profitat de prilej pentru a clădi o relație cu mine. Rareori petreceam timp împreună numai noi doi. Am încercat să îi câștig aprobarea, petrecându-mi verile lucrând el, dar întotdeauna am simțit că nu corespundeam așteptărilor lui.

Crescând, experiența mea cu biserica a constat în a merge la slujbele de Crăciun și de Paște. Când petreceam timp cu tata în weekenduri, mă scula duminica dimineața și mă trimeam la biserică. Când l-am întrebat de ce nu venea și el, mi-a răspuns că Dumnezeu îl văzuse destul.

Am crescut fiindu-mi teamă de Dumnezeu, crezând că voi fi aruncat în iad dacă voi face ceva rău. Tata și mama lui mi-au întărit sentimentul, făcând să-mi fie clar că m-ar fi dezmoștenit.

Trecea zi după zi, fără să împărtășesc cuiva ceva care conta. Am devenit mai mult un adept al izolării și singurătății, decât al intimității cu prietenii. Cu greu realizam cât de detașat devenisem.

Prima schimbare majoră în viața mea s-a produs în vara ultimului meu an la liceu. Am discutat cu un membru vitreg al familiei mele, a cărui viață văzusem că se schimbase în mod

dramatic. Mi-a împărțit Evanghelia și mi-a răspuns cu răbdare la întrebări. Astfel am auzit pentru prima oară despre un Dumnezeu care mă iubea și vroia o relație cu mine. Am simțit un impact puternic și L-am primit pe Isus ca Domnul și Mântuitorul meu.

Am crezut că Dumnezeu mă iubea și eram încurajat în credința mea, dar tot nu eram sigur că eram acceptabil înaintea lui Dumnezeu. Mă luptam cu atracțiile față de cei de același sex din clasele gimnaziale. Cea mai mare parte din ceea ce auzisem și văzusem despre cei care trăiesc un stil de viață homosexual era negativ. Mecanismul meu de a face față era să merg înainte, cufundat în izolare și singurătate, mascându-mi sentimentele. Tot ceea ce vroiam era să mă descurc și să nu fiu observat, să păstrez aparențele plăcute.

M-am implicat în biserică pentru a învăța despre Dumnezeu și am fost sprijinit în credința mea. Am descoperit oameni care înainte erau pierduți în droguri și alcool, am aflat cum Dumnezeu îi găsisese și îi adusese pe calea cea bună. Am dorit mult să mi se întâmple și mie; ca Dumnezeu să se atingă de viața mea, astfel încât să nu mai fiu nevoit să mă lupt cu atracții față de cei de același sex. Dar din cauza luptei mele, îmi era teamă că nu aveam să fiu niciodată răscumpărat cu adevărat. Am început să neg faptul că am avut vreodată probleme și am sperat că Dumnezeu va apăsa pe întrerupător pentru a mă repara.

În anul 1993, am devenit absorbit de pornografia homosexuală, disponibilă atât de ușor pe internet. Tânjeam să fiu parte a ceea ce vedeam, iar dorințele mele nu dispăreau. Aproape că am ajuns să renunț la convingerile creștine, dar, cu un ultim efort, am căzut cu fața la pământ înaintea lui Dumnezeu. Am recunoscut față de El că nu ieșeam din faza respectivă și că nu puteam reconcilia creștinismul cu stilul de viață homosexual. Am strigat la El după ajutor.

Mi-am făcut curaj să îl întreb pe pastorul bisericii pe care o frecventam și în care slujeam, dacă avea cunoștință despre misiuni care ofereau speranță și ajutor celor care nu doreau să

trăiască un stil de viață homosexual, bineînțeles, sub pretextul că „este pentru un prieten”. El m-a ajutat să găsesc un consilier local. Dar fusesem influențat negativ cu privire la consilierea creștină și am ezitat să o apelez la ea.

Ulterior, luam cina cu colegă creștină. În conversația noastră despre slujirea la un cămin pentru bolnavii de SIDA, am comentat că nu existau misiuni care să îi ajute pe oameni să iasă din stilul de viață homosexual, înainte de a ajunge în stadiul SIDA. După aceea, ea mi-a dat un anunț dintr-un newsletter, despre *Exodus International*.

Emoționat, am telefonat la biroul *Exodus* și am cerut un pachet cu resurse informative. Pe lista celor care slujeau se afla și consilierul pe care mi-l dăduse pastorul meu. Același consilier avea în catalogul de resurse cartea *Desires in Conflict [Dorințe în conflict]*. Raze de speranță au început să strălucească pentru mine, când am văzut că Dumnezeu răspundea la rugăciunile mele.

Am comandat cărți și am început să citesc. Am ajuns la un punct de cotitură citind *Coming Out of Homosexuality [Ieșind din homosexualitate]* de Bob Davies. Am citit partea care trata despre versetele din 1 Corinteni 6:6-9 și îmi amintesc clar că am închis cartea, am luat Biblia și am citit versetele pentru mine însumi, neîncredător. Trecusem întotdeauna peste cuvântul „sodomii” și peste fraza „așa erați unii dintre voi”. Nu îmi aminteam să fi auzit înainte că există speranță pentru schimbare. Solzii au început să-mi cadă de pe ochi, iar simțământul speranței adevărate a pătruns în viața mea.

Mai târziu, am primit o broșură pentru conferința *Exodus*. Aveam rețineri, dar ceva m-a atras. Când am scris cecul, am admis că aveam o problemă.

Au fost peste șase sute de delegați la conferință și astfel am realizat că nu eram singur în lupta mea și că alții treceau, de asemenea, prin ea.

Eram ca un burete care absoarbe totul. Fusesem la conferințe creștine înainte, dar nu simțisem nimic de acel gen. Închinarea a fost unul dintre cele mai nemaipomenite momente,

de care îmi voi aminti întotdeauna. Liderul închinării nu era cineva de care să fi auzit vreodată și nu cunoșteam nimic din muzica, stilul sau povestea sa. Dar întreaga săptămână, am simțit așa o familiaritate cu muzica lui! El m-a ajutat să mă închin în mod deschis lui Dumnezeu. Când cânta, am înțeles că era ceea ce vroiam și tânjeam să exprim pentru Domnul meu, ca și abilitatea de a primi adevărul despre Dumnezeu prin acele cântece. Atmosfera era plină de har.

Un prilej de cădere pentru mine a apărut când am plecat într-o lungă călătorie de afaceri, la câteva luni după prima conferință *Exodus* la care fusesem. Când a apărut ispita, s-a întâmplat un lucru uimitor! Tot ce citisem, tot ce ascultasem la *Exodus* sau vorbisem la consiliere, mi-a năvălit în minte. Dumnezeu a deschis o ușă largă prin care să intru. Alegerea a fost dificilă, dar am ales să plec.

Dacă viața este statică și neschimbătoare, tot ceea ce primești este negru și alb. Numai când oamenii își îngăduie să crească și să se maturizeze ca oameni și ca ființe omenești, văd lumea în culori. Oamenii din *Pleasantville* se schimbă când fac ceva în mod liber și din propria lor voință. Numai atunci li se deschid drumurile, iar viața în afara orașului lor există.

Sunt o lucrare în progres și așa voi fi tot restul vieții. Aleg să renunț la voia mea în fiecare zi (deși nu perfect), ducând până la capăt mântuirea mea cu frică și cutremur. Cresc zi de zi în dragostea nemărginită și în harul Domului nostru Isus Hristos. Mă grăbesc să împlinesc voia Domnului pentru viața mea (de fapt, pentru a noastră, a tuturor), sfințirea și sfințenia. (1 Tesaloniceni 4:3)

[Ron Rapp, *Finding Vibrant Color*. Copyright © Ron Rapp. Ron este un important asistent de avocat la procese în zona Los Angeles, pentru o companie globală de energie. A studiat la *Fuller Theological Seminary* pentru a obține un masterat în Teologie și slujește ca lider al unui grup de ucenicizare și ca pastor responsabil cu rugăciunea în biserica lui din California. Ron a fost reprezentat Exodus pentru regiunea din sudul Californiei, iar începând din anul 1995 a slujit în echipa de

rugăciune la conferințele anuale *Exodus Freedom*. Pentru ajutorul care nu mai este disponibil la *Exodus International*, contactează *Exodus Global Alliance*.]

GĂSIREA UNUI TATĂ

JIM SHORES

Într-o zi de sâmbătă, când aveam unsprezece ani, tatăl meu m-a întrebat dacă mi-ar plăcea să merg la plimbare cu el. Am fost emoționat, fiindcă tata nu petrecea niciodată mult timp cu mine. Eram atât de mândru mergând cu el pe stradă! El era tatăl meu, iar eu eram fiul lui. Apoi au venit cuvintele pe care nu le voi uita niciodată: „Jim, mama ta și cu mine avem niște probleme...”

Într-o clipă, am înțeles încotro se îndrepta discuția. Cererea lui de a petrece timp numai cu mine – pentru prima dată în luni de zile – servea numai ca preambul pentru ca el să iasă pentru totdeauna din viețile noastre.

Eram furios, iar din ochii mei albaștri au ieșit parcă fulgere înainte de a fugi. Eram devastat. Cum putea tata să mă părăsească? De ce nu a petrecut niciodată timp cu mine? Ce nu era în ordine cu mine?

La sfârșitul anului, cei doi frați mai mari ai mei erau deja la colegiu, iar celălalt frate al meu locuia cu tata. Familia noastră se redusese de la o familie de șase persoane, numai la mama și la mine. Am devenit bărbat în casă, confidentul mamei mele și un băiat care nu avea modele masculine. Așa că am început să caut pe cineva care să ia locul bărbatului care mă părăsise.

Am găsit răspunsul în paginile revistelor pornografice ale fratelui meu, pe care le lăsase la subsol. Chiar dacă era pornografie heterosexuală, erau destui bărbați în imagini care să îmi ofere o rezervă constantă de bărbați disponibili atunci când eram confuz sau deprimat. Ei erau întotdeauna acolo, perfecți și sexuali. Vroiam să fiu exact ca ei când aveam să fiu mare.

Când tatăl meu s-a mutat cu cea mai bună prietenă a mamei mele, a refuzat să mă mai vadă dacă nu îi iertam noua relație.

Am refuzat și am pierdut astfel orice speranță de a avea o relație cu el. Devenisem creștin cu aproximativ șase luni înainte de plecarea tatei. Acum mă agățam de Dumnezeu pentru a trece cu bine prin durerea părăsirii de către tatăl meu. Participam un studiu biblic și citeam Psalmii noaptea, ca să adorm.

Dar absența tatei a continuat să mă îndurereze profund. Tânjeam după el și îl uram din cauză că mă părăsise. Revistele de la subsol au continuat să îmi ofere consolare. La vârsta de paisprezece ani, trăiam o viață dublă: o parte a mea Îi era devotată lui Dumnezeu, Tatăl meu, iar cealaltă parte era la fel de devotată imaginilor pornografice cu bărbați, care îmi erau tată, frate, prieten și iubit.

La liceu, mânia mea a crescut. Tata era înstărit, dar a refuzat să plătească pensie alimentară pentru întreținerea copilului său. Nu-l vedeam niciodată și nu mă suna niciodată. Știam că nu contam pentru el. Tânjeam după bărbați din punct de vedere emoțional, spiritual și sexual. În ultimul an de liceu, începusem deja să fac sex cu bărbați. Era grozav! În sfârșit, găsisem bărbați care vroiau cu adevărat să fie cu mine.

Când eram la colegiu am ieșit din „ascunzătoare” față de familie și prietenii mei. Prietenii credeau că homosexualitatea era „o cale grozavă”, iar popularitatea mea a crescut când mi-am etalat nou-găsită identitate sexuală. Cu familia mea lucrurile au stat diferit. S-au simțit profund jenați și supărați. Un frate m-a confruntat: „Poate că nu ți-ai ales orientarea sexuală, dar ai ales să acționezi conform ei. Nu cred că ai dreptul să fii homosexual, dacă este vorba să ascuți de Dumnezeu.” Am pălit – dar nu am uitat niciodată cuvintele lui.

O lună mai târziu, am ajuns să mă implic serios cu Doug, un dansator de balet sensibil și grațios. Am început să ne întâlnim de Ziua Sfântului Valentin, în anul 1982. Părea atât de corect să fiu implicat romantic cu un bărbat! Mult mai onest decât să mă întâlnesc cu fete de liceu.

Doug și cu mine tânjeam amândoi după atenție masculină – un vis al codependentului care prin homosexualitate se împlinește. Iubeam să facem totul împreună, chiar am renunțat

la colegiu un semestru ca să facem un tur al Europei. După aceea, am reintrat la colegiu și ne-am instalat într-un apartament frumos. Viața însemna multă distracție.

Cu toate acestea, după un an, am început să mă simt sufocat în interior. Cine eram eu? Eram doar proiecția idealurilor unui bărbat? Trăiam doar așteptările subculturii homosexuale din jurul meu? Dacă eram homosexual, de ce eram atât de nenorocit?

În timp, în sufletul meu s-a instalat o depresie la fel de întunecată și de grea ca un mormânt. Cumva, Îl lăsasem pe Dumnezeu la marginea drumului; pentru mine, El devenise o imagine distantă a autorității. M-am supărat. Cum putea Dumnezeu să mă judece din cauză că eram homosexual? Nu mă făcuse El așa? Dacă Dumnezeu era atât de iubitor, de ce Își întorsese fața de la mine?

Pentru a face față depresiei, am început să beau și să fumez marijuana. Am rupt relația cu Doug și am intrat în viața homosexuală atât de activă, excitantă și uneori foarte riscantă, cu petreceri care țineau toată noaptea, plus mult sex și substanțe chimice. Depresia doar mi s-a adâncit. Știam că era doar o problemă de timp până ce aveam să mă sinucid.

Doi ani mai târziu, am fost cuprins de un val de disperare. Într-o seară, am izbucnit în lacrimi și am plecat cu mașina, plângând, la țară. Am oprit sub niște copaci, am privit cerul printre frunzele pătate de soare și, în disperarea mea, m-am adresat cu supărare lui Dumnezeu: „De ce Ți-ai întors fața de la mine?”

Dintr-odată, adevărul lui Dumnezeu m-a izbit. Dumnezeu era chiar acolo și fusese întotdeauna prezent. Eu eram cel care plecasem. În aceeași clipă, am realizat ce avea să mă coste dacă mă întorceam la El: pierderea controlului asupra vieții mele. Trebuia să devin fiul Lui. Ucenicul Lui. Luptătorul Lui. Dragostea Lui. Al Lui.

Dar nu asta căutasem mereu, un tată care să mă iubească? Deodată, am simțit că speranța era posibilă. Pacea a început să mi se strecoare în suflet, la fel cum pătrunde lumina zilei prin

fereastra unei pivnițe. În următoarele câteva luni, vălul depresiei copleșitoare a început să se ridice de peste mine.

În acea vară, Dumnezeu a adus câțiva prieteni uimitori în viața mea. Am lucrat cu alți șapte studenți, interpretând spectacole muzicale pentru turiștii din West Palm Beach, Florida. Acei studenți mi-au schimbat viața. A existat o chimie incredibilă între noi atât pe scenă, cât și în afara ei. Unul dintre ei – un tip heterosexual în vârstă de douăzeci de ani, pe nume Ron – a devenit cel mai bun prieten al meu. Întreaga vară a devenit o exercitare a susținerii masculine și o distracție. Am început să mă văd pe mine însumi ca pe un bărbat printre bărbați. Ca pe cineva față de care un alt bărbat s-ar purta ca un prieten adevărat pentru alte motive decât sexul.

După acea vară, nu m-am mai dus la baruri homosexuale și nu am mai petrecut la fel de mult timp cu prietenii homosexuali ca înainte. Am început să merg la biserică, mi-am făcut prieteni heterosexuali și chiar am ieșit cu femei.

Dar încă mă luptam. Pentru mine, sexul devenise un mecanism în confruntarea cu cruzimea vieții. Oricând îmi era teamă sau mă simțeam dezamăgit sau supărat, făceam sex. Dar cu cât aveam parte de mai mult sex, cu atât mai nesatisfăcător devenea el.

Au trecut câțiva ani. Apoi, pe când aveam douăzeci și șase de ani, mama mea mi-a spus ceva ce nu am uitat niciodată: „Când vei fi întru totul pregătit să te vindeci, te vei vindeca.” Știam ce vroia să spună: nu experimentam vindecarea fiindcă nu o vroiam suficient de tare pentru a renunța cu adevărat la sexul care devenise o obișnuință pentru mine.

Din acel moment, am știut că trebuia să-mi concentrez complet voința asupra vindecării. Iar vindecarea a constituit obiectul principal al atenției mele în ultimii opt ani. Când aleg să mă împotrivesc păcatului, Dumnezeu îmi dă posibilitatea să aleg. „Pot totul în Hristos, care mă întărește” (Filipeni 4:13) a devenit realitate pentru mine.

Am întâlnit-o pe viitoarea mea soție pe când lucram amândoi la o companie de teatru creștină din Houston. Am

început să ieșim împreună și nu după mult timp am devenit intens implicați emoțional. Relația noastră era o repetare a relației pe care o avusesem cu Doug cu un deceniu în urmă. Curând am simțit că mă sufocam emoțional și am rupt relația.

Patru luni mai târziu, eram din nou împreună. În luna noiembrie, am cerut-o în căsătorie. Când a spus „da”, am început pregătirile. Totul părea minunat, dar eram îngrozit. În ianuarie, ea mi-a rănit sentimentele într-o noapte, iar eu m-am dus repede la un bar homosexual, unde am găsit o întâlnire sexuală de o noapte.

În ziua următoare, i-am mărturisit adevărul. După aceea, voioșia a dispărut din relația noastră; o lună mai târziu, am rupt din nou relația. Eu am urmat terapie pentru dependență sexuală, iar ea a urmat terapie pentru codependență.

În toamna aceea am ajuns la aceeași școală postuniversitară, dând unul peste celălalt când stăteam la coadă pentru a ne înregistra. Am rămas departe unul de celălalt un timp, dar în cele din urmă am ieșit din nou împreună. Un an și jumătate mai târziu, cu prudență, ne-am logodit. Amândoi am văzut niște schimbări majore în problemele noastre și – după multă rugăciune! – am simțit că Dumnezeu ne spunea să mergem înainte. Ne-am căsătorit în 1992.

Este viața mea liberă de orice atracție homosexuală? Nu. Uneori este încă dificil. Dar în ciuda tentațiilor, cunosc adevărul. Urmarea lui Isus Hristos este singura cale, în cele din urmă, satisfăcătoare. Orice altceva este o iluzie a fericirii, care în final duce la moarte.

Anul trecut am primit un telefon de la un bun prieten creștin care avusese un trecut similar. Era la cabinetul medicului său și tocmai aflase că era seropozitiv. Am fost amândoi devastați. Apoi m-a izbit gândul: „Ar fi trebuit să fiu eu!” În timp ce jeleam împreună, am avut un nou sentiment al îndurării și harului lui Dumnezeu în viața mea.

Astfel încât, deși umblarea creștină este uneori dificilă, văd atât de clar alegerile pe care le am de făcut. Moarte sau viață. Binecuvântare sau distrugere. Da, mă lupt încă, dar când aud

râsul micuțului meu fiu sau când văd bucuria din zâmbetul soției mele, știu că viața este bună, foarte bună.

Deci învăț în continuare cum să umblu. Dumnezeu vrea să avem bucurie și viață din belșug. Dar când caut despre bucurie în Biblie, ea urmează de obicei după cuvântul „ascultare”. Rodul ascultării este bucuria.

Dorința inimii mele a fost să am un tată care să mă vrea cu adevărat. Iar Dumnezeu mi-a împlinit-o. S-a dat pe Sine Însuși pentru mine.

[Jim Shores, *Finding a Father*. Copyright © Jim Shores. Jim și soția lui, Carol, joacă pe plan național la compania creștină de teatru *Acts of Renewal*. Aceste spectacole au fost extrem de populare la conferințele *Exodus* ani de zile. Ei joacă, de asemenea, la conferințe despre căsătorie, la evenimente pentru celibatari, în colegii și la slujbe de închinare în biserici. Jim poate fi contactat pe site-ul www.actsofrenewal.com.]

ISUS A ÎMPLINIT CELE MAI ADÂNCI DORINȚE ALE SUFLETULUI MEU JONATHAN

M-am născut în anul 1950, am fost crescut în credința creștină și am frecventat biserica și școala duminicală. Cum amândoi bunicii mei erau slujitori ai Cuvântului, din fragedă copilărie am cunoscut bine Scripturile și am vrut să cunosc sensul vieții.

Dar tatăl meu era un om dominator, care a făcut o mulțime de greutăți atât mamei, cât și fraților și surorilor mele, dar mai ales mie, ca cel mai mare fiu.

Apoi, la vârsta de cinci ani am fost trimis în casa unei rude ca să studiez la o școală publică din Delhi, deci în copilărie nu am avut parte de dragostea părinților.

Când am ajuns la anii adolescenței fusesem deja abuzat homosexual de mai multe ori de bărbați. În interiorul meu mă simțeam murdar și folosit. La vârsta de treisprezece ani, am

început să mă autosatisfac, după ce am citit accidental o carte sexuală pentru adulți.

Mă autosatisfăceam de câteva ori pe zi folosind fantezii cu ceea ce vedeam în cărți și imagini pornografice, ceea ce mă epuiza fizic și mă făcea să mă simt foarte vinovat și să am o stimă de sine scăzută.

Eram dedicat facerii răului, iar sexul era cea mai irezistibilă forță în lumea mea. Cu cât mă implicam mai mult în sex, cu atât mai frustrat deveneam (ca și cum aș fi urmărit un miraj). Credeam că Isus este Cineva care le strică altora bucuria și că nu vroia să mă bucur de viață.

De asemenea, îmi lipsea încrederea în mine însumi și evitam contactul vizual cu fetele, ceea ce m-a condus la voyeurism.

Așa că următoarea problemă a fost că mi-am făcut un obicei din a merge în zonele rău famate și a experimenta cu prostituatetele. Aceasta a devenit o dependență teribilă pentru mine. După câteva experiențe sexuale cu prostituate, m-am ales cu gonoree cronică. Totuși, nu a aflat nimeni, deoarece m-am tratat în ascuns cu doze masive de penicilină.

În mijlocul tuturor păcatelor mele, Dumnezeu încă încerca să ajungă la mine. Uimitor, la vârsta de douăzeci și trei de ani am devenit creștin. Dar viața mea păcătoasă a continuat.

Când aveam aproximativ douăzeci și opt de ani, am intrat într-o relație adulteră cu o rudă feminină, deși știam că era greșit. Se părea că Domnul îngăduia „unei legiuni de demoni” să pună stăpânire pe mintea mea și am fost chinuit luni și ani de zile. Mă aflam într-un oraș mare, departe de casă, fără serviciu, fără bani și fără prieteni. Viața mea era un iad și m-am împotrivit dragostei lui Dumnezeu șapte ani.

În disperarea mea, pentru a găsi alinare, m-am dus la vrăjitori, la hipnoterapeuți și la psihiatri, dar ei nu au înțeles prin ce treceam. Un psihiatru mi-a spus că sufeream de o psihoză totală a minții și că era nevoie să rămân internat într-o instituție pentru tot restul vieții. A acceptat să fac terapie electroconvulsivă (tratament cu electroșocuri), ceea ce doar a complicat lucrurile. Mai târziu, aflându-mă într-o călătorie de

afaceri, serviciul meu cerându-mi să călătoresc, am coborât din autobuz, m-am urcat pe un pod de cale ferată și am sărit de la înălțime de doisprezece metri în râul secat de dedesubt. Am căzut pe călcâiul stâng și mi-am rupt glezna. A fost ca și cum Satan încerca să mă distrugă.

În sfârșit, după șapte ani în care m-am împotrivit lui Dumnezeu, am strigat la Domnul Isus să-mi mai dea „doar o șansă”, pentru a-mi vindeca mintea și a-mi salva viața. I-am promis că Îl voi asculta și mă voi întoarce de la toate căile mele rele. Domnul Isus mi-a auzit strigătul și, încet dar sigur, a venit vindecarea, care însă a necesitat mai mulți ani. Am simțit prezența râului părăsindu-mă, când zi de zi, Îl urmam îndeaproape pe Domnul Isus și citeam Biblia.

Isus mi-a schimbat viața, scoțându-mă dintr-o groapă îngrozitoare și punându-mi picioarele pe stâncă. Mi-a dat o cântare nouă, schimbându-mi atitudinile și comportamentul sexual imoral. Am devenit capabil să obțin o slujbă, m-am căsătorit la vârsta de treizeci și cinci de ani cu o femeie minunată, iar scumpa mea fiică și scumpul meu fiu sunt acum adolescenți! Am tot ceea ce lumea numește succes: o casă, o mașină și am parte de respect în societatea în care mai înainte fusesem un paria. Dar numai Isus a împlinit cele mai adânci dorințe ale sufletului meu.

Lucrez acum într-o organizație consiliind oameni. Le pot prezenta clar toate greșelile din viața mea din trecut, pentru a aduce sens, bucurie și transformare în viețile lor. Dumnezeu folosește totul spre bine.

Acum știu că adevărata plăcere poate fi găsită numai în Isus, precum spune Psalmul 16:11: „Înaintea feței Tale sunt bucurii nespuse și desfătări veșnice în dreapta Ta.”

Crezi asta? Descoperă singur!

[Jonathan, *Jesus Met the Deepest Longings of My Soul*. Tradus și publicat cu permisiune. Jonathan locuiește în India. Articolul în limba engleză este publicat pe site-ul www.exodusglobalalliance.org.]

ÎMPOTRIVA VOINȚEI MELE

MIKE ENSLEY

S-a făcut multă vâlvă despre preadolescenți și adolescenți ai căror părinți îi duc la *Exodus* sau la alte programe ale „foștilor homosexuali”. Ni se prezintă imaginea unor părinți ignorați care, în fervoarea lor religioasă, își târâsc bieții copii la un cult smintit, unde sunt torturați psihologic.

Unii au ieșit în față în mass-media, vorbind despre cum misiunile *Exodus* „i-au făcut să se rușineze” de sexualitatea lor și le-au spus că erau bolnavi. Suntem alimentați cu presupunerea că aceasta este povestea tuturor tinerilor care participă la *Exodus*.

Faptul că am văzut astfel de mărturii în mass-media m-a inspirat să dezvălui o parte din povestea mea. De obicei, nu vorbesc în detaliu despre cum m-au dus părinții la un program *Exodus*, împotriva voinței mele.

Mama mea a aflat despre atracțiile mele față de cei de același sex când aveam șaisprezece ani și imediat a vrut să primesc ajutor. Pe vremea aceea, mă luptam deja în secret cu homosexualitatea de câțiva ani, dar în sfârșit, când nu mă așteptam, apăruseră câțiva prieteni cu care mă simțeam „în siguranță”. Ei m-au încurajat să-mi accept homosexualitatea și, după toți anii plini de confuzie și singurătate, resimțeam aceasta ca pe o libertate. Deci evident, nu am fost prea încântat de ideea de a primi „ajutor”.

Eforturile ei nu au avut succes prea mare la început. Primul psiholog creștin la care m-a dus mama i-a spus realmente să accepte că eram homosexual. Dar când m-a dus la *New Creation Ministries* din Fresno (o misiune *Exodus* la o depărtare de două ore de noi), ca să vorbesc cu o „fostă lesbiană”, m-am supărat.

Dar Donna, „fosta lesbiană”, nu mi-a predicat, așa cum mă așteptasem eu. Opiniile noastre diferite despre homosexualitate și adevărul despre sexualitatea mea personală au fost abordate, direct și sincer, de la început. Cu toate acestea, ea a fost capabilă

să pună toate acestea deoparte și să petreacă scurta noastră oră în weekend, doar pentru a mă cunoaște. Părinții mei chiar au încercat să obțină de la ea detalii despre ședințele noastre, dar ea a păstrat confidențialitatea cu privire la timpul pe care îl petreceam împreună. Ceea ce i-a supărat pe ei, dar mi-a câștigat încrederea mie. Încet, încet am început să mă simt confortabil cu ea, deși credeam că se înșela în privința homosexualității.

Mai târziu în același an, l-am întâlnit pe primul meu prieten și am devenit total prins de relația noastră. Când părinții mei au aflat, au hotărât să intervină mai drastic. Nu aflasem despre programe *Exodus* cu cazare, dar era un centru de consiliere creștin rezidențial în Fresno. Am petrecut trei săptămâni acolo (cu părinții mei), primind consiliere zilnică, pe lângă ședințele de consiliere la *New Creation Ministries*.

Nu voi spune că experiența mi-a făcut plăcere; chiar și în cele mai bune momente a fost inconfortabilă. Dar consilierul de la programul cu cazare era, în mare măsură, ca Donna; deși împărtășea valorile părinților mei, era prietenos cu mine și plin de compasiune. Mi-au plăcut ședințele de consiliere între patru ochi cu el, deși ședințele cu părinții mei au fost extrem de dificile.

Atitudinea mea, pe vremea aceea, era că toată acea neplăcere și dificultate era doar o pedeapsă pentru că eram homosexual. Asta au presupus toți prietenii mei că se întâmpla. I-am scris chiar o scrisoare unuia dintre ei, povestindu-i despre gândurile mele suicidare, deși depresia mea se datora mai degrabă dezintegrării relației mele homosexuale, decât consilierii. Totuși, sunt sigur că mulți credeau că misiunea „foștilor homosexuali” literalmente mă omora.

Ceea ce era atât de dificil nu era presiunea de a-mi schimba homosexualitatea; cei de la *Exodus* ne-au încurajat, de fapt, să privim dincolo de homosexualitate și să ne ocupăm de problemele mai profunde. Ceea ce era într-adevăr atât de dureros, era faptul că trebuia să fac față și să mă ocup de răniile profunde din familia noastră. Dumnezeu Își puna degetul pe o mulțime de locuri dureroase, precum resentimentul pe care îl

simțeam – dar pe care nu îl înțelegeam – față de părinții mei, care ridicase un asemenea zid între noi. Nu eram condamnat sau făcut să mă rușinez, dar mă ocupam de lucruri care nu aveau cum să nu fie dureroase.

În acest proces, numeroase probleme foarte reale au început să iasă la lumină. Consilierii i-au ajutat efectiv pe părinții mei să vadă că nu atracțiile mele homosexuale erau de vină pentru întreaga durere din familia noastră, ci că durerea din familia noastră era de fapt un factor care contribuia la dezvoltarea atracțiilor mele față de cei același sex. Nu vroiam să întrețin ideea că problemele din familia noastră dăduseră cumva viață atracțiilor mele față de cei de același sex, dar eu și familia mea am început să lucrăm în alte domenii, pentru a dezvolta modele mai sănătoase de relaționare.

Experiențele respective nu mi-au schimbat imediat perspectiva sau calea. Dar prin misiunea *Exodus* am aflat adevăruri despre mine însumi și despre homosexualitate în general, cu care, în cele din urmă, am descoperit că puteam fi de acord.

Cu ceea ce învățasem de la *New Creation Ministries* m-am întâlnit din nou când am intrat în viața homosexuală și am descoperit cum era ea cu adevărat. Spre uimirea mea, prietenul meu mi-a repetat de fapt ce mă învățasera ei! Ultima dată când l-am văzut, eram atât de rănit deoarece, deși eu aveam inima zdrobită pentru că îl pierdeam, lui părea să nu îi pese. Mi-a spus că de îndată ce voi trăi ca homosexual mai mult timp, voi avea o mulțime de distracții și, în curând, ruperea unei relații nu mă va mai durea. Atât despre „a spune în mod public că ești homosexual”, ca fiind cheia fericirii.

Mi-am amintit ce spuseră alții aflați în „procesul de vindecare” despre viața homosexuală, ceea ce eu crezusem atunci că era strigător la cer, doar pentru a mi se confirma, prin ceea ce am trăit sau am văzut, atunci când am căutat eu însumi viața homosexuală. Cu cât vedeam mai mult cum ar fi fost viața mea ca bărbat homosexual, cu atât avea mai mult sens mesajul pe care mi-l transmisese *Exodus*. Fiindcă mi se prezentase

adevărul, am avut speranță atunci când s-a instalat dezamăgirea, speranță pentru o altă opțiune și am știut că nu trebuia să accept direcția pe care mi-o indicau atracțiile mele.

O mulțime de oameni din orașul meu natal i-au criticat pe părinții mei fiindcă au făcut tot ce au putut pentru a mă opri de la adoptarea homosexualității în adolescență. Unii credeau că nu ar fi trebuit să aibă dreptul de a mă duce acolo unde nu vroiam de fapt să merg și, mai ales, că nu ar fi trebuit să mă poată țină acolo trei săptămâni.

Fie că sunteți de acord sau nu cu părerile părinților mei despre homosexualitate, ei au avut dreptul să mă crească conform convingerilor și principiilor morale proprii. Se pare că există concepția că atunci când un tânăr are atracții față de cei de același sex, drepturile și convingerile părinților dispar complet.

Ca să fiu sincer, faptul că m-au dus la misiunea *Exodus* cu greu ar fi putut să lupte cu numeroasele influențe care mă împingeau spre homosexualitate. Părinții mei știau că toți prietenii mei de la școală și chiar unii dintre profesori mă încurajau să accept identitatea homosexuală. Nu sunt sigur că au realizat măcar în ce măsură acest lucru era adevărat; un prieten mi-a dat pornografie homosexuală și o carte despre sexul homosexual. (Care spunea că eu, ca adolescent, puteam descoperi că să fac sex cu bărbați mai în vârstă este distractiv și o bună sursă de venit suplimentar. Nu glumesc!) Dat fiind că tovarășii de vârstă mea, educatorii și mass-media promovau homosexualitatea, părinții mei au considerat că era rezonabil ca o dată pe săptămână să mă duc să vorbesc cu cineva care susținea punctul lor de vedere.

În plus, ar fi inexact și necinstit să privim situația din perspectiva îngustă că tatăl meu și mama mea făceau toate acestea din cauză că erau homofobi. Acțiunile lor erau un răspuns la lupta mea cu atracțiile față de cei de același sex.

De exemplu, nu au recurs la programul cu cazare până nu au aflat că eram implicat – relațional și sexual – cu un tânăr de nouăsprezece ani și că toți prietenii mei (și, din nou, profesorii)

încurajau relația noastră și mă acopereau. Privind în urmă, știu că și eu aș fi făcut măcar cât au făcut ei în calitate de părinți.

Nu voi spune că nu există un mod greșit de a face lucrul corect; părinții mei au spus lucruri care m-au rănit și care nu au fost de ajutor, iar uneori au pus sentimentele lor înaintea sentimentelor mele. Știu că există părinți care explodează, care spun și fac lucruri incredibil de rele în situații similare. *Există* cu adevărat idei preconcepute și chiar părinți care fac lucrul corect trebuie să își verifice așteptările, motivele și să stăruie în rugăciune și consiliere înțeleaptă.

Chiar și așa, nu mă pot opri să mă întreb dacă poveștile prezentate în mass-media sunt ca povestea mea, aranjate cu scopul de a se potrivi planului de a face homosexualitatea să pară dezirabile. După cum am spus mai înainte, se pare că există ideea că homosexualitatea are un atu față de autoritatea parentală (numai dacă, bineînțeles, părinții nu susțin cu tărie homosexualitatea). După cum spunea actorul și vorbitorul homosexual Harvey Fierstein (*Mrs. Doubtfire, Ziua independenței*) într-un episod din programul PBS *În viață*: „Pe cine vom lăsa să îi crească pe copiii noștri, pe *părinții lor?*”

Astăzi sunt recunoscător că părinții mei mi-au întors lumea pe dos. Nu au făcut-o în mod perfect, dar au făcut lucrul care trebuia, iar viața mea este mai împlinită astăzi din această cauză.

Pe moment, disciplina nu este prea distractivă. Ea pare să meargă întotdeauna împotriva naturii noastre. Mai târziu, desigur, merită din plin, fiindcă cei care trec prin ea devin maturi în relația lor cu Dumnezeu. (Evrei 12:11)

[Mike Ensley, *Against My Will*. Copyright © Mike Ensley. Tradus și publicat cu permisiune. Pentru ajutorul care nu mai este disponibil la *Exodus International*, contactează *Exodus Global Alliance*.]

ÎN CĂUTAREA LIBERTĂȚII

JACK MORLAN

Am renunțat la căsnicia mea și m-am avântat în stilul de viață homosexual. În sfârșit, eram liber!... Sau nu? La câteva luni după ce îmi părăsisem soția, mergând acasă în vizită, tatăl meu m-a înfruntat.

„Fiule, vreau să știu care este problema”, mi-a zis el. „Ce s-a întâmplat cu căsătoria ta?”

„Tată, mai bine ai sta jos”, i-am răspuns, „fiindcă nu vei înțelege. Nici eu nu înțeleg.” Am făcut o pauză și l-am privit. „Tată, sunt homosexual.”

S-a făcut alb ca varul, iar apoi a început să plângă. „Ce am făcut, mama ta și cu mine, ca să se întâmple așa ceva?” a întrebat el, plângând cu sughituri.

„Tată, nu a fost ceva ce ați făcut voi. Nu știu ce s-a întâmplat cu mine.”

Am vorbit mult timp. „Știu că va trece o vreme până vei accepta asta”, i-am zis în cele din urmă, „și știu și că nu vei mai vrea să vin acasă. Accept asta și mă voi ocupa eu însumi de problema mea.”

Apoi mama a venit acasă, iar eu am plecat. I-am privit din ușă, în timp ce tata plângea, iar mama îl ținea în brațe. Încă nu știa ce se întâmplase. Am plâns tot drumul spre casă, știind că nu aveam să îmi mai văd părinții niciodată.

Am crescut în anii '50, la o fermă în sudul statului Iowa. Viața mea a fost liniștită până la vârsta de șapte ani, când un văr al meu și niște băieți din vecinătate au început să joace un „joc secret” cu mine. Am devenit victima unui abuz sexual.

La început activitățile noastre aveau loc doar ocazional, dar când aveam nouă ani, ele aveau deja loc de două sau trei ori pe săptămână.

Abuzul a continuat în anii adolescenței. Am devenit foarte singuratic, confuz și rănit. Se părea că singurul mod în care puteam dezvolta o relație cu un bărbat era îngăduindu-i să mă abuzeze sexual.

Destul de trist, simțeam că nu le puteam spune părinților. Vărul meu și băieții din vecinătate frecventau aceeași biserică și școală ca mine. Deși familia mea auzise despre Isus Hristos, niciunul dintre noi nu avea o relație personală cu El.

Am auzit prima oară cuvântul „homosexual” la colegiu și am realizat că se referea la mine. Că am căutat ajutor la consilieri nu mi-a fost de folos. „Acceptă acest lucru”, m-au sfătuit ei. „Te-ai născut așa și nu poți face nimic pentru a te schimba.”

Dar eu nu vroiam să accept. „Poate că dacă aș fi căsătorit, lucrurile s-ar schimba”, m-am gândit eu, și am găsit o tânără drăguță. Căsătoria noastră a fost un dezastru.

După patru ani, am realizat că nu mai puteam continua să îmi neg homosexualitatea și să distrug viața soției mele. Am divorțat și am renunțat la școală. Am fugit literalmente și nimeni nu știa unde mă aflam.

Au trecut câteva luni, după care am primit un telefon. Era tatăl meu. Îmi dăduse de urmă și vroia să vin acasă. Vroia, de asemenea, să știe ce se întâmpla în viața mea. În cele din urmă, m-am dus acasă în weekendul de Ziua Recunoștinței. Toată familia era acolo. Mai târziu în acea zi, când mama și surorile mele s-au dus la plimbare, tata m-a înfruntat. I-am spus despre homosexualitatea mea, iar apoi am plecat.

„Nu-mi voi mai vedea părinții niciodată”, mă gândeam eu. Nu după mult timp eram afundat până peste cap în stilul de viață homosexual. „Îmi voi face o viață complet diferită.” Bani și puterea au devenit zeii mei și am făcut totul pentru a avea și bani, și putere.

Am mers la o școală de cosmetologie, lucrând cu program întreg în timpul zilei și mergând la cursuri seara. Eram hotărât să devin cineva. Apoi, spre surpriza mea, am primit o scrisoare de la ai mei.

„Fiule, nu înțeleg ce a dus la situația în care te afli”, îmi scria tatăl meu, „dar vreau să știi că te iubesc fiindcă ești sânge din sângele meu. Ești sânge din sângele meu și al mamei tale și vrem să te ajutăm. Vino oricând să vorbești cu noi! Te iubim.”

Cuvintele tatălui meu m-au atins profund. Astăzi știu că dragostea necondiționată a părinților mei este cea care m-a ajutat să mă confrunt cu acea perioadă dificilă din viața mea și m-a oprit să renunț complet la Dumnezeu.

Mama și tata au început să caute o relație mai profundă cu Isus Hristos. Au schimbat biserica și au găsit un grup dedicat de credincioși care să se roage pentru mine. Au continuat să se poarte cu dragoste cu mine și cu partenerul meu homosexual, Thom. În ciuda atitudinii mele răutăcioase și a manipulărilor mele constante, au continuat să-mi arate dragoste.

Nu vroiam cu adevărat ajutorul părinților mei. Dobândisem deja influență în cercurile sociale homosexuale. Eram partener la un salon de cofură. Eram chiar „cineva” în societatea oamenilor „normali”! Credeam că reușisem, când de fapt Satan mă legase atât de strâns!

Credeam că puterea și banii erau cele mai importante lucruri din lume și pentru a le avea, îi manipulam pe alții în orice mod posibil. Odată ce obțineam ceea ce vroiam de la cineva, renunțam la el ca la un gunoi.

Din perspectiva mea, lucrurile mergeau bine. Aveam un iubit și eram partener asociat la o afacere bună. De zece ani trăiam astfel, angrenat în proprietăți imobiliare, finanțe și asigurări. Apoi au apărut niște schimbări. Partenerul meu, care îmi era și coleg de apartament, a devenit nemulțumit de relația noastră și am știut când a fost pregătit să se mute. Într-o zi, am zburat cu avionul la Phoenix ca să aduc mașina unui client la Des Moines, știind că atunci când voi ajunge acasă voi avea o confruntare cu Thom. Am făcut planuri tot drumul spre casă, hotărât să nu-l las să plece.

În timp ce conduceam spre casă, am observat panouri pe care scria: „Isus mântuiește” și „Isus este răspunsul”. Apoi, deși plănuisem să mă opresc la câteva baruri în drum spre casă, nu am găsit un loc liber în nicio parcare. Fără să știu, Domnul începea să răspundă la rugăciunile părinților mei. După ce am ajuns acasă, Thom m-a anunțat că pleacă: „Mă duc acasă să le zic alor mei adevărul despre noi”, a zis el. „Ne vor spune că

avem nevoie de Isus.” „Ei, bine, poate că avem!” am replicat eu, apoi am adăugat: „Dar dacă este să accept acest lucru, am să o fac în felul meu.”

În interior, eram disperat. „Mă voi ruga lui Isus”, m-am gândit eu, „dacă asta îl va ține pe Thom cu mine aici!” M-am așezat și am început să mă rog: „Doamne, dacă ești Cine spui că ești și ești atât de puternic cum spun oamenii că ești, atunci vreau să faci ceva în viața mea în seara asta. Vreau să cobori aici și să mă eliberezi de robia în care mă aflu.”

„Nu vreau să lași nimic în mine”, am adăugat, „fiindcă dacă o vei face, voi da greș.” Mi-am amintit că în copilărie învățasem în biserică să cer: „Doamne, vino în viața mea și schimbă-mă acum!” Deodată, am simțit ca și cum o tonă de cărămizi m-ar fi lovit și m-ar fi dat jos de pe scaun. În timp ce stăteam pe podea, o senzație de căldură mi-a apărut în vârful degetelor și mi-a urcat în tot corpul, până în vârful capului.

În minte, vedeam lanțuri negre rupându-se. Dumnezeu rupea lanțurile pe care Satan le înfășurase în jurul meu! După aceea m-am simțit atât de fericit și de ușurat! În cele din urmă, m-am întors la partenerul meu și i-am spus că mă duceam sus să mă întind. „Cred că și tu ai nevoie de acest Isus”, i-am zis. După ce am stat câțva timp întins, am auzit un strigăt îngrozitor de jos. „Ce s-a întâmplat?” am strigat, alergând jos. „L-am primit și eu pe Isus”, a spus Thom, „și am fost eliberat!”

„Mulțumesc, Doamne!”, am spus zâmbind. Eram amândoi atât de emoționați! Simțeam deja o dragoste nouă, diferită între noi, o dragoste de frați în Isus.

Le-am telefonat părinților mei. Tata a plâns când a auzit ce s-a întâmplat. „Este telefonul pe care îl așteptam!” mi-a spus. El și mama s-au rugat imediat pentru noi la telefon.

În ziua următoare, m-am dus la lucru la salon, hotărât să nu spun nimic. Prima clientă a intrat și s-a uitat la mine. „Ce s-a întâmplat cu tine?” „Nimic”, am răspuns. „Nu, este ceva diferit la tine. Nu ești același Jack de săptămâna trecută. Ai o strălucire în jurul tău și pace pe chip.” „Da?” am întrebat, privind în oglindă. N-am văzut nimic diferit. Clienta a continuat să mă

săcâie până ce, în cele din urmă, i-am spus că Îl primisem pe Isus în inimă. Toată ziua s-a întâmplat același lucru. „Este ceva diferit la tine”, îmi tot spuneau clienții.

În sfârșit, a venit ultima clientă din ziua aceea, o doamnă care îmi vestea Evanghelia de zece ani. „Cathy, am ceva să-ți spun”, am zis imediat ce s-a așezat pe scaun. Apoi am făcut o pauză, studiindu-i fața. „Dar pari atât de tristă! Spune-mi mai întâi ce s-a întâmplat.” „Nu”, a zis ea, „spune mai întâi ce veste ai!” Așa că i-am spus că Îl primisem pe Isus, iar ea a început să plângă. „Jack, nu mai suportam să vin aici”, mi-a zis ea. „Aveam de gând să-ți spun că nimeni din familia mea nu va mai veni aici. Simțeam că Dumnezeu nu-mi auzea rugăciunile pentru tine. Acum știu că Dumnezeu răspunde la rugăciune.” Ce întâlnire plină de bucurie am avut în acea zi! Acea bucurie nu m-a părăsit nici în ziua de astăzi; acum Cathy și familia ei îmi sunt mai apropiați ca oricând înainte.

Umblarea mea cu Isus a început în anul 1980, iar Dumnezeu m-a condus pas cu pas. Mai întâi, m-a scos din afacerea de parteneriat și a făcut să am propriul meu salon. Realizam că venitul nu putea să acopere cheltuielile, dar în prima lună Domnul mi-a dublat câștigurile. Știam că, atât timp cât acceptam ca El să dețină controlul asupra vieții mele, va continua să mă binecuvânteze.

Apoi Dumnezeu a adus în viața mea o creștină frumoasă. La început, am crezut că avea prea multă voință și că era prea agresivă pentru mine. Dar Domnul știa de ce parteneră aveam nevoie pentru a depăși barierele emoționale pe care le ridicasem timp de douăzeci de ani. Paula și cu mine ne-am căsătorit în 1981. În ultimii opt ani de căsnicie, tăria și hotărârea Paulei mi-au adus de atâtea ori vindecare, dându-ne o temelie stabilă pe care să ne clădim viețile.

Ne-am luptat amândoi cu lucruri din trecutul nostru, adânc înrădăcinate, dar Dumnezeu a fost întotdeauna cu noi pentru a ne da înțelepciune și putere. Astăzi căsnicia noastră este puternică, plină de dragoste și discernământ dumnezeiesc.

Dumnezeu ne-a dăruit doi fii minunați, pe care să îi creștem spre gloria Lui. Ne uităm la acești copii minune și Îl laudăm pentru nevinovăția lor plină de proșpețime, pentru frumusețea și bucuria lor explozivă.

Chiar dacă am fost un băiat de la fermă dintr-un oraș mic, abuzat sexual și împins spre mișcarea homosexuală, acum pot să mă ridic și să afirm că există un Dumnezeu viu care ne eliberează cu adevărat. Este ceea ce a făcut El pentru mine.

[Jack Morlan, *In Search of Freedom*. Copyright © Jack Morlan. Jack Morlan este fondatorul și Directorul misiunii *Freedom Ministries* din Des Moines, Iowa. El și soția lui, Paula, au doi fii, Jason și Zachary.]

ÎN DURERE, DUMNEZEU RESTAUREAZĂ CHRIS STUMP

Am crescut într-un cămin creștin în care mama mea era conducătorul spiritual și cea care lua decizii; tatăl meu lucra cea mai mare parte a timpului și era pasiv și nehotărât. De timpuriu, am început să privesc masculinitatea ca pe ceva negativ. Mi-am petrecut cea mai mare parte a copilăriei cu mama și am perceput-o ca pe cea puternică din familie. La petreceri, femeile spuneau că bărbații sunt câini, iar bărbații nu făceau decât să urle asemenea câinilor. Nu vroiam să fiu câine, deci de ce aș fi vrut să fiu bărbat? La un moment dat, mi-am jurat mie însumi, pe când eram în clasa a cincea, că nu voi fi niciodată ca tatăl meu. Acel jurământ m-a împins într-o criză de identitate, când am intrat în clasa următoare.

În ciclul gimnazial, m-am simțit nesigur și necorespunzător ca băiat. Ceilalți băieți mă intimidau foarte mult, dar eram atras de ei. Când s-a instalat pubertatea, s-au instalat și atracțiile față de băieți. Când atracțiile au crescut, a început tachinarea. Eram atât de temător și de inadecvat, încât mă plimbam în jurul terenului de baseball în orele de educație fizică, pentru a nu fi nevoit să fac sport cu alți băieți. Colegii au început să mă batjocorească, aruncându-mi vorbe de ocară și

amenințându-mă. În fiecare zi, mergem la școală cuprins de teamă.

În acea perioadă, L-am primit pe Hristos în inimă și am sperat că astfel voi putea „să scap de homosexualitate prin rugăciune” și să rezist la tot chinul, dar nu am putut. Atracțiile s-au intensificat și nu puteam să rezist când mi se adresau cuvinte injurioase. Mi-am folosit creștinismul și prietenele, încercând să-mi dovedesc heterosexualitatea, dar colegii puteau să vadă prin fațada falsă pe care o etalam. Hărțuiala a continuat la liceu. Mă duceam la profesori și le spuneam despre hărțuire, dar ei nu făceau nimic, ceea ce a întărit minciuna cu care mă luptam – sunt diferit și nimănui nu îi pasă.

Când îmi puneam sub semnul întrebării identitatea, vorbele de ocară cu care mă etichetau colegii îmi reveneau iar și iar în minte. Am permis acelor vorbe să aibă putere asupra mea și a identității mele. Știam că eram atras de băieți și toți ceilalți știau – deci eram homosexual?

Am pornit în căutarea răspunsului. Îmi era prea rușine să merg la biserica mea, unde tot ceea ce auzeam era condamnarea tot mai puternică a homosexualilor. Deci am apelat la camerele de chat pentru homosexuali și astfel am găsit acceptare deplină și dragoste. În sfârșit, primeam atenția masculină pe care o vroiam și o doream. M-am rugat lui Dumnezeu, întrebându-L dacă mă născusem așa. Iar tot ce auzeam era „da”. Deci le-am spus părinților mei și tuturor celor pe care îi cunoșteam că eram homosexual. Efectiv toți prietenii creștini au încetat să mai aibă legătură cu mine, în afară de unul. Din cauza respingerii lor, am început să mă distanțez complet de creștini și de religia lor.

După ce L-am respins pe Dumnezeu, am intrat pe deplin în stilul de viață homosexual. Eram emfatic și vroiam ca toată lumea să știe că eram homosexual și mândru de asta. Critica, condamnarea și vorbele de ocară nu aveau să mă mai afecteze. Mi-am împietrit inima față de toți. Am căutat relație după relație, nefiind niciodată pe deplin satisfăcut sau împlinit. Iubeam atenția pe care o primeam de la alți bărbați, iar dorințele

lor pline de poftă îmi ofereau o anumită susținere, dar tot mă simțeam pustiu pe dinăuntru.

Pe când plănuiam să intru la colegiu, am decis să pun capăt unei relații, pentru a avea mai multe oportunități de a căuta bărbați la colegiu. Când am pus capăt acelei relații, Dumnezeu mi-a deschis ochii cu privire la direcția pe care mă aflam și mi-a dat o dorință enormă pentru El, ceea ce nu avusesem de doi ani. În mai puțin de o oră, Duhul Sfânt mi-a transformat inima împietrită într-o inimă tandră, deschisă și dornică să-L primească pe Domnul. Am decis să părăsesc stilul de viață homosexual și să urmez o relație cu El.

Am început călătoria spre vindecare la o misiune *Exodus* din Lexington, Kentucky. Opiniile mele negative despre masculinitate s-au estompat încet, atunci când am ajuns la masculinitatea la care mă chema Dumnezeu. Dumnezeu m-a binecuvântat cu prietenii masculine sănătoase, cu adevărat uimitoare, prin care am fost susținut și încurajat. Bărbații de la misiunea *Baptist Campus Ministry* mi-au stat alături și mi-au arătat ce înseamnă cu adevărat masculinitatea. În timp ce pășeau alături de mine în călătoria mea, am găsit în sfârșit dragostea care împlinește și susține pe care o căutasem. Am început să mă accept pe mine însumi și să-mi îmbrățișez identitatea ca fiind definită de Hristos. Când am devenit mai sigur cine eram eu ca bărbat și când am înțeles corect masculinitatea adevărată, evlavioasă am perceput femeile în mod diferit. Nu le-am mai văzut ca pe niște egale, ci ca pe o completare a mea și am devenit atras de ele.

Dumnezeu mi-a transformat efectiv viața și a adus vindecare familiei mele. Am un respect nou pentru tatăl meu, iar relația noastră a fost restaurată. Acum știu: călătoria mea nu a fost niciodată legată de atracțiile homosexuale. Ea a fost și este și astăzi legată de rămânerea mea în Hristos și de moartea mea față de mine însumi zi de zi, de dragul Lui.

Relațiile și comunitatea pe care le-am găsit la colegiu m-au impulsionat cu adevărat și m-au făcut să progrez în mod

uimitor. Dumnezeu a folosit atât de mulți oameni pentru a scoate la iveală sinele meu adevărat!

Astăzi sunt liber, iar El m-a chemat să vestesc lumii adevărul Lui, că eliberarea de homosexualitate este posibilă, și ca să ofer speranță celor care o caută.

Ca stagiar la *Exodus* în vara aceasta, am avut parte un timp uimitor, în care Dumnezeu a deschis multe uși și a reafirmat chemarea Lui în viața mea. Am experimentat atât de multe aspecte diferite a ceea ce face *Exodus* ca misiune. Domnul m-a binecuvântat, de asemenea, cu prietenii și oportunități noi, fiindcă începând din septembrie voi ocupa o poziție la *Exodus*. Cât am fost aici la *Exodus*, am învățat multe despre ce înseamnă să ai inima unui slujitor al Împărăției. Dumnezeu m-a maturizat, mi-a lansat o provocare și sunt foarte mulțumitor să am o astfel de oportunitate.

[Chris Stump, *Out of Pain, God Restores*. Copyright © Chris Stump. Tradus și publicat cu permisiune. Pentru ajutorul care nu mai este disponibil la *Exodus International*, contactează *Exodus Global Alliance*.]

ÎN DURERE, DUMNEZEU RESTAUREAZĂ ETHAN MARTIN

Ca în cazul celor mai mulți bărbați care se luptă cu homosexualitatea, lupta mea a început de la o vârstă fragedă. Când eram copil, o vedeam pe mama ca fiind perfectă. Îmi amintesc cum mă îmbrăcam cu hainele ei, îmi puneam pantofii ei și mă machiam ca să o imit. Cu tatăl meu era o poveste diferită. El era foarte strict și sever, pedepsindu-mă adesea pentru cea mai mică greșală. Se ținea cu tărie de mottoul „Cine cruță nuiava alintă copilul” și adesea mergea prea departe. Izbucnirile lui agresive ne-au abuzat emoțional și fizic pe fratele meu mai mare și pe mine. Ca reacție la atacurile verbale ale tatălui nostru, fratele meu și cu mine am crescut rănindu-ne unul pe celălalt, emoțional și fizic.

Deși am avut parte de aceleași abuzuri când eram copii, fratele meu și cu mine aveam temperamente foarte diferite. Eu eram un copil sensibil, plin de compasiune, care plângea adesea la durerea altora, empatizând cu ei. Fratele meu era văzut ca fiind mai puternic, avea o toleranță ridicată la durere și rareori arăta vreo emoție. Tatăl meu vroia să fim atletici și ne-a împins să facem sport. Am crescut temându-mă, văzând cum îl tortura verbal pe fratele meu când făcea sport, și nu vroiam să primesc atacuri similare. M-am trezit respingând sporturile și făcând lucruri la care eram bun în mod natural, precum cântatul, dansul și teatrul. Am respins, de asemenea, ideii masculinității, așa cum era ea portretizată de singurul model masculin pe care îl aveam, tatăl meu.

Când am crescut, tot mai mulți oameni îmi spuneau cuvinte urâte: surioară, poponar, homo și „gay”. Durerea mi s-a intensificat când părinții mei au divorțat. Când aveam doisprezece ani, ne-am mutat de cealaltă parte a statului, deci contactul cu tatăl meu era limitat, ceea ce era în ordine pentru mine.

Când a debutat pubertatea, din cauza experienței rele pe care o avusesem cu tatăl meu și a relației abuzive cu fratele meu, am găsit mângâiere petrecând timp cu fetele. Cu ele eram în siguranță și lor le plăceau lucrurile care îmi plăceau mie. Simțeam teamă și agitație în grupurile mari de băieți și am căutat scăpare la fete.

În același timp, aveam o dorință puternică de a fi cu un bărbat și de a mă simți iubit și dorit de un bărbat. În adolescență, am devenit foarte implicat în grupul de tineret de la biserică. Fiind un creștin foarte implicat în biserică, atracțiile mele îmi păreau și mai detestabile și rușinoase.

La colegiu am auzit mesajul că este în ordine să fii homosexual și creștin; era răspunsul potrivit pentru mine! Am crezut înșelătoriile teologiei homosexuală și nu după mult timp le-am făcut cunoscut tuturor că eram homosexual. Mama a aflat și mi-a cerut să nu spun la prea mulți oameni, până nu avea șansa să discute cu mine față în față. Din respect pentru mama

mea, am acceptat. În vacanța de primăvară, în primul meu an la colegiu, m-am dus acasă și am discutat. Mi-a spus cele mai multe dintre lucrurile pe care le auzisem crescând în biserică. Dar mi-a spus și niște lucruri pe care nu le știam. Mi-a spus că fiecare se luptă cu un păcat sau altul. Și că orice hotărăm pentru viața mea, ea nu mă va iubi mai puțin.

În ziua următoare, m-am dus la grupul de tineret și am stat acolo, cântând cântări de laudă și închinare. Când grupul a început să cânte *E vorba numai despre Tine, Isuse*, am stat și am ascultat cuvintele. Atunci mi s-a revelat Adevărul. Dumnezeu îmi spunea că viața mea nu se referea la mine. Fiind creștin, sunt chemat să-mi trăiesc viața pentru Hristos, să mă sacrific zilnic și să urmez voința Lui pentru viața mea. Chiar atunci și acolo, mi-am rededicat viața lui Hristos, reluând lupta, în loc să renunț la ea. De atunci, nu mi-a fost întotdeauna ușor. Dar este o luptă care are sens.

Dumnezeu ne dă o „armură” deoarece suntem permanent în luptă împotriva dușmanului. În toate am putut să mă încred că ceea ce vrea Dumnezeu pentru viața mea este infinit mai bun decât ceea ce vreau eu pentru viața mea. Acum mă pot odihni, știind că Dumnezeu nu-mi va da niciodată mai mult decât pot duce. Mă pot odihni, știind că nu mai este nicio condamnare pentru cei care sunt în Hristos Isus.

Astăzi lucrez pentru a obține masteratul în consiliere profesională, fiindcă Dumnezeu m-a chemat să fiu un instrument al vindecării pentru cei care se luptă ca fel ca mine. Privesc înapoi la băiatul sensibil, plin de compasiune care am fost cândva și văd că Dumnezeu m-a făcut astfel dintr-un anumit motiv, iar acum îmi pot folosi însușirile spre gloria Lui și pentru a-i ajuta pe alții.

A fost o binecuvântare pentru mine să-L văd pe Dumnezeu lucrând printr-o misiune atunci când am fost stagiar și este un privilegiu pentru mine să lucrez cu rețeaua *Professional Counselor Network*. Cea mai bună experiență a mea a fost conferința *International Freedom Conference*. Ea a reprezentat un timp de restaurare și de încurajare, deoarece acolo am

întâlnit nenumărați oameni dedicați procesului de vindecare. Deoarece îmi iau rămas bun de la *Exodus* pentru a urma chemarea de a deveni consilier, sunt fericit să știu că urmez voia lui Dumnezeu în viața mea, în timp ce continui călătoria mea spre vindecare.

[Ethan Martin, *Out of Pain, God Restores*. Copyright © Ethan Martin. Tradus și publicat cu permisiune. Pentru ajutorul care nu mai este disponibil la *Exodus International*, contactează *Exodus Global Alliance*.]

LARRY BELL

Provin dintr-o familie extrem de disfuncțională. La vârsta de unsprezece ani, fusesem deja abuzat fizic și părăsit de tatăl meu, molestă de un unchi și violat timp de trei ani de un adolescent mai mare decât mine. Abuzul m-a făcut să fiu foarte confuz cu privire la mine însumi ca bărbat și mi-a dat sentimente ambivalente față de bărbați în general. Aveam o dorință reală de a fi iubit de bărbați, dar în același timp aveam o teamă și o neîncredere imensă în ei.

Viața mea dublă

După pubertate, am devenit foarte atras sexual de băieți. Vroiam să mă potrivesc cu ei și să fiu ca ei, dar efectiv nu știam cum. Fără să mă fi distanțat vreodată cu adevărat de atașamentul excesiv față de mama mea, mă simțeam în siguranță și mă identificam ușor cu ea și cu cele două surori mai mari ale mele. Confuzia de gen m-a condus la o viață dublă. Am fost întotdeauna un băiețel bun, fiind lăudat pentru calitățile mele domestice și fiindcă nu intram niciodată în necaz, în timp ce, în interiorul meu, mă confruntam cu poftă și cu atracții puternice față de cei de același sex.

Viața mea dublă a continuat la maturitate, până la vârsta de treizeci și cinci de ani. Când eram căsătorit deja doisprezece ani și aveam doi fii, fără voia mea, am fost trecut în rezervă din *Forțele Aeriene ale Statelor Unite*. Nu la mult timp după trecerea în rezervă, mi-am pierdut căsătoria, fiii, toate veniturile și orice

speranță de a fi vreodată liber de sentimentele mele de poftă față de bărbați. Mi-am făcut apoi un iubit și am început să beau alcool și să consum droguri, ceea ce a continuat timp de doi ani infernali și rușinoși. Apoi totul s-a dezintegrat iar. Mi-am pierdut slujba, iubitul, mașina și toți „prieteni” homosexuali.

Experiența mea cu Dumnezeu

În timp ce stăteam cu sora mea mai mare și încercam să-mi pun viața în ordine, am avut o experiență uimitoare cu Dumnezeu. Într-o zi de februarie în anul 1983, mă simțeam foarte deprimat și frustrat. M-am gândit să mă uit la televizor ca să mă înveslesc. Treceam de la un canal la altul, când am dat de canalul *PTL*, iar pastorul a rostit cuvântul „homosexual”. Glasul lui mi-a trezit atenția și am decis să ascult. Credeam de fapt că mă va lua la rost și mă va judeca. Dar ceea ce spunea el mi-a atins inima. A zis că și dacă eu credeam că m-am născut homosexual, de fapt nu m-am născut astfel. A spus că trăiesc în minciună și în robia poftelor, dar că puteam să fiu liber și să cunosc bucuria adevărată a unui copil al lui Dumnezeu. Mi-am cerut să renunț la Satan și să spun o rugăciune de eliberare împreună cu el.

Când am terminat de spus rugăciunea, am fost complet copleșit de puterea Duhului Sfânt. Uzasem covorul bisericii mergând de atâtea ori la altar, dar de data aceea a fost diferit. A fost atât de dramatic, încât m-am ridicat realmente de pe genunchi ca să mă uit în oglindă, pentru a vedea dacă nu avusesem un atac cerebral sau ceva de genul. Nu avusesem niciun atac. Am simțit marea putere, dragostea și bucuria lui Hristos, într-o măsură de nedescris. În momentul acela, am știut că robia mea față de poftă și homosexualitate a fost instantaneu zdrobită. A fost, de asemenea, momentul în care a început procesul vindecării mele psihologice.

Au trecut mai bine de șaptesprezece ani din acea zi și, prin harul lui Dumnezeu, nu am mai păcătuit niciodată sexual cu un bărbat. Drumul pe care l-am străbătut a fost extrem de dificil, dar Dumnezeu a fost credincios ca să-mi împlinească orice nevoie și să mă ajute să trec prin multe nopți întunecate ale

sufletului meu. Ceea ce tatăl meu pământesc nu a fost capabil să facă, Tatăl meu ceresc a făcut și mi-a vindecat identitatea zdrobită și confuză de bărbat homosexual.

Noua mea viață

Astăzi mă simt sigur în identitatea mea de bărbat heterosexual și mă bucur de o atracție sănătoasă față de sexul opus. Soția mea, Myra, și cu mine ne-am căsătorit pe 12 februarie 2005. Ea este o bucurie constantă pentru mine și Îi mulțumesc lui Dumnezeu în fiecare zi pentru ea. Dumnezeu a restaurat relația mea cu fiii mei și cu alți membri ai familiei mele. A trebuit să iert multe altora și să mă iert pe mine însumi. Sunt, de asemenea, foarte recunoscător și binecuvântat să Îi slujesc lui Dumnezeu într-o misiune a foștilor homosexuali și vreau să Îi slujesc în acest gen de misiune tot restul vieții mele.

[Copyright © Larry Bell. Tradus și publicat cu permisiune. Larry este licențiat în administrarea afacerilor la *Belmont Abbey College*, este Director Asociat la *Clean Heart Ministries* și are mai mult de douăzeci de ani de experiență slujind în misiunile foștilor homosexuali. A condus grupuri de suport atât la *Dependenții de Sex Anonimi*, cât și la *Homosexualii Anonimi*, și a vorbit pe tema zdrobirii sexuale în biserici și la diferite forumuri. Este un mare luptător în rugăciune pentru mulți dintre cei care se află în robia păcatului sexual și predă în *Programul Living Waters*. Larry este acum căsătorit, este tatăl a doi fii adulți și are un nepot.]

LIBER DE ROBIA HOMOSEXUALITĂȚII OSCAR GALINDO

Numele meu este Oscar Galindo și am trăit toată viața în Mexic. M-am născut într-o familie prezbiteriană și am crescut în *Biserica Prezbiteriană* până la vârsta de cincisprezece ani. Sunt cel mai mic dintre cei trei copii: fratele meu este cel mai mare, sora mea este mijlocia, iar apoi sunt eu. Părinții mei au divorțat când eu aveam trei ani. Tatăl meu a încercat întotdeauna să se

îngrijească de nevoile noastre materiale, dar nu a fost niciodată un părinte apropiat sau iubitor.

Tânjeam să am un tată. Mama lucra ca profesoară și obișnuiam să o rog: „Mamă, vreau să am un tată. Vrei să faci rost de unul pentru mine, te rog?” Dar asta nu s-a întâmplat niciodată.

Când eram cam de doisprezece sau treisprezece ani, am început să dezvolt tipare de dependență, precum încercarea de a atinge bărbați în autobuz sau de a-i privi în băile publice. Apoi am avut prima experiență cu sexul. M-am simțit foarte murdar și am alergat acasă și am făcut o baie, plângând și cerându-I iertare lui Dumnezeu. Dar câteva zile mai târziu încercam să-mi amintesc unde spusese tipul că locuia.

La numai paisprezece ani, am devenit din ce în ce mai implicat în sexul cu necunoscuți. Eram foarte impulsiv. Când eram în autobuz, mă așezam lângă un tip și încercam să îl ating. Uneori unii mă băteau zdravăn, iar alții credeau că încercam să îi jefuiesc și se enervau foarte tare pe mine.

Familia mea era conștientă de starea mea. Mama m-a dus la un medic pentru un control fizic, fiindcă se temea că aș fi putut contracta o boală venerică. M-a dus și la alți medici, psihologi și psihiatri. Dar m-am dus numai pentru că vroiam să înțelegă că *nu aveam de gând să mă schimb*. Nu vroiam să mă schimb și, prin urmare, nu s-a întâmplat nimic.

Am început să merg la petreceri cu homosexuali, să beau și să vin acasă foarte târziu. Mama era foarte supărată și a încercat să mă „schimbe”. Eu m-am supărat mai tare decât s-a supărat ea, așa că m-am hotărât să plec de acasă. Am fugit în unul dintre cele mai mari orașe din lume: Mexico City (aflat la o depărtare de două ore de casa mea). Acolo am întâlnit o mulțime de homosexuali și, cu toate că în final m-am întors acasă, de atunci m-am dus frecvent în Mexico City ca să vizitez baruri, discoteci, localuri sexuale și saune.

Am avut primul partener homosexual la vârsta de șaptesprezece ani. M-am „îndrăgostit” cu adevărat de acel tip, dar el m-a rănit foarte mult. Întreaga mea familie știa că aveam

o relație foarte nesănătoasă cu un jucător de fotbal bisexual, în vârstă de douăzeci și doi de ani. Odată el m-a încurajat să beau în exces. După acea experiență, am jurat că nu voi mai trece niciodată prin așa ceva. De atunci am încercat să nu mai fiu eu victima, ci mai degrabă cel care victimizează.

Când am înțeles că relațiile homosexuale presupuneau de obicei numeroase conflicte, am început să beau tot mai mult și să mă duc la chefuri în weekenduri.

Ceea ce am continuat să fac până la douăzeci și cinci de ani, încercând uneori să găsesc un iubit, întrebându-mă întotdeauna când găseam pe cineva: „Ar putea fi el Domnul Potrivit?” Încercam să am o relație bună, sfârșind doar prin a deveni frustrat câtva timp după aceea. Am găsit refugiu în alcool și întâlniri sexuale anonime în localuri rău-famate, saune, toalete publice și oriunde altundeva.

La vârsta de douăzeci și cinci de ani, după un chef cu băutură în exces, m-am simțit rău, sănătatea fiindu-mi extrem de afectată. Locuiam cu mama, dar ea lucra în alt oraș pe vremea aceea. Eram singur, foarte abătut, frustrat, deprimat și în mare suferință din punct de vedere fizic, emoțional și spiritual. Mi-am făcut o evaluare a vieții: eram singur, bolnav, stilul meu de viață îmi adusesese numai durere, supărare și disperare. Trebuia să mă schimb, dar mai încercasem și nu fusesem în stare.

Pe când meditam, în întunericul camerei mele au apărut deodată doi „îngeri”! „Suntem aici pentru că Isus te iubește, și noi te iubim, de asemenea.” M-au îmbrățișat, m-au sărutat pe obraji și mi-au împărtășit vestea bună a mântuirii. Am început să plâng cu sughituri și, în mijlocul plânsului, I-am cerut Domnului să intre în viața mea. Am plâns fără întrerupere o săptămână întregă!

Am început să „beau” altceva: Biblia, și să memorez versete. Iar când am putut, am frecventat o biserică. Am căutat informații despre misiunile foștilor homosexuali. Am găsit una în Mexico City. Nu știau prea bine cum să mă ajute. Știam că dorințele homosexuale nu vor dispărea instantaneu. Credeam că Dumnezeu avea să facă ceva, dar când? Nu aveam răspunsul.

M-am gândit la o misiune de eliberare, fiindcă fusesem implicat în unele activități care deschiseseră ușa demonilor. Misiunea de eliberare a ajutat, dar dorințele mele nu au dispărut. În biserică nu era disponibilă consilierea. Câtva timp mai târziu, am început să cad sexual. Am fost foarte dezamăgit de mine însumi, dar nu de Dumnezeu. Știam că era responsabilitatea mea, dar nu și cum să capăt control asupra ispitelor. Învățăturile bisericii păreau prea „spirituale” pentru nevoile mele.

Apoi am auzit despre *Exodus*. Am cumpărat cărți, mărturii și resurse de la ei. Deși nu știam prea bine engleza, am hotărât că voi traduce acele cărți, învățături și mărturii (așa am învățat cea mai mare parte din engleza pe care o știu). Mi-a luat șase luni ca să traduc prima carte, *Counseling the Homosexual [Consiliindu-l pe homosexual]* de Michael Saia. Am învățat tot mai multe despre cauzele homosexualității, dependența emoțională, realitatea schimbării și o mulțime de alte lucruri. Eram chiar însetat după asemenea informații. Mai târziu (poate ani de zile mai târziu), am înțeles că prin ea însăși, cunoașterea nu aduce restaurare și împlinire. Nu am ajuns la cele două citind uriașa bibliotecă pe care o obținusem, ci mai degrabă printr-o relație personală cu Dumnezeu, încetul cu încetul, pas cu pas, timp de zece ani. Să învăț în mod practic a fost uneori solicitant, dureros și frustrant. Dar Duhul Sfânt m-a ajutat să continui, să aștept ca Dumnezeu să răspundă, să mă încred în El în ciuda așteptărilor și întrebărilor mele fără răspuns. În ciuda eșecurilor, doream profund tot ce avea Dumnezeu pus de o parte pentru mine.

Privind în urmă, realizez că a meritat efortul. Trăiesc o experiența unei noi libertăți și o relație reînnoită cu Tatăl. Nu mai sunt implicat în activitate homosexuală. Uneori mă simt încă atras de bărbați, dar gândul la sexul homosexual mă face să mă simt puțin dezgustat. Nu mă mai văd comportându-mă ca un homosexual. Îi mărturisesc imediat ispitele mele lui Dumnezeu, înainte să devină păcat, și merg înainte, odihnindu-mă în Domnul.

Știu că trebuie să am o relație personală, zilnică și constantă, clipă de clipă, cu Isus, pentru a deveni mai puternic, mai sănătos

și pentru a crește în masculinitatea și heterosexualitatea mea. Învățând mai multe de la Dumnezeu, înțeleg că am nevoie de El tot mai mult și că am înaintea mea un drum lung de străbătut.

Acum am libertatea de a împărtăși despre călătoria mea spre restaurare și de a spune că este posibil să ieși din homosexualitate, dar cel mai bun mod de a o face și lucrul pe care trebuie să îl faci înainte de toate, este să stabilești o relație personală, intimă, profundă, permanentă, de zi cu zi cu Creatorul nostru.

Am început recent primul meu grup de suport în unul dintre cele mai mari orașe ale lumii, Mexico City. Îi ajutăm pe cei care se luptă, pe rudele și prietenii lor. Ne-am rugat pentru aceasta mulți ani, iar acum aproape că aud glasul lui Dumnezeu confirmând această chemare în viața mea. Între timp, continui umblarea mea de zi cu zi cu Domnul, maturizându-mă datorită Lui, învățând de la El, „alergând cu răbdare în cursa care ne stă înaintea, uitându-mă țintă la Isus, Autorul și Desăvârșirea credinței noastre”. (Evrei 12:1-2)

[Oscar Galindo, *Free from the Bondage of Homosexuality*. Copyright © Oscar Galindo. Tradus și publicat cu permisiune. Oscar a fost Director la *Exodus Latin America*. Articolul în limba engleză este publicat pe site-ul www.exodusglobalalliance.org. Pentru ajutorul care nu mai este disponibil la *Exodus International*, contactează *Exodus Global Alliance*.]

LIBERTATE – HAR ÎN ISPITE CHARLES & LYNN

Niciunul dintre noi nu și-a imaginat provocările care aveau să testeze căsnicia noastră creștină, dar lupta secretă cu homosexualitatea ne-a aruncat într-un proces de recuperare care ne-a adus mai aproape de Hristos și unul de celălalt. În ultimii șase ani, Hristos a restaurat căsnicia noastră și ne-a învățat lecții care ne rugăm să vă ofere speranța vindecării Sale.

Charles: Vindecarea nu înlocuiește homosexualitatea cu heterosexualitatea. Vindecarea ne învață că suntem liberi să

urmărim sfințenia și puritatea. *Libertatea nu înseamnă absența ispitei, ci să avem tărie și har de la Dumnezeu în ispite.*

Lynn: Nu am puterea să îl „repar” pe Charles, nici nu ar trebui ca acesta să fie scopul meu. Dumnezeu vrea să mă încred în El în ceea ce îl privește pe Charles. Să mă rog pentru soțul meu are mai multă eficiență decât încercările mele de a-i controla comportamentul. Înțelegerea acestui lucru mă eliberează pentru a putea descoperi cum vrea Dumnezeu să mă transforme.

Charles: Libertatea de a trăi pentru Hristos este posibilă în comunitatea creștină. Consilierul meu, grupul de suport de la *Exodus* și frații de credință care mă monitorizează m-au ajutat să învăț că identitatea mea nu se găsește în bărbați, ci numai în Hristos. Când frații mei creștini mi-au arătat dragostea, harul și îndurarea lui Hristos, am învățat să o iubesc pe Lynn și să am grijă de ea într-un fel pe care înainte nici nu mi l-aș fi imaginat. Prin procesul de a învăța ceea ce este real și adevărat despre identitatea, sexualitatea și capacitatea mea de a avea relații sănătoase, am învățat un nou mod de a-i privi pe ceilalți și lumea.

Lynn: În ciuda bunelor intenții, partenerii de căsătorie nu sunt parteneri de monitorizare eficienți. Chiar de la începutul acestui proces, am descoperit că răspunsurile noastre „temătoare” intensificau luptele celuilalt. Dumnezeu ne-a dăruit prieteni creștini înțelepți, care nu erau amenințați de lupta cu homosexualitatea. Chiar și în momentele noastre cele mai „urâte”, acei prieteni ne-au iubit și ne-au călăuzit înapoi la Adevăr. Ne-au cerut să facem același lucru pentru ei și, făcând astfel, ne-au ajutat să revenim la „normalitate”.

Charles: Prin consiliere am descoperit că atracția este atât emoțională, cât și fizică. Deși comportamentul meu homosexual se baza pe atracția fizică, atracția mea emoțională era pentru Lynn. Atracția mea față de cei de același sex nu avea nicio legătură cu atracția mea emoțională, ceea ce mi-a oferit un punct de plecare pentru a-mi vedea căsătoria ca adevărată și legitimă. Înțelegerea acestui lucru mi-a oferit mijlocul pentru ca

atracția mea fizică față de Lynn să apară și să se dezvolte. Când am ajuns să înțeleg dinamica dintre atracția emoțională și cea fizică, am descoperit că eram atras în mod sincer numai de Lynn.

Lynn: Există mângâiere în a ști că dragostea lui Charles pentru mine este mai profundă decât simpla atracție fizică. El își confirmă dedicarea față de mine alegând să nu dea curs atracției spontane față de cei de același sex. Ceea ce Satan a intenționat să fie spre distrugere, Dumnezeu a răscumpărat, ca dovadă a puterii Sale vindecătoare și a dragostei lui Charles pentru mine. Acum avem o relație sănătoasă din punct de vedere emoțional și fizic.

[Charles & Lynn, *Freedom – Grace Through Temptations*. Tradus și publicat cu permisiune. Pentru ajutorul care nu mai este disponibil la *Exodus International*, contactează *Exodus Global Alliance*.]

LUPTA MEA SECRETĂ

Ispita

1 octombrie 1999

De-a lungul anilor, Leadership și-a câștigat reputația de a se adresa problemelor legate de misiune în mod realist și eliberator. Ocazional, aceasta înseamnă să abordeze un tabu.

Cu șaptesprezece ani în urmă am publicat „The War Inside” [Războiul dinăuntru], despre lupta unui pastor anonim cu pofta și voyeurismul. Datorită descrierii realiste a tentației sexuale, a devenit repede unul dintre cele mai controversate – și cele mai solicitate – articole ale noastre.

Aproape două decenii mai târziu, ispitele sexuale, în variate forme, continuă să îi chinuiască pe cei care fac misiune. Articolul următor prezintă lupta îndelungată a unui pastor pentru a birui gândurile și dorințele homosexuale. Ca și „Războiul dinăuntru”, este o relatare sinceră despre un subiect sensibil și credem că publicarea sa ar putea constitui un prim pas pentru ajutorarea altor lideri creștini care duc în viața privată o luptă asemănătoare.

În unele zile, impulsul de a avea fantezii nu era atât de rău. Eram ocupat cu munca, iar gândurile de acest gen nici măcar nu-mi treceau prin cap. Acelea erau momentele când îmi plăcea să fiu pastor. Savuram privilegiul de a întinde o mână de ajutor altora și simțeam că Dumnezeu mă folosea pentru a atinge viețile celor răniți.

Dar în alte zile trebuia să depun toate eforturile pentru a rămâne concentrat asupra misiunii. Sentimentele mi se furișau în minte, stârnite de un corp muscular de pe stradă sau de un chip frumos dintr-un restaurant. Mă rugam și încercam să-mi reprim gândurile chiar acolo, dar adesea erau prea grozave, prea plăcute. Acelea erau momentele când uram să fiu pastor. Disprețuiam minciuna pe care o trăiam.

Viața și slujirea mea erau un haos. La suprafață, eram un lider de biserică respectat, căsătorit cu o femeie frumoasă, cu o familie minunată. În interior, eram un om complet diferit, mistuit de dorințe homosexuale.

Diminețile de duminică erau deosebit de dureroase. Cum se duce la amvon un așa-zis om al lui Dumnezeu, ca să predice cu integritate și convingere despre faptul de a deveni o creație nouă, când propria lui viață este atât de pătată și lipsită de speranță? Deseori îi priveam pe cei din biserică și mă gândeam: „*Dacă, voi, oameni buni, ați ști cum sunt eu cu adevărat, cu ce mă lupt în fiecare zi, gândurile pe care le-am întreținut săptămâna aceasta...*”

Într-o zi, m-am dus cu mașina într-un oraș îndepărtat, pentru a mă întâlni cu un grup de pastori din confesiunea mea. Am stat într-o cameră de conferințe, discutând despre zonele din regiunea noastră care ar fi fost ideale pentru plantarea de noi biserici. Dar în timp ce discutam despre demografie și strategii, eu mă luptam să opresc imaginile pornografice care îmi apăreau frecvent în minte, imagini care mi se imprimaseră prin privirea repetată a filmelor și fotografiilor explicit sexuale.

În drum spre casă, am luat-o pe rampa de ieșire, am consultat *Pagini Aurii* și în câteva minute mă aflam într-un magazin de casete video pentru adulți, studiind copertele

casetelor video și revistele lucioase, căutând imaginea bărbatului perfect.

Nu eram ca alți bărbați

Am crescut într-o familie creștină din clasa muncitoare. Dumnezeu mi-a arătat clar, de timpuriu, că slujirea era calea Lui pentru viața mea. Nu a fost întotdeauna o chemare bine-venită. Mi-a fost teamă de ea, am luptat cu ea, am dat-o la o parte. Dar nu am putut scăpa de ea.

Nimic nu îmi dădea mai multă pace și împlinire decât să-i ajut pe alți oameni și să le fac legătura cu Creatorul lor. Eram foarte implicat în grupul de tineret, eram un voluntar obișnuit în călătoriile misionare și un consilier de tabără neobosit pe timp de vară. Misiunea era bucuria mea, lucrul care mă făcea să mă simt împlinit.

În mod ironic, chemarea mea la misiune a coincis cu apariția luptei cu homosexualitatea. Când eram băiat, trupul masculin îmi stârnea o mare curiozitate. Nu sunt sigur de ce. Poate din cauză că tatăl meu, care avea două slujbe, nu era prea mult prin preajmă. Atunci când era prezent, nici nu mă susținea, nici nu era afectuos. Eram convins că nu mă iubea și simțeam că eram o dezamăgire pentru el.

Ca adolescent, am ajuns la concluzia că eram diferit. Deși simțeam o anumită atracție pentru fete, eram mult mai atras de cei de același sex. Când m-am maturizat fizic, atracțiile au devenit mai puternice. Cu toate acestea, știam că dacă aș fi spus cuiva, ar fi fost o greșeală tragică.

Când părinții mei vorbeau despre homosexuali, foloseau cuvinte ca „pervertiți” și „dezgustători”.

Într-o zi, am citit în ziar o scrisoare trimisă lui Ann Landers de cineva care se lupta cu sentimente homosexuale. În aceeași seară, mama s-a referit la ea. L-a numit pe bărbat „homo” și a zis că oameni ca el erau bolnavi la cap. Cuvintele ei m-au rănit. De-ar fi știut ea că lupta lui era și lupta fiului ei!

La liceu colegii făceau glume despre „poponari” și „fetițe”. În încercarea mea de a fi unul dintre băieți, râdeam. Dar în

interior mă durea. Eram confuz. De ce eram atras de băieți? Eram o femeie în trupul unui bărbat? Eram o greșeală a naturii?

De multe ori, mă duceam în camera mea și strigam la Dumnezeu, uneori cu mânie, uneori datorită unei neajutorări copleșitoare. Stăruiam ca Dumnezeu să mă schimbe. Dar indiferent cât de pasionată era rugămintea mea, indiferent cât de intense erau rugăciunile mele, nu m-am schimbat. Dorințele mele față de cei de același sex nu au dispărut. În mintea mea, Dumnezeu păstra tăcerea.

Am găsit ușurare în fantezie și autosatisfacere. Deși nu am avut niciodată o întâlnire sexuală cu un bărbat, îmi hrăneam dorințele puternice cu imagini erotice din reviste. Până la absolvirea liceului, fusesem expus la o cantitate relativ mică de pornografie, dar fantezia îmi scăpase de sub control. Era modul meu de a înfrunța singurătatea. Îmi oferea o scăpare, un sentiment puternic și plăcut, până mă inunda următorul val de rușine.

Colegiul a însemnat pentru mine o lume nouă a poftei și obsesiei sexuale. Eram acum adult, într-un oraș diferit. Mă puteam rătăci. Urmam un colegiu creștin, dar aveam mai multă libertate decât cunoscusem vreodată înainte. În câteva luni, am descoperit pornografia explicită.

*Strigam la Dumnezeu,
uneori cu mânie,
uneori datorită
unei neajutorări copleșitoare.
Stăruiam ca Dumnezeu
să mă schimbe.*

Am continuat să-mi umplu mintea cu imagini noi cu bărbați, pe care le vedeam în reviste sau în cabinele din magazinele pornografice. Dar alinarea era întotdeauna temporară. De fiecare dată, mă simțeam un pic mai murdar. Rușinea s-a amplificat, ca și sentimentele de inferioritate. Îmi era greu să mă concentrez asupra temelor de la școală. În cea mai mare parte a timpului, viața mea era un iad.

Prima mărturisire

Când am ajuns la jumătatea colegiului, mi-am adunat curajul pentru a-i împărtăși durerea mea unui prieten apropiat. Ne-am plăcut de când ne întâlneam prima oară. Îl consideram evlavios, spiritual și grijuliu. Îl respectam pentru încrederea de sine și pentru ceea ce părea a fi o înțelepciune care depășea vârsta pe care o avea. M-am gândit că voi fi în siguranță dacă îi voi spune secretul meu.

Pe vremea aceea, pentru mine neliniștea de a fi doar un observator, un participant la viață, era mai mult decât puteam îndura. Băieții din dormitorul meu aveau întâlniri cu fetele, își urmau visele și se gândeau la viitor. Unii plănuiau să se logodească. Cu toate acestea, eu eram paralizat de teamă și rușine.

În noaptea în care am hotărât să împărtășesc secretul meu, prietenul meu și cu mine eram plecați la un loc privat pentru relaxare. Era aproape miezul nopții, iar noi stăteam întinși în camera noastră, povestind despre școală și viață. În cameră era întuneric. El era în patul de sus. Eu eram întins în cel de jos. Anii de durere și respingere se dezlănțuiau înăuntrul meu. Tremuram. Vroiam să-i împărtășesc secretul meu, dar cuvintele refuzau să vină. Cum îi spui cuiva că ești homosexual? Mă va respinge? Va spune altora?

Stăteam tăcut, căutându-mi cuvintele. Orice cuvinte, altele decât cuvântul cu „H”. Nu era niciunul.

În cele din urmă, am zis: „Știi că se așteaptă ca băieții să fie atrași de fete? Ei bine, eu sunt atras de...” Am rămas tăcut, dat el știa deja.

„De băieți?” a spus el.

„Da”, am răspuns după o lungă pauză. Deodată, secretul meu fusese rostit. Pentru prima dată, sufletul meu stătea gol înaintea altui om.

Nu-mi amintesc cuvintele colegului meu de cameră din acea seară, dar îmi amintesc de bunătatea lui. Cum s-a rugat pentru mine și m-a acceptat. Mi-a oferit o privire fugară asupra harului și acceptării lui Dumnezeu.

A fost un moment vindecător, dar în două săptămâni prietenia noastră s-a deteriorat. Mă bazam prea mult pe el. Contam pe el să mă ajute, să mă încurajeze, să mă repare. În cele din urmă, nevoia mea l-a îndepărtat. Cu înțelepciune, m-a încurajat să văd un consilier, ceea ce am și făcut. Dar consilierea a fost pe termen scurt și nu m-a ajutat prea mult.

O chemare dură

În ciuda sentimentelor de îndoială și inadecvare, mi-am continuat drumul către slujirea cu normă întreagă. M-am dus la seminar, sperând că voi găsi în vreun fel vindecarea după care tânjeam cu disperare.

Unii ar putea argumenta că de la bun început nu ar fi trebuit să urmăresc slujirea, că lupta cu homosexualitatea mă descalifica de la slujirea efectivă și, într-o anumită măsură, pot aprecia asemenea obiecții. Dar mă întreb dacă cei care obiectează au experimentat vreodată o chemare de la Dumnezeu; felul în care El stăruie, împuternicește și binecuvântează pe cineva aflat în slujba Sa.

În mod clar – prin conversații, încurajare din partea altora și eficiență în misiunile pe care le-am făcut – știam că destinul meu era să devin pastor. Nu a fost un proces ușor.

Uneori eram în agonie, întrebându-mă dacă eram destul de sfințit pentru o astfel de chemare. Dar Dumnezeu a continuat să-mi deschidă uși pentru slujire și, oricât de mutilat eram din cauza luptei interioare, am intrat pe ele.

În cea mai mare parte a carierei mele la seminar, am reușit să rezist impulsului de a folosi reviste pornografice. După ce am cedat o dată tentației, m-am mărturisit pastorului meu. Fiind un bărbat profund și înțelegător, m-a trimis la un consilier, care m-a încurajat să mă întâlnesc cu femei. A fost o mișcare care avea să-mi schimbe viața pentru totdeauna.

Încercând legătura căsătoriei

Am început curând să mă întâlnesc cu o tânără specială din biserica mea. Laura (nu este numele ei adevărat) era blândă și plină de compasiune, întotdeauna dornică să-mi asculte plângerile despre examenele de greacă sau lucrările de teologie

de treizeci de pagini. Ne făceam unul pe celălalt să râdem și, cu timpul, am devenit foarte apropiați.

Dar tot nu vedeam niciun motiv pentru a-i dezvălui secretul meu. Știam că dacă relația noastră urma să continue, în cele din urmă, aveam să fiu nevoit să îi spun. Dar am hotărât să aștept. „Poate că voi găsi eliberare din lupta mea, înainte de a trebui să i-o dezvălui.”

Într-o seară, am cedat tentației și am vizitat un magazin de băuturi care vindea pornografie masculină. Totuși, de data aceea nu am mai suportat vina. Știam că Laura vedea relația noastră ca având potențial pe termen lung. Lucrul corect pe care trebuia să îl fac, am decis eu în sfârșit, era să încetez să o înșel și să admit că făcusem ceva greșit, dar că nu era ceva foarte serios. Trebuia să știe cine eram cu adevărat.

Mărturisirea mea a prins-o cu totul nepregătită. La început, i-a fost teamă. „De ce ești atras de mine?”, m-a întrebat ea. „Ce înseamnă asta pentru relația noastră?”

Nu i-am putut răspunde. Am încurajat-o să discute cu pastorul nostru, care îmi cunoștea situația. S-au întâlnit în săptămâna următoare. El i-a arătat deosebirea dintre natura homosexualității și păcatul efectiv de a exprima dorințele în comportament. Fiindcă nu exprimam în comportament impulsurile pe care le aveam, ci doar mă luptam cu dorințele, el credea că era lipsit de pericol să continuăm relația.

Sfatul pastorului a ajutat la diminuarea neliniștii Laurei, iar în cele din urmă am decis să ne căsătorim. O iubeam pe Laura, dar vedeam căsătoria și ca un pas important spre închiderea ușii pentru sinele meu homosexual și pentru adoptarea unei vieți noi de heterosexualitate trăită în mod public.

Căsătorindu-mă, am sperat că, în cele din urmă, vechi poftă și dorințe se vor diminua. Nu a fost așa.

Încet, încet am realizat că fusese un mod îngrozitor de a intra într-o căsătorie. Săream de la a fi un soț bun, la a fi unul prost dispus, supărat și deprimat. Din cauza frustrării care venea odată cu neputința de a mă împotrivi ispitei, o făceam să sufere pe soția mea. O învinuiam pe ea pentru problemele mele.

În momentele de intimitate conjugală, mă trezeam cedând gândurilor de pofță față de bărbați, după care aveam sentimente enorme de vină. Bineînțeles, nu i-am spus *ei* asta. Știam că ar fi rănit-o profund să afle că îi găseam pe bărbați mai provocatori decât ea.

Probleme în misiune

După seminar, am acceptat un post la o biserică mică, dar plină de viață. Eram un predicator competent. Prin Duhul Domnului, predicile mele aveau impact. Auzeam adesea cum Dumnezeu folosea anumite mesaje ale mele pentru a schimba viețile oamenilor. Eram un administrator eficient. Aveam reputația că făceam lucrurile cum trebuie. Și relaționez bine cu membrii bisericii mele.

Îmi era ușor să arăt grijă pastorală. Eram capabil să simt empatie pentru sufletele rănite (datorită propriei mele dureri?), iar oamenii se deschideau față de mine, deseori spunând: „Nu mă așteptam să-ți spun toate astea.” O femeie spitalizată cu depresie severă mi-a spus că în prima duminică în care m-a întâlnit, a știut că înțelegeam durerea.

Cei mai mulți oameni credeau că aveam totul, dar eu mă luptam din răspuțeri, în multe zile, să mă mențin pe linia de plutire.

În exterior, ani de zile am rămas credincios soției mele și slujirii mele. Dar în interior, comiteam adulter în mod regulat. Numai prin harul lui Dumnezeu am evitat să trec linia și să mă implic cu un bărbat, și asta numai fiindcă situația potrivită nu a apărut niciodată.

*Pentru câteva clipe,
pornografia îmi oferea
o scăpare, un sentiment puternic și plăcut,
până mă inunda
următorul val de rușine.*

Uneori eram atras fizic de bărbații pe care îi știam de la biserică. De obicei, îmi închipuiam că asemenea sentimente erau sigure, pentru că erau heterosexuali și nu exista potențialul pentru a mă implica sexual cu ei. Am pus capăt unei prietenii de

monitorizare fiindcă știam că bărbatul ducea aceeași luptă ca mine, iar potențialul ca amândoi să cădem era prezent.

Din nou, m-am confruntat cu durerea prin fantezie și autosatisfacere. Pornografia a continuat să constituie o luptă constantă pentru mine. Ispita de a conduce mașina până la o librărie cu pornografie era prezentă aproape de fiecare dată când mergeam la o întâlnire creștină sau făceam o vizită la spital. Deși mă duceam rareori într-un asemenea loc, îmi creștea adrenalina numai trecând prin apropiere.

Lupta cea mai puternică avea loc atunci când soția mea era plecată din oraș. Uneori lupta era atât puternică, încât mă umpleam de sudoare și mă îmbolnăveam din punct de vedere fizic. După ce cedam, îi mărturiseam de obicei soției. Pe mine mă făcea să mă simt mai bine; pe ea o făcea să se simtă mai rău. Eram prea preocupat de mine însumi, ca să realizez ce îi făceam ei ca persoană, cum aceasta îi distrugea, puțin câte puțin, stima de sine și sentimentul de siguranță. Trăia într-o semistare de teamă că, într-o zi, cineva care mă cunoștea va trece pe acolo și mă va prinde uitându-mă la pornografie. Își imagina că eram dat afară din slujire și că viețile noastre aveau să fie întoarse pe dos.

Cedarea psihică

După mai bine de zece ani de căsnicie și după ceea ce părea a fi un haos emoțional de o viață, aproape că ajunseseam la capătul puterilor. Un moment de îngăduire a poftei mă dusese la un magazin de casete video pentru adulți, în suburbiile orașului.

Așa cum era ritualul pe care mi-l făcusem, am absorbit imaginile proaspete și am părăsit magazinul, plin de rușine și dezgust. Dar de data aceea, valul de vină și de frustrare a fost mai acut. Ca și cum Dumnezeu îmi oferise o privire fugară asupra decăderii mele patetice, din propria Lui perspectivă. Trebuia să caut ajutor, chiar dacă însemna să îmi asum riscul ca biserica mea să afle.

Când am ajuns acasă, i-am spus Laurei că nu mai puteam continua să trăiesc așa, că îmi voi face programare la o misiune care funcționa pe lângă biserica dintr-un oraș apropiat, care îi

ajuta pe cei care se luptau cu homosexualitatea. Nu știa ce să creadă.

Când a vorbit, teama și supărarea ei au ieșit la suprafață: „Dacă află cineva de la biserică, nu vei mai avea serviciu. Ce vom face? Cum le vei explica asta copiilor?” S-a prăbușit pe un scaun și a izbucnit în plâns. „De ce nu poți să te aduni și să termini cu asta?”

„Nu știu cum să termin cu asta”, am răspuns eu repede, supărat. „Am încercat. Dacă biserica noastră nu poate rezolva asta, atunci nu vreau să fac parte din ea.”

Am continuat, cu lacrimile curgându-mi: „Sfințenia mea și căsnicia noastră sunt mai importante pentru Dumnezeu decât serviciul meu. Iar sfințenia mea și căsnicia noastră încep să devină mai importante și pentru mine. Trebuie să-mi asum riscul.”

În sfârșit, speranță!

Consilierul cu care m-am întâlnit a vrut să particip la o întâlnire săptămânală pentru cei care se luptau cu homosexualitatea. M-am împotrivit săptămâni întregi, dar știam că trebuia să o fac.

Când conduceam mașina pe autostradă ducându-mă la prima întâlnire, eram plin de îndoială. Înăuntrul meu se dezlănțuia un război pe care nu îl mai simțisem niciodată. „*Este lucrul pe care trebuie să îl faci. Dumnezeu va avea grijă de tine*”, mi-am amintit mie însumi. Dar ridicându-și capul urât, vechea mea natură păcătoasă striga: „Este o prostie! Dacă dai peste cineva cunoscut? Dacă unul dintre enoriașii tăi este acolo?”

Când am ajuns, nu eram sigur ce voi găsi. Ceea ce am descoperit a fost un grup de bărbați și femei care arătau ca aceiași oameni pe care îi văd la magazinul Kmart local. Arătau destul de mult ca mine.

Prima întâlnire s-a încheiat cu rugăciune pentru fiecare membru al grupului. Ne-am împărțit în grupuri de câte patru, strigându-ne numărul, ca să ne împărtășim nevoile și să le spunem celorlalți ceva despre noi înșine. Spre surpriza mea, Dumnezeu a dirijat numerele astfel încât cei care slujeau în

biserică erau în același grup: soția unui pastor, un fost pastor de tineret, un dirijor de muzică și eu. Am rămas perplex. În acea clipă, am știut că Dumnezeu era acolo și că era mulțumit că eram și eu acolo. Știam că avea să fie bine.

Aproape doi ani am învățat despre rușine, despre ispită și despre vindecarea identității noastre rănite. Am discutat ce înseamnă să fii bărbat sau femeie și cum să dezvoltăm relații sănătoase. Ne-am împărtășit unul altuia durerile, temerile și eșecurile.

În acel mediu, haosul vieții mele a început să iasă la iveală. Am fost capabil să dau la iveală sufletul meu sângărând și durerea mea nerezolvată, și să găsesc înțelegere, dragoste și acceptare de la oameni care se aflau în aceeași situație ca mine. Mai mult, am primit speranță că viața putea fi diferită, că Dumnezeu putea să mă vindece.

Dar au fost și momente când am vrut să renunț. Momente când vindecarea era prea încetă și dureroasă. Citisem cărți, fusesem la consiliere și de luni de zile nu vizionasem pornografie, dar apărea ceva care declanșa o recădere în vechile obiceiuri.

Într-un asemenea moment, i-am spus consilierului: „Schimbarea nu este posibilă.”

„Este în ordine să spui că este extrem de grea”, mi-a răspuns el. „Dar nu spune că este imposibilă.”

Am început să încetez să mă țin tare de rănilor din trecut. Trebuia să le ofer iertare celor care mă răniseră – tatălui meu distant emoțional, mamei mele dominatoare, tovarășilor mei de aceeași vârstă lipsiți de sensibilitate și altor zeci de oameni care mă răniseră. Mi-am amintit de ei unul câte unul, în prezența consilierului meu iubitor, i-am iertat și i-am dat durerea mea lui Dumnezeu.

Într-o zi, consilierul m-a întrebat: „Când te gândești la Dumnezeu ca Tată, ce gânduri îți trec prin minte?”

Întrebarea lui m-a luat pe nepregătite. Nimeni nu mă mai întrebese așa ceva (și dacă ar fi făcut-o, probabil că nu aș fi

răspuns sincer). M-am gândit un moment și am răspuns: „Că este distant și că este dezamăgit de mine.”

„Și cum Îl descrie Biblia pe Dumnezeu Tatăl?” m-a întrebat consilierul.

Cuvintele pe care le învățasem în copilărie mi-au venit în minte: „Domnul este îndurător și milostiv, îndelung răbdător și bogat în bunătate. El nu se ceartă fără încetare și nu ține mânia pe vecie... Cum se îndură un tată de copiii lui, așa Se îndură Domnul de cei ce se tem de El. Căci El știe din ce suntem făcuți; Își aduce aminte că suntem țărană... Cât este de departe răsăritul de apus, atât de mult îndepărtează El fărădelegile noastre de la noi.” (Psalmul 103:8-9, 13-14, 12)

„Mi se pare”, a continuat consilierul, „că ai o percepție corectă despre Dumnezeu în minte, dar nu și în inimă. Îl vezi pe Tatăl tău ceresc cum l-ai văzut pe tatăl tău pământesc. Dar Dumnezeu nu este așa.”

Știam că acele cuvinte erau adevărate, dar pentru mine erau atât de greu de acceptat! Cu toate acestea, măcar o mică parte din adevăr mi-a pătruns în inimă. În acea clipă, am văzut clar calea plinățății.

Reînnoirea minții și a sufletului

Astăzi soția mea și cu mine ne aflăm în drum spre vindecare. Mai mult de două decenii m-am temut de durere și respingere. Acum, mulțumită consilierii pline de putere, centrate pe Hristos și ajutorului unui mentor bărbat plin de compasiune, care m-a provocat să fac alegeri responsabile și mi-a cerut socoteală când nu le făceam, am găsit adevărata libertate ca bărbat, soț și pastor.

Parte din vindecarea mea a implicat să îmi asum mai multe riscuri în dezvoltarea prietenilor. Făcând astfel, am descoperit cât de dornic eram de prietenii sănătoase cu alți bărbați. Când m-am simțit confortabil având relații sănătoase cu cei de același sex, atracția fizică față de bărbați s-a diminuat. Relația cu soția mea s-a schimbat, de asemenea. Momentele noastre intime s-au îmbunătățit semnificativ, deoarece acum sunt capabil să mă

concentrez exclusiv asupra ei. Am descoperit o atracție sexuală pozitivă față de ea, care în trecut lipsea extrem de mult.

Cel mai important este că Dumnezeu mi-a descoperit iar și iar că trebuie să cresc în relația mea cu El. Când mi-am făcut un obicei din a petrece mai mult timp memorând și meditând la Cuvântul lui Dumnezeu, am realizat cât de multe minciuni am crezut în viață – minciuni despre cine eram, despre ce îmi dădea valoare și despre abilitatea și dorința lui Dumnezeu de a mă schimba.

Ceea ce am descoperit mi-a adus nu numai vindecare și speranță în viața personală, ci mi-a inspirat și un nou entuziasm în slujirea mea ca pastor.

Cândva credeam că eram homosexual datorită gândurilor și sentimentelor mele. Credeam că eram fixat în rolul de homosexual și că trebuia să mă văd ca homosexual. De atunci, am devenit conștient că Dumnezeu mă vede în Hristos ca o creație nouă. (2 Corinteni 5:17) Sunt un creștin care se luptă uneori cu gânduri homosexuale, care însă s-au diminuat considerabil. Dar aceasta este numai o parte din cel care sunt eu. Nu este identitatea mea.

Aș minți dacă aș spune că procesul prin care am trecut a fost ușor sau că am ajuns la destinație. Va fi o călătorie care va dura întreaga mea viață. Dar Dumnezeu mi-a adus schimbare dincolo de cele mai nebunești vise ale mele. Și știu că încă nu a terminat.

[*My Secret Struggle*. Tradus și publicat cu permisiune. Autorul acestui articol este pastorul unei biserici din Midwest, Statele Unite.]

LUPTA UNUI PASTOR CU HOMOSEXUALITATEA PAUL

Unul dintre cele mai convingătoare semne distinctive ale creștinismului este credința că Dumnezeu poate răscumpăra eșecul și pierderile din viața unui om și le poate transforma în resurse bogate pentru lucrarea în Împărăție. Viața mea a devenit

un exemplu al principiului răscumpărării, dar numai de curând m-am simțit liber (sau am avut oportunitatea) să împărtășesc experiența mea cu harul lui Dumnezeu la mai mulți decât la o mână de prieteni sau la membrii familiei.

De la început, vreau să îmi exprim acordul cu apostolul Pavel, care a spus: „«Harul Meu [al lui Dumnezeu] îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită.» Deci mă voi lăuda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Hristos să rămână în mine.” (2 Corinteni 12:9)

În mare parte din viața mea mi-am cunoscut slăbiciunile mult prea bine, dar se părea că nu eram capabil să-mi însușesc harul și puterea lui Dumnezeu, care mi-ar fi fost de ajuns. Am crescut într-o familie creștină și am avut parte de avantajele cumulate ale unor întregi generații de credincioși. Am mers la un colegiu creștin, unde am fost modelat după gândirea și valorile creștine și m-am bucurat de prietenii mai profunde decât cunoscusem vreodată. Mai târziu am mers la *Facultatea de Teologie*. Acolo am cunoscut-o pe viitoarea mea soție, pe atunci studentă, iar un an mai târziu ne-am căsătorit.

Viața mea părea să meargă destul de bine, dar în ascuns aveam sentimente pe care le percepeam numai vag, sentimente prea tulburătoare pentru a mă confrunta cu ele. Ele erau în contradicție evidentă cu cel care începusem să fiu, deci am continuat să le neg. Înaintam pe un drum al vieții pe care îl acceptasem ca satisfăcător, iar apoi simțeam că ceilalți mă respectau fiindcă rămâneam pe el.

Sentimentele ignorate și nevoile neîmplinite, pe care în colegiu le percepeam doar ocazional, au devenit mai persistente în facultate. Mă luptam neîncetat cu o depresie tot mai accentuată și îmi lipsea disciplina pentru a-mi face temele. În al doilea semestru am lipsit de la atâtea cursuri, încât am fost nevoit să renunț la școală. Petreceam zile întregi în apartament, uitându-mă nenumărate ore la televizor și dormind. Eram atât de plin de rușine și de uimire, încât nu puteam să îmi admit eșecul față de nimeni, nici măcar față de logodnica mea.

Am urmat acest tipar de înscriere la o facultate și de renunțare de mai multe ori, în orașe diferite, de fiecare dată urmat de rușine și tănuire, care erau previzibile. În ultimul astfel de episod, decanul facultății mi-a recomandat să urmez consiliere pentru un timp și mi-a făcut legătura cu omul potrivit.

În timpul unei ședințe, la care eram prezenți atât soția mea, cât și eu, consilierul a examinat problema homosexualității. Pentru prima dată, am recunoscut că mă confruntam cu atracții față de cei de același sex și că ocazional, „exprimasem în comportament”, în întâlniri secrete cu alți bărbați, fanteziile mele homosexuale.

În lungul nostru drum spre casă, caracterizat de o tăcere asurzitoare, în cele din urmă, soția mea a izbucnit printre lacrimi: „Paul, dacă vei mai face asta vreodată, nu vreau să știu!” Era atât de profund rănită și atât de supărată din cauza a ceea ce dezvăluisem, încât am evitat să discutăm problema ani de zile. Din nefericire, am răstălmăcit avertismentul ei, pentru a avea o scuză convenabilă pentru eșecul meu de a dezvălui legăturile mele ulterioare cu alți bărbați.

Deoarece orice speranță de a termina facultatea se duse, am găsit o slujbă cu program întreg și ne-am stabilit în rutina vieții de familie. Aveam acum un băiețel, iar în următorii ani familia noastră s-a completat cu două fiice. Am cumpărat o casă în zona în care locuiam și am prins rădăcini.

În câțiva ani, am început să frecventăm *Biserica Creștină Reformată* locală, care se afla cam la o milă depărtare. În acea perioadă, eu lucram în schimbul de noapte, iar soția mea lucra seara cu program redus, pentru ca unul dintre noi să fie întotdeauna acasă cu copiii. Zilele treceau cu sporturi după școală, lecții de muzică, excursii în weekend și toate celelalte lucruri care fac viața de familie memorabilă.

Într-o duminică, la puțin timp după ce s-a născut al treilea copil al nostru, ne-am alăturat bisericii noastre afirmându-ne credința, deoarece crescusem într-o confesiune diferită. Copiii noștri au fost toți botezați în acea zi, iar acea piatră de hotar rămâne o amintire scumpă până în ziua de astăzi.

A trecut an după an. Am sărbătorit zile de naștere, ca și multe alte zile și momente speciale. Din exterior, viețile noastre păreau în mare măsură de invidiat; la urma urmei, de ani de zile ne șlefuiam imaginea publică. Dacă nu eram întotdeauna fericiți, ne consolam continuând tradițiile de familie și le ofeream copiilor noștri un mediu în care să fie bine educați.

Deoarece lucram noaptea, eram rareori bine odihnit, iar familia mea credea că acesta era motivul pentru dispoziția mea mai puțin veselă. Pe atunci treceam prin perioade de cumpănare sexuală însoțită de anxietate, urmate de zile în care căutam parteneri sexuali în parcurile din apropiere, ori de câte ori aveam ocazia să ies din casă. Când viața decurgea în mod echilibrat, eram de obicei în ordine, dar când stresul sau oboseala se instalau, exprimam în comportament atracțiile pe care le aveam. Uneori mă simțeam ca un drogat în căutare de încă o doză. (Încă mă cutremur când îmi amintesc puterea sentimentelor pe care le aveam pe atunci.)

Firește, acestea au avut un efect profund asupra relației cu soția mea. Când am alunecat în dependență, ne-am îndepărtat, iar ea suferea uneori de episoade de depresie. Perioadele de intimitate dintre noi, sexuală sau de alt fel, s-au diminuat de la an la an, dar incredibil, am rămas buni prieteni și realmente nu am luat niciodată în considerare divorțul ca opțiune.

Cred sincer că nu aș fi în viață astăzi dacă tiparul meu de viață ar mai fi continuat. Totuși, cu aproape doisprezece ani în urmă, ceva a schimbat direcția vieții mele și, în sfârșit, și pe cea a familiei mele.

Când m-am întors de la lucru într-o după-amiază, m-am oprit într-o pădure care era rezervație naturală, în drum spre casă. Detaliile sunt prea complexe (și dureroase) pentru a le relatata aici, dar pe scurt, am fost arestat de un reprezentant al rezervației, fiind acuzat de comportament indecent în public, și am fost dus la închisoarea districtului. Am petrecut aproape toată seara acolo, până ce fiul meu a venit să mă elibereze pe cauțiune, cu bani pe care i-a extras din contul lui. (Desigur, l-am mințit cu privire la împrejurările arestării.)

În acea seară am fost nevoit să dau ochii cu înșelătorul care devenisem. Eram complet lipsit de mecanismele de apărare pe care le folosisem pentru a mă proteja de vină și rușine. Durerea era îngrozitoare, dar am înțeles că Dumnezeu folosea acea experiență teribilă pentru a-mi arăta că nu renunțase la mine și că va face tot ce era necesar pentru a-mi atrage atenția. Într-adevăr, fusesem arestat de Dumnezeu.

În timp ce mă aflam în celula de primire în acea seară, I-am spus lui Dumnezeu că renunțam, că nu mai aveam deloc încredere în capacitatea mea de a-mi conduce viața, cu atât mai puțin de a cultiva sfințenia pe care o cerea El. Nu am cerut favoruri, ci I-am cerut doar să-mi răscumpere viața și să-mi arate cum să Îl urmez pe viitor.

Încă găsesc semnificativ faptul că, în cea mai mare nesiguranță pe care am trăit-o, eram conștient că Dumnezeu era prezent. Nu crezusem niciodată că ar fi fost posibil așa ceva. El era singura siguranță pe care o cunoșteam și m-am agățat de El pentru viața mea.

Atât de multe s-au întâmplat în anii care s-au scurs de la acea zi hotărâtoare, atât de multe lucruri pe care nu le-aș fi crezut niciodată posibile! Dumnezeu a răscumpărat viața mea și relațiile mele cu ceilalți.

Inițial m-a condus la un psiholog creștin care scrisese o carte despre dependența sexuală. În cadrul terapiei, consilierul mi-a recomandat un grup de suport pentru creștinii care se luptau cu homosexualitatea. Deși eram aproape la fel de homofob ca oricine altcineva, în cele din urmă, mi-am adunat curajul pentru a face o încercare cu grupul respectiv.

Ceea ce am găsit la grupul de suport mi-a schimbat treptat viața în bine și mi-a dat o stabilitate pe care nu o cunoscusem niciodată înainte. Am avut parte de o acceptare minunată din partea unor oameni care cunoșteau cele mai mici detalii din viața mea. Această combinație dintre sinceritate și dragoste este una dintre cele mai puternice motivații pentru schimbare pe care le cunosc.

De aproximativ nouă ani sunt liderul unui mic grup de suport și deseori mi-am dorit să am parte și la biserică de calitatea părtășiei cu care m-am obișnuit în grupul de suport.

Pastorul meu a fost primul căruia i-am mărturisit despre luptele mele cu homosexualitatea (în afara celor din mediul clinic). Eram colegi de cameră la o strângere de weekend și am hotărât dinainte să îi spun. Într-o vineri seara, am vorbit împreună în dormitorul unde stăteam. Eram atât de nervos, încât tremuram. Am vorbit aproape o oră, iar el m-a asigurat de sprijinul său. În următorii câțiva ani, a devenit unul dintre cei mai entuziaști susținători ai mei și l-am vizitat periodic pentru a-i face cunoscute vindecarea emoțională și spirituală de care mă bucuram.

Câțiva ani mai târziu, am fost nominalizat ca și conducător al bisericii și am fost ca paralizat datorită rezervelor pe care le aveam din cauza trecutului meu. El m-a asigurat că toți am avut un comportament regretabil în trecut, dar că identitatea noastră primară este ceea ce devenim, nu ceea ce am fost.

Faptul că i-am făcut cunoscută pastorului John lupta mea, m-a ajutat, în cele din urmă, să îi spun și soției mele, Carol. De câteva luni îi spusese că mă duceam la un grup de studiu biblic pentru bărbați joi seara (în loc să îi spun că era vorba despre un grup de suport). Ea a observat schimbări pozitive la mine, subtile la început, și curând a devenit curioasă cu privire la sursa schimbării. (Mai târziu a recunoscut că se ruga de ani de zile pentru asemenea schimbări.) M-am temut îi dezvălui lupta mea, dar în final l-am spus lui Dumnezeu că o voi face, dacă mă ajută să sesizez ocazia perfectă.

Într-o seară a apărut prilejul potrivit, ceea ce am simțit clar în sufletul meu. Am reușit să rostesc cuvintele care știam că o vor devasta, dar cumva, în seara aceea ne-am descurcat. În noaptea aceea am legănat-o în brațe pe soția mea, care plângea cu suspine, știind că am îndurerat-o și întrebându-mă dacă somnul va mai veni vreodată.

În următoarele două săptămâni am vorbit ore întregi în fiecare zi, încercând cu disperare să înțelegem ceva din trecutul

pe care l-am avut în comun, pe care însă l-am trăit adesea ca niște străini. Odată cu trecerea timpului, a venit vindecarea lipsei de încredere dintre noi, care era deosebit de mare. De atunci am experimentat o reînnoire a relației noastre de căsnicie, pe care nu ne-am fi putut-o închipui niciodată. Suntem profund îndrăgostiți, iar soția mea este și cea mai bună prietenă a mea.

M-am confruntat cu schimbări similare când le-am dezvăluit povestea mea celor trei copii ai mei, care erau pe atunci la liceu și la colegiu. Au fost momente dureroase pentru noi toți, dar cred că acum suntem mai puternici ca oricând, datorită durerii și întristării noastre comune.

Astăzi povestea harului lui Dumnezeu față de mine și familia mea este cunoscută în biserica noastră și în familia noastră extinsă. Am avut numeroase oportunități pentru a face cunoscută povestea mea altor oameni, ca și în grupuri. Faptul că fac aceasta îmi dă sentimentul redobândirii tuturor anilor pe care i-am irosit.

Cred că schimbarea și vindecarea sunt disponibile pentru cei care se luptă cu homosexualitatea și cu multe alte probleme care îi afectează și pe cei care fac parte din Trupul lui Hristos. Isus este prietenul păcătoșilor. Toți avem nevoie disperată de un asemenea prieten.

[*One Pastor's Battle with Homosexuality*. Tradus și publicat cu permisiune. Copyright © 2000 *The Banner*, revista denominațională a *Christian Reformed Church*. Articolul în limba engleză a fost publicat pe site-ul www.thebanner.org.]

MATURIZAREA ÎN CELIBAT

CHRIS STUMP

Zina Sfântului Valentin se apropie cu repeziciune, iar această zi de romantism și sărbătoare îmi amintește de celibatul meu. De obicei, eram descurajat datorită celibatului și tânjeam după cineva cu care să fiu împreună. Ulterior, am pornit „în căutarea” unei fete cu care să-mi petrec timpul și cu care, dacă avea să fie posibil, să am o relație. Deși sunt încă deschis la posibilitatea de

a găsi pe „cineva”, nu vreau să pierd ceea ce Domnul vrea să fac fiind celibatar.

Dumnezeu mă cheamă la o umblare mai apropiată și mai intimă cu El, pregătindu-mă pentru vremea când o va aduce în viața mea pe fata potrivită. Celibatul poate fi uneori descurajator și plin de singurărate, dar învăț că este un dar. După cum spune Pavel în 1 Corinteni 7:7: „Eu aș vrea ca toți oamenii să fie ca mine” – să aibă o viață mai simplă în multe feluri! Faptul că sunt necăsătorit îmi permite să mă dedic deplin lui Hristos și să-I îngădui să-mi descopere lucrurile pe care le am în inimă. Cu ajutorul Lui, pot să obțin o mare biruință și să continui să mă maturizez ca bărbatul care m-a chemat Dumnezeu să fiu.

Sunt chemat la celibat pentru totdeauna? Nu cred. În această perioadă de celibat sunt plin de încântare și binecuvântat. Știu că Domnul mă pregătește spiritual și emoțional pentru femeia pe care o are pentru mine. Celibatul nu este un lucru rău, nici nu definește succesul sau ajungerea mea la vindecare. Obişnuiam să cred că vindecarea mea de homosexualitate este dovedită sau răsplătită de relația cu o fată. Acum știu că vindecarea nu este răsplătită sau obținută printr-o relație cu o persoană de sex opus, ci printr-o relație cu Isus Hristos.

În prima mea relație după ieșirea din homosexualitate, am grăbit lucrurile doar ca să simt că eram „normal”, dar nu eram gata sau pregătit pentru așa ceva. Părăsind relația respectivă, am realizat că celibatul este o perioadă importantă în viața noastră, pe care trebuie să o acceptăm și în care trebuie să lucrăm la acele domenii pe care Domnul ni le dezvăluie cu blândețe, pentru a ne pregăti cu adevărat pentru partenerul potrivit sau partenera potrivită pe care îi are pentru noi. Personal a trebuit să mă ocup de probleme care au contribuit la sentimentele mele de inadecvare, înainte de a reuși să mă dăruiesc pe deplin cuiva. După ce am petrecut mai mult timp concentrându-mă asupra vindecării, acum mă simt mai încrezător în drumul meu către relația cu o fată, la timpul potrivit.

Domnul continuă să-mi descopere noi probleme din viața mea de care trebuie să mă ocup, care nu sunt direct legate de luptele mele cu atracțiile față de cei de același sex. Totuși, aflându-mă în procesul vindecării, am dobândit instrumente noi, o înțelegere nouă și tăria de a-mi accepta celibatul, având încredere că Domnul mă pregătește pentru soția minunată pe care o are pentru mine. Pentru mine, celibatul nu mai este înconjurat de o aură întunecată. Nici nu mai definește vindecarea sau maturizarea mea.

Dumnezeu știe unde mă aflu în viață și de ce am nevoie. În această perioadă de celibat, sărbătoresc o relație mai profundă cu Creatorul meu și continui să lucrez la niște domenii provocatoare, știind că în Romani 8:28, Cuvântul Lui promite: „Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume, spre binele celor ce sunt chemați după planul Său.” Acesta este țelul meu final! Țelul meu acum este să urmăresc sfințenia și plinătatea în celibat, crezând că răsplata mea va fi o căsătorie mai sănătoasă și mai fericită, după cum, atât de frumos, a intenționat Dumnezeu să fie.

[Chris Stump, *Growing in Singleness*. Copyright © Chris Stump. Tradus și publicat cu permisiune.]

MĂRTURIA LUI DAVID. PREAIUBIT: O CĂLĂTORIE DE LA RESPINGERE LA ACCEPTARE

„Nu știți că cei nedreți nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu? Nu vă înșelați în privința aceasta: nici curvarii, nici închinătorii la idoli, nici preacurvarii, nici malahii, nici sodomiții, nici hoții, nici cei lacomi, nici bețivii, nici defăimătorii, nici hrăpăreții nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu. Și așa erați unii din voi! Dar ați fost spălați, ați fost sfințiți, ați fost socotiți neprihăniți, în Numele Domnului Isus Hristos și prin Duhul Dumnezeului nostru.” (1 Corinteni 6:9-11)

Aceste versete reprezintă povestea mea, iar povestea mea este despre găsirea dragostei, acceptării, puterii și protecției

adevărate în brațele lui Ava Tatăl. Povestea mea este o călătorie a realizării că sunt ceea ce spune numele meu că sunt: preaiubit.

În anii '60, o sarcină nedorită era privită cu mult dispreț și rușine. Astfel încât am venit pe lume simțind respingere din partea mamei mele, a tatălui meu, a bunicii mele, a celorlalți membri ai familiei mele și a societății. Mulți spun că am fost un copil nelegitim, dar acum știu că nu există așa ceva, există numai părinți nelegitimi.

Tatăl meu nu s-a căsătorit niciodată cu mama mea, iar eu nu l-am întâlnit niciodată. În ciuda numeroaselor mele eforturi de a-l întâlni, Ray a ales să nu mă lase să intru în viața lui. Mama s-a căsătorit cu tatăl meu vitreg când eu aveam șase luni. Walter era un veteran al războiului din Vietnam care trecuse prin ororile războiului. Era, de asemenea, un alcoolic și un abuzator fizic. Când eram copil, am chemat poliția când a scos cuțitul la mama și când a scos balamalele din ușa de la baie ca să ajungă la ea. Am simțit că m-a respins și că a ales să-și concentreze atenția asupra fratelui meu mai mic, tizul lui. Părinții mei au divorțat când eram mic. Din cauza aceasta, nu am avut niciodată un tată cu care să joc baseball sau la care să alerg când îmi era teamă.

Mama era iresponsabilă și imprevizibilă în dragostea ei față de mine. Întreaga viață îi era chinuită de o boală mintală, suferind de depresii severe și apoi de accese maniacale. Uneori nu auzeam de ea perioade lungi de timp, iar apoi mă suna de multe ori pe zi. Pentru mine, stabilitatea a venit prin bunica mea, care locuia la două blocuri depărtare. Această femeie cu voință puternică, bună și extrem de generoasă, nu numai că m-a crescut, dar s-a și ocupat de mine financiar și emoțional.

La școală eram dureros de rușinos și retras. Alergiile și astmul mă țineau departe de ora de gimnastică și de sporturi. Când se alegeau echipele, eram întotdeauna ales ultimul. Am simțit respingerea din partea celorlalți, chiar și eu mă respingeam pe mine însumi, având o stimă de sine scăzută și ură de sine. În cele din urmă, cineva mi-a acordat cu adevărat atenție. Era un văr de-al doilea mai mare, care m-a molestat sexual când aveam doisprezece ani.

La insistența bunicii mele evlavioase, eram activ într-o importantă biserică liberală. La vârsta de cincisprezece ani, L-am primit pe Hristos ca Mântuitor al meu la un seminar evanghelic. Deși mergeam în continuare la aceeași biserică moartă spiritual, am crescut citind cărți creștine și ascultând radioul creștin. Când a venit timpul pentru colegiu, m-am dus la o școală creștină conservatoare. Acolo m-am dezvoltat relațional prin interacțiunile cu ceilalți și am început călătoria mea către ieșirea din timiditate. Familia mea nu și-a putut permite educația mea la o școală particulară, dar Dumnezeu mi-a oferit o slujbă în campus și burse guvernamentale. Am putut să absolv cu împrumuturi școlare de numai două mii de dolari.

După absolvire, m-am dus la Washington, D.C. pentru a urma o carieră politică și am început să frecventez o biserică neconfesională, unde am fost botezat. Curând am devenit conștient de atracția mea în creștere față de cei de același sex, care devenea copleșitoare, deci m-am implicat în *Regeneration*, o misiune a foștilor homosexuali. În sfârșit, viața mea decurgea bine. Am devenit lider la un grup de suport și am început o relație serioasă cu o fată numită Karen. În acel moment, am început să mă încred în Dumnezeu ca Mântuitor al meu, dar și ca Domn al vieții mele. Aveam o relație fantastică cu El, cu alții și cu mine însumi. Eram foarte fericit.

Apoi lumea s-a prăbușit pentru mine. Se părea că în fiecare vară eram chinuit de o depresie persistentă și profundă. În anul acela, depresia a devenit atât de puternică, încât am suferit de un stres extrem și de atacuri de panică. Mi-am pierdut slujba, prietena și pacea de la Dumnezeu. Îmi amintesc că strigam la Dumnezeu, dar simțeam că cerul rămânea tăcut. După ce am căutat ajutor la un consilier incompetent, m-am cufundat într-o depresie suicidară. Eram obsedat de moarte și de ajungerea mea direct în iad. Am început chiar să halucinez. M-a salvat un alt consilier, prin medicație și terapie.

Apoi, depresia profundă de care suferisem a fost urmată de o fază maniacală la fel de nestăpânită. Am început multe afaceri,

am avut idei grandioase și m-am aruncat cu capul înainte în stilul de viață homosexual. Viața îmi era plină de parteneri sexuali anonimi și îmi petreceam timpul în barurile homosexuale, pe plaje și în băile publice. Am decis să caut acceptarea celor care relaționau cel mai bine cu mine – ceilalți homosexuali. Totuși, de respingere, nu de acceptare, aveam parte cel mai mult. Mă simțeam respins de cei mai musculoși și mai frumoși decât mine. Și i-am respins pe cei care, în ochii mei, erau inadecvați. Am îngăduit să fiu tratat în moduri în care, în alte circumstanțe, nu aș fi îngăduit să fiu tratat niciodată. Și i-am tratat pe alții în moduri în care, în alte circumstanțe, nu i-aș fi tratat niciodată. Toate acestea se bazau pe înfățișare. Timp de șapte ani, am devenit fiul risipitor cu atitudinea mea de „S-o ia ... de lume!”

Nu am ales să am sentimente homosexuale. Cred că pentru mine dezvoltarea atracției față de cei de același sex era înrădăcinată într-un număr de factori: un tată absent, un tată vitreg abuziv, o bunică având o voință puternică, un bunic pasiv, o personalitate sensibilă și abuzul sexual. Acestea au fost lucruri care mi s-au întâmplat. Totuși, au existat lucruri prin care am contribuit eu însumi la problema mea. Eu am ales cum să răspund la ceea ce mi s-a întâmplat. Și eu am ales să ascult de atracțiile față de cei de același sex, și eu nu am ținut cont de puterea harului lui Dumnezeu în viața mea. Alegerea de a urma stilul de viață homosexual mi-a pus în pericol nu numai viața fizică, ci și viața relațională, emoțională și spirituală. Ea m-a condus, de asemenea, la o adicție sexuală care îmi domina viața și care a necesitat ani de durere și de luptă pentru a fi învinsă.

Dumnezeu Tatăl m-a urmărit cu iubire și persistență. Iar în anul 2000, am început călătoria de întoarcere acasă. M-am întors la *Regeneration* și m-am confruntat cu adicția mea sexuală copleșitoare, ca și cu rădăcinile atracției față de cei de același sex. Am intrat, de asemenea, într-o relație de monitorizare cu un lider de misiune și am început să frecventez și să slujesc într-o biserică locală. De asemenea, am fost capabil să îi iert pe mama mea și pe vărul meu care mă molestase.

Treptat, am fost capabil să îl iert pe tatăl meu vitreg (pe care îl urâsem mai bine de douăzeci de ani) și am început o relație cu el și cu fratele meu. Acum nu ne vedem unul pe celălalt fără un „te iubesc” și o îmbrățișare. Iertarea mi-a permis să contribui la reconcilierea surorii mele cu tatăl ei. Ce binecuvântare a fost să îl iau pe nepotul meu în vârstă de nouă ani să îl vadă pe bunicul lui pentru prima dată! Acum familia mea este restaurată. Mulți ani m-am rugat pentru alcoolismul tatălui meu. În anul 2009 s-a dus la un centru de tratament, iar apoi la întâlniri regulate la *Alcoolicii Anonimi*, iar de atunci nu a mai băut. Acum vizitează alți veterani care se confruntă cu tulburarea de stres posttraumatic și cu alcoolismul. Cu câțiva ani în urmă, am aflat că dintotdeauna dorise să mă adopte, dar mama nu l-a lăsat (ceea ce a cauzat multă fricțiune în căsnicia lor). După ce am așteptat să inițieze el discuția despre adopție, am decis să aduc eu adopția în discuție. Simt că adopția ar fi un mod de a recunoaște public vindecarea care a avut loc în relația noastră și un mod în care eu să îl onorez pe el, iar el să mă onoreze pe mine. Așa că la următoarea mea zi de naștere, voi fi adoptat oficial.

În aceeași zi în care l-am contactat pe tatăl meu vitreg pentru adopție, am decis, de asemenea, să încerc (încă o dată) să ajung la tatăl meu biologic, deci i-am trimis această mărturie. O săptămână mai târziu, am simțit un imbold puternic să mă rog pentru el, ceea ce am făcut timp de trei zile. O lună mai târziu, m-a sunat și am vorbit aproape două ore. I-am zis că nu vroiam nimic de la el, dar aveam un dar pentru el. M-am gândit încă de la nașterea mea își reprima vina și rușinea. I-am spus că mi-ar plăcea să îi întâlnesc pe el și familia mea, dar că aveam să aștept până era pregătit. Nu m-a mai contactat, dar cred că voi călători în curând la Fargo, Dakota de Nord, pentru a-l întâlni.

Călătoria mea către plenitudine și sfințenie nu a fost rapidă sau lipsită de durere și m-am poticnit de multe ori pe cale, dar Dumnezeu Tatăl a fost întotdeauna prezent lângă mine. Am renunțat la „dragostea” rapidă, trecătoare, contrafăcută (pofța și sexul) și am ajuns încet, încet la dragostea adevărată și durabilă,

prin relații profunde și semnificative cu alții și cu Dumnezeu. Am învățat să-i iubesc pe alții corect și să mă iubesc din nou pe mine însumi. Am învățat, de asemenea, să mă bazez pe Dumnezeu. El mi-a arătat, prin promisiunile din Cuvântul Său și prin experiențele mele cu El, că rămâne credincios. Când am pășit prin credință, încrezându-mă în promisiunile Sale, am realizat că mă va proteja, va avea grijă de mine și îmi va binecuvânta eforturile. Cel mai important, am ajuns să știu ce înseamnă să Îl am pe Dumnezeu ca Tată.

Faptul că am crescut fără imaginea sănătoasă a unui tată a împiedicat creșterea mea în masculinitate. Ava Tatăl îmi vindecă multe dintre aceste deficite. El S-a arătat a fi un Tată plin de grijă, protector și grijuliu, plin de putere, care mă adoră și dacă fac ceva, și dacă nu fac. Învățând să fiu iubit de „Tatăl orfanilor”, mă maturizez ca bărbatul care vrea El să fiu. În timp ce Ava îmi împlinește din plin nevoile de dragoste și acceptare, sunt capabil să Îl iubesc pe El și să-i iubesc pe alții în mod corect și din plin. Dorința mea este ca puritatea, dăruirea, slujirea, iubirea și tot ceea ce împart cu alții să se reverse pe deplin din această rezervă de dragoste și acceptare nelimitată, pentru că sunt iubit.

[*Dave's Testimony: Beloved – A Journey From Rejection To Acceptance*. Copyright © Parents and Friends of Ex-Gays and Gays (PFOX). Tradus și publicat cu permisiune. Articolul în limba engleză a fost publicat pe site-ul www.pfox.org.]

MĂRTURIA LUI JIM KATSODAS

Povestea zdrobirii mele sexuale și a vindecării mele prin dragostea lui Isus Hristos conține numeroase caracteristici tipice bărbaților care se luptă cu homosexualitatea. Am avut parte de abuz sexual și de o relație dificilă cu un tată pasiv și distant. Totuși, ca în cazul oricui altcineva, viața mea a luat o întorsătură unică datorită personalității mele, alegerilor mele și planului lui Dumnezeu pentru mine.

Sunt un fost homosexual. Am fost fiul risipitor, fratele mai mare și tatăl îndurător. Am experimentat eliberarea de rușine ca femeia de la fântână și ca femeii prinse în adulter, mi s-a mai dat o șansă. Ca prostituata care a spălat picioarele lui Isus cu lacrimile ei, am găsit iertare. Ca pe Lazăr, Isus m-a ridicat din mormântul iadului pe pământ. Ca leprosul și ca femeia care a atins haina lui Isus, am găsit vindecare. Am fost ca apostolii Petru, Toma și Ioan, dar și ca Iuda. Am gustat îndurarea, iertarea și dragostea oferite de Hristos. Am comis adulter, am tânjit după atenția bărbaților, iar din punct de vedere sexual am fost cu mulți. Am fost căutat pentru sex și, la rândul meu, am căutat pe alții pentru sex. Am jelit moartea lui Isus și L-am pironit pe cruce.

Nu am fost întotdeauna capabil să știu cine eram sau măcar să împărtășesc altora pe unde am trecut. În adolescență, mă uitam în oglindă și mă întrebam: „Cine ești? De ce exiști?” La paisprezece ani, stăteam întins în pat noaptea, întrebându-mă dacă, din cauză că aveam sentimente homosexuale, am fost creat pentru a fi un exemplu al mâniei lui Dumnezeu.

Dar nu m-am născut astfel. M-am născut cu o identitate, un destin, un plan și un scop date mie de Creatorul Meu. Nu m-am trezit într-o dimineață, alegând să fiu homosexual. Relațiile de familie nesănătoase, percepțiile mele greșite despre tatăl meu și despre familia mea, ca și alegerile mele m-au condus pe acest drum. Sunt un bărbat răscumpărat; sunt fiul Dumnezeului Celui Viu.

Totul a început într-o zi rece de decembrie, când m-am născut într-o familie iubitoare, plină de grijă, dar disfuncțională. Eram cel mai mic și singurul fiu dintre cei cinci copii. Părinții mei greci erau oameni care munceau din greu și ne iubeau cum știau mai bine. Mama ne ducea la biserica ortodoxă greacă. Ea m-a sfătuit să mă încred în Isus și să nu mă îngrijorez din cauza tradițiilor. Tata lucra ore îndelungate pentru a ne întreține. Mă iubea, dar era foarte pasiv în relația cu surorile mele și cu mine. Noi doi nu am fost niciodată apropiați. În primii ani de viață am trăit simțindu-mă părăsit și respins de el. Lipsa de dragoste

percepută și lipsa de atenție din partea tatălui meu a dat naștere unui gol uriaș în sufletul meu. Mama a murit când aveam opt ani. Tata nu s-a mobilizat niciodată pentru a se îngriji de mine. În schimb, i-a îngăduit surorii mele de optsprezece ani să continue lucrurile de unde le-a lăsat mama. Crescând într-o lume dominată de femei, tânjeam după relații masculine. Iar la nouă ani avusesem deja parte de abuz sexual din partea a trei indivizi diferiți și de abuz verbal din partea unei învățătoare.

După ce am împlinit treisprezece ani, tata m-a trimis să locuiesc cu sora mea mai mare, care era căsătorită și locuia în alt oraș. Deși acum înțeleg că a luat decizia spre binele meu, ea m-a făcut să mă simt și mai neiubit de tata. Simțeam că nu mă vroia și că îi era rușine cu mine.

Până la vârsta de șaptesprezece ani, tata îmi spusese de două ori că nu eram genul de fiu pe care îl vroia. Tatăl meu iubea sporturile. Eu eram sensibil și iubeam artele. Neavând pe nimeni care să-mi arate cum să joc sport sau cum să mă implic în sport, am crescut urând sporturile. Faptul că aveam fizicul, dar nu și abilitățile unui atlet m-a făcut să mă simt inadecvat ca bărbat. Am avut un sentiment de inadecvare un timp foarte îndelungat. Crescând, am avut zbateri profunde deoarece nu mă simțeam bărbat. Știam că din punct de vedere fizic eram bărbat, dar din punct de vedere emoțional nu mă simțeam masculin.

După ce am trăit cu respingerea percepută din partea tatălui meu, am început să îl resping. Am jurat să nu devin niciodată ca el și să nu-i dau voie să pătrundă în viața mea. Am început să am relații sexuale cu bărbați. I-am întâlnit mergând la librăriile cu pornografie, un obicei pe care îl aveam încă de la șaisprezece ani. În următorii cinci ani am trăit ca un tânăr drăguț, politicos ziua și ca un prădător sexual în căutare de bărbați noaptea. În realitate, căutam doar dragostea tatălui meu.

Aveam cincisprezece ani și eram la liceu în anii '70, când sora mea mijlocie, care era pe atunci la colegiu, a fost mântuită și a intrat în *Mișcarea lui Isus*. Simțea că era chemarea ei să-l evanghelizeze pe fratele ei mai mic. La vârsta de nouăsprezece ani, trăind pe ascuns ca homosexual noaptea, ajunsese să sufăr

de o depresie profundă, cea mai gravă depresie a mea de până atunci. Mă simțeam prins în capcana sexualității, pe care începusem deja să o urăsc. Eram stăpânit de teamă gândindu-mă la ce ar fi făcut tatăl meu și familia mea dacă ar fi aflat. Am hotărât să-mi iau viața. Mi-am făcut un plan de sinucidere, dar nu am fost în stare să îl duc până la capăt. Ceea ce m-a făcut să mă simt un ratat; nu puteam nici măcar să mă sinucid.

Știind despre depresia mea, sora mea a continuat să depună mărturie față de mine. Mi-a lămurit lupta pentru sufletul meu dintre Hristos și Satan. Îmi amintesc că mă gândeam că nu-l vroiam pe niciunul dintre ei. Îmi doream doar să nu mai fiu deprimat. Sora mea mi-a făcut cunoscută rugăciunea păcătosului și mi-a zis că dacă îmi predam inima lui Hristos, aveam să găsec ceea ce îmi doream atât de mult. În noaptea aceea, în timp ce făceam duș, am strigat la Dumnezeu. L-am implorat să mă ajute; I-am cerut iertare pentru viața mea dezordonată. Isus a venit și m-a salvat. Stăteam în cadă, cu apa curgând din duș precum cristalul, căzând pe mine. Baia era plină de o lumină strălucitoare. Groapa adâncă a depresiei a dispărut. Când m-am îmbrăcat și am ieșit din baie, sora mea avea un zâmbet larg pe față și lacrimi în ochi. Știa că Domnul mă mântuise.

Am continuat să cad din punct de vedere sexual. După aceea eram plin de rușine și vină, rugându-L pe Dumnezeu să mă ierte. În cele din urmă, L-am implorat pe Dumnezeu să mă schimbe, fiindcă eram hotărât să nu mă mai lupt cu sentimentele homosexuale. Vroiam doar să fiu normal. Domnul a început să vorbească inimii mele și să-mi spună: „Dacă tu vei face ce este posibil, Eu voi face imposibilul.” Ceea ce era posibil însemna să stau departe de librăriile cu pornografie și de locurile unde puteam găsi bărbați. A fost greu, dar Domnul a fost îndurător și răbdător cu mine. Aveam perioade de biruință, dar apoi încurcam lucrurile și cădeam. El era întotdeauna acolo ca să mă ridice și să curețe murdăria de pe mine, luându-mă de mână ca un Tată iubitor și ajutându-mă să umblu în ascultare de El.

Domnul mi-a fost atât de loial în procesul schimbării! El a lucrat în ciuda inimii mele răzvrătite, atitudinii mele încăpățânate și resentimentelor mele față de bărbați și față de autoritate. Ani de zile mai târziu, am putut spune cu adevărat că în viața mea a avut loc o vindecare semnificativă.

În următorii câțiva ani am fost viu din punct de vedere fizic, dar mort din punct de vedere emoțional. În cele din urmă, m-am dus la o biserică evanghelică. Nu aveam idee că Domnul lucra și plănuia să folosească acea biserică în mod semnificativ pentru vindecarea mea. Pastorul bisericii a început să mă ucenicizeze și să mă consilieze. El și întreaga biserică au jucat un rol uriaș în vindecarea mea, ajutându-mă să mă fac bine. Terry mi-a arătat întotdeauna dragoste necondiționată. El a fost primul bărbat în care am învățat să am încredere. În timp ce mă uceniciza cu privire la Biblie, m-a încurajat să mă implic mai mult în viața bisericii. M-a convins să merg regulat la micul dejun săptămânal de rugăciune al bărbaților, care a adus numeroase schimbări pozitive în viața mea. Fanteziile homosexuale s-au diminuat. La începutul experienței mele în biserică, am fost atacat constant de Satan. Mă înțepa adesea cu trecutul meu, spunându-mi că atunci când biserica va afla despre mine, mă va respinge. Dar Domnul a continuat să mă atragă și să îndeparteze pietrele din zidul cu care îmi înconjurasem inima.

În 1992, la vârsta de treizeci și doi de ani, după ce am renunțat la slujbă și mi-am vândut casa, m-am mutat în Columbia, Carolina de Sud, pentru a merge la *Columbia International University*. Domnul a folosit următorii patru ani nu numai pentru a mă educa, ci și pentru a fi un tată pentru mine. Colegiul mi-a oferit nu numai înțelegere biblică, ci m-a și silit să învăț mai multe despre modul corect de relaționare față de oameni. Pentru prima dată în viață, aveam prieteni bărbați de vârsta mea. Iar Isus mi-a deschis tot mai mult ochii cu privire la sexul opus. Am încetat să mă tem de femei, iar când am permis adevăratei mele identități de bărbat să iasă la suprafață, am învățat să mă bucur de ele și de diferențele stabilite de

Dumnezeu între bărbat și femeie. Era ca și cum aș fi trecut iar prin pubertate. Ieșeam cu femei și mă bucuram de compania lor.

În anii pe care i-am petrecut la *Columbia* am primit prin poștă o revistă de la *Focus on the Family*. Pe copertă, uitându-se la mine, erau un bărbat, soția și copiii lui – un bărbat care părăsise homosexualitatea. Am citit de trei ori articolul, plângând. M-am gândit: „Dumnezeule, este cineva ca mine!” Deci nu eram singurul care lăsasem homosexualitatea în urmă.

În vara anului 1993, muncind la lucrarea mea de licență cu pastorul Terry, el m-a confruntat cu privire la mânia și lipsa de iertare pe care le nutream față de tatăl meu. Mi-a spus că dacă nu învățam să-mi iert tatăl, mânia și amărăciunea aveau să distrugă nu numai ființa mea, ci și viața la care mă chema Domnul. În următoarele trei luni m-am luptat cu emoțiile mele și cu Dumnezeu în ceea ce privea iertarea tatălui meu. Din fericire, Dumnezeu a câștigat.

În zilele libere de Crăciun, am hotărât să-i fac cunoscut tatălui meu că l-am iertat fiindcă mă părăsise. Stând cu el și încercând să găsesc cuvintele potrivite, el m-a privit cu lacrimi în ochi. Mi-a cerut să îl iert că nu se purtase ca un tată cu mine. Mi-a mai spus și că era foarte mândru de mine. Eu deja plângeam și îi spuneam că l-am iertat.

Dumnezeu mi-a vorbit și mi-a zis: „Tatăl tău ți-a cerut de mult timp să îl ierți, dar mânia și amărăciunea ta față de el te-au împiedicat să îl auzi și trebuie să îi ceri iertare pentru lipsa ta de respect și de dragoste.” Acel timp special a adus nu numai o mare vindecare în viața mea, ci m-a pregătit pentru moartea tatălui meu și pentru rolul pe care urma să îl am în aducerea lui la Hristos. La nouă luni după împăcarea noastră, tata s-a rugat să-L primească pe Isus Hristos. Zece zile mai târziu, L-a întâlnit față în față.

Cu colegiul absolvit și având o licență, m-am mutat înapoi în Charlotte, unde locuisem înainte de colegiu. Am aflat despre o misiune din zonă a *Exodus International* și am început să lucrez cu Larry Bell.

În anul 2000, prin credință, am înființat împreună cu Larry o altă filială a *Exodus, Clean Heart Ministries*. Când privesc în urmă la viața mea, la numeroasele evenimente și circumstanțe prin care m-a condus Domnul, văd că am avut parte de o călătorie plină de suferințe și coborâșuri, cu multe drumuri șerpuitoare și cu munți de pe care nu am putut întotdeauna vedea drumul care îmi stătea înaintea. Dar ținându-mă strâns de mâna lui Isus, El mi-a dat o nouă identitate. Trecutul și păcatul meu nu mă mai definesc astăzi. Sunt un bărbat făcut după chipul lui Dumnezeu.

[*Jim Katsoudas Testimony*. Copyright © Jim Katsoudas. Tradus și publicat cu permisiune. Jim este licențiat ca pastor la *Columbia International University*, are un masterat în consiliere creștină la *Gordon-Cornwell Seminary* din Charlotte, Carolina de Nord și este Director Executiv la *Clean Heart Ministries*, unde este și coordonator în programul *Living Waters*. Din anul 1997, lucrează cu misiuni ale foștilor homosexuali. A ținut seminare de educație creștină atât în Statele Unite, cât și în Ucraina. Jim și-a făcut cunoscută mărturia în multe biserici, la televiziune și radio, și a ținut seminare despre zdrobirea sexuală. Este plin de pasiune pentru a ajuta bărbații și femeile să-și găsească adevărata identitate în Isus Hristos și libertatea de a-și trăi viața în sexualitatea pe care le-a dat-o Dumnezeu. Este membru al bisericii *St. Giles Presbyterian Church*. Pentru ajutorul care nu mai este disponibil la *Exodus International*, contactează *Exodus Global Alliance*.]

MĂRTURIA MEA PENTRU LUME

CHARLES

Provin dintr-o familie în care amândoi părinții mergeau regulat la biserică și am trei frați. Sunt cel mai mare dintre cei patru fii. Fiind învățat despre Dumnezeu de când am fost în stare să deosebesc binele de rău, aș fi fost gata să fac față lumii, corect? Așa credeam eu. Apoi s-a întâmplat! Am auzit cuvintele pe care niciun adolescent nu vrea să le audă la vârsta de cincisprezece ani. Părinții mei divorțau. La început am crezut că

o să treacă și totul o să fie bine, dar mă înșelam. De fapt, necazul tocmai începuse, iar viața mea se întorsese pe dos. Nu avea să mai fie niciodată la fel.

Eram rănit emoțional și aveam nevoie să mi se acorde atenție. Din cauza divorțului care avea loc, familia mea nu mai avea timp pentru mine sau așa credeam eu. Tatăl meu nu depusese niciodată eforturi să aibă o relație cu mine, dar eu tot îl iubeam, îl respectam și credeam în el. Totuși, din cauza divorțului, acum nu mai credeam în el și chiar mi-am pierdut respectul față de el. Am început să Îl învinuiesc pe Dumnezeu pentru problemele părinților mei și pentru că i-a îngăduit tatălui meu să se îndepărteze de El. I-am întors spatele lui Dumnezeu și m-am îndepărtat de El. Întocmai cum făcuse tatăl meu. Hotărâsem să-mi iau viața în propriile-mi mâini. Faptul că dețineam controlul asupra vieții mele mă făcea să mă simt bine pe moment. Cu toate acestea, când am devenit dependent, am pierdut controlul.

Aveam nevoie de atenție, dragoste, acceptare și, mai mult decât orice, de umplerea golului din viața mea. Deci am decis să apelez la bărbați pentru asta. Am descoperit că într-o relație cu un bărbat primeam tot ce aveam nevoie. La vârsta de cincisprezece ani am ales să devin homosexual. Eram stârnit sexual aproape de orice. Am avut relații sexuale cu zece bărbați, am început să consum alcool, m-am drogat de câteva ori și m-am uitat la pornografie pe internet. Aveam o mulțumire personală făcând toate acestea. Era modul meu de a trăi. În relațiile cu bărbații m-am regăsit pe mine însumi așa cum credeam că eram eu în realitate. Dintr-odată, îmi găsiseram identitatea în lume.

La vârsta de șaisprezece ani m-am îndrăgostit de un bărbat pe nume David. L-am întâlnit pe David la o activitate la biserică. Mama mea și un prieten al ei cântau în corul bisericii. Corul bisericii înregistra un cântec și vroiau ca eu să ajut cu mâncarea și să fac alte comisioane când era nevoie. Prietenul mamei mele l-a adus pe David cu el. Atunci a început prietenia noastră. La doar o lună după aceea ne-am dezvăluit unul

celuilalt că eram homosexuali și am început o relație. Am avut o relație grozavă împreună și se părea că nimic nu ne putea despărți. Dar dintr-odată, David a pus capăt relației noastre. David nu avea motive ca să decidă atunci în felul acela. Pur și simplu, s-a întâmplat. Cu inima zdrobită și epuizat emoțional, am căutat ceva care să umple golul care tocmai apăruse în viața mea. Am apelat la pornografie și la recompensa ei imediată. Ceea ce a funcționat pentru scurt timp, dar apoi a devenit un obicei plictisitor. Nu m-am oprit însă acolo, acel aspect și altele au continuat să-mi chinuie viața.

Când am împlinit șaptesprezece ani am fost în al nouălea cer de fericire, ca și cum nimic nu m-ar mai fi putut opri. Eram „bărbat” acum și puteam să fac ce vroiam. Puteam să iau decizii fără ajutorul nimănu. Mă simțeam special. Unchiul meu vorbise doi ani la rând despre un festival numit *Burning Man*. Nu eram prea sigur ce părere să am despre el. Tot ce auzisem de la unchiul meu fusese că era despre artă. Cu toate acestea, ceea ce nu înțelesesem eu era că arta nu era tot ce se întâmpla acolo. În cele din urmă, m-am hotărât, vroiam să merg și nici măcar părinții nu aveam să mă oprească. Mi-am mințit părinții, spunându-le că mergeam într-o excursie la niște izvoare naturale calde.

Am plecat crezând că nimeni nu avea să bănuiască vreodată ceva. Festivalul părea cu adevărat minunat și mă simțeam ca un bărbat liber. Puteam să fac propriile mele alegeri și să fac ce vroiam, și nimănu nu-i păsa cu adevărat. Puteam să beau, să mă droghez, să fumez, să fac sex și să fiu acceptat. Am băut mult, am consumat un drog numit ecstasy, m-am apucat de fumat țigări și am făcut pentru prima dată sex neprotejat. Credeam că era în ordine, dar tot mă simțeam vinovat, oare de ce? În cele din urmă, părinții au aflat și totul a ieșit la iveală. Nu pot să spun cât de mult mi-a schimbat inima faptul că am fost în sfârșit deschis față de părinții mei și față de ceilalți din jurul meu.

Mama mi-a sugerat să mă duc la noul terapeut care era un fost homosexual de care auzise. În următoarele două luni l-am

„testat” pe terapeut și în final am decis să apelez la el și să accept ajutorul lui. El era destul de cool și încă este. Am fost capabil să-mi exprim sentimentele pe care le aveam cu privire la divorțul părinților mei, la timpul petrecut la *Burning Man*, la criza mea de identitate sexuală și la relația mea cu Hristos.

Apoi lucrurile au început să se miște. Dumnezeu a făcut posibil să mă duc într-o tabără la munte cu grupul de tineret de la biserică printr-un tip de la biserica mea pe nume Dustin. El a sugerat să merg să ajut grupul. M-am dus acolo, temându-mă că mi se va predica tot timpul. Iar faptul că nu cunoșteam pe nimeni făcea să fie și mai rău când mă gândeam la asta. În inima mea îmi era teamă de ceva din copilăria mea. Am realizat curând că nu de grupul de tineret îmi era teamă, ci de Dumnezeu. Mă ascusesem de El atâta timp, încât nu suportam să mă aflu în preajma celor care vroiau să-L vestească sau să I se închine. Gândiți-vă că urma să petrec tot weekendul cu astfel de oameni! În sfârșit, în cea de a doua zi am realizat că aveam nevoie disperată de Dumnezeu în viața mea și că trebuia să se întâmple atunci. Am îngenunchat și I-am spus lui Dumnezeu că vroiam să mă întâlnească față în față acolo. A făcut-o, iar viața mea nu a mai fost niciodată aceeași. Am fost imediat umplut de o bucurie pe care numai Dumnezeu o poate da. M-am simțit împlinit și complet pentru prima dată în viață.

De atunci mi-am încredințat viața lui Dumnezeu și I-am dat control deplin asupra ei. După aceea nu a fost întotdeauna ușor să-mi păstrez credința, din cauza presiunilor lumesti, dar în sfârșit descoperisem adevărata mea identitate. Găsisem în sfârșit dragostea, acceptarea, atenția și împlinirea de care aveam nevoie cu atâta disperare. Acum pot spune sincer: „Nu voia mea, ci voia Ta să se facă.”

Am șaptesprezece ani. Dar sunt sincer cu privire la trecutul meu la școală. Cei care au auzit despre trecutul meu de la alții m-au întrebat despre el. Mă întreabă despre trecutul meu și despre cum am fost. Le răspund simplu că am fost homosexual, că Dumnezeu mi-a îndepărtat păcatul din trecut și că fiind singurul meu Salvator, pot să atest că este Stânca mea și

Răscumpărătorul meu. Prin harul și îndurarea lui Dumnezeu sunt credincios și o dovedesc prin pocăință autentică. Apoi ei îmi pun de obicei o mulțime de întrebări. Descopăr că Dumnezeu folosește adesea trecutul meu ca pe o unealtă minunată pentru ca să pot depune mărturie.

În prezent îmi amintesc că pentru atunci când ne este greu, Dumnezeu ne-a spus: „Încrede-te în Domnul din toată inima ta și nu te bizui pe înțelepciunea ta! Recunoaște-L în toate căile tale, și El îți va netezi cărările.” (Proverbe 3:5-6) Îmi amintesc, de asemenea: credința nu face să ne fie mai ușor, dar face să fie posibil!

Fratele vostru mai mic în Hristos,

Charles

[Charles, *My Testimony to the World*. Copyright © Parents and Friends of Ex-Gays and Gays (PFOX). Tradus și publicat cu permisiune. Charles este un adolescent care a fost homosexual. Articolul în limba engleză a fost publicat pe site-ul www.pfox.org.]

NU EȘTI OBLIGAT SĂ FII HOMOSEXUAL!

JEFF („BUD”) KONRAD

Dragă Mike, tocmai am primit scrisoarea ta. Trebuie să-mi dai șansa să te ajut! Și eu m-am gândit la sinucidere ani de zile, prins în capcana dorințelor homosexuale pe care nu le vroiam, dar cărora nu mă puteam împotrivi. Înțeleg cum te simți, Mike. Am trecut și eu pe acolo.

Ca și tine, am crezut că nu aveam de ales. Aceasta s-a schimbat în ziua în care m-am întâlnit din întâmplare cu un vechi prieten de liceu, care era homosexual.

„Jeff, am o surpriză pentru tine”, mi-a spus el, apoi mi-a zis că s-a căsătorit recent... cu o fată! Am fost uluit.

„Ce s-a întâmplat cu tine?” l-am întrebat.

„Nu mai sunt homosexual”, mi-a răspuns cu simplitate.

N-am crezut asta nicio clipă, dar trebuia să aflu cauza întregii povești. Am vorbit șase ore și, cu cât vorbeam mai mult, cu atât deveneam mai convins că găsisem cu adevărat ceva.

Mi-a spus că frecventase un grup local de suport pentru foștii homosexuali. Pe scurt, m-am dus să verific și în anul care a urmat nu am lipsit de la nicio întâlnire.

Mike, am început să privesc trecutul meu cu onestitate. Am fost un copil foarte timid, introvertit, în cea mai mare parte a timpului singuratic. Mă simțeam îngrozitor de nesigur și de inadecvat cu băieții de vârsta mea sau mai mari, așa că i-am evitat cât de mult puteam.

Tatăl meu nu era prea mult acasă pe vremea aceea, deci nevoia mea de a avea un model masculin și de a primi susținere masculină a rămas neîmplinită. Părinții mei nu-mi arătau niciodată afecțiune verbală sau fizică. Am interpretat neputința lor de a-și exprima dragostea față de mine ca pe o dovadă că probabil nu puteam fi iubit, că ceva era îngrozitor de greșit cu mine.

Pe lângă aceasta, tatăl meu mi-a rănit mult sentimentele. Ori de câte ori plângeam, îmi spunea să „încetez să mă port ca o femeie”, ceea ce îmi accentua sentimentele de inadecvare.

Ca băiat, eram conștient de atracția mea fizică față de băieți. Acum văd că ceea ce doream cu adevărat era sentimentul de apartenență și să am câțiva prieteni, să mă simt normal, nu „fetiță”. Dar tot ceea ce puteam face era să admir de pe margine alți băieți.

În școala generală am avut prima prietenă. Ne distram de minune luând prânzul împreună, mergând pe jos până acasă de la școală, petrecând nenumărate ore vorbind la telefon. Eram considerat cu adevărat cool fiindcă aveam prietenă și firește, am început să mă simt mult mai bine cu privire la mine însumi, mă simțeam aproape normal.

Dar totul s-a sfârșit când a apărut un zvon despre ce se întâmplase în vara dinainte. Un prieten și cu mine ne jucasem de-a „doctorul” într-o zi în fortul nostru, explorarea obișnuită care are loc între copii. Dar acum copiii spuneau că făcuserăm sex și se părea că la școală toți vorbeau numai despre asta.

A fost cea mai umilitoare experiență din viața mea și, din acel moment, am redevenit un singuratic.

Până atunci fusesem doar un copil cu câteva complicații. Faptul că o aveam pe Kathy ca prietenă m-a făcut să mă simt ca ceilalți băieți, dar teama de umilință a înăbușit totul din față. Am sfârșit prin a fi mistuit de atracția mea față de băieți.

Acasă erau probleme și mai grave. Era evident că părinții mei nu se iubeau, că jucau doar rolul de cuplu căsătorit de dragul copiilor. Rolul lor în piesă s-a terminat când eu aveam doisprezece ani, iar divorțul lor m-a afectat puternic.

Mi-l amintesc pe tata luându-ne pe noi, copiii în parc, pentru a ne da vestea. Când și-a terminat micul lui discurs despre faptul că el și mama se despărțeau, fratele meu de treisprezece ani nu a spus nimic, iar sora mea, pe atunci în vârstă de unsprezece ani, a chicotit tot timpul. Eu, pe de altă parte, am plâns ca un copil. Eram devastat.

Nu puteam înțelege de ce viața noastră „normală” era distrusă. „Probabil că este din vina mea”, m-am gândit eu.

Viața a mers mai departe. Destul de curând, mama și-a găsit un prieten, iar Ron s-a mutat cu noi. La început am crezut despre el că era în ordine, dar când a început să bea, s-a transformat într-un nebun.

Cândva pe la începutul a toate acestea, mama și Ron au oficializat lucrurile căsătorindu-se, ceea ce nu m-a impresionat deloc. Se certau permanent, iar eu uneori credeam că voi înnebuni.

Stând întins în pat noaptea, auzeam clar zgomotul pumnilor lui Ron lovind-o pe mama. Dacă nu striga imediat, îmi țineam respirația până scotea un sunet care să arate că era încă în viață. Am început să dorm cu un cuțit de măcelar sub pat, pentru a fi pregătit dacă Ron venea după mine.

Nebunia a continuat ani de zile, până într-o zi de august a anului 1974. Ron înnebunise complet. A bătut-o pe mama până a lăsat-o pe jumătate moartă, apoi a distrus mobila și a început să o ardă în șemineu. Eu eram în casa unui prieten, în partea de jos a străzii. Când am auzit ce se întâmpla, Ron o amenința deja pe mama cu o armă de aproape patru ore.

După ce a venit poliția, s-a auzit o împușcătură. Polițiștii au luat cu asalt casa și, o clipă mai târziu, unul dintre ei a ieșit pe ușa din față, strigând la cineva să cheme prin radio salvarea.

Fără să stau pe gânduri, am dat buzna înăuntru, unde l-am găsit pe Ron zăcând cu fața în sus pe podeaua din camera de zi, cu arma încă în mână, cu sângele prelingându-i-se încet pe covor și viața scurgându-se din el. A murit câteva clipe mai târziu, din cauza unei împușcături autoprovocate.

În săptămânile următoare, chiar și fără Ron, tot nu mă bucuram de viață. Fiecare zi nu îmi aducea decât o nouă durere, singurătate și mai multe întrebări fără răspuns.

Vroiam să strig după ajutor, dar nu era nimeni care să mă asculte. „De ce?” continuam să mă întreb. „Ce am făcut ca să merit viața pe care am avut-o?” Viața mă dezamăgise, iar eu vroiam să renunț la ea.

Am înghițit un flacon de tablete de codeină, știind că în sfârșit scăpam de-a binelea. Cumva am supraviețuit, trezindu-mă în după-amiaza următoare. Viața a continuat să se scurgă încet, fără să acorde atenție micului meu gest de sfidare.

Câteva săptămâni mai târziu, un prieten de la serviciu a trecut pe la mine ca să mă vadă. Era un tip foarte religios, vorbind mereu despre cât de bun era Isus cu el. Larry Shelton părea să aibă totul: era un student arătos, în vârstă de douăzeci și unu de ani, căsătorit, care iradia de fericire. De câțva timp, insista să vin să iau cina la el acasă și, de fiecare dată, reușisem să-l refuz politicos.

Odată ce ai de-a face cu ciudații lui Isus, nu te mai lasă în pace, era atitudinea mea. Totuși, în acea seară am acceptat invitația lui la cină. „Vrea să-mi spună despre Isus”, m-am gândit eu. Dar ce aveam de pierdut?

Credeam deja că Isus este Fiul lui Dumnezeu și toate celelalte, dar viața lui Larry era cumva diferită. Un lucru știam sigur – orice avea, vroiam să am și eu. Dacă găsisse răspunsuri în religia lui, eram dornic să-l las să-mi spună despre ele.

Larry și soția lui, Faith, m-au primit cu bucurie în casa lor. După cină, am început să-i întreb despre convingerile lor. Nu

mi-au predicat și nu mi-au vorbit fără întrerupere despre vreo dogmă misterioasă. În schimb, din străfundul inimilor lor, mi-au oferit o viață nouă prin Isus Hristos.

Am văzut că ceea ce aveau ei nu era doar „o religie”, ci o relație personală profundă cu Dumnezeu, prin Isus Hristos. Se bucurau de o părtășie personală cu El.

„Dumnezeu este dragoste”, mi-a spus Larry. „Dar din cauza păcatului din viața ta – oricât de mic ar fi el – nu poți experimenta viața din belșug pe care o are Dumnezeu pentru tine.”

Apoi Larry a ilustrat dreptatea lui Dumnezeu. „Așa cum un judecător nu poate lăsa criminalii vinovați să plece liberi, Dumnezeu nu poate trece cu vederea păcatele până ce nu este plătită pedeapsa pentru ele.” Faith a descris cum Isus a luat asupra Sa păcatele lumii. Moartea Lui pe cruce a plătit pedeapsa pentru păcatele mele, ca și pentru ale oricui altcuiva.

Tot ceea ce aveam de făcut era să cred sincer că Isus era Cine spunea că este, a explicat Larry. El a plătit pentru păcatele mele, iar eu puteam să fiu iertat și să intru într-o relație personală cu Cel Atotputernic.

„Cum pot primi iertarea lui Dumnezeu?” am întrebat.

„Trebuie să mergi la El în rugăciune”, mi-a răspuns Larry. „Invită-L pe Isus în viața ta ca Mântuitorul care te scapă de păcat. Cere-I să preia controlul asupra vieții tale. Spune-I că ești gata să primești tot ce vrea El să ai.”

Ne-am rugat împreună, iar când am terminat, am simțit ca și cum o mie de tone îmi fuseseră luate de pe umeri. Am fost cuprins imediat de o mare pace și de mulțumire. Am plâns datorită fericirii copleșitoare – pentru prima dată în viață. Știam că Dumnezeu mă iubea și că Îi păsa de mine.

Desigur, faptul că am devenit creștin nu mi-a rezolvat toate problemele. Dorințele homosexuale nu au încetat peste noapte, deși la început am crezut că așa va fi. „La Dumnezeu toate lucrurile sunt cu putință”, am citit în Biblie. (Matei 19:26) Deci am început să-L implor pe Dumnezeu să mă „vindece”. I-am promis chiar că voi merge în misiune, dacă mă va vindeca.

Înțelegerea mea cu privire la ceea ce avea nevoie de vindecare era greșită.

Încet și cu blândețe, Dumnezeu a început să-mi arate probleme mai profunde decât sentimentele homosexuale. Existau bariere în viața mea față de împlinirea legitimă, potrivită a nevoilor pe care le aveam față de cei de același sex.

Mă simțeam de neîubit, inadecvat, nesigur, inhibat. Imaginea mea despre mine însumi era minus zero. În plus eram leneș, lipsindu-mi motivația pentru a mă schimba și fiindu-mi teamă să încerc. Acestea erau doar câteva dintre piedicile pe care trebuia să le înving.

Printr-o cercetare interioară în rugăciune, am fost în stare să stabilesc cu precizie problemele „de bază”, apoi am început să mă ocup de ele una câte una. Aducându-le la suprafață, m-am ocupat de rănilor din trecut, de concepțiile greșite și de răspunsurile greșite. În sfârșit, îmi asumam responsabilitatea pentru faptele mele; nu mă mai simțeam o victimă neajutorată a circumstanțelor din trecut.

Multe experiențe din copilăria mea nu le-am putut controla, dar răspunsurile mele au implicat propriile mele alegeri. Un răspuns greșit aici, altul acolo, în cele din urmă, toate au condus la o imagine distorsionată de sine, pe care Dumnezeu nu intenționase să o am. Iar El știa că întâlnirile mele cu cei de același sex nu aveau să împlinească niciodată nevoile mai profunde pe care sentimentele homosexuale le dezvăluiau.

Acum Îi cer în fiecare zi lui Dumnezeu oportunități pentru a avea parte de dragoste și susținere în viață nu numai pentru mine, ci și prin mine. Când dăruim din noi înșine, primim. Procesul meu de vindecare a început odată ce am recunoscut acest principiu. Prin credință, am ieșit din cochilie și am devenit dornic de a le întinde o mână de ajutor altora, în loc de a aștepta ca cineva să-mi întindă mie o mână de ajutor.

Mike, când vei urma învățăturile lui Hristos, va veni vindecarea interioară de care ai nevoie – ea nu poate fi oprită. Cu cât ajungi să-L cunoști mai mult pe Dumnezeu prin Cuvântul Său și prin comunicarea cu El, cu atât vei avea mai

multă credință. El îți va da îndrăzneala și încrederea de a aborda toate situațiile care vor apărea.

Așa că Mike, mă voi ruga pentru tine până la capăt. Sunt încântat de perspectiva de a vedea ce a plănuit Dumnezeu pentru viața ta. Te rog, scrie-mi și fă-mi cunoscute gândurile tale. Și amintește-ți că nu ești obligat să fii homosexual. Dumnezeu te lasă să alegi.

Prietenul tău,

Jeff

[Jeff Konrad, *You Don't Have to Be Gay*. Copyright © Jeff Konrad. Extras din cartea cu același titlu, disponibilă pentru comenzi pe site-ul www.amazon.com. Tradus și publicat cu permisiune. Această carte populară este scrisă sub forma unei serii de scrisori adresate de autor, un fost homosexual, unui prieten care încearcă să se decidă dacă să încerce sau nu să părăsească viața homosexuală. Într-un mod informal, iubitor, autorul îi vine în întâmpinare prietenului său acolo unde se află, fiindu-i alături în durerile și luptele sale. Articolul în limba engleză este publicat pe site-ul www.associate.com.]

NU MAI SUNT O VICTIMĂ!

DONNIE MC CLURKIN

Pastorul Donnie Mc Clurkin a fost violat la vârsta de opt ani și a petrecut ani de zile luptându-se cu homosexualitatea. Astăzi el spune întregii lumi că adevărata libertate poate fi găsită în Isus Hristos.

Mintea unui băiat ar trebui să fie la școală și la joacă, la camioane și la jucării, și la cum va crește ca să devină ce dorește pe moment. Preadolescența ar trebui să fie ani de inocență, naivitate și ignoranță binecuvântată. Când un copil este împins cu forța în situații pentru adulți, pentru care nu este suficient de matur pentru a face față, el va cădea în spirala descendentă a confuziei, ceea ce nu va fi ușor de schimbat.

La vârsta de opt ani am fost aruncat în spirala confuziei, necinstit printr-un viol. Cutia Pandorei a fost deschisă în viața mea de prepuber și am fost introdus în sexualitatea adultă, în

probleme și perversiuni care au depășit abilitatea mea de a scăpa nevătămat.

În ziua de 6 iunie 1968, o tragedie mi-a lovit familia, în timp ce mă aflam în curte, jucându-mă cu cei șase frați ai mei. Uitând de responsabilitatea de a avea grijă de fratele meu Thomas, în vârstă de doi ani, l-am lăsat în curtea neîmprejmuită, traversând strada pentru a recupera o minge. Fără să știu, el mă urma. Privind de la fereastra camerei de zi, mama a strigat la mine să iau copilul. M-am întors exact la timp ca să văd cum frațiorul meu era lovit de o mașină care se deplasa cu viteză – omorât în timp ce mama privea neajutorată de la fereastră. Mama a ajuns la el exact la timp ca să audă ultimul lui cuvânt: „Mami!”

Mama a fost devastată de tragicul eveniment care a avut loc în fața casei noastre. Părinții ne-au trimis pe toți la unchiul Clarence, ca să aibă grijă de noi. Nu aveau cum să știe că era pedofil. În acea noapte, am fost abuzat sexual și am fost violat de unchiul meu, ceea ce mi-a provocat o mare durere și confuzie. Văd acum că aceasta s-a întâmplat din cauză că era un om zdrobit, nevindecat, care nu avea pe nimeni care să-l ajute.

O sămânță a fost sădită atunci – o sămânță a homosexualității, cu care aveam să mă lupt mulți ani după aceea. Nu m-am născut cu tendințe homosexuale. Ele nu s-au datorat cromozomilor sau ADN-ului meu. Tendințele au ieșit la suprafață din cauză că eu, un băiat de opt ani, am fost împins cu forța în prima mea relație sexuală cu un om zdrobit. Înainte de a cunoaște măcar finalitatea sau plăcerea cu o femeie, înainte de a avea prima întâlnire sau chiar primul sărut – rana mi-a fost pricinuită.

L-am primit pe Isus la un an după viol, la vârsta de nouă ani, dar lupta mea de-abia începea. Aveam sentimente și gânduri despre care știam că nu erau corecte. Aveam dorințe și atracții irezistibile care se dezvoltaseră aparent dincolo de controlul meu. Ele au făcut să-mi fie dificil să interacționez cu băieții care îmi erau prieteni sau cu bărbații în general. Am crescut, de asemenea, într-un mediu preponderent feminin, ceea ce a făcut

să-mi fie și mai dificil. Tabuul meu, dorințele homosexuale secrete, m-au făcut timid și retras.

Cele două scăpări ale mele au fost muzica și biserica. La biserică puteam să scap de gândurile și sentimentele mele și să aud istorisiri despre cum a schimbat viețile altora puterea lui Dumnezeu. Era o altă lume – lumea mea, unde simțeam că aveam pace, de parcă îi aparțineam. Am început să cânt la pian la vârsta de unsprezece ani și eram pasionat de muzica gospel. Nu cântam prea bine, dar îmi plăcea să cânt. Îi ascultam ore în șir pe Andrae Crouch și *Discipolii*, și visam să cânt în grupul lor. Cumva, perversiunile nu mă deranjau acolo. Biserica era un liman sigur, care părea să îndepărteze strânsoarea tentației – chiar dacă numai temporar.

O lume subterană înșelătoare

La vârsta de treisprezece ani, am fost din nou molestată sexual. Sămânța poftei și a dorinței homosexuale sădită de unchiul meu a fost fertilizată și adânc înrădăcinată, datorită necinstirii mele sexuale de către fiul său. El mi-a spus să nu vorbesc sau avea să-mi facă și mai rău. De teamă, am păstrat tăcerea ani de zile.

Curând am descoperit mulți alții în biserica mea care se luptau cu astfel de probleme și vroiau să fie liberi. Și ei rămâneau tăcuți, fiindcă problema respectivă era tabu. Săptămână după săptămână, căutau eliberare de dorințele lor. Ca și mine, fuseseră împinși cu forța în homosexualitate de cineva care profitase de ei.

Mă întreb acum cum ar fi fost dacă ar fi existat cineva – oricine – în care aș fi putut avea încredere, înainte ca sămânța să prindă rădăcină. În loc să găsesc un mentor, am descoperit vulturi în biserică – prădători care au încercat să profite de un băiat zdrobit și de confuzia lui. Siguranța mea a fost atacată atunci când alți bărbați zdrobiți, care aveau nevoie de vindecare, mi-au dezvăluit stilul lor secret de viață și m-au introdus, prin biserică, într-o lume subterană înșelătoare.

Să cântăm duminicile după un weekend în care avusesem întâlniri sexuale, era ceva obișnuit. Am văzut „creștini” în locuri

compromițătoare, care erau „credincioși”, ipocriți și înșelători în slujbele pe care le dețineau în biserică, ca și cum totul era în ordine. Frați și surori căutau ajutor la acei „respectați” bărbați și femei, dar deveneau victime ale unor conducători zdrobiți, într-un ciclu vicios.

În ciuda a toate acestea, dragostea mea pentru Hristos a continuat să crească. Dumnezeu a trimis oameni în ajutorul meu, ca să mă ajute să fiu eliberat. În mod ironic, femeile din biserică m-au ajutat în modelarea masculinității mele și au devenit active pentru a rupe blestemul. Deși acele mame mai în vârstă nu știau exact cu ce mă luptam, Duhul Sfânt le-a descoperit suficient.

Se rugau cu mine, vorbeau cu mine, iar câteva dintre ele – sora Kitty Braizley îndeosebi – mă învățau cum să mă port ca un bărbat. Când vroiam să cânt soprano, spuneau: „Pune puțin bass în voce!” sau „Bărbații nu cântă soprano!” Sora Braizley m-a învățat chiar cum să umblu. Dacă vroiam să-mi țin mâna într-un mod feminin, mă lovea peste mână și-mi zicea: „Pune-ți mâinile în lateral. Bărbații nu-și țin mâinile așa!” În timp ce toate au avut un rol în vindecarea mea, *niciunul dintre aceste lucruri nu m-ar fi putut ajuta să fiu un om împlinit*. Ca să fie reală și deplină, schimbarea necesită dorința sinceră a celui în cauză.

Sămânța semănată trebuia să fie mai întâi distrusă și smulsă din rădăcini. Trebuia să mă satur de chin și să caut o ieșire reală din dorință. Am citit în *Eclesiastul 3* că este o vreme pentru a iubi și o vreme pentru a urî. Mi s-a părut ciudat, pentru că nu auzisem niciodată o predică care să trateze de ce, ce, pe cine și cum să urâm. A trebuit să învăț cum să urăsc realmente lucrul care era o urâciune pentru Dumnezeu – chiar dacă era în mine. Dumnezeu a început să Se ocupe de mine prin acea porțiune din Scriptură și să-mi arate ce vroia să spună:

1. De ce să urăsc. El urăște lucrurile care își propun să-i distrugă pe cei pe care îi iubește și care sunt împotriva naturii și planului Său. El m-a creat pentru a fi un bărbat împlinit și pentru a iubi o femeie. Orice altceva este o pervertire a scopului Său pentru bărbați.

2. Ce să urăsc. Orice a fost trimis pentru a mă face să fiu plin de confuzie, pentru a amâna sau a-mi nega scopul, trebuie să devină dușmanul meu.

3. Pe cine să urăsc. Biserica tinde să-și canalizeze greșit emoțiile pe ceea ce consideră „păcat”, condamnăm omul, în loc să condamnăm fapta. Am distrus și am pierdut atât de mulți oameni, prin atitudinile noastre pioase și ipocrite.

Efesenii 6:12 spune: „Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor întinericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești.” Lupta noastră nu este cu un om, ci cu duhul care a făcut ca lucrurile să se întâmple prin omul respectiv. Nu-i urăsc pe bărbații care m-au abuzat sexual în copilărie, nici pe prădătorii care m-au chinat în slăbiciunea mea. Urăsc ceea ce i-a determinat pe acei bărbați să facă așa ceva, ceea ce le-a infectat mințile și i-a făcut să strice viața unui copil.

4. Cum să urăsc. Dezvoltă o „neplăcere” pentru lucrurile care ți-au tulburat fericirea. Vezi că ce este greșit este greșit, indiferent cum simți. Apetitul pentru lucruri dăunătoare, dezvoltat în anii de abuz, trebuie să se schimbe. Indiferent cât de confortabil te simți cu circumstanțele tale. Mă rog zilnic, îndeosebi când pofta este trezită: „Doamne, învață-mă cum să urăsc ce urăști Tu!” Rostesc constant: „Orice dușman al lui Dumnezeu este un dușman al meu.”

Deși lupta continuă, cu cât mă cufundam mai mult în studiul Scripturilor și foloseam versetele respective în ispită, cu atât biruam mai mult în luptă. Psalmul 119:9-11 spune: „Cum își va ține tânărul curată cărarea? Îndreptându-se după Cuvântul Tău. Te caut din toată inima mea; nu mă lăsa să mă abat de la poruncile Tale. Strâng Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Tal” Prin puterea lui Dumnezeu am aflat că, atunci când am cunoscut Scripturile și le-am folosit în mijlocul ispitei, mi-au dat putere să biruiesc. Nu vreau să sune atât de simplu; sunt multe alte lucruri de făcut pentru a nimici blestemul homosexualității. Puterea Scripturii m-a ajutat

într-adevăr, aducându-mi eliberare totală. Sămânța a fost distrusă din rădăcină, smulsă, iar acum există o sămânță a virtuții, care nu se poate strica.

Luca 8:11 afirmă: „Cuvântul lui Dumnezeu este sămânța.” Este de cea mai mare importanță ca sămânța Cuvântului să fie sădită în inima (mintea) ta, pentru a păstra eliberarea. Când sămânța este semănată în inima unui om, dacă este folosită corect, va opri ciclul natural al păcatului. Cuvântul se va înmulți, va crește și va aduce apoi rod care va rămâne.

Unii ar putea fi ofențați de unele afirmații pe care le-am făcut despre homosexualitate. Pot să înțeleg asta. Alții nu au nicio dorință să-și schimbe stilul de viață. Cu toate acestea, există nenumărați oameni nemulțumiți de acest stil de viață și care vor să fie eliberați de el. Au fost împinși cu forța în homosexualitate prin neglijență, abuz și molestare. Vor cu disperare să trăiască diferit. Pentru ei scriu, fără să mă scuz, știind că am trecut prin așa ceva și am experimentat puterea lui Dumnezeu de a-mi schimba stilul de viață. Am crezut că am fost făcut pentru a fi un bărbat împlinit, că am fost făcut pentru o femeie, iar Dumnezeu mi-a dăruit toate acestea. Sunt eliberat și știu că Dumnezeu îi poate elibera și pe alții.

[Donnie Mc Clurkin, *No Longer a Victim*. Copyright © 2002 Donnie Mc Clurkin. Tradus și publicat cu permisiune. Donnie este un artist premiat de muzică gospel și păstorește biserica *The Perfecting Faith Church* din Freeport, New York. El a cântat la *Convenția Națională Republicană*, a înregistrat mai multe CD-uri cu muzică, iar în anul 2001 a publicat cartea *Eternal Victim, Eternal Victor*. Poate fi contactat pe site-ul www.donniemclurkin.com. Articolul în limba engleză este publicat pe site-ul www.charismamag.com.]

O INIMĂ TÂNĂRĂ
RICKY BALLINGER

Am fost al doilea dintre cei patru copii născuți într-o familie foarte iubitoare și am crescut într-o biserică solidă, care predica

Evanghelia. Când aveam nouă ani mi-am dedicat în mod public viața lui Hristos și am fost botezat. Am citit întreaga Biblie în primele zece luni care au urmat botezului meu, iar devoțiunea mea intensă a continuat mai mulți ani. Dumnezeu mi-a cuprins inima într-o strânsoare puternică și nu mi-a dat drumul nici când am încercat să mă eliberez de sub stăpânirea Lui, în anii care au urmat.

În ciuda educației mele frumoase, tinerețea mea a fost caracterizată de nesiguranță și teamă. Când am crescut și interesele mele s-au dezvoltat, am realizat că nu mă puteam raporta la băieții de aceeași vârstă și la modelele masculine din viața mea, fiindcă interesele mele păreau atât de diferite de ale lor. Am crescut la o lăptărie, cu un tată și un frate care iubeau ferma. Iubeam animalele, dar nu-mi păsa de lungile ore necesare pentru muncile casnice. Aș fi preferat să-mi petrec timpul cu activități creative precum desenul și cititul, despre care credeam că alți bărbați nu le-ar respecta sau aprecia.

Cu trecerea timpului, m-am simțit din ce în ce mai înstrăinat de lumea masculinității. Ceea ce nu a oprit însă dorința mea de a fi iubit și acceptat de bărbați. Vroiam să mă simt iubit de tatăl meu, chiar dacă eram diferit de el, și vroiam să mă simt acceptat de băieții de la școală, chiar dacă eram diferit de ei. Privind înapoi, înțeleg acum că tatăl meu mă iubea enorm, dar datorită diferențelor dintre noi nu percepeam acțiunile lui față de mine ca dragoste.

Crescând, nevoia de a fi iubit ca bărbat de un bărbat, nu mi-a fost împlinită. Confuzia mea s-a accentuat între zece și treisprezece ani, când dorința mea de masculinitate a condus la o atracție fizică față de bărbați. Într-o noapte, pe când eram în clasa a șasea, am făcut legătura că dorințele mele erotice neîmplinite față de bărbați însemnau că eram ceea ce copiii numeau „gay”. Am plâns în noaptea aceea, întins în pat, plin de teamă și de rușine. Mi-am jurat că nimeni nu avea să afle niciodată despre confuzia și atracțiile mele. Credeam că dacă ar fi aflat altcineva, mi-ar fi confirmat temerea că eram de neiuibit

și inadecvat. Aveam în față perspectiva întunecată de a-mi trăi viața de unul singur.

Un timp îndelungat am refuzat să mă gândesc la viața mea răvășită. Totuși, în clasa a unsprezecea, am devenit deprimat și amar. Cădeam într-o depresie cumplită săptămâni la rând, întrezărind puține speranțe sau chiar nicio speranță. În acest timp, Dumnezeu a început să mă convingă că aveam nevoie să împărtășesc luptele mele interioare cuiva. Într-o seară de joi, pe când eram în ultimul an de liceu, i-am dezvăluit cu patos povestea mea pastorului meu. În sfârșit, dădusem în vileag sinele meu interior real, pustiu și înspăimântat, fără măștile pe care le purtam de obicei. Când am primit răspuns de la el, am văzut că avea lacrimi în ochi ascultându-mă vorbind despre durerea mea și am simțit, pentru prima dată, că eram iubit și acceptat chiar fără falsele aparențe exterioare. Prin el am experimentat un Dumnezeu pe care vroiam să-L cunosc.

Pastorul m-a ajutat și să intru în contact cu misiunea *Day Seven Ministries*, filiala locală a *Exodus*, și am început să merg acolo la întâlniri regulate cu un consilier. Dumnezeu a folosit *Day Seven* pentru a-mi confirma că nu era voia Lui ca oamenii să exprime prin comportament astfel de sentimente. Nu era voia Lui, deoarece exprimându-mă prin comportament în mod homosexual, aș fi încercat să satisfac o nevoie legitimă (nevoia de a fi iubit de un bărbat) într-un mod nesănătos și păcătos. Prin *Day Seven*, Dumnezeu mi-a dat speranța că vindecarea era posibilă.

La colegiu, am fost gata să înaintez în procesul de vindecare și creștere. În primul an la colegiu m-am luptat spiritual și mintal, și am terminat anul simțindu-mă foarte descurajat datorită lipsei de progres în confruntarea cu problemele mele. În loc să-L caut pe Hristos, am ajuns să mă simt „confortabil” cu un grup de prieteni necreștini, de care mă simțeam iubit și care mă acceptau. Până la sfârșitul anului, Dumnezeu mi-a descoperit superficialitatea unor asemenea relații și mi-a dat o dorință aprinsă pentru o legătură mai profundă cu El și cu

oamenii. Mi-am dedicat vara pregătirii pentru a mă întoarce în al doilea an și a face ca circumstanțele să fie diferite.

Când m-am întors la școală, m-am simțit foarte singur. Mi-am vărsat încă o dată durerea și confuzia înaintea lui Dumnezeu. I-am spus că vroiam să înțeleg dragostea Lui pentru mine într-o asemenea măsură, încât să facă o diferență în viața mea. Vroiam să mă încred în Dumnezeu, dar nu știam cum. Și eram obosit, obosit să tot încerc și să dau greș. „Și acum, Dumnezeule?” Atunci Dumnezeu mi-a deschis ochii. El mi-a zis: „Uită-te la viața ta. Vezi cum te-au iubit acești oameni? Acesta sunt Eu, este bunătatea Mea. Știu că te doare și că ți-e teamă să nu fii respins, dar Eu nu te voi respinge niciodată. Acum renunță la toată autocompătimirea și la minciunile pe care le folosești pentru a-ți păzi inima, pentru că ți-am descoperit ceva mult mai dulce, dragostea Mea, pe care o voi folosi pentru a influența și a transforma inima și viața ta după asemănarea Mea. Crede că sunt Cine spun că sunt.”

Am fost capabil să mă încred în Dumnezeu datorită noii speranțe pe care o aveam în El. Dumnezeu mi-a pus pe inimă diferite domenii din viața mea unde vroia să lucreze și diferite minciuni pe care vroia să le demaște. Am rămas deschis în mâinile lui Dumnezeu, atunci când m-a chemat să mă căiesc de îndoielile mele că Dumnezeu este Cine spune că este și de păcatele mele, care proveneau din această necredință. El mi-a cerut apoi să pășesc prin credință, să fac ceva ce simțeam nepotrivit să fac, astfel încât să poată să confirme caracterul Lui în viața mea. M-am maturizat când Dumnezeu m-a folosit în ciuda slăbiciunilor și temerilor mele.

Să inițiez prietenii masculine și să acționez pentru aceasta era un aspect care mă îngrozea datorită posibilității de a fi respins. Am început să inițiez contacte cu bărbați de la organizația *Campus Crusade for Christ*, despre care credeam că mi-ar fi putut fi prieteni buni. Dumnezeu a binecuvântat pașii mei prin credință, înconjurându-mă cu bărbați creștini de vârsta mea, care îmi cunoșteau luptele și mă iubeau ca pe orice alt bărbat. Când am experimentat aceasta, Dumnezeu mi-a

vindecă în mare parte inima de răul care îmi fusese pricinuit de sentimentul că nu eram la fel de bun ca alți bărbați, care dura de atâția ani. Maturizându-mă, Dumnezeu mi-a confirmat în străfundul inimii mele că nu eram bărbat datorită sporturilor pe care le practicam, a intereselor pe care le aveam sau a armelor cu care trăgeam, ci eram bărbat fiindcă eram un fiu al Dumnezeului Celui viu și atotputernic, care trăia și respira chiar în ființa mea.

În ultima parte a experienței mele la colegiu, Dumnezeu mi-a cerut să înfrunt realitatea că aveam amărăciune în inimă. Nutream amărăciune față de tatăl meu, ceea ce mă oprea de fapt să aprofundez relația mea cu el și cu Dumnezeu. Dumnezeu mi-a dat curajul să vorbesc deschis și sincer cu tatăl meu, să caut iertarea lui pentru inima mea amărâtă. De atunci a avut loc o mare restaurare în relația noastră. Când m-am maturizat, concentrarea mea s-a mutat de la focalizarea exclusivă pe sine, la focalizarea pe Hristos și pe planul Său pentru lume.

Când am acceptat conducerea lui Dumnezeu, El m-a trimis înapoi la *Day Seven*. Dumnezeu folosește *Day Seven* ca pe o sursă de înțelepciune și de sprijin pentru mine, oricând eram acasă în zilele libere de la școală, și mi-a pus pe inimă că acolo mă vroia. Nu numai fiindcă așa putea folosi experiențele și povestea mea pentru a aduce vindecare și speranță altora, dar și fiindcă vroia să continue să mă provoace, să mi se descopere și să-mi transforme inima. În cei doi ani pe care i-am petrecut la *Day Seven*, Dumnezeu i-a folosit pe clienții mei, pe colegii mei, a folosit diferite conferințe și relația mea cu El, pentru a redefini apropierea mea față de viață, care poate fi rezumată prin afirmația: „Iubește-L pe Dumnezeu, iubește oamenii acum!”

În fiecare clipă, în fiecare zi, am oportunitatea și mi se poruncește să iubesc, de la zâmbetul cel mai simplu până la sacrificiile majore. Când Dumnezeu m-a binecuvântat cu abilitatea de a iubi oamenii cu dragostea pe care mi-a arătat-o El mie, am înțeles că toți oamenii au nevoie atât să simtă dragoste necondiționată, cât și să audă adevărul. În interacțiunile mele cu ei, trebuie să-L caut constant pe Dumnezeu, pentru a ști când să

le arăt dragostea cu care Hristos îi iubea pe infirmi, printr-o îmbrățișare vindecătoare, și când să-i iubesc cum îi iubea Hristos pe farisei, spunându-le adevărul.

Am plecat de la *Day Seven* în luna august a anului 2004 pentru a obține licența în psihologia clinică și sunt încrezător că scopul final al lui Dumnezeu în călăuzirea mea de a obține o astfel de licență este să continue să-Și reverse dragostea asupra clienților, colegilor, studenților și cititorilor mei, în timp ce eu năzuiesc să am un impact pozitiv în domeniul psihologiei.

[Ricky Ballanger, *A Young Heart*. Copyright © Ricky Ballanger. Tradus și publicat cu permisiune. Pentru ajutorul care nu mai este disponibil la *Exodus International*, contactează *Exodus Global Alliance*.]

PENTRU NOI

„Pentru noi” este locul unde noi, foștii homosexuali, putem să citim și să postăm despre sentimentele noastre păstrându-ne anonimatul, fără teama de a fi judecați sau condamnați de alții. Este spațiul nostru! Spune-ne de ce ai părăsit sau de ce te gândești să părăsești homosexualitatea, cum te-ai adaptat, cum îi percepi acum pe homosexuali și pe cei care au fost întotdeauna heterosexuali, sfătuiește-i pe alții cum să iasă din homosexualitate și orice altceva vrei! Nu există limite – numai fii sincer! Ai o experiență de fost homosexual pentru noi?

Am înaintat atât de mult în păcatele heterosexuale, încât adesea se părea că mai aveam doar pas mic până la homosexualitate. Întâlneam transsexuali în cluburile de striptease din orașul unde locuiam. Nu m-am dus intenționat cu ei, dar m-am înșelat de două ori. Și m-am mai înșelat o dată pe stradă. Când am ajuns acolo, am înțeles că pasul următor ar fi fost doar o problemă de decizie. Vizionasem destulă pornografie homosexuală pentru a deveni insensibil la natura sau caracterul ei nenatural. Chiar am luat în considerare posibilitatea de a deveni prostituat masculin, din dorința unor bani „în plus”.

1 Corinteni 6.18: „Fugiți de curvie! Orice alt păcat, pe care-l face omul, este un păcat săvârșit afară din trup; dar cine curvește, păcătuiește împotriva trupului său.”

– *Dave*

La nouă ani am fost molestată de un bărbat mai în vârstă. Firește, când am crescut, perspectiva unei experiențe cu un bărbat a devenit excitantă pentru mine. La urma urmei, în asta a constatat prima mea experiență sexuală. Cum aș putea șterge prima experiență? Bineînțeles, nu aș putea.

Trăind astfel, mi s-au deschis ochii. Sexul este un aspect special al experienței umane. Homosexuali știi că dacă te gândești la ceva sau la cineva destul de mult din punct de vedere sexual, poți să te exciți. Homosexuali știi, de asemenea, deși puțini vor recunoaște, că scopul este excitația. Orice mod de a atinge starea de excitație este acceptat. Astfel apar comportamente mai degrabă bizare, printre care „urinarea pe celălalt”, „defecarea pe celălalt”, travestirea etc. Orice rezultat în starea de excitație se acceptă cu bucurie. Excitația este bună. Homosexuali știi că poți să „te joci” cu creierul pentru a găsi comportamentele care au ca rezultat excitația maximă. Putem să abuzăm de trupul și mintea noastră. Hei! Orgasmul nu justifică orice.

Cunosc bărbați care jură că au fost întotdeauna atrași de bărbați, dar știu și că unii dintre ei au fost molestați în copilărie de băieți mai mari. Bărbații homosexuali nu recunosc molestarea din copilărie, fiindcă aceasta le-ar slăbi argumentul „așa m-am născut”. Cei privilegiați, cu vederi liberale, care au avut norocul să crească într-un mediu fără perversiune și molestare, nu înțeleg trăirile mai întunecate, depravate ale minții dependenților de sex. Ura pentru PFOX! Cu cât încearcă mai mult să vă distrugă, cu atât vor înțelege mai mult oamenii cine sunt mincinoșii.

– *Michael*

Am patruzeci și cinci de ani și, cel puțin în ultimii cinci ani sau cam așa ceva, m-am aflat într-un proces prin care am ajuns să mă identific drept heterosexual. De la cincisprezece ani (când

un tip m-a provocat să fac sex cu el) până la patruzeci și patru de ani, m-am identificat drept homosexual. Dar am început să am unele fantezii sexuale cu femei cu aproximativ cinci ani în urmă. La început doar puțin, până ce nu m-am mai gândit *decât* la asta. Nu m-am schimbat prin niciun program terapeutic sau religios. Cred că ceea ce m-a schimbat a fost faptul că la treizeci și cinci de ani am obținut o slujbă de manager la un departament de tehnicieni în inginerie. Toți bărbații de care mă ocupam erau foarte masculini. La început, în secret, vroiam să fac sex cu mulți dintre ei. Dar am fost nevoit să „interpretez” rolul de bărbat sigur pe sine, masculin. După câțiva ani, petrecând timp cu ceilalți bărbați la un bar pentru sportivi după serviciu (aceea era rutina) și dezvoltând o bună prietenie cu ei, am observat schimbări.

De fapt, am început să fiu mai sigur pe mine. Am început să am atracții vagi față de femei. Am început să nu mai fiu atras de bărbații cu care lucram, ci să mă simt „unul dintre bărbați”. Sentimentele heterosexuale au crescut până în punctul în care a trebuit să le dau curs. În sfârșit, am întâlnit o femeie care știe totul despre trecutul meu homosexual și nu o deranjează. Am descoperit că puteam funcționa sexual cu ea. Satisfacția intimă pe care o am cu ea este *mult* mai bună, din punct de vedere fizic și psihologic, decât satisfacția de care am avut vreodată parte cu bărbații. În trecut credeam că m-am născut homosexual. Nu aveam nicio dorință să fiu heterosexual; mă simțeam bine fiind homosexual. Sunt bucuros că m-am schimbat și cred că ceea ce m-a schimbat a fost un efect de reorientare a raportării mele la bărbații masculini, într-un mod prietenos, non-sexual. Nu știu dacă asta ar funcționa pentru alți bărbați, dar cu siguranță a funcționat pentru mine.

– *Matthew*

[*For Us*. Copyright © Parents and Friends of Ex-Gays and Gays (PFOX). Tradus și publicat cu permisiune. Articolul în limba engleză a fost publicat pe site-ul www.pfox.org.]

PLANURILE PE CARE LE-A AVUT EL
MARCUS MITCHELL

„Căci Eu știu gândurile pe care le am cu privire la voi... gânduri de pace și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde.” (Ieremia 29:11)

M-am născut ca un copil minune. Sunt singurul copil dintre cei șase pe care mama mea l-a putut duce până la termen și pe care l-a născut cu bine. Mama avea toxemie, iar cele mai multe sarcini ale ei au luat sfârșit în luna a șasea sau a șaptea. Cred că dușmanul era pe urmele mele înainte de a veni eu pe lume.

Am fost crescut într-o familie creștină, în primul rând de către mama. Am avut probleme semnificative în relația cu tatăl meu. Tatăl meu avea un fiu, dar nu era fiul pe care îl dorea. Nu eram bun la sporturi, iar el era dependent de sporturi. Nu că n-aș fi încercat. Am jucat baseball în liga juniorilor timp de trei ani și am urât fiecare minut petrecut acolo. A fost la fel cu cele mai multe sporturi. Eram bun la arte și muzică; dar din nefericire, tatăl meu nu lua parte la așa ceva. Nu a susținut niciodată vreuna dintre activitățile în care eram implicat; dar și-a făcut timp să meargă la meciurile de fotbal ale vecinului nostru de alături, care era cel mai bun prieten al meu.

Mulți factori au condus, în cazul meu, la o scădere semnificativă a stimei de sine. Fiind necăjit neîncetat la școală de toți băieții, mi se spunea „fetiță” și „homo” în mod curent. Cartierul noastră era predominant alb, iar cei mai mulți dintre prietenii mei erau, de asemenea, albi. Când cartierul a devenit mai integrat, copiii afro-americani m-au respins, pentru că simțeau că făceam compromisuri. Nu numai că tovarășii mei de aceeași vârstă mă ridiculizau, dar tatăl meu a început să-i spună în secret mamei mele că eram un „mic pungaș”.

Îi mulțumesc lui Dumnezeu că la vârsta de nouă ani L-am primit personal pe Isus ca Domn și Mântuitor al meu, la un eveniment cu Katherine Kuhlman din Los Angeles, la *Shrine Auditorium*. Îl iubeam pe Domnul, iar la vârsta de zece ani am ținut prima predică la biserica copiilor. Dar apoi am început

să mergem la o altă biserică, care tocmai se deschisese în zona noastră. Pastorul era necăsătorit și s-a arătat foarte interesat de mama mea, o mamă singură. Mai târziu, s-a dovedit că încerca de fapt să aibă acces la mine. În cele din urmă, a reușit și timp de un an și jumătate m-a molestat. Eram îngrozit și nici nu mă gândeam să îi spun mamei, deoarece era interesată de el. Mă rugam zilnic lui Dumnezeu să mă salveze de abuz. Totul era atât de confuz: chiar dacă nu-mi plăcea abuzul, trupul meu răspundea ca și cum mi-ar fi plăcut. În cele din urmă, Dumnezeu mi-a răspuns la rugăciuni, iar biserica nu a avut succes; pastorul s-a mutat într-un alt oraș, dar vătămarea mea avusese deja loc. Nu am spus un cuvânt despre abuz nimănui, până la vârsta de douăzeci și cinci de ani. În copilărie am fost chinuit de abuzul suferit.

La șaisprezece ani, eram deja prins de pornografia homosexuală și autosatisfacerea constantă. Încercam să mă împotrivesc sentimentelor, fiindcă știam că homosexualitatea era o urâciune pentru Dumnezeu. Totuși, la șaptesprezece ani am avut prima experiență sexuală cu un alt bărbat. Focul fusese aprins, dar încă încercam să lupt. La nouăsprezece ani, am renunțat și am ales să adopt stilul de viață homosexual. Mă simțeam atât de liber! În sfârșit, bărbații mă acceptau. Nu știam că sentimentul de libertate avea să se transforme, în cele din urmă, în robie. M-am exprimat în comportament în orice mod posibil. Totuși, adânc înăuntrul meu, credeam că ceea ce făceam era greșit.

Mi-am anesteziat rănilile și mi-am alinat singurătatea cu alcool, droguri și sex, dar aveam o mamă care se ruga, care nu a renunțat niciodată la mine. Se ruga cu disperare să mă schimb. Nu am crezut niciodată că schimbarea era posibilă, deoarece credeam că înfăptuisem păcatul de neiertat al homosexualității. Nu puteam cădea mai jos decât căzusem în anul 1995. Făceam parte dintre cei privilegiați. Aveam totul: propria mea casă, o carieră bună și o mașină frumoasă. Cu toate acestea, nu aveam un lucru: o relație de lungă durată cu un bărbat. Acum știu că tânjeam de fapt după o relație intimă cu Isus Hristos și după

susținerea masculină pe care nu o promisem de la tatăl meu. Eram nefericit, deci mi-am închipuit că ceva nu era în regulă cu mine și am început să merg la un terapeut necreștin. Dumnezeu l-a folosit pe terapeut pentru a-mi spune cuvintele: „Trebuie să te predai.” Eram depășit. Un terapeut necreștin îmi spunea să mă predau!

Mai târziu în același an, Dumnezeu a avut un plan pentru mine. Dumnezeu are totuși simțul umorului. Un prieten m-a convins să iau parte la o petrecere Tupperware. Așa m-am trezit că vindeam castroane colorate din plastic femeilor la petreceri. Dar prin Tupperware am întâlnit o prietenă adevărată și o femeie a lui Dumnezeu. Rita mi-a spus că Domnul i-a zis că eu eram „proiectul” ei. Știa că eram homosexual, dar a continuat să insiste că Dumnezeu mă iubea și vroia să mă ierte. I-am spus că era imposibil din cauză că înfăptuisem urâciunea homosexualității, un păcat de neiertat. S-a rugat cu mine. M-a făcut să înțeleg lucrurile corect, ajutându-mă să realizez că iertarea și schimbarea erau posibile. Nu știa nimic despre mișcarea foștilor homosexuali, dar Îl cunoștea pe Isus și puterea Lui de a vindeca și ierta. Mi-a spus că Dumnezeu m-a arătat ei în vis, căsătorit și cu copii. Pentru mine așa ceva era de necrezut în momentul acela, dar i-am spus că puteam cel puțin să am încredere în credința ei.

Apoi am fost pus în legătură cu o biserică locală și mi-am reînnoit și cultivat din nou relația cu Domnul. El, prin Cuvântul Său și prin rugăciune, m-a scos din homosexualitate. Nu știam nimic despre *Exodus* sau despre vreo altă misiune a foștilor homosexuali, dar El mi-a vorbit cu blândețe și m-a ajutat să mă maturizez în El. Am început să simt bucurie și pace ca niciodată înainte. Eram atât de plin de bucurie că mă aflam într-o relație corectă cu El! În același timp, credeam că eram chemat să rămân celibatar. Eram cu totul pentru Dumnezeu și înflăcărat pentru El, dar El nu terminase încă de lucrat în viața mea.

Pe 12 aprilie 1997, am întâlnit o femeie minunată de la biserica mea, în casa unui prieten. Ne-am dus toți împreună la un concert al lui Kirk Franklin și am ajuns să petrec câțva timp

cu acea prințesă frumoasă pe nume Sara. Am făcut schimb de numere de telefon și am început să vorbim. Totuși, în primele trei săptămâni ale relației, nu am știut că era interesată de mine în felul „acela”. Când am aflat asta prin prietenul meu, eram gata să o iau la fugă! Simțeam că aveam prea multe poveri pentru ea, dar Domnul mi-a vorbit în liniște și mi-a zis: „Stai liniștit! Încerc să te binecuvânteț. Nu înainta; nu alerga; stai doar liniștit.”

Cumva am fost în stare să stau, chiar dacă eram îngrozit și foarte nervos, iar prietenia noastră a înflorit ca o relație frumoasă, evlavioasă. Toată lumea îmi spunea: „Este viitoarea ta soție”, dar pur și simplu nu puteam înțelege una ca asta. Toți prietenii îmi ziceau că eram complet diferit de când o întâlnisem pe Sara. Le-am spus că dacă Dumnezeu vroia ca Sara să fie soția mea, va trebui să o aud direct de la El. Am continuat să-L întreb pe Dumnezeu: „Dar de ce? Nici măcar nu am cerut vreodată așa ceva.” Dumnezeu mi-a reamintit că acesta fusese întotdeauna planul Lui pentru mine; eu eram cel care o luase în direcția greșită. Mi-a dat versetul din Efeseni 3:20: „Iar a Celui ce, prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi...” Sara și cu mine ne-am logodit pe 12 aprilie 1998, exact la un an de când ne cunoscusem și ne-am căsătorit pe 24 octombrie 1998. A fost una din cele mai bune zile din viața mea, iar bucuria de pe chipul mamei mele este încă vie în amintirea mea.

Acum Sara și cu mine slujim împreună în biserică celor care se luptă cu homosexualitatea. Nu-mi pot imagina viața fără ea: este cea mai bună prietenă a mea și primul meu sprijin. Ea este cu adevărat Efeseni 3:20 pentru mine.

Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru rugăciunile pline de credință ale mamei mele, Othell Mitchell, care s-a dus acasă la Domnul în noiembrie 2001. Nu a renunțat niciodată la mine și a stat cu fața plecată înaintea Domnului pentru mântuirea mea. Ura păcatul din viața mea, dar a continuat să mă iubească pe mine, păcătosul. Nu m-a respins niciodată. Relația mea cu tatăl meu a evoluat în salturi, iar în ziua căsătoriei mele mi-a spus cât

de mândru era de mine. Părinți, vă rog, nu renunțați! Dumnezeu va răspunde rugăciunilor voastre și îl va elibera și pe copilul vostru!

Astăzi sunt un biruitor victorios, deoarece Cuvântul spune: „Ei l-au biruit, prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor.” (Apocalipsa 12:11) Astăzi sunt un bărbat heterosexual și un copil al lui Dumnezeu căsătorit cu o femeie evlavioasă. Căsătoria mea nu este un semn al vindecării, ci este dovada lucrării permanente de vindecare a lui Dumnezeu în viața mea.

[Marcus Mitchell, *The Plans He Had*. Copyright © Marcus Mitchell. Marcus locuiește în Elk Grove, California împreună cu soția lui, Sara, și frecventează biserica *Harvest Church*. Ei slujesc împreună în zona Sacramento. Pentru ajutorul care nu mai este disponibil la *Exodus International*, contactează *Exodus Global Alliance*.]

POVESTEA LUI CHRISTOPHER

Am crescut într-o familie creștină foarte suportivă, fiind cel mai mic dintre cei trei copii. Făceam parte din clasa mijlocie și, după standardele de astăzi, probabil din pătura de jos a clasei mijlocii, dar pe atunci nu realizam. Părinții îmi ofereau tot ce aveam nevoie, dar ceea ce nu au putut ei să-mi ofere a fost protecție față de familia mea extinsă.

Când aveam nouă ani, cele două verișoare ale mele au venit să stea la noi, fiindcă tatăl lor a trebuit să meargă în Irak ca să lupte în primul război din Golf. În acea perioadă am devenit foarte apropiat de verișoara mea mai mare, care avea cam treisprezece ani pe atunci. Eram cei mai buni prieteni; făceam totul împreună și ne-am apropiat foarte mult.

În acel an eram mulți copii în casa noastră mică și, din nefericire, părinților mei le-a fost greu să ne supravegheze pe toți și să ne acorde atenția de care aveam nevoie. Într-o noapte, când verișoarele mele și cu mine am avut o petrecere în pijama în camera lor, a început abuzarea mea sexuală. Timp de aproape un an, verișoara mea, care era la pubertate pe atunci, mă

molesta cam o dată pe săptămână. Știam că ceva nu era în regulă, dar nu eu eram în poziția dominantă și, într-un anumit fel, îmi plăcea. Nu primeam destulă atenție de la părinții mei și mă simțeam bine să fiu apropiat de verișoara mea în felul acela.

Când unchiul meu s-a întors din Irak în anul următor, iar verișoarele mele au plecat, m-am simțit îngrozitor de confuz și m-am silit să înțeleg sentimente sexuale pe care le aveam, deși nici măcar nu ajunseseam la pubertate. Am încercat să fac sex cu fetițele de care avea grijă mama mea ca bonă și, în cele din urmă, o fată le-a spus părinților ei ce făceam.

Rușinea pe care m-au făcut să o simt părinții mei a fost mai mult decât am putut suporta. În loc să mă salveze, să mă învețe și să mă ducă la consiliere, ca „băiat rău” am fost lăsat singur să mă confrunt cu toată rușinea. În momentul acela, în subconștientul meu l-am respins pe tata și m-am detașat de el. La vârsta de zece ani, am respins modelul masculin din viața mea, iar creșterea mea înspre a deveni bărbat s-a oprit. Dădusem de necaz.

În cartea sa *Growth into Manhood [Creșterea în masculinitate]*, Alan Medinger descrie cele șapte stadii ale creșterii prin care trece un băiat de la copilărie la pubertate, adolescență și maturitate. Când am fost abuzat sexual, creșterea mea s-a oprit între copilărie și pubertate.

În adolescență m-am luptat cu atracția față de cei de același sex și cu dependența sexuală. Acceptam orice mod de a primi dragoste, de la fete sau de la băieți. Totuși, am descoperit repede că era mult mai ușor să fac sex cu băieții, decât cu fetele. Am avut prietene când eram la liceu, dar am profitat de orice oportunitate cu băieții despre care știam că se luptau cu homosexualitatea sau că erau homosexuali, pentru a avea relații sexuale cu ei. Acest tipar a continuat la liceu și la colegiu. În același timp, vroiam cu disperare ca atracția mea nedorită față de cei de același sex să se schimbe, dar toate rugăciunile mele către Dumnezeu efectiv nu au funcționat.

După ce am absolvit colegiul, m-am mutat în zona Washington, D.C. și am început să lucrez. În toamna aceea m-

am implicat într-un studiu biblic săptămânal cu alți bărbați tineri din biserică. Venind în D.C., am avut șansa unui nou început. Bărbații care participau la studiul biblic nu m-au judecat, nu știau despre luptele mele; m-au tratat ca și cum aș fi fost „unul dintre bărbați”... ceva de care nu avusesem niciodată parte cu adevărat în liceu sau în colegiu. În sfârșit, am reușit să am relații sănătoase cu cei de același sex, care nu erau erotice. Cu cât îi vedeam mai mult pe acei bărbați într-un mod non-sexual și eram acceptat de ei, cu atât mă vindecam mai mult.

Cândva, în acea toamnă, îmi amintesc că mi-am zis: „Nu mă mai simt atras sexual de bărbați.” Totuși, era doar începutul, dar acum eram capabil să cresc în masculinitate, ceea ce încetasem să fac la vârsta de zece ani și am reînceput la douăzeci și trei de ani.

Doi ani mai târziu, am întâlnit o femeie frumoasă, care m-a acceptat pe mine și trecutul meu, ne-am îndrăgostit și ne-am căsătorit cu trei ani în urmă. Visul meu de a fi căsătorit și a trăi o viață heterosexuală s-a împlinit. Anul trecut soția mea a dat naștere unui băiețel sănătos, iar săptămâna trecută am sărbătorit prima lui aniversare.

De când am ieșit din homosexualitate am participat la programe de suport, consiliere, terapie de cuplu, mentorat și continui să mărturisesc public despre restaurarea mea la un grup de suport săptămânal, din care fac parte împreună cu alți bărbați cu probleme similare. Sunt o mărturie vie că schimbarea este posibilă!

Știu că sunt chemat să îi ajut pe alții care au atracție nedorită față de cei de același sex să iasă din homosexualitate, să se vindece și să devină bărbații și femeile care au vrut dintotdeauna să fie. În prezent sunt pe cale să obțin masteratul ca profesionist în consiliere și voi începe să lucrez ca terapeut debutant, consiliindu-i pe alții care se luptă cu atracția față de cei de același sex.

[*Christopher's Story*. Copyright © Parents and Friends of Ex-Gays and Gays (PFOX). Tradus și publicat cu permisiune. Articolul în limba engleză a fost publicat pe site-ul www.pfox.org.]

POVESTEA LUI JON

Aveam șapte ani când L-am primit pe Hristos în viața mea. Am crescut într-un cămin creștin, deci am mers întotdeauna la biserică și la școala duminicală. De asemenea, devoțiunile în familie aveau loc regulat în casa noastră. Când eram copil, familia mea a înfruntat provocări care au cauzat o dinamică nesănătoasă în relațiile pe care le aveam unul cu celălalt. În mijlocul a toate acestea, m-am luptat să mă dezvolt și să înțeleg cine eram.

Când eram copil, tatăl meu era adesea ocupat cu munca și de aceea m-am simțit înstrăinat de el. Când era prin preajmă, din cauza conflictelor de interese era dificil pentru noi să facem lucruri împreună. Părinții mei aveau unele conflicte în relația lor, iar eu, fiind cel mai mare dintre copii, am devenit ocazional un suport emoțional pentru mama mea. Sunt, de asemenea, singurul fiu, având două surori mai mici, ceea ce face ca în familia mea să predomină latura feminină.

În copilărie, familia noastră s-a mutat de multe ori, astfel încât am fost nevoit să-mi tot fac prieteni noi și să schimb școlile. Am mers la școli creștine până în clasa a cincea și se părea că întotdeauna puteam să-mi fac prieteni destul de ușor, chiar dacă nu-mi plăcea să mă mut. Când am trecut de la școala creștină în sistemul școlii publice, m-am confruntat cu ceea ce părea a fi mai mult decât puteam eu duce.

Tranziția de la „masculin”

În anul în care eram în clasa a cincea am încercat să mă împrietenesc cu alți băieți din clasă, dar m-am confruntat cu multe dificultăți. Avusesem parte de insulte în clasele anterioare, dar în clasa a cincea se părea că toți băieții din clasă îmi erau împotriva. Aflându-mă la o școală nouă, mi-a fost tare greu să mă confrunt cu acest lucru.

Fusesem protejat până în anul acela și nu înțelegeam multe dintre cuvintele în argou pe care le foloseau colegii mei. Aceasta a făcut să fiu ridiculizat pentru lipsa mea de cunoaștere și am fost indus în eroare, pentru a mă eticheta ca fiind ceva ce nu

eram, deoarece nu cunoșteam definiția cuvântului. Talentul meu limitat la sporturi a făcut și el să fiu tachinat și insultat. În acel an, din pură curiozitate, un prieten și cu mine ne-am implicat într-o anumită experimentare sexuală.

În clasa a șasea am renunțat la orice încercare de a „corespunde” între băieții din clasa mea și am început să petrec timp numai cu fetele. Aceasta nu a dus decât la amplificarea insultelor pe care mi le aruncau ceilalți băieți, dar mă simțeam mai confortabil în preajma fetelor și am continuat să-mi petrec timpul cu ele. Am abandonat și orice dorință de a juca sport și inconștient, am evitat activitățile „masculine”. Am gravitat în schimb în jurul celor care adesea sunt considerate, în mod stereotip, activități „feminine”.

În clasa a șaptea începusem deja să simt atracție față de bărbați și, în subconștient, să cred insultele care mi se aruncau. Nu vroiam să admit acele etichete, fiindcă mă numeam creștin și știam ce avea Biblia de spus despre faptul de a fi homosexual. Am încercat să reprim orice sentimente homosexuale care apăreau, dar ocazional am îngăduit ca gândurile să-mi zăbovească, iar sentimentele au început să prindă rădăcini.

Luptă sporită

Aproape de sfârșitul clasei a opta, familia mea a schimbat biserica, iar în clasa a noua m-am luptat și mai mult cu sentimentele mele. Fiindcă eram la o biserică nouă, nu mă simțeam în largul meu pentru a spune cuiva despre problemele mele și eram sigur că știam deja care ar fi fost reacția părinților mei dacă le-aș fi spus. Așa că am rămas tot singur cu dilema mea și am continuat să încerc să-mi reprim gândurile și sentimentele.

Când am ajuns în clasa a zecea, am fost expus prima dată la pornografie, în magazinul din toaleta publică din partea de jos a orașului. Aceasta a făcut ca lupta pe care o duceam să escaladeze și să scape de sub control. Tânjeam după acele imagini și după orice oportunitate de a vedea bărbați goi. Singurul lucru de care mă temeam era să mă implic în relații

sexuale, ca nu cumva Dumnezeu să mă lovească cu vreo boală din cauza răzvrătirii mele.

În loc să fug de credință, am încercat să fac totul pentru a mă asigura că relația mea cu Dumnezeu era „sigură”. Am luat parte la o lucrare bazată pe credință, sperând că acțiunile mele bune vor cântări mai greu decât păcatul pe care eram conștient că îl comiteam. Am studiat Biblia, am frecventat cu credincioșie grupul de tineret și am ajutat la biserică ori de câte ori puteam, sperând că păcatul meu va dispărea, iar eu aveam să devin liber. Am continuat astfel, dar totul a fost în zadar.

Prima licărire de speranță

Când eram în clasa a douăsprezecea, noi, cei din grupul de tineret, am mers la o misiune urbană și așa am auzit că mulți tineri își pun sub semnul întrebării orientarea sexuală, chiar și tinerii creștini. A fost prima dată când am auzit că nu eram singur în lupta pe care o duceam, în ciuda faptului că eram creștin. Mi-am dorit mult să știu ce să fac și cum să mă „vindec” de sentimentele mele. La evaluarea de la sfârșitul weekendului, am inclus un bilet despre lupta mea și am așteptat să primesc un e-mail de la cel care conducea misiunea respectivă. Am fost direcționat spre resurse online și am dialogat puțin cu el prin e-mail. Deoarece nu am avut pe nimeni cu care să vorbesc față în față, nu am reușit să-mi procesez pe deplin lupta și am continuat să mă confrunt cu sentimente homosexuale.

Am decis să le fac cunoscută părinților mei lupta mea și să văd dacă îmi puteau oferi vreun ajutor. Când le-am spus, m-am confruntat cu șocul și cu neîncrederea lor totală, care i-au făcut să-mi pună unele întrebări. În loc să înfrunt întrebările și să le îngădui părinților mei să depășească șocul, am ascuns repede totul și am pretins că lucrurile s-au îmbunătățit. Așa că am continuat în același fel ca înainte și m-am luptat pentru a-mi controla gândurile și sentimentele.

În primul an la universitate, m-am implicat într-un grup creștin din campus și am devenit prieten cu alți studenți din anul întâi. În grup era un tânăr căruia îi plăcea să-i facă pe ceilalți să se simtă inconfortabil prin afecțiune fizică

non-sexuală. Era ceva după care tânjeam și de aceea am făcut tot posibilul pentru a mă afla în preajma lui. Am dezvoltat o dependență emoțională nesănătoasă față de el și am fost oarecum devastat când a decis să meargă la o altă școală în anul următor.

Găsirea ajutorului

La începutul anului doi mi-am pierdut răbdarea și am hotărât că nu mai puteam lupta singur. Am căpătat încredere într-un lucrător creștin care lucra cu grupul creștin din campus și am decis că eram în siguranță cu el, dacă îi spuneam despre lupta mea. Spre marea mea surpriză, când i-am dezvăluit lupta mea nu a fost șocat și nici nu m-a tratat diferit. A fost o mângâiere pentru mine, iar acest lucru a declanșat procesul vindecării mele. Am fost capabil să vorbesc cu el despre sentimentele mele, iar prin faptul că a deschis am găsit alinare.

Încet, încet le-am dezvăluit despre lupta mea unor prieteni, pentru a primi suportul lor. Ei au continuat să mă accepte, iar aceasta a făcut să obțin suportul de care aveam mare nevoie, dând socoteală în fața cuiva. Ispitele nu au dispărut, dar frecvența cedării mele în fața poftelor și autosatisfacerii a scăzut. În cele din urmă, am realizat că nu conta ce credeau alții despre mine, singurul lucru care conta era dragostea și acceptarea lui Dumnezeu pentru mine; ceva ce era continuu și pentru totdeauna. Îndurarea lui Dumnezeu îmi acoperă tot păcatul și mă face să fiu unit cu El, fără a trebui să fac ceva pentru a-i câștiga dragostea și acceptarea.

Aceasta mi-a permis să obțin încrederea de care aveam nevoie, astfel încât le-am putut spune din nou părinților mei și am putut înfrunta orice întrebări au avut. Deoarece am fost capabil să-mi procesez lupta și nu am avut nevoie ca ei să mă ajute să găsesc răspunsuri, a fost mult mai ușor să le spun. De data aceea au fost în stare să se confrunte cu lucrurile mai bine, parțial fiindcă se aflau într-o situație mai bună pentru a o face. Faptul că le-am spus mi-a permis să lucrez la restaurarea relației fragmentate pe care o aveam cu tatăl meu. Am putut să avem unele discuții, să lucrăm la diferențele dintre noi și să dobândim

o nouă apreciere unul pentru celălalt. Am găsit, de asemenea, un teren comun, iar acum suntem capabili să facem lucruri împreună.

Ceea ce nu înseamnă că sunt complet restaurat și că nu mă mai lupt cu gânduri și sentimente homosexuale. Încă am probleme cu autopercepția, care au apărut în anii dureroși ai formării mele, de care trebuie să mă ocup. Aceasta îmi declanșează adesea o oarecare poftă și dorințe homosexuale, dar cu ajutorul lui Dumnezeu sunt în stare să trec peste ispite. Continuând să cresc și să mă dezvolt în relația cu Dumnezeu, sunt capabil să înving percepțiile false și să mă văd așa cum m-a creat Dumnezeu.

Privind spre viitor

Nu mă mai întreb de ce a îngăduit Dumnezeu să mi se întâmple așa ceva. Mai degrabă, văd cum m-a pregătit Dumnezeu și cum mi-a dat dorința de a-i instrui și echipa pe creștini, pentru a fi capabili să se ocupe de problema homosexualității. În climatul cultural din prezent, homosexualitatea este tratată ca un stil de viață acceptat. Nu se mai pune problema dacă un creștin va întâlni un homosexual, ci când îl va întâlni. Dorința mea este să îi ajut pe creștini să răspundă cu dragostea lui Hristos, pentru a ajunge în mod practic la această categorie de populație, fără condescendență sau spirit de judecată.

Numai datorită dragostei lui Hristos pot să găsesc vindecare și putere, pentru a înțelege rădăcina păcatului meu și pentru a mă confrunta cu el. Crescând în relația mea cu Dumnezeu, sunt capabil să înving luptele și ispitele și să fiu biruitor. Poate că întotdeauna mă voi lupta cu gânduri și sentimente homosexuale, dar în Hristos sunt capabil să rămân în picioare și să mă împotrivesc căderii în ispită.

[*Jon's Story*. Tradus și publicat cu permisiune. Jon locuiește în Canada. Articolul în limba engleză a fost publicat pe site-ul www.exodusglobalalliance.org.]

POVESTEA LUI MICHAEL

Nu voi uita niciodată singura dată când tatăl meu m-a dus la grădiniță cu bicicleta. Este prima mea amintire despre o interacțiune cu el (sau despre lipsa unei interacțiuni). M-a luat în brațele lui puternice, m-a pus pe pământ și m-a ținut de mână în timp ce am intrat împreună în grădiniță. Apoi, pur și simplu, a plecat.

Am plâns și am fost trimis acasă din cauza tristeții și respingerii pe care le simțeam. Nu știam de ce bietul meu tată era atât de impenetrabil emoțional. Când era copil, tatăl lui nu îl îmbrățișa niciodată și îi vorbea doar pentru a-l critica. Crescuse simțind că ceilalți îl priveau ca pe o fetiță, datorită unor mesaje pe care le primise din fragedă copilărie, de genul: „Băieții nu plâng.”

Fiindcă învățase să îi fie rușine să-și exprime durerea emoțională datorată faptului că un tată excesiv de critic îi refuzase dragostea și intimitatea, prețuind numai abilitatea fiului său de a avea copii, tata a avut copii fără a fi pregătit adecvat să îi crească așa cum se cuvenea. Eu nu vroiam decât să mă țină în brațe.

După incidentul cu bicicleta, cred că m-am retras instinctiv față de tata, pentru a nu mai simți suferința a ceea ce percepeam a fi respingere din partea lui. Drept urmare, cred că m-am îndepărtat tot mai mult de moștenirea mea masculină, mai ales văzând că locuiam, în cea mai mare parte a timpului cu mama, din cauză că erau divorțați. Nu m-am simțit niciodată apropiat de tatăl meu.

Când am ajuns la pubertate, îmi amintesc că am fost absolut îngrozit când am văzut cum se dezvoltau organele genitale ale prietenului meu, căci foloseam pișoarele când făceam sport. Pentru mine, acum, aceasta confirmă că mă îndepărtam tot mai mult și deveneam tot mai înstrăinat de sursa identității mele masculine (tatăl meu) despre care percepeam că mă „respingea”; ceea ce s-a transformat în șocul de a-mi vedea prietenul în acel mod. Deși se presupune că este normal ca băieții să meargă la

toaletă împreună și chiar să-și compare „bărbăția”, pe atunci aceasta era ceva ce mă intimidă; nu mă simțeam confortabil cu mine însumi (și cu el) pentru a experimenta un aspect care ar fi trebuit sărbătorit.

Poate că mi-aș fi dorit foarte mult să mă simt destul de în siguranță pentru a vorbi cu el ca de la „frate la frate” despre faptul că ne maturizam amândoi, dar am avut rețineri deoarece, îndepărtându-mă de rădăcinile mele masculine, era aproape ca și cum, în interiorul meu, s-ar fi declanșat o amintire, ca și cum mi se amintea că niciodată nu am avut un sentiment de apartenență în preajma tatălui meu (sau a altor bărbați), ca și cum ceva ar fi fost „greșit” cu mine. Drept rezultat, călătoria mea înspre dezvoltarea fizică a fost singuratică, înspăimântătoare. Văzându-l pe prietenul meu astfel, m-am simțit aproape ca o față expusă indecent la nuditatea unui bărbat. Tot atunci mi-a apărut și sentimentul de înstrăinare în preajma tovarășilor mei de aceeași vârstă.

Când, pentru prima dată în viață, m-am simțit foarte trist și singur în adolescență, ca și cum ceva lipsea, nu am știut ce să fac, așa că m-am dus la un consilier comunitar. Dacă nu aș fi ajuns acolo, poate că eu, un tânăr vulnerabil, nu aș fi fost sfătuit să mă duc la grupul *Tânăr și Homosexual*, unde l-am întâlnit pe cel care avea să mă violeze.

Pe lângă faptul că a refuzat să folosească un prezervativ și că a fost realmente foarte dur cu mine, mi-a explicat, la puțin timp după ce mă penetrase, că încercase de curând să se sinucidă din cauză că era sigur că avea SIDA. Îmi amintesc cum, imediat după incident, chiar când ieșeam din casa lui, mi-a trecut rapid prin minte: „Dacă are SIDA?” Apoi mi-am zis că eram „nerealist” și am cumpărat repede ceva de băut ca „să șterg” amintirea a ceea ce se întâmplase (să-mi omor câteva celule din creier).

Bineînțeles, nu l-am mai văzut luni de zile după aceea, fiindcă eram prea ocupat să trăiesc în acel tărâm al viselor, autocercetării și consumului de droguri (vă este cunoscut sentimentul, de scurtă durată și fugar, de ușurare și împlinire că

în sfârșit „ai făcut-o”, că acum ai făcut sex și faci parte din mulțime, că acum ești „bărbat” și „meriți să existe”, pe care îl simt toți cei care își bazează valoarea de sine pe astfel de realizări?), încât uitasem totul (fugind de mine însumi).

Îmi amintesc cum sângeram și cum, din cauza durerii, am strigat de câteva ori: „Oprește-te!”, ca să iasă din mine. Deși, din fericire, testul HIV mi-a ieșit negativ, datorită traumei din perioada de posibilă incubație am rămas cu cicatrice emoționale.

Nu am adoptat niciodată pe deplin homosexualitatea ca identitate a mea. Am știut dintotdeauna că organele genitale ale unui om nu determină cine este el. Încă nu-mi fusese împlinită nevoia de dragoste „masculină” și încă vroiam să am pe cineva. După ce am petrecut unul sau doi ani „bălăcindu-mă” în mlaștina superficialității și judecării constante care constituie „viața homosexuală”, ajustându-mi înfățișarea, mergând la sală iar și iar, doar pentru a mă simți acceptabil, am sfârșit prin a mă simți și mai rău!

O cercetare riguroasă a sufletului meu m-a condus la un răspuns simplu: „Homosexualitatea se bazează pe sex, și nu pe valorile dragostei.” Am realizat, de asemenea, că homosexualitatea a transformat ceva ce se presupune a fi sacru și privat (faptul de a face dragoste), în ceva ce nu doar că este degradant din punct de vedere moral, dar și durează la fel de puțin ca o strângere de mână și este la fel de lipsit de sens ca o privire goală. Deci venise timpul să intru în legătură cu izvorul dragostei, nu cu sexul; dacă nu vroiam să mai fiu cumplit de nefericit tot timpul.

Ceea ce am afirmat mai sus nu se limitează exclusiv la „homosexualitate”, dar face parte întotdeauna și în mod constant, 100%, din homosexualitate. În opinia mea, actul de a face cu adevărat dragoste implică un bărbat și o femeie care doresc să ofere numai plăcere partenerului și nu așteaptă absolut nimic în schimb, astfel încât copiii pot să crească într-un mediu stabil, cu părinți care se iubesc unul pe celălalt. Pentru mine, a face cu adevărat dragoste nu implică doi oameni care se folosesc unul pe celălalt pentru a-și alimenta dependența de

bărbați, o amplificare a cercului vicios al disperării, „tot mai pierdut și mai singur”, care apare datorită întârzierii în dezvoltării intimității bărbat-bărbat. De aceea, personal cred că homosexualitatea ar trebui să fie ilegală.

Am citit o carte (*The Way Home or Face the Fire [Drumul spre casă sau înfruntă focul]*) de A. J. Hill), care descria trei feluri de sex:

- a) sex – poftă pur animalică;
- b) sex cu sentimente;
- c) dragoste.

Nicio cantitate din primele două feluri de sex nu l-ar putea egala pe cel de al treilea!

Mânia mea se îndreaptă îndeosebi împotriva așa-zisilor „profesioniști” ai sistemului și a articolelor stupide pe care le văd în ziarul local, care încearcă să-i zugrăvească pe adolescenții homosexuali ca pe niște bieți tineri nedreptățiți, bravi și nobili. Mi se face rău când îi văd zugrăviți pe cei care lucrează la organizația pro-homosexualitate pentru tineret ca „luptători nobili pentru oamenii de rând” și îmi vine să plâng. Pentru mine, ei sunt ca lupii care se ascund în tufișuri lângă țarcul plin de oi.

Nu am avut niciodată mare succes din punct de vedere politic la oameni, de aceea am ajuns la concluzia că trebuie să decidă ei singuri ce vor să creadă. Pot să fac recomandări doar pentru mine. Pe lângă aceasta, cred că homosexualii nu pot fi „schimbați” de alții. Dacă există oameni care o fac, o fac doar pentru ei înșiși, iar eu am înțeles asta; chiar dacă am convingeri puternice cu privire la aceasta, nu trebuie să o iau în mod personal. Poate că este trist, dar opinia mea este că singurul mod în care oamenii pot să învețe și să se schimbe este pe cont propriu.

Nimănui nu îi place să îi fie atacat sistemul de convingeri, să i se spună: „Ce faci este greșit”, dar din nefericire mulți oameni sunt corupți de către alții și cred că tot ce pot face eu este să le fiu alături, îngăduindu-le să învețe din consecințele naturale ale acțiunilor lor și fără să mă mai gândesc că asta mă supără, oricât de dureros sau sadic, sau „resemnat” ar putea să sune acest

plan. Cunoașterea și apărarea în sine nu reprezintă niciodată poziția de atac, ceea ce înrăutățește lucrurile. După cum văd eu situația, în termenii „luptei” pentru ceea ce cred că este corect, pentru ca homosexualitatea să fie recunoscută, așa cum ar trebui și pe cale largă, ca un adevărat „suport negativ”, tot ceea ce putem face pentru a descuraja practicarea ei este să le oferim oamenilor un bun exemplu sau să îi evităm pentru a-i face să le fie rușine de căile lor, iar apoi să-i iubim, fiindu-le alături când încearcă să se schimbe.

Știu că tot ceea ce am de făcut este să continui să fiu eu însumi. Cred că homosexualitatea este un stil de viață dăunător pentru binele meu și, cu siguranță, nu îl trec cu vederea la nimeni. Oamenii pricep imediat sentimentele celuilalt și le înțeleg atunci când sunt pregătiți.

În ceea ce privește transformarea mea în heterosexual, nu cred că am cu adevărat nevoie să mă schimb. A fost nevoie doar să recunosc problema de bază pentru mine: de ce tatăl meu nu a fost disponibil pentru mine și să am compasiune pentru el, în loc să rămân în interiorul meu un băiețel care, fiindcă nu a înțeles niciodată cu adevărat, deși nu din vina lui, s-a distanțat și s-a apărât de alte respingeri percepute din partea tatălui, și s-a îndepărtat și mai mult de el. Era timpul pentru mine să mă întorc acasă.

[*Michael's Story*. Copyright © Parents and Friends of Ex-Gays and Gays (PFOX). Tradus și publicat cu permisiune. Articolul în limba engleză a fost publicat pe site-ul www.pfox.org.]

POVESTEA LUI NICK: DE LA MIZERIE LA MISIUNE

Numele meu este Nick. M-am născut în Olanda în anul 1956 și am imigrat în Australia împreună cu familia în 1959. Engleza este a doua mea limbă, pe care am învățat-o la școală. Am avut dificultăți foarte devreme în relația cu tatăl meu. Nu mă îmbrățișa niciodată și nu-mi spunea niciodată că mă iubește. Acum știu că mă iubea cu adevărat, dar avea dificultăți de

comunicare, din cauză că era surd și fiindcă nu a știut niciodată cum să-și exprime emoțiile.

De la o vârstă foarte fragedă, am simțit că era ceva diferit la mine. Eram chinuit fizic de bătașii de la școală. La unsprezece ani am fost abuzat sexual de un bărbat din vecinătate. Am fost din nou abuzat sexual la cincisprezece ani, de un bărbat mai în vârstă. Deci m-am luptat cu nevoia de a fi iubit de bărbați și am descoperit, de asemenea, că eram atras sexual de bărbați. La nouăsprezece ani am sfârșit într-o relație homosexuală care am crezut că va dura pentru totdeauna. Ne-am cumpărat o casă a noastră și ne clădeam o viață împreună.

Dar viața mea era un haos; eram nefericit și nesatisfăcut. În mijlocul a toate acestea, Isus m-a găsit și am fost născut din nou. Nu am înțeles atunci ce mi se întâmplase, dar a existat o schimbare reală în viața mea. Câțiva prieteni creștini m-au călăuzit cu adevărat. Aveam o dorință puternică după Cuvântul lui Dumnezeu. M-am înscris imediat la un colegiu biblic. Într-o noapte, fiind la colegiul biblic, citeam despre a doua venire și am rămas ca trăsnet aflând că homosexualitatea era păcat. Auzisem asta de multe ori înainte, dar simțeam că oamenii nu mă înțelegeau și că mă născusem așa. Dar Duhul Sfânt a luat cuvintele respective și mi-a străpuns inima. I-am cerut lui Dumnezeu ca, dacă era cu adevărat voia Lui, să facă ceva cu privire la relația în care eram implicat. A făcut. Iar eu am avut de făcut alegeri dificile, inclusiv să mă mut din casă și să rup legătura cu toți prietenii mei homosexuali.

Am trecut printr-o perioadă de răzvrătire, din cauză că nu eram fericit că viața mi se întorcea dintr-odată cu susul în jos. În acea perioadă de răzvrătire, Duhul Sfânt S-a pogorât efectiv peste mine și m-a inundat cu dragostea Sa. Nu am înțeles ce mi se întâmpla, dar am știut că era Dumnezeu. El mi-a dat, de asemenea, o viziune cu privire la ceva din viitor pentru viața mea. M-am văzut predicând unor oameni cu pielea închisă la culoare și am văzut că, în timp ce vorbeam, lumina lui Dumnezeu începea, pur și simplu, să-i învăluie. După acea viziune am avut de făcut acele alegeri dificile.

Am început să frecventez o biserică pentecostală, dar viața continua să fie o luptă pentru mine. Ispita era atât de puternică, încât am crezut că o să înnebunesc. Într-o noapte, în casa unde ne adunam, am fost botezat cu Duhul Sfânt. Acela a fost punctul de cotitură în umblarea mea creștină. Acum eram capabil să mă împotrivesc ispitei, pe când înainte eram lipsit de putere.

Aveam, de asemenea, probleme serioase de sănătate. Aproape că am murit de trei ori, într-o perioadă de aproximativ șase săptămâni. Sufeream de astm sever și am avut două atacuri grave, care mi-au fost aproape fatale. Am avut și o tumoră pe creier, pe care Dumnezeu a vindecat-o în mod miraculos. Mai târziu, s-a descoperit că astmul era cauzat de o infecție severă în sinusuri, care intrase în osul frunții. Deci am fost grav bolnav și am avut dureri mari.

În 1992 au descoperit severitatea problemei. Aveam un abces care îmi pătrunsese în orbita ochiului drept și un altul care începuse să pătrundă în creier. În timpul operației, o mare parte din osul frunții a fost îndepărtat. Ultima operație pe care am avut-o – am avut treizeci și șapte de operații cu totul – în anul 2000, a îndepărtat și mai mult din os. Cu tratament, situația s-a îmbunătățit.

M-am mutat în Brisbane, Australia în anul 2004, unde m-am implicat în lucrarea pastorală într-o biserică. În acea perioadă Dumnezeu m-a reconstruit efectiv în interior. Un lucru pe care îl știu este că trebuie să Îi dăm *întreaga* noastră inimă lui Dumnezeu și să trăim cu pasiune pentru El. Ceea ce nu înseamnă că nu vom mai avea ispite, ci mai degrabă că Dumnezeu ne va da tăria să le biruim.

Dumnezeu m-a chemat să merg în Filipine în anul 2009, unde slujesc și în prezent ca misionar. Sunt uimit că Dumnezeu poate folosi pe cineva ca mine, cu tot gunoiul din viața mea din trecut și cu abilitățile mele limitate. Dumnezeu vrea efectiv pe cineva disponibil.

[*Nick's Story – from Misery into Ministry*. Tradus și publicat cu permisiune. Mărturia lui Nick a apărut în *Exodus Global Alliance*

World News în anul 2010. Articolul în limba engleză este publicat pe site-ul www.exodusglobalalliance.org.]

POVESTEA LUI SAM, FOST HOMOSEXUAL

Am crescut în biserică. Îl iubeam pe Dumnezeu, dar eram confuz. Nu puteam pricepe de ce homosexualitatea era mai rea decât orice alt păcat. Îmi înțelegea Dumnezeu sentimentele? Am încercat să mă întâlnesc cu femei, pentru a-mi ascunde rușinea, dar relațiile mele nu durau niciodată. În cele din urmă, m-am gândit că singurul mod pentru a fi iubit era să intru în homosexualitate și să ofer plăcere cuiva. Așa că simt că trebuie să o ofer unui bărbat...

Dumnezeu încă lucrează, în ceea ce mă privește, în atât de multe domenii din viața mea. Pentru a o spune pe scurt și la obiect, dacă Dumnezeu are milă de mine și mă primește, deși de multe ori am îndoieli în privința aceasta, și poate să o facă pentru oricine. Trebuie mai întâi să fim deschiși cu Dumnezeu și să-I permitem să lucreze asupra noastră, și să fim capabili să ne facem cunoscute rănilor și durerile. Pentru mine, homosexualitatea a fost o robie.

Deși mulți creștini nu le arată dragoste homosexualilor, noi, cei pe care Dumnezeu i-a eliberat, trebuie să arătăm Bisericii că ei greșesc, iar homosexualilor trebuie să le arătăm dragostea lui Dumnezeu.

Este povestea mea pe scurt. Aveți grijă!

[*Sam's Ex-Gay Story*. Copyright © Parents and Friends of Ex-Gays and Gays (PFOX). Tradus și publicat cu permisiune. Articolul în limba engleză a fost publicat pe site-ul www.pfox.org.]

POVESTEA UNUI FOST HOMOSEXUAL

SIMON

Ca bărbat care am fost homosexual, cred că stilul de viață homosexual în sine este cel mai puternic motiv pentru a te schimba. Este cel mai rău stil de viață pe care l-ar putea duce

cineva. Se spune, printre cei mai experimentați homosexuali, că cei care se adaptează mai bine sunt cei care părăsesc orice speranță de a avea un partener pe viață, mulțumindu-se cu ceea ce pot obține de fapt: întâlniri sexuale cu necunoscuți. Realizăm noi ce înseamnă aceasta?

Stilul de viață homosexual reduce durata de viață în medie cu mai mult de douăzeci de ani. Chiar ținând cont de SIDA, tot este alarmant cât de mult se reduce durata de viață.

Studiu după studiu confirmă ratele îngrozitoare ale depresiei, sinuciderii, consumului de droguri și bolilor cu transmitere sexuală specifice acestui stil de viață. Ca să nu mai pomenim de cruzimea și lipsa de seriozitate prevalente în subcultura homosexuală.

Chiar dacă te înșeli singur, crezând că poți evita depresia, sinuciderea, consumul de droguri și bolile cu transmitere sexuală, nu poți evita să-ți privești prietenii suferind și murind din cauza unor astfel de lucruri, care sunt peste tot în jurul tău. Desigur, când spun prieteni, ar trebui să spun „prieteni”. Sunt „prieteni” tăi atât timp cât pot să obțină ce vor de la tine.

Fiindcă lumea homosexuală este ca o piață de carne – valorezi doar atât cât ai. Odată ce devii cu adevărat „bătrân” (pe la treizeci de ani), nu mai ești dorit. Iar viața unui bărbat gras, cu handicap sau cu un penis mic valorează mult mai puțin decât a unui bărbat zvelt, bine făcut sau puternic. Personalitatea și fericirea ta personală sunt de o importanță secundară față de înfățișarea ta fizică. Cât de des am văzut doi bărbați homosexuali profund „îndrăgostiți”, despărțindu-se din cauză că au găsit pe cineva mai potrivit sau deoarece credeau că celălalt nu mai arăta bine!

Ceea ce mă face să ajung la „dragostea” homosexuală. Este un mit. Nu există. Oricine se află în lumea homosexuală și are cât de puțină înțelepciune, poate să vadă cât de des se despart homosexualii și cât de fragile sunt relațiile lor. Sunt total imaturi. Practic se mută împreună imediat ce se întâlnesc și se despart când găsesc pe cineva mai bun. Dar niciunul nu vede acest ciclu inutil, din cauza negării și orbirii lor față de adevărul

că „dragostea” homosexuală este doar o poveste. Infidelitatea este norma în lumea homosexuală. În medie, o relație durează doar un an.

Dacă am văzut un lucru constant în lumea homosexuală, acesta este depresia. Iar ea nu este cauzată de „oprimarea” sau „atitudinea părtinitoare” din societate. Este cauzată de însăși „comunitatea” homosexuală. Este un stil de viață trist și patetic, care le face rău oamenilor.

*Fugi cât te ții picioarele! Scapă! Nu atinge! Nu ai nevoie de așa ceva. Valorezi mult mai mult decât să se profite de tine și să fii folosit de acea lume egoistă. Fă terapie, simte-te mai bine, simte-te mai masculin, fă-ți prieteni *reali*, care te iubesc cu adevărat pentru cine ești, și nu pentru ceea ce ai și pot lua de la tine.*

Iar schimbarea nu cere o religie. Cea mai mare parte din schimbarea mea a avut loc fără religie, deci este ceva posibil. Oricum, cărțile de terapie strict psihologică nu includ lucruri religioase, deci ești liber să urmezi un tratament strict medical.

Cele mai bune urări,

Simon

[Extras din *Two Ex-Gay Stories*. Copyright © Parents and Friends of Ex-Gays and Gays (PFOX). Tradus și publicat cu permisiune. Articolul în limba engleză a fost publicat pe site-ul www.pfox.org.]

RACOLAT

KEVIN

Numele meu este Kevin. Am fost homosexual. Nu, nu am fost doar un tip cu atracții față de cei de același sex. Am fost mândru că făceam parte din grupul agresiv al activiștilor care și astăzi cer o acceptare socială totală și aprobarea prin lege a homosexualității. Povestea mea este totodată și modul prin care încerc să răscumpăr măcar o parte din răul pe care l-am provocat de-a lungul anilor. Vă voi spune adevărul despre homosexualitate și ce înseamnă de fapt stilul de viață

homosexual. Întreaga problemă a homosexualității se poate împărți în trei domenii: psihologic, spiritual și politic.

Domeniul psihologic

De la unsprezece la treizeci și trei de ani am fost atras de bărbați, deși mi-a fost mereu teamă de bărbații adevărați și nu am agreat compania lor. Când eram copil, tatăl meu a fost bolnav destul de mult timp și a murit când eu aveam aproape zece ani, deci am crescut fără să am realmente un model masculin care să mă învețe cum să fiu băiat. Am avut frați mai mari, dar nu am fost foarte apropiat de niciunul dintre ei. Eram însă apropiat de surorile și de mama mea, iar ele au rămas mereu cele mai bune prietene ale mele. De asemenea, nu am avut prieteni băieți, întrucât îmi era frică de ei. Eram apropiat doar de fetele care îmi erau prietene. Lor nu le păsa cât de gras eram sau dacă puteam sau nu să arunc mingea de baseball.

Lipsa mea de „conectare” cu băieții de vârsta mea și lipsa unei figuri paterne m-au așezat pe un drum care m-a condus, în adolescență, la atracții față de cei același sex. Ca adolescent, nu-mi plăceau sentimentele pe care le aveam față de băieți și așa fi preferat să nu le am.

În cea mai mare parte, eram foarte egoist. Mă simțeam inferior celorlalți și în special inferior băieților de vârsta mea. Uram să mă aflu în preajma băieților! Mă simțeam respins de tatăl meu și de frații mei mai mari, fiindcă știam că gândeau despre mine că eram urât și stupid. Mă simțeam foarte singur, așa că am căutat atenție în alte direcții. Eram un adolescent răsfățat și tratat cu o indulgență excesivă, supărat din cauza lipsei de relații masculine apropiate de care suferise în copilărie. Mă simțeam abandonat și respins de adulți și de alții, și mă simțeam jignit sau rănit cu ușurință, chiar și la cele mai mici critici.

Când eram în ultimii ani de liceu, am încercat să ies cu fete. A fost nostim, fiindcă oricum preferam tovărășia lor, nu pe cea a băieților. Acele fete mă ajutau și să par heterosexual.

Cu timpul, când am trecut de douăzeci de ani, am locuit de unul singur și am mers la colegiu. Am ales să studiez arta

teatrală. Am câștigat câteva premii și burse pentru activitatea mea pe scenă ca actor. Piesele și scenetele mă atrăgeau foarte mult. De ce? Simplu. Teatrul îmi oferea o mască. Puteam obține acceptare, laude sau pur și simplu atenție, apărând în fața multor oameni și pretinzând că eram altcineva.

Între timp, am cunoscut noi prieteni din viața homosexuală. Îmi erau colegi de facultate și de club și făceau parte din noua mea viață de homosexual, pe care o păstram ascunsă. Cu ajutorul lor, mi-am acceptat, în cele din urmă, „orientarea” de bărbat homosexual. Nu am realizat atunci, dar fusesem racolat. La început nu mi-a fost ușor să-mi accept noua identitate sexuală, dar sinele meu interior deja supradimensionat s-a simțit mai bine când câțiva dintre noii mei prieteni mi-au spus că atracțiile homosexuale erau un dar special de la Dumnezeu. Acei bărbați mai în vârstă și mai „înțelepți” mi-au spus că eram o victimă și că mulți oameni, inclusiv mama și membrii familiei mele, erau vinovați. Prin urmare, meritam să mă înconjoar de oameni care mă iubeau cu adevărat, aceștia fiind numai homosexualii.

Nu mi-a mai fost rușine de „orientarea” mea! Nu mai eram un tip care se lupta cu atracția față de cei de același sex. O, nu! Eram mândru de mine! Eram homosexual! Eram „gay”! Cu alte cuvinte, eram racolat!

O vreme am fost fericit, participând la paradele homosexualilor, petrecând timp în librării cu pornografie homosexuală și în baruri pentru homosexuali. Am avut relații platonice cu câțiva prieteni care se vedeau și ei ca victime. Îmi părea rău pentru ei, iar lor le părea rău pentru mine. Vă asigur că viața mea alături de acei prieteni, în anii '80, a fost o viață plină de autocompătimire. Vă vine să credeți că autocompătimirea este contagioasă și formatoare de deprinderi? Vreau să spun că-mi plăcea de tipii aceia fiindcă le era milă de bietul de mine. Dacă îmi părea rău pentru ei și îi băteam pe umăr din când în când, ei bine, era un preț mic de plătit pentru compătimirea și atenția pe care le primeam în schimb. Autocompătimirea ne-a condus, în mod automat, la un protest

public. Autocompătămirea și protestul sunt cam aceleași lucruri. Aceste sentimente explică bine escapadele mele publice, melodramatice și uneori șocante, care s-au bucurat de susținere publică de prea multe ori.

Acest gen de preocupare față de mine însumi a făcut foarte dificil pentru mine să iubesc. Eram ca un copil care vroia mereu ca toată atenția și dragostea să fie îndreptate spre el. Dar aceasta nu m-a oprit să caut împlinirea visului meu. Tot ce vroiam acum de la viață era ceea ce mi se spusese că era obiectivul ideal: găsește un bărbat care să fie „iubitul” tău, mută-te cu el și fiți fericiți până la adânci bătrâneți! Între timp, este în regulă dacă găsești pe alții cu care să te joci, să petreci și să te culci. Acesta era visul meu. Nu am găsit însă mereu „iubiți”, iar când am reușit, realitatea nu se potrivea cu visul care mi se promisese. Nu aveam liniște. Nu aveam liniște fiindcă eram motivat de dorința după figura din imaginația mea: un tată care să mă iubească și să-mi fie alături.

De fapt, nu prea eram interesat de „iubiți”. Eram prea interesat de mine însumi și de propriile mele dorințe. Mă foloseam de bărbați fiindcă vroiam ca cineva să-mi poarte de grijă, dar nu vroiam pe cineva care să aibă nevoie de ceva de la mine. „Obiectivul perfect” și „visul” meu nu erau deci nimic altceva decât agățarea mea de câteva relații între doi bărbați care erau preocupați de sine și se autocompățimeau.

Între timp, membrii familiei mele mă acceptaseră în casele lor și nu mi-au interzis niciodată să-mi văd nepoții și nepoatele. Am fost acceptat ca parte a unui stil de viață care nu se mai desfășura în ascuns. Îmi convinsesem că mă născusem homosexual. Prietenii mei și cu mine ieșisem din „ascunzătoare”, eram liberi, tolerați și fericiți. Ei bine, eram oricum, numai fericiți nu. Viața pe care o duceam era, prin natura ei, foarte egoistă și plină de mânie. În viața mea nu era loc decât pentru mine. Orice om pe care pretindeam că îl iubesc era cineva pe care îl foloseam pentru ceea ce se numește „autosatisfacere reciprocă”, nici măcar pentru „a face dragoste”. Prietenii pe care le-am avut erau la fel ca numeroșii mei

„iubiți” – foarte trecătoare și condiționate. Toate relațiile mele erau superficiale.

Cum era de fapt viața homosexuală? Era un stil de viață foarte ușor, fiindcă nu trebuia să dau socoteală nimănui: nu aveam responsabilitatea unei soții, a unui copil sau a unei familii. Pentru un tânăr de nouăsprezece ani, stilul de viață homosexual este foarte atrăgător pe termen scurt, deoarece pare a fi o petrecere perpetuă. Poți avea toate avantajele unei vieți heterosexuale, fără vreuna dintre responsabilitățile ei. Să aveți în minte asta când îi veți auzi pe activiști susținând aceleași argumente pe care le susțineam și eu cândva: „Nu numiți asta «alegerea unui stil de viață»! Nu am ales asta pentru mine! Așa m-am născut. De ce aș alege să trec prin povara zilnică de a fi homosexual într-o lume atât de intolerantă și bigotă?” Da, așa spuneam și eu, însă nu eram sincer nici măcar față de mine însumi. De fapt, este un stil de viață foarte ușor!

Deși era ușor, nu era însă prea satisfăcător. Pe măsură ce mă apropiam de vârsta de treizeci de ani, deveneam tot mai nefericit. A început să-mi cadă părul și luam în greutate. Eram ca Andrew Cunanan.^[1] prea bătrân pentru a mai avea valoare în cultura homosexuală a tinerilor.

Domeniul spiritual

Dar tot credeam că nefericirea mea se datora altora. Eram supărat pe toți „homofobii” și eram foarte supărat și pe Biserică. De aceea am ales să mă implic într-un grup religios pro-homosexualitate numit *Dignity*. Deși nu era recunoscut de Biserică, cel puțin acolo puteam pretinde că să fiu homosexual era în ordine și că mă aflu în Biserică.

La sfârșitul anilor '80, am auzit despre un grup numit *Exodus*. Acesta îi ajuta pe oameni să iasă din acest stil de viață, iar unii reușeau chiar să-și schimbe orientarea. Ceea ce m-a făcut curios, deoarece încă nu aveam liniștea! De la *Exodus* am aflat despre un grup romano-catolic, înființat de părintele John Harvey cam cu douăzeci de ani în urmă, numit *Courage*. Am luat legătura cu grupul respectiv și am aflat multe despre învățătura Bisericii, dar și despre mine însumi.

Courage era un grup nou pentru mine. Se baza pe ceva solid – pe însăși Biserica Catolică. Cele cinci obiective ale sale pentru învingerea atracțiilor homosexuale au fost ușor de înțeles pentru mine. Pentru cineva pierdut în deșert ca mine, erau înviorătoare. *Courage* a fost locul unde am clădit prietenii curate cu bărbați care acceptau aceeași provocare ca mine. Nu numai că am fost tratat ca un adult, dar mi se și cerea să mă port ca atare. Acei bărbați nu mă compătineau, ci mai degrabă mă provocau să înțeleg că eram neputincios în încercarea de a-mi controla pornirile și că aveam nevoie de ajutorul Duhului Sfânt pentru a-mi schimba viața odată pentru totdeauna! După numai cinci ani, *Courage* m-a readus la Sfintele Taine, iar viața mea s-a schimbat.

Acum sunt un fost homosexual, iar stilul meu de viață s-a schimbat. M-am căsătorit cu cea mai frumoasă femeie din lume și avem trei copii. Copil fiind, nu am avut prieteni băieți, însă acum, ca adult, lucrurile s-au schimbat. Apreciez tovarășia unor bărbați adevărați și, pentru prima dată în viață, nu-mi mai este teamă de ei.

După cum vă puteți închipui, am primit reacții destul de neobișnuite la schimbarea din viața mea din partea foștilor mei prieteni și a unor membri de familie. Toți au părut să se distanțeze de mine. Când eram un activist homosexual declarat, cu probleme, fiind deprimat și neliniștit, cei mai mulți dintre prietenii mei heterosexuali erau dispuși să mă tolereze. Unii chiar mă acceptaseră și mă susțineau, întrucât îi convinsesem că așa mă născusem. Cred că acum ar fi cazul să accept că mi-au fost doar prieteni „de vreme rea”.

Mă tem că în cultura de astăzi, atunci când ești disfuncțional, la pământ, trist, dependent de droguri și deprimat, ai mai mulți prieteni decât ai vrea. Dar când începi să-ți faci ordine în viață, rămâi pe cont propriu. Nu mai ești bine-venit în casa unora și, cu siguranță, nu mai ești bine-venit în preajma activiștilor homosexuali, deoarece acum ești văzut ca o amenințare. Cardinalul Francis George a spus odată: „Deseori m-am întrebat de ce un bărbat presupus heterosexual, poate

căsătorit și cu copii, este admirat și laudat când declară că este homosexual, dar drumul în sens invers este denunțat ca fiind represiv.”

Deci este adevărat că nu-mi place acest gen de răspuns din partea culturii noastre, însă nu am de gând să-mi mai plâng de milă. Nu vreau să reiau același gen de răspuns pe care l-am avut ca activist, fiind obligat pe nedrept să mă ascund din nou. La urma urmei și eu am contribuit la crearea culturii homosexuale!

Domeniul politic

Într-un anumit sens, astăzi oamenii au de suferit când activiștii redefinesc termenii, dându-le alte sensuri. De pildă, cuvântul „fobie”. Dicționarele definesc „fobia” ca „o teamă sau spaimă persistentă, irațională”. Cuvântul esențial aici este „irațional”. De aceea, homofobia nu funcționează când mi se aplică mie, întrucât nu există nimic irațional în teama sau spaima mea față de homosexualitate. Convingerea mea că nu aș vrea ca copiii mei să treacă prin ceea ce am trecut eu este foarte rațională și se bazează pe o cunoaștere aprofundată și pe rațiune.

Un alt cuvânt este „racolare”. Ca activist, am susținut lucruri precum programe școlare pentru primii ani de liceu care îi învățau pe elevi „tolerarea” și „acceptarea” homosexualilor. Desigur, mă enervam foarte tare pe voi, homofobii, din cauză că mă acuzați că încercam să racoloz băieți și fete pentru stilul de viață homosexual. În inima mea, nu credeam că vă mint. Noi insistam cu fermitate că homosexualii nu rcolează tineri și băieți, deoarece credeam că nu poți schimba orientarea cuiva din homosexuală în heterosexuală sau din heterosexuală în homosexuală.

Ei bine, dicționarul definește „a racola” ca „a forma sau a se întări cu noi membri”. De asemenea, este important să înțelegem ce anume implică racolarea. Racolarea pentru ce? Pentru a înțelege aceasta, trebuie să explic un alt cuvânt: „gay”. „Gay” este un cuvânt cu conotație socială, în rândul comunității homosexuale, care înseamnă: „Am ieșit din «ascunzătoare», sunt

mândru de atracția mea față de cei de același sex, iar tu ești bolnav dacă nu ești și tu mândru de mine!”

Această atitudine este exprimată cu un scop. Are un public țintă. Publicul țintă nu sunt doar „homofobii” din această lume rea și crudă, ci și restul homosexualilor, care se presupune că au fost forțați să se urască pe ei înșiși atât de mult, încât vor să se sinucidă. Vedeți, celor mai mulți dintre cei care au atracții față de cei de același sex nu le place că le au. Mulți dintre cei care au atracții față de cei de același sex nu vor să dea frâu liber atracțiilor și de aceea se simt prizonierii dorințelor lor emoționale. Cu alte cuvinte, cei mai mulți homosexuali nu sunt „gay”. [„Gay”, în limba engleză, are și sensul de „vesel”. N. trad.]. Ceea ce noi, activiștii homosexuali, știam! Activiștii homosexuali îi au ca țintă pe cei confuzi din punct de vedere sexual.

Activiștii vor să ajungă la acei băieți care, la vârsta de paisprezece ani, se luptă cu confuzia sexuală. Ei trebuie să-i convingă că „să fii homosexual este în ordine”, că nu este posibil să-și schimbe atracțiile și că sexualitatea lor este sănătoasă, este un dar de la Dumnezeu și ar fi chiar un păcat să și-o refuze. Chiar dacă pe atunci nu spuneam lucrurile chiar așa, de fapt îi racolam! Nu îi racolam ca să aibă atracții față de cei de același sex, ci mai degrabă ca să devină homosexuali.

Ceea ce am învățat pe parcursul drumului dificil pe care l-am parcurs este ceea ce sper să învățați și voi: cu motivație și cu ajutorul lui Dumnezeu, oamenii își pot schimba orientarea. Viața mea, alături de soția mea și de cei trei copii minunați ai noștri, nu ar fi fost posibilă dacă aș fi continuat să mă mint că „odată ce ești homosexual, ești întotdeauna homosexual.” Mă aflu aici ca „recrutat” de Dumnezeu, pentru a transmite această informație cât mai multora dintre voi.

Notă

^[1] Andrew Cunanan a fost un criminal în serie american care a ucis cel puțin cinci persoane, inclusiv pe creatorul de modă Gianni Versace. Cunanan s-a sinucis în apropierea casei lui Versace, la vârsta de douăzeci și șapte de ani. [N. trad.]

[*Recruited*. Copyright © Parents and Friends of Ex-Gays and Gays (PFOX). Tradus și publicat cu permisiune. Kevin este disponibil pentru seminarii și conferințe. Articolul în limba engleză a fost publicat pe site-ul www.pfox.org. Pentru ajutorul care nu mai este disponibil la *Exodus International*, contactează *Exodus Global Alliance*.]

RADAR HOMOSEXUAL

JIMMY

Unii îi spun „radar homosexual”, dar de fapt este vorba despre capacitatea noastră de a recunoaște la alții zdrobirea din noi, datorită a ceea ce avem în comun. Sunt momente în care este suficient să mă uit la cineva și, din cauza celor prin care am trecut eu însumi, pot să spun imediat că are atracții față de cei de același sex, chiar înainte de a vorbi cu el. După ce stăm de vorbă, am confirmarea că într-adevăr s-a luptat sau se luptă cu homosexualitatea.

Nu sunt genul de bărbat cu atracții față de cei de același sex decis să ducă un stil de viață „alternativ”. Îmi doresc cu disperare să mă schimb.

Întotdeauna am fost distant, în special față de tatăl meu. Când eram mai mic, tatăl meu avea încă mare nevoie să se maturizeze. Acum el este minunat, dar pe vremuri era iute la mânie. Uneori o lovea pe mama de față cu mine. Fiind unicul copil până la vârsta de șase ani, am fost destul de apropiat de mama.

Să o văd suferind din cauza *cui*va mă făcea să urăsc omul respectiv, indiferent cine era el în raport cu mine. Dincolo de lacrimi, țipete și telefoane la poliție, mi-am spus iar și iar că nu vroiam să fiu în niciun fel ca tata. Perioada de abuz nu a durat prea mult. Tatăl meu a primit ajutor, iar de când aveam eu șase sau șapte ani abia dacă mai ridică tonul la mama. (Precum am spus, astăzi este un om minunat). Totuși, promisiunea pe care am făcut-o atunci în sinea mea a rămas neclintită.

Nu mi-am dorit niciodată să-mi placă sporturile, fiindcă tatălui meu îi plăceau sporturile, nu vroiam niciodată să fac ceva ce-i plăcea tatălui meu, fiindcă nu vroiam să am vreo legătură cu el. A durat mult timp până să ajung aici, dar acum sunt foarte apropiat de tatăl meu. Chiar dacă acum suntem apropiați, ceea ce s-a întâmplat în trecut a lăsat urmări care încă cer să fie rezolvate, dar o să ajungem noi și acolo.

Părinții mei au aflat despre mine cu totul întâmplător. Nu sunt genul care să ies în evidență, nici nu sunt efeminat, deci nici măcar nu bănuiau. Când am împlinit optsprezece ani, am cunoscut un tip de care credeam că m-am îndrăgostit. Părea să mă înțeleagă în toate privințele. Când l-am cunoscut, mi-am zis că îl vroiam în viața mea pentru totdeauna. Vedeți, la optsprezece ani deja îmi acceptasem „noul stil de viață”.

Am fost influențat de alți homosexuali, care m-au convins că m-am născut așa, că nu era vina mea, că nu trebuia să mă învinovățesc, că așa mă făcuse Dumnezeu, deci nu trebuia să cred că Dumnezeu avea să Se supere dacă trăiam astfel, și că nu trebuia decât să-mi găsesc un bărbat și să trăim fericiți până la adânci bătrâneți. M-am înșelat atât de mult! Numele lui era Roger.

Mi-a scris o scrisoare de dragoste, pe care am pus-o în compartimentul pentru acte din camioneta mea. Într-o zi i-am împrumutat camioneta tatălui meu ca să transporte niște mobilă, iar el a fost oprit de poliție.

Firește, a deschis compartimentul și a scos tot ce era acolo, căutând actul de înregistrare al mașinii și asigurarea. A observat scrisoarea. Când a ajuns acasă, așa cum cred că ar fi făcut orice părinte dornic să știe ce se întâmplă în viața fiului său, a citit scrisoarea. Îngrozit, i-a spus mamei.

Mama m-a confruntat cu lacrimi în ochi. I-am mărturisit că eram bisexual și am plâns împreună în camera ei timp de câteva ore. I-am spus că acesta eram eu și că trebuia să mă accepte așa cum eram. A făcut propriile ei cercetări și a găsit o mulțime de informații privind opiniile unui bărbat pe nume Dr. Nicolosi. Pentru a scurta povestea, m-a convins că nu mă născusem așa și

că mă puteam schimba. De fapt, mi-a spus că nu va accepta niciodată că o să fiu mereu homosexual.

La început mi-a fost greu, dar după o vreme am înțeles ce vroia să spună. După un timp, am studiat eu însumi problema și am citit niște cărți, una dintre ele fiind preferata mea: *You Don't Have to Be Gay* de Jeff Konrad. Această carte mi-a înlăturat practic toate îndoielile cu privire la posibilitatea de a mă schimba.

Știu că acum aș putea merge să discut orice pe acest subiect cu mama, iar ea m-ar susține întru totul. Ceea ce mă ajută foarte mult. Deși tatăl meu cunoaște situația, nu s-a îndepărtat niciodată de mine și nici nu m-a tratat altfel. Ceea ce înseamnă, de asemenea, foarte mult pentru mine.

Nu m-a abordat niciodată direct cu privire la problema mea, însă când stă de vorbă cu mine sau când îmi dă un sfat, pomeneste de ea pe ocolite. De pildă, îmi spune că mă pot schimba în orice fel sau că pot fi oricine doresc eu să fiu. Iar aceasta este bine, dar ceea ce vreau de fapt să spun este că nu e bine să-ți lași fiul să se descurce singur. Întotdeauna asigură-te că-i dai de înțeles, într-un fel sau altul, că tu, ca părinte, crezi în continuare în el, deoarece credeți-mă, ajută.

Credeam cândva că există doar homosexuali, heterosexuali și bisexuali, că oricine spune că se poate schimba sau că s-ar putea schimba, se minte și încearcă să reprime cine este cu adevărat ca să facă pe placul lumii. Această părere este ceea ce consider eu a fi cel mai dificil obstacol.

Ea este, de asemenea, și cel mai controversat argument pe care cei care sunt împotriva foștilor homosexuali îl folosesc pentru a-i ataca pe cei care vor să se schimbe sau pe cei care vor să îi ajute pe cei care vor să se schimbe. Vedeți, cei care sunt convinși că s-au născut homosexuali și că vor fi mereu homosexuali au adoptat ideea că nu se pot schimba; deja s-au acceptat așa cum sunt și, pur și simplu, în mod constant, depun eforturi să se simtă confortabil. Oricine spune că schimbarea este posibilă atacă terenul pe care se simt ei confortabil, deoarece, în esență, afirmă că ei se înșeală.

Sunt de acord că dacă îți reprimi sentimentele, o faci doar de dragul lumii, nu și de dragul tău. Este atât de adevărat, dar se pierde din vedere imaginea de ansamblu. Iar imaginea de ansamblu nu este să-ți reprimi sentimentele homosexuale, ci să scapi de ele. Știu că sună ridicol pentru cineva care este un homosexual activ, dar este posibil.

Toți cei care doar își reprimă sentimentele nu s-au schimbat pe deplin. Știi că te-ai schimbat pe deplin atunci când, cu adevărat, nu mai ai asemenea sentimente.

Acest lucru cere mult timp, dar se va întâmpla dacă perseverezi. Știu asta pentru că sunt aproape de țință. A trecut un an și jumătate de când am pornit pe acest drum, dar ca să fiu sincer, am făcut sex cu un tip acum câteva luni.

În timp ce făceam sex, am constatat că toată „magia” dispăruse. Îmi tot spuneam că de îndată ce tipul termină, totul va lua sfârșit. Vroiam doar să se termine odată, pentru că nu mai simțeam nimic.

Prietenii care îmi cunosc situația mi-au zis că au observat o mare schimbare în modul meu de a privi viața. Acum pot să ies în oraș cu prietenii și să vorbim despre fete fără să mă simt aiurea. Totuși, un bărbat bine făcut încă mă atrage când dau prima oară cu ochii de el, dar numai atunci.

Nici nu mă mai gândesc cum ar fi în pat cu el, așa cum făceam cândva. Mai am de lucru în direcția asta, dar știu că am făcut progrese, iar dacă veți lua taurul de coarne cum am făcut eu, și voi veți face progrese. Este nevoie de timp, dar este posibil. Sper că ce am scris vă va ajuta cât de cât și îmi pare rău dacă m-am lungit prea mult.

[Jimmy, *Gaydar*. Copyright © Parents and Friends of Ex-Gays and Gays (PFOX). Tradus și publicat cu permisiune. Articolul în limba engleză a fost publicat pe site-ul www.pfox.org.]

RUSTY

M-am născut într-o familie cu adevărat minunată. Părinții mei și sora mea mai mare erau creștini. Mama mea este fiica

unor misionari baptiști din sud și a slujit întotdeauna în misiunea creștină. Tatăl meu a făcut întotdeauna parte din conducerea bisericii noastre și a deținut diferite funcții, inclusiv de șef al bordului de diaconi și administrator. Am fost mereu activ în biserică, deoarece părinții mei erau acolo. Pe la vârsta de opt ani, Duhul Sfânt a început o lucrare în viața mea, o lucrare pe care numai după mulți ani am putut să o înțeleg.

Ca băiat, am căutat dragostea tatălui meu, așa cum face orice fiu. Din motive necunoscute mie, nu am avut o relație corespunzătoare cu tatăl meu. Personalitățile noastre erau diferite și deseori ne aflam în dezacord când eram împreună. Astfel, de la o vârstă foarte fragedă, am ridicat o barieră în relația noastră. Deși tatăl meu mă iubea mult, am perceput distanța din relația noastră drept respingere. Nevoia mea de dragoste și de susținere masculină, dată mie de Dumnezeu, nu s-a diminuat, ci a rămas neîmplinită.

Când am ajuns la pubertate, hormonii s-au dezlănțuit în trupul meu, iar nevoia mea de dragoste și atenție masculină s-a deformat, în mod pervers, devenind dorință sexuală. Acest lucru a fost agravat de faptul că eram un tânăr sensibil și orientat spre artă. Tovarășii mei de aceeași vârstă au început să mă eticheteze ca „homo” sau „gay” și așa a început Satan să sădească minciuni în viața mea.

În cele din urmă, semințele lui Satan au adus rod și am început să trăiesc după un standard dublu. Sentimentele de atracție față de cei de același sex au devenit foarte intense, iar la frageda vârstă de doisprezece ani am decis să le dau curs. Știam în inima mea că ceea ce făceam era greșit, dar cumva simțeam și că nevoia adâncă din inimă îmi era împlinită. Trăiam o contradicție îngrozitoare, dar nu aveam idee încotro să mă îndrept.

În anii adolescenței, am căutat ajutor la câțiva oameni. Am vorbit uneori cu pastorul de tineret despre lupta mea și le-am împărtășit și părinților prin ce treceam. Mai târziu, m-am simțit în largul meu spunându-le câtorva prieteni din biserică ce se petrecea cu mine. Deci am început să lucrez la schimbarea vieții

mele. Am comandat cărți, m-am alăturat unui grup de suport online pentru creștinii care încercau să învingă homosexualitatea și am depus eforturi să scap de acest păcat din viața mea.

O analogie pe care o găsesc foarte potrivită cu ceea ce se petrecea înăuntrul meu este următoarea: o pată de vin de pe covor poate fi curățată la suprafață, astfel încât covorul să arate într-adevăr bine și să crezi chiar că ai scăpat de pată. Totuși, în câteva zile (sau săptămâni, sau luni), pata va apărea din nou la suprafață. Am depus mari eforturi să scap de atracțiile față de cei de același sex, făcând lucrurile prin propria-mi putere și „curățind la suprafață”. Totuși, eforturile mele au fost inutile și am continuat să am căderi sexuale.

Anii mei la colegiu au început foarte bine, iar Dumnezeu a făcut o lucrare minunată în mine. Am început un colegiu nu prea departe de casă. Acolo am găsit un grup puternic de bărbați creștini tineri, cu care am început să am părtășie creștină. Am crescut ca număr și ne-am încurajat unul pe celălalt în relația noastră cu Hristos. Totuși, în cele din urmă, am simțit că Dumnezeu mă îndemna să părăsesc acea universitate, unde ajunsesem să mă simt atât de confortabil.

Am decis să frecventez un colegiu creștin mic din afara statului și să studiez muzica bisericească. Totuși, în timp ce eram acolo, sufletul meu a devenit slab. Am căzut și m-am întors la păcat. Într-un moment de slăbiciune, m-am implicat sexual cu un tânăr care mergea la aceeași universitate ca și mine. Am luptat din greu împotriva păcatului, dar nu l-am putut birui prin propria mea putere. Totuși, prin harul lui Dumnezeu, El a auzit inima mea care striga după ajutor și mi l-a trimis.

Pentru prima dată în viață, am realizat ce însemna să fii urmărit de Dumnezeu. El a trimis un mesager, pe sora mea, la peste șase sute de kilometri de casă, nechemată, dar îndemnată de Duhul Sfânt. A venit neștiind exact ce se petrecea, dar bazându-se pe darul intuiției pe care Dumnezeu l-a pus în atâtea femei. Sora mea nu a venit cu o atitudine de condamnare, ci cu o atitudine de dragoste adevărată și de preocupare pentru mine. M-a confruntat cu privire la păcatul meu și m-a întrebat ce

aveam să fac. Ne-am rugat, am vorbit și nu după mult timp am ajuns la concluzia că trebuia să mă întorc acasă. Ea sosise pe la ora douăsprezece ziua, iar până la cinci după-amiaza îmi împachetasem deja lucrurile în două mașini și eram pe drumul de întoarcere spre Carolina de Nord. La fel cum Iosif a fugit de soția lui Potifar în Geneza 39, a trebuit să fug și eu ca să scap de păcatul meu.

Când am ajuns acasă, le-am spus părinților ce se întâmplase, iar ei m-au întâmpinat cu dragoste, compasiune, zdrobire și, în primul rând, cu rugăciune. După ce am vorbit cu pastorii mei, am fost capabil să merg la consiliere printr-o misiune membră a *Exodus International*. M-am dus la *Clean Heart Ministries* din Charlotte, Carolina de Nord. Ieșirea din homosexualitate a consilierului meu a constituit o inspirație pentru mine. În calitate de consilier laic, el mi-a lansat provocarea adevărului eliberării de homosexualitate prin Hristos. Aveam o mare dorință de vindecare și schimbare, un grup de suport excelent, format din familie și prieteni, și eram concentrat pe relația mea cu Hristos. Am început să mă eliberez de robia care mă ținuse prizonier atâția ani.

Mă bucură mult să vestesc că Hristos poate aduce vindecare și eliberare de homosexualitate, dar trebuie să-L lăsăm pe Hristos să ne vindece. Pata de vin pe care atâta timp o curătasem numai la suprafață nu arăta mai bine – tot apăsarea la suprafață – astfel încât am realizat că era timpul să las în pace covorul și să-L las pe Stăpân să facă întreaga reparație.

Până atunci nu cunoscusem profunzimea dragostei adevărate, în special dragostea de la cei de același sex. Consilierul meu ne-a cerut tatălui meu mie să lucrăm la relația noastră. Ceea ce a fost o binecuvântare și un răspuns la rugăciunea mea de a deveni mai apropiat de tatăl meu aici pe pământ. Iar relația mea cu el m-a ajutat să mă apropii mai mult și de Tatăl meu ceresc.

Până acum drumul nu a fost ușor, dar a meritat din plin efortul. Sunt încrezător că rugăciunile familiei mele și ale prietenilor mei au slujit ca arme pentru a-l reține pe dușman,

atunci când eram fragil. Mai am un drum lung de străbătut și sunt nerăbdător să știu ce a pregătit Dumnezeu pentru viitorul meu, deoarece mă țin de promisiunile Lui, promisiuni că îmi va da viață din belșug, că nu mă va distruge și că va continua lucrarea Sa în mine până în ziua desăvârșirii mele. Pentru mine, vindecarea este doar atât: un proces care îmi schimbă continuu ființa și dorințele, pentru a deveni împlinit în Hristos. Eliberarea nu înseamnă absența luptei sau a ispitei, ci să fiu capabil să rămân în încercare și să cer biruință în Numele lui Isus Hristos.

Sunt pe deplin conștient de chemarea lui Dumnezeu în viața mea, ca să slujesc în misiune cu program întreg. Această chemare a fost confirmată de întâlnirea mea cu cea care avea să devină soția mea, ea având aceeași chemare ca mine, și de căsătoria noastră. Înainte de a ne întâlni, Dumnezeu ne-a chemat pe amândoi să lucrăm cu cei care se luptă cu atracții nedorite față de cei de același sex și să învățăm Biserica ce înseamnă să învingi homosexualitatea prin puterea vindecătoare a lui Isus. A fost uimitor să văd cum Dumnezeu a folosit experiențele noastre cu atracția față de cei de același sex (a mea, o ieșire personală din homosexualitate și a ei, prin slujirea celor care se luptă cu așa ceva), pentru a ne apropia. De curând am început amândoi un masterat în *Consiliere Creștină* și suntem atât de nerăbdători să vedem ce ne-a pregătit Dumnezeu pentru următorii ani, în timp ce facem călătoria împreună.

[Rusty Angell, *Rusty*. Copyright © Rusty Angell. Tradus și publicat cu permisiune. Rusty a împlinit nu de mult douăzeci de ani. Lucrând ca debutant și lider de grup la *Clean Heart Ministries*, el îl asistă pe Directorul Executiv, oferind consiliere laică și având multe alte îndatoriri. În prezent studiază pentru un masterat în *Consiliere Creștină* la *Gordon-Conwell Theological Seminary*. Rusty a obținut licența în muzică la *University of North Carolina at Greensboro*. El și soția sa sunt căsătoriți de mai bine de un an. Pentru ajutorul care nu mai este disponibil la *Exodus International*, contactează *Exodus Global Alliance*.]

STRIGĂTUL DIN INIMĂ AL UNUI HOMOSEXUAL
SYDNEY JOHNSON

Te rog, nu mă respinge!

Vreau să fiu iubit, acceptat și special!

Te rog, nu pleca! Am nevoie de tine, mamă! Am nevoie de tine, tată!

Sunt atât de singur și gol!

Mă simt atât de lipsit de speranță! Nu pot să fac față durerii emoționale!

Mă urăsc! Vreau să mor!

Ce s-a întâmplat? Ce mi s-a întâmplat? Ce ți s-a întâmplat? De ce ne-am luptat cu o atracție atât de intensă față de cei de același sex?

Chiar de la concepție, avem o uimitoare nevoie de a fi iubiți și conectați cu mama noastră și cu tatăl nostru. Legătura crucială pe care o avem cu fiecare părinte începe atunci, iar sufletul nostru micuț, fragil, sensibil este foarte conștient de lumea noastră, în pântecul mamei și în afara lui. Sunt dorit și iubit? Voi fi respins? Se ceartă mama și tata tot timpul? Mă aflu la adăpost și în siguranță?

Putem fi răniți din pântecul mamei. Tatăl vrea în realitate un fiu și este atât de dezamăgit aflând că are o fată sau viceversa. Un bebeluș aflat în pântecul mamei poate să primească dezamăgirea tatălui în sufletul său și să o perceapă ca pe o respingere. O naștere traumatică poate să insufle teamă nou-născutului. El poate să nu se simtă în siguranță când intră în noua lume pământescă.

În afara pântecului mamei, nevoia copilului de a fi iubit, conectat și atins devine mai importantă ca oricând. Atingerea este atât de dătătoare de viață pentru noi toți, pentru tot restul vieții noastre. Acum, când o a doua viață începe pentru noi în afara pântecului mamei, părinții noștri Îl zugrăvesc pe Isus în comportarea lor față de noi. Următorii ani de formare vor determina pentru noi fundamentul modului în care ne vedem pe noi înșine. Sentimentul nostru de apartenență se va dezvolta, iar părinții joacă un rol important în creșterea noastră

emoțională. Părinții nu sunt perfecți și nu ne pot da ceva ce ei înșiși nu au. Dacă se luptă cu ura de sine, atunci autostima noastră va fi vătămată. Biblia afirmă în Proverbe 18:21: „Moartea și viața sunt în puterea limbii.” Modul în care părinții vorbesc cu bebelușii și cu copiii lor, va rosti viața sau moarte asupra lor. Ne vedem așa cum ne văd părinții. Când creștem, începem să-i oglindim pe părinții noștri. Dacă nu sunt modele bune de urmat pentru noi, vom fi pierduți.

Deci ce s-a întâmplat? Legătura dintre părinții mei era extrem de fracturată. Parte din vătămarea mea s-a datorat zdrobirii lor și parte din ea s-a datorat circumstanțelor dramatice din familia noastră. Din cauza lipsei de legătură, când eram copilăș am început să fac jurăminte, iar încrederea mea era împărțită între părinții mei. Deoarece pe atunci eram atât de mic, am folosit această modalitate de a supraviețui, neștiind cum avea să mă afecteze. Am făcut ceea ce era nevoie pentru a supraviețui durerii. Când m-am făcut mai mare, am devenit supărat, confuz și am nutrit neiertare. Neiertarea mi-a afectat toate relațiile. Ea a fost un cancer pentru mintea, duhul și sufletul meu.

Eram atât de atras să mă conectez emoțional și fizic cu cei de același sex! Simțeam că muream dacă nu aveam acea conectare. M-am luptat cu anxietatea din cauză că nu mă simțeam iubit și acceptat de cineva de același sex. Mă deconectasem total de sexul opus. Nu era de încredere. Sufeream de o mare confuzie și aveam un gol uriaș în suflet. Mă simțeam atât de pustiu! Durerea mea emoțională era atât de intensă, încât am început să beau pentru a pune capăt durerii. Eram atât de nesigur și mă uram. Sentimentul meu existențial fusese zguduit și aveam nevoie de cineva care să mă împlinească.

Când am simțit că și Dumnezeu mă părăsise, am decis că mă născusem astfel, că nu mă voi mai lupta cu dorințele de a mă conecta cu cei de același sex și că, pur și simplu, mă voi obișnui cu sentimentele nedorite față de ei. Golul meu părea acum plin. Puteam să respir din nou. Dar sentimentul de deșertăciune a

revenit. Acum aveam o relație și niciun Dumnezeu și știți ceva? *Nu aveam pace.* Cumva, aveam nevoie să le reconcilies pe cele două. Dacă Dumnezeu ar fi fost pe primul loc în viața mea și mi-aș fi putut susține homosexualitatea cu Biblia, aș fi putut să-mi accept sexualitatea și să am pace. Dar nu le puteam reconcilia pe cele două.

Rănirea noastră este complexă, ceea ce este valabil pentru unii nu este valabil pentru toți. Fiecare avem o poveste personală și fiecare avem reacții diferite. Numai Domnul Isus Hristos ne poate arăta unde suntem răniți, poate rescrie povestea noastră și poate restaura inima noastră traumatizată și sufletul nostru fragmentat.

„Doamne, continuă să mă chemi, atrage-mă mai aproape!

Nu mă lăsa să dau înapoi,

Orice ar trebui să înving.

Inima unui copil este zdrobită,

Dar timpul lui a venit.

Orice am pierdut, voi găsi în Tine.”

(din albumul *Învățând să am încredere* al lui David Meece)

Toți suntem răniți. Dacă părinții noștri ar fi perfecți, nu am avea nevoie de Dumnezeu. Pe cât de adânc am fost răniți, pe atât de profund putem experimenta dragostea lui Dumnezeu. Indiferent ce ai făcut cu viața ta, Dumnezeu vrea să restaureze anii pe care i-au mâncat lăcustele. El te iubește! Vino la El așa cum ești!

În Hristos, care nu va înceta niciodată să ne urmărească!

Sydney Johnson

[Sydney Johnson, *The Homosexual's Heart Cry*. Copyright © 2009 Sydney Johnson. Articolul în limba engleză este publicat pe site-ul www1.cbn.com.]

SUFLETELE OAMENILOR NEGRI, SUFLETELE
TUTUROR OAMENILOR
D. FREEMAN

Îmi amintesc cum citeam în liceu despre viața și operele lui W. E. B. Du Bois. Inima îmi era atât de tulburată când profesorul discuta despre ideea lui de „dublă conștiință”, din celebra lui carte *Sufletele oamenilor negri*. Du Bois descrie lupta sa interioară, trăind ca bărbat negru în America: „Un american, un negru; două suflete care se războiesc între ele, două gânduri, două năzuințe de neîmpăcat; două idealuri care se luptă în trupul unui negru, pe care numai tăria sa încăpățânată îl împiedică să fie sfâșiat în două. Istoria negrului american este istoria acestei încleștări, a acestei dorințe de a atinge bărbăția conștientă de sine, de a-și contopi dubla identitate într-o identitate mai bună și mai adevărată.”

Mă puteam raporta la aceasta. W. E. B. Du Bois a fost unul dintre cei mari gânditori și activiști afro-americani de la începutul secolului douăzeci, iar cuvintele sale rămân adevărate până în ziua de astăzi. Să fii negru în America – la mai bine de o sută de ani după ce Du Bois a descris dubla conștiință – încă înseamnă să ai două identități diferite: una de negru, una de american. Una din cele mai mari lupte ale vieții mele a fost să încerc să împac cele două identități într-un sine mai bun, mai autentic.

Dar în liceu mă puteam raporta la cuvintele lui Du Bois și la un nivel mult mai profund. Nu numai că încercam să-mi înțeleg identitatea rasială/culturală, dar mă luptam și cu identitatea mea sexuală. Vă puteți raporta la așa ceva? Nu este nevoie să fii afro-american ca să înțelegi contextul mai larg al dublei conștiințe. La un anumit nivel, toți putem înțelege cum este să încerci să aplanezi o luptă pe care o duci atât de profund, încât îți străpunge sufletul. W. E. B. Du Bois nu a fost primul care a descris acest gen de conflict. Cu două mii de ani în urmă, apostolul Pavel a deplâns un fenomen similar: „Căci binele, pe care vreau să-l fac, nu-l fac, ci răul, pe care nu vreau să-l fac, iată

ce faci! ... O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?” (Romani 7:19, 24)

Înțelegeți ce spune Pavel? El descrie esențialmente cele două identități ale sale: una de păcătos, iar cealaltă de om drept care vroia Dumnezeu să fie. Numai că există o diferență fundamentală între identitățile pe care le descria Pavel. Identitățile lui Pavel nu puteau fi reconciliate. El a fost, în cele din urmă, izbăvit din acel „trup de moarte”, iar acolo unde a fost așezat trupul să se odihnească, a fost lăsat și păcatul inerent care îl oprea să umble în dreptatea lui Dumnezeu.

Ce trist a fost pentru mine să înțeleg că pentru Dumnezeu nu poate exista o contopire a identității mele homosexuale și a identității mele creștine într-un „sine mai bun, mai autentic”; că adevăratul meu sine nu este definit de orientarea mea sexuală, ci de ceea ce m-a chemat Hristos să fiu. Deci ce înseamnă aceasta pentru dubla conștiință? Unde este speranța? Pentru că adesea simt disperarea pe care o simțea Pavel și îmi vine să strig: „Cine mă va elibera? Unde este speranța mea? Unde este promisiunea unui mâine mai bun?”

Nu sunt cel mai înțelept om din lume. Nu sunt nici măcar cel mai înțelept om din blocul meu! În puținii douăzeci și patru de ani ai vieții mele, am ajuns să înțeleg câte ceva despre dubla conștiință. Am crescut în identitatea mea de bărbat negru și în identitatea mea de american. Nu pot spune cu conștiința curată că cele două glasuri s-au contopit pe deplin într-unul singur, nici nu sunt sigur că voi putea spune aceasta cât voi trăi. Mai sunt multe de făcut și mulți oameni trebuie să mai fie educați când vine vorba despre egalitate rasială în America.

Am ajuns, de asemenea, să înțeleg glasul care tânjește să fie iubit de un alt bărbat. Glasul care mi s-a întipărit în suflet de-a lungul anilor. Nu am cerut niciodată ca lucrurile să fie astfel, dar sunt un afro-american care se luptă cu homosexualitatea. Puteți fi siguri, să fii un negru care se luptă cu homosexualitatea este diferit de a fi un alb care se luptă cu homosexualitatea – sau un asiatic, sau un hispanic, sau ce vreți voi. Pare să existe mai multă acceptare a culturii homosexuale în comunitatea albă (cel puțin

în zonele progresiste metropolitane din Statele Unite). În cultura neagră, în mod tradițional, a fi homosexual nu este un subiect pe care îl discutăm, mai ales în biserică. Nu există consilieri grozavi cu care să discuți pe această temă în Biserica de culoare (în general vorbind).

Desigur, din când în când vine de la amvon o avertizare pătrunzătoare despre foc și pucioasă, dar puține se spun în afară de aceasta. Afară doar, bineînțeles, dacă nu frecvențezi o biserică mai lipsită de „prejudecăți”, unde există o anumită înțelegere că homosexualitatea este greșită, deci realmente se ignoră faptul că jumătate dintre bărbații din cor se culcă între ei.

În afara Bisericii nu este cu mult mai bine. În cultura afro-americană, pur și simplu, nu adoptăm o identitate homosexuală ca pe un lucru de sărbătorit. Din nou, paradele homosexuale sunt mai obișnuite în culturile americane mai mari. Dar, în ciuda ambivalenței, iar uneori, a urii fățișe față de homosexualitate în America de culoare, agenda homosexuală a atacat și comunitatea noastră. Ceea ce, în mod tradițional, a fost o identitate care nu merita sărbătorită, devine cu rapiditate o identitate de care poți fi mândru! Totuși, există o căutare fundamentală a noastră, a tuturor. Fie că ești afro-american, fie că nu, fie că te lupți cu atracția față de cei de același sex, fie că nu, înțelegi dubla conștiință. Poate că nu o înțelegi în termeni rasiali, dar o înțelegi cel puțin în termeni spirituali. Deoarece toți am strigat, într-un anume fel sau mod, sau formă: „Cine mă va izbăvi?”

Dați-mi voie să vă încurajez, frați și surori! Am găsit speranța care să răspundă disperării mele, așa cum a găsit-o și Pavel. Există un Duh puternic în mine care răsună: „Isus Hristos va izbăvi! Pentru că El va fi glorificat în tine!” În această *Lună a Istoriei Negrilor*, amintiți-vă cine sunteți. Amintiți-vă unde a fost această țară și unde trebuie să fie. Amintiți-vă că, sub orice fel de piele și dincolo de diferențele culturale dintre noi, sufletele noastre sunt la fel. Toți încercăm să ne cunoaștem și să înțelegem cine suntem, în lumina Celui care a murit pentru păcatele noastre și care ne-a provocat cu

cuvintele care răsună în mine chiar mai mult decât cuvintele lui Du Bois. Isus le-a spus ucenicilor Săi acum două mii de ani și o spune astăzi fiecăruia dintre noi: „Vino după Mine!” El nu silește pe nimeni să o facă.

Desigur, viața mi-a dat multe motive să renunț, să fiu plin de amărăciune și să mă accept ca negru homosexual. Dar prin harul lui Dumnezeu, nu am putut să ignor chemarea de a-L urma pe Hristos. Iar când sunt ispitit să mă îndepărtez, sufletul meu mă oprește: „Unde altundeva mă pot duce? Numai Isus are cuvintele vieții eterne. Și am ajuns să cred că Isus este Hristosul, Fiul Dumnezeului Celui Viu.”

[D. Freeman, *The Souls of Black Folk, the Souls of All Folk*. Copyright © D. Freeman. Tradus și publicat cu permisiune. Freeman este un licențiat în vârstă de douăzeci și patru de ani și locuiește în Washington, D.C.]

TÂNJIND DUPĂ O DRAGOSTE ÎN CARE MĂ PUTEAM
ÎNCREDE
MIKE HALEY

Eram disperat după atenție. Pentru mine, valoarea de sine era definită de faptul că bărbații mă găseau atrăgător din punct de vedere sexual. Dar unde puteam găsi dragostea de care aveam nevoie?

M-am detașat de tatăl meu de la o vârstă fragedă. După aceea, nu am mai putut primi de la el dragostea și educația de care aveam nevoie pentru a deveni un adult sănătos. Tata îmi vroia binele, dar pentru mine, timpul pe care îl petreceam împreună ducea deseori la experiențe dureroase.

Când ne jucam cu mingea, de exemplu, părea să fie întotdeauna la fel. Tata și cu mine ne aflam în curtea din spate aruncând mingea, apoi el îmi spunea să o lovesc cu bâta. Îmi coordonam mișcărilor, dar uneori îmi lipsea entuziasmul pe care tata îl aștepta de la fiul lui. Îmi plăcea să joc puțin, apoi, ca un băiat tipic de șapte ani, îmi pierdeam entuziasmul.

În cele din urmă, tata mă alunga cu o remarcă disprețuitoare: „Du-te în casă să fii cu fetele!” Nu i-am

mărturisit niciodată adevărul: chiar preferam să fiu cu mama și cu cele două surori mai mari ale mele. Mă simțeam mult mai în siguranță cu ele. Comentariile tatei îmi striveau sufletul sensibil. Încerca să mă facă dur, dar cuvintele lui nu făceau decât să ridice un zid invizibil între noi.

Aveam cam opt ani când L-am primit pe Isus în viața mea, datorită influenței școlii duminicale de la biserica noastră locală. Îl iubeam pe Dumnezeu și vroiam să fiu un „băiat bun”, dar deveneam tot mai conștient de sentimentele mele față de alți băieți, care îmi produceau confuzie. Apoi, la vârsta de doisprezece ani, am fost târât în prima experiență sexuală cu un bărbat adult, ceea ce a constituit începutul unui șir de asemenea incidente în primii ani ai adolescenței mele. Tânjeam după atenția bărbaților adulți.

În adolescență am continuat să fiu umilit de tatăl meu. De multe ori, încercând să-și amuze prietenii, făcea comentarii despre mine de genul: „Ați întâlnit-o pe fiica mea?” Acea perioadă din viața mea a fost un adevărat iad. Mă simțeam diferit de restul băieților și am ajuns la concluzia că eram probabil homosexual. Am păstrat ascuns secretul meu întunecat, dar mă îngrijoram constant că ceilalți – în special tatăl meu – aveau să-și dea seama de îngrozitorul adevăr.

Am început să mă îmbolnăvesc fizic, aparent fără motiv. Mama m-a dus de la un doctor la altul, dar niciunul nu și-a dat seama ce nu era în ordine cu mine. Pe vremea aceea, mă simțeam iubit ca „cel care eram eu cu adevărat” numai în timpul întâlnirilor sexuale cu bărbatul care mă molesta. Iubeam atenția lui; pentru câteva clipe, mă simțeam în siguranță și dorit. Am ajuns la concluzia că acest gen de atenție îmi dădea valoare de sine și mă definea ca bărbat.

După aceea, am făcut tot ce a depins de mine pentru a mă face mai atrăgător pentru bărbați. Am devenit obsedat, petrecând ore întregi gândindu-mă la alți băieți din vecinătate și la cum îi puteam seduce. Și de obicei aveam succes.

În liceu am descoperit sexul cu necunoscuți și am devenit obsedat și de el. Apoi am plecat la colegiu, unde am văzut o

piesă de teatru în campus despre doi bărbați homosexuali și dragostea lor nemuritoare. Am fost fermecat. Fiind creștin, știam că obiceiul meu de a avea întâlniri sexuale cu necunoscuți era de nejustificat. Dacă aș fi găsit acel om special pentru mine – atunci aș fi putut fi homosexual și creștin! Da, monogamia s-ar fi potrivit mai bine convingerilor mele.

Am intrat într-o relație dedicată, dar am realizat curând că încă aveam nevoie de „doza” emoțională primită de la alți bărbați care mă remarcău. Un bărbat nu era de ajuns pentru a mă satisface. În mod tipic, relația mea a durat cam doi ani, apoi iubitul meu și cu mine am obosit din cauza înșelării reciproce și a certurilor și am mers pe drumuri separate. Duceam o viață plină de sex. Mă simțeam atât de murdar, atât de lipsit de valoare!

„Dacă aș putea depăși problema «homosexuală», îmi spuneam eu, „viața mea ar fi mult mai satisfăcătoare.” Dumnezeu a auzit strigătul inimii mele, dar nici într-un milion de ani nu m-aș fi așteptat ca ajutorul Lui să vină în modul ciudat în care a venit. Era o seară de vară în anul 1985. Lucram la o sală de gimnastică, sală care avea o clientelă homosexuală numeroasă. M-am simțit atras de un bărbat și am sfârșit prin a pleca împreună. Dar când am intrat în mașina lui, s-a oprit.

„Îmi pare rău că te-am luat, dar nu pot face asta”, mi-a zis. „Încerc să las toate astea în urmă.” Mi-a spus că era creștin și că mergea la un grup de suport pentru bărbații care caută eliberarea de homosexualitate. În cele din urmă, am sfârșit prin a ne duce cu mașina lui în parcare a unui centru comercial din apropiere, unde ne-am continuat discuția.

A început să-mi povestească despre un bărbat pe nume Jeff Konrad, care făcea un studiu despre învingerea homosexualității. Dintr-odată, s-a oprit și a privit pe geam. „Doamne”, a șoptit el, „uite-!” Jeff tocmai ieșise din mall. Mi s-a făcut pielea găinii. Apoi, o voce mi-a șoptit: „Este mâna Mea prea scurtă ca să răscumpere? Sau n-am Eu destulă putere ca să izbăvesc?” (Isaia 50:2)

Două săptămâni mai târziu, am început să lucrez la o tabără creștină. Jeff a început să-mi scrie; ne-am scris aproape în fiecare zi. Scriam scrisori lungi, pline de întrebări sceptice, aproape sperând să găsesc ceva greșit la teoriile lui despre homosexualitate.

Dar Jeff era foarte dedicat. A fost leal, răspunzându-mi la fiecare întrebare și iertându-mi fiecare eșec. Păstra, de asemenea, copii ale corespondenței noastre, iar într-o zi mi-am dat seama că scrisorile noastre ar alcătui o carte grozavă. Câțiva ani mai târziu, a fost publicată cartea *You Don't Have to Be Gay*, iar alți bărbați din toată lumea au început să beneficieze de scrisorile lui Jeff pentru mine.

Din nefericire, trupul meu tânjea încă după fructul interzis al păcatului. Am continuat să cad în homosexualitate. Dar faptul că lucram la tabăra creștină a fost o confirmare a dragostei mele pentru misiunea cu tinerii și am aplicat la *Biola*, o universitate creștină din zona Los Angeles. Dar am continuat să mă lupt cu dorințele sexuale, iar în cele din urmă, am renunțat să mă împotrivesc lor. Am alunecat într-un sindrom al vieții duble, prezentând imaginea unui „creștin dedicat” la școală și continuând întâlnirile homosexuale în afara cursurilor.

În 1987, în viața mea a avut loc o altă criză, când am fost arestat pentru prostituție. Dumnezeu a folosit evenimentul pentru a mă trezi. Încă mă aflam în stare de negare. În timp ce eram înregistrat, ofițerul care mă arestase m-a întrebat ce ocupație aveam, iar mie nu mi-a trecut prin minte să răspund altceva decât: „lider creștin de tineret”.

În cele din urmă, am absolvit *Biola* și am intrat în anul întâi la un seminar mare din Fort Worth, Texas. Am sperat că datorită plecării din sudul Californiei avea să îmi fie mai ușor să rămân curat. Dar mutarea nu a schimbat nimic. Când m-am mutat, mi-am luat, pur și simplu, problemele cu mine.

După un semestru, am renunțat la școală și m-am mutat cu un bărbat. Doi ani mai târziu, relația noastră s-a terminat în conflict și suferință, ca toate celelalte. Am sunat-o pe sora mea și am întrebat-o dacă era de acord să vină în Texas ca să mă

ajute să mă întorc acasă. A răspuns imediat „da”; ea și soțul ei s-au oferit chiar să mă lase să locuiesc cu ei cât timp aveam nevoie de o locuință.

Într-o noapte, pe când locuiam cu pastorul de tineret și soția acestuia, am început să înțeleg adevărata dragoste în mod diferit. Locuiam într-o casă mică, iar noul lor bebeluș avea colici. Într-o noapte, copilul a plâns atât de mult, încât mi-au propus să dorm în debara. În dimineața următoare s-au scuzat, dar pe mine nu m-a deranjat. Am înțeles că și un loc mic pe podeaua unei case pline de dragostea lui Dumnezeu era mult mai bun decât să dorm o noapte cu cineva care nu făcea altceva decât să ia ceva de la mine.

Apoi Jeff m-a invitat să merg la conferința *Exodus* în 1990, care avea ca temă învingerea homosexualității. În săptămâna aceea, am auzit o prezentare ținută de Sy Rogers. A vorbit despre nevoia profundă pe care o avem pentru sprijin și relații umane. „Nu ai nevoie numai de Dumnezeu”, a spus Sy. Când am auzit acele cuvinte, mi-a crescut adrenalina. Nu auzisem o astfel de remarcă în toți anii în care crescusem în biserică!

Dar inima mea a simțit că remarcă lui Sy era adevărată. Tânjeam după intimitate cu alții și am realizat că dorințele mele nu erau păcătoase sau egoiste. Sy a citat Geneza 2:18: „Domnul Dumnezeu a zis: «Nu este bine ca omul să fie singur; am să-i fac un ajutor potrivit pentru el.»” Ochii mi s-au umplut de lacrimi când am înțeles că Dumnezeu a pus în viața mea oameni care să-mi împlinească nevoile în mod sănătos.

Jeff mi-a fost prieten adevărat timp de cinci ani. „Dacă el poate fi atât de loial și iubitor față de mine”, m-am gândit eu, „cu siguranță, Dumnezeu poate fi și mai loial.” Mă aflam în pragul celei mai dificile decizii din viață. Trebuia să renunț la ideile mele despre cum puteam să am preț și valoare și să accept calea lui Dumnezeu. Trebuia să primesc valoare de la El, nu de la bărbați.

La conferința *Exodus*, cineva mi-a dat un verset care exprima cele mai profunde doruri ale inimii mele: „Deoarece așa vorbește Domnul: «Dacă te vei lipsi iarăși de Mine, îți voi

răspunde iarăși și vei sta înaintea Mea; dacă vei despărți ce este de preț de ce este fără preț, vei fi ca gura Mea. Ei să se întorcă la tine, nu tu să te întorci la ei!» (Ieremia 15:19)

Tânjeam să relaționez cu bărbații heterosexuali, dar mă simțeam întotdeauna confuz într-un grup de bărbați „normali”. Aveam obiceiul să trec frecvent cu mașina pe lângă terenurile de volei de lângă plaja principală din Laguna. În cele din urmă, am hotărât că am obosit să trăiesc ca cineva care „privește viața” din afară. I-am spus unuia dintre tovarășii mei de la colegiu că ar trebui să jucăm volei pe plajă. Probabil că pentru el nu a părut mare lucru, dar eu eram ca o stană de piatră. Crescusem pe plajă, dar de obicei mă duceam la secțiunea homosexualilor, unde mă simțeam confortabil.

M-am întrebat cum puteam să merg să joc cu toți acei bărbați care arătau normal? Despre ce aveam să vorbesc? Eram sigur că aveau să-și dea seama că eram homosexual. Dar hotărârea de a pune capăt anumitor pierderi din viața mea a fost mai puternică decât temerile mele. Pe terenul de volei, am realizat că nu eram un jucător prea rău. Și că puteam „pierde vremea” cu bărbații, simțindu-mă confortabil. În ziua aceea, am învățat o lecție importantă: nu puteam sta să aștept ca alții să vină la mine, trebuia să fiu dornic să mă întâlnesc cu ei pe „terenul” lor și să contribui activ la prietenii mele.

Când eram la conferința *Exodus* în anul 1990, am auzit pe cineva menționând programul rezidențial *Love In Action*. Am știut imediat că era exact ceea ce avea Domnul în gând pentru mine. Lucrasem înainte la o facilitate de tratament pe termen lung pentru tineri și cunoșteam valoarea limitelor clare și a responsabilității. Exact ceea ce am găsit când m-am dus la *Love In Action*.

Am sosit cu o atitudine de genul „totul sau nimic”, gata să fac orice îmi cerea Dumnezeu. În primul an am învățat multe lucruri, îndeosebi despre importanța ascultării, supunerii și vulnerabilității. Trebuia să devin vulnerabil față de cei din jur, fiind deschis cu privire la luptele mele, și să îi confrunt pe alții în privința atitudinilor lor greșite.

A trebuit, de asemenea, să pun în ordine problemele din trecut cu tatăl meu. La un moment dat i-am scris o scrisoare, explicându-i luptele mele cu homosexualitatea. Am ajuns să înțeleg că mă iubea cu adevărat, dar că uneori nu realizasem asta. Acum, când mă întorc acasă, îmi spală mașina sau face altceva prin care își arată grija față de mine. Am realizat că este felul în care își arată dragostea și am acceptat asta. Relația noastră este mai bună decât oricând înainte.

Dumnezeu mi-a dat o proșpețime a vieții și o libertate pe care nu le-am crezut niciodată posibile. Acum mă pot privi în oglindă fără să am sentimentul că sunt sfâșiat de vină și remușcare. Nevoia mea de a fi acceptat de bărbați este împlinită prin prietenii pe care mi i-a dat Dumnezeu. Și experimentez dragostea Lui în moduri noi. Cele mai profunde nevoi ale mele sunt, în sfârșit, împlinite.

[Mike Haley, *Starving for a Love I Could Trust*. Copyright © Mike Haley. Tradus și publicat cu permisiune. Mike a fost consilier la *Love In Action* și a slujit ca lider de casă în programul rezidențial *Love In Action* între anii 1993-1994. Pentru ajutorul care nu mai este disponibil la *Exodus International*, contactează *Exodus Global Alliance*.]

TOATE LUCRURILE S-AU FĂCUT NOI DONALD JOHNSON

M-am născut în Mount Vernon din Westchester, New York. Am crescut în partea de sud a orașului, iar în cea mai mare parte a copilăriei mele am trăit în locuințe sociale. Nu au fost prea multe lucruri extraordinare cu privire la modul în care am fost educat, dar îmi amintesc frecvent de acei ani cu un amestec de tristețe și încântare.

Am fost al patrulea copil al mamei mele, pe atunci în vârstă de douăzeci și unu de ani, și m-am născut în afara căsătoriei. Mama mea, care migrase dintr-un orașel minier din Virginia de Vest, venise la New York cu speranța de a găsi un serviciu, o viață mai bună și împlinirea viselor sale. Totuși, în

căutarea ei a întâlnit câteva obstacole, care au condus-o la unele alegeri greșite. Conceperea și nașterea mea au fost rezultatul uneia dintre ele.

Am fost conceput după ce a ales să cedeze unei relații adulterine de o noapte. Cea mai mare parte a vieții mele, de-abia dacă am știut câte ceva despre tatăl meu biologic. Totuși, în ultimii ani ai adolescenței, am aflat cine era. În mod surprinzător, îl vedeam adesea în comunitate. Locuise în aceeași comunitate cu mine în tot timpul acela și, în cele din urmă, când eram în vârstă de aproximativ douăzeci și cinci de ani, mi-am făcut destul curaj să mă apropii de el și să mă prezint. Mama nu i-a spus niciodată tatălui meu despre paternitatea lui. La începutul sarcinii, a decis să mă dea spre adopție.

Adopția a fost aranjată dinainte și, drept rezultat, mama nu s-a atașat niciodată de mine, nici nu m-a ținut în brațe. Procesul a fost legalist, prohibitiv și restrictiv. După ce m-am născut, părinții mei adoptivi m-au luat acasă de la spital.

Nu-mi amintesc când mi-au spus prima dată că eram adoptat. Părinții mei adoptivi discutau întotdeauna cu mine despre aceasta, totuși era un subiect despre care îmi era interzis să vorbesc cu cei din afara familiei. Faptul că eram adoptat era „un secret”. Totuși, era ceva despre care tânjeam să discut cu oricine ar fi fost dispus să mă asculte. În mare parte datorită inhibițiilor părinților mei, tănuirea a devenit pentru mine un izvor al nesiguranței. În final, ea a contribuit la crearea unei crize de identitate. Discreția mi-a produs multă confuzie emoțională. Cred că a contribuit și la crearea confuziei mele de gen, precum și la alte atracții și sentimente.

De timpuriu în viață, am început să mă port în mare parte ca o fetiță. Am devenit un copil foarte efeminat și cumva credeam sau gândeam că era „în ordine”. La urma urmei, nu știam cine eram cu adevărat. Mă gândeam că puteam la fel de bine să mă port după cum simțeam. Tulburarea mintală de care am suferit în copilărie era uneori copleșitoare.

Pe lângă faptul că eram confuz cu privire la dinamica familiei, eram și deprimat și aveam sentimente de abandonare și

respingere. Deși mama mea adoptivă era în culmea fericirii fiindcă mă adoptase, tatăl meu adoptiv nu era la fel de entuziasmat. Un lucru a condus la celălalt.

Când eram în vârstă de nouă sau zece ani, am început să experimentez sexual cu un fin care ne vizita familia. Nu știam pe atunci, dar astfel am deschis ușa pentru ca duhul cel rău al homosexualității să pătrundă în viața mea. Știu că Biblia învață că „Hoțul (Satan) nu vine decât să fure, să înjunghie și să prăpădească...” (Ioan 10:10) Aici merită să menționez că acel fin se află în prezent în penitenciar pentru o omucidere legată de droguri. Nu pot să nu mă întreb cum ar fi fost viața mea, dacă Dumnezeu nu ar fi găsit cu cale să mă mântuiască de păcatele mele.

În cele din urmă, duhul homosexualității a început să-mi controleze și să-mi domine viața. Confuzia de gen de care sufeream a devenit mai evidentă când aveam doisprezece ani. Pe atunci eram foarte efeminat și „ca o fată”. Cei mai mulți prieteni ai mei erau de fapt fete și mă simțeam întru totul confortabil în preajma lor. Nu mă identificam prea mult cu activitățile sau sporturile masculine, iar adesea simțeam că nu puteam concura, din punct de vedere athletic, cu băieții de vârsta mea. Din cauza severității simptomelor, am fost trimis pentru consiliere psihologică la școală.

Personalul școlii a ajuns la concluzia că ar fi fost în interesul meu să merg la școala din partea opusă a orașului. Aveau dreptate. Noua experiență s-a dovedit benefică pentru mine și m-a ajutat să reușesc din punct de vedere academic. Totuși, acolo am intrat în legătură cu un coleg foarte negativist din comunitate, care a avut o influență puternică asupra mea. Era și el implicat în homosexualitate, ca și în consumul de droguri.

La sfârșitul clasei a opta, viața mea a luat o întorsătură dramatică. Aveam paisprezece ani și, într-un mod destul de natural, am intrat în preadolescență. Totuși, am descoperit că „tiparul mintal” și interesele mi se schimbaseră. Am renunțat la multe dintre valorile și țelurile pe care le prețuisem și în care fusesem educat. Pentru prima dată, m-am răzvrătit împotriva

părinților, rămânând treaz până noaptea târziu, bând alcool și fumând marijuana. Acea perioadă a fost ceva nou pentru mine. Eram condus de răzvrătire. Iar cauzele problemelor mele nu s-au schimbat.

În vara aceea m-am trezit asociindu-mă cu un grup de homosexuali. Toți mai mari decât mine, având între cincisprezece și douăzeci de ani. Erau un fel de bandă și m-au primit imediat în mijlocul lor. La început nu m-am simțit confortabil cu ei, dar apoi m-am convins că se presupunea că și eu eram „homosexual” și că trebuia să am acel stil de viață. Am început să cred că îmi găsisem locul în viață. Apoi le-am spus altora că eram homosexual (când aveam paisprezece ani), iar viața mi s-a schimbat cu adevărat.

Nu după mult timp, frecventam barurile și cluburile de noapte pentru homosexuali. M-am implicat în activități promiscue, în special cu bărbați mai în vârstă, iar apoi viața mea de tânăr a luat o altă întorsătură. Cineva m-a atras la consumul de heroină.

Prima dată drogul m-a făcut să mă simt rău, dar am continuat să-l încerc. În cele din urmă, am ajuns să-l folosesc în mod regulat. Curând după aceea, am devenit dependent și mi-am pierdut controlul. Devenind „intoxicat de droguri”, am fost arestat de două ori. O dată am executat o scurtă sentință în închisoare, fiind apoi eliberat condiționat.

De-abia absolvisem liceul, dar am încercat să fac și colegiul. În colegiu lucrurile s-au înrăutățit. Locuind la cămin, mă complăceam în consumul de marijuana, LSD, mescalină și hașiș, apoi foloseam heroină, atunci când veneam acasă în perioadele când nu era școală. Activitatea mea homosexuală a continuat, de asemenea, și am sfârșit prin a contracta o boală gravă cu transmitere sexuală, pe când eram încă la colegiu. În cele din urmă, m-am întors la New York.

Pe vremea aceea, fiind de-abia trecut de treizeci de ani, eram în continuare dependent de droguri și implicat în promiscuitate. Am încercat să rup dependența de heroină înscriindu-mă într-un program cu metadonă, dar apoi am început să folosesc

medicamente cu prescripție: valium, barbiturice și amfetamine, pentru a simți, împreună cu metadona, euforia drogurilor. Spirala descendentă pe care coboram a continuat cam cincisprezece ani.

În sfârșit, după ce devenisem alcoolic, consumator de substanțe multiple și homosexual foarte activ, am pierdut efectiv totul. Am avut câteva relații homosexuale (cele mai multe, abuzive într-un fel sau altul), iar în procesul respectiv, imaginea mea proprie și încrederea mi-au fost puternic zguduite. Lucrurile de care mă temeam au venit peste mine. (Iov 3:25)

Am avut trei prăbușiri emoționale/nervoase între anii 1987-1988 și, de fiecare dată, am fost spitalizat. Totuși, ceea ce Diavolul intenționa să fie spre rău, Dumnezeu, în îndurarea și harul Său nemărginit, a întors spre bine. Am fost pierdut până ce am început să-L caut pe Dumnezeu citind Scripturile pe cont propriu. La ultima spitalizare, care a avut loc în septembrie 1988, I-am spus Domnului că, dacă îmi restaura mintea și sănătatea mintală, aveam să Îl slujesc în toate zilele vieții mele. Domnul mi-a auzit strigătul!

Într-o zi a anului 1987, mama mea biologică, Johnnie Lee Watson (care pe atunci era deja mântuită și plină de Duhul Sfânt) mi-a zis: „Donald, problema ta nu este psihiatrică sau psihologică, este spirituală.” O spusese de multe ori, dar de data aceea a fost ca și cum o auzeam pentru prima dată. M-am simțit plin de speranță.

I-am spus: „Vrei să zici că există o soluție spirituală la tot ceea ce am experimentat în ultimii douăzeci și unu de ani?” Ea mi-a răspuns cu emfază: „Da, și ai nevoie să fii mântuit!” Dintr-odată, totul a căpătat sens pentru mine.

Am decis cu hotărâre că dacă dilemele mele psihologice, dependența de alcool și droguri, eliberarea de homosexualitate și abuzul împotriva propriei mele ființe puteau fi rezolvate fiind „mântuit”, probabil că mântuirea era răspunsul. Am decis să vizitez biserica pe care o frecventa mama mea,

The Bible Church of Christ din Mount Vernon, New York. Era luna aprilie a anului 1987.

În timp ce slujba continua să se desfășoare, devenea evident că puterea lui Dumnezeu era prezentă pentru a vindeca, a elibera și a-i face liberi pe oamenii Săi. Plin de anxietate, am decis să mă duc în față pentru a se face rugăciune pentru mine. Mai mulți oameni erau înaintea mea, dar în cele din urmă episcopul a ajuns la mine. Și-a întins mâna, mi-a pus-o pe frunte și a avut loc un miracol. Mi-am simțit picioarele ridicându-se de la pământ și m-am auzit vorbind într-o limbă audibilă, dar necunoscută. Aceea a fost ziua când Dumnezeu a făcut o minune dintr-un haos. Așa păcătos cum eram, Dumnezeu, prin botezul cu Duhul Sfânt, m-a introdus în Trupul mistic al lui Hristos și m-a transformat. Eliberarea venise cu adevărat!

Transformarea mea într-o ființă nouă în Hristos a devenit un proces. Am început ca un copil nou-născut. Astăzi, aproape șaptesprezece ani mai târziu, pot spune într-adevăr că sunt liber. Sunt eliberat de homosexualitate, de dependența de droguri, de confuzia de identitate, de insecuritate și teamă... „Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi.” (2 Corinteni 5:17) „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin.” (Matei 28:19-20)

[Donald Johnson, *All Things Became New*. Copyright © 2004 Donald Johnson. Tradus și publicat cu permisiune. Donald este pastor ordinar, fondatorul și Directorul misiunii *Faith, Hope, Charity Ministries* și realizează o emisiune săptămânală la televiziune. El face o misiune evanghelică extensivă, neconvențională, în închisori corecționale și în diferite alte zone ale comunității. Deține un masterat de la *Marist College* și este doctorand în *Studii Religioase*. Articolul în limba engleză este publicat pe pagina www.linkis.com/exgayisok.wix.com/a1Oro.]

TRANSFORMAREA FINALĂ PERRY DESMOND

*Perry a trecut de la a fi băiat de altar la a fi prostituat, de la injecțiile cu hormoni și silicon la o operație drastică de schimbare de sex, toate ca parte a căutării sensului și identității de sine. Iar apoi a avut loc cea mai mare schimbare dintre toate: a devenit un om nou în Isus. În lupta sa de o viață cu transexualitatea, Perry a ajuns, în cele din urmă, să înțeleagă sursa adevăratei iubiri. „Rochiile doar mi-au acoperit masculinitatea. Machiajul doar mi-a mascat-o. Siliconul doar a modelat-o. Operația doar a mutilat-o. Dedesubt, în fiecare celulă a corpului meu, adevărul era înregistrat de zece milioane de ori, în fiecare genă. Eram bărbat.” (Extras din prezentarea cărții Perry: *A Transformed Transsexual*)*

Povestea mea a început într-un orașel din Louisiana în ziua de 15 august 1936, când m-am născut. Tatăl meu era barcagiu pe râu și avea obiceiul să bea mult. Mi-a fost întotdeauna teamă de el, din cauză că venea acasă noaptea târziu, strigând și distrugând lucrurile. De aceea am început să făuresc o lume a fanteziei numai a mea. Visam la toate femeile frumoase din filmele la care mă ducea mama în weekenduri. Vroiam să fiu fată, dar eram băiat.

Mama lucra mereu. Mă duceam în camera ei când era plecată și-mi puneam rochiile și cerceii ei, și-mi dădeam cu rujul și cu parfumul ei. Într-o zi, a venit acasă devreme și m-a descoperit. „Să nu te mai prind că faci asta!” a strigat. M-a lovit, țipând: „Ești băiat, ești băiat!” Mi-a smuls cerceii și i-a aruncat pe masa de toaletă. Am ieșit în fugă din casă, plângând.

Îmi era teamă să mă joc cu băieții. Îmi spuneau „fetiță” și „băiatul mamei”. La școală era cel mai neplăcut pentru mine. Ceilalți băieți nu mă vroiau în preajma lor și îmi aruncau cuvinte de ocară. Erau câteva fete cu care mă puteam juca, dar mă jucam tot mai mult de unul singur, cu idolii mei din filme.

Orașul nostru era lângă New Orleans și, în fiecare an, aveam un carnaval pentru copii, în ultima zi înainte de Postul Paștelui. Toată lumea se costuma pentru paradă. Într-un an când mama se afla la lucru, mi-am pus o fustă și o bluză și m-am costumat

în țigancă. Nimeni nu a și-a dat seama cine eram. M-am simțit foarte sigur pe mine fiind deghizat. Toți credeau că eram fată și am simțit că asta eram cu adevărat. Am simțit o putere ciudată curgând înăuntrul meu. Pe care aveam să o simt de multe ori, în anii care aveau să vină, de fiecare dată când mă îmbrăcam ca o femeie.

În cele din urmă, am absolvit liceul. La vârsta de șaptesprezece ani, eram printre cei mai tineri din grupa mea din anul întâi, la *Universitatea de Stat* din Louisiana. Apoi, pentru prima dată în viață, am întâlnit pe cineva ca mine. Lee era în clasa mea de dans modern. De la bun început, am petrecut mult timp împreună. Nu a trecut mult și m-a prezentat aproape tuturor homosexualilor din campus. Nu mai conta că heterosexualii râdeau de mine și îmi spuneau lucruri răutăcioase. Acum aveam un grup de oameni care mă acceptau așa cum eram. Nu peste mult timp am devenit parte a comunității homosexuale din Baton Rouge. Am început să trăiesc cu Ralph, care avea cu douăzeci de ani mai mult decât mine. Obişnuia să mă ducă la un bar din New Orleans. Aveam numai șaptesprezece ani, deci intram furișându-ne pe coridor până la bar. Niciodată înainte nu mai văzusem bărbați dansând împreună. Am fost complet șocat, dar și încântat de atmosfera din penumbră, vibrând de muzică, cu mulți bărbați homosexuali. „Asta e pentru mine!”, i-am spus lui Ralph. „Într-o zi voi lucra într-un astfel de loc.”

Când aveam optsprezece ani, am plecat de la colegiu și m-am dus la New Orleans. Am lucrat ca ospătar într-un loc care era un refugiu pentru prostituția masculină și feminină. M-au lăsat să port machiaj și ruj. Curând am devenit un adept al prostituției masculine. M-am mutat cu un croitor bogat și am început să port îmbrăcăminte feminină în fiecare zi. Într-o dimineață, am deschis ușa de la intrare, iar mama era acolo. A fost șocată de înfățișarea mea. M-a implorat să mă întorc acasă.

Dar eu am hotărât să mă tund, să-mi cumpăr o pereche de cizme de piele și – dintre toate lucrurile posibile – să intru în *Marină*. Într-o primăvară, aflându-mă în permisie, m-am întâlnit

cu o prietenă din liceu. Ne-am căsătorit, dar luna noastră de miere a fost un dezastru. Căsnicia noastră a fost de scurtă durată. Mai târziu am divorțat. Am mărturisit unui psihiatru că vroiam să încep să trăiesc ca femeie și, în câteva săptămâni, am fost trecut în rezervă.

Am primit o slujbă de ospătar la un bar homosexual din New Orleans și am sfârșit așa cum începusem. Am înființat o rețea de prostituție masculină și am fost angajat ca dansator de trupă într-un spectacol de travesti. Ceea ce mi-a adus apoi o altă slujbă de travestit. Eram descris ca „cel mai frumos băiat din sud”. Curând lucram în cluburi de noapte, bând mult între reprezentații.

Într-o zi am auzit că tata era grav bolnav. Am telefonat acasă, iar mama mi-a spus că se purta irațional. Tata se duse la o campanie evanghelistică în cort cu două săptămâni înainte, iar acum toată ziua vorbea despre Isus și citea Biblia. „Tot spune că Isus îl iubește”, a continuat ea. „Îmi este teamă. Cred că a înnebunit.” M-am îngrijorat din cauza tatei, dar tot cam pe atunci s-a întâmplat ceva ce m-a făcut curând să uit complet de el.

L-am văzut pe un vechi prieten pe stradă. Arăta ca o femeie frumoasă. Am fost șocat și i-am pus multe întrebări. Mi-a dat numele medicului care îi administra tratamentul. L-am contactat în ziua următoare și am început imediat o serie de injecții săptămânale cu hormoni. Odată cu trecerea lunilor, înfățișarea mea devenea tot mai feminină. Injecțiile cu silicon în sâni mă ajutau să arăt mai bine ca femeie. Dar înăuntrul meu mă simțeam mizerabil.

Am deschis pe strada Bourbon o serie de magazine oculte numite *Epoca Vărsătorului*, iar banii au început să curgă chiar din ziua deschiderii. Am decis că operația de schimbare de sex era răspunsul la lipsa mea de satisfacție și am telefonat unui chirurg plastician din New York. Am aranjat o întâlnire pentru primul stadiu al operației – castrarea. Nu voi uita niciodată mirosul antiseptic al blocului operator. Operația a fost făcută cu anestezie locală, dar nici drogurile injectate cu ace de

cincisprezece centimetri nu au putut să înlăture durerea îngrozitoare. A fost cea mai îngrozitoare experiență din viața mea.

Tubitul meu de pe vremea aceea bea mai mult ca oricând. La două zile după ce am fost în stare să mă ridic din pat, Wayne și cu mine ne-am certat mai tare ca niciodată. În noaptea aceea, după ce a ieșit pe ușă poticnindu-se, am înghițit o sticlă întreagă de tranchilizante. Ar fi trebuit să mor, dar nu am reușit decât să devin inconștient pentru douăzeci și patru de ore. Nu decăzusem niciodată atât de mult în toată viața mea.

Trei zile mai târziu, a sunat telefonul. Era Wayne, care suna de la instituția psihiatrică unde se dusese pentru tratament, din cauza consumului îngrozitor de droguri și alcool. „Perry, s-a întâmplat ceva!” aproape că a strigat el. „Trebuie să vorbesc cu tine – astăzi!” De-abia mi-am putut crede ochilor când l-am văzut. Zâmbea, era absolut radiós. Când îl văzusem ultima oară, era palid și părea mort pe dinăuntru, cu ochii privind fix în gol. Ce mi-a spus a fost cel mai șocant lucru pe care l-am auzit vreodată: „Perry, sunt mântuit. Îl am pe Isus în inimă. Mă simt minunat!” În anul care a urmat, a depus mărturie față de mine de câte ori a avut ocazia. În cele din urmă, am fost de acord să merg cu el la biserică. Totul a fost ciudat pentru mine, dar am simțit ceva ce nu mai simțisem niciodată în viață. Acei oameni se iubeau cu adevărat unul pe celălalt. Puteam simți asta.

Lucrurile au început să se schimbe înăuntru meu. Când mă duceam la lucru, totul părea atât de sordid și lipsit de viață. Întorcându-mă acasă, am decis să citesc toată literatura creștină pe care mi-o dăduse Wayne în acele luni. Am scos-o și am petrecut întreaga ziua cufundându-mă în ea.

Am hotărât să merg la întâlnirea de rugăciune a bisericii baptiste de lângă spălătoria pe care o foloseam. În timpul slujbei, Domnul m-a atins și am început să plâng. După aceea, m-am dus la pastor și i-am spus printre lacrimi: „Îl vreau pe Isus. Vreau să fiu mântuit.” I-am povestit pe scurt povestea mea. Uimirea a apărut pe chipul lui. Mi-a sugerat să vină la mine acasă câteva zile mai târziu pentru a discuta, ceea ce a și făcut.

După ce mi-a explicat amănunțit Evanghelia, a rostit împreună cu mine rugăciunea păcătosului. În cele din urmă a plecat, dar eu am rămas pe genunchi, mărturisindu-I lui Dumnezeu toate păcatele mele. Când m-am ridicat, mă simțeam ca și cum cineva mă curăța din interior. Pentru prima dată în viață, mă simțeam curat și pur.

Aceasta s-a întâmplat în februarie 1974. M-am dus la biserică de câte ori era ușa deschisă. Citeam Biblia literalmente zi și noapte. Într-o zi l-am întrebat pe învățătorul de la studiul biblic dacă trebuia să încep să mă îmbrac din nou ca un bărbat. Mi-a arătat Deuteronom 22:5. „Perry, indiferent ce au adăugat sau au îndepărtat medicii, vei fi întotdeauna bărbat. Așa te-a creat Dumnezeu.” Am înțeles imediat. Trăisem o minciună. Dumnezeu vroia să trăiesc conform adevărului. La început am crezut că nu o voi putea face niciodată. Dar după ce m-am rugat pentru asta, o mare pace a coborât peste mine. Am ieșit în oraș și am cumpărat îmbrăcăminte bărbătească – pentru prima dată în ultimii șase ani. Curând m-am obișnuit cu noua mea înfățișare și a început marea aventură a slujirii lui Isus.

Invitațiile de a-mi spune povestea au început să curgă. În anii care au trecut de atunci, am călătorit mii de kilometri, împărtășind ce a făcut Dumnezeu în viața mea. Tot nu-mi vine să cred cât de mult m-a schimbat. Uneori trebuie să mă ciupesc, ca să mă asigur că nu visez. Nu știu ce îmi va aduce viitorul, dar știu Cine deține controlul asupra viitorului. Numele Lui este Isus, iar El este totul pentru mine.

[Perry Desmond, *The Final Transformation*. Copyright © 2004 Perry Desmond. Tradus și publicat cu permisiune. Perry a fost un fost transsexual a cărui mărturie a fost cunoscută pe plan mondial. În ziua de 26 iunie 1984 a mers acasă la Domnul, în urma unui atac cerebral. Fiind unul dintre primii deschizători de drumuri în mișcarea foștilor homosexuali, dragostea exuberantă a lui Perry pentru Mântuitorul Său va continua să constituie o inspirație pentru mulți dintre cei care au avut privilegiul de a-l cunoaște. Povestea completă a lui Perry se găsește în cartea

Perry: A Transformed Transsexual, disponibilă pentru comenzi pe site-ul www.amazon.com.]

UMBLÂND ÎN LUMINĂ
MICHAEL LUMBERGER

Am crescut în orașelul Crabtree, în Pennsylvania. Era un oraș minier, predominant alb. Îmi amintesc că mi se aruncau vorbe de ocară când eram copil, dar pe atunci nu înțelegeam prejudecățile rasiale și ce însemnau ele.

Problemele mele totuși nu proveneau toate din afara familiei. Am fost abuzat sexual de un frate mai mare când aveam patru ani. Îmi amintesc cum mă amenința: „Dacă le spui lui mami și tati, o să te bat!”

Cu trecerea anilor, mă simțeam tot mai „diferit” de alții băieți. La școala gimnazială am ieșit cu fete, dar am simțit o poftă tot mai mare pentru trupul masculin. Când un alt elev m-a abordat, am cedat curiozității mele. Am sfârșit prin a avea o experiență sexuală, care însă mi s-a părut dezgustătoare.

Confuzia cu privire la identitatea mea a fost alimentată de lipsa unor modele solide. Nu l-am văzut niciodată pe tatăl meu exprimând afecțiune față de mama. În mod similar, mama nu îl susținea niciodată pe tatăl meu, doar îl critica sever. „Nu vreau să fiu ca el”, gândeam eu, „și nu vreau să mă căsătoresc cu o femeie ca ea.”

Apoi a venit anul 1968. Eram în al doilea an de liceu și am descoperit lumea drogurilor. Fanteziile mele au devenit tot mai pervertite. Am început să-i privesc pe alții ca obiecte sexuale, imaginându-mi orgii sălbatice, care să mă satisfacă sexual la fel de mult ca drogurile și alcoolul.

La colegiu, confuzia mea sexuală s-a mărit. Am avut trei colegi de cameră și două iubite și, într-o oarecare măsură, m-am implicat sexual cu ei toți. Două dintre tinere și unul dintre colegii mei de cameră și-au declarat dragostea pentru mine, dar eu doar am râs. Pentru mine, era doar sex.

Apoi comportamentul meu homosexual a fost descoperit. Când m-am întors după *Ziua Recunoștinței*, am aflat că unul dintre colegii mei de cameră își tăiase venele. Scrisese și un bilet suicidar, plângându-se că îi respinsesem dragostea. Colegul meu de cameră, plin de sânge, și biletul au fost descoperiți de către vecinul nostru de alături.

El m-a confruntat: „Lumberger, ai fost cu un bărbat!” Inima mi-a bătut puternic când m-a întrebat: „Ești homo?” Bineînțeles, am negat totul, dar înăuntrul meu o luasem deja la fugă. Într-o săptămână, mi-am împachetat lucrurile și am părăsit colegiul. Eram îngrozit că oamenii vor afla ce făcusem în secret.

M-am întors acasă și am lucrat alături de familia mea câteva luni. Apoi am hotărât că dacă eram homosexual, aveam să fiu homosexual. După ce am vizitat barurile de homosexuali din Pittsburgh-ul învecinat, m-am mutat la San Francisco.

Când rămâneam fără bani pentru mâncare și droguri, am învățat chiar să-mi vând trupul pe străzi. Dar după câteva luni mă săturasem deja de homosexualitate. Am luat o decizie: „Mă voi duce acasă, voi găsi o femeie și mă voi căsători.” Și asta am făcut.

Bineînțeles, căsnicia mea nu a durat. După patru ani și trei copii, mi-am părăsit soția și m-am întors la homosexualitate. M-am mutat cu un tip cu care am rămas un an de zile, dar l-am părăsit apoi din cauză că relația era abuzivă. Am întâlnit un alt tip și am petrecut șase ani de zile împreună.

Către sfârșitul relației, am simțit că Dumnezeu îmi vorbea. Într-o dimineață, când m-am trezit după un chef cu multă băutură, am auzit o voce interioară: „Este timpul să te întorci acasă. Am nevoie de tine.” În săptămâna respectivă îi spuseseam partenerului meu: „Cred realmente că această viață și această poveste de dragoste va lua sfârșit.” Știam că eram îndrăgostit de el, dar Dumnezeu îmi atrăgea inima înspre inima Lui.

Am început să merg la biserică, iar în final chiar și fostul meu iubit și-a predat inima Domnului. Dar biserica noastră avea câteva probleme grave. Era foarte legalistă, iar membrii bisericii se dedau la activitate homosexuală în secret. Apoi, în anul 1986,

am vizitat biserica *Covenant Church* din Pittsburgh și am înțeles glasul Domnului: „Aceasta este biserica unde te voi elibera de homosexualitate.”

Câteva luni mai târziu, atenția îmi era atrasă de o doamnă cu adevărat atrăgătoare, care era prezentă la fiecare slujbă. L-am auzit din nou pe Dumnezeu: „Ea va fi soția ta.” „Da, sigur!”, am gândit eu. Dar am devenit prieteni și mi-a câștigat inima. Nouă luni mai târziu, ne-am căsătorit. Nu după mult timp s-a născut prima noastră fiică, iar eu ar fi trebuit să fiu încântat și împlinit. În schimb, conflictele mele interioare nerezolvate au răbufnit. Eram chinuit de gânduri homosexuale, am căzut în pornografie și chiar m-am culcat o dată cu fostul meu iubit homosexual.

Apoi Domnul mi-a lansat provocarea: „Singurul mod în care poți deveni liber de homosexualitate este să-i mărturisești soției tale.”

„Doamne, nu voi face asta!”, am protestat eu.

O lună mai târziu, Domnul mi-a lansat din nou aceeași provocare, dar am refuzat. În cele din urmă, am simțit că-mi dădea un ultimatum: „Ori îi spui soției tale despre păcatul tău homosexual, ori voi începe să-ți iau lucrurile la care ții cel mai mult.”

Aveam o afacere cu camioane foarte profitabilă. Fiecare camion al nostru costa o sută de mii de dolari, iar eu aveam zece. Deodată, ambreiajele și transmisiile nu au mai funcționat cu trebuia, și au apărut și alte probleme la ele. În câteva luni, aveam ca perspectivă falimentul.

Întreaga lume continua să se prăbușească pentru mine. M-am dus pentru un test al sângelui, înainte de a încheia o poliță de asigurare pe viață, iar medicul mi-a dat vestea: „Michael, ai fost testat seropozitiv.”

Am început să tremur și n-am putut să rostesc un cuvânt. M-am dus la mașină și am plâns isteric două ore. M-am gândit să provoc un accident în drum spre casă, ca să mor și să nu afle nimeni. Apoi l-am auzit din nou pe Dumnezeu: „Dacă îi mărturisești soției tale, te voi elibera.”

M-am dus acasă, dar nu am avut putere să fac o mărturisire completă. „Iubito”, am început eu, „vreau să-ți spun despre unele lucruri pe care le-am făcut înainte de a ne căsători.” Am menționat homosexualitatea într-o lungă listă, iar ea a spus: „Nu te îngrijora! Toți avem schelete în ascunzătoare.” Nu a părut deloc supărată.

Dar în ziua următoare, a fost izbită de descoperirea: „Soțul meu a fost implicat în homosexualitate!” S-a dus direct la pastorul nostru. El a trimis-o acasă cu sfatul: „Cere-i lui Michael să-ți spună întreaga poveste.”

I-am spus puțin mai mult și, în cele din urmă, pastorul a cerut să ne vadă pe amândoi. Vroia o mărturisire completă și știam că trebuia să prezint adevărul gol-goluț.

Nu voi uita niciodată seara aceea. Când am început să vorbesc despre întregul meu trecut, am văzut mânia urcând în soția mea cum n-am mai văzut întâmplându-se în nimeni înainte. Dar s-a smerit și m-a iertat. Nu a fost ușor pentru niciunul dintre noi. Mă simțeam complet neputincios. Nici măcar nu aveam putere să mai merg la strângerile pentru bărbați, fiindcă nu mă simțeam un bărbat adevărat. Eram chinuit de amintiri homosexuale. Se părea că toți demonii iadului se dezlănțuiseră împotriva mea.

Apoi am început să frecventez un grup de suport pentru foștii homosexuali chiar în biserica mea. La început am urât asta. Unul dintre lideri era efeminat și mă distrăgea atât de mult!

Dar într-o noapte, învățătura prezentată la grup chiar a avut impact asupra mea. Grupul discuta despre autosatisfacere, care constituia de mulți ani o robie pentru mine. După aceea, am cedat nervos și am plâns. Pentru prima dată, cineva vorbise cu profunzime despre viața mea. Am înțeles motivele ascunse ale dependenței mele și am realizat că exista speranță. În anul următor am continuat să frecventez grupul, iar viața mea s-a îmbunătățit mult.

Apoi l-am vizitat pe un fost iubit care murea de SIDA în spital. Am început să vorbim, iar discuția noastră a devenit profundă. „Cum de a mers totul rău?” l-am întrebat. „A mers

rău fiindcă nu L-am primit pe Isus”. Nu-L menționase niciodată pe Isus în anii în care îl cunoscusem. „Dacă ar fi să iei totul de la început, ce ai face diferit?” M-a privit cu tristețe și mi-a zis: „Nu aș fi homosexual. A fost o viață dureroasă pentru mine.” Am ținut în brațe bietul lui trup și în lacrimi, l-am rugat să mă ierte pentru lucrurile păcătoase pe care le făcusem împreună. Pe când vorbeam eu încă, el a devenit tăcut și moale. Am înțeles că murise chiar în brațele mele.

Mai târziu, pe când mă duceam împleticindu-mă la mașină, am întrebat: „Dumnezeule, de ce mi-ai făcut asta?” Când am pornit motorul, radioul s-a deschis și am auzit un învățător biblic cunoscut spunând: „Ai fost ales pentru o vreme ca aceasta. Și vei conduce pe mulți la răscumpărare.”

Câteva săptămâni mai târziu, pastorul mi-a cerut să conduc grupul de suport, deoarece liderul anterior demisionase. Când m-am rugat pentru decizia pe care o aveam de luat, Dumnezeu mi-a zis: „Este lucrul pentru care te-am pregătit.”

În anii care s-au scurs de atunci, între cinci sute și șase sute de bărbați și femei au trecut pe la grup. Unii s-au întors la stilul de viață homosexual, dar marea majoritate sunt astăzi conducători de biserici. Alții sunt căsătoriți, cu familie. Iar totul s-a întâmplat fiindcă am spus „da” la ceea ce m-a chemat Dumnezeu să fac.

Am rămas sub conducerea pastorală a Episcopului Joseph Garlington, care este și pastor principal la *Covenant Church* din Pittsburgh, o biserică interculturală aproape de centrul orașului, cu aproximativ două mii de membri.

Prin harul îmbelșugat al lui Dumnezeu, soția mea și cu mine sărbătorim doisprezece ani de căsătorie anul acesta.

Fără El, viața mea nu s-ar fi schimbat niciodată. Lui Îi dau toată gloria!

[Michael Lumberger, *Walking in the Light*. Copyright © Michael Lumberger. Tradus și publicat cu permisiune. Michael a fost Director la misiunea *Dunamis Ministries* din Pittsburgh, Pennsylvania. În anul 2004 a plecat plin de pace la Domnul.

Articolul în limba engleză este publicat pe site-ul www.exodusglobalalliance.org]

UN OM VINDECAT

JOSEPH CLUSE

M-am născut într-o zi înăbușitoare de iulie, într-un oraș mic din Louisiana, în anul 1954. „Este băiat!” a spus medicul, când m-a dat mamei mele extenuate și speriate, care mă născuse cu trei luni prea devreme. Mama m-a ținut în brațe numai puțin înainte să fiu dus repede la incubator, unde urma să rămân izolat într-un salon lipsit de germeni pentru următoarele șase luni.

Au trimis-o pe mama acasă și i-au permis să-mi facă doar vizite scurte, în timp ce eu mă luptam să supraviețuiesc și să cresc. Pe atunci nu se cunoștea importanța legăturii dintre mamă și copil, pentru buna dezvoltare a copilului în primele ore și zile de viață. Sunt convins că despărțirea și izolarea de care am avut parte la naștere au pregătit calea pe care urma să o ia viața mea în anii următori.

La un anumit moment în istoria familiei mele, un copil a fost molestată sexual. Copilul a crescut, perpetuând abuzul sexual asupra noii generații, instituind astfel un blestem generațional asupra familiei. O rudă masculină mai în vârstă a început să mă victimizeze astfel când aveam șapte ani, abuzul continuând ani de zile. Acel eveniment a marcat pentru mine începutul unei călătorii întunecate, care avea să mă ducă cât mai departe posibil de Dumnezeu.

Până foarte de curând, îmi aminteam puține despre copilăria și adolescența mea timpurie. Am descoperit un tipar în trecutul meu, specific multora dintre cei care sunt zdrobiți din punct de vedere sexual: o relație proastă sau inexistentă cu mama și/sau cu tatăl, o traumă sexuală timpurie, având ca rezultat o mare rușine și o stimă de sine scăzută, ca și un număr de evenimente circumstanțiale, care m-au făcut să devin și mai confuz cu privire la sexul meu.

La vârsta de zece ani, niște băieți din banda din locul de campare m-au violat. Experiența aceea a pus laolaltă ura și mânia, adânc înrădăcinate, pe care le simțeam deja față de bărbați. Dar a constituit și o modalitate deformată de a primi parțial afecțiunea după care tânjeam, deci am adoptat-o ca pe un mijloc. În ultimii ani de gimnaziu, am făcut sex cu câțiva băieți și cu niște bărbați adulți. Totuși, chiar și când mă implicam într-un asemenea comportament, nu mă percepeam ca homosexual. Aveam sentimente negative puternice atât față de bărbați, cât și față de femei, și vedeam că femeile erau mai puternice și dețineau controlul mai mult decât bărbații. Dorind o astfel de putere, credeam că trebuia nu numai să joc rolul sexual al unei femei, ci să devin efectiv femeie.

În anul 1970, familia mea s-a mutat într-o parte nouă a orașului, iar eu am început liceul. Următorii doi ani s-au dovedit a fi furtunoși pentru mine. Iubeam școala, m-am alăturat mai multor cluburi, mi-am făcut prieteni, aveam note bune și totul era bine. Apoi casa noastră a ars din temelii. După aceea, familia mea s-a destrămat, părinții mei au divorțat, iar eu m-am mutat cu mama înapoi în vechiul nostru cartier.

În acel an m-am implicat în consumul de droguri. În curând am avut propria mea locuință și am intrat într-o relație pe termen scurt cu un bărbat mai în vârstă. El mi-a oferit atenția și afecțiunea pe care le căutasem, dar m-a părăsit, nu după mult timp, pentru un prieten de-al meu. Am fost devastat, iar inima a început să mi se împietrească din cauza acumulării a unei uri și mâinii tot mai mari.

Când am absolvit liceul, am decis să fug de tot ce uram în trecutul meu și în mine însumi. M-am mutat la New Orleans și am început să trăiesc și să muncesc ca femeie pe scena cluburilor de noapte. Luam permanent droguri pentru a rămâne cât mai indiferent posibil și nu a trecut mult până am început să iau hormoni feminini. Fortăreața lui Satan în viața mea era de așa natură, încât nu vedeam un alt curs pentru viața mea în afară operației de schimbare de sex. Credeam că Dumnezeu făcuse o greșală dându-mi atribute fizice de bărbat și eram hotărât să

„îndrept” lucrurile. La sfârșitul anului 1975, m-am mutat la San Francisco pentru a primi consilierea necesară pentru a face operație de schimbare de sex. În următorii câțiva ani, m-am mutat de colo-colo, am consumat și mai multe droguri și am intrat în prostituție. Mi-am făcut un nou obicei: consumul de alcool. Astfel a început o dependență pe termen lung care, în mod ironic, într-o zi avea să-mi aducă salvarea.

Dar la mijlocul anilor '70, ziua aceea era încă departe, în viitor. Decis să experimentez metamorfoza, mi-am făcut un implant de sâni, pentru a mă apropia de transformarea fizică deplină. În luna octombrie a anului 1979 am făcut operație de schimbare de sex la un spital din Colorado și am devenit JoAnna.

În primăvara anului 1980, un vis de o viață a devenit realitate pentru mine, când m-am căsătorit, pentru prima dată în viață, în cadrul unei frumoase ceremonii iudaice. Soțul meu își adora noua mireasă, dar pentru mine, noutatea unei relații monogame s-a atenuat repede. Eram de puțin timp în viața de „femeie adevărată” și simțeam că trebuia să dovedesc că eram cu adevărat femeie. Eram infidel în mod constant și am realizat cât de necinstit eram; așa că am cerut divorțul.

O a doua logodnă a luat sfârșit când logodnicul meu a aflat adevărul despre trecutul meu. Următorii câțiva ani au constituit pentru mine o coborâre pe o spirală descendentă, cu consum de droguri și alcoolism. M-am simțit mai singur și mai deprimat decât oricând înainte și îmi amintesc că m-am gândit prima dată la moarte și la ce se întâmplă după ea. Fiind crescut în catolicism, credeam în viața după moarte, în rai și iad. În acel moment al vieții mele, eram convins că dacă aveam să mor, voi ajunge în iad. Înțelegerea aceluia fapt m-a tulburat, dar tot nu eram pregătit să caut schimbarea care avea să vină.

În 1986 m-am întors acasă în LaFayette. A fost o perioadă îngrozitoare. Apelam la automedicația obișnuită, pentru a ține sub control durerea spirituală și emoțională, iar promiscuitatea mea se accentuase, în timp ce încercam, cu disperare, să-mi umplu golul din inimă. Eram singur pe lume.

În anul acela, de Halloween am fost implicat într-un accident de mașină, în timp ce mă aflam sub influența alcoolului. Aproape omorându-mă pe mie însumi și pe pasagerii mei, am fost inculpat deoarece condusesem sub influența alcoolului, ajungând astfel, în sfârșit, la capătul puterilor. În disperarea mea, am strigat la Dumnezeu, mi-am mărturisit nevoia și L-am implorat să mi Se descopere.

Într-o singură lună, Dumnezeu m-a eliberat de droguri, de alcool și de păcatul sexual promiscuu. Când Dumnezeu a lucrat în viața mea, am început să tânjesc și mai mult după vechiul meu vis de a avea un cămin și o familie. Deși realizez acum că nu a fost voia lui Dumnezeu să-mi schimb sexul, cred, de asemenea, că El a folosit circumstanțele din viața mea pentru a mă aduce la adevărul voci Lui pentru viața mea.

În 1988 am întâlnit un bărbat necăsătorit care avea doi copii. Ne-am mutat toți la Marietta, Georgia, unde m-am căsătorit pentru a doua oară. În următorii șase ani, Dumnezeu mi-a îngăduit să primesc dragoste necondiționată pentru prima dată în viață. Familia mea și cu mine eram implicați în biserica locală, iar eu am început să mă recreez din nou – ca soție și mamă creștină desăvârșită. Frecventam studiile biblice, slujeam în comitetele bisericii și ne-am deschis casa pentru prietenii și vecinii noștri creștini. Nimeni nu știa că eram transsexual; toți mă cunoșteau și mă acceptau ca pe o femeie creștină grijulie față de familia ei.

Totuși, oricât de perfectă părea viața mea în exterior, încă mă luptam în interior. Când soțul meu și cu mine am crescut în relația noastră cu Domnul, a devenit evident pentru noi că relația noastră era în afara voci lui Dumnezeu pentru viețile noastre.

În 1994, într-un moment extrem de dureros, m-am dus la soțul meu și i-am spus că vroiam să am tot ce promitea Biblia pentru o căsnicie și familie binecuvântată, ceea ce în relația noastră nu se putea. A fost de acord să caute voia lui Dumnezeu, iar nu după mult timp a ajuns la înțelegerea pe care o aveam eu și a găsit vindecare în propria lui zdrobire. Printr-un

act de ascultare, am pus capăt căsătoriei noastre, pentru a-L lăsa pe Dumnezeu să continue lucrarea de vindecare în viețile noastre.

Să-mi iau rămas bun de la bărbatul despre care credeam că mă salvase de la o viață de singurătate și de disperare și de la copiii lui, a fost unul dintre cele mai dificile lucruri pe care le-am făcut vreodată. Dar Dumnezeu mi-a promis că va rămâne lângă mine în călătoria mea către vindecare și Și-a respectat promisiunea.

M-am întors în Louisiana, continuând să trăiesc ca JoAnna, dar simțind că Domnul îmi dădea o nouă înțelegere despre cel care eram în ochii Săi. A durat trei ani, dar în dimineața zilei de 20 mai 1997, Dumnezeu mi-a vorbit clar și mi-a arătat că mă închinam unui idol pe care îl puneam mai presus de El: falsa mea identitate feminină. Din punct de vedere emoțional, fusem femeie de când îmi aminteam, iar din punct de vedere fizic eram femeie de optsprezece ani. În înțelegerea pe care am primit-o, am realizat că niciunul dintre aceste lucruri nu conta. Dumnezeu nu făcuse o greșală când mă crease bărbat. În ochii Lui nu fusem niciodată altceva. Cunoașterea supranaturală pe care o promisem a marcat un alt punct de cotitură, crucial în viața mea. Eram în drum către Joseph, bărbatul care intenționase Dumnezeu să fiu.

În 1997 m-am mutat în Kentucky ca să particip la programul misiunii *CrossOver*, pentru a facilita procesul vindecării mele. Deși încă trăiam ca JoAnna, eram sincer și deschis cu privire la trecutul meu și la adevărul meu sex. După ce am rămas la *CrossOver* un an și jumătate, am simțit chemarea puternică a lui Dumnezeu la un post de patruzeci de zile, care să mă pregătească pentru următoarea etapă a călătoriei mele spirituale.

Punctul culminant al acelei perioade intense petrecute cu Dumnezeu a fost că, în luna ianuarie a anului 1999, mi-am reluat adevărata identitate și am început să trăiesc ca Joseph Cluse. Să trăiesc ca bărbat pentru prima dată în douăzeci și cinci de ani a fost extrem de înspăimântător și dificil. A fost

greu pentru cei care mă cunoscuseră ca JoAnna să mă accepte ca Joseph. A fost dificil chiar și pentru prietenii mei creștini să înțeleagă zdrobirea pe care, cu ajutorul lui Dumnezeu, eram pe cale să o biruiesc.

Prin experiența de care am avut parte la conferințele *CrossOver* și *Exodus*, am ajuns să văd legătura comună dintre toți oamenii în robia lor față de un păcat sau altul. Aceia a căror zdrobire se manifestă în moduri sexuale – în promiscuitate, dependență sexuală, dependență de pornografie, frigiditate, homosexualitate și lesbianism, comportament de travestit sau de transsexual – au în comun unele trăsături și experiențe, tipare psihologice și sociale, care îi fac vulnerabili la păcatul sexual. Înțelegerea acestui fapt a deschis pentru mine o nouă lume a înțelegerii și empatiei pentru semenii mei bărbați. Doresc să împărtășesc adevărul pe care l-am învățat în călătoria mea, pentru ca alții să poată găsi speranță în ceea ce eu știu că este adevărat: cu Dumnezeu nimic nu este imposibil.

M-am îndepărtat atât de mult de voia desăvârșită a lui Dumnezeu, părăsindu-mi identitatea în efortul de a-mi găsi fericirea și pacea minții. Cu toate acestea, sângele lui Isus m-a eliberat și m-a făcut liber. Scopul meu este acum să mă bucur cu cei care au inima zdrobită, care sunt disprețuiți și respinși, neînțeleși și nefericiți.

Indiferent în ce constă zdrobirea inimilor voastre, dacă este vorba de un păcat sexual sau de o altă manifestare a naturii umane căzute, până nu veți pune păcatul respectiv la piciorul crucii lui Hristos, vă va ține în robie.

Eu sunt un martor al adevărului incredibil al Evangheliei – puteți fi liberi! Indiferent cine sunteți, El vă poate găsi și vă poate aduce acasă. Credeți vestea cea bună, dragi prieteni! În Hristos există speranță!

[Joseph Cluse, *A Man Reclaimed*. Copyright © Joseph Cluse. Tradus și publicat cu permisiune. Articol scris inițial de Erin Milburn, publicat în *The Christian Voice*, ediția din noiembrie 2001, un ziar creștin lunar din Harrodsburg, Kentucky. Joseph slujește la *CrossOver Ministries*, o misiune din

Lexington, Kentucky. Articolul în limba engleză este publicat pe site-ul www.oxford.occ.org.uk. Pentru ajutorul care nu mai este disponibil la *Exodus International*, contactează *Exodus Global Alliance*.]

VREAU SĂ MĂ ÎNTORC LA LUMEA HOMOSEXUALĂ! RICHARD OOSTRUM

Când dorințele mele homosexuale au început să iasă la iveală în timpul adolescenței, I-am pus lui Dumnezeu întrebarea: „Ce se întâmplă? Nu vreau asta, deci dacă poți să mă schimbi, Te rog să o faci.” Nu vroiam să fiu diferit de ceilalți. Mi-am reprimat sentimentele un timp destul de îndelungat, dar când am intrat în prima mea relație homosexuală, am ieșit din „ascunzătoare”.

Prietenii și familia mea au acceptat asta fără probleme. Eram foarte activ în competițiile de înot, jucam polo pe apă și eram chiar antrenor pentru un grup de tineri cu vârsta cuprinsă între șaisprezece și douăzeci de ani. La acea vârstă, tinerii își spun opiniile destul de sincer, dar chiar și din partea lor am avut parte de puține împotriviri, prejudecăți sau probleme. Totul părea să meargă ușor. Deoarece nu am întâmpinat împotriviri, am presupus că probabil asta intenționase Dumnezeu pentru mine. Toată lumea îmi spunea: „Așa te-ai născut și așa vei fi întotdeauna.” Mă împăcasem cu gândul acesta.

Aveam mulți prieteni și multe cunoștințe în lumea homosexuală și eram foarte activ în organizarea competițiilor de înot și a cluburilor homosexuale din Olanda. Concuram, de asemenea, la *Jocurile Homosexuale* din New York. A fost un timp fantastic, atât de mulți oameni cu aceleași idei fiind laolaltă.

Pe atunci aveam o relație cu un tip din Amsterdam. Când eram împreună de o lună, am aflat că era seropozitiv și, nu mult după aceea, am descoperit că avea SIDA. Trei ani mai târziu, David a murit. A fost o perioadă foarte întunecată, dar am primit mult priijin de la prieteni și familie.

Fără ca sprijinul să-mi fie îngădit

După ce a murit David, am devenit de necontrolat și m-am implicat intens în viața de noapte homosexuală. M-am mutat la Amsterdam, îndeosebi deoarece știam că *Jocurile Homosexuale* urmau să se țină acolo. Mi-am făcut un cerc larg de prieteni și eram întru totul implicat în viața de noapte.

După ce am trăit astfel cam șase luni, parcă ceva a început să nu-mi dea pace în interior. Am realizat că stilul acela de viață nu era sănătos pentru mine; simțeam literalmente că eram legat cu o frânghie. O voce slabă, în interiorul meu, îmi spunea că Dumnezeu nu era fericit cu stilul meu de viață. Ceea ce mi-a devenit tot mai clar; știam că era vocea lui Dumnezeu. Am vorbit despre asta cu un fost iubit, care se afla de fapt în aceeași situație. Am cumpărat o Biblie și am început să citesc, dar nu am înțeles prea multe. Știam că dacă vroiam să descopăr mai mult, trebuia să merg la biserică.

În toată viața mea fusesem într-o biserică de numai două ori înainte, o dată la o nuntă și o dată la o înmormântare, deci acela a fost un pas important pentru mine. La televizor am văzut o slujbă a bisericii *Church of Christ* locale și am decis să merg acolo. Am crezut că biserica va fi demodată și plictisitoare, dar nu a fost. Oamenii erau cu adevărat mulțumiți și era o atmosferă așa de relaxată!

Nu m-am simțit cu adevărat confortabil, deoarece totul era nou pentru mine, dar am decis că voi rămâne pentru o ceașcă de cafea după întâlnire, înainte de a mă întoarce acasă. Pe când îmi beam cafeaua, o doamnă s-a apropiat de mine și m-a întrebat de unde eram și cu ce mă ocupam. Fără pic de rușine sau jenă, i-am spus totul. Mi-a răspuns într-un mod foarte pozitiv și m-a întrebat apoi despre slujbă și dacă știam că, dacă Îi ceream lui Isus să vină în viața mea, va veni. Mi-a făcut cunoscută Evanghelia, iar apoi m-a întrebat: „Ți-ar plăcea să faci asta?” Am zis „da”, iar apoi am rostit împreună rugăciunea păcătoșului. Chiar din acel moment, pacea a intrat în viața mea. Am părăsit viața de noapte intensă de care fusesem acaparat.

Nimeni nu mi-a zis: „Nu poți merge în baruri!” sau „Nu poți face asta sau aia!” Aveam pace în interior și era minunat!

În duminica următoare m-am dus din nou la aceeași biserică și aceeași doamnă m-a întrebat cum petrecusem săptămâna care se încheiase. I-am răspuns că totul era minunat; eram liniștit și nu simțisem nicio nevoie să dau curs unor activități homosexuale. Ea mi-a zis că Isus intrase în viața mea și că Duhul Sfânt trăia în inima mea. Ceea ce suna foarte abstract pentru mine, dar observasem într-adevăr că exista o mare schimbare în interiorul meu. Ea mi-a spus, de asemenea, că Biblia se referea la stilul de viață pe care îl trăisem și m-a întrebat ce credeam despre asta. I-am răspuns: „Sunt de acord cu Biblia.” Iar când am rostit acele cuvinte, m-am gândit: „Ce spun eu acum?”

Nu eram un activist homosexual extremist care lupta pentru drepturile homosexualilor sau ceva genul, dar evident dusesem o viață de homosexual și eram interesat ca cei „de felul meu” să fie acceptați în societate. Dar eram convins că nu mai vroiam acel stil de viață și mai mult, că nici Dumnezeu nu îl mai vroia pentru mine. El avea altceva în minte pentru viața mea. Ea m-a sfătuit să contactez *EHAH* (organizația olandeză afiliată la *Exodus*). I-am sunat și, două săptămâni mai târziu, am început să merg la întâlniri acolo.

Pe aripile dragostei

Nu ar fi putut fi mai clar pentru mine: homosexualitatea și Isus nu mergeau mână în mână. Cu toate acestea, partea la care renunțam constituia mai mult de 90% din viața mea: sporturi, viață socială, vacanțe, chiar magazinele de unde îmi cumpăram hainele. Eram vârat până peste cap în subcultura homosexuală și dintr-odată totul era pus pe tușă. M-am gândit ulterior că aș fi fost un caz grozav pentru psihologi. Probabil că, din punctul lor de vedere, urma să mă prăbușesc într-o criză totală de identitate sau ceva de genul, dar de fapt nu s-a întâmplat așa ceva. Simțeam o dragoste atât de intensă din partea lui Dumnezeu, care cântărea mult mai greu decât orice îmi lipsea! Mă simțeam literalmente învăluit într-un nor de dragoste.

Prin discuții regulate cu unul dintre membrii *EHAH*, am primit descoperirea și convingerea cu privire la ceea ce mi se întâmplase în viață. El m-a ajutat să-mi redirecționez viața către noua mea poziție în Hristos. Am vorbit cu el despre sentimentele mele homosexuale și am aflat ce spune Biblia despre homosexualitate. Nu m-am simțit niciodată presat de atitudini de genul: „Bietule fost homosexual, care ai devenit creștin, te vom aranja cu o soțioară drăguță, care te va înțelege tot restul vieții tale.” Pentru mine era clar că mă aflu într-un proces. Ei nu mi-au dat niciodată impresia că odată ce am trecut prin consiliere, nu voi mai fi nevoit să mă lupt cu sentimente homosexuale.

Când le-am făcut cunoscută mărturia mea părinților mei, aproape că au căzut de pe scaun din cauza șocului. M-am gândit: „Hei, stați nițel! Când le-am spus despre homosexualitatea mea, nu a fost nicio problemă. Dar acum că am ales calea lui Dumnezeu, toți se supără.” Îmi tot spuneau: „Te-ai născut așa și n-am avut niciodată o problemă cu asta.”

Cred că am înțeles răspunsul lor, pentru că dacă mi-ar fi spus cineva același lucru cu un an înainte, aș fi răspuns la fel. Dar am știut atunci, așa cum știu și acum, că homosexualitatea și credința nu se pot amesteca, deși pe atunci nu pricepeam prea mult Cuvântul lui Dumnezeu. Am înțeles, de asemenea, reacțiile celor din lumea homosexuală. „Te vei întoarce”, îmi tot repetau ei. Erau și din cei care credeau că am contractat SIDA sau că aveam poate o reacție întârziată la moartea partenerului meu. Aceia mi-au răspuns: „Sigur, ai nevoie de un sprijin, mai ales după ce l-ai pierdut pe David.”

Chiar înainte de *Jocurile Homosexuale* de la Amsterdam, îmi amintesc că l-am zis lui Dumnezeu: „Când jocurile se vor desfășura aici, nu vreau să fiu prin preajmă; nu am nevoie de acest gen de confruntare.” Concurasem în toată lumea și îmi clădisem o rețea impresionantă de contacte și prieteni din multe țări, oameni care își planificaseră să vină să mă viziteze când ajungeau în orașul meu. Tot în acea vreme duceam primele

mele lupte adevărate în care mă împotriveam homosexualității și îmi era teamă că nu voi putea face față ispitelor.

Într-o zi, am căzut pe genunchi și m-am mai rugat o dată pentru pace. Patruzeci și cinci de minute mai târziu, a sunat telefonul și cineva de la *EHAH* m-a întrebat dacă eram interesat să iau parte la un program care încerca să ajungă la cei care aveau nevoie de ajutor sau sfaturi, un program al organizației *Tineri Pentru Misiune*, care urma să se desfășoare în timpul *Jocurilor*. Am izbucnit în râs, gândindu-mă: „Da, Îi cer lui Dumnezeu să mă folosească și într-o oră primesc prima misiune!” Așa am intrat prima dată în legătură cu *Tineri Pentru Misiune*.

Destul de sigur pe mine, m-am implicat în acel program în timpul *Jocurilor Homosexuale*, mergând chiar la competițiile de înot. Protecția lui Dumnezeu a fost ca un cocon în jurul meu. Nu am simțit nicio ispită homosexuală, cu toate că eram foarte tânăr în credință. Am fost capabil să le spun celor mai apropiați prieteni ai mei despre Isus, ceea ce s-a dovedit a fi o experiență uimitoare.

Nerăbdător să merg mai departe

Viața mea după convertire a fost un lung șir de schimbări. Se părea că Dumnezeu mă ținea cu putere de mână și mă purta pe drumul vieții, iar eu am continuat să mă țin strâns de El până în prezent! Este o viață palpitantă și știu Cine este Autorul ei, Cel care poate să deschidă orice ușă și să-mi dea tot ceea ce am nevoie. Ce mângâiere!

Cam cu un an și jumătate în urmă, am renunțat la slujbă, deoarece vroiam să fiu disponibil pentru Dumnezeu pe tot parcursul zilei. Când mi-am făcut cunoscută decizia la serviciu, am primit un răspuns pozitiv, cu excepția clișeului îngrozitor: „Ei bine, dacă te face fericit! E viața ta!”

Am început să lucrez cu program întreg la *Tineri Pentru Misiune* în Amsterdam, după ce am absolvit *Școala de Antrenament în Ucenicie* de la *Tineri Pentru Misiune* din Heidebeek, Olanda. Când am participat la programul *Școlii de Antrenament în Ucenicie* de a-i găsi pe cei care aveau

nevoie de ajutor și sfat în Uganda, pentru a termina etapa antrenamentului de bază, L-am întrebat pe Dumnezeu ce să fac mai departe. Imediat după *Școala de Antrenament în Ucenicie*, am fost primit într-un program de doi ani la *Universitatea Națiunilor de la Tineri Pentru Misiune*, care urma să înceapă la Amsterdam. Era un curs care avea ca țintă ajungerea cu Evanghelia la cei pierduți care locuiau în mediul urban.

Vreau să mă întorc la lumea homosexuală din inima Amsterdamului și să inițiez o nouă lucrare de misiune acolo. Dar avem o mulțime de pregătiri de făcut: să ne rugăm pentru sprijin financiar, pentru o echipă de oameni dedicați. Avem, de asemenea, nevoie de spațiu pentru birou. La început, va fi important să clădim prietenii. Poate că vom conlucra cu *EHAH*, pentru a ne coordona eforturile și a ne canaliza energiile pentru crearea unei strategii potrivite. Este uimitor pentru mine că încă nu există o astfel de lucrare într-un centru homosexual ca Amsterdamul. Desigur, înțeleg că vor exista dificultăți în începerea unei asemenea lucrări și că voi avea nevoie de răbdare. Lucrarea va presupune predicarea Cuvântului lui Dumnezeu homosexualilor, care poate că nu cunosc prea multe despre Biblie. Dar cred că oamenii știu, în sinea lor, că homosexualitatea nu este îngăduită de Dumnezeu. Sunt nerăbdător să încep.

Când de-abia mă convertisem, eram atât de entuziasmat, încât vroiam să convertesc întreaga lume, inclusiv pe toți cei din mediul homosexual. În entuziasmul meu, am fost destul de insensibil, iar uneori de-a dreptul nepoliticos, deoarece nu-mi era jenă deloc să „spun lucrurile așa cum erau”. A trebuit să le cer iertare celor pe care i-am rănit. Am spus lucruri pe care nu ar fi trebuit să le spun, iar acum o iau de la început.

Încerc să le fiu prieten acestor oameni, iar prietenia înseamnă să împărtășești lucrurile prin care treci. Pentru mine, aceasta este misiunea mea, iar prietenia este drumul pe care umblu. Nu predic tot timpul; îmi împărtășesc viața, râd cu prietenii mei și port discuții bune cu ei. Prietenii mele devin tot mai profunde. Mă credeți sau nu, primul meu partener din

1985 a fost și primul care a început să mă sponsorizeze în misiuni. M-am gândit: „Dumnezeule, chiar că binecuvântezi lucrarea asta!” Încet, dar sigur, ușile se deschid pentru a mă întoarce la lumea homosexuală, dar nu cu o Biblie mare în mână și cu mesajul: „Hei, întoarceți-vă la Dumnezeu sau veți arde!”

Încep să văd lumea tot mai mult prin ochii lui Isus. Știu ce vrea să facă și ce poate să facă Isus cu o inimă zdrobită și cu o viață zdrobită; vrea să aducă vindecare. Văd asta din ce în ce mai mult și am nevoie să știu asta din ce în ce mai mult, în fiecare zi, altminteri nu aș putea lucra în această lume.

Ispite

Desigur, există ispite – nevoi fizice și sexuale care sunt stârnite. Mă aflu în procesul de restaurare. Vechile sentimente homosexuale ies uneori la suprafață. Este greu, dar aceasta mă trezește, ca să-L caut pe Domnul tot mereu, confirmându-se astfel, încă o dată, că sunt o creație nouă și Îi aparțin lui Hristos.

Înainte de a mă converti eram foarte activ sexual, până într-atât încât mă apropiam de dependență. Când treci de la 100% la zero, desigur, te-ai aștepta ca nevoile să ceară în continuare să fie satisfăcute. Dar fiindcă am primit atâta dragoste de la început, nici măcar nu le-am simțit. Am crezut doar că totul se va aranja cumva. În mod evident, sentimentele heterosexuale se dezvoltă, dar nu mă concentrez asupra lor.

Ceea ce îmi lipsește uneori este camaraderia pe care o aveam în viața homosexuală, mai ales la competițiile de înot din toată lumea și la petrecerile legate de ele. Petreceam câte un weekend ici și acolo, și mă distrăm bine în viața de noapte. Aveam și un prieten foarte bun; eram ca frații unul pentru celălalt. După ce am devenit creștin, relația noastră a luat sfârșit. Îmi lipsesc, de asemenea, căldura sufletească și afecțiunea fizică. Nu-mi lipsesc în mod deosebit experiențele sexuale cu bărbați, dar îmi lipsește uneori o îmbrățișare bună. Și, de obicei, Domnul răspunde El Însuși acestei nevoi, până acolo că aproape simt literalmente cum mă cuprinde în brațe, liniștindu-mă cu dragostea Lui. Acesta este lucrul minunat din relația mea cu Isus; El știe exact ce se întâmplă înăuntrul meu și cum să-mi dea ce am nevoie.

Am și prieteni în viața homosexuală care vor să combine credința cu stilul lor de viață. Adică merg la biserică, dar au și un iubit. Ei simt cumva că este viabil. Dar, în ceea ce mă privește, nu am avut niciodată îndoieli în această privință; nu m-am întrebat niciodată dacă Dumnezeu ar fi mulțumit dacă aș rămâne în acel stil de viață. Cunosc poziția lui Dumnezeu asupra acestei chestiuni.

[Richard Oostrum, *I Desire to Return to the Gay World*. Copyright © Richard Oostrum. Tradus și publicat cu permisiune. Richard este autorul cărții *A Guy Who Was Gay*, disponibilă pentru comenzi pe site-ul www.amazon.com. Pentru ajutorul care nu mai este disponibil la *Exodus International*, contactează *Exodus Global Alliance*.]

CÂND CELOR DRAGI LE PASĂ

CE AM ÎNVĂȚAT CA MAMĂ
MARY LEBSOCK

Descoperirea homosexualității fiului meu m-a aruncat în cea mai neagră disperare. Nici după ce trecuseră luni de zile pline de tristețe, nu aveam idee cum să ies din groapa disperării. Într-o vreme, nici nu puteam să vorbesc despre evenimentele din familia noastră, fără să izbucnesc în lacrimi. Îmi era extrem de rușine că fiul nostru cel mare, Kent, alesese să intre în așa-numitul stil de viață homosexual.

Totul a început cu o scrisoare pe care am găsit-o, pe care o scrisese Kent. Soțul meu și cu mine l-am confruntat, iar el a recunoscut că era implicat din punct de vedere homosexual.

Deși am reușit să îi spunem lui Kent că, în ciuda acestui fapt, îl iubeam, ceva a murit înăuntrul meu. Imaginea celui care crezusem că era fiul meu se schimbase pentru totdeauna. Toată speranța că viața mea avea sens, părea să fi dispărut din cauza problemei copleșitoare din familia noastră.

„Ești complet ratată ca mamă!”, mi-am zis mie însămi. Opinia societății despre homosexualitate mă făcea să mă simt ca un cetățean de mâna a doua. Deși știam că nu era adevărat, mă simțeam ca singura mamă care se confruntase vreodată cu o asemenea problemă.

Eram foarte îngrijorată din cauza viitorului lui Kent. Era un tânăr strălucit. Mi se părea că renunța la tot ce îi oferea viitorul datorită implicării lui homosexuale.

Temeri secrete

Într-un fel, să aud vestea despre fiul meu nu a reprezentat un șoc total pentru mine. Simțisem că ceva nu era în ordine de când era copil și trăisem cu o teamă secretă de când era preșcolar. Întotdeauna am sperat că va „depăși” ceea ce acum știu că era o confuzie de identitate de inspirație demonică.

Crescând, Kent era adesea izolat și singur. De-a lungul anilor, ne-am consultat cu profesorii lui, cu medicul lui pediatru, cu medicul nostru de familie și cu pastorii noștri, dar niciunul nu părea să știe ce era de făcut.

Dumnezeu mi-a arătat mai târziu durerea prin care trecea Kent din cauză că era respins de tovarășii lui de aceeași vârstă. Mă doare acum să realizez că nici măcar nu a simțit că ne putea face cunoscută această problemă nouă, părinților lui.

Când bomba implicării homosexuale a lui Kent ne-a lovit familia, eu lucram cu normă întreagă în afara casei. Fiul nostru mai mic avea mari greutăți, fiind în ultimul an la liceu, consumând droguri și trăind în general într-un mod care nu ne făcea plăcere. Astfel încât, deși profund întristată de vestea lui Kent, pur și simplu, nu m-am putut confrunta cu ea. Din punct de vedere emoțional, am învelit situația într-un ambalaj frumos și am notat pe el: „Mă voi ocupa mai târziu.” Aveam deja destule probleme de rezolvat.

Trăind ca un robot

Am devenit un robot, făcând în fiecare zi ceea ce trebuia să fac. Punând un picior înaintea celuilalt, speram că voi depăși cumva acea perioadă oribilă de paralizie emoțională. Știam că eram încă în viață, deoarece simțeam intermitent durerea dezamăgirii și întristării din cauza tuturor problemelor din familia noastră.

Stăteam la mașina de scris la serviciu, sperând că nimeni nu va vedea lacrimile care mi se adunau în colțul ochilor. Nu vroiam să știe nimeni despre situația fiului nostru. Simțeam că, dacă aveam să las vreodată garda jos ca să plâng cu adevărat, nu voi mai putea să mă opresc niciodată.

Câteva luni mai târziu, au intervenit dintr-odată o mulțime de schimbări. Am renunțat la slujba pe care o aveam de treisprezece ani. Ne-am mutat din casa în care locuisem timp de optsprezece ani într-o zonă îndepărtată, fiul nostru mai mic a absolvit liceul și a plecat de acasă, iar câinele familiei noastre, care ne era atât de drag, a murit.

Relația dintre soțul meu Bernie și mine se deteriorase de-a lungul anilor. Eu eram foarte imatură, iar soțul meu era adesea necomunicativ. Toate aceste probleme de durată au provocat un mare conflict în căminul nostru și sunt sigură că i-a afectat și pe copiii noștri.

Date fiind ultimele evenimente, ajunseseam la capătul puterilor. Bernie simțea că trebuia să acceptăm vestea despre fiul nostru și să continuăm să ne trăim viața, dar eu, pur și simplu, nu o puteam face. Nu l-am respins pe Kent niciodată, dar nu puteam accepta modul în care trebuia drept dorința lui Dumnezeu pentru viața lui.

Nu eram prea sigură ce spunea Biblia despre homosexualitate și am căutat chiar o porțiță de scăpare, dar nu am găsit niciuna. Cu toate acestea, căutarea mea m-a dus la Cuvântul lui Dumnezeu. Deși pe atunci nu știam, era începutul vindecării mele. Dumnezeu m-a găsit pe când mă aflam în groapa unei disperări adânci. Nu aveam nicăieri unde să mă uit decât în sus. Domnul fusese mereu acolo, dar acum avea în sfârșit parte de atenția mea neîmpărțită.

Trecusem printr-un întreg proces al întristării: șoc, negare, necredință. „Nu se poate întâmpla așa ceva în familia noastră!”, mă gândeam eu. Oscilam între panică și jelire; petreceam zile întregi fără să fac nimic altceva decât să plâng. Biblia spune că Dumnezeu pune lacrimile noastre în burduful Lui (Psalmul 56:8) și cred că a umplut câteva butoaie cu lacrimile mele.

Izolare

Nu vroiam să văd pe nimeni. În depresia și izolarea mea, dădeam „petreceri de compătimire” monumentale, la care nu venea nimeni în afară de mine. Simțeam multă vină și rușine. Mă tocmeam, de asemenea, cu Dumnezeu: „Dacă îl vei aduce pe fiul meu pe calea cea bună, voi merge în Africa sau China! Nu voi mai păcătui niciodată!” Cum credeam că aveam să împlinesc măcar una din acele promisiuni, nu am idee – pe vremea aceea de-abia funcționam! Să coc o tavă de prăjituri era o treabă prea grea pentru mine, ca să mă pot gândi la așa ceva.

Ceea ce era foarte neobișnuit pentru mine, fiindcă în cea mai mare parte a vieții fusesem o persoană foarte capabilă.

Mi-am pierdut complet pofta de mâncare. Dacă nu ar fi fost supă instant de roșii, cred că aș fi murit de foame. Aveam accese în care tremuram și nu am dormit o noapte întreagă mai bine de un an. Cât despre sex, interesul meu personal era aproape „mort”, ori de câte ori se punea problema unei relații sexuale cu soțul meu, eu gândindu-mă doar la ceea ce făcea fiul nostru din punct de vedere sexual.

Într-o zi, îmi era teamă că voi muri; în ziua următoare, mă rugam să mor. În cele din urmă, a trebuit să fiu internată în spital, dar după numeroase teste, medicii au ajuns la concluzia că nu aveam nicio problemă fizică.

Soțul meu Bernie a înțeles că avea răspunderea unei soții atât de nervoasă și de neliniștită, încât nu putea face față situațiilor simple, dar nu știa ce să facă. Încerca să se confrunte cu propria lui înfrustrare și știa că nu-și putea permite să-și piardă și el echilibrul. În final l-am convins să meargă cu mine la un psiholog pentru consiliere datorită problemelor din familia noastră. Astfel am intrat în contact cu mânia și resentimentele pe care le înăbușisem de-a lungul anilor. Dar psihologul nu a putut să vindece cu adevărat ceea ce mă durea.

Găsind salvare

Într-o zi, pe când jeleam, am văzut la televizor campania „Am găsit!” I-am încredințat viața mea lui Isus, rugându-mă să îmi ierte toate păcatele și să Se ocupe de viața mea. Știam că El nu putea înrăutăți situația mai mult decât o făcusem eu deja. Am ajuns să înțeleg că El îmi putea aduce o viață nouă. Am descoperit că El îi iartă chiar și pe părinții care au încurcat lucrurile.

Mai târziu, I-am cerut lui Isus să mă boteze cu Duhul Sfânt. Puterea Lui a început să se manifeste în viața mea, vindecându-mi inima rănită. Am învățat cine eram eu în Isus Hristos. Pentru că m-am supus lui Dumnezeu și m-am împotrivit Diavolului, el a fost nevoit să fugă. (Iacov 4:7) I-am iertat pe cei față de care aveam resentimente, nu cu sentimentele

mele, ci printr-o alegere a voinței. După o perioadă de timp, Isus mi-a vindecat și sentimentele. Cel mai bine a fost că am putut să primesc de la Tatăl meu putere să mă iert pe mine însămi. Am început să înțeleg: creștinismul nu înseamnă creștinism de biserică – nu înseamnă nici măcar o biserică, ci o relație cu Dumnezeu.

Ceva ce m-a ajutat cu adevărat a fost să înregistrez versete pline de sens, lăsând spațiu între ele, pentru a le repeta. Acesta a devenit „micul meu dejun” spiritual în timp ce făceam treburile casnice de dimineață.

Altceva ce a folosit Dumnezeu și care a fost un ajutor și o binecuvântare atât pentru soțul meu, cât și pentru mine, a fost grupul de suport de la misiunea *The King's Ministries*. Am întâlnit acolo tineri eliberați de homosexualitate prin puterea lui Dumnezeu. Ei ne-au iubit și ne-au dat speranță.

Vindecare emoțională

Soțul meu L-a primit și el pe Isus Hristos, iar căsnicia noastră a început să meargă mai bine, avându-l pe Isus în centru. Bernie este acum cel mai bun prieten al meu, al doilea după Isus. După o perioadă de timp, s-a îmbunătățit și relația noastră cu amândoi fiii noștri. Am fost în stare să îi pun pe altarul lui Dumnezeu, pentru că El m-a convins că avea un plan mult mai bun decât mine pentru viețile lor. Orice schimbări vor apărea în ei, vor trebui să fie aduse de Dumnezeu.

Biblia mi-a dat promisiuni foarte importante pe care să mă sprijin, precum Proverbe 11:21: „Sămânța celor neprihăniți va fi scăpată.” Un alt verset care îmi dă speranță este Fapte 16:31: „Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit tu și casa ta.” Kent este în inima mea, iar Dumnezeu mi-a dat speranță reală pentru fiul nostru.

Teologia mea este simplă: în fiecare moment al fiecărei zile, ori ne punem de acord cu Dumnezeu și Cuvântul Lui, ori ne punem de acord cu Diavolul. Fiul nostru cel mic și-a dedicat viața Domnului și știm că Dumnezeu lucrează și la salvarea fiului nostru cel mare. I-am încredințat deplin pe amândoi lui Dumnezeu, iar acum am pace.

[Mary Lebsock, *What I've Learned as a Mother*. Copyright © Mary Lebsock. Tradus și publicat cu permisiune. Mary locuiește cu soțul ei în zona Denver, Colorado.]

CUM AM DEVENIT O MAMĂ PFOX

„Dar mami, cine vrea să petreacă vara la școală?” a protestat fiul meu în vârstă de șaisprezece ani. „Elevii care primesc bursă la colegiu!” am replicat eu. Astfel am început să îl încurajăm pe fiul nostru să meargă la o școală de vară de stat pentru elevii talentați, o școală prestigioasă cu program cu cazare, pentru care fusese selectat.

Sunt o mamă PFOX (*Parents and Friends of Ex-Gays and Gays*), sunt o mamă PFOX din anul în care fiul nostru s-a întors acasă de la școala de vară, în acea vară crucială. Am nevoie de suportul pe care PFOX îl oferă, pentru a face față. Aceasta este povestea familiei noastre.

Fiul nostru a fost un copil încântător, un băiat dulce, sensibil și plin de compasiune. Având talentul de a se exprima, a excelat la cântat și la teatru. Singura problemă era... că aceste abilități nu l-au făcut prea popular printre băieții de la școala de stat. Acum știu că la pubertate a devenit confuz. Fetele îl iubiseră dintotdeauna. Avea multe prietene. Totuși, era un outsider pentru mulți băieți, deoarece nu era interesat de sporturi, de exemplu. Am văzut situații când a fost respins de tovarășii lui de aceeași vârstă, dar fiul nostru părea doar să ridice din umeri la asta. Acum, la pubertate, se simțea atras de necunoscut, de băieți, de genul celor de care a tânjit întotdeauna să fie acceptat întru totul.

Fiind confuz, fiul nostru a fost încurajat de soțul meu și de mine să meargă la școala de vară pentru elevii talentați despre care am amintit mai sus. Cum regretăm acum că l-am trimis acolo! Acea experiență a constituit catalizatorul care l-a împins către o identitate „homosexuală” nou-dobândită, o identitate greșită de care se agață încă. „Cum așa?” poate că vă întrebați. Ei bine, în cele din urmă, am aflat că îndoctrinarea

pro-homosexualitate era propagată la acea școală (ca subiect al „explorării”). De asemenea, printre alte filme permise, a fost difuzat chiar și un film explicit pro-homosexualitate nerecomandat celor cu vârsta sub șaptesprezece ani fără acordul părinților! Părinții nu au fost informați că se va întâmpla așa ceva! Am descoperit aceasta când o prietenă de-a mea a menționat că o astfel de îndoctrinare avusese loc când ea însăși fusese la școala respectivă, pe când era adolescentă.

Am fost șocată, dar lucrurile începeau să aibă sens. Scumpul nostru fiu se întorsese schimbat de la școala de vară! Pe vremea aceea, parcă eram toți într-un film de televiziune prost. Băiatul nostru cândva dulce era acum ostil, denunțând în mod deschis Biblia pe care familia noastră o prețuia atât de mult. Felul în care se îmbrăca și arăta s-a schimbat și se întreba în mod deschis dacă era bisexual. (*Ce??? Nu am menționat niciodată acel cuvânt în casa noastră!*) Acum avea prieteni noi, care făceau și ei caz de identitatea homosexuală și insistau să trăiască în subcultura homosexuală, cu îmbrăcămintea, muzica, filmele, cărțile, limbajul, politica ei homosexuală etc. Până în ziua de astăzi, ne simțim foarte vinovați! Eu am fost cea care l-am încurajat cel mai mult pe fiul nostru să meargă la acea școală sponsorizată de stat. De aceea, mi-am reprimat temerile, ca și realitatea acelei veri.

Totuși, câțiva ani mai târziu, în vara anului 2004, am început să simt un impuls distinct de la Dumnezeu de a investiga la ce fusese expus fiul nostru și de a face cunoscută povestea noastră bordului de conducere al școlii de vară. Am încercat să rezist impulsului, dar a devenit mai puternic, în special după ce am fost la evenimentele *PFOX* unde am primit suport de la alți părinți. În cele din urmă, m-am rugat pentru călăuzire, iar Dumnezeu mi-a dat curaj să înfrunt ceea ce eram pe cale să aflui. L-am sunat pe directorul școlii de vară.

Când a aflat, cu consternare, la ce fusese expus fiul meu, am pornit împreună o investigație. Am căutat curriculumul din anul în care fiul meu fusese la școala de vară și am aflat că da, fusese îndoctrinat intenționat cu agenda pro-homosexualitate la unul

din seminarii și că da, în timp se afla la școala de vară văzuse un film explicit pro-homosexualitate, nerecomandat celor cu vârsta sub șaptesprezece ani fără acordul părinților. M-am simțit ca și cum aș fi primit un pumn în stomac!

Deși bănuisem dintotdeauna adevărul, realitatea că mintea scumpului meu fiu fusese esențialmente violată și spălată era aproape de nesuportat! Am plâns zile în șir. Cât a fost copil, îl protejasem pe fiul meu de rău, cum ar face orice părinte. Nici măcar nu avea voie să vadă filme nerecomandate celor sub șaptesprezece ani fără permisiunea mea. Dar într-o vară îngrozitoare, toate acestea s-au schimbat. Școala îl expusese pe fiul meu la doctrina homosexuală, fără să-i ofere alternative la homosexualitate și fără să-i prezinte perspectiva foștilor homosexuali.

După mai multă rugăciune, mi-am șters lacrimile cu hotărâre și mi-am făcut programare pentru a-i vedea personal pe cei din conducerea școlii de vară. Am bătut drumul până în capitala statului în ziua programării, pentru a face cunoscută povestea familiei mele! Vroiam ca alți elevi talentați să nu mai fie răniți precum fusese fiul meu! Vroiam ca familiile să fie protejate! Cu inima bătându-mi cu putere, am intrat în clădirea propriu-zisă a administrației și m-am îndreptat spre etajul la care urma să aibă loc întâlnirea. Am ajuns prima în sala de conferințe. Stând acolo uitându-mă în jur, dintr-odată am realizat că nervozitatea îmi dispăruse complet! Mă simțeam întru totul confortabil și învăluită de o pace minunată, ca și cum Dumnezeu era chiar acolo lângă mine!

Cei din conducere au intrat. Am relatat povestea familiei mele, cum fiul meu fusese supus la îndoctrinare homosexuală la prestigioasa lor școală și cum se întorsese acasă cu o identitate „homosexuală” nou-dobândită, și că toți noii lui prieteni etalau o identitate homosexuală și insistau să trăiască în subcultura homosexuală, cu îmbrăcămintea, muzica, filmele, cărțile, limbajul, politica ei homosexuală etc. Erau aproape ca o sectă. Cei din conducerea școlii păreau să mă asculte. Directorul principal, care lucrase cu mine în acea vară la investigație, m-a

asigurat că subiectul homosexualității nu va mai fi abordat la școala de vară cât timp va fi el director principal. Mi-au promis apoi că pe viitor părinții vor fi pe deplin informați despre conținutul tuturor sesiunilor, iar pentru ca elevul să vizioneze filme, va fi cerută permisiunea părinților.

Să ajung mai repede la luna ianuarie a anului 2006. Mă aflam la serviciu și a sunat telefonul. Era Regina Griggs, Director Executiv la PFOX, care știa despre întâlnirea mea din vara anului 2004 cu conducerea școlii de vară de stat. M-a informat că tocmai citise un articol în mass-media care descria cum o altă familie fusese afectată negativ de experiența fiului lor talentat, la aceeași școală de vară, în vara ce tocmai trecuse (2005), din cauza expunerii lui la îndoctrinarea homosexuală. „O, nu!”, m-am gândit cu disperare. Ce se întâmplase cu promisiunile școlii?

Am contactat-o imediat pe mama din acel articol. Am vorbit despre poveștile noastre similare. Fiul ei se întorsese acasă de la aceeași școală, confuz cu privire la homosexualitate, din cauza unui seminar homosexual la care participase și au fost nevoiți să caute consiliere pentru întreaga familie. Fiul lor urmase un seminar intitulat *Noul adolescent homosexual*, conceput de un profesor homosexual. Cei doi instructori ai seminarului s-au identificat ca homosexuali. Unul dintre ei este înregistrat ca fiind coordonator de tineret pentru *Parents, Families, and Friends of Lesbians and Gays (PFLAG)* și a fost cercetat pentru acuzații de activitate sexuală cu un elev de șaptesprezece ani. Acea mamă mi-a spus și că instructorii i-au încurajat pe elevi să înființeze cluburi homosexuale în școlile lor după ce se întorceau acasă și că fiului ei i se spusese că Biblia nu se aplică societății de astăzi.

M-am simțit atât de trădată că i se făcuse din nou rău unui elev! Înfuriată, am telefonat conducerei școlii. Am aflat că directorul aprobase seminarul pro-homosexualitate ca sesiune opțională în ultima săptămână de școală. Părinții nu fuseseră informați dinainte despre cursurile oferite, cum îmi promisese conducerea școlii cu un an în urmă. Directorul principal cu care

vorbisem atunci nu știuse că o asemenea sesiune fusese aprobată și prezentată.

Ce curajoasă este această familie! Cu curaj, și-au făcut publică povestea și rămâne să decidă dacă vor deschide proces civil împotriva prestigioasei școli de vară de stat pentru elevii talentați. La început, m-am simțit atât de descurajată că eforturile mele fuseseră zadarnice, deoarece, la urma urmei, era clar că nu reușisem să asigur protecția necesară altor elevi și altor familii.

Dar cealaltă mamă mi-a mulțumit că am contactat-o, accentuând că acum dovezile împotriva școlii erau mai puternice, fiindcă se cunoaște că bordul de conducere al școlii cunoștea dinainte că un seminar care promovează agenda pro-homosexualitate poate într-adevăr să aibă ca rezultat rănirea unor copiii vulnerabili și a familiilor lor. Cealaltă mamă și cu mine am decis să luptăm împreună, pentru a ne asigura că în final elevii și familiile lor nu vor mai fi afectați negativ, precum au fost fiii noștri și familiile noastre. Nu vom avea liniște până va exista o protecție adevărată, iar școala va fi monitorizată de un comitet de supraveghere din afară! Avem nevoie de rugăciunile voastre, în timp ce pornim această luptă vitală. Mințile și sufletele copiilor sunt în joc!

[J., *How I Became a PFOX Mom*. Copyright © Parents and Friends of Ex-Gays and Gays (PFOX). Tradus și publicat cu permisiune. Articolul în limba engleză a fost publicat pe site-ul www.pfox.org.]

DIN ADÂNCIMILE DISPERĂRII LA O STARE DE LAUDĂ TERRI BROWN

Poate că îmi pierdeam mințile. La urma urmei, nu era ca și cum tocmai aș fi aflat despre homosexualitatea lui. Trecuseră câțiva ani de atunci și făcusem ceea ce îmi spusese să fac cei mai mulți oameni: „Acceptă pur și simplu!”

„Nu pot respira!”, a fost primul meu gând când m-am trezit în acea noapte. Era de parcă ceva mare și negru m-ar fi ținut

de pat și eram paralizată de teamă. După ceea ce a părut a fi o eternitate, mi-am înfruntat teama și m-am așezat pe marginea patului. Tocmai văzusem pe cineva punând o armă la capul fiului meu și apăsând pe trăgaci. Un alt coșmar despre fiul meu homosexual; era al doilea vis oribil în numai câteva săptămâni. M-am uitat la ceas și m-am gândit să-l sun să văd dacă era bine (locuiește în alt stat), dar apoi m-am gândit: „Este miezul nopții, o să creadă că mi-am pierdut complet mințile.”

Nu la mult timp după acele vise, cățelușul meu Cody a dispărut. Devenisem mai atașată de acest câine decât îmi dădusem seama. Dimineața, în momentele mele de liniște, când lacrimile îmi curgeau, Cody venea și își pune capul mic pe piciorul meu, ca să mă mângâie. Am pus afișe în tot orașul, l-am căutat cu înflăcărare, ne-am rugat pentru întoarcerea lui și, de câteva ori pe zi, ieșeam afară și îl strigam.

Când lipsea deja de două săptămâni, am stat într-o noapte pe veranda din spate și am strigat la Dumnezeu, spunând: „Doamne, știu că este doar un câine și că nu pot continua să-l caut sau să jlesc astfel, deci Te rog să fie bine și să nu sufere.” Câteva zile mai târziu, prin circumstanțe foarte „ciudate”, l-am primit pe Cody înapoi. Domnul mi-a vorbit foarte clar și mi-a zis: „Terri, dacă Îmi pasă destul ca să am grijă să-ți dau câinele înapoi, cu cât mai mult Mă îngrijesc de copilul tău!” Coșmarurile au încetat!

Au trecut treisprezece ani de când am aflat despre homosexualitatea fiului meu. Uneori, când împărtășesc aceasta unor părinți care tocmai au descoperit lupta copilului lor, de aceeași vârstă cu fiul meu, le văd privirile panicate. Unii s-au exprimat chiar: „Nu pot să rezist atâta timp!” Depun mărturie că da, poți rezista cu ajutorul Domnului. Nu am început această călătorie fiind sănătoasă din punct de vedere emoțional și, cu siguranță, nu am început-o fiind foarte dependentă de El. Am trecut de la a a-i spune inițial fiului meu că dacă avea să adopte acest stil de viață, nu va locui cu noi, ca să mergem în baruri homosexuale cu el și cu partenerii lui, susținându-i stilul de viață. Apoi am trecut de la încercarea de a-l „repara”, la a-l pune

jos, la picioarele lui Isus, ceea ce am făcut mai mult de o dată. Când am încetat să încerc să îmi anesteziez durerea cu alcool, am început să simt fiecare emoție care însoțește o asemenea încercare.

Domnul nu m-a părăsit niciodată. De fapt, mi-a dat instrucțiuni specifice despre ce trebuia să fac. Mai întâi, trebuie să îmi iubesc fiul necondiționat. Admit că am fost puțin ofensată când Domnul mi-a băgat prima dată aceasta în cap: „Ei bine, bineînțeles, îl iubesc, Doamne!” Apoi El mi-a explicat că prin aceasta înțelegea că trebuia să îi spun și să îi arăt fiului meu că îl iubeam. El are nevoie să știe că nimic nu va putea schimba vreodată asta. Uneori, ca părinți punem semnul egal între a le arăta dragoste copiilor noștri și a le scuza păcatul.

În al doilea rând, mi-a spus să nu încetez să mă rog pentru eliberarea lui. Ceea ce părea destul de ușor, dar să continui să mă rog, făcând aceeași cerere iar și iar, fără să aibă loc o schimbare, cere perseverență și răbdare, dar El mi le-a dat pe amândouă.

În al treilea rând, trebuie să susțin adevărul pe care îl afirmă Cuvântul Său despre homosexualitate. Aceasta a cauzat uneori separare între mine și fiul meu, dar am învățat să îi dau drumul și să-L las pe Dumnezeu să Se ocupe de asta.

Când apar situații la care nu sunt sigură cum să reacționez, trebuie să mă las condusă de Duhul. Uneori trebuie să vorbesc; alteori să rămân tăcută. Am ajuns să am o nevoie disperată de Dumnezeu în circumstanțele mele și Îi spun regulat că, dacă nu va schimba stilul de viață al fiului meu, el singur nu și-l va schimba. El mi-a dat libertatea să rămân într-o relație bună cu fiul meu, fără să fac compromisuri cu privire la adevăr.

„Iar a Celui ce, prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi, a Lui să fie slava în Biserică și în Hristos Isus, din neam în neam, în vecii vecilor! Amin.” (Efeseni 3:20-21)

În vara anului 1995, mă aflam undeva între ceață și cer senin, încă încercând să înțeleg cum trebuia să mă poziționez în circumstanțele date.

Fusesem într-o stare foarte rea în toamna anului 1994 și Îl auzisem pe Duhul Sfânt spunându-mi să privesc ținută la Isus. Mă aflu încă în procesul de a o face, iar Dumnezeu, cu răbdare, a încercat să-mi cucerească inima rănită atunci când am făcut o călătorie pentru a-l vizita pe fiul meu. Nu știam nimic despre „bisericele homosexuale” sau despre zone specific homosexuale din oraș, dar călătoria mi-a oferit posibilitatea de a afla și despre unele, și despre celelalte. Nu bănuiam că în acel weekend Dumnezeu urma să-mi schimbe viața și întreaga perspectivă despre homosexuali. Petreceam timp cu fiul meu și cu câțiva prieteni ai lui (pe care până atunci doar îi tolerasem, pentru a fi lângă el). Intram și ieșeam din magazine, restaurante și baruri și deodată, parcă un vâl mi s-a ridicat de pe ochi și am putut să privesc în străfundul sufletelor celor din jurul meu. A fost atât de dureros, încât am început să plâng. Fiul meu m-a întrebat: „Mami, ce s-a întâmplat?” Nu am putut să exprim în cuvinte; nu mai simțisem niciodată așa ceva.

Mai târziu, în același an, când am auzit chemarea la misiune a foștilor homosexuali, am realizat ce se întâmplase. Dumnezeu făcuse ca strigătele inimii mele să treacă dincolo de fiul meu, la toți cei care se luptă cu zdrobirea sexuală. El mi-a dat un dar minunat, împărtășindu-mi ce vedea și simțea pentru ei. De atunci nu am mai fost niciodată aceeași!

În următorii trei ani, Dumnezeu a adus o vindecare uimitoare în viața mea. Știa că aveam nevoie de ea înainte de a putea sluji altora și, în special, înainte de a fi capabilă să arunc o privire asupra modului în care am contribuit la atracția fiului meu față de cei de același sex. Când am început să învăț despre rădăcinile și cauzele homosexualității și să văd cum structura familiei noastre a condus la slăbiciunea fiului meu, durerea și regretul pe care le-am simțit au fost devastatoare.

Ce face un părinte când realizează că, deși neintenționat, a contribuit la suferința copilului său? Îi mulțumesc lui Dumnezeu că înaintasem destul în călătoria mea cu El, pentru a fi capabilă să alerg la El cu problema mea. Eu nu o puteam rezolva, soțul meu nu o putea rezolva – nimeni nu o putea face

în afară de Isus. Aveam nevoie de El, pentru ca adevărul Lui să pătrundă în mine. Aveam nevoie de El, pentru a pune ordine în haos. El m-a ajutat să îmi asum greșelile, să mă pocăiesc de ele, să primesc iertarea Lui și să înțeleg că nu eu îl făcusem pe fiul meu homosexual. Mulți factori contribuieră la aceasta, inclusiv alegerile mele, dar slavă Domnului, ele pot fi răscumpărate!

Dumnezeu a revărsat asupra mea îndurarea, harul și iertarea Lui și mi-a schimbat radical viața. Mi-a dat armele credinței și rugăciunii pentru războiul spiritual în care sunt implicată și îmi îngăduie să slujesc în misiunea Lui. În ce loc mai onorat m-aș putea afla chiar acum, așteptând cu speranță ca Dumnezeu să lucreze? Cei care trăiesc liberi de homosexualitate sunt printre cei mai fericiți oameni pe care îi cunosc și cum binecuvântează ei inima mea de mamă! Ei știu unde au fost (în Egipt) și știu unde se duc (în țara promisă), iar „bucuria Domnului este tăria lor”. (Neemia 8:10)

Îl iubesc pe fiul meu atât de mult, iar acum îi iubesc și pe prietenii lui! Sunt așa de mândră de el pentru că rabdă toate și înfruntă în continuare viața cu curaj, hotărâre, cu un minunat simț al umorului și cu o inimă iubitoare. Știu că inima lui a fost sensibilă față de Dumnezeu când era mic. La vârsta de trei ani, a stat în fața bisericii și a cântat: „El este crinul din vale, steaua strălucitoare de dimineață, El este cel mai frumos din zece mii, pentru sufletul meu.”

De aceea, astăzi am încredere că Cel care a început o lucrare bună în el, o va duce la bun sfârșit până în ziua lui Hristos Isus. Acesta nu este sfârșitul!

[Terri Brown, *Depths of Despair to a Posture of Praise*. Copyright © Terri Brown. Tradus și publicat cu permisiune. Terri și John au doi fii, în vârstă de douăzeci și nouă și douăzeci și trei de ani. Terri a fost cofondatoare, iar în prezent este Director Executiv la misiunea *The Master's Design* din West Monroe, Louisiana, unde conduce un grup de suport pentru familiile și prietenii homosexualilor. Ea este implicată activ în *Grupul de Acțiune pentru Slujirea Homosexualilor* al

Convenției Baptiste de Sud. Poate fi contactată telefonic la misiunea *Master's Design* la numărul (01)318.396.9218.]

DUMNEZEU MI-A SALVAT CĂSNICIA
KATHY GILMORE

După cinci ani de căsnicie, soțul meu mi-a mărturisit că a comis adulter cu nenumărați bărbați, începând din ziua căsătoriei noastre.

Paul și cu mine ne-am cunoscut la scurt timp după ce terminasem colegiul. Mă dusesem la un studiu biblic și, în clipa în care l-am văzut, am știut că avea să fie soțul meu. Nu a fost tocmai dragoste la prima vedere, ci un sentiment calm de siguranță și dedicare, de care nu m-am îndoit niciodată că venea de la Dumnezeu. Dar la a doua noastră întâlnire, o bombă a zguduit imaginea idilei mele din Eden. La capătul cărării pe care ne plimbam, mi-a arătat câțiva oameni și mi-a spus: „Vezi bărbații aceia? Sunt homosexuali. Și așa sunt și eu.” Au fost ultimele cuvinte rostite înainte de o tăcere care a durat două ore. Milioane de întrebări se luptau pentru atenția mea în acele prime momente și aveam de luat decizii care urmau să întărească sau să distrugă relația noastră. Cea mai importantă întrebare era: „Ce cred eu cu adevărat?”

Am crescut fiind educată în creștinism și știam ce credeau creștinii, dar ce credeam eu rareori influența ceea ce simțeam sau făceam. Am fost întotdeauna copilul normal din familia noastră, arătând bine și făcând tot ce trebuia. Dar ceea ce nu vedea nimeni era partea murdară a vieții mele, mânia, teama, autocompătimirea și egoismul, care se dădeau grozav în spectacol. În ciuda înfățișării mele exterioare inocente, în clasa a cincea am avut prima mea experiență sexuală, cu prietena mea, în timp ce petreceam noaptea acasă la ea. Pe vremea aceea nu știam ce era sexul homosexual, nici măcar ce era sexul, dar știam ce mă făcea să mă simt bine.

Când am crescut și mi-am îndreptat atenția spre băieți, toate relațiile mele au presupus o anumită formă de contact fizic. Dar

stimularea fizică nu mi-a putut niciodată satisface dorința de dragoste și intimitate. Eram permanent în căutarea reasigurării că eram iubită și, cu cât căutam mai mult să fiu iubită, cu atât eram mai puțin capabilă să iubesc pe cineva. După ce, an după an, am trecut de la un prieten la altul, am ajuns, în cele din urmă, la concluzia că nu puteam iubi pe nimeni îndeajuns – eram egoistă, infidelă și doream să găsesc pe cineva care m-ar fi făcut să mă simt iubită și satisfăcută. Eram atât de singură, încât am fost nevoită să mă întreb pe mine însămi: „Ce cred eu cu adevărat?”

Desigur, știam că Isus a murit pentru păcatele lumii, dar aceasta nu era același lucru cu a înțelege că a murit pentru lucrurile de care îmi era atât de rușine. A murit din cauza explorării sexuale pe care o făcusem cu prietena mea. A murit din cauza promiscuității mele cu prietenii mei. A murit din cauza dorinței mele egoiste de a fi iubită, dorință care a motivat o căutare nesfârșită a unei ultime idile. A murit pentru momentele când am făcut lucruri pe care nu ar fi trebuit să le fac și a murit pentru ocaziile când ar fi trebuit să fac ceva și nu am făcut. Cu alte cuvinte, a murit pentru toate lucrurile greșite din viața mea. Faptul că am înțeles aceasta mi-a pus convingerile în acord cu experiența mea personală – și am descoperit că Isus a murit pentru mine, o păcătoasă.

Nu știam dacă homosexualitatea era ceva cu care te naști sau în care intri, dar știam că Biblia o numea păcat (Levitic 18:22, Romani 1:24-27, 1 Corinteni 6:9-11) – exact lucrul pentru care a murit Isus și exact lucrul de care eram vinovată și eu. Scripturile ne spun că orice fărădelege este păcat și că orice păcat are aceeași pedeapsă și aceeași rezolvare. Când Paul mi-a dezvăluit lupta lui cu homosexualitatea, am fost nevoită să recunosc că lupta lui cu păcatul nu era atât de diferită de lupta mea. Nu mă îndoiam că Paul Îl căuta pe Dumnezeu din toată inima (Ieremia 29:13) și că Dumnezeu nu va renunța la copilul Său. (Deuteronom 31:8) Dacă eu credeam cu adevărat că Isus a murit pentru ca să biruim păcatul, atunci acest păcat nu era atât de diferit. Mai devreme sau mai târziu, păcatul va pleca, fiindcă

păcatul nu poate continua în prezența unui Dumnezeu sfânt. Zece luni mai târziu eram deja căsătoriți.

După cinci ani de căsnicie, pe când eram însărcinată cu al doilea copil, Paul m-a anunțat că vroia să divorțeze, după care s-a mutat cu un bărbat. Mi-a spus că cea mai lungă perioadă în care îmi fusese credincios a fost de opt luni și că numărul partenerilor pe care îi avusese era imposibil de estimat. Pe vremea aceea, SIDA era subiectul dominant în mass-media, iar știrea despre promiscuitatea lui a fost devastatoare pentru mine.

Biblia spune: „Dragostea... acoperă totul, crede totul, nădărduește totul, suferă totul” (1 Corinteni 13:4, 7), dar era ceea ce îmi cerea Dumnezeu să fac în situația dată? Bineînțeles că Dumnezeu trebuie să ne iubească astfel, dar pentru mine, să iubesc pe cineva atât de mult, când îmi făcuse așa ceva, era o nebunie! Cum puteam îndura respingerea pe care o simțeam datorită faptului că prefera un bărbat? Cum puteam spera că o căsnicie ca a noastră putea fi restaurată, după atât de multă infidelitate? Și, în primul și în primul rând, cum puteam îndura riscul ca copiii mei să fie infectați cu o boală ca SIDA? Dacă dragostea nu va pieri niciodată, era dragostea suficientă pentru a-mi da speranță? Credeam cu adevărat că dragostea lui Dumnezeu pentru mine era de ajuns pentru a iubi chiar și în acea situație?

Paul s-a întors la scurt timp după ce se mutase cu acel bărbat. Hotărâse că nevoile copiilor lui erau mai importante decât satisfacerea propriilor sale dorințe egoiste pentru sex, identitate, libertate și plăcere. Pe cât de nobil era acest motiv, nu prea era un motiv pe care să clădești o căsnicie. Când a venit acasă, era de parcă trăiam cu un străin. Bărbatul pe care îl cunoscusem și pe care îl iubisem nu mai exista – cineva care m-a mințit, m-a înșelat, a furat intimitatea sexuală care ar fi trebuit să fie numai a mea, îl înlocuise pe bărbatul cu care mă căsătorisem. Nu numai că temelia încrederii dintre noi fusese clătinată, dar el ne expusese pe copiii noștri și pe mine și la un risc fizic. Indiferent cât de mult am încercat să îl iert și să las trecutul în urmă, iertarea în sine nu era suficientă pentru

restaurarea relației noastre. Deși Paul susținea că nu mai ducea un stil de viață homosexual, continua tiparul izolării emoționale, autosatisfacerii și independenței, ori de câte ori exista stres sau conflict. Drept rezultat, mă trata mai mult ca pe un obiect, decât ca pe o ființă – un obiect care era un dușman al dorințelor lui și care îi amintea de eșecurile lui. Distanțarea emoțională, minciuna și controlul manipulator au continuat.

Eram confuză deoarece, din punct de vedere sexual, Paul dorea un bărbat. Nu eram îndeajuns de femeie? Eram prea masculină fiindcă aveam părul scurt și nu-mi plăcea să port rochii? Cum putea pretinde că mă iubea, când era atât de rece și de distant cu privire la durerile și nevoile mele? Dacă aș fi avut ca rivală o femeie, aș fi știut cum să-mi măsoar puterile cu ea, cum să mă compar cu ea și cum să lupt. Dar cum puteam lupta împotriva unui bărbat, pentru afecțiunea și intimitatea soțului meu? Din fericire, am învățat că nu puteam. Dacă m-aș fi concentrat asupra faptului de a mă compara cu un rival, nu aș fi înțeles niciodată propria mea identitate în Hristos. (Galateni 6:4, Efeseni 1) Aveam nevoie să-mi înțeleg identitatea – ceea ce mă făcea valoroasă în ochii lui Dumnezeu, pentru a ști cine eram în Hristos și ce vroia El să devin. Fie că soțul meu avea să mă prețuiască, fie că nu, trebuia să fiu o femeie aprobată și acceptată de Domnul meu. Trebuia să trăiesc realitatea relației mele cu Dumnezeu în propria-mi viață, confruntându-mă cu păcatul meu, umblând în ascultare și trăind în speranță într-un mod personal, înainte de a-i putea ofer ceva lui Paul.

Pentru a restabili încrederea în relația noastră, a trebuit să înțeleg că toți suntem pe de-a-ntregul păcătoși. În final, singurul lucru de care puteam fi sigură în ceea ce îl privea pe Paul, era că păcatul lui mă avea să mă rănească, fără îndoială, din nou – dacă nu sexual, atunci financiar sau în ce privea timpul lui, sau în ce privea prioritățile lui. Deși homosexualitatea era o problemă uriașă, ea nu constituia singura manifestare a păcatului în căsnicia noastră. Nici nu înlătura lucrurile bune din căsnicia noastră; el era un tată minunat, avea mare grijă de noi din punct de vedere material și era de mare ajutor în jurul casei. Chiar

dacă deseori părea gelos pe relația mea cu Dumnezeu, era și cel mai mare supporter al meu în dorința mea de a deveni femeia care vroia Dumnezeu să fie. În final, încrederea mea pentru siguranță și speranță trebuia să se bazeze pe Dumnezeu și numai pe Dumnezeu, nu pe abilitatea lui Paul de a trăi o viață dreaptă. (Mica 7:5-7) În plus, să mă încred în Dumnezeu însemna să am încredere în abilitatea lui Dumnezeu (nu în abilitatea mea!) de a face din Paul o făptură nouă, fie că avea să fie evident rapid, fie că nu. (2 Corinteni 5:17)

În următorii zece ani, Dumnezeu a făcut încet, încet schimbări emoționale și spirituale în Paul, atunci când a început să-și asume identitatea masculină, care el credea că îi lipsea. Între timp, Dumnezeu m-a înscris la o școală specială în care lucrul zilnic la clasă includea iertarea, supunerea, binecuvântarea celor care mă persecutau și scoaterea unui par după altul din proprii mei ochi. Am devenit în mod intim familiarizată cu 1 Corinteni 13, verset cu verset, când am învățat să mă concentrez zilnic asupra speranței, nu a trecutului, asupra credinței, nu a eșecului, și să mă încrezând în adevărul caracterului lui Dumnezeu, mai mult decât în fragilitatea succesului sau eșecului omenesc. Am învățat să nu păstrez, în mod activ, o înregistrare a greșelilor, neîngăduind minții mele să stăruie asupra evenimentelor din trecut. Am învățat să mă bucur de realitatea calităților bune ale lui Paul, în loc să mă bucur în nenorocirea mâniei, autocompătimirii sau fricii. În toate circumstanțele, știam că pe primul loc trebuia să fie relația mea cu Dumnezeu trebuia să fie – indiferent ce făcea Paul. Am început privesc Biblia ca pe izvorul deciziilor și valorilor mele, un instrument practic pentru schimbarea gândurilor și sentimentelor mele, nu o carte cu povești frumoase și idei teologice profund abstracte. Viața mea de rugăciune s-a schimbat, devenind o comunicare în ambele sensuri, în care mai mult ascultam decât vorbeam. Dumnezeu a început să sufle suflare de viață în Cuvântul Său, când timpul pe care îl petreceam cu El a devenit intim, iar iubirea pe care mi-o oferea

Dumnezeu a devenit mai importantă pentru mine decât nevoile sau dorințele mele.

Între timp, încercarea lui Paul de a dobândi încredere în sine, independență și o „imagine masculină” ne-a dus pe un pământ virgin, unde am construit o casă din bușteni și am trăit patru ani și jumătate fără electricitate, dintre care trei ani și fără apă curentă. Pe vremea aceea, aveam cinci copii și îi școlarizam acasă la o lampă cu petrol lampant. Viețile noastre erau un amestec de bine și rău, libertate și control, manipulare, minciună și adevăr. Ca firele dintr-un material țesut, adesea era dificil de spus care era rezultatul trecutului său și care era rezultatul alegerilor de fiecare zi.

Apoi o altă bombă a lovit țesătura vieților noastre. În decurs de un an, trei membri ai familiei noastre au fost diagnosticați cu hepatită B, o boală răspândită în mod obișnuit în comunitatea homosexuală. Deoarece, pentru a-și trata propria boala, soțul meu lua o medicație care îi schimba dispoziția, când a încercat să-mi spună vestea proastă despre copilul nostru, discuția noastră a devenit violentă, iar eu m-am ales cu multiple vânătăi. La soțul meu și la unul dintre copii boala era cronică – conform medicului nostru, o stare care la copii era intratabilă, incurabilă și care, în cele din urmă, avea să fie fatală. Sentimentul că eram trădată și părăsită de Dumnezeu a fost dincolo de puterea mea de a îndura.

Avusesem încredere în Dumnezeu că îmi va proteja copiii, când îi îngăduisem lui Paul să se întoarcă acasă. Eram, prin urmare, responsabilă pentru această boală deoarece îi îngăduisem să se întoarcă, expunându-ne la un asemenea risc, totul fiindcă vroiam să supraviețuiesc căsnicia noastră? Timp de zece ani avusesem încredere în Dumnezeu că soțul meu îmi spunea adevărul, că devenise o făptură nouă în Hristos și că biruise păcatul în Numele lui Isus. Chiar dacă avea să reziste căsnicia noastră, nu aveam să fim niciodată liberi de efectele păcatului. Chiar dacă iertam, chiar dacă aveam încredere în pretenția de nevinovăție a soțului meu, chiar dacă îl iubeam cu o dragoste jertfitoare, necondiționată, boala avea să-și bată

întotdeauna joc de libertatea pe care am tânjit să o avem față de trecut. Siguranța calmă, care venea de la Dumnezeu, când am realizat prima dată că Paul va fi soțul meu, părea să se afle în contrast evident cu durerea, respingerea, singurătatea și ruina pe care le adusese căsătoria noastră. Eram „o femeie părăsită și cu inima întristată, ... o nevastă din tinerețe, care a fost izgonită”. (Isaia 54:6) Fiecare fărâmă de credință, speranță și dragoste era smulsă în batjocoră din fiecare celulă a ființei mele.

Am strigat: „Dumnezeule! Nu înțeleg! Copilul meu este nevinovat!” La care El mi-a răspuns: „Înțeleg.” „Dar copilul meu va muri din cauza păcatului tatălui său!” Iar El mi-a răspuns: „Copilul meu a murit din cauza păcatelor tale.” Am strigat: „Dar nu merită să moară!” El mi-a răspuns: „Nici Fiul Meu nu a meritat să moară.”

Mai bine de șapte ani avusesem obiceiul să-mi petrec prima oră din zi cu Domnul, citind, rugându-mă, studiind și memorând. Mă străduisem din greu să fiu o împlinitoare a Cuvântului și să pun în practică ceea ce citeam.

Dar aceasta era mai mult decât puteam îndura. Nu aveam credință ca să înfrunt ceea ce părea să reprezinte restul vieții mele. În mânia și disperarea mea, I-am zis lui Dumnezeu: „Am terminat! Nu pot continua. Chiar dacă ești real, nu mai vreau să Te urmez. Nu pot și nu voi crede în Tine când mă doare atât de tare.” Iar El mi-a răspuns, purtându-mă în gând, relatare după relatare, de la Geneza la Apocalipsa, întrebându-mă: „Care parte nu este adevărată? Ce vei face mâine dimineață când te vei scula? Unde altundeva te vei duce? Eu voi fi întotdeauna cu tine.” Când nu aveam destulă credință pentru a merge înainte, Dumnezeu mi-a dat credincioșia Lui de-a lungul secolelor, pe care să mă bazez. Când durerea mea era atât de mare, încât vroia să distrugă relația mea cu Dumnezeu, El a adus viață în relația noastră și a făcut ca ea să continue.

În următoarele patru luni, am jelit din cauza impactului păcatului în viețile noastre. Am plâns, am postit și m-am rugat până în punctul în care soțul meu, copiii noștri, pastorul nostru și mulți prieteni au crezut că pierdusem contactul cu realitatea.

Într-o noapte, după ce soțul meu s-a întors de la un weekend *Promise Keepers* [bărbații membri în această organizație creștină fac promisiunea de a depune eforturi pentru a practica puritatea spirituală, morală, etică și sexuală, n. trad.], am avut o confruntare spirituală, în care soțul meu a renunțat la dedicarea lui spirituală față de plăcerea sexuală, la resentimentul și amărăciunea lui față de divorțul părinților săi și față de abandonul emoțional, față de mândria lui de a încerca să-și controleze viața și vulnerabilitatea, și față de răzvrătirea lui de a gândi că se afla mai presus de lege și că era imun față de judecată. Am avut momente extraordinare de rugăciune și curățire, care au durat patru ore în prima noapte, prelungindu-se apoi în următoarele două săptămâni.

Desigur că existase pocăință, ca și rugăciune în diferite perioade în căsnicia noastră, dar de data aceea, în suveranitatea lui Dumnezeu, puterea și profunzimea rugăciunii noastre au fost mult mai mari. A apărut o schimbare imediată în comportamentul lui Paul, care s-a vădit în câteva dintre cele mai surprinzătoare domenii. Fără să se gândească măcar, a început să-și pună centura de siguranță, conducea diferit, resentimentul lui față de părinții mei s-a evaporat, a încetat să controleze unde mă duceam, nu se mai simțea constrâns să viziteze locuri unde era ispitit sexual, era mai greu pentru el să-i recunoască pe cei care duceau un stil de viață homosexual, dar mai ușor pentru mine, Scripturile au devenit reale și vii pentru el, a încetat să ascundă cum își cheltuia banii, chiar obiceiurile lui de a mânca s-au schimbat. Uneori schimbările au luat o întorsătură amuzantă, ca atunci când l-am sunat pe pastorul nostru, plină de încântare, deoarece pentru prima dată soțul meu aruncase o a doua privire unei femei frumoase. Cele mai multe femei ar fi fost geloase, dar eu eram încântată. Sau ca atunci când soțul meu neînfricat nu a putut întoarce mașina pe un drum plin de noroi, fiindcă era prea nervos deoarece se afla prea aproape de marginea drumului. Literalmente, arăta și acționa ca un om nou.

Țesătura pe care o alcătuiseră viețile noastre s-a descâlcit și s-a transformat în fire individuale. Unele fire erau rămășițe ale

vechiului mod de a gândi al lui Paul. Dar când au apărut la suprafață, suflarea Cuvântului lui Dumnezeu le-a alungat cu ușurință, deși înainte păreau de nestăpânit. Alte fire, ale caracterului, integrității, sincerității, smereniei și răbdării, cu greu vizibile înainte, au devenit vii și puternice, și au început să țese un material nou pentru familia noastră.

Cu doi ani în urmă, ni s-a cerut să participăm la un studiu experimental pentru un nou tratament pentru hepatita la copii. Ceea ce puteau oferi ei, în cel mai bun caz, era o atenuare a bolii copilului nostru, care urma cel puțin să întârzie efectele bolii și să-i prelungească speranța de viață. Era un studiu orb și nici măcar medicul nu avea să știe dacă primeam de fapt tratamentul sau doar un placebo. După un an întreg în program, nu numai că medicamentul a lucrat, ci rezultatele au indicat că boala era de fapt vindecată – virusul nu mai era detectat, nu mai era capabil să se reproducă, iar anticorpii erau activi în distrugerea oricăror celule noi ale virusilor. A fost primul caz din clinica respectivă în care s-au obținut asemenea rezultate.

Fără intervenția miraculoasă a Duhului Sfânt, nu cunosc niciun părinte care să fi putut accepta cu credincioșie suveranitatea lui Dumnezeu moartea așteptată a unui copil. M-am luptat adesea cu întrebarea de ce uneori Dumnezeu vindecă, iar alteori nu. Vindecarea copilului nostru a fost cu adevărat un dar al harului lui Dumnezeu, nu ceva dobândit prin destulă credință, nu ceva meritat printr-o dreptate mai mare sau ceva împlinit printr-o rugăciune mai bună, mai eficientă.

Ceea ce rugăciunea a făcut, a fost să asigure comunicarea necesară în relația dintre Dumnezeu și mine, și să facă posibilă renunțarea la drepturile mele de mamă în fața suveranității unui Dumnezeu puternic, care îl iubea pe copilul meu mai mult decât îl iubeam eu. Rugăciunea a fost vehiculul prin care l-am încredințat pe copilul meu în grija lui Dumnezeu, unde voia Lui se împlinise, nu voia mea. Ea a fost jertfa prin care l-am pus pe copilul meu pe altar, am ridicat cuțitul și l-am îngăduit lui Dumnezeu să Se îngrijească de mielul de jertfă. (Geneza 22:8)

Iar credința a fost procesul prin care am ales să cred că Dumnezeu este bun, chiar dacă fiecare fărâmiță a experiențelor mele îmi spuneau altceva. Credința ne îngăduie să privim dincolo de lumea văzută și să alegem să acționăm bazându-ne pe lumea nevăzută. (2 Corinteni 4:17-18) Credința ne permite să sperăm că este autentic caracterul lui Dumnezeu, că El este Cel care spune că este, indiferent de circumstanțele în care ne aflăm. Credința este absolut sigură că, indiferent de rezultat, Dumnezeu a acționat și va acționa în favoarea noastră, după cum vede El potrivit atunci când Îl căutăm cu sinceritate. (Evrei 11:1, 6) În final, experiențele sau încercarea noastră de moment nu constituie esența sau ansamblul vieților noastre. Nu vom cunoaște rezultatele finale până ce nu vom sta înaintea tronului harului Său. Între acum și atunci, restul este numai presupunere și nu știm cu adevărat ce se va întâmpla, cum va folosi Dumnezeu un anumit eveniment sau orice eveniment pentru a aduce glorie Numelui Său.

Am fost deseori întrebați cum ne-am descurcat să le spunem copiilor noștri despre trecutul tatălui lor. La început, erau mult prea mici pentru a înțelege. Deoarece sunt școlarizați acasă și rareori se uită la televizor, știau puține despre homosexualitate; nu am făcut din ea un secret, numai că nu au întrebat niciodată. Când boala ne-a lovit familia, am vorbit despre căderea omului, despre consecințele păcatului și despre ramificațiile pe termen lung ale alegerilor noastre, chiar de când suntem copii. Am încercat să îi învățăm principiile biblice ale înțelepciunii, harului, iertării și speranței, crezând că era mai important să îi învățăm cum să facă față vieții, având frică de Dumnezeu, decât să îi protejăm de realitate sau să îi expunem la cunoștințe nenecesare, atunci când erau prea mici pentru a le face față. Am crezut că, la timpul potrivit al lui Dumnezeu, adevărul și experiența îi vor pregăti pentru ceea ce vor avea nevoie.

Cu câțiva ani în urmă, un activist în căutare de semnături pentru o inițiativă pro-homosexualitate împotriva discriminării, l-a abordat pe soțul meu. Fără să știe că fiica noastră cea mare se afla lângă el, Paul și-a făcut cunoscută mărturia. După ce a

auzit întreaga poveste, singura întrebare a fiicei noastre a fost: „Ce este discriminarea?” A fost ca și cum Dumnezeu Și-ar fi pus mâinile peste urechile ei, iar ceea ce a spus Paul în rest a zburat pe deasupra capului ei. Pe de altă parte, cu un an în urmă, când aceeași fiică, acum în vârstă de șaisprezece ani, ne-a întrebat, în sfârșit, ce fel de misiune făceam și de ce, i-am răspuns cu sinceritate. Când i-am zis că îi ajutam pe cei implicați în homosexualitate fiindcă experimentasem aceasta în căsnicia noastră, singura ei întrebare a fost: „Cine a fost homosexual, tu sau tata?” După ce am discutat despre evenimentele trecutului și despre impactul pe care homosexualitatea l-a avut asupra familiei noastre, răspunsul ei a fost: „Cunosc destule despre relația voastră cu Dumnezeu pentru a ști că v-ați ocupat de păcatul din trecut. Acum, cum pot să vă sprijin mai bine când Îl faceți cunoscut pe Isus altora?”

De una singură nu aș fi putut înfăptui niciodată ceea ce a cerut Dumnezeu de la mine – anii mei de început au arătat-o. Nu mă pot salva pe mine însămi, nu mai zic de soțul meu sau de altcineva. Dar când luăm hotărârea de a-L primi pe Isus ca Domn, renunțăm la dreptul de a face ceea ce face pe placul dorințelor noastre egoiste. Nu mai slujim propriile noastre nevoi și poftă. În schimb, Isus Își trăiește viața în noi. Devenim trupul în care Își împlinește El voia.

În februarie 2001, Paul și cu mine vom sărbători a douăzecea aniversare a căsătoriei noastre. El este un om nou, într-un tot liber de homosexualitate. Iar eu sunt o ființă nouă, deoarece am învățat să îngădui dragostei lui Dumnezeu să prindă viață în mine.

[Kathy Gilmore, *God Saved My Marriage*. Copyright © Kathy Gilmore. Tradus și publicat cu permisiune. Kathy și soțul ei sunt coordonatorii misiunii *Metanoia Ministries*. Pot fi contactați la adresa: Metanoia Ministries, Spokane, P.O. Box 1045, Veradale, Washington 99037, USA.]

MAMĂ, AM SIDA!

MIGNON

Eram în ziua de 23 iulie 1988, în salonul 414, la etajul patru al *Spitalului Century City* din California. Soțul meu Bob și cu mine veniserăm în grabă acolo de la Washington, deoarece temperatura fiului nostru Scott urcase la 41,1 grade Celsius. Era în pericol de moarte.

Apoi a venit mărturisirea lui, care ne-a schimbat viețile pentru totdeauna. „Mami și tati,” ne-a spus Scott, „am SIDA. Medicii mi-au dat între nouă și douăzeci și patru de luni de trăit.”

Am fost șocată, dar nu mai mult ca atunci când Scott ne dezvăluise că era homosexual. Și de când aflasem, în anul dinainte, că era seropozitiv, citisem efectiv tot ce găsisem despre HIV/SIDA. Deci mintea mea era oarecum pregătită, deși nu mă așteptasem să se întâmple atât de curând.

Cu toate acestea, în inima mea s-a întâmplat altceva – ceva ce definde o explicație la nivel pur omenesc. În loc de disperare, aveam pace. Chiar din acea primă clipă, când emoțiile mele erau amorțite de șoc, la nivel spiritual SIDA nu a putut să mă biruie. Același lucru era adevărat pentru Bob și Scott. Drept rezultat, SIDA nu a putut niciodată să ne învingă cu adevărat.

Faptul că am auzit diagnosticul în acea noapte, a schimbat modul în care mă raportam la homosexualitatea lui Scott. Când Scott ne-a spus prima oară că era homosexual, ne-a fost tare greu. Speranța și rugăciunea noastră era ca fiul nostru să renunțe la viața homosexuală.

Scott se luptase cu homosexualitatea ani de zile, cerându-I lui Dumnezeu să-i îndepărteze sentimentele. Era un tânăr creștin sensibil, care își mărturisea credința în mod deschis. Știa ce credea biserica despre homosexualitate; de aceea nu a împărtășit nimănui natura luptei lui. Cuvinte neomenoase despre „poponari” și „pederaști” l-au împins doar să se ascundă și mai mult.

Când luptele lui au devenit cunoscute, conducerea bisericii lui Scott a fost foarte dură cu el, fără să facă niciun efort pentru restaurare. Membri din biserică au venit la noi, plini de mâhnire și șocați, din cauza insensibilității cu care a fost tratat Scott. Probabil că fiul nostru a fost distrus de acea experiență. Dar chiar dacă l-a zguduit, ea nu i-a clătinat credința. Viața lui de creștin dura de mulți ani, din fragedă copilărie până la colegiu și școala biblică. Puterea lui Dumnezeu în viața copilului Său era foarte evidentă.

Dar am simțit o anumită amărăciune datorită faptului că atunci când aveam mai multă nevoie de familia bisericii noastre, au existat fisuri ale relației dintre noi și biserică, din cauza unor decizii ale conducerii. Când i-am împărtășit sentimentele mele lui Scott, mi-a zis: „Mami, nu fi supărată. Mi-e milă doar de ei, pentru că sunt astfel de creștini. Dar i-am iertat și merg înainte.” În acel schimb de replici, Scott m-a învățat despre iertare. Dacă el îi iertase pe cei care îl răniseră, cu siguranță și eu trebuia să o fac.

Odată ce am știut că Scott avea SIDA, toate îngrijorările noastre despre sexualitatea lui au devenit secundare. Le-am predat lui Dumnezeu și am lăsat totul în seama Lui. În acea clipă, am câștigat o nouă libertate. Eram liberă să iubesc, lăsând judecata pe seama lui Dumnezeu. Am înțeles că s-ar putea să nu-l mai avem mult timp, deci fiecare moment este prețios.

Scott și-a revenit din prima infecție acută, doar pentru a se îmbolnăvi câteva săptămâni mai târziu. De data aceea, deși nouă specialiști lucrau cu Scott, tot nu știau ce anume făcea ca temperatura lui să urce la mai mult de 40,5 grade C. A fost una dintre cele mai grele săptămâni din viața mea. Temperatura lui Scott scădea cu jumătate de grad și apărea un licăr de speranță. Apoi urca din nou și ne confruntam din nou cu criza. Zile în șir, Scott a fost complet incoerent.

Stăteam pe un scaun în colțul salonului și mă uitam la Scott cum zăcea pe patul de spital. „Ar putea să moară”, mă gândeam eu. Pentru mine, viața se schimbase pentru totdeauna. Realitatea acestui fapt m-a lovit cu o asemenea forță, încât am strigat:

„Dumnezeule, este prea greu pentru mine! Nu pot face asta, nu-l pot privi pe fiul meu murind!”

Deodată, cum stăteam acolo în lacrimi, pacea lui Dumnezeu a coborât peste mine, atunci când Duhul Lui a personalizat pentru mine un verset din Biblie pe care li-l făcusem cunoscut lui Scott și surorilor lui cu ani în urmă: „Știi că este prea greu pentru tine, Mignon, dar puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită.” (2 Corinteni 12:9) Apoi am auzit altceva, la fel de clar de parcă mi-ar fi spus-o Dumnezeu în persoană: „Mignon, lumea întregă are nevoie să afle despre dragostea Mea. Vreau să te duci să-i iubești.”

Știam în inima mea că lumea la care Se referea El erau pacienții din celelalte cincisprezece saloane, niciunul neavând o familie care să îl susțină. După ce m-am rugat pentru înțelepciune, m-am ridicat și m-am dus în salonul din partea cealaltă a holului, unde stătuse Scott la prima spitalizare.

Jerry, pacientul din acel salon, era foarte bolnav. După ce am vorbit un timp, am zis: „Jerry, văd că acesta este un loc foarte singuratic, iar SIDA este o boală a singurătații. Te simți vreodată singur?” „Uneori,” a răspuns el. „Uneori mi se pare că nu mă iubește nimeni.” „Ei bine,” am continuat eu, „vroiam doar să-ți spun că Dumnezeu te iubește și că ești prețios pentru El.” Apoi i-am împărtășit cât de grea era această experiență pentru mine ca mamă și că puteam trece prin ea numai fiindcă știam că lui Dumnezeu Îi păsa de mine și că ochiul Lui atent era asupra mea și a lui Scott. „Cum poți ști cu adevărat asta?” m-a întrebat Jerry. I-am povestit despre trecutul meu, că am crescut într-un cămin creștin și că mersesem la școala duminicală în copilărie, și cum credeam în Dumnezeu din toată inima mea. „Vreau să cred și eu”, mi-a răspuns el. „Am mers și eu la școala duminicală când eram copil. Părinții m-au trimis. Dar de atunci m-am lăsat dus de val.”

Conversația a devenit foarte relaxată după aceea, deloc forțată, ceea ce era uimitor, pentru că nu aveam pregătire pentru a face așa ceva. Dar cred că am făcut efectiv un progres atunci când l-am întrebat pe Jerry dacă puteam face ceva pentru el,

pentru ca să aibă o zi mai bună. „Da”, a spus el. „Vrei să mă freci pe spate?” „Bine”, am zis, nu prea sigură cum să procedez. Dar mi-am pus loțiune pe mâini, iar el s-a întors pe o parte și i-am frecat spatele cât de bine am știut. Când am fost gata de plecare, a vrut să mai rămân.

M-am întors în salonul lui Scott, convinsă nu numai că trebuia să fac ceea ce înainte îmi păruse imposibil, dar că puteam să o fac, cu ajutorul lui Dumnezeu. Când am plecat de la *Spitalul Century City*, vizitasem fiecare pacient de pe etaj. Și toți cei de acolo acolo, inclusiv personalul, începuseră să-mi spună „Mami”. Știam că Scott fusese tratat nedrept, chiar nemilos uneori, și vroiam să îi ajut pe acei oameni să vadă că dragostea lui Dumnezeu exista în lumea aceasta rea și pentru ei.

Îmi doresc ca atunci când Scott era bolnav, să fi știut ce cunosc acum despre ajutorarea oamenilor pentru a se pregăti de moarte. Obișnuia să se retragă undeva singur și să devină foarte tăcut, uneori ore în șir. „Mami,” întreba el, „de ce am făcut lucrurile pe care le-am făcut?” Nu știu de câte ori m-a întrebat aceasta sau de câte ori am răspuns: „Nu știu, Scott.” Rămânerea lui în trecut îmi rupea inima, dar nu numai datorită neputinței pe care o simțea. Eram supărată pe trecut fiindcă ne fura și prezentul, clipă de clipă, zi de zi. Dacă ar fi să o iau de la început, aș încerca să îl ajut să vorbească despre asta. Aș aranja să facă parte dintr-un grup de suport. Dar noi eram singuri; am făcut tot ce am putut.

De asemenea, l-aș lăsa să-mi vadă mai mult lacrimile. Simțeam că trebuia să fiu tare pentru el și îmi ascundeam lacrimile. Acasă umbla prin cameră ca un om bătrân, fără putere, iar eu mă duceam sus și plângeam. Dar nu mă duceam niciodată jos până nu aveam ochii uscați; nu vroiam să se simtă vinovat pentru că ne provoca atât de multă tristețe.

Poate că ar fi ajutat să admit cu simplitate: „Da, suntem triști, Scott, triști pentru noi și triști pentru tine. În orice caz, te iertăm, pentru că te iubim, iar nimic din ceea ce ai făcut sau din ceea ce ai face în viitor nu ar putea schimba asta.”

În timp ce boala lui Scott progresa, tristețea lui din cauză că avea să moară tânăr s-a schimbat în neliniște în legătură cu moartea în sine. Cu aproximativ șase săptămâni înainte de a muri, a mărturisit: „Mami, mi-e teamă.” Când am discutat, am înțeles că cele mai importante întrebări ale lui Scott nu mai erau de ordin fizic sau intelectual, ci de ordin emoțional și spiritual. Avea nevoie – noi toți aveam nevoie – de sprijin spiritual.

Chiar în ziua următoare, printr-un aranjament al personalului de la spital, judecătorul pensionar Howard Patrick l-a vizitat pe Scott pentru prima dată. Judecătorul Patrick a venit să-i citească lui Scott și să se roage cu el în fiecare zi, cât a mai avut Scott de trăit. Scott era foarte mângâiat de aceasta și deseori adormea în timp ce asculta o scriere devoțională sau o rugăciune a acestui om minunat, care între timp i s-a alăturat lui Scott în rai. Când a murit, Scott era pregătit și nu se mai temea.

Sfârșitul a venit în ziua de 19 septembrie 1989, la ora douăsprezece și jumătate noaptea. Eram singură cu el în salon, tatăl lui și surorile lui dormeau în saloanele învecinate. Deși nu putea răspunde, am spus cu blândețe: „Scott, dacă nu te simți iertat pentru ceva de tatăl tău, de mine sau de Isus Hristos, să știi că ești iertat. Cere această iertare și pleacă în pace.”

Scott a murit douăzeci de minute mai târziu. Dintr-odată, în timp ce stăteam lângă el, a răsuflat, apoi a devenit liniștit. Apoi a mai răsuflat o dată, din gâtul lui s-a auzit o ușoară bolboroseală și s-a dus.

„Dragul meu, dragul meu fiu!”, am șoptit eu, „îmi vei lipsi mai mult decât mi-aș fi putut închipui vreodată. M-ai învățat cum să râd și cum să gădesc veselie în viață. M-ai învățat cum să fiu curajoasă și tare, și cum să cer biruință în fața înfrângerii. M-ai învățat despre durere și suferință. Tatăl tău și cu mine vom merge mai departe, iar Dumnezeu va fi tăria noastră.”

Înainte ca homosexualitatea și SIDA să intre în casa noastră prin Scott, poate că aș fi clasificat familia noastră ca „biruitoare”, în comparație cu cei ale căror stiluri de viață mai puțin virtuoză demonstră că erau „învinși”. Acum sunt convinsă că noi toți suntem doar niște călători în procesul

descoperirii a cine suntem noi, a ce este viața, a Cine este Dumnezeu și a modului în care lucrează El în lumea noastră astăzi.

Într-o zi deosebit de dificilă, când Scott era încă în viață, mă simțeam supărată și părăsită. Mergeam prin casă, uitându-mă în sus spre cer, plângând cu suspine: „Isuse, ajută-ne cumva! Ajută familia noastră!”

În timp ce mă rugam, pacea a coborât treptat peste mine. Sunt convinsă că Isus Însuși S-a ocupat de inima mea. Nu am auzit niciun glas și nu am văzut o lumină strălucitoare. Clopotele nu au sunat. Dar în inima mea am știut ceva, într-un fel în care nu mai știusem niciodată: Dumnezeu deținea controlul și avea să fie tăria noastră.

[Mignon, *Mom, I Have AIDS*. Tradus și publicat cu permisiune. Mignon și soțul ei, Bob, sunt Directori la *Support For Journey, Inc.*, o misiune pentru cei care trăiesc cu HIV/SIDA. Pot fi contactați la adresa: P.O. Box 1794, Oak Harbor, Washington 98277, USA, telefon: (01)360.675.1835.]

O ALTFEL DE MOARTE
GLORIA ZWINGGI

Când am aflat prima dată de implicarea fiului meu în homosexualitate, m-am făcut mică din cauza neîncrederii, fricii, vinei și rușinii. Năucită, m-am retras din lume, foarte confuză și supărată. Cui îi puteam spune? Cine m-ar fi putut înțelege? Fiul meu, singurul meu fiu! Cine mi-ar fi înțeles durerea copleșitoare și îngrozitoare, cauzată de spaima pentru viața lui? Au fost zile și săptămâni când viața a mers înainte fără ca eu să fiu conștientă de evenimentele de zi cu zi. Din când în când, deveneam pe jumătate conștientă de conversații și circumstanțe. Vroiam să strig: „Cui îi pasă? Nu vedeți cât de triviale sunt acestea pentru mine? Nu puteți simți durerea mea? Ajutați-mă! Sau dați-vă la o parte din calea mea!”

Rătăcind în pustiu

Pe vremea aceea, nu eram familiarizată cu *Exodus International*. Prin urmare, am rătăcit de una singură în pustiu, stăruind pe lângă Dumnezeu să-mi dea răspunsuri. „Cum de s-a întâmplat asta?”, L-am întrebat iar și iar. „Arată-mi cum să rezolv asta!” Nu aceasta trebuie să facă mamele, să rezolve problemele copiilor lor?

Cu trecerea lunilor, s-a întâmplat ceva în interiorul meu. Confruntarea cu neajutorarea mea totală m-a adus mai aproape de Isus Hristos. În înfrustrarea mea, am căutat mângâiere în brațele Lui.

Am înaintat prin valea lacrimilor cu eleganță? În niciun caz! Au fost momente când mă închideam în casă și strigam. Uneori, în weekenduri, încuiam ușile, mă întindeam în pat și plângeam ore întregi. Am trecut prin înfrustrare, tristețe, lipsă de rațiune și isterie. Prin toate.

Lupte timpurii

Mi-am crescut fiul ca mamă singură. Faptul că mă luptam pentru câștigarea existenței noastre însemna că aveam puțin timp, puțini bani și prea puțină energie pentru a avea un discernământ bun sau pentru a judeca dacă ceea ce făceam era bine sau rău. Au fost vremuri grele, dar au fost și multe vremuri bune. Ne consideram o familie. Tatăl fiului meu, deși locuia în același oraș, nu i-a acordat niciodată dragoste sau atenție. De mai multe ori, l-am implorat să îl recunoască pe fiul nostru – în zadar.

„Totul va fi bine!”

Când fiul meu avea cam doisprezece ani, a început să se retragă în sine, împărtășindu-mi din ce în ce mai puține. Am crezut că datorită maturizării. M-am retras, neînțelegând cât de mult dorea un tată. Nu existau bărbați semnificativi în viața fiului meu, dar îmi amintesc că îmi spuneam: „Este un copil bun, foarte inteligent și iubitor. Va reuși; va fi în ordine!”

Cineva îmi spusese că dacă îl iubeam, totul avea să fie bine. Ceea ce era ușor; l-am iubit întotdeauna profund pe fiul meu.

Dar la vremea aceea nu am înțeles cât de mare nevoie avea de susținere din partea altor bărbați.

Scăpând și descoperându-mă

După descoperirea homosexualității fiului meu, am căutat scăpare în muncă. Fiindcă nu mă puteam relaxa și nu puteam dormi, lucram între zece și douăsprezece ore pe zi și în multe weekenduri. Patronii mei erau atât de mulțumiți, încât am fost avansată în funcție. Este incredibil pentru mine cum cineva cu zece clase poate escalada atâtia munți personali și profesionali, în timp ce trece prin atâtea împrejurări adverse. Tatăl meu din cer a lucrat spre binele meu, așa cum face întotdeauna pentru cei care Îl iubesc. (Romani 8:28)

Am căutat, de asemenea, scăpare conducând mașina ore în șir. Uneori mă aflam la sute de kilometri de casă. Citirea unei hărți rutiere nu s-a numărat niciodată printre darurile mele, așa că trebuia să cer ajutorul lucrătorilor de la benzinării ca să ajung acasă. Chiar și acum, dacă mă opresc la una dintre benzinăriile care îmi sunt familiare, pot să văd un lucrător pe care îl recunosc. Imediat arată într-o anumită direcție și îmi spune râzând: „Casa ta este într-acolo, Gloria!” Acum mă amuză pozne ale mele de atunci, dar pe vremea aceea situația era departe de a fi amuzantă.

Întristare imensă

Am descoperit că cei mai mulți nu înțelegeau întristarea mea imensă. Dar nici eu nu înțelegeam cu adevărat ce se întâmpla. Îl purtasem pe acest copil în trupul meu și aveam să îl port întotdeauna în inima mea. Cum mă puteam aștepta ca alții să se confrunte cu situația mea?

Au trecut mulți ani de când devastarea a venit în viața mea. De-a lungul anilor, Domnul a fost blând, bun și iubitor, descoperindu-mi împrejurările care l-au făcut pe fiul meu să se lupte cu homosexualitatea (de exemplu, divorțul meu și lipsa ulterioară a unui model masculin).

Timpul perfect al lui Dumnezeu

Dar timpul lui Dumnezeu a fost perfect, dându-mi numai atâtă povară emoțională câtă puteam duce. El mă pregătește

pentru fiecare nouă descoperire și îmi dă putere și curaj, pentru a face față fiecăreia în parte. I-am cerut iertare Lui și fiului meu pentru ce s-a întâmplat și l-ar fi putut conduce la această alegere. Dumnezeu m-a mângâiat când eu mă condamnam din cauza eșecurilor din trecut.

Am ajuns, de asemenea, să înțeleg că s-ar putea să nu primesc niciodată răspunsul la numeroasele întrebări care ar mai fi putut apărea. Dumnezeu m-a asigurat că oricare au fost împrejurările (percepute sau reale) care l-au condus pe fiul meu la alegerea unei asemenea căi, el tot va putea experimenta o schimbare reală și adevărată. Mă bucur în cuvintele pe care i le-a dat îngerul Mariei, anunțând venirea iminentă a Mântuitorului nostru: „Căci niciun cuvânt de la Dumnezeu nu este lipsit de putere.” (Luca 1:37)

Binele va veni

Cred, de asemenea, că din această situație va veni binele – nu numai pentru mine, ci și pentru fiul meu. Refuz să i-l las lui Satan. Mă rog zilnic pentru el și pentru alții prinși în capcana homosexualității. Prin harul lui Dumnezeu, am luat hotărârea de a iubi, nu de a urî. De a rămâne în picioare, nu de a renunța. De a-i ajuta pe alții care se confruntă cu aceeași durere cu care m-am confruntat eu.

De-a lungul anilor, am învățat că homosexualitatea este o problemă complexă. Soțul meu spune că toți copiii sunt vulnerabili la o anumită vârstă sau în anumite etape ale vieții. Ca părinți, ne trebuie multă compasiune și înțelegere pentru ca, atunci când cei dragi ai noștri se vor întoarce, să-i putem ajuta – în loc să-i împiedicăm – să se vindece. Trebuie să ne rugăm pentru înțelepciune și să fim dornici să ne recunoaștem greșelile atunci când avem prilejul.

În timp ce aștepți

Dacă cel drag al tău este implicat în homosexualitate, poți face multe în timp ce aștepți. Dumnezeu mi-a arătat că nu este nevoie să vorbesc la mulțimi de oameni la evenimente publice; pot vorbi cu un om o dată și să fac ca viața să fie diferită pentru el.

În fiecare zi mă rog ca Duhul Sfânt să mă pună într-un loc în care să pot vorbi în liniște, cu dragoste și înțelegere. Isus a înfăptuit mare parte din misiunea Sa cu câte un singur om o dată, iar mie îmi place să fac același lucru.

Unul dintre lucrurile care mă rănesc cel mai mult datorită faptului că fiul meu a dat curs homosexualității, este că nu voi avea niciodată nepoți. Dar Domnul a făcut o adevărată minune în această privință. Cu opt ani în urmă, m-am recăsătorit. Soțul meu are șase copii și treisprezece nepoți. Cinci dintre ei locuiesc în apropiere, ca să fie iubiți de bunica lor „vitregă”. Bunicile lor de sânge nu locuiesc în zona noastră, iar eu simt cu adevărat că părinții lor sunt bucuroși că îndeplinesc acest rol. Când mă gândesc ce minunați sunt acești copii, ochii mi se umplu de lacrimi, iar inima mi se încălzește.

Experimentând harul lui Dumnezeu

Dumnezeu mi-a dat înapoi viața atunci când nu mai aveam nicio speranță. În fiecare zi, Îi dau viața mea înapoi, pentru a fi folosită spre puterea și gloria Lui. El nu m-a lăsat să-mi pierd speranța. Mi-a dat simțul umorului și o inimă plină de căldură; mi-a dat, de asemenea, răbdare (fiul meu trăiește în homosexualitate de cincisprezece ani).

Am din nou un motiv să trăiesc. Îi pot învăța pe alții ceea ce Dumnezeu m-a învățat prin circumstanțele dificile prin care am trecut. Între timp privesc, aștept și mă rog ca fiul meu risipitor să se întoarcă.

[Gloria Zwinggi, *A Different Kind of Death*. Copyright © Gloria Zwinggi. Tradus și publicat cu permisiune. Gloria este Director la *Awakening/REACH*, o misiune din San Antonio, Texas. Pentru ajutorul care nu mai este disponibil la *Exodus International*, contactează *Exodus Global Alliance*.]

RĂSPUNS LA RUGĂCIUNILE UNEI SOȚII

După zece ani de căsnicie, mă aflam în pragul sinuciderii. Lupta ascunsă a soțului meu cu homosexualitatea mă distrugea. Începusem să mă întâlnesc cu Lance în liceu, iar relația noastră a

continuat la colegiu. Îmi plăcea să mă aflu în preajma lui, dar concentrarea lui intensă asupra prietenilor masculine mă făcea să mă simt părăsită. Îmi alimenta și suspiciunile tot mai mari că se lupta cu homosexualitatea, chiar dacă nu vorbisem niciodată despre așa ceva.

Am încercat să mă întâlnesc cu alții, dar nu se comparau cu Lance. „De ce trebuie să continui să simt așa cum simt cu privire la el?”, mă întrebam. Ar fi fost mult mai ușor dacă aș fi putut să mă îndrăgostesc de cineva care mă vroia, în loc să nu renunț la ceva ce nu mergea.

După doi ani de despărțiri care mi-au frânt inima și de împăcări, toate prea scurte, i-am dat lui Lance un ultimatum, când eram în ultimul an: „Ori te căsătorești cu mine, ori ieși din viața mea definitiv!” Spre șocul meu, dar și spre marea mea încântare, a spus „da”.

Am intrat într-o căsnicie confortabilă. Ne iubeam unul pe celălalt, împărtășeam multe interese comune, aveam posibilități strălucite în carieră și mergeam în vacanțe frumoase. Cu toate acestea, după șase luni, Lance a devenit deprimat. Iar eu nu mă simțeam în largul meu, ca și cum eram avertizată că urma o criză.

Îl iubeam pe Lance atât de mult, încât vroiam ca și el să mă iubească în același fel. De ce nu eram de ajuns pentru el? Conduceam mașina cu viteză excesivă, făcând tot ce puteam să-mi țin în șah neliniștea cu privire la jumătățile de adevăr din ce în ce mai numeroase, legate de privirile lui care hoinăreau și de disparițiile lui de durată la întâlnirile sociale.

Timp de zece ani, eu și Lance am continuat să jucăm șarada unui cuplu de vis. „Îmi spune că mă iubește”, mă gândeam eu, „și este cu adevărat un soț și un tată bun...” Eram confuză – și bucuroasă că nimeni altcineva nu bănuia nimic rău.

De asemenea, bazându-ne pe felul în care familia mea din copilărie se confrunta cu problemele inconfortabile, Lance și cu mine nu discutam niciodată despre problemele pe care le avea cu atracțiile față de cei de același sex.

În rarele ocazii în care îmi îngăduiam să mă gândesc la asta, credeam că puteam schimba cumva luptele homosexuale ale lui Lance. Poate că dacă aș fi fost mai atrăgătoare sau dacă aș fi arătat mai bine, bărbații nu ar mai fi așa o ispită pentru el. Probabil că nici faptul că nu eram cea mai feminină femeie din lume nu era de ajutor...

Am ales să mă îngrop în munca mea de la o instituție de sănătate mintală. În timp ce consiliam o femeie ca să nu-și ia viața, am început să mă gândesc la sinucidere ca o opțiune pentru mine însămi. Dintr-odată, nu am mai putut face ca sentimentele mele vag chinuitoare să dispară, lucrând mai sârguincios, mai repede, mai mult timp.

Viața mi s-a mai înseninat puțin când am primit o avansare importantă la serviciu. Lui Lance îi plăceau călătoriile și divertismentul, deci era și el încântat. Poate că avea să se simtă în sfârșit mulțumit. Dar indiferent ce făceam sau unde mergeam, se părea că întotdeauna căuta altceva; nimic nu era perfect pentru el.

Eu am avut un plan când am primit noua slujbă, dar și Dumnezeu a avut unul. Când am ajuns să lucrez alături de o creștină „născută din nou”, am fost îngrozită. „Ar trebui să o vezi pe acea ciudată a lui Isus de la lucru”, i-am spus lui Lance. „Biroul ei este atât de plin cu plachete cu versete din Scriptură, încât arată ca o librărie religioasă.”

Pe vremea aceea, nu îmi puteam imagina să-mi continui viața așa cum era, dar nu vedeam nicio cale de scăpare. În cele din urmă, Charlene mi-a făcut cunoscut suficient din Scriptură încât să devin convinsă că există un Dumnezeu și că Isus este Fiul Său. Dar cu toate că am văzut diferența pe care Isus Hristos o făcuse în viața Charlenei, nu puteam crede că avea să facă la fel pentru mine.

După luni de zile în care mi-am cercetat sufletul și în care nu am găsit altă soluție mai bună decât sinuciderea, în disperare, am îngenuncheat în camera de zi în toiul nopții și i-am adresat lui Dumnezeu o provocare: „Știi că ești real pentru că Te văd

în viața Charlenei, dar am nevoie să mi Te arăți mine. Acum! Ia-mi viața pe care o am eu și dă-mi ce are ea!”

Isus a venit imediat în cameră și m-a cuprins în brațele Lui. Sentimentul că Însuși Creatorul universului era așezat pe canapea alături de mine, a fost nespus de diferit de orice altceva experimentasem vreodată. Timpul s-a oprit în loc atunci când El m-a învăluit cu o minunată senzație de dragoste.

Cu toate acestea, pe Lance l-au apucat furiile datorită noii mele credințe. „Tipic pentru tine! Atee într-un minut, iubitoare a lui Isus în următorul minut!” a strigat el, trântind pernele pe căpătâiul patului și lovind cu pumnii în pat. „De ce ești atât de supărat? Tot ce am spus a fost că...” Mă auzeam răspunzându-i strigând, dar din gura mea nu a ieșit un sunet. Neobișnuit de calmă, stăteam în picioare, privindu-l în timp ce urla prin cameră. Am încercat să înțeleg logica situației. De ce era Lance furios? De ce eram calmă sub atac? De ce simțeam ca și cum altcineva deținea dintr-odată controlul asupra mea?

Incidente similare au avut loc în mod repetat în casa noastră în următorii doi ani. Când Lance nu era înfuriat sau meschin fără motiv, tăcea mîlc. Eram nedumerită și profund rănită. După zece ani de relație călduroasă și iubitoare, cum de ne transformasem în niște străini indiferenți? Da, existase neliniștea homosexualității, dar ea era ascunsă. Acum neînțelegerile aveau loc pe față.

Pe cât de îngrozitoare erau zilele cu Lance, nopțile cu Isus erau ceva la care nu aș fi renunțat pentru nimic în lume. Circumstanțele mele erau la fel de îngrozitoare a doua zi cum fuseseră în ziua precedentă. Dar prezența lui Dumnezeu noaptea făcea ca totul să dispară într-o dulce uitare. Știam că dacă Lance devenea creștin, totul avea să fie bine.

Dumnezeu a răspuns rugăciunilor mele în timpul unei slujbe la biserică, într-o dimineață rece de ianuarie în anul 1987. Lance începuse să meargă cu mine la biserică. În acea dimineață ne închinam, când deodată sanctuarul s-a umplut de o lumină albă strălucitoare. Prezența Domnului era atât de puternică și a continuat într-o asemenea măsură, încât m-am gândit că sigur

fusesem răpiți în rai. Acel timp incredibil de închinare a mai continuat două ore.

Fără să știu, Dumnezeu Se atingea de viața soțului meu. Lance a spus mai târziu că a simțit o mână pe umăr și că a auzit o voce blândă: „Te chem acasă. Vreau să părăsești stilul tău de viață și să fii al Meu. Dar trebuie să alegi astăzi. Nu există o a doua șansă.” Fără ca soția lui să îl cicălească sau să-l supravegheze, sau să controleze ceva, Lance a ales să iubească un Dumnezeu iubitor, în locul homosexualității care îl stăpânise un timp atât de îndelungat.

Lance nu a părăsit imediat stilul de viață homosexual. Nu pot explica pe deplin, dar dorința și hotărârea lui Lance de a se schimba erau atât de evidente în fiecare domeniu al vieții sale, încât atunci când dădea greș, nu conta pentru mine. Se dovedea demn de încrederea mea în fiecare zi. Minciunile și absențele lui prelungite dispăruseră. Când îi împărtășeam îndoielile mele cu privire la locul unde se afla sau cu privire la planurile lui, Lance îmi răspundea cu dragoste și înțelegându-mi temerile, în loc să se retragă în vechiul tipar defensiv.

Sunt convinsă că eliberarea uimitoare, dar nesenzatională a lui Lance din robia homosexualității se datora faptului că Dumnezeu a făcut ca în biserica noastră să existe bărbați puternici, care s-au purtat ca niște adevărați prieteni cu el, fără să știe despre luptele lui. Prin lucrarea Duhului Sfânt și prin evlavie de care avea parte în relațiile din cercul nostru de prieteni, dorințele lui homosexuale au dispărut în mod miraculos.

Dumnezeu ne-a chemat la misiunea foștilor homosexuali după ce Lance mergea deja cu consecvență pe cale de trei ani. Dintr-odată, ne-am trezit confrunțați cu nevoia de a face publică o latură a vieții noastre care până atunci rămăsese întotdeauna ascunsă, ceea ce nu ne-a surâs deloc. Înfințând o misiune, am fost obligați să ne întoarcem din nou la numeroasele probleme ale unei relații, ca încrederea, căința și iertarea, de care credeam că ne ocupasem deja.

Dar fiindcă am rămas credincioasă lui Hristos, El a fost credincios. Când plângeam împreună cu alte femei rănite, Dumnezeu a vindecat propriile-mi răni, în aceleași domenii. Acum, după opt ani, Lance și cu mine Îl vedem pe Dumnezeu cum continuă să facă o minune în viețile noastre. Căsnicia noastră este o mărturie a credințioșiei Lui – și a puterii Lui de a răscumpăra.

[*A Wife's Prayers Answered*. Tradus și publicat cu permisiune.]

RODNEY ERA HOMOSEXUAL ȘI CU TOATE ACESTEA DUMNEZEU ÎL IUBEA

Bună, eu sunt sora lui Rodney și l-am iubit foarte mult. Sunt cea mai mare dintre cei nouă copii din familia noastră. Sunt optsprezece ani diferență între cel mai mare și cel mai mic dintre noi. Rodney era cu nouă ani mai mic decât mine, ceea ce îl plasa la mijloc. Am auzit spunându-se că fraților mijlocii le lipsește atenția de care au nevoie. Într-o familie atât de numeroasă ca a noastră, era ușor să fii trecut cu vederea, indiferent al câtelea erai.

Fiind cea mai mare, mi s-au dat multe responsabilități în casă, mai ales deoarece șapte dintre cei nouă copii sunt băieți, iar părinții mei aveau păreri cam demodate despre munca „femeii”. Astfel am devenit o imagine a mamei pentru cei mai mulți dintre frații mei. Nu mi se îngăduia să-i disciplinez – Domnul știe că oricum ne-am primit toți partea – dar îi puteam iubi și puteam primi dragoste de la ei în schimb. Ca unui om însetat de apă, rățacit de zile întregi în deșert, îmi făcea multă plăcere dragostea specială pe care numai copilașii o dau, atât de deschis și sincer, celor în care au încredere.

Rodney avea niște probleme de sănătate, ceea ce însemna că primea mai mult din atenția mea individuală decât ceilalți. Când avea șapte ani a vomitat sânge – inflamație a stomacului, a zis medicul. Pentru un timp, a trebuit să urmeze o dietă foarte strictă. L-am iubit, l-am crescut și l-am îngrijit.

Când Rodney avea nouă ani, m-am căsătorit. Rodney a devenit total neascultător de părinți. Indiferent cât de mult îl băteau, nu se conforma. Au început să-l trimită să stea cu mine pentru perioade din ce în ce mai lungi. Când era cu mine, Rodney nu avea niciodată izbucniri de furie. Ne iubeam și ne respectam unul pe celălalt și, deși eram mai mare, îl tratam în mare parte ca pe un egal. Iar el, asemenea celor mai mulți dintre noi, tânjea după dragoste și acceptare.

Când Rodney avea cam șaisprezece ani, mi-a spus că era homosexual. Dragostea mea pentru el nu s-a schimbat niciodată. Pe vremea aceea nu eram creștină, deci nu știam că homosexualitatea îl putea ține pe Rodney departe de Împărăția lui Dumnezeu. După divorțul meu de tatăl copiilor mei, Rodney și cu mine obișnuiam să mergem la fast-foodul din apropierea locului unde stăteam și să privim bărbații drăguți care treceau. Cred că s-ar putea spune că eram ca „surorile”.

Apoi, la vârsta de treizeci și cinci de ani, m-am pocăit de păcatele mele, am acceptat adevărul cu privire la Cine este Hristos și am început călătoria pe calea cea îngustă care duce în Împărăția lui Dumnezeu. Lăudat să fie Dumnezeu! El m-a iubit în ciuda a tot ceea ce fusese în viața mea înainte și erau multe de iertat în ea.

De-a lungul anilor, cum se întâmplă cu frații, treptat ne-am îndepărtat, am mers fiecare pe drumul lui, el într-o parte a statului, eu în cealaltă. Când am devenit creștină, separarea dintre noi s-a accentuat puțin, nu pentru că ne iubeam mai puțin, ci doar pentru că viețile noastre erau atât de diferite. Când ne vedeam sau când vorbeam la telefon, eu depuneam mărturie, el era receptiv. Domnul mi-a arătat de timpuriu că dacă cineva nu este receptiv, nu este de niciun folos să-l forțezi. Numai o inimă pregătită de Duhul Sfânt poate primi adevărul.

Când Rodney avea treizeci și șase de ani, am primit un telefon de la el. Vroia să știe ce trebuia să facă pentru a merge în rai. L-am întrebat dacă el credea că Biblia este 100% adevărată și mi-a spus că da. Apoi i-am zis că trebuia să-I mărturisească lui Dumnezeu că era păcătos – i-am spus că toți suntem – și să-I

ceară lui Dumnezeu să-l elibereze de păcat în Numele lui Isus. I-am spus că Isus a venit și a murit pentru noi, pentru păcatul nostru.

Spre surpriza – și marea mea bucurie – Rodney s-a pocăit de păcatele lui și L-a primit pe Hristos chiar atunci la telefon. În acel moment, m-am întrebat dacă trebuia să-i spun lui Rodney despre homosexualitate, dar am simțit clar Duhul spunându-mi să aștept. Era perfect din punctul meu de vedere; oricum nu aveam nicio dorință să-i spun ce avea de zis Cuvântul lui Dumnezeu despre acest subiect. Rodney se apăra foarte mult și era foarte vocal cu privire la dreptul lui de a fi homosexual, și insista că s-a născut astfel. Nu mai este nevoie să adaug, eram mai mult decât fericită să mă dau la o parte și să-I îngădui lui Dumnezeu să folosească pe altcineva pentru această treabă.

În următorii doi ani, ne-am văzut de patru sau cinci ori, am vorbit la telefon de câteva zeci de ori și i-am trimis niște literatură creștină.

Într-o zi, la aproape doi ani după convorbirea telefonică în care mă întrebasese cum să ajungă în rai, m-a sunat și m-a întrebat dacă homosexualii puteau merge în rai. Cât încercasem să evit acea întrebare, spunându-I lui Dumnezeu că eu credeam că El va pune pe altcineva să-i vorbească lui Rodney despre acest subiect!

I-am răspuns lui Rodney că putea găsi răspunsul în Biblie. A întrebat de ce nu-i puteam spune pur și simplu; i-am zis că mai bine citește el singur. Mi-a zis: „Tu știi, așa că de ce nu-mi spui exact?”, deci m-am adunat toate puterile pentru explozia secolului și i-am spus cu cuvintele mele: „Un bărbat sau o femeie nu trebuie să se depărteze de ceea ce este natural și să se îndrepte spre ceea ce este contra naturii. Dacă un bărbat se culcă cu un bărbat, este o urâciune pentru Domnul. Cei care fac astfel de lucruri merită moartea, nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu...” (1 Corinteni 6:9-10, Romani 1:26-28, 32, Levitic 18:22, 20:13)

Uneori, când poate credem că avem cea mai grozavă credință, Domnul ne arată cât de mică este ea în realitate.

Dumnezeu trimisese deja pe Cineva care să-i vorbească lui Rodney despre homosexualitate. Când Rodney s-a pocăit de păcatele lui și a acceptat Cuvântul lui Dumnezeu ca fiind 100% adevăr, și a cerut eliberare, Duhul Adevărului a pătruns în inima lui Rodney și a început în el o lucrare care nu ar fi putut fi făcută de un simplu om.

Întristarea care vine de la Dumnezeu mântuiește sufletele. Dacă i-aș fi spus lui Rodney (fără călăuzirea Duhului) că homosexualitatea este păcat, poate că ar fi încercat să-și schimbe stilul de viață pentru mine. A fost crucial ca Rodney să ajungă la cunoașterea adevărului printr-o convingere venită de la Duhul Sfânt. Cuvintele mele ar fi fost doar vorbe goale, care nu puteau salva; dar prin acceptarea de către Rodney a convingerii de la Duhul Sfânt, cuvintele lui Dumnezeu au prins viață în inima lui și au adus viață în sufletul lui.

Prin cuvintele mele, poate că Rodney ar fi fost cumva în stare să curețe partea de afară a paharului. (Matei 23:25) Poate că ar fi fost în stare să pară creștin, dar adevărata circumcizie este cea a inimii, iar numai Duhul Adevărului poate curăți inima. Odată ce inima este convinsă de adevăr, trupul va fi și el.

Duhul Sfânt l-a convins – l-a convins pe Rodney că era păcătos, așa cum suntem noi toți. În cei doi ani de când Rodney a acceptat Cuvântul lui Dumnezeu ca adevăr, până ce m-a întrebat dacă homosexualii pot merge în rai, Duhul Sfânt a lucrat o pocăință minunată în inima și mintea lui. Și, cu siguranță, nu a avut nevoie de ajutorul meu. L-am lăudat însă că mi-a îngăduit să văd lucrarea pe care numai El o poate face în inimile oamenilor care se pocăiesc.

Când Duhul l-a călăuzit pe Rodney la adevăr, nu a avut loc o explozie, așa cum mă așteptasem, nici mânie, nici măcar scuze. El m-a întrebat doar: „Ce pot să fac referitor la asta?” I-am spus că trebuie să-I mărturisească lui Dumnezeu că știe că homosexualitatea este un păcat și să-I ceară lui Dumnezeu să-l elibereze de el. I-am zis că dacă va crede cu adevărat, Dumnezeu o va face.

Din nou, spre surpriza mea, Rodney a părut să nu aibă nevoie de timp de gândire, ca și cum decizia lui fusese deja luată – și sunt sigură că, la un anumit nivel, probabil că fusese. După cum spune Scriptura: „Pe orișicine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu! (Matei 10:32) Chiar dacă Rodney nu cunoștea aceasta, era ascultător de Cuvântul lui Dumnezeu. Chiar dacă citise numai puțin din Biblie, Duhul Sfânt îl conducea.

Și din nou, chiar la telefon, fratele meu – care îmi devenise și frate în credință – a mărturisit că homosexualitatea este păcat și i-a cerut lui Dumnezeu să-l elibereze de ea. Rodney a continuat mărturisind că avea o dorință sexuală foarte puternică și că dorea ca Dumnezeu să facă, pur și simplu, să nu mai poată face sex.

La două luni după aceea, Rodney m-a sunat devreme într-o dimineață și era foarte bolnav. (Rodney suferea de astm foarte sever, ca și de alte câteva probleme de sănătate. Lua inhalatori, plus steroizi pentru astm ceea ce, bineînțeles, i-a provocat alte probleme de sănătate.) L-am convins să meargă la spital, unde i-au făcut niște teste și au zis că avea pneumonie. Era grav și au spus că vroiau să-i pună un tub în gât pentru a-l ajuta să respire. Bineînțeles că era speriat.

Din cauza pneumoniei citomegalovirale și pentru că era homosexual, presupunerea firească a fost că avea SIDA. M-a sunat și mi-a spus că ei credeau că avea acea boală îngrozitoare, și am plâns împreună. Era așa de speriat și mi-a spus că nu vroia să moară. Mă simțeam atât de inadecvată pentru acele momente. Tot ce am putut spune a fost că nu va muri până ce Dumnezeu nu-l va pregăti. Deși ca om mă simțeam inadecvată, cuvintele pe care le-am rostit erau adevărul. Pregătirea pentru călătoria noastră în Împărăția lui Dumnezeu începe în clipa când acceptăm Cuvântul lui Dumnezeu ca adevăr total, iar procesul continuă cât trăim.

Rodney a decis să accepte să i se pună un tub în gât. Nu am realizat că odată ce făceau asta, nu va mai putea vorbi. În

primele două săptămâni l-au ținut atât de sedat, încât nu cunoștea pe nimeni.

Doamne, cum i s-a răspuns rugăciunii lui Rodney! Fusese eliberat (fizic) de homosexualitate, rugămintea lui din inimă ca Dumnezeu să facă astfel încât să nu poate face sex, nu a rămas fără răspuns. Cu siguranță nu era într-o stare – sau într-un loc – în care să facă sex. (În sens spiritual, Rodney a fost curățit de toată fărâdelegea în ziua în care a acceptat Cuvântul lui Dumnezeu ca fiind 100% adevăr și I-a cerut lui Isus să vină în inima lui și să-l elibereze.)

După ce Rodney a acceptat adevărul Cuvântului lui Dumnezeu, Duhul Sfânt l-a convins pe Rodney că homosexualitatea este păcat. Dumnezeu nu l-a îmbolnăvit pe Rodney, el avea deja probleme serioase de sănătate. Poate că de aceea era atât de disperat să se pună în ordine cu Dumnezeu. Deoarece era atât de bolnav, cred că Dumnezeu a folosit boala ca răspuns la rugăciunea lui Rodney pentru eliberare (fizică).

L-au testat pe Rodney în trei rânduri pentru SIDA, în timp ce era internat în spital. Testele au fost toate negative. Colegul lui de salon, în vârstă de cincisprezece ani, era îngrozit că ar putea avea și el ce avea Rodney, așa că am sunat și am vorbit cu medicul lui Rodney, care m-a asigurat că nu avea SIDA. Cel puțin a fost scutit de tortura înceată a morții din cauza SIDA.

Rodney se afla în spital de aproape o lună. Ni s-a spus că va fi probabil dus în curând la un mic spital particular, unde urma să fie conectat la un ventilator pentru respirație pentru tot restul vieții. Nu era ceva ce i-ar fi plăcut foarte mult, dar cui i-ar fi plăcut?

Convorbirea telefonică pe care am avut-o cu Rodney anterior introducerii tubului pentru respirație s-a dovedit a fi ultima noastră convorbire – cel puțin în viața aceasta. În ziua de 7 ianuarie 1993, s-a rupt o venă în gâtul lui Rodney, iar eu cred cu adevărat că îngerii lui Dumnezeu l-au întâlnit pe Rodney în pragul morții și l-au dus în sânul lui Avraam, unde doarme în pace (este mort) „în Hristos”, așteptând învierea celor drepti,

când Hristos Se va întoarce pentru copiii Săi. (Luca 16:22, 1 Corinteni 15:21-23, 1 Tesaloniceni 4:16)

Rodney ar fi vrut să fac cunoscută povestea pocăinței lui, fiindcă ar fi vrut ca toți oamenii, de pretutindeni, să știe că niciunul dintre noi nu este destul de bun în el însuși pentru a intra în Împărăția lui Dumnezeu. Dar ar fi vrut și ca povestea lui să fie înregistrată, pentru toți cei care vor să asculte că niciunul dintre noi nu este atât de rău, încât Dumnezeu să nu-l poată salva, cu condiția să creadă și să primească eliberarea (Adevărul).

[*Rodney Was Gay, and God Loved Him Anyway*. Copyright © 2001 Ava. Tradus și publicat cu permisiune.]

SIDA: POVESTEA UNEI MAME

PEGGY DIMMICK, AȘA CUM I-A POVESTIT
LUI CATHERINE LAWTON

Cu toate că îmi iubeam fiul, uneori mă rănea atât de tare, încât îmi venea să îl reneg.

Acceptarea socială însemna totul pentru mine. Mi-am dus copiii la biserica preferată, din punct de vedere social, în oraș și i-am încurajat să-și facă prieteni dintre copiii familiilor importante. Când au devenit adolescenți, am bănuit că aveau de-a face cu drogurile și sexul, dar niciunul dintre părinții sau dintre liderii religioși pe care îi cunoșteam nu vorbea despre asemenea lucruri, deci am presupus că era o fază pe care copiii o vor depăși.

Astfel încât, în ziua în care fiul meu Dick, în vârstă de douăzeci de ani, care era la colegiu, m-a sunat să-mi spună că era homosexual, am fost șocată, dar am gândit: „O altă toană! Va trece; vom găsi o soluție.”

„Du-te la cineva și vindecă-te”, i-am spus. Nici măcar nu puteam rosti acel cuvânt îngrozitor. Homosexual. Cu siguranță va trece! Dar nu cunoșteam amploarea homosexualității. Nu s-a vindecat ca un braț rupt. Și nu a trecut.

Neștiind încotro să mă îndrept, am început să caut cărți pe această temă, sfârșind doar prin a fi copleșită de vină. Multe dintre cauzele clasice ale homosexualității erau prezente în viața noastră de acasă și în relațiile noastre de familie. Gândindu-mă la nostru din trecut, inima mi s-a umplut de regrete amare.

Când Dick, primul meu copil, avea doi ani, iar eu eram însărcinată cu sora lui, soțul meu, care era marinar, a murit de poliomielită, lăsându-mă copleșită de durere.

În tulburarea mea emoțională, rămasă văduvă la nouăsprezece ani cu doi copii, nu m-am gândit să-l ajut pe micul Dick să treacă prin propria lui durere, nu am stat niciodată cu el să-i explic de ce tatălui lui nu mai era. Dick era un copil atât de binevoitor, de liniștit, iar sora lui atât de dulce, încât era ușor să fie trecut cu vederea.

Când unul dintre prietenii marinari ai soțului meu a început să mă viziteze și m-a cerut în căsătorie, am spus „da”. Del și cu mine aveam douăzeci de ani când ne-am căsătorit.

Fiica mea nu își cunoscuse tatăl. Ea și Del au devenit foarte apropiați. Dar între Del și Dick nu s-a dezvoltat niciodată o relație de tip tată-fiu. De fapt, ori de câte ori Del îl disciplina pe Dick, mă făceam mică de tot din cauza lipsei lui de sensibilitate și încercam să-mi protejez fiul. Într-o zi, după ce Del l-a pedepsit destul de sever, i-am poruncit: „Să nu te mai atingi de el”, iar Del a răspuns: „În regulă, îl voi lăsa în pace.” De atunci înainte asta a și făcut, iar un val de tensiune s-a ridicat între ei.

Dick a crescut având resentimente față de Del și nu i-a îngăduit niciodată să se apropie de el. Dar mai târziu s-a văzut că dorea afecțiunea tatălui său mai mult decât orice altceva.

În adolescență, Dick a ales să părăsească biserica noastră respectabilă și s-a alăturat unui grup de tineret de la o biserică evanghelică mai plină de viață. A ales să urmeze un colegiu creștin, unde studiul i-a plăcut, și a fost ales șef de an în anul întâi. Dar luptele lui interioare au continuat. Și-a exprimat lupta în această rugăciune, pe care am descoperit-o în hârtiile lui după ani de zile:

„Dragă Dumnezeu,

Acum este într-adevăr foarte greu... Mă simt ca și cum am mers prea departe. Totuși, știu că aștepti să încetez să mă mai lupt. Mai ales împotriva Ta. Poate că într-o zi voi înțelege cu adevărat că mă iubești și voi răspunde la dragostea Ta cu o viață dedicată Ție cu adevărat. Vreau să Te iubesc, Isuse. Te rog, ajută-mă! Te rog, Doamne, fă ca aceste cuvinte să se îplinească în viața mea!

Cu dragoste,

Dick.”

Dick s-a încurcat cu cei cu care nu ar fi trebuit. Școala a aflat că practica homosexualitatea și a fost dat afară din colegiu.

S-a dus la Hollywood și s-a implicat în viața de stradă. Mai târziu s-a alăturat lumii homosexuale din San Francisco, trăind o viață de promiscuitate.

Del a fost scârbit, iar la început așa am fost am fost și eu. Dar nu am vrut să mă îndepărtez complet de fiul meu, așa că l-am lăsat să-și aducă prietenii homosexuali în vizită la noi. Aveau ambiții și idei ca oricine altcineva, și am descoperit că era posibil să îi plac și să îi accept ca oameni, fără să trec cu vederea stilul lor de viață.

Din când în când, Dick venea acasă, renunța la caracteristicile stilului său de viață și dădea impresia că va ieși din el. Venea chiar cu noi la biserică. Apoi inevitabil izbucnea o ceartă de familie, iar el se întorcea mândros la comunitatea homosexuală. Cu toate că îmi iubeam fiul, uneori mă rănea atât de tare, încât îmi venea să îl reneg.

Între timp, Del și cu mine am început să frecventăm o biserică evanghelică, unde am învățat ce înseamnă creștinismul adevărat și l-am cunoscut personal pe Dumnezeu. Atitudinea mea s-a schimbat treptat, de la a vrea să-mi protejez fiul, la a dori să-i dau drumul și să-l încredințez în mâinile lui Dumnezeu. Uneori mă întrebam dacă Dumnezeu îmi auzea rugăciunile. Dar am continuat să-I cer să nu-l părăsească pe Dick.

Am căutat ajutor în comunitatea creștină. Am găsit *Love In Action*, o misiune creștină din San Rafael, California

(acum în Memphis, Tennessee), care slujea homosexualilor care doreau ajutor. Ei învață că homosexualitatea este rezultatul unor păcate mai adânci ale inimii, prezente și la heterosexuali, în special mânia, răzvrătirea și pofta. Dar Dick nu a vrut să le permită celor de acolo să îl ajute.

În cele din urmă, m-am rugat: „O, Dumnezeuule, fă ce trebuie să faci, dar fă! Chiar până la moarte.” Dar nu am crezut că va fi așa.

Apoi Dick s-a îmbolnăvit, iar diagnosticul a stabilit că era vorba de un parazit rar, la care nu avea imunitate. Apoi s-a descoperit că avea SIDA.

Dick a devenit prea bolnav pentru a-și purta de grijă, iar Del și cu mine l-am adus acasă. Era cumplit de slab. La început am fost tensionați, iar Dick se împotriva la tot ce spunea Del, ridicând un zid între ei.

Deși greutatea lui a scăzut brusc de la 75 la 38 de kilograme și avea nevoie de ajutor permanent, Dick nu-l lăsa pe Del să-l atingă. „Nu vrei ca tatăl tău să te frece pe spate?” îl întrebam eu. „Nu”, răspundea el.

Apoi, într-o zi, zidul s-a prăbușit. Dick a leșinat din cauza dușului, iar Del l-a ridicat de pe podea și l-a dus în pat. După acest act de iubire, Dick a început să îl lase pe Del să-l ajute.

Dick obișnuia să întrebe: „Când pleacă?” Dar a început să se uite pe fereastră ca un copil mic și să întrebe: „Când vine acasă?”

Treptat, am înțeles că ostilitatea dintre ei dispăruse. Cei doi bărbați discutau de la inimă la inimă despre ce aveau să facă atunci când Dick se va fi însănătoșit. Uneori Dick spunea: „Strânge-mă în brațe.”

Prietenii obișnuiau să ne spună: „Nu deveniți prea intimi și nu-i cuprindeți în brațe pe acești oameni. Nu le provocați emoții.” Dar ceea ce vor ei cel mai mult este să fie iubiți. În toți acei ani, Dick tânjea de fapt ca Del să vină la el și să-l strângă în brațe, dar în același timp ridica un zid care făcea acest lucru imposibil. În sfârșit, zidul se prăbușea.

În cele din urmă, Del a preluat complet îngrijirea lui Dick. Petrecea trei ore dimineața și trei ore noaptea curățînd rănile lui Dick, făcându-i baie și dându-i medicamentele.

Așilul Home a fost minunat, *Clubul Lion* a trimis o donație, prietenii lui Dick l-au vizitat și l-au ajutat, corul bisericii a venit ca să cânte pentru el. Cel mai minunat a fost că harul lui Dumnezeu a fost prezent, aducând pace în mijlocul suferinței și durerii. Iar Dick a găsit pacea cu Dumnezeu.

Când Dick mergea la biserică, îl auzea pe pastor spunând: „Dacă ai ceva în inima ta împotriva cuiva, trebuie să lași mai întâi acel lucru la cruce”, și astfel nu lua niciodată cina. Bănuiam că din cauza sentimentelor față de tatăl lui.

Dar când Dick murea de SIDA, pastorul nostru a venit la noi acasă ca să ne dea cina lui Dick, Del și mie. Am sărbătorit moartea lui Hristos pentru noi și minunatul Său dar al iertării.

Pastorul l-a întrebat pe Dick dacă era pregătit de plecare. „Nu mi-e teamă de moarte. Cred cu adevărat că va urma ceva mai bun”, a răspuns el. Dick și-a aruncat discurile rock și revistele homosexuale. A depus mărturie față de prietenii lui.

Am fi vrut să putem continua să-l îngrijim douăzeci și patru de ore pe zi, numai ca să avem această relație plină de iubire între noi trei și Domnul. Dar după luni de suferință îngrozitoare, chiar înaintea celei de-a treizeci și treia aniversare a zilei sale de naștere, Dick a murit acasă, în brațele lui Del. Cred că s-a dus direct în brațele Tatălui său Ceresc.

[Peggy Dimmick as told to Catherine Lawson, *AIDS: A Mother's Story*. Copyright © 1992 Herald of Holiness. Tradus și publicat cu permisiune. Articolul în limba engleză este publicat pe site-ul *www.wbdl.org*.]

TOT CE AVEAM NEVOIE SĂ ȘTIU PENTRU A FI UN CREȘTIN MAI BUN AM ÎNVĂȚAT AVÂND UN FIU HOMOSEXUAL

Am învățat să am compasiune pentru părinții ai căror copii trăiesc într-un stil de viață diferit de cel în care am fost noi învățați să trăim. (1 Petru 3:8)

Am învățat să-mi pese de prietenii lui, în speranța de a face o diferență, și că este posibil să accept pe cineva, fără să îi aprob comportamentul. (Iuda 1:22)

Am învățat că nu sunt responsabil pentru alegerile lui, pentru că fiecare dintre noi trebuie să răspundă personal înaintea lui Dumnezeu. (Filipeni 2:13)

Am învățat să mă rog neîncetat. (1 Tesaloniceni 5:7)

Am învățat să consider această perioadă de „testare a credinței mele” o binecuvântare, deoarece mă va sensibiliza pentru a le arăta compasiune celor care suferă. (Iacov 1:2-3)

Am învățat să Îi cer lui Dumnezeu înțelepciune pentru deciziile pe care trebuie să le iau. (Iacov 1:5)

Am învățat ce este adevărata prietenie și cum să fiu un canal al dragostei lui Dumnezeu. (Proverbe 18:24)

Am învățat ce este dragostea necondiționată. (1 Corinteni 13:48)

Am învățat despre răbdare. „Cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea.” (Isaia 40:31)

Am învățat să-mi încredințez copilul lui Dumnezeu și, în consecință, să îi iubesc pe foștii homosexuali și pe cei care se luptă cu homosexualitatea ca pe copiii pe care Dumnezeu mi i-a trimis pe cale. (Proverbe 11:21)

[*Everything I Needed to Know to Be a Better Christian I Learned from Having a Son Who Is Gay.* Copyright © Parents and Friends of Ex-Gays and Gays (PFOX). Tradus și publicat cu permisiune. Articolul în limba engleză a fost publicat pe site-ul www.pfox.org.]

VINDECAREA INIMILOR PĂRINȚILOR

PAM

Pam este membră a grupului de părinți *Healing Hearts* și prietenă a misiunii *Reconciliation Ministries*. Ea ne face cunoscut ce are pe inimă, din perspectiva unui părinte care a aflat recent că fiul și fiica ei se identifică drept homosexuali.

Pam – Inima unui părinte aflat de curând pe acest drum

Ești un părinte care tocmai ai aflat că fiul sau fiica ta sunt homosexuali? Ei bine, dacă ochii tăi umflați de plâns se pot concentra pentru a citi aceste rânduri – atunci există speranță pentru inima ta rănită. În primul rând, vreau să afirm clar că nu sunt o expertă în această chestiune, ci doar un părinte care se află în situația ta. Mă simt îndemnată să scriu acest articol, în speranța că vă va fi de ajutor aceluia dintre voi care tocmai ați aflat despre copilul vostru.

Înainte ca fiul meu să-mi spună vestea, nu mă gândisem prea mult la subiectul homosexualității. Există acolo, undeva și acolo rămânea. Apoi, în acea zi fatidică din luna ianuarie a anului 2006, fiul meu în vârstă de șaisprezece ani mi-a spus că este homosexual. Dintr-odată, viața s-a oprit în loc, homosexualitatea nu mai era „acolo, undeva”. Intrase în casa noastră, iar viața nu avea să mai fie niciodată la fel. Îngăduiți-mi să o spun din nou: „Viața nu avea să mai fie niciodată la fel.” Ați citit aceste cuvinte având o reacție negativă? Totul a fost negativ la început. Lacrimile, durerea, nopțile fără somn, zilele mistuite de gânduri, gânduri, gânduri. Aveam nevoie de toată puterea pentru a face o listă de cumpărături, ce să mai zic de folosirea unei cutii de paste cu sos pentru prepararea cinei. Nu uitați, procesul natural și necesar de jelire trebuie să aibă loc înainte ca să putem înainta și, odată ce ne revenim, nu există nicio garanție că nu vom fi din nou copleșiți, ceea ce este, de asemenea, în ordine. Să treci prin așa ceva este un proces.

Prima mea sugestie pentru un părinte care a aflat de curând despre homosexualitatea copilului său este să se informeze

despre subiectul homosexualității. Site-ul *Restored Hope Network* constituie o resursă grozavă cu care poți începe. Un fapt care m-a mângâiat este că am înțeles devreme că homosexualitatea *nu* se referă numai la sex. Este o problemă relațională. Homosexualul are o dorință fierbinte de susținere din partea celor de același sex. Acolo vei găsi, de asemenea, mărturiile personale ale unor bărbați și femei care au ieșit cu succes din homosexualitate. Nimic nu este imposibil cu Dumnezeu.

În al doilea rând, iubește-ți copilul din toată inima. Are nevoie să îl iubești necondiționat... Îți poți imagina prin ce a trecut *el*? Dumnezeu a pus cu adevărat într-o perspectivă corectă durerea mea egoistă, când fiul meu a împlinit șaptesprezece ani. A suflat în lumânările de pe tort, s-a uitat la mine și mi-a zis: „Acum ghicește ce mi-am dorit în toți acești ani.” O, Dumnezeule, iartă-mă pentru toate plângerile și murmurele, și întrebările, și pentru că am derulat în cap iar și iar banda „ce-ar fi fost dacă”! Evident că nu pot repara asta, fiul meu nu poate repara asta. Ding-ding-ding... Este timpul să mă întorc la Dumnezeu!

Cunoașteți acel mic cuvânt numit „încredere”? Ei bine, este în toată Biblia. Și știți, când am spus: „Viața nu va mai fi niciodată la fel ca înainte”, ei bine, glorie, aleluia, viața poate fi mult mai plină de sens când te afli într-o relație profundă cu Creatorul tău. Când ni se întâmplă evenimente care ne schimbă viața, le putem lăsa să ne modeleze sau să ne zdrobească. Cea dintâi și cea mai puternică linie de apărare este rugăciunea. În mod firesc, prima noastră rugăciune este ca Dumnezeu să ne schimbe circumstanțele, dar dacă lucrurile nu se schimbă, trebuie să ne schimbăm atitudinea. Începe prin a schimba lucrurile pe care le rostești. Cuvintele care ies din gura ta au putere! Încetează să-ți reafirmi suferința și alege să lauzi. Celebrează măreția Dumnezeului nostru, chiar dacă durerea pe care o simți este copleșitoare. Încearcă să rostești ceva pozitiv. Amintește-ți că tot ce ni se întâmplă nu este o surpriză pentru Dumnezeu. A fost cernut prin mâinile Lui înainte de a ne lovi.

Știți ceva? Dumnezeu ne-a încredințat această circumstanță. Acum este decizia noastră cum ne raportăm la ea.

În al treilea rând, împărtășește sentimentele tale cuiva de încredere. Există un grup minunat de părinți numit *Healing Hearts*, care se întâlnește în diferite locații din zonă. Există numere de telefon disponibile pentru nevoi imediate, iar un grup online prin e-mail este deschis douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, șapte zile pe săptămână, pentru a pune întrebări, a primi sfaturi și a oferi înțelegere. Ne aflăm toți împreună în această călătorie, unii de mai mult timp decât alții, dar Dumnezeu ne ține pe toți în palma mâinii Sale. Nu există răspunsuri pentru o reparație rapidă, dar faptul de a vorbi cu alți părinți care pășesc pe aceeași cărare este o mare mângâiere. Faptul de a ne ridica unul pe celălalt și pe copiii noștri în rugăciune este cel mai puternic aliat al nostru.

Prin urmare, am învățat să-i iubesc pe homosexuali așa cum o face Isus, fără a scuza păcatul. L-am lăsat pe Dumnezeu să-mi modeleze inima, să-mi schimbe atitudinea și sper să fiu folosită de El spre gloria Lui.

[Extras din *Healing the Hearts of Parents – Pam and Judy*. Copyright © 2007 Reconciliation Ministries. Tradus și publicat cu permisiune. Articolul în limba engleză este publicat pe site-ul www.static1.squarespace.com.]

ÎNTREBĂRI CARE NE FRĂMÂNTĂ

CARE ESTE „RATA VOASTRĂ DE SUCCES”
ÎN SCHIMBAREA HOMOSEXUALILOR ÎN
HETEROSEXUALI?

Ceea ce întrebi de fapt este dacă există vreo speranță reală de schimbare pentru bărbații și femeile care nu vor ca orientarea lor sexuală să fie homosexuală. Iar răspunsul este da!

În 1 Corinteni 6:9-11, Pavel prezintă o listă cu tot felul de păcătoși care nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu, incluzându-i pe cei care practică homosexualitatea. Dar el continuă, spunând: „Și așa erați unii dintre voi! Dar ați fost spălați, ați fost sfințiți, ați fost socotiți neprihăniți, în Numele Domnului Isus Hristos, și prin Duhul Dumnezeului nostru.” Unii creștini corinteni fuseseră înainte homosexuali, dar acum erau numărați printre sfinți. Aceasta este într-adevăr o veste bună!

Nimeni nu spune că schimbarea este ușoară. Ea cere o motivație puternică, eforturi mari și perseverență. Dar sute de foști homosexuali s-au schimbat în mare măsură – practicând abținerea de la comportamente homosexuale, ajungând la o diminuare a ispitelor homosexuale, la întărirea identității masculine sau feminine personale, la corectarea stilurilor distorsionate de raportare la membrii aceluiași sex sau la membrii sexului opus. Unii foști homosexuali se pot căsători, iar alții nu, dar nu căsătoria este etalonul; creșterea spirituală și ascultarea sunt etalonul.

În ceea ce privește partea statistică, o trecere atentă în revistă a studiilor despre schimbarea orientării sexuale sugerează că schimbarea reală este cu adevărat posibilă. Studiile sugerează că rate ale schimbării de 30-50% nu sunt neobișnuite, deși „ratele succesului” variază considerabil, iar măsurarea schimbării este problematică.

[*What's your "success rate" in changing gays into straights?* Tradus și publicat cu permisiune.]

CE ESTE UN HOMOSEXUAL?

Un homosexual este „cineva motivat, în viața adultă, de o atracție definită preferențială, emoțională, romantică și sexuală față de membrii aceluiași sex și care de obicei, dar nu neapărat, se implică în relații sexuale deschise cu aceștia”.

[*What is homosexuality?* Copyright © CrossOver Ministries, Inc. Tradus și publicat cu permisiune.]

CE ÎNȚELEGEȚI PRIN SCHIMBARE?

Înțelegem că dorința lui Dumnezeu pentru fiecare creștin este să fie transformat prin înnoirea minții sale și că aceasta poate să aducă schimbare și aduce schimbare în viețile noastre.

[*What do you mean by change?* Copyright © CrossOver Ministries, Inc. Tradus și publicat cu permisiune.]

CE PĂRERE AVEȚI DESPRE ACTIVISMUL POLITIC?

Mi se potrivește mai bine activismul politic creștin, decât ajutorarea cuiva care este homosexual. Nu ar trebui să mă concentrez asupra punctului meu forte?

Dumnezeu cheamă pe poporul Său să fie atât sare, cât și lumină în lume: sare, ca să păstreze ceea ce altfel ar putezi; lumină, ca să le transmită celorlalți, cu dragoste, adevărul Evangheliei. Alegerea pentru Biserică nu este ori/ori, este și/și. Oamenii se pot concentra mai mult asupra implicării social-politice sau asupra misiunii personale, bazându-se pe darurile sau răspunderile lor. Dar ca întreg, Biserica trebuie să le facă pe ambele.

Deci este în ordine să fii activ din punct de vedere politic, numai fii atent să nu ai o atitudine mândră, lipsită de evlavie.

Aceasta îi îndepărtează pe homosexuali și face ca slujirea lor să devină dificilă, dacă nu imposibilă. Amintește-ți că Dumnezeu îi iubește pe cei prinși în capcana homosexualității. Îi vrea ca fii și fiice în Hristos. Nu îngădui niciodată ca stilul în care comunică să devină o piatră de poticnire.

[*What about political activism?* Tradus și publicat cu permisiune.]

CE SPUNE SCRIPTURA DESPRE HOMOSEXUALI ȘI DUMNEZEU?

Scriptura este foarte clară când spune că păcatul homosexual este greșit, după cum este de fapt orice păcat sexual sau orice păcat. Scriptura afirmă, de asemenea, că Dumnezeu dorește ca nimeni să nu piară, ci ca toți să se întoarcă la Isus Hristos prin credință și să primească darul vieții eterne. Ni se spune că Isus a venit cu scopul de a-i căuta și a-i mântui pe cei pierduți; aceasta este cea mai mare bucurie a Lui. Dumnezeu a dat ce avea mai scump ca să-i răscumpere de la iad pe toți cei care aveau să Îl primească.

Studiază următoarele versete: 2 Petru 3:8-10, Ioan 3:16-18, Efeseni 4:22-5:5, 1 Corinteni 6:9-11, Coloseni 3:2-10, 1 Tesaloniceni 4:3-5, Proverbe 24:12, 16.

[*What does Scripture say about homosexuals and God?* Copyright © CrossOver Ministries, Inc. Tradus și publicat cu permisiune.]

CHIAR ESTE POSIBIL SĂ-L IUBEȘTI PE PĂCĂTOS FĂRĂ SĂ IUBEȘTI PĂCATUL?

Noi promovăm dragostea față de oameni pentru cine sunt ei, nu pentru ceea ce fac ei. Oamenii au o valoare inerentă, fiindcă sunt creația lui Dumnezeu. Noi nu condamnăm pe nimeni. În același timp, să vorbești despre păcat nu este o lipsă de dragoste. Isus a acceptat-o și a iertat-o pe femeia prinsă în adulter (Ioan 8), dar apoi i-a spus: „Du-te și să nu mai

păcătuiești.” Aceasta este ordinea potrivită a lucrurilor, iar noi încercăm să o promovăm.

[*Is it really possible to “love the sinner, but not the sin”?*
Copyright © Another Way Out. Tradus și publicat cu permisiune.]

CUM ARATĂ „VINDECAREA”?

Ce este rezonabil să aștepti de la procesul schimbării? Cât durează el?

Este important să ai așteptări realiste cu privire la drumul pe care îl ai de parcurs. Știm deja că nu există un medicament sau un tratament ușor care să schimbe atracția față de cei de același sex în sentimente heterosexuale. Și nu poți doar „să te rogi să nu mai fii homosexual”, așa cum probabil ai descoperit pe cont propriu. Adevărul este că probabil vei fi nevoit să te confrunți cu atracția față de cei de același sex, la un anumit nivel, mulți ani de acum înainte. Dar nu descuraja!

Mulți dintre cei care au ales să iasă din homosexualitate s-au căsătorit, au crescut copii și experimentează multă bucurie și satisfacție în acest proces. Alții nu se căsătoresc, dar trăiesc și ei vieți pline de scop și fericire. În ambele cazuri, atracția față de cei de același sex nu le mai conduce viețile.

Trebuie să realizezi, chiar și cei care nu s-au luptat *niciodată* cu atracția față de cei de același sex tot experimentează sentimente contradictorii și ispite în căsătorie, și se luptă cu acestea chiar dacă sunt celibatari. Nu da crezare minciunii că lupta ta este atât de diferită de a lor!

Când atracția față de cei de același sex nu dispare complet, să nu crezi că înseamnă că ești într-adevăr homosexual. Privește lucrurile astfel: atracția față de cei de același sex s-a dezvoltat din experiențe și convingeri pe care le-ai avut în anii decisivi ai vieții tale, atunci când cel care ești se maturiza (și continui să te maturizezi și în prezent). Probabil că ai folosit și gândurile, fanteziile homosexuale sau chiar relațiile și sexul, ca pe un mecanism de a face față durerii din viața ta. Memoria nu îți va fi

ștearsă. Când ai parte de vremuri grele, o parte din tine va vrea să te întorci la ceea ce pentru tine este familiar, previzibil și ușor. Nu înseamnă că ești destinat să fii homosexual.

Punctul decisiv este următorul: vrei să-L urmezi pe Hristos? Supunerea față de El este singura cale către viața abundentă pe care ne-a promis-o. Ceea ce este o luptă pentru fiecare. Dar vei găsi eliberare de tiparele de gândire și de comportamentul distructiv. Iar aceasta va implica un cost. Trebuie să alegi să fii dornic să te supui.

[*What does "healing" look like?* Tradus și publicat cu permisiune.]

CUM ÎI POATE AJUTA BISERICA PE CEI CARE IES DIN HOMOSEXUALITATE?

BOB STITH

Primul pas ar fi să localizeze persoane sau grupuri implicate în acest domeniu al slujirii. Este un lucru care ar trebui să fie evident, dar ca pastor cu mai bine de zece ani de implicare într-o astfel de misiune, încă descopăr că numeroase biserici fie nu cunosc astfel de misiuni, fie nu au făcut nimic pentru a le face cunoscute membrilor lor. Prin urmare, cei care au nevoie de o astfel de misiune și cei cărora le-ar plăcea să ajute, nu au idee la cine să apeleze.

În al doilea rând, fã tot ce îți stã în putere ca misiunea și membrii ei să se simtã bine veniți. După ce frecventase mai mulți ani misiunea *Living Hope Ministries* din zona Dallas-Fort Worth, un om de afaceri din Dallas a fost șocat să descopere că biserica lui avea un grup pentru cei care se luptau cu homosexualitatea. Era membru acolo de peste zece ani și nu auzise niciodată de acel grup. Prin urmare, nu numai că fusese lăsat fără ajutor în lupta cu homosexualitatea, dar discreția a ajutat la perpetuarea sentimentului de rușine pe care îl simt mulți dintre cei care se luptă cu acest păcat.

În al treilea rând, bisericile ar trebui să permită unei astfel de misiuni să participe la întâlniri în care să prezinte lucrarea pe

care o face. Fă ceea ce depinde de tine pentru ca directorul misiunii să împărtășească viziunea sa bisericii. Alocă o slujbă la biserică sau o parte a slujbei pentru mărturii ale celor care au învățat să umble în biruință. Mulți membri ai bisericii nu au auzit niciodată un fost homosexual făcându-și cunoscută povestea.

În al patrulea rând, încurajează-ți biserica să ajute financiar astfel de misiuni. Deși cei mai mulți creștini evanghelici sunt pe deplin conștienți că homosexualitatea este una dintre cele mai mari provocări cu care se confruntă Biserica astăzi, sprijinul financiar din partea bisericilor este aproape inexistent. Zona Dallas-Fort Worth are una dintre cele mai mari și mai bine organizate comunități homosexuale din Statele Unite. Cea mai mare biserică homosexuală din lume este în Dallas și este implicată în prezent într-o extindere de mai multe milioane de dolari. În contrast, misiunea pentru homosexuali din această zonă are un sprijin financiar minim, primit de la numai cinci biserici.

În al cincilea rând, membrii bisericii locale ar trebui să se ofere ca voluntari. Deși pentru a lucra în misiunea efectivă este nevoie de timp, personal încă sunt în căutarea unei misiuni care nu are nevoie de sarcini obișnuite ca punerea corespondenței în plicuri, preluarea apelurilor telefonice, suport tehnic pentru computer și tehnologie sau ajutor pentru planificarea evenimentelor de părtășie. Biserica locală poate ajuta misiunea să îi găsească pe cei care au nevoie de ajutor, să găsească oportunități pentru a vorbi sau să introducă articole pe tema respectivă în newsletter-urile sale.

În al șaselea rând, întreabă misiunea pentru ce nevoi specifice vrea să se roage biserica și include cererile sale pe lista de rugăciune. Roagă-te specific pentru fiecare cerere a misiunii și cere protecția și purtarea de grijă a lui Dumnezeu pentru ea la întâlnirile de rugăciune săptămânale.

În sfârșit, fii un mentor! Poate simți că nu știi nimic despre homosexualitate și nu ai nimic de oferit. Dar am auzit multe mărturii ale unora care au biruit homosexualitatea, care au fost

ajutați de un creștin „întotdeauna heterosexual”, care le-a fost alături în umblarea lor și le-a arătat dragoste adevărată.

Mare parte din lupta personală împotriva atracțiilor față de cei de același sex se referă la nevoi relaționale legitime, împlinite în moduri păcătoase. Fii dornic să devii vulnerabil și vei descoperi că luptele tale nu sunt prea diferite. Singurătatea, pofta și teama sunt în mare parte la fel, indiferent de punctul de plecare al ispitei.

Petrece timp cu cei care se luptă cu ispite nedorite față de cei de același sex. Invită-i în casa ta. Mâncați împreună. Fii prieten cu ei!

[Bob Stith, *How can the church support those who are coming out of homosexuality?* Copyright © Bob Stith. Tradus și publicat cu permisiune.]

CUM ÎI POATE AJUTA BISERICA PE CEI CARE SLUJESC HOMOSEXUALILOR?

BOB STITH

Vreau ca biserica mea să se implice!

Primul pas ar fi să localizezi persoane sau grupuri implicate în acest domeniu al slujirii. Este un lucru care ar trebui să fie evident, dar ca pastor cu mai bine de zece ani de implicare într-o astfel de misiune, încă descopăr că numeroase biserici fie nu cunosc astfel de misiuni, fie nu au făcut nimic pentru a le face cunoscute membrilor lor. Prin urmare, cei care au nevoie de o astfel de misiune și cei cărora le-ar plăcea să ajute, nu au idee la cine să apeleze.

În al doilea rând, fă tot ce îți stă în putere ca misiunea și membrii ei să se simtă bine veniți. După ce frecventase mai mulți ani misiunea *Living Hope Ministries* din zona Dallas-Fort Worth, un om de afaceri din Dallas a fost șocat să descopere că biserica lui avea un grup pentru cei care se luptau cu homosexualitatea. Era membru acolo de peste zece ani și nu auzise niciodată de acel grup. Prin urmare, nu numai că fusese lăsat fără ajutor în lupta cu homosexualitatea, dar discreția a

ajutat la perpetuarea sentimentului de rușine pe care îl simt mulți dintre cei care se luptă cu acest păcat.

În al treilea rând, îndeamnă-ți biserica să permită unei astfel de misiuni să participe la întâlniri în care să prezinte lucrarea pe care o face. Fă ceea ce depinde de tine pentru ca directorul misiunii să împărtășească viziunea sa bisericii. Alocă o slujbă la biserică sau o parte a slujbei pentru mărturiile ale celor care au învățat să umble în biruință. Mulți membri ai bisericii nu au auzit niciodată un fost homosexual făcându-și cunoscută povestea.

În al patrulea rând, încurajează-ți biserica să ajute financiar astfel de misiuni. Deși cei mai mulți creștini evanghelici sunt pe deplin conștienți că homosexualitatea este una dintre cele mai mari provocări cu care se confruntă Biserica astăzi, sprijinul financiar din partea bisericilor este aproape inexistent. Zona Dallas-Fort Worth are una dintre cele mai mari și mai bine organizate comunități homosexuale din Statele Unite. Cea mai mare biserică homosexuală din lume este în Dallas și este implicată în prezent într-o extindere de mai multe milioane de dolari. În contrast, misiunea pentru homosexuali din această zonă are un sprijin financiar minim, primit de la numai cinci biserici.

Un fost director de misiune mi-a spus ce greu îi era să ajungă la comunitatea homosexuală. „Biroul” lui era o debara pentru provizii transformată. Folosea echipament vechi care îi fusese donat. Nu primea de fapt salariu și se întreținea pe el și misiunea dintr-o slujbă cu program întreg. Prin urmare, se confrunta cu un nivel ridicat de frustrare și cu lipsa de speranță.

Cele mai multe misiuni recunosc provocarea extraordinară de a fi prezente pentru a-i ajuta pe cei care se luptă și care doresc să fie liberi. Ele recunosc, de asemenea, că este nevoie să facă mai mult pentru prevenire, pentru a educa biserica și pentru a ajuta o cultură înșelată să vadă și să audă adevărul pe care cei mai mulți nu l-au întâlnit niciodată. Lipsa de resurse face din aceasta o sarcină copleșitoare, dacă nu imposibilă. Dacă

vrem să mergem împotriva curentului din lume, trebuie să răspundem acestei nevoi.

[Bob Stith, *How can the church support those who are ministering to homosexuals?* Copyright © Bob Stith. Tradus și publicat cu permisiune.]

CUM ÎI POT AJUTA PE CEI CARE SLUJESC
HOMOSEXUALILOR?
BOB STITH

Vreau să iau parte la ceea ce face Dumnezeu!

Primul pas ar fi să localizezi persoane sau grupuri implicate în acest domeniu al slujirii. Este un lucru care ar trebui să fie evident, dar ca pastor cu mai bine de zece ani de implicare într-o astfel de misiune, încă descopăr că numeroase biserici fie nu cunosc astfel de misiuni, fie nu au făcut nimic pentru a le face cunoscute membrilor lor. Prin urmare, cei care au nevoie de o astfel de misiune și cei cărora le-ar plăcea să ajute, nu au idee la cine să apeleze.

Odată ce ai localizat persoana sau misiunea, caută să clădești o relație. Află ce nevoi sunt. De-a lungul anilor, s-au donat multe orgi electrice bisericii noastre. Deoarece nu am mai folosit o orgă electrică de peste douăzeci de ani, a trebuit să găsim o cale să scăpăm de ele. Nu presupune, pur și simplu, că este nevoie de ceea ce ai de oferit.

Fii dornic să te oferi ca voluntar. Deși pentru a lucra în misiunea efectivă este nevoie de timp, personal încă sunt în căutarea unei misiuni care nu are nevoie de sarcini obișnuite ca punerea corespondenței în plicuri, preluarea apelurilor telefonice, suport tehnic pentru computer și tehnologie sau ajutor pentru planificarea evenimentelor de partășie.

Fii dornic să îi ajuți să îi găsească pe cei care au nevoie de ajutor, găsește oportunități pentru a vorbi sau pentru a introduce articole pe tema respectivă în newsletter-urile bisericii.

Roagă-te! Întreabă misiunea pentru ce nevoi specifice vrea să te rogi, și implică și pe alții în rugăciune. Roagă-te pentru protecția și purtarea de grijă a lui Dumnezeu pentru misiune.

Fii prietenul lor! Din numeroase motive, această misiune poate fi una dintre cele mai solicitante pentru Biserică. Liderii se simt deseori izolați. Prea adesea Biserica nu le-a fost alături, iar cultura are resentimente pentru însăși existența lor. Solicitățile permanente ale unei astfel de misiuni pot crea o presiune și o singurătate extraordinare. Un apel telefonic, un e-mail sau o invitație la prânz la timpul potrivit pot face o diferență uriașă.

[Bob Sūth, *How can I support those who are ministering to homosexuals?* Copyright © Bob Sūth. Tradus și publicat cu permisiune.]

CUM POATE FI GREȘITĂ HOMOSEXUALITATEA CÂND ESTE BIOLOGICĂ? TOATĂ LUMEA ȘTIE CĂ ESTE GENETICĂ.

În opoziție cu publicitatea făcută recent în mass-media, nu există dovezi empirice, decisive sau convingătoare, care să indice o cauză biologică absolută, genetică sau hormonală a homosexualității. Un studiu făcut pe gemeni identici separați la naștere a arătat că dacă unul din gemeni a devenit homosexual, celălalt avea o șansă de numai 50% să devină și el homosexual. Dacă orientarea sexuală ar fi determinată exclusiv de genetică, atunci toți gemenii separați ar trebui să aibă aceeași orientare.

Există posibilitatea unei predispoziții genetice pentru homosexualitate, ceea ce este foarte diferit de o cauză determinantă a homosexualității. Dar chiar și această posibilitate este departe de a fi dovedită științific. Iar o predispoziție pentru ceva nu înseamnă că acel ceva este inevitabil sau că nu ai putea, sau nu ar trebui să te împotrivești unei asemenea predispoziții. De exemplu, unii pot să aibă predispoziție pentru alcoolism, dar nu le încurajăm înclinația, ci mai degrabă îi ajutăm să se schimbe.

Există un număr tot mai mare de date empirice care susțin că mediul are cea mai mare influență asupra orientării sexuale. Homosexuality au deseori relații problematice cu părinții sau au fost victimele unui abuz sexual în copilărie.

Pentru a analiză științifică a homosexualității și geneticii versus mediu, a se vedea articolul *The Gay Gene? [Gena homosexuală?]* de Jeffrey Satinover.

[*How can homosexuality be wrong when it is biological? Everyone knows it's genetic.* Copyright © Another Way Out. Tradus și publicat cu permisiune.]

CUM SĂ ÎNCEP SĂ „IES” DIN HOMOSEXUALITATE?

Primul lucru pe care trebuie să îl înțelegi este că nu o poți face singur. Atât de mulți tineri se epuizează, rugându-se în intimitatea camerei lor pentru un miracol care să le îndepărteze atracția față de cei de același sex. Când aceasta nu se întâmplă, după luni sau ani de zile în care au dorit să se schimbe, se simt oboșiți și lipsiți de speranță.

Misiunile pentru homosexuali există pentru a-i ajuta pe cei ca tine să găsească speranță și vindecare reală prin Isus Hristos. Dacă în zona ta nu există o astfel de misiune, există misiuni care acordă suport la distanță prin internet sau telefon. Intră în legătură cu oameni care îți înțeleg lupta și care sunt hotărâți să pășească alături de tine. Ei te așteaptă, dar trebuie ca tu să-i contactezi.

Începe să citești. Există multe cărți și resurse bune, încurajatoare, despre învingerea homosexualității. Înțelegerea cauzelor de bază și ale aspectelor ieșirii din homosexualitate vor face ca procesul să fie mai ușor și mai puțin confuz pentru tine.

Obține informații, primește ajutor și înaintează. Poate că vei fi ispitit să te afunzi în solitudine cu luptele tale sau să intri în stilul de viață homosexual, iar fiecare dintre aceste opțiuni te-ar putea face să te simți bine pentru un timp. Dar în cele din urmă, numai adevărul te va elibera. Eliberarea de homosexualitate este posibilă.

[*How do I start to “walk out of homosexuality”?* Copyright © Another Way Out. Tradus și publicat cu permisiune.]

DACĂ AI FANTEZII HOMOSEXUALE ÎNSEAMNĂ CĂ EȘTI HOMOSEXUAL?

SY ROGERS

Un homosexual este cineva care are o dorință erotică, romantică și de implicare sexuală permanentă față de persoane de același sex. A fi homosexual înseamnă mai mult decât o afirmație socială (și politică) prin care un homosexual adoptă un stil de viață și o identitate care susține homosexualitatea. Există mulți oameni care au sentimente homosexuale, dar nu s-ar descrie ca homosexuali. Există oameni care se implică homosexual pe termen scurt, în mod experimental, dar aceasta nu îi face „homosexuali”.

Prezența fanteziilor homosexuale constante indică probabil o anumită orientare homosexuală, mai puternică la unii, mai slabă la alții. Astfel de fantezii nu duc, în mod automat, la o implicare homosexuală pe termen lung. Există mulți oameni care nu au dat niciodată curs atracțiilor lor homosexuale. Totuși, ca în cazul oricărei poftă, cu cât cel în cauză își „hrănește” mai mult impulsul (prin pornografie, fantezie și autosatisfacere), cu atât mai puternic devine el. Aceasta va mări șansele implicării sale în homosexualitate.

Când se întâmplă acest lucru, mulți homosexuali au un număr tot mai mare de întâlniri sexuale.^[*] Este o problemă de cultivare și condiționare. Când implicarea sexuală devine rutină, apare un tipar similar dependențelor: o viață centrată în jurul sexului și o pierdere a controlului, individul asumându-și riscuri mari pentru reputația și sănătatea sa, fără să găsească vreodată cu adevărat, pe termen lung, dragostea și intimitatea pe care le dorește atât de profund. Este un ciclu frustrant și tipic, care poate totuși să fie întrerupt cu curaj, hotărâre și ajutor.

^[*] Observați că, deși această generalizare nu este adevărată pentru toți cei cu orientare homosexuală, ea este o reprezentare

corectă pentru mulți dintre ei, bazată pe istoricul clienților, pe studiile *Institutului Kinsey* și pe studiul *Homosexualities: A Study of Diversity Among Men and Women* [*Homosexualități: Un studiu al diversității la bărbați și femei*] al lui Bell și Weinberg.

[*Does Having Homosexual Fantasies Mean You Are Homosexual?* Extras din Sy Rogers, *Questions I'm Asked Most About Homosexuality*. Copyright © Sy Rogers. Tradus și publicat cu permisiune. Articolul în limba engleză este publicat pe site-ul www.exodusglobalalliance.org.]

DACĂ DOI OAMENI SE IUBESC CU ADEVĂRAT, DE CE CONTEAZĂ SEXUL BIOLOGIC?

Dragostea este diferită de implicarea sexuală. Îți poți iubi sora, dar aceasta nu înseamnă că ar trebui să ai relații sexuale cu ea. Biblia spune că anumite tipuri de comportament sexual sunt greșite. Nu înțelegem toate motivele de bază, cu excepția faptului că Dumnezeu ne-a creat bărbați și femei, și ne-a dat îndrumări despre cum putem împlini cel mai bine planurile Sale pentru noi.

Biblia nu interzice niciodată dragostea dintre doi oameni. De fapt, ne poruncește să fim iubitori față de toți oamenii. Dar Biblia este, de asemenea, clară în privința faptului că relațiile sexuale sunt potrivite numai în contextul unei dedicări heterosexuale monogame pe viață.

[*If two people really love each other, why does it matter what sex they are?* Copyright © Another Way Out. Tradus și publicat cu permisiune.]

DE CE AM ATRACȚII FAȚĂ DE PERSOANELE DE ACELAȘI SEX?

Atracțiile față de persoanele de același sex apar în viața oamenilor dintr-o varietate de motive. Este important de știut că nu există *întotdeauna* o singură cauză care le determină.

Cei care se luptă cu atracțiile față de persoanele de același sex, pur și simplu, experimentează în general un sentiment profund de a fi diferiți de cei de același gen. La un anumit moment în călătoria lor, au decis că ceva nu era în ordine cu ei sau că nu se potriveau cu tovarășii de aceeași vârstă. Uneori aceasta a început ca o ruptură în relațiile de familie vitale cu mama și tatăl lor. Este posibil ca ei să aibă acest sentiment și din cauza unui abuz fizic, emoțional sau sexual. O experiență umilitoare sau traumatică îi poate face pe oameni să se simtă astfel. Uneori sunt suficiente cuvintele jignitoare. Oricare ar fi fost evenimentul care a dat naștere acestui sentiment, efectul negativ este produs când un copil crede în inima sa: „Este ceva diferit la mine” sau „Nu sunt ca celelalte fete/ceilalți băieți.”

Sentimentul de a nu fi acceptat merge mână în mână cu dorința intensă de a corespunde și de a experimenta acceptarea și afecțiunea de la cei care aparțin genului propriu. Mulți dintre cei care au atracții față de persoanele de același sex privesc în urmă la dorința lor din copilărie și gândesc: „Probabil că am fost întotdeauna homosexual!”

Ceea ce nu realizează ei este că *toți* experimentăm astfel de sentimente. Fiecare băiețel are o dorință puternică de a fi cu alți băieți. Ați văzut cum se poartă băieții mai mici în preajma băieților adolescenți? Vor atât de mult să se joace cu ei și să le câștige aprobarea, pentru că sunt fascinați de masculinitatea lor. La fel, fetițele doresc mult să fie acceptate de alte fete și să fie ca ele. Poate că nu le plac întotdeauna lucrurile „de fete”, de exemplu, să se joace cu păpușile și cu casa păpușilor, dar tot tânjesc după acceptare.

Toți experimentăm asta. Motivul pentru care se întipărește în memoria cuiva cu atracții față de persoanele de același sex se datorează faptului că dorințele sale naturale nu au fost niciodată împlinite și astfel, în timp, au devenit mai puternice. Cei mai mulți oameni au experiențe cu părintele de același gen și cu tovarășii de aceeași vârstă care îi satisfac, deci merg înainte și nu se gândesc prea mult la asta. Alții nu au experiențe satisfăcătoare și sunt permanent conștienți de dorințele lor

neîmplinite, întrebându-se mereu de ce nu i-a acceptat nimeni. Apoi vine pubertatea, iar corpul li se sexualizează. Este de mirare că cineva care trece prin așa ceva dezvoltă atracții față de cei de același sex?

[*Why do I have these same-sex attractions?* Tradus și publicat cu permisiune.]

DE CE AR ÎNGĂDUI UN DUMNEZEU IUBITOR SĂ MI SE ÎNTÂMPLE LUCRURI ÎNGROZITOARE?

Aici, la *CrossOver* știm că de multe ori nu putem înțelege și ne doare atât de tare. Desigur, Dumnezeu nu vrea aceasta pentru noi sau poate că vrea? Nu există un răspuns simplu la astfel de întrebări bune. Știm din Scriptură că multe din cele ce ni se întâmplă în viață sunt un rezultat al păcatului. Că păcatul poate fi în viața celui care ne rănește sau în noi înșine. Trebuie să înțelegem că Dumnezeu nu îndepărtează niciodată alegerea care ține de voința liberă a omului. Deși poate că nu ai făcut nimic rău pentru a merita să primești aceste răni, suntem responsabili de modul în care reacționăm la rănilor noastre.

Când suntem copii, folosim mecanisme de apărare pentru a face față emoțiilor și traumelor pe care, până ne maturizăm, nu suntem capabili să le prelucrăm rațional, după care începem să ne procesăm emoțiile și traumele. Poate că în acest moment nu dorim să le procesăm, din cauza fricii, și alegem să le evităm, așa cum am făcut întotdeauna. În timp, ne lăsăm prinși în capcană chiar de mecanismele de apărare pe care le folosisem anterior pentru a ne păzi. Îngăduim ca teama sau traumele emoționale să ne țină la distanță de vindecare.

Când îngăduim ca emoțiile să ne conducă viața, alegem să păcătuim împotriva noastră înșine și devenim victime. Când alegem să îngăduim dragostei lui Dumnezeu să ne ajute să ne biruim teama de traumele emoționale, devenim biruitori și ne vindecăm. Știm că nici această afirmație nu ne ajută când ne doare, dar Dumnezeu poate folosi chiar durerea noastră pentru a ne vindeca și a îmbunătăți viața noastră și viețile altora.

[Why would a loving God let horrible things happen to me? Copyright © CrossOver Ministries, Inc. Tradus și publicat cu permisiune.]

DE CE AR VREA SĂ NU FIE HOMOSEXUAL CINEVA CARE EXPERIMENTEAZĂ ATRACȚIE FAȚĂ DE PERSOANELE DE ACELAȘI SEX?

Din punct de vedere exclusiv spiritual, nu este voia lui Dumnezeu pentru oameni. Dumnezeu pune în fiecare om o conștiință care îl va alerta atunci când se implică într-o activitate, într-un comportament, într-o discuție etc. care nu este în acord cu voia lui Dumnezeu pentru el. Faptul că știm că Dumnezeu are un plan pentru sexualitatea noastră și că planul Său nu include comportamente sexuale cu persoanele de același sex, ar trebui să ne oprească de la a le da curs. Dar uneori avem nevoie de ajutor din exterior, pentru a rămâne în voia lui Dumnezeu pentru noi înșine. Noi oferim acest gen de ajutor.

[Why would someone who experiences same-sex attraction not want to be gay? Copyright © CrossOver Ministries, Inc. Tradus și publicat cu permisiune.]

DECI ADMITEȚI CĂ OAMENII ÎȘI SCHIMBĂ DOAR COMPORTAMENTUL, NU ORIENTAREA?

Schimbarea înseamnă ceva mult mai profund decât comportamentul. Dar schimbarea la un nivel mai profund are nevoie de timp mai mult. Există numeroși bărbați și femei – foști homosexuali – care au părăsit comportamentul homosexual de atât de mult timp, încât sunt nu numai părinți, ci și bunici. Iar atracțiile lor față de persoanele de același sex au dispărut complet. Alții, îndeosebi cei care de-abia încep procesul de recuperare, continuă să aibă atracții față de persoanele de același sex, dar le văd ca nedorite și lucrează pentru a le elimina din viața lor.

[*So you're admitting that people change their behavior – not their orientation?* Copyright © Another Way Out. Tradus și publicat cu permisiune.]

ESTE HOMOSEXUALITATEA DOAR CEVA CU CARE NE NAȘTEM?

Nu! Nu este genetică. Nu există nicio dovadă științifică pentru aceasta. Nimeni nu se naște homosexual!

Tendențele sau înclinațiile homosexuale sau lesbiene sunt rezultatul unor factori de dezvoltare și de mediu și al unui comportament învățat. Nu există un singur factor care determină ca cineva să fie homosexual; există o combinație de factori multipli, de exemplu:

a. Lipsa de „legătură” și „conexiune” cu părintele de același sex (a unui băiat cu tatăl lui și a unei fete cu mama ei). Indiferent că sunt situații reale sau doar percepute. Aceasta cauzează o sete după dragostea „de tată” sau „de mamă”.

b. Molestarea sexuală: pentru aproximativ 60-70% dintre bărbați și 80-90% dintre femei. Unui băiat, ea îi va „trezi” curiozitatea sexuală. Pe o fată o poate face să îi fie teamă sau să nu aibă încredere în bărbați.

c. Etichetarea din partea tovarășilor de aceeași vârstă: „homo”, „poponar”, „fetiță”, „lesbiană dură”, „lesbi”, „lesbiană agresivă”. Este o minciună că: „Bețele și pietrele îmi pot rupe oasele, dar cuvintele nu mă vor răni niciodată.”

d. Convingerile interioare: „Ceva nu este în ordine cu mine. Mă simt atât de diferit de ceilalți. De ce nu sunt ca ceilalți băieți? De ce nu-mi plac fetele?”

e. Curiozitatea sexuală și experimentarea sexuală cu persoane de același sex sau de sex opus; ele pot accentua confuzia deja existentă și pot să înrăutățească lucrurile.

f. Influența mass-mediei: homosexualitatea este aplaudată și „glorificată”.

g. Păcatul generațional, conform Scripturii.

h. Minciunile dușmanului.

i. Ca în cazul oricăror alte gânduri sau comportamente, cu cât cineva se implică mai mult în ceva, cu atât mai multă „putere” va avea acel lucru asupra sa și cu atât mai mult se va dezvolta un „întăritură”: „Devenim ceea ce gândim și ceea ce facem.”

[*Is homosexuality just something we are born with?* Copyright © CrossOver Ministries, Inc. Tradus și publicat cu permisiune.]

ESTE HOMOSEXUALITATEA O AMENINȚARE PENTRU FAMILIE? PENTRU AMERICA?

NANCY BROWN

Cum pot probleme precum căsătoria homosexuală să afecteze familia mea și țara mea?

În ciuda naturii fizice obișnuite a sexualității, homosexualitatea se bazează pe o nevoie emoțională, nu pe o nevoie sexuală. Ea implică cele mai intime sentimente pe care le are cineva – atașamentul față de identitatea propriului sex. Deoarece procesul de identificare și de acceptare a sexului nostru este vital pentru bunăstarea noastră emoțională, fizică, spirituală și națională, devierea de la heterosexualitate la homosexualitate este devastatoare. Devastarea pătrunde în orice relație în care bărbatul, femeia sau copilul homosexual se implică.

Abuzul sau sentimentele de respingere sau de înstrăinare creează deseori o luptă între părinte și copil, uneori de la o vârstă fragedă, rezultând în confuzie cu privire la sexul propriu. Copilul care este confuz cu privire la sexul propriu caută să corecteze distanța în tot mai mare dintre el și părintele de același sex prin acțiuni care variază de la ascultare la neascultare totală. Haosul emoțional al adolescenței poate să cauzeze transformarea sentimentelor și acțiunilor care reflectă mânia și amărăciunea față de persoanele de sex opus, în nevoie copleșitoare de susținere din partea persoanelor de același sex sau chiar în aversiune față de propriul sex. Drept rezultat, confuzia sexuală devine o activitate sexuală sfidătoare (în gând

sau faptă), iar satisfacția sexuală devine un placebo pentru dragostea și acceptarea adevărată.

În zilele noastre am devenit extrem de conștienți că problemele din copilărie creează uriașe pietre de poticnire pentru adulți, atunci când nu sunt confruntate într-un mod potrivit, centrat pe Dumnezeu. Dacă o zdrobire emoțională de o asemenea amploare are loc în copilărie, este foarte improbabil ca tinerii homosexuali să ajungă la relații normale sănătoase la vârsta adultă, fără călăuzirea lui Dumnezeu.

Chiar pentru cineva confuz din punct de vedere sexual, dar care nu a dat niciodată curs ispitei sexuale, relațiile cu părinții, frații, soțul sau soția și copiii pot fi deteriorate de zdrobirea emoțională netratată a homosexualității.

Sănătatea națională a unei țări se bazează pe sănătatea familiilor sale. Familiile care adoptă, acceptă sau încearcă să ignore problemele păcatului homosexual, nu sunt niciodată sănătoase. Homosexualitatea este periculoasă pentru bunăstarea familiei și a Americii.

[Nancy Brown, *Is Homosexuality a Threat to the Family? To America?* Copyright © Nancy Brown. Tradus și publicat cu permisiune. Nancy a slujit ca Director Asociat la *LifeGuard Ministries* din Austin, Texas și este autoarea broșurii *Marriage or Mirage.*]

ESTE SIDA JUDECATA LUI DUMNEZEU ASUPRA HOMOSEXUALILOR?

Dacă SIDA este judecata lui Dumnezeu asupra homosexualilor, a fi un adevărat prieten pentru ei nu înseamnă a interfera cu voia Lui?

Sunt de fapt două întrebări. Mai întâi, este SIDA judecata lui Dumnezeu împotriva homosexualilor? Această întrebare importantă are nevoie de un răspuns lung pentru a primi un răspuns satisfăcător. Astfel, o carte excelentă, provocatoare, care se adresează acestei întrebări este *AIDS Epidemic: Balancing Compassion and Justice* [*Epidemia SIDA: echilibrând compasiunea și*

dreptatea] de Dr. Glenn Wood și Dr. John Dietrich (Multnomah Press, 1990).

Pe scurt, SIDA este văzută mai degrabă ca un rezultat al consecințelor, decât ca mânia lui Dumnezeu asupra unui grup specific. În final, orice moarte este un rezultat al păcatului, fie al păcatului moștenit de la Adam, fie al păcatului personal. Anumite comportamente (precum contactul sexual și folosirea în comun a acelor pentru droguri intravenoase) comportă riscul infectării cu HIV. Unii dintre cei care se implică în astfel de activități nu contractează HIV. Iar alții care nu se implică în asemenea activități – precum hemofili și copiii născuți din mame cu HIV – contractează uneori HIV. Pur și simplu, nu putem găsi vreun verset care să sprijine faptul că HIV/SIDA ar fi judecata specifică a lui Dumnezeu asupra homosexualilor.

În al doilea rând, ce înseamnă a interfera? Chiar dacă Dumnezeu începe o judecată specifică, ca atunci când a hotărât să distrugă Ninive, se pare că Domnul Se asigură că cineva (ca Iona) va duce mesajul speranței prin pocăință. Sau ca Noe, pentru toți cei care trăiau în vremea sa. În primul caz, oamenii din cetate au fost salvați; în al doilea, nimeni nu a fost salvat, în afară de familia lui Noe.

Orice decizi cu privire la întrebarea dacă SIDA este judecata lui Dumnezeu, nu ai putea fi tu mesagerul veștii bune? Unii poate că o vor respinge, dar alții nu o vor face. Mulți bărbați și femei cu SIDA s-au întors la Isus Hristos ca Mântuitor al lor în ultimii ani, în ultimele luni sau în ultimele ore din viața lor. După cum spune Scriptura: „Muștrați-i pe cei care se despart de voi; căutați să mântuiți pe unii, smulgându-i din foc; de alții iarăși fie-vă milă, urând până și cămașa mânjită cu carne.” (Iuda 22-23)

[*Is AIDS God's judgment against homosexuals?* Tradus și publicat cu permisiune.]

EXISTĂ „FOȘTI HOMOSEXUALI”?

Da! Mii de oameni au ales să iasă din stilul de viață homosexual prin puterea lui Isus Hristos. Mulți alții au învins prin terapie „orientarea” homosexuală. După părerea psihiatrilor care tratează această tulburare, aproximativ 30% dintre homosexualii care urmează un program de psihoterapie intensivă vor ajunge la heterosexualitate, indiferent de motivul inițial pentru care au apelat la terapie.

[*Are there such persons as “ex-gays”?* Copyright © Another Way Out. Tradus și publicat cu permisiune.]

I-A DESTINAT DUMNEZEU PE UNII OAMENI SĂ FIE HOMOSEXUALI?

BOB STITH

Mulți homosexuali susțin cu hotărâre că așa s-au născut. Aceasta ar însemna că Dumnezeu a intenționat ca ei să fie homosexuali, nu?

Răspunsul scurt este: „Nu?” Dar evident, sentimentul care domnește în societatea noastră este că homosexualitatea este genetică. Atât la știri, cât și în programele de divertisment, această idee este adesea afirmată ca un fapt, ca ceva ce cred toți oamenii inteligenți.

Un motiv pentru aceasta este presiunea exercitată de grupuri de interes puternice. *Wall Street Journal* a relatat pe data de 12 august 1993, că dacă sugerezi că teoriile curente despre cauza biologică sunt nedovedite, îți riști cariera. Psihiatrul William Byne din New York a afirmat: „Mi se spune că, din punct de vedere politic, critica mea nu este corectă... Ce spun ei, prin urmare, este că ar trebui să renunț la rigoarea științifică pentru oportunitatea politică.”

Cu toate acestea, Aldous Huxley a zis: „Faptele nu încetează să existe doar fiindcă sunt ignorate.” Realitatea este că în prezent nu există niciun studiu acceptat din punct de vedere

științific, care să demonstreze clar că homosexualitatea este genetică.

Cu toate acestea, există studii care arată că homosexualii care doresc să se schimbe, pot să o facă. Studiile respective nu au primit același spațiu de prezentare în mass-media precum studiile incorecte.

Un astfel de studiu a fost făcut de Dr. Robert Spitzer, care a depus mari eforturi în anii 1970 pentru a scoate homosexualitatea de pe lista bolilor mintale. Rezultatele studiului său au fost publicate în octombrie 2003. Chiar dacă studiul respectiv este unul dintre cele mai recent publicate, este rareori menționat, dacă este măcar menționat în mass-media.

Mulți terapeuți reputați cred că, deși genele pot prezice un comportament, mediul și alegerea determină comportamentul. Pentru că, după cum spune Pavel: „Voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre, ... eram din fire copii ai mâniei” (Efeseni 2:1-4), fiecare putem avea anumite păcate spre care suntem înclinați mai mult decât alții.

De aceea afirmă Biblia atât de clar că trebuie să ne naștem din nou. Ispita nu va dispărea în mod automat când ne punem încrederea în Hristos, dar vom avea o natură nouă și o putere nouă în interior, pentru a ne confrunța cu puterea păcatului.

Cei care vor să insiste asupra determinării genetice perpetuează un mit tragic și răpesc speranța celor care vor într-adevăr să renunțe la ceea ce ei cred cu adevărat că este păcat.

Deși lumea poate să-și susțină punctul de vedere și să dezbată această problemă, există mii de oameni în mijlocul nostru astăzi care pot spune: „Eu una știu: că eram orb și acum văd.” (Ioan 9:25)

Când ai fost privilegiat să împărtășești viața din belșug cu acești bărbați și femei și ai văzut bucuria din ochii lor, când i-ai văzut împlinindu-și vise pe care nu le-ar fi crezut niciodată posibile, pretențiile false ale grupurilor de interese sunt demascate cu ușurință.

Pentru cercetări ale unor experți, articole și resurse despre cauzele, prevenirea și tratamentul homosexualității, puteți consulta *NARTH*. Adresa site-lui lor este *www.narth.com*. Numărul lor de telefon este (01)888.364.4744, iar adresa lor de e-mail este *contactus@therapeuticchoice.com*.

De asemenea, pentru o cercetare mai amănunțită, a se vedea:

Homosexuality and the Politics of Truth [Homosexualitatea și politica adevărului] de Jeffrey Satinover, Baker Book House, 1996.

Transformed into His Image [Transformați după chipul Său] de David Kyle Foster, Mastering Life Ministries, 2004, p. 214-217.

101 Frequently Asked Questions About Homosexuality [101 întrebări frecvent puse despre homosexualitate] de Mike Haley, Harvest House Publishers, 2004, p. 189-192.

[Bob Stith, *Did God design some people to be homosexuals?* Copyright © Bob Stith. Tradus și publicat cu permisiune.]

M-AM TOT RUGAT ȘI I-AM CERUT LUI DUMNEZEU SĂ MĂ SCHIMBE, DAR NU S-A SCHIMBAT NIMIC

Rugăciunea este o unealtă minunată pe care ne-a dat-o Dumnezeu, dar este numai una dintre uneltele pe care le avem în arsenalul nostru pentru a lupta împotriva comportamentelor păcătoase care ne copleșesc. Cuvântul scris al lui Dumnezeu, Biblia, este o altă unealtă. A fi familiarizat cu ea, a fi capabil să o folosești este o armă împotriva ispitei, este un avantaj pentru cei care se luptă cu dependența. O a treia unealtă este Trupul lui Hristos. Prin relații dedicate cu alți credincioși poți găsi sprijin și ajutor în realizarea schimbării pe care o oferă Dumnezeu celor prinși în capcana atracției față de persoanele de același sex. Dumnezeu este întotdeauna credincios.

[*I've prayed and prayed and asked God to change me, but nothing happened.* Copyright © CrossOver Ministries, Inc. Tradus și publicat cu permisiune.]

MĂ SIMT ATRAS DE PERSOANE DE ACELAȘI SEX. ÎNSEAMNĂ CĂ SUNT HOMOSEXUAL?

Cei care experimentează atracție față de persoanele de același sex au de făcut o alegere de o importanță uriașă. Cultura noastră ne spune că dacă ai atracție față de persoanele de același sex ești homosexual și că singura modalitate de a putea fi fericit este să adopți o identitate homosexuală și comportamentele corespunzătoare. Mulți aleg această cale.

Dar există mii de oameni care au atracții și aleg să nu le dea curs. Ei nu își reprimă doar sentimentele, ci caută vindecarea și schimbarea dintr-o varietate de motive. Cei mai mulți caută schimbarea deoarece cred că Dumnezeu dezaprobă comportamentul homosexual. Un alt motiv este că au experimentat viața homosexuală și au găsit-o foarte dezamăgitoare. Mulți dintre cei care au atracție față de persoanele de același sex văd în propriile sentimente și experiențe dovada că atracțiile homosexuale nu sunt naturale, ci sunt rezultatul unei traume sau confuzii.

Dacă experimentezi atracție față de persoanele de același sex în viața ta nu înseamnă că pentru tine există o singură alegere. Nu ești obligat să fii homosexual.

[I feel attracted to people of the same gender. Does that mean I'm gay? Tradus și publicat cu permisiune.]

MI S-A SPUS CĂ DACĂ NU APROB HOMOSEXUALITATEA, SUNT HOMOFOB. ESTE ADEVĂRAT?

În mod literal, homofobia înseamnă teamă sau ură față de homosexuali și homosexualitate și ea există cu adevărat.

Poți să suferi într-adevăr de homofobie, dacă una sau mai multe dintre următoarele afirmații este adevărată (sunt adevărate) pentru tine: 1) Ești obsedat de orientarea sexuală a altora; 2) Îți este permanent teamă că te vei „molipsi” cumva de homosexualitate; 3) Ai gânduri pline de ură și violente față de

cei identificați ca homosexuali; 4) Ai idei nebunești și îngrozitoare despre lucrurile „rele” pe care le fac homosexualii; 5) Nu poți suferi să te afli în preajma cuiva despre care *crezi* că este homosexual.

Aceste cinci puncte descriu adevărata homofobie. Totuși, mulți abuzează de acest termen, pentru a-i face de rușine și a-i reduce la tăcere pe cei ale căror valori se află în conflict cu stilul lor de viață sau cu agenda lor. (De exemplu, afirmând: „Dacă nu susții căsătoria homosexuală, ești un homofob.”) Cu toate acestea, dacă cineva crede că atracția față de persoanele de același sex este o problemă de dezvoltare și că schimbarea este posibilă, nu înseamnă deloc că are o teamă irațională.

[I've been told that if I don't approve of homosexuality, then I'm homophobic. Is that true? Tradus și publicat cu permisiune.]

NU CUMVA CEI CARE SPUN CĂ S-AU SCHIMBAT SE PREFAC ȘI DE FAPT NU AU FOST NICIODATĂ HOMOSEXUALI?

Niciun om care gândește limpede nu „se prefacă” că este homosexual. Stilul de viață pe care îl etalează acest comportament este deseori plin de minciuni, înșelăciune, singurătate, pericol, infidelitate, boală și chiar moarte. Niciunul dintre cei care au biruit cu succes această dependență din viața sa nu a afirmat vreodată că a existat cineva care a pretins că era homosexual, fără să fi fost.

[Aren't people who say they've changed just pretending and were never gay? Copyright © CrossOver Ministries, Inc. Tradus și publicat cu permisiune.]

NU CUMVA „FOȘTII HOMOSEXUALI” ÎȘI REPRIMĂ DOAR ADEVĂRATELE SENTIMENTE?

Vindecarea de homosexualitate este un proces care se desfășoară în timp. După cum știm toți, încetarea unui anumit tip de comportament nu înseamnă că dorințele sau înclinațiile

către acel comportament vor înceta imediat. Deci „foștii homosexuali” pot să aibă atracții sexuale permanente față de persoanele de același sex. Totuși, când cauzele ascunse ale atracțiilor sunt rezolvate, de obicei sentimentele scad atât ca frecvență, cât și ca intensitate.

[*Are “ex-gays” just repressing their true feelings?* Copyright © Another Way Out. Tradus și publicat cu permisiune.]

NU ESTE ACEST SITE INTOLERANT?

Deloc! *Intolerant*, conform dicționarului *Random House*, se referă la „un refuz activ de a permite altora să aibă sau să pună în practică convingeri diferite de ale tale”. Noi nu interzicem nimănui să facă sau să creadă ceva. Recunoaștem că oamenii sunt liberi să facă și să creadă ce vor.

În ton cu această libertate, noi oferim o alternativă – nu pentru că nu îi tolerăm, ci fiindcă vrem ca ei să cunoască întreaga paletă de opțiuni pe care o au la dispoziție. Îi tolerăm pe cei care vor să rămână homosexuali; totuși, aceasta nu înseamnă că vom păstra tăcerea față de cei care nu vor, ceea ce ar fi lipsă de iubire.

Adevărata toleranță există numai într-un mediu unde există puncte de vedere diferite. Nu poți avea toleranță fără dezacord (altminteri nu ar fi nimic de tolerat). Iar dezacordul nu înseamnă intoleranță. Noi facem doar cunoscut un punct de vedere alternativ, pe care oamenii să îl ia în considerare: eliberarea de homosexualitate printr-o relație cu Isus Hristos.

[*Isn't this site being intolerant?* Copyright © Another Way Out. Tradus și publicat cu permisiune.]

NU S-A DOVEDIT CĂ HOMOSEXUALITATEA ESTE GENETICĂ?

Nu. Deși au existat numeroase studii care au încercat să găsească o „genă homosexuală” sau alte cauze fizice pentru atracția față de persoanele de același sex, toate rezultatele au

fost neconcludente, indicând de fapt mai degrabă că homosexualitatea este o trăsătură de dezvoltare produsă de factorii de mediu.

S-a făcut un studiu pe gemeni identici, adică gemeni care au în comun aceleași gene. Dacă homosexualitatea ar fi genetică, amândoi gemenii ar avea întotdeauna aceeași orientare, corect? Ei bine, s-a descoperit că atunci când un geamăn avea atracții față de persoanele de același sex, celălalt avea astfel de atracții numai în jumătate dintre cazuri. Ceea ce dovedește de fapt că genetica nu poate fi cauza primară.

De multe ori, unii au susținut că au găsit anumite trăsături fizice comune homosexualilor, ca anumite regiuni ale creierului care sunt mai mici sau mai mari, sau trăsături genetice prezente la mama sau frații lor. Totuși, dacă examinăm cu atenție studiile respective, factorii respectivi nu sunt niciodată prezenți la toți subiecții identificați ca homosexuali. De cele mai multe ori, ei apar doar la o *minoritate* dintre cei observați. După cum se vede, nu există o dovadă convingătoare pentru o cauză biologică a homosexualității.

Atunci de ce mi s-a spus că există?

Adevărul este că mulți vor cu disperare să creadă că s-au născut cu atracții față de persoanele de același sex și că, prin urmare, pentru ei nu există altă alegere decât să le dea curs. Ei vor, de asemenea, cu disperare ca și *tu* să crezi asta, de aceea acționează necinstit, ca și cum acest lucru s-ar fi dovedit deja.

[*Didn't they prove that homosexuality is genetic?* Tradus și publicat cu permisiune.]

POATE CINEVA CARE ESTE HOMOSEXUAL SĂ FIE CREȘTIN?

Depinde de definițiile tale. Da, un bărbat sau o femeie pot să se lupte cu ispite homosexuale și chiar cu comportament homosexual și, cu toate acestea, să fie cu adevărat creștini. Totuși, dacă cineva urmărește să se implice din punct de vedere homosexual și refuză să recunoască aceasta drept păcat, este

justificat să ne întrebăm, cu smerenie, dacă dedicarea sa față de Hristos este reală.

Unii creștini mărturisitori trâmbițează o „teologie pro-homosexualitate” care pretinde că Scriptura a fost tradusă și interpretată greșit referitor la homosexualitate. Astfel sunt lămurite toate interdicțiile împotriva comportamentului homosexual. Uneori se afirmă chiar că prietenii între personaje de același sex din Biblie (Ionatan și David, Rut și Naomi) sunt relații homosexuale model. Această teologie înșelătoare, seducătoare, autojustificatoare reprezintă stricarea Scripturii. (2 Corinteni 4:2)

[*Can a person be gay and still be a Christian?* Tradus și publicat cu permisiune.]

POATE CINEVA SĂ FIE HOMOSEXUAL ȘI CREȘTIN ÎN ACELAȘI TIMP?

Cei care sunt creștini – cei care au intrat într-o relație personală cu Dumnezeu prin Isus Hristos – pot să se lupte în continuare cu tot felul de sentimente și amintiri din cauza stilului lor de viață și comportamentului lor din trecut. Biblia ne învață că a fi atras („ispitit”) către un anumit comportament imoral nu este păcat, dar cedarea în fața unei astfel de atracții în gând și/sau în faptă este. Deci pentru un creștin nu este păcat să fie atras de comportamentul homosexual. Dar Biblia afirmă clar că orice comportament homosexual este păcătos și trebuie părăsit de un credincios creștin.

Mai mult, creștinii pot să cadă periodic într-un comportament păcătos din punct de vedere moral. Când se întâmplă aceasta, omul poate cere iertarea de la Dumnezeu, iar apoi să-și continue umblarea cu o inimă curată. Mulți creștini au fost vinovați de căderea în păcatul sexului premarital sau al adulterului. Ceea ce nu este același lucru cu adoptarea unor asemenea comportamente ca un stil de viață legitim și cu centrarea identității personale pe el (ceea ce mișcarea

pro-homosexualitate a făcut cu relațiile sexuale cu persoane de același sex).

Un alt mod de a spune aceasta ar fi: nu poți fi un creștin *ascultător* și să rămâi implicat într-un comportament sexual pe care Dumnezeu l-a interzis copiilor Lui.

[*Can a person be gay and Christian at the same time?* Copyright © Another Way Out. Tradus și publicat cu permisiune.]

POT HOMOSEXUALII SĂ SE SCHIMBE CU ADEVĂRAT ȘI SĂ DEVINĂ HETEROSEXUALI?

Abordăm această întrebare înțelegând următoarele.

Homosexualitatea și lesbianismul nu sunt cu adevărat probleme sexuale. Ele sunt simptome de suprafață ale unor probleme emoționale și relaționale mai profunde, de bază, care au nevoie de vindecare și restaurare. „Rădăcinile” homosexualității și lesbianismului sunt în principal probleme emoționale și centrale precum: respingerea, invidia, singurătatea, teama, lipsa de iertare, percepțiile greșite, sentimentul inadecvării, rușinea și dezamăgirea. Ele reprezintă, în cele din urmă, o căutare a dragostei, acceptării și susținerii; o căutare de a împlini nevoi legitime într-un mod nepermis.

Înțelegând acestea, credem că oamenii se pot vindeca și că schimbarea sănătoasă este parte a vindecării. Homosexualii se pot schimba atunci când îi înnoiește lucrarea transformatoare a lui Isus Hristos prin Duhul Sfânt. Dar transformarea nu este de la homosexualitate la heterosexualitate. Aceasta ar însemna schimbarea unei lupte cu o altă luptă, iar Dumnezeu nu dorește aceasta. Transformarea înseamnă vindecarea rănilor datorită cărora am reacționat în moduri păcătoase, astfel încât sfințenia lui Dumnezeu să devină parte a ceea ce suntem. Ca rezultat al transformării, oamenii sunt eliberați din robie, pentru a găsi sfințenia. Dumnezeu vrea ca toți să fie sfinți, deoarece El este sfânt. Schimbarea ar putea să însemne că cel în cauză este atras de persoanele de sex opus într-un mod sănătos. Totuși, mai important este că el va fi sănătos și evlavios în toate relațiile.

[Can people really change from homosexuality and become straight?
Copyright © CrossOver Ministries, Inc. Tradus și publicat cu
permisiune.]

POT SĂ FIU HOMOSEXUAL ÎNTR-O ZI ȘI HETEROSEXUAL ÎN ZIUA URMĂTOARE?

Dumnezeu a făcut această minune în viețile unora, dar nu acesta este modul obișnuit în care lucrează El. De obicei, homosexualii trebuie să își schimbe comportamentul în același mod ca alcoolicii, dependenții de muncă, dependenții de mâncare și dependenții de sex – în fiecare zi. Dar iertarea, dragostea necondiționată și acceptarea lui Dumnezeu fac acest lucru posibil. Harul Lui îl eliberează pe om din robie și îi dă tăria morală interioară, pentru a face zi de zi alegeri înțelepte, care să îl ducă la împlinire.

[Can I be “gay” one day and straight the next? Copyright ©
Another Way Out. Tradus și publicat cu permisiune.]

SITE-UL VOSTRU NU ÎI PERSECUTĂ PE HOMOSEXUALI?

Persecuția, conform *Dicționarului Random House al Limbii Engleze*, înseamnă „a hărțui, oprima, răni sau pedepsi permanent un individ sau un grup de indivizi, de obicei cu intenția de a-i izgoni, subjugă sau extermina”. Acestea nu sunt deloc obiectivele noastre! Nu vrem să-i alungăm pe oameni, ci să-i aducem în familia noastră; nu vrem să-i subjugăm, ci să le spunem despre o viață de libertate; nu vrem să-i exterminăm, ci să aibă viața eternă – toate acestea fiind posibile printr-o relație cu Dumnezeu prin Isus Hristos.

[Isn't your site persecuting homosexuals? Copyright ©
Another Way Out. Tradus și publicat cu permisiune.]

SITE-UL VOSTRU SUGEREAZĂ CĂ ESTE CEVA GREȘIT CU HOMOSEXUALITATEA. NU ESTE ACEASTA JUDECATĂ?

Toți apelăm la sentimentul binelui și răului. Dacă cineva nu este de acord cu poziția noastră față de homosexualitate, o face apelând la sentimentul binelui și răului. Toți credem că anumite comportamente sunt sau nu potrivite. Noi ne bazăm prezentarea pe Biblie, care afirmă clar că un comportament homosexual nu este planul lui Dumnezeu pentru bărbați și femei. Prin urmare, intenția noastră nu este să judecăm oamenii, ci să le comunicăm punctul de vedere al Bibliei despre homosexualitate și să le facem cunoscută alternativa vieții pe care o oferă Isus Hristos celor care vor să renunțe la identitatea homosexuală.

Pentru a studia punctul de vedere al Bibliei despre homosexualitate, a se vedea articolul lui Joe Dallas, *Răspuns la teologia pro-homosexualitate*, îndeosebi secțiunea despre argumentele scripturale.

[*Your site implies that there is something wrong with homosexuality. Isn't that judgemental?* Copyright © Another Way Out. Tradus și publicat cu permisiune.]

SPUNEȚI CĂ TOȚI HOMOSEXUALII SE DUC ÎN IAD?

Nicidecum! Biblia ne învață că toți oamenii – homosexuali sau heterosexuali – pot să intre într-o relație personală cu Dumnezeu prin Isus Hristos. Prin această relație, oricine poate să scape de iad și să fie sigur că va petrece eternitatea cu Dumnezeu. Timpul nostru pe pământ este o testare pentru a vedea dacă Îl vom primi sau Îl vom respinge pe Dumnezeu, care S-a revelat pe Sine lumii, prin Isus Hristos (Cuvântul viu) și prin Biblie (Cuvântul scris). Adevărata întrebare este: „Ai devenit creștin punându-ți încrederea numai în Isus Hristos, pentru iertarea păcatelor tale și pentru viața eternă?”

[*Are you saying that all gays are going to hell?* Copyright © Another Way Out. Tradus și publicat cu permisiune.]

TOTUȘI, NU I-AU PERSECUTAT UNII CREȘTINI PE HOMOSEXUALI?

După cum se știe, unii creștini neiubitori sau imaturi, sau unii oameni care pretind că sunt creștini, dar de fapt nu sunt, i-au persecutat pe homosexuali. Noi respingem un asemenea comportament ca fiind necreștin. Precum spunea Pascal atât de bine: „Să menții pacea în dauna adevărului este o falsă evlavie. De asemenea, să păstrezi adevărul în dauna dragostei creștine este o râvnă falsă.” Unii „creștini” au dat greș în a îmbina liniile directoare ale Bibliei cu privire la homosexualitate cu compasiunea. La fel cum nu ar fi cu adevărat iubitor să păstrăm tăcerea în privința eliberării de homosexualitate prin Isus Hristos, ar fi greșit și să nu fim de acord cu homosexualitatea, fără a avea compasiune pentru homosexuali. Dragostea și adevărul trebuie să meargă mână în mână. Altfel nu ar fi de folos nimănui.

[*Haven't some Christians, though, persecuted homosexuals?* Copyright © Another Way Out. Tradus și publicat cu permisiune.]

CUPRINS

Aspecte mai puțin cunoscute ale homosexualității / 5

- ◆ Când dorințele sunt confuze: Înțelegând homosexualitatea / 5
- ◆ Centura Bibliei este cel mai mare consumator de pornografie homosexuală în Statele Unite, conform Pornhub / 31
- ◆ Centura Bibliei se află pe primul loc în Statele Unite la consumul de pornografie homosexuală / 34
- ◆ Este bine să fii homosexual: Centrele pentru Controlul și Prevenirea Bolii raportează despre epidemia de sifilis la bărbații homosexuali / 35
- ◆ Gena homosexuală? / 36
- ◆ Identitatea de gen: Ce are ea de-a face cu homosexualitatea? / 39

Pași spre schimbare / 44

- ◆ Codependența emoțională / 44
- ◆ Cum să-ți păstrezi integritatea sexuală / 53
- ◆ De ce ar vrea cineva să se schimbe? / 57
- ◆ Dependența emoțională / 60
- ◆ Întrebări pe care le pun oamenii despre grupurile de suport / 63
- ◆ O mișcare a foștilor homosexuali mai matură, mai înțeleaptă / 67
- ◆ Trei factori ai vindecării / 75
- ◆ Un nou studiu despre terapiile reparative / 80

Oscilând între iubire și frustrare / 92

- ◆ Ajutor, colegul meu de cameră este homosexual! / 92
- ◆ Când cineva drag ție este homosexual / 100
- ◆ Când cineva pe care îl iubești este homosexual / 107
- ◆ Când homosexualitatea îți lovește familia... / 109

- ◆ Ce fac părinții când descoperă că sunt implicați copiii lor? / 110
- ◆ Cunosoc un homosexual sau o lesbiană... / 115
- ◆ Sfaturi pentru părinții care au copii homosexuali / 122

Homosexualitatea în societatea modernă – Încotro? / 126

- ◆ Cinci oameni vor avea un copil împreună / 126
- ◆ Homosexualitatea lovește bisericile evanghelice / 127
- ◆ Nu m-am gândit niciodată că aş putea fi homosexual / 149
- ◆ Povestea unui fost homosexual în lumea muzicii pop / 151
- ◆ Situația căsătoriei homosexuale și a uniunilor civile homosexuale în Europa / 156
- ◆ Și acum? Răspunzând deciziei Curții Supreme cu privire la căsătoria între persoane de același sex / 158

Homosexualitatea din perspectivă biblică / 166

- ◆ Ce spune Biblia despre homosexualitate? / 166
- ◆ Evanghelia homosexuală? / 169
- ◆ Homofobia în Biserică / 174
- ◆ Isus și căsătoria între persoane de același sex / 175
- ◆ Nevoia de mentori bărbați / 178
- ◆ O abordare diferită / 183
- ◆ O biserică aduce speranță / 188
- ◆ Petrecere pentru fiul risipitor / 192
- ◆ Răspuns la teologia pro-homosexualitate. Partea a II-a: Argumente religioase generale / 197
- ◆ Răspuns la teologia pro-homosexualitate. Partea a III-a: Argumente scripturale / 209
- ◆ Răspunsuri la un argument pro-homosexualitate obișnuit / 223
- ◆ Reacții la excluderea din biserică a unui evanghelic pentru homosexualitate și alcoolism / 224

- ◆ Sfaturi pentru vestirea Evangheliei / 228
- ◆ Trecere în revistă a teologiei pro-homosexualitate / 229
- ◆ Voci deranjante / 234

O viață nouă / 237

- ◆ Adevărata dragoste te schimbă / 237
- ◆ Adevăratele aspecte spirituale ale SIDA / 241
- ◆ Bărbatul din oglindă / 245
- ◆ Cândva homosexual / 250
- ◆ Ce știu acum, ca fost homosexual / 254
- ◆ Cunoscând dragostea lui Dumnezeu / 259
- ◆ Da, este posibil! Povestea lui Steven / 263
- ◆ Da, și eu am o poveste de fost homosexual! / 265
- ◆ De ce a meritat? / 268
- ◆ De ce am vrut să ies din homosexualitate / 273
- ◆ De ce eu?! / 276
- ◆ De la fantezie la realitate / 280
- ◆ De la prostituat la pastor: Povestea lui Mike Haley / 286
- ◆ Deschizători de drumuri / 293
- ◆ Devenind bărbatul care m-a făcut Dumnezeu să fiu / 298
- ◆ Dumnezeu invalidează contractul lui Kirk cu Satan / 302
- ◆ Este ceva prea greu pentru Domnul? / 305
- ◆ Experiența mea cu SIDA / 313
- ◆ Fiul Tatălui / 318
- ◆ Frank își spune povestea / 320
- ◆ Găsirea unei culori vii / 322
- ◆ Găsirea unui Tată / 327
- ◆ Isus a împlinit cele mai adânci dorințe ale sufletului meu / 332
- ◆ Împotriva voinței mele / 335
- ◆ În căutarea libertății / 340
- ◆ În durere, Dumnezeu restaurează (Chris Stump) / 345
- ◆ În durere, Dumnezeu restaurează (Ethan Martin) / 348
- ◆ Larry Bell / 351
- ◆ Liber de robia homosexualității / 353

- ◆ Libertate – Har în ispite / 357
- ◆ Lupta mea secretă / 359
- ◆ Lupta unui pastor cu homosexualitatea / 371
- ◆ Maturizarea în celibat / 377
- ◆ Mărturia lui David. Preaiubit: O călătorie de la respingere la acceptare / 379
- ◆ Mărturia lui Jim Katsoudas / 384
- ◆ Mărturia mea pentru lume / 390
- ◆ Nu ești obligat să fii homosexual! / 394
- ◆ Nu mai sunt o victimă! / 400
- ◆ O inimă tânără / 405
- ◆ Pentru noi / 410
- ◆ Planurile pe care le-a avut El / 413
- ◆ Povestea lui Christopher / 417
- ◆ Povestea lui Jon / 420
- ◆ Povestea lui Michael / 425
- ◆ Povestea lui Nick: De la mizerie la misiune / 429
- ◆ Povestea lui Sam, fost homosexual / 432
- ◆ Povestea unui fost homosexual / 432
- ◆ Racolat / 434
- ◆ Radar homosexual / 442
- ◆ Rusty / 445
- ◆ Strigătul din inimă al unui homosexual / 450
- ◆ Sufletele oamenilor negri, sufletele tuturor oamenilor / 453
- ◆ Tânjind după o dragoste în care mă puteam încrede / 456
- ◆ Toate lucrurile s-au făcut noi / 462
- ◆ Transformarea finală / 468
- ◆ Umblând în lumină / 473
- ◆ Un om vindecat / 478
- ◆ Vreau să mă întorc la lumea homosexuală! / 484

Când celor dragi le pasă / 492

- ◆ Ce am învățat ca mamă / 492
- ◆ Cum am devenit o mamă PFOX / 497

- ◆ Din adâncimile disperării la o stare de laudă / 501
- ◆ Dumnezeu mi-a salvat căsnicia / 506
- ◆ Mamă, am SIDA! / 517
- ◆ O altfel de moarte / 522
- ◆ Răspuns la rugăciunile unei soții / 526
- ◆ Rodney era homosexual și cu toate acestea Dumnezeu îl iubea / 531
- ◆ SIDA: Povestea unei mame / 537
- ◆ Tot ce aveam nevoie să știu pentru a fi un creștin mai bun am învățat având un fiu homosexual / 542
- ◆ Vindecarea inimilor părinților / 543

Întrebări care ne frământă / 546

- ◆ Care este „rata voastră de succes” în schimbarea homosexualilor în heterosexuali? / 546
- ◆ Ce este un homosexual? / 547
- ◆ Ce înțelegeți prin schimbare? / 547
- ◆ Ce părere aveți despre activismul politic? / 547
- ◆ Ce spune Scriptura despre homosexuali și Dumnezeu? / 548
- ◆ Chiar este posibil să-l iubești pe păcătos fără să iubești păcatul? / 548
- ◆ Cum arată „vindecarea”? / 549
- ◆ Cum îi poate ajuta biserica pe cei care ies din homosexualitate? / 550
- ◆ Cum îi poate ajuta biserica pe cei care slujesc homosexualilor? / 552
- ◆ Cum îi pot ajuta pe cei care slujesc homosexualilor? / 554
- ◆ Cum poate fi greșită homosexualitatea când este biologică? Toată lumea știe că este genetică. / 555
- ◆ Cum să încep să „ies” din homosexualitate? / 556
- ◆ Dacă ai fantezii homosexuale înseamnă că ești homosexual? / 557
- ◆ Dacă doi oameni se iubesc cu adevărat, de ce contează sexul biologic? / 558

- ◆ De ce am atracții față de persoanele de același sex? / 558
- ◆ De ce ar îngădui un Dumnezeu iubitor să mi se întâmple lucruri îngrozitoare? / 560
- ◆ De ce ar vrea să nu fie homosexual cineva care experimentează atracție față de persoanele același sex? / 561
- ◆ Deci admiteți că oamenii își schimbă doar comportamentul, nu orientarea? / 561
- ◆ Este homosexualitatea doar ceva cu care ne naștem? / 562
- ◆ Este homosexualitatea o amenințare pentru familie? Pentru America? / 563
- ◆ Este SIDA judecata lui Dumnezeu asupra homosexualilor? / 564
- ◆ Există „foști homosexuali”? / 566
- ◆ I-a destinat Dumnezeu pe unii oameni să fie homosexuali? / 566
- ◆ M-am tot rugat și I-am cerut lui Dumnezeu să mă schimbe, dar nu s-a schimbat nimic / 568
- ◆ Mă simt atras de persoane de același sex. Înseamnă că sunt homosexual? / 569
- ◆ Mi s-a spus că dacă nu aprob homosexualitatea, sunt homofob. Este adevărat? / 569
- ◆ Nu cumva cei care spun că s-au schimbat se prefac și de fapt nu au fost niciodată homosexuali? / 570
- ◆ Nu cumva „foștii homosexuali” își reprimă doar adevăratele sentimente? / 570
- ◆ Nu este acest site intolerant? / 571
- ◆ Nu s-a dovedit că homosexualitatea este genetică? / 571
- ◆ Poate cineva care este homosexual să fie creștin? / 572
- ◆ Poate cineva să fie homosexual și creștin în același timp? / 573
- ◆ Pot homosexualii să se schimbe cu adevărat și să devină heterosexuali? / 574
- ◆ Pot să fiu „homosexual” într-o zi și heterosexual în ziua următoare? / 575

- ◆ Site-ul vostru nu îi persecută pe homosexuali? / 575
- ◆ Site-ul vostru sugerează că este ceva greșit cu homosexualitatea. Nu este aceasta judecată? / 576
- ◆ Spuneți că toți homosexualii se duc în iad? / 576
- ◆ Totuși, nu i-au persecutat unii creștini pe homosexuali? / 577

„Ca bărbat care am fost homosexual, cred că stilul de viață homosexual în sine este cel mai puternic motiv pentru a te schimba. Este cel mai rău stil de viață pe care l-ar putea duce cineva. Cei care se adaptează mai bine sunt cei care părăsesc orice speranță de a avea un partener pe viață, mulțumindu-se cu ceea ce pot obține de fapt: întâlniri sexuale cu necunoscuți. Realizăm noi ce înseamnă aceasta?”

„Ce m-a făcut să ies din stilul de viață homosexual? M-am trezit mai singur ca oricând. Eram dependent de atâtea lucruri obscene și făceam chestii pe care nu vroiam cu adevărat să le fac. Ca și cum făceam deliberat ce făceau toți homosexualii, deoarece credeam că nu mai exista cale de întoarcere. Dar mă înșelam. Harul lui Dumnezeu mi-a restaurat demnitatea.”

„Ce mă ajută cel mai mult este dragostea creștinilor adevărați. Îmbrățișări și încurajare. Ce mă dă înapoi sunt prejudecățile și ideile greșite despre cei care au atracții față de persoanele de același sex. Iar dacă simt că cineva este împotriva homosexualilor, pur și simplu tac și nu-l mai ascult. Este o reacție instinctivă, prin care mă protejez ca să nu fiu rănit.”

„Cred că schimbarea și vindecarea sunt disponibile pentru cei care se luptă cu homosexualitatea și cu multe alte probleme care îi afectează și pe cei care fac parte din Trupul lui Hristos. Isus este prietenul păcătoșilor. Toți avem nevoie disperată de un asemenea prieten.”